

РИЧАРД МОРГАН

ВАРИАНТ 13

Превод от английски: Милена Илиева, 2007

chitanka.info

Тази книга е в памет на моята майка

Маргарет Ан Морган,

Която ме научи да мразя гневно и непримиримо тесногърдието, жестокостта и несправедливостта и да презирам двуличието, което извързва поглед или измисля удобни извинения, когато гореспоменатите непростими пороци избуяват пред очите ни.

Липсваш ми.

Логично е, че през идното столетие човешката природа ще бъде научно пре моделирана. Ако това се случи, то ще стане на сляпо и напосоки, като страничен продукт от борбата за надмощие между едрия бизнес, организираната престъпност и тайните правителствени агенции.

*Джон Грей —
„Сламени кучета“*

Човешкото, от историческа гледна точка, е едно абсолютистко понятие, по отношение на което не може да има половинчати мерки. И от това се пораждаат много злини.

*Ричард Докинс —
„Капеланът на дявола“*

БЛАГОДАРНОСТИ

Работата по този роман се оказва трудна и дължа благодарности на много хора и места. Просих, вземах назаем и крадох кажи-речи отвсякъде, за да напиша „Вариант 13“.

И понеже това е научна фантастика, нека започнем с науката:

Оригиналната идея за вариант тринадесет беше вдъхновена от теориите на Ричард Рангъм по въпроса за намаляващата човешка агресия, така както са описани от Мат Ридли в неговата превъзходна книга „Природата през погледа на природата“. Аз си позволих голяма литературна свобода в интерпретацията на тези идеи и вариант тринадесет, така както се появява в тази книга, по никакъв начин няма претенциите да представя отношението към този въпрос нито на господин Рангъм, нито на господин Ридли. Тези господа просто ми дадоха назаем трамплин, а грозното цопване, което се получи в резултат, е изцяло по моя вина.

Идеята за изкуствени хромозомни платформи също е взета назаем — от изключителната и малко страшничка книга на Грегъри Сток „Прекрояването на човека“, която заедно с „Природата през погледа на природата“ и книгите на Стивън Пинкър „Празната дъска“ и „Как работи умът“ вдъхнови огромната част от генетичната наука на бъдещето, измислена от мен за този мой роман. И нека го кажа отново — всички грешки и неточности в интерпретирането на материала, който открих в тези изключителни творби, лежат изцяло на моята съвест.

Интуитивната функция „Ярошанко“ е моя собствена измислица, но и тя се базира върху едно съвсем реално проучване върху социалните мрежи, така както е описано в книгата на Марк Бюканън „Малък свят“. Лично съм задължен на Хану Раджаниеми от университета в Единбург за самопожертвувателните му опити да ме въведе в квантовата теория на игрите и потенциалните ѝ приложения и така да ми даде представа за Новата математика и нейния недоловим, но дългосрочен социален ефект. Следва да изкажа благодарност и на

Саймън Спантън, един наистина превъзходен редактор, който търпеливо ми помогна да се преборя с техническата логистика на криогенните пътувания по маршрута „Марс — Земя.“

Що се отнася до политическия аспект на романа, бях силно повлиян от две много проникателни и доста депресиращи книги за Съединените щати, „Вярната нация“ на Джон Миклетуейт и Ейдриън Улдридж и „Какъв е проблемът с Америка“ от Томас Франк, както и от изключителната и не чак толкова депресираща „Вдървени“ на Сюзън Фалуди. Макар тези книги да подхраниха идеята за отцепването, повдигната във „Вариант 13“, Конфедеративната република (или Джизъсленд) беше вдъхновена от вече придобилата широка известност карта на Джизъсленд, създадена (според Уикипедия) от някой си Дж. Уеб в месидж борда на uak.org.^[1] Браво на теб, Дж.! Специални благодарности и на Алан Бийте от „Бордърландс Букс“ в Сан Франциско, задето изслуша лъкатушните ми мисли над не една и две чаши уиски и бе така добър да сподели с мен възгледите си на един добре информиран американец, мисли, които ми помогнаха да огладя и полирам суровия материал.

За проникновението в един възможен бъдещ ислям (и грешно разбран минал такъв) дължа благодарност на Тарик Али за неговата книга „Сблъсък на фундаментализми“, на Карън Армстронг за „Ислямът: кратка история“ и на изключително храбрия Иршад Манджи за неговата „Проблемът с исляма днес“.

И по този въпрос интерпретацията ми беше съвсем свободна, така че резултатът във „Вариант 13“ не е задължително свързан с онова, което са искали да внушат гореспоменатите автори.

И накрая, дължа огромна благодарност на всички онези, които ме изчакаха с нечовешко търпение и ми повтаряха да не бързам. Те са: Саймън Спантън (отново!) и Джо Флечър от „Голанц“, Крие Шлюп и Бетси Мичъл от „Дел Рей“, агентът ми Каролин Уитакър, и последни, но не и по значение, всички онези доброжелатели, които ми писаха по електронната поща през 2006-а година, за да изкажат съболезнованията и подкрепата си. Тази книга не би съществувала без вас.

---

[1] Въпросната карта се появява след президентските избори в САЩ през 2004 г. и разделя символично страната на синя зона

(гласувала в полза на демократите и обозначена на картата като „Съединени канадски щати“) и червена зона (гласувала в полза на републиканците и обозначена като Джизъсленд), като синята зона се свързва с по-либерални разбирания, а червената — с гласоподаватели, водени в избора си по-скоро от морални ценности като неодобрение към браковете между еднополови и научните експерименти с ембрионални клетки. Смята се, че „червените“ избиратели се характеризират с по-силна вяра в християнството, оттам и името на хипотетичната държава (буквално „Земята на Исус“). — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ НА ПЪТ КЪМ ДОМА

Грейнала стомана, грейнала стомана...

Ларсен примигва и помръдва едва доловимо върху носилката, която се движи под линейната последователност на осветителните панели и напречните подпорни греди по тавана. Осъзнаването е като зрението — размазано и бавно. Намира се в надлъжния коридор. Над нея светлината се пречупва във всяка метална греда, плъзга се от лъщене към ярък взрив и обратно с придвижването на носилката. Сигурно точно този повтарящ се блясък я е събудил. Или това, или коляното ѝ, което я боли непоносимо въпреки познатата замаяност от криопрепаратите. Едната ѝ ръка лежи на гърдите, притисната към леката тъкан на криотрикоето. Хладният въздух по кожата ѝ показва, че трикоето е единствената ѝ дреха. При тази мисъл в главата ѝ се прокрадва зловещо усещане за дежа вю. Закашля се леко, колкото да изхвърли остатъците от резервоарен гел, заседнали в долната част на изпомпаните ѝ дробове. Размърдва се отново и си мърмори нещо.

„... не, пак ли...?“

— Пак, да. Наследството на корморана, да, пак.

Това е странно. Не е очаквала друг глас, още по-малко глас, който да ѝ говори с гатанки. Събуждането обикновено е изцяло механизирани процес, информационната банка е програмирана да ги извади от криосъня непосредствено преди пристигането и освен ако нещо не се е объркало...

„Изведнъж стана голям експерт по криогенния сън, така ли?“

Не е — целият ѝ предишен опит се свежда до три пробни събуждания и едно истинско в края на предишното пътуване, откъдето сигурно идваше и усещането за дежа вю. Но въпреки това...

„... повече от три...“

„... не са повече, не са...“

В енергичното отрицание се долавят нотки на паника, които не ѝ харесват. Ако ги доловеше в гласа на друг човек, в гласа на тестови

обект, да речем, веднага би си помислила за успокоителни, а навярно би звъннала и на охраната. А сега, когато ги долавя в собствените си мисли, направо изтръпва — все едно току-що си осъзнал, че в дома ти има и друг човек, човек, който не би трябвало да е там. Или като дошла изневиделица мисъл, че не си съвсем с ума си.

„Това е от лекарствата, Ели. Спокойно, ще мине.“

Грейнала стома...

Носилката завива надясно с леко подрусване. По някаква причина това ускорява неимоверно пулса ѝ и под въздействието на упойващите лекарства тя някак лениво определя тази си реакция като пристъп на паника. Предчувствие за надвиснала беда се излива като студена вода през тялото ѝ. Ще катастрофират, ще се ударят в нещо, или пък нещо ще ги удари, нещо огромно и толкова древно, че човешките им възприятия не могат да го обемат, нещо, което се носи безкрай в празната нощ извън кораба. Космическите пътувания не са безопасни, къде ѝ е бил умът да склучи този договор, сигурна, че всичко ще е наред и че ще измине пътя до там и обратно непокътната, все едно е обикновен суборбитален полет над Тихия океан, човек просто не може да...

„Отпусни се, Ели. От лекарствата е.“

И тя най-сетне осъзнава къде е. Прибраните паякообразни ръце на автохирурга прекосяват част от полезрението ѝ, докато носилката хлътва в едно от гнездата за преглед. Обзема я облекчение. Нещо не е наред, но самата тя е там, където трябва да е. „Гордостта на Хоркан“ е снабден с най-добрите автоматизирани медицински системи, които може да конструира КОЛИН — чела го е в една брошура на Колониалната инициатива. Колкото до корабния изкуствен интелект — или корабният н-джин, както го наричат всички — той пък бил щателно проверен и обновен две седмици преди да потеглят. „А има и граници на пораженията, които може да сполетят едно криозамразено тяло, нали така, Ели?“ Органичните функции се забавят до минимум под въздействие на ниските температури, същото важи и за болестотворните гадинки, които може да си носил в себе си.

Ала паниката, предчувствието за надвиснала и неотвратима беда не я напускат. Усеща ги притъпени и настоятелни, като куче, което ръфа крайник, обезболен с местна упойка.

Обръща глава настрани и го вижда.

Залива я още една, по-силна вълна на облекчение — вижда нещо познато.

При едно пътуване до Европа е посетила Museo della Sindone в Торино и никога няма да забрави централния им експонат — измъчения образ, запечатан в плащаницата. Стояла е в сумрака от другата страна на бронираното стъкло сред почтителния шепот на вярващите. Атеист по убеждения, тя е изпитала странно вълнение при вида на лицето с остри черти и хлътнали страни, което я гледа от вакуумната камера. То ѝ се е сторило свидетелство за човешко страдание, страдание, което прави на пух и прах претенциите за божественост и обезсмисля засвидетелстваната му почит. Поглеждаш лицето и оставаш поразен от упоритата, инатлива способност на органичния живот да оцелява, от вродената, озъбена съпротива, с която те е дарил дългият и трънлив път на еволюцията.

Все едно гледа същия човек. Тук, сега.

Подпрял се е на висок шкаф в ъгъла и я гледа: жилести ръце, скръстени пред мършави гърди, ребрата се четат дори през тениската, дълга права коса виси покрай тясно лице, още по-изпито заради болката и нуждата, които излъчва. Устата му е твърда линия, врязана между острата брадичка и тънкия нос. Изпъкнали скули, хлътнали страни под тях.

Сърцето ѝ замира, после започва да се мята вяло в гърдите. Тя среща погледа на мъжа.

— Да не би... — И с тези думи съзнанието ѝ се отваря за ужасната истина, която бързо го запълва до критичната точка, чудовищна истина, която умът ѝ все още трескаво се мъчи да отхвърли. — Коляното ми ли е? Кракът ми?

Внезапно и незнайно откъде намира сили да се надигне на лакти и да погледне.

Видяното се сблъсква челно със спомените.

Писькът си пробива път през гърлото ѝ като дрелка и разкъсва за миг плътната паяжина на опиятите. Няма как да знае колко слабо е прозвучал викът ѝ в студените измерения на лазарета, но вътре в нея кръсът сякаш разкъсва тъпанчетата ѝ и разкритието, което идва с него, спуска пред очите ѝ черна пелена, която всеки миг ще я засмуче докрай в мрака си. Знае, че писъкът не е заради онова, което вижда.

Не е заради грижливо бинтования чукан на дясното ѝ бедро, което свършва двайсетина сантиметра под хълбока — не е това.

Не е заради внезапното осъзнаване, че болката в коляното е фантомна болка в крайник, който вече не ѝ принадлежи — не е това.

Пищи заради спомена.

Споменът за носилката, която се движи по-тихия коридор, после лекото подрусване, когато завива към лазарета, а после, през воала на опиятната мъгла, пронизителният писък на хирургическия трион, пониският стържещ звук, когато трионът захваща костта, и тихото съскане на обгарящия лазер накрая. Споменът за последния път и влудяващото, смразяващо осъзнаване, че ще се случи отново.

— Не — изхърква тя. — Моля ви.

Дългопръста ръка притиска топло челото ѝ. Образът от Торинската плащаница надвисва над нея.

— Шшшш... корморанът знае защо...

Движение привлича погледа ѝ. От спомените си знае какво е. Потайните движения на разгъващите се паякообразни ръце, когато автохирургът се събужда.

Грейнала стомана...

ПЪРВА ЧАСТ В ПЛАМЪЦИ

Преди всичко друго, трудните уроци на това столетие ни научиха, че трябва да има постоянен контрол и ефективни ограничителни методи и че родените от тази необходимост законоопазващи институции трябва да работят с невиджана досега степен на интегритет и себеотдаване.

Докладът „Якобсен“,
август 2091

1.

Най-накрая откри Грей в един лагер за предмарсова подготовка отгатак боливийската граница с Перу. Криеше се зад евтина лицева операция и фалшивото име Родригес. Само по себе си това не беше лошо прикритие и сигурно би издържало стандартна проверка. Проверките в подготвителните лагери си бяха спечелили лоша слава — истината беше, че тук не им пукаше много кой си бил, преди да подпишеш договора. Все пак имаше няколко очевидни признака, които насочваха поветените по вярната следа, и Карл — с методична целенасоченост, която започваше да прилича на отчаяние — ги търсеше вече от седмици. Знаеше, че Грей е някъде горе, в алтиплано, високите плата на Андите, защото следата водеше натам след Богота и защото къде другаде в края на краищата би избягал един вариант тринайсет. Знаеше го, знаеше също, че е само въпрос на време следата да се появи и някой да съобщи където трябва. Освен това си даваше сметка, че при всичките подготвителни програми, никнещи с невиджана бързина, за да посрещнат растящото търсене, времето работи за другия. Нещо трябваше да изскочи, при това скоро, иначе Грей щеше да изчезне, а Карл да се прости с наградата си.

Така че когато пробивът най-сетне дойде и дребното сведение, изплува в мрежата от контакти, която той цедеше от седмици, Карл трудно сдържа нетърпението си. Идеше му да зареже грижливо изграденото си прикритие, да активира кредита си от Агенцията, да си сложи значката и да наеме най-бързото високопроходимо превозно средство, което можеше да се намери в Копакабана. Идеше му да прекоси границата със скоростта и безцеремонността, които можеше да осигури само Агенцията, да вдигне пушилка по пътя — а заедно с пушилката, уви, и слухове, които щяха да стигнат до лагера преди него и Грей щеше да се покрие по най-бързия начин, нещо напълно възможно дори с минималната местна подкрепа.

Така че сдържа нетърпението си.

Възползва се от помощта на един-двама местни, които му дължаха услуга, и така си осигури превоз през границата с взвод

военни свързочници — в каросерията на дървен патрулен камион с избелялото, почти неразлично лого на колониална корпорация от двете страни на бронирания корпус. Войниците бяха от редовната перуанска армия, сбирщина от най-най-бедните семейства по крайбрежието, впоследствие преведени на служба към корпоративната сигурност. Нямахше да им платят много повече от стандартното заплащане на отбиващите редовна военна служба, но отвътре камионът беше една идея по-люксов по военните стандарти, а като че ли имаше и климатик. Така или иначе, те бяха корави момчета и млади — от онзи вид млади хора, каквито вече рядко се виждаха в западния свят, наивно доволни от трудно постигнатата си физическа подготовка и евтиния престиж на военната униформа. Всички го посрещнаха с широки усмивки и разнообразен набор от развалени зъби, нищо че повечето нямаха и двайсет години. Карл реши, че гостоприемството им се дължи на неведение. Сигурен беше, че тези хлапета нямат представа колко кожи смъква от гърба на корпоративните си клиенти висшето им командване за техните услуги.

Затворен в тресящия се, вонящ на пот търбух на камиона и замислен за шансовете си да залови Грей, Карл определено би предпочел да изтърпи пътя в мълчание. И без това не обичаше да говори — по принцип. Смяташе, че разговорите са силно надценявани като начин да си прекараш свободното време. Но си има граници на мълчаливостта, когато се возиш гратис. Така че изцеди от себе си нещо като разговор лека категория за предстоящия след седмица плейоф между Аржентина и Бразилия, с минимално участие в последвалото надвикване, колкото да не бие на очи с мълчанието си. Подхвърли това-онова за Патриция Моката и редно ли е жени да бъдат капитани на отбори, които все още са съставени предимно от мъже. Спомена няколко имена на ключови играчи. Каза едно-две неща за тактиката на двата отбора. Момчетата ухапваха охотно.

— Eres Marciano? — попита едно от тях накрая: беше си неизбежно.

Той поклати глава. Всъщност някога наистина беше марсианец, но историята беше дълга и заплетена и не беше в настроение да я разказва.

— Soy contable — каза им той, защото понякога се чувстваше такъв. — Contable de biotecnologia.

Всички се усмихнаха широко. Дали защото не им приличаше на чиновник в биотехнологиите, или просто защото не му бяха повярвали — кой знае? Така или иначе, повече не повдигнаха този въпрос. Явно бяха свикнали с хора, чиито истории не пасваха на лицата им.

— *Habla bien el español* — похвали го някой.

Испанският му наистина беше добър, макар че през последните две седмици беше говорил предимно на кечуа с марсиански акцент, но все пак близък до перуанския оригинал, от който се беше зародил. Мнозинството от обитателите на високите плата говореха на този език и именно сред тях се набираше низшият персонал в подготвителните лагери, както и на Марс всъщност. Независимо от този факт обаче военните тук все още говореха на испански. Макар да бяха понаучили малко аманглийски покрай сърфирането си в мрежата, момчетата от крайбрежието упорито се придържаха към испанския. Това не беше добре от корпоративна гледна точка, но правителството в Лима категорично беше отказало да отстъпи по този въпрос при преговорите с КОЛИН. Да предадеш контрола в ръцете на „гринго“-корпорации беше едно, даже имаше и исторически прецедент в този смисъл. Но да се допусне хората от алтиплано да се отърсят в културно отношение от хватката на крайбрежната олигархия... виж, това би било просто недопустимо. Твърде много неприятни исторически спомени имаше в тази посока. Инките отпреди шест столетия и упоритият им трийсетгодишен отказ да се държат така, както трябва да се държи един покорен народ; кървавото отмъщение на Тупак Амаро от 1780-а; маоистите от *sendero luminoso* отпреди няма и стотина години, а още по-скоро — бунтовете на *farailias andinas*. Научили си били урока, така твърдяха. Повече никога. Испаноговорещите военни и бюрократи имаха грижата да го навират в очите на всички.

Патрулният камион наби спирачки и задната врата се отвори тежко. Заля ги острата слънчева светлина на големите надморски височини, а с нея дойдоха звуците и миризмите на лагера. Викове на кечуа с познатата му неиспанска мелодика, надвикваха се с шума на машините. Гласът на английскоговорещ вносен робот заглуши всичко останало: „машина на заден ход, машина на заден ход“. Отнякъде долиташе музика, местни фолклорни вокали, миксирани в убийствен танцуваелен ритъм. И през вонята на машинно масло и пластмаси се довя апетитната миризма на месо — някой печеше мръвки на грил с

дървени въглища. Стори му се, че различава и звука на ротори в далечината.

Войниците се изсипаха от камиона, повлекли раниците и оръжията си. Карл ги изчака, слезе последен и се огледа зад прикритието на шумната им глъч. Камионът беше спрял на всементен плац срещу два прашни автобуса с табелки за Куско и Арекипа. Имаше нещо като терминал, недостроен, а зад него, нагоре по възвишението, се простираше лагер „Гарод Хоркан № 9“: сглобяеми едноетажни бараки и стерилни, пресичащи се под прав ъгъл улици. На всеки няколко пресечки се вееха белезникавите корпоративни знамена с преплетените букви I и X в кръг от звезди. През неостъклените все още прозорци на терминала Карл мярна хора с гащеризони и същото лого, отпечатано на гърба и на гърдите.

„Проклети корпоративни градчета.“

Заклучи раницата си в гардеробче в терминала, попита един чистач в гащеризон за посоката и излезе на слънце. Долу, в основата на планинското възвишение, езерото Титикака грееше в яркосиньо, чак да те заболят очите. Карл си сложи умните очила „Цебе“, сложи си и опърпаната кожена перуанска шапка и тръгна нагоре към музиката. Защитата беше продиктувана по-скоро от желанието му да се слее с местния колорит, отколкото от необходимост — кожата му беше тъмна по рождение и достатъчно обрълена, за да не го притеснява слънцето, но пък очилата и шапката щяха да прикрият отчасти лицето му. Чернокожи лица не се срещаха често в тукашните лагери, а имаше вероятност, макар и малка, Грей да е пратил някой да наблюдава терминала. Колкото по-малко изпъкваше, толкова по-добре.

Две пресечки по-нагоре откри каквото търсеше. Барака, два пъти по-голяма от останалите, през прозорците със затворени капаци и широко отворената двойна врата се изливаше ритъмът на миксиран фолклор. Стените бяха облепени със стари и нови афиши на местни групи, а от двете страни на вратата се мъдреха рекламни екрани, показваха нечия странна представа за нощния живот на Карибите. Плаж с бял пясък и палми, окичени с лампички. Млади креолки по бански стискаха нещо бутилки бира и въртяха бедра под звуците на музика, която не се чуваше, в компанията на мъже със също толкова европейски вид. Като се изключеха музикантите — които лудуваха

веселяшката на заден план, далеч от жените — никой от останалите не беше с кожа по-тъмна от чаша разреден скоч.

Карл поклати развеселено глава и влезе.

Вътре музиката беше по-силна, но не и непоносима. Таванът беше на височината на втория етаж и празното пространство между пластмасовите греди всмукваше музиката нагоре: На една маса в ъгъла трима мъже и една жена играеха на карти. Не изглеждаше шумът да им пречи да си обявяват залозите. Разговорите по другите маси бяха като фоново жужене. Светлина влизаше от вратата и през решетестите капаци. Чертаеше насечени сенки по пода, но не проникваше надалеч и ако погледнеш директно към светлите участъци, а после бързо отклониш поглед, останалата част от помещението си беше направо сумрачна.

В дъното на бара с формата на бумеранг, направен от занитени ламаринени плоскости, седяха неколцина клиенти и пиеха. Барът беше доста далеч от прозорците и охладителните витрини с бира покрай стената отзад грееха с мека светлина. До витрините имаше втора врата, отворена към слабо осветено кухненско помещение, очевидно празно и неизползвано. Видимият персонал се състоеше от трътлеста сервитьорка, която се влачеше между масите и обираше празните шишета и чаши. Карл я проследи с поглед, после тръгна след нея към бара.

Настигна я точно когато оставяше подноса с празната стъклария на плота и каза на кечуа:

— „Ред Страйп“. Без чаша.

Тя мина зад бара, без да обели и дума, извади бутилката и се изправи. Държеше я почти като младичките креолки на рекламните екрани до вратата. Отвори я с отработен жест с ръждясалата отварачка, която висеше на връв от колана ѝ, и я тупна на бара.

— Пет сола.

Карл имаше само боливийски пари. Измъкна един кредит с логото на КОЛИН и го вдигна с два пръста.

— Това тука върви ли?

Тя го изгледа с досада и отиде да вземе машината. Карл провери колко е часът в горния ляв ъгъл на очилата си, после ги свали. Вече бяха минали на режим слабо осветление, но предвид онова, което предстоеше, той предпочиташе да има пряк визуален контакт. Остави

шапката си на тезгяха и огледа небрежно помещението. Стараеше се да изглежда като човек, който не иска нищо, като човек, който се чувства у дома си.

На теория би трябвало да се обади на местния представител на ГХ още при пристигането си. Това беше изрично вписано в устава. Ала богатият му предишен опит, понякога лепкав от собствената му кръв, го беше научил да не го прави. Средностатистическият гражданин не питаеше топли чувства към онова, което символизираше Карл Марсалис, самото му съществуване отключваше враждебна реакция кажи-речи при всички, независимо от начина им на мислене. По-образованите прослойки осъждаха професията му като аморална на градинските си партита и по официалните вечери. На по-емоционално ниво битуваше всеобщо социално отвращение, което вървеше в комплект с етикета „чудовище“. А на едно още по-ниско ниво, яхнал отровната терминология на доклада „Якобсен“, но коренящ се в хормоналната тиня на инстинктите, глава надигаше рядко изричаният, но въпреки това съвсем реален ужас при мисълта, че въпреки всичко той все още е „един от тях“.

И още по-лошо, в очите на колониалните корпорации Карл беше ходеща лоша реклама. Лоша реклама и гарантирана финансова дупка. За да стане някой като Грей готов за транспортиране, „Гарод Хоркан“ влагаха тонове долари във вид на обучение от различен вид и мрежова биотехнология. Никой не би искал инвестиция от подобен мащаб да умре, като кръвта ѝ изтече в прахта на високопланинско плато, и да цъфне във вестниците под заглавие с едър шрифт „Проблеми със сигурността в лагер на КОЛИН!“

Преди четири години се беше отбил при управителя на подобен лагер южно от Ла Пас да съобщи за целта на пристигането си и докато попълваше формуляри в административната сграда, плячката му незнаяно как беше успяла да изчезне от хоризонта. Когато влезе в бараката, една паница със супа още вдигаше пара на масата в кухнята, даже лъжицата беше вътре. Задната врата беше отворена, отворен беше и един празен сандък до леглото в съседната стая. Онзи тип така и не изплува повече и Карл стигна до неохотното заключение, че най-вероятно вече е сигнал на Марс. Същото докладва и в Агенцията. Никой от КОЛИН не би потвърдил подобно запитване, така че изобщо не си направи труда да отправи такова.

След половин година една вечер съобщи за пристигането си на друг лагерен управител, но отказа да попълни формулярите предварително, в резултат на което при изхода на административната сграда го чакаха петима мъжаги с бейзболни бухалки. За щастие не бяха професионалисти и в тъмното си пречеха взаимно. Но докато измъкне една от бухалките и разгони останалите биячи, целият лагер беше вече на крак. По улиците плъзнаха факли и новината се разнесе мълниеносно — пристигнала е нова чернилка, аутсайдер някакъв, и се е сбил с някакви хора при административната сграда. Под толкова враждебни погледи Карл изобщо не си направи труда да тръгне да търси адреса на беглеца из улиците. Би било излишна проява на храброст, а и знаеше, че няма да намери никого.

Колкото до изхода от сбиването, и той беше в същата степен предсказуем. Въпреки множеството минувачи и неколцината откровени зяпачи изведнъж се оказа, че полезни очевидци на сбиването няма. Мъжът, когото Карл беше набил достатъчно, че да не може да избяга, мълчеше като риба, когато го питаха какво е предизвикало нападението. Управителят отхвърли категорично предложението на Карл да го разпита лично — не можело нито насаме, нито пред свидетели, имало медицински основания да му откаже. Само повтаряше, при това бавно, сякаш смяташе Карл за умствено недоразвит, че задържаният има права и че вече бил пострадал сериозно.

Карл — от бузата му течеше кръв и подозираше, че има поне един счупен пръст — само го погледна невярващо.

След тези и още една-две подобни случки уведомяваше лагерните управители за присъствието си едва след като си свършеше работата.

— Търся един стар приятел — каза сега на сервитьорката, когато тя се върна с машинката. Даде ѝ кредита си от КОЛИН и я изчака да го прекара през четеца. — Казва се Родригес. Много е важно да го открия.

Пръстите ѝ се задържаха над клавиатурата. Тя сви рамене.

— Родригес. Всеки трети се казва Родригес.

Карл извади снимка, изтеглена от клиниката в Богота, и я плъзна по плота към нея. Снимката беше обработена дигитално, системата коригираше образа така, както пациентът би изглеждал, след като

отоците спаднат. В реално време, толкова скоро след толкова евтина операция, новото лице на Грей едва ли би се различавало много от лицето на човек, линчуван в Джизъсленд, но мъжът на снимката изглеждаше в добро здраве и дори приятен за окото. Широки скули, широка уста, средностатистическа физиономия. Карл, чиято параноя не знаеше граници, беше накарал Матю да се вмъкне в информационния поток на клиниката, за да са сигурни, че не го подхлъзват с фалшива снимка. Матю помърмори малко, но все пак го направи, сигурно най-вече за да докаже, че може. Нямаше съмнение. Сега Грей изглеждаше така.

Сервитьорката погледна принтираната снимка без грам любопитство, после въведе по сметката на кредита сума, която определено не беше пет сола. После кимна към едър светлокос мъж в другия край на бара — типът гледеше втренчено чашата си, сякаш я мразеше.

— Питай него.

Ръката на Карл се стрелна мълниеносно. Тази сутрин си беше взел дозата и мрежата удвояваше бързината и силата му. Стисна показалеца ѝ, преди да е натиснала копчето за осъществяване на трансакцията. Изви го леко, колкото да обере хлабината от ставите на кокалчетата. Усети как костите опират на твърдо.

— Питам теб — спокойно каза той.

— Аз пък ти казвам. — И да се беше уплашила, не ѝ личеше. — Лицето ми е познато. Идва да пие с Рубио, онзи там, два-три пъти седмично. Само това знам. Сега ще ми пуснеш ли пръста, или да привлече малко внимание? Да уведомя лагерната охрана например?

— Не. Трябва само да ме представиш на Рубио.

Тя го изгледа изпепеляващо.

— Защо не го каза направо?

Карл я пусна и я изчака да довърши трансакцията. Жената му върна кредита, махна му и тръгна бавно от своята страна на бара към русокосия с чашата. Той вдигна очи към нея, после ги извъртя към Карл, после пак към нея. Заговори на английски.

— Здравсти, Габи.

— Здравсти, Рубио. Този виждаш ли го? — Премина на английски, със силен акцент, но иначе го говореше добре. — Търси Родригес. Казва, че му бил приятел.

— Сериозно? — Рубио измести леко центъра на тежестта си, за да погледне Карл директно. — Приятел си на Родригес?

— Да, ние...

И ножът блесна.

По-късно, когато му остана време за това, Карл се сети как става номерът. Ножът сто на сто бе с лепка на дръжката и русият го бе прикрепил под ръба на бара още щом беше видял сервитьорката да говори с непознат. А после Карл се беше приближил уж небрежно — приятел на Родригес, как пък не — и това беше затворило веригата. Виж, тези двамата наистина бяха приятели на Грей. И знаеха, че той няма други приятели.

Така че Рубио грабна ножа и със светкавично движение замахна към Карл. Острието просветна на слабата светлина, излязло изпод сянката на барплота, срязва сакото на Карл под кръста и се плъзна безсилно по уеблара отдолу. Ризница от истинска геннообработена паяжина, струваше майка си и баща си. Но в удара бяха вложени твърде много гняв и омраза, а и острието сигурно беше от моноvlakна. Карл усети как върхът пробива ризницата и се забива.

Но понеже нападението не беше съвсем неочаквано, той вече се беше задвижил, а и уебларът му даваше значително предимство, защото му спестяваше нуждата да се прикрива. Удари Рубио с ръба на дланта си — два пъти, бързо, рязко, счупи му носа, смаза му слепоочието и го блъсна на пода. Ножът се залюля хлабаво — гадната, отвратителна интимност на метал в плът — и Карл го издърпа с ръмжене. Рубио се гърчеше на пода и сигурно беше вече наполовина умрял. Карл го ритна в главата за всеки случай.

Всичко замря.

Хората гледаха.

По корема му се стичаше кръв.

Габи беше изчезнала през кухненската врата. Което също можеше да се очаква — източникът на Карл твърдеше, че сервитьорката била близка с Грей. Карл се преметна през бара — стрелна го жестока болка в раната — и хукна след нея.

През кухнята — претъпкано мръсно помещение, газови печки с почернели захабени тигани и врата към улицата, вратата още се люлееше. Карл закачи дръжките на два тигана, докато се промушваше покрай печките, и те паднаха с трясък на пода. Изскочи на тясната

уличка зад сградата. Яркото слънце го заслепи. Примижа и погледна наляво. После надясно. И видя сервитьорката — тичаше колкото я крака държат. Преднината ѝ беше трийсетина метра.

„Става.“

Хукна след нея.

По време на сбиването мрежата се беше активирала на максимален режим. Сега го изпълваше, топла като слънцето, и болката в хълбока му избледня до бегъл спомен и смътното усещане, че му тече кръв. Зрението му се изостри и се фокусира върху бягащата жена, периферните образи се размазаха. Тя свърна наляво, извън полезрението му. Карл вече беше скъсил дистанцията с една трета. Стигна до ъгъла и зави — уличката беше толкова тясна, че раменете му отъркваха стените. Небоядисани стени на сглобяеми бараки с малки високо разположени прозорци, пластмасови панели и рамки, захвърлени кутийки от безалкохолно и бира в прахоляка. Спъна се в нещо. Габи завиваше надясно. Едва ли се беше сетила да погледне назад.

Карл стигна до следващия ъгъл и спря. Потисна желанието си да надникне. Габи беше завила надясно, на широка улица, настлана с всемент и пълна с хора. Карл клекна, извади умните си очила и надзърна зад ъгъла на височината на коленете си. Вече не му се налагаше да примижава на ярката светлина и почти веднага видя Габи: тя бързаше през тълпата. Поглеждаше през рамо, но си личеше, че не го е забелязала. Не бързаше като човек, обзет от внезапна паника, просто си пое дълбоко дъх и тръгна с широка крачка. Карл изчака да се отдалечи на петдесетина метра и я последва, леко приведен, за да не му стърчи главата. Особената му походка му спечели един-два учудени погледа, но никой не го заговори, и което беше по-важно, никой не направи коментар на глас.

Разполагаше с десетина минути, подсказа му мрежата. Толкова време беше необходимо мълвата за сбиването в бара да стигне до някой от управата на лагера и този някой да вдигне хеликоптер над правите улици на „Гарод Хоркан № 9“. Ако дотогава не откриеше беглеца, край на играта.

След три пресечки Габи пресече улицата и влезе в едноетажна барака. Карл я видя как вади матовосивия правоъгълник на картата-ключ от джоба на дънките си и я прокарва през ключалката. Вратата се

отвори и тя хлътна вътре. Карл беше твърде далеч, за да различи табелка с номер или име, но пък пред бараката имаше няколко висящи саксии с разцъфнал в жълто кактус. Карл изтича до бараката, мушна се в алеята, която я делеше от съседната, и мина отзад. Намери незаключен прозорец на тоалетна, отвори го и се прехвърли вътре. Раната му напомни за себе си — срязаните мускули се търкаха едни в други по непредвиден от природата начин. За една бройка да стъпи в тоалетната чиния, но успя да отскочи навреме встрани, клекна до вратата и се намръщи от болка.

През тънката като хартия стена се чуваха гласове. Звукоизолацията на сглобяемите бараки беше подобрена значително през последните години, но само на външните стени. Ако човек искаше същото и за вътрешните, трябваше да се бръкне. „ГХ“ определено не биха включили подобна екстра в основния пакет, а наемателят на тази барака, Габи или Грей, очевидно не беше платил за въпросното подобрение. Чуваше се гласът на жената, а после прозвуча и друг, Карл го познаваше от аудиофайла в досието.

— Тъпа шибана кучка! Защо дойде тука ма?

— Аз... Ти... — Гласът ѝ пресекна от обида. — Да те предупредя.

— Да бе! И той ти е по петите. Глупачка смотана!

Плющене на силен шамар. Карл чу ахването на жената и нищо друго. Или беше много корава мацка, или беше свикнала да я бият. Или и двете. Той натисна леко дръжката, откряна вратата и надникна. Нещо се стрелна пред тясната пролука — вдигната в някакъв жест ръка, появи се и изчезна толкова бързо, че Карл не видя дали онзи държи оръжие, или не. Посегна под якето си за пистолета „Хааг“. Нещо тежко се прекатури с трясък в съседната стая.

— Сигурно всеки момент ще цъфне, оставил те е да стигнеш дотук, за да те проследи. Празноглава фуста такава, как можа да...

„Сега!“

Карл блъсна вратата и скочи в малката стая. Подът бе застлан с килимчета в ярки цветове. Грей беше извърнат наполовина, надвиснал над свилата се жена, която беше съборила саксия с някакво високо растение до входната врата, докато се бе отдръпвала. Бузата ѝ бе пламнала от шамара. В стаята имаше и други цветя, плюс евтина рисувана керамика и перуански икони по лавиците, малка статуетка на

някакъв светец и испанска молитва, избродирана и сложена в рамка на една от стените. Очевидно това беше жилището на Габи.

Постара се гласът му да звучи твърдо и спокойно.

— Край, Франк. Играта свърши.

Грей се обърна бавно, предпазливо и... по дяволите, да, имаше оръжие, огромен черен пищов, истинско оръдие, заварено сякаш за дясната му ръка. Една миниатюрна част от съзнанието на Карл, неподвластна на мрежата и на бетамиелина, който се лееше на вълни из останалата част на тялото и мозъка му, идентифицира пистолета като оръжието на престъплението, „Смит 61“, без гилзи. На повече от четиридесет години, но казваха, можеш да оставиш този пищак в орбита, да направиш една обиколка на Земята, да си го прибереш и той пак ще убива, все едно току-що е слязъл от конвейера. За пръв път от доста време Карл изпита благодарност за хладната тежест на хага в собствената си ръка.

Това не му помогна особено, когато Грей се усмихна.

— Здравсти, оонеецо.

Карл кимна и каза:

— Остави пистолета, Франк. Всичко свърши.

Грей се намръщи, сякаш обмисляше предложението му сериозно.

— Кой те праща? Джизъсленд?

— Брюксел. Пусни пистолета, Франк.

Но Грей дори не помръдна. Направо като холофилм на пауза. Дори смръщената му физиономия не се промени. Или пък се смръщи една идея повече, сякаш Грей се опитваше да проумее как, по дяволите, се е стигнало до това.

— Познавам те — внезапно каза той. — Марсо, нали? Онзи пич с лотарията?

„Остави го да говори.“

— Близко си. Марсалис. Новото ти лице ми харесва.

— Сериозно? — Огромният „Смит 61“ все така висеше хлабаво в ръката на Грей, ниско до бедрото. Карл се зачуди дали Грей още е с мрежа. Ако беше, щеше да има разлика в скоростта му, но не това беше истинският проблем. Истинският проблем беше свързаната с това разлика в поведението му. — Опитвам се да се впиша, сецаш се. Деру куи уа утареро.

— Не мисля така.

— Сериозно? — И бавната, многозначителна усмивка, която Карл се бе надявал да не види.

— Нямахте да те заковат, Франк. Това важи за всички ни и точно в това ни е проблемът. А и говориш японски с ужасен акцент. Ако искаш съвет от мен, по-добре ръси мъдрости на английски.

— Не искам, пич. — Усмивката се превърна в хилене. Започнал беше, плъзгаше се в цепнатината. — Не ти ща съвета.

— Защо не пуснеш пистолета, Франк?

— Списък с причини ли искаш, по дяволите?

— Франк. — Карл стоеше съвсем неподвижно. — Виж какво държа. Това е „Хааг“. Дори да ме простреляш, стига само да те одраскам, докато падам на пода. Свърши се, разбери. Защо не се опиташ поне да ограничиш щетите, да спасиш нещо?

— Като тебе ли? — Грей поклати глава. — Аз не съм ничие пале, оонеецо.

— О, я не се вдетинявай! — Внезапният гняв в собствения му глас го изненада. — Всички сме нечии палета. Щом искаш да умреш, давай, накарай ме и готово. На мен ми плащат еднакво, без значение как ще те доставя.

Грей видимо се напрегна.

— Мда, бас ловя, че ти плащат.

Карл се помъчи да се овладее. Вдигна успокоително лявата си ръка.

— Виж...

— Няма какво да гледам. — Безмилостно хилене. — Знам си бройката. Три евроченгета, двама щурмоваци от Джизъсленд. Мислиш, че не знам какво означава това ли?

— Сега става въпрос за Брюксел, човече. Щом си с мен, значи си под тяхна юрисдикция. Не е задължително да умираш. Ще те приберат, вярно, но...

— Да, ще ме приберат. Някога излежавал ли си присъда в лагер?

— Не. Но едва ли е по-лошо от Марс, а ти и без това отиваше там.

Грей поклати глава.

— Грещиш. На Марс ще съм свободен.

— Не е точно така, Франк.

Габи се хвърли с крясък към него.

Разстоянието между тях никак не беше голямо и тя го беше преминала наполовина, с вдигнати ръце и извити като на граблива птица пръсти, когато той я простреля. Пистолетът „Хааг“ издаде дълбок кашлящ звук и куршумът я удари някъде високо в дясното рамо. Завъртя я в пълен оборот и я събори върху Грей, който вече вдигаше своя „Смит 61“. Успя да стреля веднъж, оглушително в малката стая, и стената вляво от Карл се разхвърча на парчета. Оглушен, с надрани от отломките ухо и лице, Карл се метна тронаво настрани и стреля четири пъти. Грей залитна назад като засипан с крошета боксьор, удари се в отсрещната стена и се свлече по задник на пода. Пистолетът още беше в ръката му. Вдигна очи към Карл, който се приближи предпазливо, стреля още два пъти в гърдите му и остана така, с насочен пистолет, докато животът в очите на Грей не угасна.

Още една затворена биотехнологична сметка.

Габи се опита да стане и се подхлъзна на собствената си кръв. Раната на рамото ѝ кървеше обилно, кръвта се стичаше по ръката ѝ и попиваше в пъстрото килимче. Куршумите за пистолетите „Хааг“ бяха направени така, че да остават в тялото — стената зад Габи беше недокосната, — но причиняваха жестоки наранявания при влизането си в плътта. Тя вдигна очи към него; скимтеше тихичко, обзета от дива паника.

Карл поклати глава и каза на кечуа:

— Ще ида да повикам помощ.

После, в потока светлина, който се ливна през вратата, се обърна безшумно и я простреля в тила.

2.

Арестуваха го естествено.

Привлечени от стрелбата, отряд бронирани мъже от охраната на лагера се придвижваха на прибежки по улицата, използваха прикритието на сградите и паркираните коли. Приличаха на ято бръмбари с човешки размери. Слънчевите лъчи се отразяваха в матовосините нагръдници и върховете на шлемовете им, в цевите на късите им бойни карабини. Не издаваха и звук — пак като бръмбари. По всяка вероятност снаряжението и екипировката им за борба с безредици — и те с логото на „ГХ“ — вървяха в пакет с индукционни микрофони и комуникационни връзки. Представи си го от тяхна гледна точка. Тихи напрегнати гласове по вътрешната връзка. Усилено от специалните очила зрение.

Завариха го седнал с кръстосани крака на стъпалата пред входната врата на сглобяемата барака, сложил ръце върху коленете си с дланите нагоре. Това беше поза за медитация, която беше научил от Съдърланд, макар че в момента изобщо не му беше до медитиране. Ефектът на мрежата бързо отслабваше и болката в хълбока се връщаше пълзешком. Карл дишаше плитко, за да дразни раната по-малко, и внимаваше тялото му да е напълно неподвижно. Наблюдаваше напрегнато как мъжете от лагерната охрана бавно се приближават. Пистолета „Хааг“ и разрешителното си от Агенцията беше оставил на улицата, на цели четири-пет метра от стъпалата, и веднага щом първият брониран стрелец се приближи достатъчно с опряна в рамото и готова за стрелба карабина, Карл бавно вдигна ръце над главата си. Младежът в специалната броня дишаше, тежко, под шлема и очилата момчешкото му лице беше побеляло от напрежение.

— Аз съм лицензиран агент — каза високо и ясно Карл на испански. — Работя по договор с Агенцията за генетично лицензиране към ООН, АГЛОН. Разрешителното ми е ей там, при пистолета. Не съм въоръжен.

Останалата част от отряда го наобиколи, всичките с насочени за стрелба оръжия. Млади момчета, тийнейджъри. Водачът им беше

мъничко по-голям, но и неговото потно лице не излъчваше особена увереност. Карл повтори рецитацията си, продължаваше да седи неподвижно. Трябваше да проумеят кой е и какъв е, преди да влязат в бараката. Трябваше да им предложи нещо, някакъв авторитет, институция, върху която да прехвърлят отговорността. Защото зад високотехнологичната екипировка те бяха мобилизирани селянчета, като онези, с които беше пътувал в патрулния камион. Повечето сигурно бяха напуснали училище на четиринайсет, някои и по-рано. Може изобщо да не бяха чували за Европейския съд, отношението им към ООН пък беше в най-добрия случай нееднозначно, но разрешителното от Агенцията беше внушително наглед парче пластмаса и холотехнология. С малко късмет именно то щеше да натежи на везните, когато откриеха трупове в бараката.

Водачът на отряда свали пушката си, коленичи до разрешителното и го взе. Взира се дълго в холоснимката, сравняваше я с лицето на Карл. Стана и побутна колебливо с върха на ботуша си пистолета „Хааг“. После каза:

— Чухме изстрели.

— Да, знам. Опитах се да арестувам двама заподозрени по дело на АГЛОН и те ме нападнаха. Мъртви са, и двамата.

Младежите се спогледаха през визьорите на шлемовете си. Капитанът кимна на двама, момче и момиче, и те се качиха по стъпалата. Момичето извика предупредително при вратата.

— Вътре няма живи хора — каза Карл. — Уверявам ви.

Двамата младежи влязоха в бараката по всички правила на военната тактика и преминаха от стая в стая: продължаваха, напълно излишно, да подканят на висок глас присъстващите да се предадат. Останалите чакаха, все така с насочени към него оръжия. Накрая момичето излезе с праметната през рамо пушка, отиде при водача и му каза нещо. Той кимна и си свали очилата. Карл срещна обичайния, познат му до болка втрещен поглед и въздъхна. Все същата смесица от страх и отвращение. Младият мъж откачи от колана си синя пластмасова примка за задържане и го посочи, все едно е нещо мръсно.

— Ставай — каза студено. — Ръцете зад гърба.

Когато най-последно махнаха примката, пръстите му бяха изтръпнали до безчувственост, а раменните стави го боляха от усилието да притиска китките си една към друга, та кръвообращението му да не спре съвсем. Бяха стегнали примката жестоко — Карл стискаше юмруци, докато я слагаха, но дори и този трик не му осигури достатъчно хлабавина, а напрежението в раменете го принуждаваше от време на време да раздалечава китки, така че както и да застанеше, примката се впиваше в месото му. Като се имаше предвид и раната в хълбока, връзването определено му идваше в повече.

Бяха видели раната, докато го обискираха, но повече ги интересуваше да му изпразнят джобовете, отколкото да се погрижат за здравето му. Така че махнаха примката. Стига да не умреше, докато е при тях, май изобщо не им пукаше как е. В сградата на лагерната охрана срязаха дрехите му, някакъв медик огледа безразлично раната, обяви я за повърхностна, напръска я с антибактериален препарат, залепи я и я покри с превръзка. Без аналгетици. После го вкараха в пластмасова арестантска килия, която миришеше на урина, и управителят цели два часа се преструва, че има по-неотложни задачи от престрелка с две жертви в лагера, за който отговаря.

Карл прекара това време, като проиграваше наум сблъсъка си с Грей и търсеше вариант, в който Габи оставаше жива. Преценяваше ъглите, думите, които беше използвал, начина, по който се беше развил разговорът. И всеки път стигаше до едно и също заключение. Имаше само един вариант, при който Габи оставаше жива — ако беше застрелял Грей веднага щом изскочи от банята.

Съдърланд би се ядосал много, това го знаеше.

„Пътуване във времето не съществува — беше му казал веднъж с дълбокия си търпелив глас. — Живей в мир със стореното и се опитай в бъдеще да правиш само онова, с което ще можеш да живееш впоследствие. Такава е играта, момче, другото са празни приказки.“

Окуражени от спомена, собствените му мисли представиха сметката си.

„Това повече не искам да го правя.“

Накрая двама младежи от отряда, вече без броня, дойдоха и го изведоха от килията, без да му свалят примката, и го отведоха в малък офис в другия край на сградата. Лагерният управител беше приседнал на ъгъла на бюрото си, люлееше крак и гледаше как грубо свалят

примката от китките му. Няколко капки от разтворителя капнаха върху кожата му и го изгориха. Не беше случайно, реши Карл.

— Много съжалявам за случилото се — каза управителят, на английски и без никакво видимо съжаление. Беше типичен представител на породата си — висок, бял, около четирийсетте, с маркови цивилни дрехи, които бегло напомняха униформа. Карл знаеше, че се казва Аксел Бейли, но самият Бейли нито му се представи, нито се ръкува с него.

— Аз също.

— Мда, видно е, че са ви задържали неоснователно. Но ако ме бяхте уведомили за пристигането си, преди да хукнете из лагера и да се правите на детектив, можехме да си спестим много неприятности.

Карл си замълча, само разтърка китките си и се подготви мислено за болката от подновеното запознанство на ръцете му с нормалното кръвообращение.

Бейли се изкашля.

— Значи така. Потвърдихме, че Родригес наистина е лицето, което твърдите, че е бил. Станала е някаква грешка, изглежда. Както и да е, от вашата служба искат веднага да се свържете с тях и да докладвате за стрелбата, но тъй като ние няма да оспорваме юрисдикцията, разбира се, на този етап няма да има нужда от друго. Аз обаче бих искал гаранция от вас, че ще представите в КОЛИН подробен доклад веднага щом се върнете в Лондон, и ще споменете за оказаното ви от управата на лагера сътрудничество. Ако имаме съгласие по този въпрос, сте свободен да си вървите, дори можем да ви осигурим транспорт.

Карл кимна. Първите пипала на болката вече пълзяха по пръстите му.

— Ясно. Искате да съм изчезнал, преди да са се появили репортерите.

Устните на Бейли се свиха в тънка линия.

— Уредил съм ви хеликоптер директно до Арекипа — каза той хладно. — Оттам можете да се прехвърлите на полет до Лондон. Приемете го като жест на добра воля. Пистолетът и разрешителното ще ви бъдат върнати там.

— Не. — Карл поклати глава. Беше тук от името на АГЛОН и като такъв можеше да изиска хеликоптер и без благоволенieto на

Бейли. На теория поне. — Пистолетът и разрешителното ще ми ги върнете лично и веднага.

— Моля?!

— Пистолетът „Хааг“ е собственост на АГЛОН. Притежанието му от неупълномощени лица е забранено от закона. Донесете ми го.

Кракът на Бейли спря да се люлее. Погледите им за миг се срещнаха и управителят явно видя нещо в очите на Карл, защото побърза да погледне встрани и пак се изкашля нервно. Кимна на един от охранителите да се приближи, после сведе поглед към името, изписано на джобчето на униформата му.

— Тъ, Санчес. Иди да донесеш личните вещи на господин Марсалис.

— Не. — Карл хвърли бърз поглед към Санчес и той спря с ръка на дръжката на вратата. Знаеше, че постъпва детински, но не можа да се сдържи. Обърна се към управителя. — Казах да ми го донесете *вие*.

Бейли почервеня. Стана от бюрото.

— Слушай, Марсалис, недей да...

Карл стисна в юмрук пръстите на едната си ръка с другата. Примижа от болка — сякаш хиляди иглички се забиваха в кожата му.

— Иди и ми го донеси — тихо повтори Карл.

Мигът се задържа, после се пукна като мехур. Все така изчервен до корените на грижливо фризираната си коса, Бейли тръгна с рамото напред и почти избута вратата.

— Дръжте го под око — излая на охранителите и излезе. Карл видя, че двамата пазачи се подсмивват. Разтърка отново юмука си. После и другата ръка. И попита:

— Та кой от вас двамата така хуманно ме изгори с разтворителя?

Усмивките се претопиха в напрегната враждебност и мълчанието се проточи чак докато Бейли не се върна с нещата му и със съответната документация.

— Ще трябва да удостоверите, че сте ги получили — каза сърдито.

Нещата му бяха прибрани в широка четиридесет сантиметра изолационна лента, всяко в здравата хватка на вакуумнозапечатан найлон. Карл взе лентата и я разви на бюрото да провери дали всичко е налице. Посочи ключа и каза:

— Това е от гардеробче в терминала. Раницата ми е там.

— Можете да си я вземете на път към хеликоптера — каза Бейли и му размаха нетърпеливо разписката за получените вещи. — Хората ми ще ви придружат.

Карл взе формуляра и го сложи на бюрото, махна предпазната лепенка от холорекордера в ъгълчето и се наведе по-близо.

— Карл Марсалис, ИН с810др576 — започна да изрежда до болка познатата поредица цифри и букви. — Разрешителен код по АГЛОН 31-нефрит. С настоящото удостоверявам, че предметите в прилежащия списък са пълният набор лична собственост, отнета ми от лагерната охрана на осемнадесети юни 2107 и впоследствие върната, на съща дата.

Положи палец върху диска, за да го подпечата, и плъзна формуляра по бюрото. Докато рецитираше удостоверението, го бе обзело странно усещане — изведнъж започна да не му стига въздух, сякаш във вакуума на прозрачния найлон беше затворен самият той, а не вещите му.

„Повече не искам да правя това.“

Не, имаше нещо друго. Вдигна поглед и видя как го гледат Бейли и двете момчета от охраната.

„Повече не искам да бъда това.“

Така.

Хеликоптерът се издигна над лагера, заходи в широк вираж над блестящото синьо на езерото, после продължи надолу, през голата красота на планината от платото към Арекипа. Този тип хеликоптери имаха умни навигационни системи, поддържащи сателитен модел на терена и метеорологичните условия в реално време, което означаваше, че машината на практика лети сама. Въпреки това пилотът не му каза и една дума до края на полета. Карл седеше сам в пасажерското отделение, зяпаше пейзажа долу и лениво го наслагваше върху спомените си за Марс. Приликите се набиваха на око, но в крайна сметка това тук беше родният свят, с небесносиньото небе горе, широкия хоризонт на голяма планета напред и бавната позната тежест на пълно же, която ти дърпа кокалите надолу.

„Не на заместителите“. Призиви от политическите емисии на Първа земна партия. „Не се поддавайте на корпоративната реклама.

Нека краката ви са стъпили здраво на земята. Борете се за един по-добър живот ГУК и един по-добър свят СЕГА.“

На летището в Арекипа използва акредитивните си писма от АГЛОН, за да си осигури място в спална класа за следващия директен плосколинеен полет на „Делта“ до Маями. Би предпочел да пътува суборбитално, но за тази цел трябваше да иде до Лима, а това едва ли си струваше забавянето и допълнителните разплати. Така поне щеше да си почине малко. До полета оставаше почти час, така че той си купи кодеин без рецепта, взе два пъти повече от препоръчителната доза и преглътна хапчетата с някакво безалкохолно от магазина на „Буенос Айрес Бийф Ко“ в терминала за заминаващи. Изяде приготвената по лиценз храна, застанал пред огромните прозорци с изглед към пистите, но почти не усети вкуса ѝ: взираше се в заснежения вулканичен конус на Ел Мисти и се питаше дали пък наистина няма нещо друго, с което да си изкарва прехраната.

„Има бе. Иди да приказваш със Зули, като се прибереш, може пък да търси портиер за делничните дни.“

Горчива усмивка. Викаха пътниците за неговия полет. Карл дояде изстиналия пампабургер, избърса си пръстите и тръгна.

По време на полета до Маями спа зле, тормозен от сънища за тихите коридори на „Фелипе Суза“ и смътния ужас, че призракът на Габи се носи след него в нискогравитационната тишина: лицето ѝ бе спокойно и непокътнато въпреки изстрела, който я беше убил, само мозъкът ѝ изтичаше на тъмни бавни капки през дупката, която беше отворил в тила ѝ. Вариации по тема, но нищо ново на практика — само дето обикновено друга жена се носеше зад него в изоставения космически кораб, наблизо, но без да го докосва, и шепнеше в ухото му, едва доловимо в мъртвешкия вой на тишината.

Събуди се рязко, плувнал в пот, стреснат от пилота, който тъкмо съобщаваше, че започват спускане към Маями и че летището е затворено от съображения за сигурност, поради което в обозримо бъдеще нямало да има свързващи полети. Информация за възможно настаняване в хотелите около летището можело да бъде получена чрез...

„Мамка му!“

Суборбиталната совалка на „Върджин“ щеше да го отнесе в небето над Лондон само четиридесет и пет минути, след като излетеше

от Маями. Щеше да си е у дома, преди в „Банърс“ да са приели последните поръчки, и после в собственото си легло в апартамента си в Крауч Енд. Сигурно щеше да спи до късно на следващата сутрин, да се събуди от песните на птиците пред прозореца и разсеяната от облаци слънчева светлина, процеждаща се през лъскавия листак на дърветата отпред. Най-сетне щеше да се наслади по-продължително на британското лято — с раната в хълбока му Агенцията нямаше къде да мърда — с целия Атлантически океан между себе си и емоционалната топография на подготвителния лагер.

Вместо това мъкнеше куфара си през просторни светли терминали, обточени с огромни холоекрани, два на десет метра, екрани, които внушаваха противоречивите си послания. „Искате ли да виждате само червени скали през дебели люкове? Там има само това!“ и „На Марс отиват само победителите!“. Маями беше нещо като централна гара на Америките, следователно и притегателен център за всяка компания, свързана с Колониалната инициатива на западните нации. Преди две години му беше попаднала статия в цветната притурка на едно корпоративно издание и беше запомнил думите на журналистката: „Понастоящем всеки седми човек, преминаващ през Международното летище на Маями, пътува по работа, която е пряко или непряко свързана с Марс и програмата КОЛИН. Тази цифра ще продължава да расте“. Съотношението сигурно беше стигнало вече едно към четири.

Ескалаторите и подвижните пътеки сякаш нямаха край, а от кодеина се чувстваше сънлив и изтръпнал. В другия край на терминалния комплекс се настани в новия МЛМ Мариот, избра си стая: с изглед към града и си поръча медицински преглед, който беше включен като опция в румсървиса. Всички сметки прехвърли по картата си от Агенцията. Като изпълнител по договор, имаше сравнително ограничен кредит — работата под прикритие налагаше разплащане най-вече с дебитни карти или в брой, които след това работодателят му възстановяваше като част от хонорара, но понеже оставаха в най-лошия случай два дни, докато се прибере в Лондон и приключи официално досието на Грей, по сметката все още имаше предостатъчно пари.

Време беше да ги използва.

Съблече якето и уебларната ризница, струпа мръсните си дрехи на пода в стаята и се навря за цели петнайсет минути под горещите струи на душа. Мрежата си беше отишла, прибрала се беше на топло в леговището си, разбирай в гръбнака му, и съзнанието му се беше превърнало в каталог на по-силни и по-слаби болезки, които напомняха за себе си изпод тънкото лустро на кодеина. Залепената рана на хълбока го жегваше при всяко движение.

Избърса се с големите пухкави хотелски хавлии и тъкмо когато обуваше най-чистите си износени дочени панталони, на вратата се звънна. Карл грабна една тениска, погледна раната и сви рамене. Какъв ли смисъл да се облича? Остави тениската и тръгна към вратата гол до кръста.

Лекарят на хотела се оказа симпатична млада латиноамериканка. Сигурно беше изкарала стажа си в някоя от републиканските болници в централен Маями, защото почти не вдигна изписаната си вежда, когато Карл ѝ показа раната от нож. Само попита:

— Отдавна ли сте в Маями?

Той се усмихна и поклати глава.

— Другаде ме намушкаха. Тук съм от има-няма час.

— Разбирам. — Но не отвърна на усмивката му. Застана зад него и заопипва около раната с дългите си студени пръсти, преценяваше дали лепилото е хванало добре. Не беше от най-нежните. — Е, да не сте някой от нашите знаменити военни съветници?

Той мина на английски:

— С този акцент? Едва ли.

Това му спечели миниатюрна извивка на устните, когато лекарката мина пред него.

— Британец сте, така ли? Извинявайте, реших, че...

— Няма значение. И аз ги мразя онези копелета. — Не спомена, че миналата година е убил един в бар в Каракас, Върна се към испанския: — Семейството ви е от Венесуела, нали?

— От Колумбия. Но и там е същото, само че заради коката, а не заради петрола. И от по-отдавна. Още откакто баба ми и дядо ми емигрирали. И няма да се промени, никога. — Отиде при чантата си, която беше оставила на бюрото, и извади портативен ехограф. — Няма да повярвате какви неща чувам от братовчедите си.

Карл си помисли за униформите, които беше видял по улиците на Богота преди няколко седмици. И за побоищата. И каза:

— Напротив, нищо не би ме учудило.

Тя коленичи пред него и отново опипа раната, този път по-нежно. Дори пръстите ѝ бяха станали по-топли сякаш. Прокара ехографа няколко пъти над раната и се изправи. Карл долови уханието ѝ. В същия миг очите им се срещнаха и тя разбра, че е усетил миризмата ѝ. Това подпали и двамата, но след секунда тя се обърна и тръгна към чантата си. Извади превързочни материали и се изкашля, с вдигнати вежди и присвити очи заради случилото се току-що.

— Колегата си е свършил работата добре и не е оставил много за мен — каза съвсем мъничко по-бързо от нормалното. — Няма следи от възпаление и би трябвало да зарасне бързо. Напръска ли ви със спрей?

— Да.

— Искате ли нещо за болката?

— Болката е под контрол.

— Е, мога да сменя превръзката, ако искате, освен ако не смятате да се къпете.

— Току-що се изкъпах.

— Ами, добре. В такъв случай аз ще тръгнавам...

— Искате ли да вечеряте с мен?

Тя се усмихна, най-последно.

— Омъжена съм — каза и вдигна ръка да му покаже семплата златна халка на безимения си пръст. — Не вечерям с непознати.

— О, извинете. Не забелязах — излъга той.

— Няма проблем. — Усмихна се пак, но този път усмивката ѝ беше малко крива, а тонът ѝ подсказваше, че не е успял да я заблуди. — Сигурен ли сте, че не искате обезболяващи? Влизат в цената на прегледа.

— Не, благодаря. Не се притеснявайте — каза той.

Така че тя си взе чантата, усмихна му се още веднъж и го остави да си превърже раната сам.

Излезе от хотела.

Може и да не беше най-умното нещо, но разумът отстъпи пред сетивните спомени за недостъпната докторка. За пръстите ѝ върху

кожата му, за уханието ѝ, за гласа ѝ. И как беше коленичила пред него.

Едно автотакси го откара на изток към летището, караше бързо по широките многолентови улици. Повечето заведения още работеха — лазерните рекламни надписи от фасадите го зовяха, но все още изглеждаха някак странно далечни, като светлините на крайбрежен град, гледани от морето. Реши, че е от кодеина. Сигурно не се погаждаше много добре с мрежата. Известно време му стигаше само да зяпа нощния град през прозореца. После, когато трафикът се сгъсти, слезе от таксито там, където светлините му се сториха най-ярки. Булевард, кръстен на някакъв кубински герой от съпротивата — бронзова табелка с гравирания му образ и байонет в добавка красеше ъгъла. Ремиксирани класически парчета на Зекина и Рейес се лееха на вълни през широко отворените врати, загоряла от слънцето плът се кълчеше в клубовете, други се разхождаха лениво по тротоара край него. Беше топло и задушно, роклите на жените се заключаваха до леки ивици коприна върху банските, мъжете бяха гологърди, с тесни дънки или кожени панталони. Само по кожа Карл би се вписал почти идеално — това беше едно от нещата, които харесваше на Маями, — но гардеробът му беше неподходящ. Дочени панталони, най-леките кубинки, с които разполагаше в момента, и тениска с ретро надпис. Приличаше на шибан турист.

Накрая, когато му писна от косите погледи на местните — учудени и леко насмешливи, — хлътна в полумрака на някакъв клуб с обещаващото име „Пикант“. Беше задушно, полупразно и толкова далеч от представата му за приятно прекарване, колкото рекламният екран пред бара в „Гарод Хоркан № 9“ беше далеч от карибската реалност. В полуосъзнатите му фантазии за тази вечер фигурираше смътна поредица образи, в които той се засича случайно с латиноамериканската лекарка — или поне с жена, която прилича на нея — в някой хубав салса бар, пълен с примигващи в танцуваден ритъм светлинки, които се отразяват в чаши за коктейл и златни зъби. Оттам в интимната атмосфера на някой класен нощен клуб с приглушено осветление и тиха музика, а после в дома ѝ, където и да беше той. Чисти чаршафи върху голямо легло и виковете на жена без излишни задръжки във вихъра на оргазъм. Самият той — на ръба на съня, задоволен, в сенчестия временен уют на дома на непозната жена.

„Е, сенките поне са налице“, помисли си той с горчива усмивка. „Пикант“ се състоеше от два дансинга с вградени в пода лазерни светлини, съвсем малко по-големи от банята му в хотела, класически бар и стенно осветление, проектирано, навярно по милост, в полза на шепата откровени проститутки, които се мотаеха около масите, пушеха и чакаха някой да ги покани на танц. Карл си поръча пиене — нямаха „Ред Страйп“, така че се спря на нещо, наречено „Тореро“, за което бързо съжали — ѝ се паркира на бара, възможно най-близо до вратата. Може да беше от професионална предпазливост или заради необяснимия комфорт да вижда улицата навън и да знае, че не се налага да остава тук повече, отколкото поиска.

Но след почти час още си беше там — и тя влезе и седна до него на бара. Барманът се приближи, бършеше една чаша.

— Здравсти. За мен уиски с кола. И много лед. Здравсти и на теб.

С известно закъснение Карл стопли, че последното е отправено към него. Вдигна поглед от останките на последната си бира и кимна, опитваше се да калибрира погледа си в полумрака. Да прецени дали жената е на работа и си търси клиент.

— Не приличаш на човек, който си прекарва добре — каза тя.

— Така ли?

— Да. Определено.

Не приличаше на лекарката от „Мариот“ — чертите ѝ бяха по-остри и по-светли, извивките ѝ не бяха толкова пищни и косата ѝ не беше толкова хубава. Нямаше и венчална халка, само множество евтини натруфени сребърни пръстени. Еластичното ѝ боди приличаше на метален корсет, обвил я до подмишниците, тъмната ѝ пола беше до средата на бедрата, налице бяха и вездесъщите обувки с убийствено високи токчета. Имаше и доста плът на показ, изпъната и с цвят на кафе, по бедрата, раменете и хълмовете на повдигнатите от металното боди гърди, както и тясна ивица на нивото на пъпа, където двете части на тоалета ѝ не се застъпваха съвсем — но не повече от масовия стандарт в жегата като тази и не толкова, че човек да стигне до някакви окончателни заключения за професионалното ѝ поприще. Гримът ѝ беше една идея по-тежък, особено отстрани на носа, където се беше спекъл в порите на кожата. Мда, момичето определено беше на работа. Той прекрати опитите си да се самозалъже, поколеба се за миг над

решението си като парашутист при отворения люк на самолета, след това скочи.

— Тъкмо пристигам — каза. — В командировка съм. Още не съм се окопитил след полета.

— Сериозно? — Тя килна глава и преметна крак връз крак под носа му. Полата се вдигна нагоре. — Да ти помогна да се отпуснеш?

По-късно и другаде, освободен от напрежението като от възтесни кожени панталони, които не е могъл да събуе сам, той лежеше, подпрям глава на таблата, и я гледаше как се движи в нажежено бялото кубично пространство на малката стая. Разстоянието от долния край на леглото до отворената врата на банята бе най-много метър и половина, но Карл имаше чувството, че жената е пристъпила от една вселена в съседната. Движенията ѝ се случваха сякаш на огромно разстояние и дори тихите шумове от банята — плискането и шуртенето на водата, потракването на гримовите — долитаха до него приглушени, сякаш гледаше през витрина от дебело стъкло към претъпкан вивариум в зоопарк на извънземни.

„Елате да видите човеците.“

„Вижте ги как се съвкупяват в автентична среда.“

Заля го усещане за гримаса, заровено твърде надълбоко, за да изплува до лицевите му мускули.

„Вижте хигиенните ритуали на женската след акта.“

Друг дълбоко заровен трепет на намерение в зачатък му прошепна да стане от леглото, да се облече и да се махне по най-бързия начин. И без това нямаше какво повече да прави тук. Жената го беше таксувала още щом влязоха през прага — прокара картата му през процепа на четеца със същата клинична компетентност, с която по-късно беше напръскала с презервативна течност набъбналия му пенис и го беше вкарала в себе си. Програмата явно включваше и набор от предплатени трикове — смукане на собствените пръсти, докато той се движеше енергично в тялото ѝ, стискане на собствените гърди, докато го яздеше във втората част, няколко добре преценени във времето смени на позата и кресчендо от гърлени стонове с приближаването на неговия оргазъм. Сега уличното осветление и едно дърво отвън хвърляха бавни жълтеникави сенки по стените и тавана на

тъмната стая, алкалната миризма на скорошен секс лъхаше от смачканите чаршафи и Карл изведнъж се почувства стар и уморен, болен дори. Раната на хълбока пак се обаждаше и той си помисли, че може да е разместил превръзката.

Намерението се придвижи до двигателната му система. Той седна и стъпи на пода. В съседната вселена, тоест в банята, жената пусна водата на тоалетната. По някаква причина този звук го накара да се разбърза и вече беше открил панталоните си и ги обуваше, когато тя излезе от банята.

— Тръгваш ли? — попита го незаинтересовано.

— Ами да. Време е. — Взе тениската и побърза да я нахлузи. — Уморен съм, а ти... е, имаш си работа.

Мълчание. Тя стоеше на вратата на банята и го гледаше. Чу се тих звук на преглъщане, после още веднъж — по-силно и някак влажно. И той изведнъж разбра, че тя плаче. Спря, незагащил тениската, и я зяпна. Преглъщането премина в откровено хлипане. Тя му обърна гръб и обви ръце около гърдите си.

— Виж... — започна той.

— Не, не, тръгвай си. — Гласът ѝ беше твърд и почти незасегнат от сълзите. Отработен в процеса на работата, реши той. Не беше представление, освен ако актьорските ѝ способности не се проявяваха по-добре в скръбта, отколкото в сексуалния екстаз. Той застана зад нея и плъзна поглед по рошавите кичури на косата ѝ, там, където бяха залепнали от влажната жега.

Заляха го спомени — как главата на Габи се пръска.

Изкриви лице и сложи ръка на рамото ѝ с колебание, което би трябвало да е откровен фарс след евтината интимност, за която ѝ беше платил преди два пъти минути. Жената се дръпна леко, после каза:

— Бременна съм.

Думите рикошираха в някой остър ъгъл на съзнанието му и за миг Карл си помисли, че не е чул добре. После, когато тя го повтори, свали ръка от рамото ѝ. Беше извадила флакончето с Троянски спрей от чантата си с професионалната сръчност на циркова артистка, която изпълнява номера си със завързани очи, и пак така го беше употребила върху Карл. И това го беше изпълнило с хладно спокойствие и с идиотската мисъл, че е в добри ръце. Сега същата идиотска част от него се чувства предадена от признанието за предишна грешка,

почти сякаш жената го обвиняваше, че проблемът ѝ има нещо общо с него.

— Ами... — започна експериментално той. — Такова, не можеш ли да... Сещаш се.

Раменете ѝ се разтресоха.

— Това е Флорида. Абортите от десетилетия са незаконни. Трябва да отида в Съюза или на Ръба, а медицинската ми осигуровка не го покрива. Дори да продам всичко, пак няма да събера достатъчно.

— И тук няма никой, който...

— Не ме ли чу? Незаконно е!

Все едно му биха доза професионална компетентност, изпита усещане, че е на познат терен.

— Нямах предвид законни начини. Все трябва да има място, където да отидеш.

Тя се обърна, бършеше с длан сълзите по едната си буза. Следите, които останаха, уловиха отблясъците на уличното осветление откъм прозореца. После изсумтя.

— Да, места, където да отидеш ти, може и да има. Места, където да отиде дъщерята на губернатора. Мислиш ли, че имам толкова пари? Или мислиш, че съм склонна да рискувам с някоя самоука акушерка в задните улички, да се прибера и да ми изтече кръвта или да се срина от ензимен сблъсък, защото на оная ѝ се е досвидяло да използва качествени материали? Ти откъде си бе, човек? Тук струва майка си и баща си дори да те хване хрема.

Беше му на върха на езика да ѝ каже да си гледа работата. Проблемът не беше негов, тия простотии не влизаха в сделката. Вместо това пак се сети за дупката в главата на Габи и се чу да казва тихо:

— Колко ти трябва?

„Мамка му!“ Оттласна нарастващото си раздражение към момичето и към себе си и го насочи към нова цел, неясна и всеобхватна едновременно. „Нека шибаният АГЛОН поне веднъж плати за нещо смислено. Не е като да не може да си го позволи. И нека онова лайно Ди Палма го направи на проблем, ако му стиска.“

След като я успокои, спря сълзите ѝ и сложи край на многословните ѝ благодарности, преди да са зазвучали кухо, Карл ѝ обясни, че му трябва инфоточка, за да прехвърли кредит към карта,

която тя ще може да използва. Което означаваше, че най-вероятно ще трябва да се върне в хотела. При тези думи тя стисна ръката му като удавник сламка и той предположи, че я е страх да го изпусне от поглед, за да не би да промени решението си. Знаела една инфоточка на няколко пресечки, безопасна била, един от редовните ѝ клиенти често я използвал. Можела да го заведе още сега, само да си облече нещо, минутка и е готова.

Улиците бяха опустели, кварталът беше в по-голямата си част жилищен, а обитателите му — представители на най-долната прослойка на средната класа, по това време или си бяха вкъщи, или в центъра на града. Магазините бяха със спуснати сплавни решетки, яркожълти надписи предупреждаваха за охранителните шокови заряди в метала. Два-три бара още работеха, мърлявите неоновы табели над вратите им светеха като слаби фарове в градското море. Пред един ято вдъхновени улични побойници подпираха стената и зяпаха заплашително малцината минавачи. Карл усети как мрежата преминава в режим на готовност. Не ѝ обърна внимание: прегърна през раменете момчето и ускори леко крачка, като избягваше зрителен контакт с гамените. Чу момчетата да го обсъждат на почти неразбираем испаглийски. Не беше нужно особено въображение, за да разгадае казаното. „Шибани туристи, шибани чужденци, дето шибат нашите жени“. Нищо ново под слънцето. Не можеше да ги вини особено. После свърнаха зад един ъгъл и откъм отворен в жегата прозорец ги заля музика, тежък кубински джаз, все едно много сърдит човек свири на пиано с юмруци.

Инфоточката беше грозна бетонна конструкция, висока два метра и долу-горе толкова широка, израсла от стената на един магазин като архитектурен тумор. Имаше си тежка сплавна врата. Лазерни панели зад гъста решетка в горния край хвърляха слаба кристална светлина. Карл пристъпи в сиянието и изпита нелепото чувство, че е актьор на сцена или нещо от този род. Въведе в цифровия панел общия си код за достъп и вратата се завъртя. Стари спомени и белези от Каракас го накараха да дръпне момчето и да удари с юмрук бутона за бързо затваряне веднага щом се озоваха вътре. Вратата се завъртя до затворено положение.

Вътрешността не се различаваше съществено от другите обезопасени модули, които беше използвал в различни точки на света

— маска с ирисов четец върху гъвкава основа, широк екран с вградени по краищата звукови колони и процеп за кредити отдолу, както и занитен за пода стол с двойно по-голяма от нормалната ширина, навярно за удобство на дебели клиенти, а не на влюбени двойки. Във всеки случай момичето прояви такт и остана право, гледаше встрани от екрана. Явно наистина беше идвала с клиенти и преди.

— Здравейте, сър — разговорливо го поздрави инфоточката. — Желаете ли да чуete клиентските опции, достъпни за...

— Не: — Карл нагласи ирисочетеца върху главата си, мигна няколко пъти в наочниците и зачака звуковия сигнал за край на процедурата. Зачуди се лениво какво ли би станало, ако го направи с насинено и подуто след сбиване око.

— Благодаря, сър. Имате достъп до сметките си.

Карл разпредели кредита в десет чипкарти с ограничен лимит, защото сметна, че момичето би предпочело да не дава цялата сума в аванс дори клиниката да е от най-добрите. Подаде ѝ чипкартите в тясното пространство и изведнъж се сети, че дори не знае името ѝ. Няколко секунди след това осъзна и друго — че всъщност не държи да го знае. Тя мълчаливо взе чипкартите и го изгледа от глава до пети, сякаш се чудеше дали да не му направи една свирка от благодарност още тук, в модула. Но после му благодари с толкова тих глас, че той едва я чу и се запита дали в края на краищата не е поредният болен мозък с развинтено въображение. Натисна бутона за отключване и вратата се отвори с тиха въздишка. Последва момичето навън.

— А така, момко! Дигай шибаните си ръце високо и да не си мръднал!

Викът дойде отляво, но силуетите, които му скочиха, дойдоха и от двете страни. Мрежата се събуди моментално. Той сграбчи нечия ръка, изви я в ключ и запрати нападателя към заглъхващото ехо на гласа. Ругатни и звуци от препъване. Друг мъж се опита да го събори на земята, имаше известна техника в захвата му, но... Карл дръпна силно, принуди го да се открие и заби лакът в лицето му. Носът на онзи се счупи и той изпищя от болка. Карл направи крачка встрани и ритна Счупения нос в лявото коляно. Той падна. Имаше и друг, връхлетя отляво. Карл се извъртя със свирепа усмивка и свити юмруци. Набит мъж с тежки рамене, физика на бивш борец. Карл направи лъжливо движение и когато онзи му налетя, го ритна в корема.

Ударът попадна точно където трябва и едрият тип изгрухтя, но инерцията го тласкаше напред и Карл бързо отскочи встрани.

После някой го цапардоса изотзад по главата.

Той чу замаха, усети движението на въздуха и вече се завърташе към новия нападател, но уви, твърде късно. В главата му избухна черен мрак, изпъстрен с миниатюрни звездички, и той се строполи под кристалната светлина на инфочукката. Зрението му изгасна, после се върна. Друг неясен силует се появи и се надвеси над него. През танцуващите валс цветове, които се плискаха пред очите му, Карл видя дулото на пистолет и спря да се бори.

— Нравствен отдел Маями, задник такъв. Кротувай или ще ти отворя дупка в шибаната глава.

Арестуваха го естествено.

3.

06:13

Ниски валма белезникави облаци в промито небе преди зазоряване. Снощният дъжд още лъщеше по черните метални коруби на совалките, площадката за кацане беше мокра, въздухът тежеше от влага. Джоуи Дрискол излезе от бюфета с два високи термоса самозаотплящо се кафе; ръцете му бяха разперени, сякаш да балансира тежестта, очите му едва отворени под натезжалите в края на смяната клепачи. Устата му зейна в огромна прозявка.

Сирената гръмна, воят ѝ набра скорост като гигантска зъболекарска бормашина.

— О, еба си простотията...

За миг застина, повече от умора, отколкото от изненада... после термосите с кафе паднаха с трясък на земята, а той вече тичаше примирено към склада. Някъде над главата му сирените го докараха до първото си кратко придихание и след миг подеха на нова сметка убийствения си вой. Големите лазерни панели, монтирани върху трегерите на хангара, засвяткаха в предупредително жълто. Вляво, през воя на сирените, се чу гърленият стържещ звук от набиращите мощност турбини на совалките, за бързо реагиране. Най-много минута и половина до пълна мощност. Още две минути да се качат екипажите и совалките щяха да се издигнат с подскоци и стържене по платформата като побеснели кучета на къса каишка. Всеки, който закъснееше да се качи на борда, щеше да се простих топките си.

Стигна до вратата на складовото точно когато Здена излизаше на бегом оттам, тактическата ѝ жилетка още не беше пристегнатата напълно, шлемът се кандилкаше на каишката си, ХМ-а държеше по средата, така, както го беше грабнала от стойката. Стрелна го с широката си славянска усмивка.

— Къде ми е шибаното кафе, Джо? — Викаше, за да я чуе през воя на сирените.

— На бетона пред бюфета. Като го искаш толкова, иди да го обличеш. — Той махна ядно с ръка. — И това ако не е простотия.

Четиридесет минути до края на смяната и виж какви лайна ни дойдоха до главата!

— За това ни плащат, каубой.

Сгъна с рязко движение приклада на пушката, пъхна я в дългия, прикрепен с лепки към бедрото ѝ кобур и почна да си закопчава жилетката. Джо мина покрай нея с рамото напред.

— Ха, плащат ни!

В складовото помещение цареше логичният хаос на бойната тревога. Десетина мъже и жени ругаеха остарялата си екипировка и освобождаваха чрез дивашки смях напрежението, също като лаещи кучета. Джо награби жилетка, шлем и Т-маска от разбърканите купчини на дългата маса, но не си направи труда да ги слага. Опитът го беше научил да остави това за по-късно, в търбуха на совалката, докато тя захожда над Тихия океан. Сграбчи цевта на една ХМ от стойката, бори се няколко секунди със заяждащия отключващ механизъм, накрая успя да освободи пушката и тръгна към вратата.

„Четирийсет шибани минути!“

Здена, без маска и с незатегнат шлем, вече седеше на свалената долна врата на „Синя 1“ и му се хилеше, докато той тичаше задъхано по рампата. Метна се в движение и се срина по задник на борда на совалката. Здена се наведе към него и изкрещя, за да надвика турбините:

— Хей, каубой. Готов ли си за малко мръсни танци?

Още не можеше да прецени дали нарочно говори с този акцент „ала Наташа“. Работеха заедно сравнително отскоро — Здена беше дошла с новите попълнения в края на май. Сигнал беше до заключението — а етикетът повеляваше никога, ама наистина никога да не питаш за такова нещо, — че най-вероятно е от лицензираната чуждестранна работна ръка, което в последно време не беше незаконно от собствения му статут. Не му се вярваше да е преминала незаконно границата като него, по-вероятно беше дошла от сибирската крайбрежна ивица или от онези руски заводски платформи по на юг, част от шибаното текучество на работна ръка от Тихоокеанския ръб, за което говореха всички. Разбира се, като нищо можеше да е родена и израснала на Западния бряг. Тук лошият английски не означаваше нищо. Не беше като в Републиката, където аманглийският беше задължителен и наказваха децата в училище, ако говорят на друг език.

В щатове на Ръба английският беше търговски език и нищо повече — учиш го толкова, колкото ти трябва, а в повечето испански квартали това означаваше почти никак.

— Май... — Още беше задъхан от спринта. — Май прекаляваш със старите филми, Зед. Сигурно е някой кораб близо до дълбоководния маркер. Ще изкараме акъла на някой тъп планктонен фермер, който е забравил да поднови разрешителното си за месеца. Само си губим времето, казвам ти.

— Не мисля, Джо. — Здена кимна към редицата совалки. — Четири подгриват. Прекалено много огнева мощ за събирач на планктон.

— Да бе, да. Ще видиш.

Процедурата по излитането мина доста гладко, поне за тяхната совалка — явно тренировките от предния месец бяха дали резултати, нищо че тогава всички мрънкаха и се оплакваха. Осмина щурмоваци, стандартен преносим набор, всичките стегнати в антишоковите гнезда по вътрешните стени на корабния търбух, ухилени до уши от напрежение. Джо вече си беше пристегнал тактическата жилетка, свързал беше датчиците за жизнените показатели, макар да се чудеше дали изобщо някой си прави труда да следи показанията им сега, когато командният състав в пилотската кабина беше намален от трима на двама. Но поне автомедиците щяха да следят състоянието му, стигнеше ли се до престрелка, а ако не друго, жилетката поне беше удобно място, където да държиш резервните муниции и снаряжение.

Инструктажът прозвуча в слушалката му, препратен като ехо от колоните в тавана на совалката:

— Въздушно навлизане клас две, повтарям, навлизане клас ДВЕ, не очакваме враждебни действия...

Джоуи се наклони напред, доколкото му позволяваха каишите на гнездото, и кимна победоносно на Здена по-надолу в редицата — „Нали ти казах, мамка му“.

— ... но независимо от това оставаме в режим на бойна готовност. Маските и ръкавиците да не се свалят до края на мисията, нанасянето на противозаразен гел като при биологично опасни операции е задължително. Няма данни за биологична опасност, мерките са предпазни. Имаме паднал космически кораб на КОЛИН, повтарям, паднал космически кораб на КОЛИН в близост до брега...

Беше ред на Здена да го изгледа триумфално.

— Шибан космически кораб? — възкликна някой от отсрещната редица гнезда.

— ... медицинските екипи ще останат в изчакване, докато Синият отряд не приключи огледа. Бъдете готови за неизвестен брой, ранени на мястото на катастрофата. Екипите са в състав, както следва: екип алфа — Дрискол острие, Ернандес и Зоу на втора линия; екип бета...

Не си направи труда да слуша повече — нищо ново. Според последното разпределение на дежурствата той щеше да води екипите през следващите три седмици. Още не можеше да реши дали това го дразни, или го радва. Уж рутинната операция се очертаваше шибано приключение. Като се изключеха документалните филми, репортажите по телевизията и няколко виртуални обиколки на музея на КОЛИН в Санта Круз, никога не беше виждал истински космически кораб, но едно знаеше със сигурност — тия шибани неща не кацах на Земята. Не и откакто нанокулите изникнаха навсякъде, извисили снаги в облаците като метални бобени стъбла от онази глупава приказка, която баба му му разказваше, когато беше малък. Единствените космически кораби, които беше виждал освен в документалните филми, бяха онези, които от време на време показваха в края на новините да кацат бавно и спокойно върху разширяващите се като гъби площадки в горния край на нанокулите, а текстът към репортажите беше изцяло на икономическа тематика. „Тъкач“ току-що се завърна от Хабитат-9. Товарът му най-вероятно ще предизвика значително спадане в цените на ценните метали. Мерките, поискани от асоциацията на африканските държави производителки за защита на земния металодобив, още не са разгледани от Световната търговска организация. Представители на консорциума „Хаб-9“ настояват, че подобно ограничение на свободната търговия е..."

И така нататък. През последните години космическите кораби си стояха в космоса, където им беше мястото, и всичко, което товареха или разтоварваха, се качваше и смъкваше с елеваторите на кулите. „Съвършената карантина“, така го бяха нарекли веднъж по телевизията, както и „изключително икономично от енергийна гледна точка“. Паднал космически кораб беше сценарий за евтин апокалиптичен филм или за още по-евтините параноични сериалчета

за извънземни, които вървяха по тв-каналите на Джизъсленд. Да се случи такова нещо в действителност означаваше само едно — че някъде нещо адски се е объркало.

„Такова нещо не е за изпускане, пич...“

Още не бе донамазал лицето си с биозапечатващ гел, а совалката вече заходи за спускане и задната врата започна да се вдига. Студен тихоокеански въздух нахлу през разширяващия се отвор заедно с рева на турбините и сивата утринна светлина. Джо разкопча каишите на гнездото и се придвижи по редицата към кабелната лебедка. Усещаше как пулсът му чука леко в слепоочията. Нещо, което беше твърде вълнуващо, за да е страх, нахлу в кръвта му. Той нагласи Т-маската на лицето си, дръпна дихателния филтър към брадичката и притисна ръбовете на комплекта към биозапечатващия гел. Океанският вятър нахлуваше яростно през отвора и щипеше току-що намазаната му с гел кожа от двете страни на маската. Извивката на бронираното едноръчно стъкло и инфоданните, които се нижеха по периферията му в топло жълто, създаваха фалшиво усещане за сигурност, сякаш цялото му тяло се ползваше от защитата, а не само част от лицето му. Непрекъснато ги предупреждаваха за това. Най-вече зле програмираният виртуален сержант от евтиния тексаски софтуер — най-доброто, което бюджетът за обучение на „Филигри Стийл Секюрити“ можеше да си позволи. Неясно защо въпросният сержант, с лоша синхронизация между речта и движението на устните, говореше с британски акцент. „Мисли за цялото си тяло, нищожество — крещеше виртуалното създание всеки път, когато се задействаше някой от стоперите на програмата. — Краката ти назаем ли са? Гърдите ти какво са — временна добавка? Само мисълта за цялото ти тяло може да опази въпросното ти тяло *живо*.“

„Да бе, добре. Както кажеш.“

Свърза кабела към жилетката си, после се обърна към търбуха на совалката и наблюдателната камера, монтирана в тавана. Даде знак с палец и показалец в кръгче. Изкашля се в индукционния микрофон, залепен за гърлото му.

— Острие докладва. Готов за разгръщане.

— Чувам те, Острие. По мой знак. Три, две, едно... скачай.

Кабелът се задвижи, той хвана карабината с две ръце пред гърдите си и се наведе навън, за да види какво го чака долу. Отначало

видя само безкрайните бели шапки на вълните, докдето поглед стига. После видя и кораба. Не беше според очакванията му. Приличаше на огромен пластмасов куфар, който едва се подаваше над водата. Корпусът чернееше обгорен, само тук-там се различаваха светли ивици с остатъци от нановрязан надпис, нещо като корпоративно лого, обелило се частично от горещината при навлизането на висока скорост в атмосферата. Спусна се по-близо и видя нещо като отворен люк в участъка, който още се държеше над водата.

— Тъ, командването. Сигурни ли сме, че това нещо няма да потъне?

— Потвърждавам, острие. Според спецификациите на КОЛИН корабът не може да потъне.

— Да, ама аз виждам отворен люк, а при този вятър и тия вълни корабът сигурно се пълни с вода.

— Повтарям, Острие. Корабът не може да потъне. Провери люка. Ботушите му се удариха с трясък в корпуса, на десетина метра встрани и по-долу от люка. Вълните се плискаха кротко в краката му на височината на глезените — заливаха ги, после се отдръпваха. Джо въздъхна и се откачи от кабела.

— Разбрано, командване. Откачих се.

— Поддържахме връзка.

Той приклепна и тръгна по лекия наклон към люка. Надникна вътре. Наистина беше влязла вода — стъпенките на стълбата бяха мокри и лъщяха. Самата стълба водеше надолу към вътрешен люк, който сигурно затваряше въздушен шлюз. Една по-висока вълна заля отвора, по стълбата потече вода и бързо се събра върху долния люк. Джо се взира още няколко секунди в тъмния отвор, после сви рамене и заслиза, докато не увисна на долните стъпенки току над вътрешния люк. Беше се събрала около три пръста вода, плискаше се леко поради клатушкането на кораба. Точно под повърхността заварките на люка прозираха неестествено ясно, като в планински ручей. Имаше и предупредителен, надпис: „Внимание; люкът се отваря само при изравнено налягане“.

Джо сметна, че каквото и налягане да има в корпуса на космическия кораб, не ще да е много различно от стандартното земно атмосферно, защото някой — или нещо — вече беше разхерметизирал

вътрешния люк и той беше открянат, точно колкото водата да се оттежда бавно през цепнатината. Джо изсумтя.

„Ако не беше отворен, стълбата щеше да е наполовина под шибаната вода.“

Докосна микрофона си.

— Командване? Имам отворен вътрешен люк. Не знам дали се е отворил автоматично, или такова... ъъ, от човешки фактор.

— Разбрано. Действай внимателно.

Той се намръщи. Надявал се беше, че ще му кажат да се връща.

„Поне подкрепление можехте да ми пратите бе, хора. Това чудо е дошло от космоса, нали така, най-вероятно от Марс. Един Господ знае какви гадинки може да има вътре. Нали затова кацат на нанокулите, заради карантината.“

За миг се замисли дали да не поиска подкрепление.

Но...

„Екипиран си. — Направо чуваше как търпеливият глас му обяснява като на дете идиотче. — Маската и гелът те пазят от биозаплахи, макар че няма данни за такова нещо. Изпълнявай заповедите.“

После и гласът на Здена: „За това ни плащат, каубой.“

И хиленето на другите.

Така че потръпна, смъкна се до края на стълбата, стъпи във водата с единия си крак и натисна предпазливо люка. Той леко поддаде.

— Върхът.

— Острие?

— Нищо — кисело каза той. — Просто действам с изключителна предпазливост, мамка му.

Подпря се с една ръка на стената и отпусна тежестта си върху люка, защото търпението му започваше да се изчерпва и...

... и люкът потъна под крака му.

Увисна тежко на пантите и водата се изля в тъмната вътрешност с кух проточен плисък. Внезапно поддалият люк свари Джо неподготвен и той изпусна стъпенката, за която се държеше. Падна, направи тромав опит да се хване за нещо, не успя, но пък успя да си удари пъхом главата в стълбата. Пропадна през отворения люк и му остана време само колкото да извика нечленоразделно:

— Маам...

... и падна тежко на нещо много твърдо, навярно страничната стена на коридора отдолу.

При удара си прехапа езика. Удари си жестоко рамото, също и ребрата — единият край на ХМ-а едва не проби жилетката му при падането. Изсъска от болка.

Като се изключи това, беше добре, защото се изтърколи на нещо меко. Остана неподвижен няколко секунди, изчакваше сигнали за щети откъм краиниците си.

„Да мисля за цялото си тяло, нали така, серж?“

Успя да се ухили. Май нямаше счупено. Вдигна поглед и прецени, че е паднал от три, най-много три и половина метра.

Изсмя се облекчено във филтъра на маската и довърши възклицанието си:

— ... ка му.

— Острие? — От командването най-после се обадиха, изведнъж се бяха притеснили нещо. — Докладвай за състоянието си. Ранен ли си?

— Добре съм. — Надигна се на една ръка, присви очи в тъмнината и включи осветлението на шлема. — Паднах. Нищо осо...

Лъчът светлина попадна периферно върху нещо, което не би трябвало да е тук. Той завъртя глава и лъчът го освети изцяло...

— Ааа, стига бе, еба си ра...

И изведнъж, проумял въпреки категоричното си нежелание какво вижда и на какво всъщност е паднал, Джоуи се задави и повърна, повърнатото прогори носа и гърлото му и напълни маската.

4.

Севги Ертекин се събуди със странното убеждение, че вали на сиви мръсни пелени, над целия град.

„През юни?“

Примигна. Някъде зад отворения прозорец на апартамента долетя призивна сирена. Носталгично позната като викането на мюезина за молитва в стария ѝ квартал, което още ѝ липсваше толкова много, но натоварена с адреналинов импулс, какъвто в молитвения призив нямаше. Поръждясалият ѝ професионален рефлекс изскочи на повърхността, после се отпусна и потъна обратно, прогонен от събудилите се спомени. Този зов вече не я засягаше. А и без това меланхоличният затаен призив на полицейската кола идваше отдалеч. Шумотевицата откъм уличното пазарче долу почти го заглушаваше. Хора се надвикваха, в повечето случаи доброжелателно, от сергиите за звукови системи се лееше музика, трескави неоарабски ритми, за които нямаше настроение в момента. Денят беше започнал без нея.

Макар да знаеше какво ще последва, Севги се обърна към прозореца. Ярката слънчева светлина я удари в лицето и тя стисна очи. Вариполярните завеси се издуха от вятъра, който влизаше през прозореца, нажежени до бяло от утринната светлина. Явно беше забравила да ги върне в матов режим с дистанционното. Празна бутилка „Джеймисън“ се подаваше наполовина изпод дългото перде; изглежда, някой — „Някой, да бе, Сев е била, кой друг?“ — я беше търкулнал по лакирания паркет на хола, след като се бе изпразнила откъм съдържание. Същият хол, където беше прекарала нощта — с дрехите, на дивана. Замисли се с известно усилие и започна да си спомня някои неща. Беше седнала на дивана след края на партито и беше разказала играта на бутилката. Имаше смътен спомен как си говори сама, докато пушливата топлина на уискито се разлива по вените ѝ. През цялото време си беше повтаряла как ще пийне само още едно, само още едно, после ще стане и ще...

Не беше станала. Беше заспала безпаметно.

„Това е нещо ново, Сев. Обикновено успяваш да стигнеш до леглото.“

Стисна зъби и успя да седне — и моментално съжали. Съдържимото на главата ѝ се люшна около оста си. Пригади ѝ се ужасно, сякаш вълна заля цялото ѝ тяло, а дрехите изведнъж ѝ се сториха като усмирителна риза. На някакъв етап се беше разделила с ботушите си — лежаха килнати в противоположни ъгли на хола, толкова далеч един от друг, колкото го позволяваха размерите на помещението, — но панталоните и ризата си бяха на нея. Сети се и как се беше търкаляла по гръб от необуздан смях, след като всички си тръгнаха, докато се опитваше да си събуе ботушите, а след тях и чорапите. Поне в това беше успяла... но с останалото явно не се бе справила.

Ризата ѝ се беше набрала под мишниците, профилните чашки се бяха разхлабили и отделили от гърдите ѝ, докато се бе въртяла в съня си. Едната се беше качила под мишницата ѝ, а другата изобщо я нямаше. Панталоните ѝ се бяха усукали под талията и я стягаха ужасно. Мехурът ѝ щеше да се пръсне, но пък земетръсът в главата ѝ постепенно стихваше до тъпо пулсиране.

„И вали дъжд.“

Вдигна очи и се ядоса, когато най-последно разбра откъде всъщност идва звукът. В единия ъгъл на хола древната уредба JVC още работеше. Чипът, каквото и да бе съдържанието му, явно отдавна беше свършил и капризната автоматична система на антиката не беше превключила на син екран. Вместо това мониторът показваше снеговалеж от статично електричество и тихото му съскане се наслагваше върху долитащите през прозореца звуци на града. Изпълваше всичко като...

Устата ѝ се сви. Знаеше какъв чип е гледала. Не можеше да си спомни, но знаеше.

„Добре де, не вали.“

Изправи се, залитна и ядно спря уредбата. Постоя за миг неподвижна, с усещането, че е на чуждо място, сякаш се е вмъкнала, за да открадне нещо. Гърлото ѝ се стегна и тя разбра, че ще се разплаче.

Вместо това тръсна глава, после още веднъж, по-силно, докато силната пулсираща болка не прогони сълзите. Тръгна към банята през спалнята, притискаше слепоочията си с пръсти. На рафтчето над

мивката имаше шишенце с банални хапчета за главоболие и лента синкапсули. И по-точно, синаптичен стимулант к37 — армейски суперфункционални капсули, малкият ѝ наследствен дял от черноборсаджийските доставки за Нюйоркското полицейско управление, бяха няколко пъти по-силни от всичко, което се продаваше свободно. Беше прибягвала до тях и преди — бяха се оказали толкова ефикасни, че чак я хващаше страх. Стимулираха реакцията на синапсите и физическата координация, изваждаха от строя всичко останало, и то много бързо. Севги се поколеба за миг, после си даде сметка колко неща има да свърши през деня, нищо че в момента не можеше да си спомни какви точно са.

„Целият шибан град го е ударил на самолечение, Сев. Примири, се.“

Извади две миниатюрни капсули от станиоловата лента и тъкмо да ги преглътне на сухо, със закъснение осмисли един дребен фрагмент, доловен с периферното зрение.

Върна се в спалнята.

— Хей.

Момичето в леглото едва ли беше на повече от осемнайсет-деветнайсет. Стресна се и запримигва сънено като малко дете; но тялото под чаршафа изглеждаше твърде пищно за невинната ѝ физиономия. Седна и чаршафът се смъкна до кръста ѝ. Страхотни и невероятно щръкнали гърди! От пръв поглед си личеше, че номерът се дължи на подкожна мускулна мрежа, а не на импланти. Скъпарска изработка за толкова младо момиче. Сигурно е нечие трофейно гадже, реши Севги, от онези фалшивите, дето ги наемат за една вечер, но точно в момента нямаше сили да рови из спомените си за подходящи лица от снощното парти. Който и да я беше довел, сигурно толкова се беше напил, че на тръгване си бе забравил аксесоара.

— Кой ти каза, че можеш да спиш тук?

Момичето примигна още веднъж.

— Ами ти.

— О! — Гневът ѝ се спихна. Изчака да премине новата вълна на гадене и преглътна. — Събери си нещата и си върви. Партито свърши.

Върна се в банята, затвори вратата и сякаш за да подчертае собствените си думи, повърна в тоалетната чиния.

Когато най-после реши, че е приключила с повръщането за днес, изпи двете капсулки к37 с чаша вода, подпря се на стената под топлите струи на душа и зачака да подействат. Не се наложи да чака дълго. Специалната химия на лекарството осигуряваше бързо действие без странични ефекти, а и липсата на друго съдържимо в стомаха ѝ ускори процеса допълнително. Пулсиращата болка в главата ѝ започна да утихва. Отблъсна се от облицованата с плочки стена, затърси опипом гела и почна да го втрива предпазливо в скалпа си. Мократа сплъстена маса на косата ѝ омекна като послушна коприна, пяната потече по тялото и. Беше като да съблечеш дрехи, които си носил поне пет дни. Усещаше как нова сила и яснота се наслагват в тялото ѝ като допълнителен скелет. Когато след десет минути спря душа, болката беше прокудена зад плътна химическа завеса, а мястото ѝ беше заето от кристална яснота.

Което си имаше и лошите страни обаче. Докато се бършеше пред огледалото, адски ясно видя колко са натезжали бедрата ѝ и изкриви лице. От месеци не беше ходила на фитнес, а домашната ѝ програма „Астротон Каси Роджърс“ — „Същата, която използват екипажите при полетите до Марс“ — бавно изпадаше в забвение като спукана плажна топка. Уличаващите доказателства за небрежността ѝ се виждаха с просто око. А тях не можеш да ги махнеш с една-две капсули като главоболието. Сети се за нелепо съвършените извивки на момичето в леглото си. Щръкнала дизайнерска гърд. Спря поглед върху собствените си гърди, увиснали над ребрата и извити в нелепи посоки.

„Голям праз! Все пак си минала трийсетте, Севги. Вече не се опитваме да впечатлим момчетата на моста при Босфора, нали? Примири се. Освен това ти приближава, а това винаги влошава нещата.“

Косата ѝ изсъхваше и вече приемаше обичайната си форма на рошава черна камбана. Прокара няколко пъти четката през нея, после се отказа. Почти чистият ѝ арабски произход ѝ се звереше от огледалото: високи и широки скули, лице с гърбав нос и плътни устни в комплект със светлокафяви очи и тежки клепачи. Етан веднъж каза, че в лицето ѝ имало нещо тигърско, но сега, с изострени от стимуланта сетива и без грим, май повече приличаше на сърдита сврака. Тази мисъл довлече отнякъде крива усмивка и Севги изкряка няколко пъти

на образа си в огледалото. Хвърли влажната хавлия на пода и отиде да се облече. Пътюм установи, че много ѝ се пие кафе.

Както можеше да се очаква, кухнята приличаше на бойно поле. Всяка равна повърхност беше отрупана с мръсни чинии и чаши. Севги се опита да отгатне снощното меню по останките: тъмнозелени петна в чиниите — от лозови сарми, крехки парченца от препечената външна коричка на баничките-бюрек, пържени сини и червени домати в изстинало вече олио, половин катма с месо, беше обърната на обратно и приличаше на изсъхнал и втвърден от мръсотия парцал. В мивката — кула натрупани тигани, килнати пиянската към нея като дефектирал робот. Шишета от „Ефес Експорт“ в спретнати редички покрай едната стена. Леко вкиснатият им дъх изпълваше кухнята.

„Готино парти.“

Същото бяха изфъфлили неколцина от гостите, докато ги изпращаше. Тази подробност предизвика внезапна лавина от спомени — миш-маш от приятели из целия ѝ апартамент, проснати по диваните и насядали по табуретките, много храна и много пиене, енергично жестикулиране с пълна уста, уютно веселие. Наистина се беше получило хубаво парти.

„Мда... жалко, че след като свърши, ти се наложи да видиш сметката и на онази бутилка ирландско.“

„Що така бе, Сев?“

Усети как лицето ѝ се изкривява, знаеше, че очите ѝ са станали безизразни и жестоки заради чувството, което я обземаше.

„Знаеш защо.“

Синаптикът се пръкна иззад мисълта, бодлив и ярък. Внезапно прозря колко лесно е да убие човек, когато е в такова състояние на ума и духа.

Телефонът заговори, меко и разумно, все едно забиваш зъби в памук.

— Регистрирам обаждане от Том Нортън. Ще го приемете ли?

Споменът какво трябва да свърши днес се стовари отгоре ѝ като тухла.

Тя изпъшка и отиде да вземе остатъка от болкоуспокояващите.

Първото странно нещо беше колата.

Нортън обикновено караше един нелепо голям почти античен кадилак, някъде половин декар, с гюрук, предна решетка като ухилена паст и капак, на който можеш да се опнеш за слънчеви бани. На всичкото отгоре се гордееше с това шибано нещо, което си беше странно, като се имаше предвид историята му. На кадилака. Направен в някоя алабамска фабрика преди сто години, кадилакът беше автомобил, заради който Нортън редовно щяха да го арестуват в Ню Йорк, ако не беше платил почти двойно колкото тръжната му цена, за да демонтират оригиналния му двигател с вътрешно горене и да го заменят с магнитна тяга от излязла от производство гама японски катери. Още една месечна заплата беше отишла, за да го полимеризират от муцуната до опашката и да обезсмъртят по този начин колекцията от драскотини и вдлъбнатини, които колата беше натрупала по време на предишния си живот в Джизъсленд. Севги напразно се опитваше да внуши на Нортън, че кадилакът си е чиста проба метафора на идиотското минало, от което идва.

Днес, във внезапен пристъп на синаптично прозрение, Севги си даде сметка, че точно такава кола би се харесала и на Етан и че именно по тази причина кадилачната забегка в иначе безупречното манхатънско поведение на Нортън редовно я докарва до мълчалив гняв.

Днес обаче Нортън не беше с кадилака.

Вместо това, докато излизаше на улицата и намяташе в движение грабнатото от закачалката лятно сако, Севги го видя да се измъква от задната седалка на тъмносиня автоматична сълза, която несъмнено се числеше към автопарка на КОЛИН. И изглеждаше елегантен и самодоволен също като превозното средство, от което беше слязъл, истинска ода за вчесаната компетентност. Прошарените кичури в късата му коса лъщяха на слънцето, загорелите му кавказки черти на бъдещ кандидат-президент, в чиято оригиналност и непокътнатост Нортън се кълнеше с повод и без повод, както винаги подчертаваха светлосините му очи.

Удостои я с лицензираната си леко кривната усмивка.

— Добрутро, Сев. Прекрасен ден, нали?

— Да бе!

— Кога ги изгони? — Беше си тръгнал от купона доста преди полунощ, химически неувреден, поне доколкото тя си спомняше.

— Не помня. Късно беше.

Мина покрай него и се тръшна на седалката, после се премести навътре да му направи място. Вратата се спусна меко надолу и сълзата потегли плавно, зави по Западна 118 и продължи с потока коли. Чак след четири пресечки Севги стопли в каква посока се движат и как ще се отрази това на плановете ѝ за деня. Хвърли поглед към Нортън.

— Какво има, забравил си нещо в офиса?

— Не отиваме в офиса, Сев.

— Да де, нали това решихме вчера. Така че защо се движим на изток?

Нортън пак се ухили.

— Не отиваме в Каку. Има промяна в плана. Днес няма да се насладиш на свободното падане.

Облекчението, което я заля при тази новина, беше като топло слънце по кожата и надви дори любопитството ѝ. Адски мразеше изкачването с елеватора до висините на нанокулата Каку, още повече мразеше да пълзи в безтегловност, когато стигнеха горе. Имаше си лекарства, които притъпяваха неприятните усещания, но Севги изобщо не беше сигурна, че ще се спогодят със синаптика, които циркулираше в системата ѝ. А само при мисълта да провежда разследване, когато изстрадалите ѝ мозък и стомах мучат негодуващо срещу липсата на гравитация, а Земята се люшка пиански на километри под нея, дланите ѝ започваха да се потят.

— Хубаво. Ще ми кажеш ли все пак къде отиваме?

— Да. На суборбитален терминал „Кенеди“. После на совалката за Сан Франциско в единайсет.

Севги го изгледа.

— Какво е станало? „Гордостта на Хоркан“ не е уцелил доковия си слот?

— Може и така да се каже. — Думите му прозвучаха суховато. — Пропуснал Каку, пропуснал Сейгън и накрая се плъоснал на стотина километра от калифорнийския бряг.

— Плъоснал се?! Нали уж не кацаха на повърхността на планетата?

— На мен ли го казваш? Доколкото знам, оцелял е само централният сегмент. От другото са останали парчетии, пръснати по права линия от Юта до крайбрежието, като повечето е изгоряло при

навлизането в атмосферата. Крайбрежната охрана на Ръба в момента влачи на буксир оцелелия сегмент към залива, където с тебе ще го отворим и ще им вземем акъла с брилянтния си анализ на причината за катастрофата или „какво точно се е объркало, по дяволите“. Това, между другото, са думи на Никълсън, не мои.

— Знам, сетих се. — Нортън изричаше ругатни така, както скъперник харчи кредити — само при крайна и неизбежна емоционална необходимост или когато цитира другиго. Проблемът му обаче изглеждаше по-скоро от лингвистично, отколкото от морално естество, защото не показваше особено смущение или неодобрение, когато цитираше други хора или когато Севги ругаше, което напоследък се случваше често.

— И защо не ми се обади по-рано?

— Опитах. Ти не отговаряше.

— Хм.

— Да. Така че те покрих пред Никълсън, ако за това се чудиш. Казах му, че си някъде в центъра да проверяваш информация за обира на Спринг Стрийт и че ще се чакаме на терминала.

Севги кимна. Наум.

— Благодарско, Том. Задължена съм ти.

Задължена му беше, и то не отсега. През последните две години беше натрупала голям дълг към него, но нито тя, нито той биха го признали на глас. Дългът лежеше неизречен между тях като съучастник, като семейство. А и Никълсън си беше задник, по този въпрос двамата нямаха никакви разногласия.

— Мислиш ли, че има оцелели? — попита Нортън.

Севги гледаше през прозореца към гъстия трафик и си припомняше факти от досието.

— „Гордостта на Хоркан“ е от петата серия. Пригодени са да издържат катастрофи при кацане на Марс, а там няма океани.

— Да, но пък гравитацията е по-слаба.

Сълза на нийоркската полиция ги изпревари бавно. Панелите бяха на непрозрачен режим — с изключение на шофьорския прозорец, който беше полуотворен. Млада полицайка седеше отпред, превключила беше системата на ръчно управление и шофираше лениво, опряла едната си загоряла ръка на прозореца. Говореше с някого, но Севги не можа да види дали събеседникът ѝ е в колата, или

в другия край на аудиовръзката. Под козирката на лятната си уебларна шапка жената изглеждаше небрежно компетентна и делова. Това незнайно защо напомни на Севги за Хулия. Наистина трябваше да ѝ се обади някой път, да види как е и какво прави напоследък, дали е издържала сержантския изпит, дали още мъкне всяка събота вечер стегнатото си дупе, истински магнит за мъже, на моста над Босфора. Да седнат някъде, да си припомнят добрите стари времена, да пийнат бира.

При мисълта за бира си спомни за миризмата в кухнята и ѝ се догади. Побърза да разкара носталгията. Патрулката мина в друго платно и скоро се изгуби от поглед. Севги пробва да изцеди малко компетентност и от себе си.

— Криогенната течност би трябвало да поеме част от сътресението при удара — бавно каза тя. — А и фактът, че се е приземил що-годе цял, говори за някакъв вид контролирано падане, нали така?

— Някакъв вид.

— Получили ли сме нещо от кораба, преди това да се случи?

Нортън поклати глава.

— Нормалната заявка за кацане към Каку, емисии при нормални интервали. Нищо особено.

— Супер. Кораб-призрак до последно, мамка му.

Нортън вдигна ръце, разпери пръсти и започна да стене гробовно. Севги едва овладя напушилия я смях.

— Не е смешно, Том. Не разбирам защо ония от Ръба не са го изпарили още щом е преминал раздела. Нямаше да е първият път, когато правят въздушен трафик на конфети само защото не са им отговорили любезно, идиотите им с идиоти.

— Може би са решили, че на кораба има оцелели — каза Нортън съвсем сериозно.

— Да бе.

— Виж, надявам се да прекроиш това си отношение, преди да пристигнем, млада госпожице. Местните едва ли ще ни посрещнат с отворени обятия и няма нужда да ги предизвикваме допълнително. В крайна сметка наша консерва им е паднала на главите.

Тя сви рамене.

— Плащат данъци на КОЛИН също като нас. Консервата е и тяхна.

— Да, но наша грижа е такива неща да не се случват. Точно по тази причина и те плащат данъци.

— Говори ли с някой от тях, между другото?

Нортън поклати глава.

— С човек — не. Преди да тръгна, пробвах да се свържа с който там е поел случая, но ударих на машина. Стандартен телефонен интерфейс. Каза, че на летището щели да ни чакат от Службата за сигурност на Ръба. Двама от цивилните им агенти, Ровайо и Койл.

— Идентификация пратиха ли?

Нортън се потупа по гърдите — там, където се падаше вътрешният джоб на самото.

— Имам я на твърд носител. Искаш ли да я видиш?

— Може.

Ченгетата от Ръба бяха балансирано подбрани по пол и етнос. Зад етикета „инсп. А. Ровайо“ се криеше тъмнокожа млада жена от афролатински произход: гледаше от снимката със стиснати челюсти и още по-стиснати устни в очевиден и твърде неуспешен опит да прикрие хубостта на бадемовите си очи и плътните устни. В противоречие със свирепото ѝ изражение косата ѝ се къдреше гъста и по-дълга, отколкото биха я търпели в нюйоркската полиция. Под нея, на същия принтиран лист, инсп. Р. Койл се мръщеше много по-успешно, макар и с размити черти: на средна възраст и от бялата раса. Косата му сивееше и беше подстригана съвсем късо, почти по военному. На снимката се виждаше само до раменете, но човек оставаше с впечатлението за изключително едър мъж, много силен и много нетърпелив.

Севги сви рамене и каза само:

— Ще видим.

Видяха.

Койл и Ровайо ги посрещнаха на суборбиталния терминал на международното летище в Сан Франциско с формално здрависване и машинка за сканиране на ирисите. Такава била стандартната процедура. Нортън изгледа предупредително Севги, която видимо

фучеше отвътре. В Ню Йорк не посрещаха така колегите си полицаи. Тук беше трудно да се прецени дали ги тормозят нарочно, или просто им е такава практиката. Койл, който беше точно толкова едър и лаконичен, колкото изглеждаше на холоснимката, представи набързо себе си и колежката си. Оттам нещата пое Ровайо. Приблужи се поред към всеки от двамата, разтвори клепачите им с топли и леко задебели пръсти, прекара скенера пред ирисите им и отстъпи назад. Всичко беше направено със сдържана компетентност и наред потоците от пристигащи пътници, толкова небрежно, че напомняше за обичая на европейците да се мляскат по бузите за щяло и нещяло. На Нортън обаче май му хареса. Ровайо подмина усмивката му без грам внимание, погледна зелената светлинка на скенера и го прибра в чантата си. Койл кимна към ескалаторите в дъното на залата за пристигащи и каза лаконично:

— Насам. Към хеликоптера.

Повозиха се в мълчание на ескалатора, после се прехвърлиха на подвижна пътечка, пресичаща стъклените мехури на проводените от бели подпорни трегери горни нива на сградата, после на асансьор, който ги изплю на бетонна площадка. Изящен автокоптер в червено и бяло ги чакаше с бавно въртящи се витла. На изток заливът грееше сребристосив в светлината на късния следобед. Лек вятър правеше жегата поносима.

— Значи вие работите по случая? — пробва се Нортън, докато се качваха на коптера.

Койл го удостои с безразличен поглед и изгрухтя:

— Цялата шибана полиция работи по случая. — И затвори люка.
— Код 2347. Полет по план. Да тръгваме.

— Благодаря. Моля, заемете местата си.

Автокоптерът говореше с гласа на Ейжа Бадауи, нисък и меден, и толкова характерен, че човек не можеше да го сбърка с друг дори и в толкова кратка фраза. Севги имаше смътен спомен от статия в някакво списание — вероятно я бе чела в момент на леко умопомрачение, докато е чакала за среща с адвокатите например — за софтуерния договор, който Бадауи сключила с „Локхийд“. Широки пиарски усмивки и ръкостискания, протести на вбесени фенове. Прозаявка, после: „Заповядайте, госпожо Ертекин“. Роторите набраха скорост, мърморенето на двигателя се издигна в приглушено звукоизолирано

кресчендо от другата страна на прозореца и се отлепиха от площадката. Потънаха в седалките. Автокоптерът се издигна, наклони се и ги понесе към залива.

Севги също направи усилие да завърже разговор:

— Открихте ли нещо по обшивката?

— Сканиращите екипи обработват корпуса в момента. — Кабинката беше със срещуположни седалки и Койл седеше отсреща ѝ, но вместо към нея, гледаше през прозореца. — До довечера ще разполагаме с пълен виртуален образ.

— Бързо действате — каза Нортън, макар да не беше съвсем вярно.

Ровайо го погледна.

— Отвори се работа вътре в корпуса, така че обшивката остана на заден план.

Сащисано мълчание.

Севги и Нортън се спогледаха.

— Вътре? — попита Севги с любезен тон, който не предвещаваше нищо добро. — Отворили сте люковете?

Двете ченгета от Ръба си размениха вещи усмивки. На Севги започваше да ѝ писва цял ден да е най-неосведоменият човек на света. Започваше и сериозно да се вбесява освен това.

— „Гордостта на Хоркан“ е собственост на КОЛИН — тихо каза тя. — Ако сте пипали където не...

— По-спокойно, агент Ертекин — каза Койл. — Когато бреговата охрана стигнала до вашата собственост, някой вече бил отворил люковете. Отвътре. Карантинната херметизация отдавна я няма.

„Това е невъзможно!“ В последния момент успя да не го каже на глас. Вместо това попита:

— Криогнездата пострадали ли са?

Койл я изгледа замислено, после каза:

— Наистина ще е по-добре да го видите с очите си.

Автокоптерът се залюля и Севги се наведе да погледне през прозореца. В залива под тях комплексът Алкатрас на местната служба за сигурност, прословутата ССР, издигаше бледосивите си платформи и кули от островната си база. На юг покрай брега плаващ сух док се беше проснал като проектантски чертеж от прави линии и геометрични пространства, хората приличаха на точки, а превозните

средства — на детски играчки. Масивният централен сегмент на „Хоркан“ се виждаше ясно в един от големите докове. Дори без външните си сегменти, дори обгорен и покрит с белези от триенето в земната атмосфера, той моментално привлече вниманието ѝ като познато лице в групова снимка. Виждаше неговите братя в орбиталните докове на нанокулата Каку, а архивни изображения на самия „Хоркан“ задръстваха лаптопа ѝ още от момента, в който корабът беше преустановил връзката си с контролната зала на КОЛИН. Докато висеше, често и продължително, в чакалнята на адвокатската кантора и в безсънното спокойствие на нощите без пиячка, Севги се беше взирала в детайлите, докато уморените ѝ очи не започнеха да смъдят. „Добрият детектив ляга, става и диша с детайлите — беше ѝ казал веднъж Лари Касабиан. — Това е начинът да хванеш лошите“. И навикът ѝ остана. Познаваше вътрешното разположение на кораба толкова добре, че можеше да мине през него от единия до другия край със завързани очи. Хардуерните и софтуерните спецификации пък знаеше наизуст. Имената на пътниците в криогнездата ѝ бяха познати като марките на продуктите, които от години купуваше по навик, биографичните данни за всеки пътник изникваха неканени в главата ѝ винаги щом си представеше съответното лице.

„Наистина ще е по-добре да го видите с очите си.“

А сега всички най-вероятно бяха мъртви.

Автокоптерът кацна с машинна прецизност върху издигнатата платформа в единия край на пристанищния комплекс. Двигателите млъкнаха и люкът се отключи. Койл се обади по радиото, вдигна люка и пръв скочи навън. Севги слезе след него. Меденият глас на Бадауи я последва под повеите на вятъра.

— Внимавайте при слизане. Моля, затворете люка след себе си.

Койл ги поведе по стъпалата на платформата. Долу ги чакаше комисия по посрещането. Трима униформени от службата за сигурност на Ръба стояха зад цивилен офицер, чието лице Севги познаваше от два виртуални инструктажа за фалшифицирането на генни отпечатъци, на които беше присъствала миналата година. Гладки азиатски черти, които му придаваха младежки вид, гъста сива коса и небрежно омачкани дрехи, които не се връзваха с безстрастната пронизателност на очите. По този поглед и по други аспекти на поведението му беше стигнала до извода, че сигурно е Подобрен — високопоставените

служители от администрацията на Ръба обикновено бяха, — но нямаше други доказателства освен тази чисто интуитивна догадка. В неофициалните сборки след инструктажите той беше говорил с тиха резервираност, най-вече за семейството си, а очите му се бяха спирали само мимоходом на гърдите ѝ, за което тя му беше благодарна. Сега се опита да си спомни името му и синаптикът ѝ го подсказа услужливо.

— Лейтенант Цай. Как сте?

— Капитан — сухо каза той. — Повишиха ме през януари. И съм толкова добре, колкото може да се очаква предвид обстоятелствата, благодаря. Предполагам, ще искате да огледате кораба незабавно. По-скоро онова, което е останало от него.

Севги кимна и свъси вежди.

— Така е, благодаря.

— Ако всичко върви по план... — Цай даде знак на униформените и те се отдалечиха. — Ако всичко върви по план, до седем вечерта ще разполагаме с действащ виртуален анализ. Екипите вече привършват огледа на корпуса, но Ровайо сигурно вече ви е казала за люковете.

— Че са били отворени отвътре, да.

— Капитане — намеси се Нортън. — Важно е да разберем в какво състояние е екипажът на „Хоркан“. И по-точно дали криосистемите са отказали.

Цай вече се обръщаше да последва униформените, но при тези думи спря и погледът му сякаш изведнъж се удължи, плъзна се по сухия док, а после и по залива, капитанът като че ли превърташе на бързи обороти някакви кадри от склада на паметта си, нещо, което може би не искаше да вижда отново. И в този момент Севги осъзна нещо важно — че зад шовинистичното високомерие на Койл и Ровайо се крие същата дълбока неувереност, която се долавяше сега и в поведението на Цай, и че поведението на всички тук не е продиктувано от спорове за юрисдикцията и професионална завист, както беше решила отначало.

„Уплашени са — внезапно разбра тя. — И ние сме единствената им надежда.“

Подобно прозрение я беше обземало и преди, още когато беше редово ченге в нюйоркската полиция и работеше по един случай на домашно насилие и наркотици. Говореше с насинената пребита майка

на извършителя и изведнъж осъзна, че жената вижда в нея разрешение на проблема си, че очаква от патрулен полицай Ертекин, двайсет и три годишна по онова време, да направи нещо, да заличи с вълшебна пръчица трагедията, сполетяла семейството ѝ.

„Колко е хубаво хората да имат нужда от теб.“

— Отказали — бавно повтори Цай. — Да, мисля, че може да се нарече и така.

Външните люкове просто ги нямаше, бяха изкъртени от контролираните взривове на системата за спешно разгерметизиране. Навярно отдавна бяха потънали на дъното на океана. Овъгленият чукач на „Хоркан“ лежеше на сухия док, стабилизирани, доколкото го позволяваше формата му. Въпреки това се наложи да се спуснат в Четвърти достъп, който приличаше на кладенец, врязан в тавана на централния сегмент. Помощна стълба за работа при нулева гравитация ги отведе до дъното на шлюзовата камера, оттам се спуснаха тромаво през вътрешния люк до наклонената повърхност на централния надлъжен коридор. Меко синьото сервизно осветление се лееше от лазерни панели по стените, но хората на Цай бяха включили и силни лампи при люка и по-нататък по коридора. Яркото бяло сияние се отразяваше в кремавите стени и в... зъби.

Тъкмо зъбите привлякоха погледа ѝ и тя рязко наби спирачки на най-долното стъпало. Оголваща венците ухилена усмивка разсичаше смазана човешка глава, свързана едва ли не символично с проснатия на пода торс. Торс без крайници.

— Разбрахте какво имах предвид, нали? — Цай слезе по стълбата и застана до нея.

Севги мълчеше, мъчеше се да овладее спазмите в стомаха си. Дори да оставим настрана махмурлука, отдавна не беше виждала толкова нещо. Последната ѝ година в полицията беше милостиво бедна откъм кървища. Прехвърлянето ѝ от отдел „Убийства“ в отдела за връзки с КОЛИН не ѝ беше спечелило приятели в управлението, но поне беше свело до минимум количеството осакатени човешки останки, които ѝ се налагаше да вижда. Смътно си даде сметка, че ако не беше синаптикът, вече щеше да е изповръщала оскъдното съдържание на стомаха си върху местопрестъплението на Цай.

„Твоето местопрестъпление, искаш да кажеш.

Всичко това е твое, Сев.“

Наведе се и се взря в мъртвеца. Време беше да влезе във владение.

— Алберто Толедо — тихо каза Цай. — Инженер в купола „Стенли“, специалист по атмосферни нанотехнологии. На петдесет, и шест. Прибирал се е след края на договора си.

— Да, знам. — Биографичните подробности се появяваха като мехури в завираща супа при вида на обезобразеното ухилено лице, зашепнаха като призраци. Професионална характеристика, резюме, семейна история. Този човек имаше дъщеря някъде. И двете бузи бяха разкъсани и на практика липсваха чак до костта, останали бяха само миниатюрни късчета плът. Челюстта беше оголена. Очите...

Севги преглътна. Стомахът ѝ още се бунтуваше. Нортън застана до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Добре ли си, Сев?

— Да, добре съм. — Съсредоточи се върху фактите. С „Гордостта на Хоркан“ не бе имало връзка почти през целия период на дългото му завръщане към Земята — почти седем месеца и половина. — Капитане, това... изглежда скорошно.

Цай сви рамене.

— В корабната система за въздухообмен имало антибактериални препарати, така казаха моите хора. Но иначе, да, предполагаме, че Алберто е бил един от последните.

— Последните?!

Погледна Нортън и с облекчение установи, че и той е потресен колкото нея. Разсеяно отбеляза киселата миризма на нечие стомашно съдържание, пропила се във въздуха на затвореното пространство. Фактът, че и други преди нея са реагирали по същия начин, ѝ поддържа някак успокояващо. Стана ѝ по-лесно да не последва докрай примера им.

— Какво е станало с крайниците? — успя да попита тя, почти небрежно.

— Били са хирургично отстранени — каза Цай и махна към коридора. — Все още свалят записите на автохирурга, така че не можем да сме сигурни в неговото участие, но логиката сочи натам.

— Тогава как се е озовал тук?

— На това е малко по-трудно да се намери обяснение. Може би трупове са се разместили при сблъсъка. Намерихме повечето криогнезда отворени, хранителните течности са разплискани по пода и стените. Който и да е направил това, изглежда, не е бил маниак на тема чистота, поне към края.

— Преградните врати в коридорите би трябвало да са се задействали при навлизането в атмосферата — каза Нортън. — Това е стандартна процедура при този клас кораби в случай на тревога. Няма начин нещо да прелети от единия край на корпуса до другия. Просто няма начин.

— Е, това е само теория. — Цай махна в двете посоки на коридора. — Ще видите сами. Херметизиращите вътрешни прегради не са се задействали. Искате ли да погледнете секцията с криогнездата?

Севги погледна по коридора към допълнителните лампи, които осветяваха спалното помещение. Някакви хора се движеха там, чуваха се и гласове. Кратък изблик на нервен смях. Звукът я върна с почти физически осезаема сила към дните ѝ в отдел „Убийства“. Черният хумор и жизненоважното другарство, когато обработваш местопрестъпление, тихият пулс на съсредоточеност, недостъпен за непосветените в този специфичен ритъм, пластове нарочно безразличие, които се трупат с опита. „Да ти имам лайнните поводи за носталгия, момиче“. Поуплаши се малко, осъзнала до каква степен, въпреки гаденето, ѝ се иска да се гмурне обратно в онзи свят и мрачните му процедури.

— Другите трупове — каза тя, щом стимулантът плисна нова доза светлина в главата ѝ. — Всички са осакатени като този, така ли?

Лицето на Цай беше като маска.

— Някои и по-лошо.

— Намерихте ли крайниците?

— Не в нормалния им вид.

Севги кимна.

— Намерили сте само костите?

„О, Етан, трябваше да си тук и да видиш това. Този път наистина се е случило, точно както ти твърдеше, че ще стане. А аз мислех, че само ме дразниш.“

— Именно. — Цай я гледаше така, както учител гледа умно дете.

— Сигурно се шегувате, мамка му — каза Нортън, много тихо.
Севги се обърна и го погледна. Думите му бяха резултат от инстинктивно отричане, от шок, а не от обективно възражение.

— Уви, не.

— Някой е разчленил тези хора с помощта на автохирурга...

Тя кимна, без да е сигурна — под яркия прожектор на синаптика и шока от прозрението — какво чувства и какво би трябвало да почувства.

— Да. А след това ги е изял.

5.

Беше като пейзаж на Дали.

Виртуалната програма CSI беше предпочитаният помощник на криминалистите за електронна обработка на местопрестъпления. Севги я помнеше от дните си в нюйоркската полиция — девствена аризонска пустиня, докъдето поглед стига, еднообразно синьо небе с бледа, загатната само луна с логото на софтуерната компания производител. Всеки сегмент от разследването беше представен като самостоятелна триетажна кирпичена постройка, а групата постройки беше разположена в правилен полукръг. Отделните сегменти-постройки бяха открити откъм фасадната си страна, като срезове в архитектурен план и си имаха стълби, по които да стигаш до горните етажи. Надписи с печатен шрифт се носеха във въздуха до всяка постройка, един вид етикети: „инфоаномалии“, „лаборатория“, „данни от набл. системи“, „предишни провинения“. В по-голямата си част витринките бяха празни, защото информацията още не беше дошла, но по етажите на „лабораторната“ къщичка осакатените трупове от „Гордостта на Хоркан“ стояха изправени върху чуканите си като изпотрошени от вандали музейни експонати. Дори и тук не всички органични данни бяха налице, но труповете бяха сканирани и вкарани в системата на по-ранен етап. Сега позираха като на модно ревю, с цялото си посмъртно оцветяване и толкова реални, че собствената ти плът се бунтуваше при вида на тяхната. Севги вече ги беше разгледала при голямо приближение, взирала се бе като хипнотизирана в отделена с чист срез на няколко сантиметра под раменната става ръка, в белезникавата кост и обезкървеното месо около нея. Видяла ги беше и вече съжеляваше. Действието на синаптика отслабваше, а остатъците от махмурлука определено не й помагаша в борбата с напъните за повръщане.

Лабораторният н-джин интерфейс, красива до съвършенство жена от евразийската раса в идеално скроена синя лабораторна престилка, обрисуваше кошмара с електронно безразличие.

— Извършителят е предпочел крайниците, защото това е бил най-лесният начин да препрограмира функциите на автоматизираната медицинска система от хирургия в касапница. — Последва елегантен жест. — Ампутацията е стандартна процедура от протоколите на автохирурга и не е животозастрашаваща. След всяка процедура е било съвсем лесно обектът, все още жив, да бъде върнат в криогенното гнездо, като по този начин се осигурява леснодостъпен и на практика неограничен запас от прясно месо.

— И шибаният автомедик се е оставил да го използват по този начин просто така? — Койл се оглеждаше гневно, типичният разгневен мъжкар, който няма върху кого да излее яда си. — Как е възможно, по дяволите?

— Възможно е — уморено каза Севги. — Чрез селективно проникване в системите. Някой е проникнал в общото протоколно ниво и е изключил корабния н-джин, изкуствения интелект, електронния мозък, наречете го както искате. За един добър хакер това не е трудно. Всички кораби от този клас и без това имат опция за оторизирана отмяна от страна на екипажа, в н-джина е заложен и самоубийствен протокол, който се задейства при неоторизиран достъп. Трябва само да го излъжеш, че някой се опитва да проникне в системата му, и той се изключва сам. Има цяла серия вторични блокади, които би трябвало да предпазят обособените системи, но май не е имало нужда онзи тип да бърника и тях. В крайна сметка той не е искал от медицинските системи нищо, за което не са били програмирани.

— Той? — Възклицанието дойде от Ровайо. Севги вече й беше лепнала етикета „върла мъжкарана“ и май току-що получи потвърждение на преценката си — докачливост, говореща за потенциален феминацистки шовинизъм. — Защо непременно да е „той“?

Севги сви рамене. „Защото статистически нещата стоят така“. Не го каза на глас, разбира се.

— Извинете. Грешка на езика.

— Мда, докато ДНК резултатите не докажат, че наистина е бил мъж — изхъмка Нортън. Подмина небрежно възмутения поглед на Ровайо и застана по-близо до белостенния архитектурен срез на виртуалната лаборатория и нейните експонати. Лабораторният

интерфейс отстъпи и почтително зачака въпроса му. По-висшите интерактивни функции на програмата явно не бяха активирани. Нортън кимна към озъбената усмивка на един женски труп и тялото подскочи към тях. Визуалното разстояние често създаваше проблеми, беше като леща, която свива или разширява образа в зависимост откъде гледаш. — Само не знам защо е цялата тази кръв и прочие. Мога да разбера факта, че са избити — за да няма свидетели, със или без крайници. Но кръвта по стените? И защо лицата им са обезобразени така?

— Защото е бил луд — изръмжа Койл. — Сигурно и лицата им е изял, нали?

— Трудно е да се каже. — Лабораторният интерфейс се включи отново в разговора, посочи и издърпа мехур с данни от друга файлова постройка. — Уликите от кухнята навеждат на мисълта, че е възможно месото, отстранено от лицата и горната част на черепите, да е било стотвено и изконсумирано. Това обаче не важи за очите, които са били извадени и след това изхвърлени.

Севги почти не погледна посочените данни. И без това бяха твърде абстрактни и трудносмилаеми — незначителни молекулярни следи и нещо за микровълнов ефект. Щеше да се поразходи до тази файлова постройка по-късно и да разгледа данните на спокойствие. В момента вниманието ѝ все още беше насочено към обезобразеното лице на Хелена Ларсен. Специалист по демодинамика и психиатрични анализи. Разведена, записала се в програмата малко след развода. Много като нея кандидатстваха в КОЛИН. Частичната раздяла прераства в раздяла с всичко познато — защо не? Носещите подпори на живота ти се разпадат, сигурно имаш нужда и от пари, и минималният тригодишен договор за квалифицирана работна ръка изведнъж започва да ти се струва нещо разумно. На Марс се печели много и се харчи малко. Ще се прибереш у дома богата, Хелена Ларсен. Ще се прибереш с истории за чуждоземни хоризонти, които да разказваш на бъдещите си деца. Ще имаш бели пари за черни дни и страхотна добавка към професионалната си биография. Голяма крачка в кариерата. Със сигурност е по-добре, отколкото да седиш сред руините на стария си живот, нали? По-добре от това да се вкопчиш в останките на...

— Разследващ Ертекин?

Севги примигна. Не беше чула какво ѝ казва Койл.

— Извинете, бях се замислила — призна тя. — Какво казахте?

— Попитях — натъртено каза ченгето — дали според вас е възможно извършителят още да е жив?

Въздухът във виртуалната реалност, по принцип безветрен, стерилен и хладен в противоречие с пустинния пейзаж, сякаш стана с още няколко градуса по-студен. Нортън погледна Севги и тя усети мъничкото, почти недоловимо кимване, което се издигна откъм корените на интуицията ѝ.

— Някой е отворил шлюзовете — изтъкна Ровайо.

— Може да са го направили автоматизираните системи. — Койл хвърли обнадежден поглед към двамата представители на КОЛИН. — Нали?

— Не е изключено — каза Севги. — Докато не стане ясно какви точно повреди са били нанесени на автоматизираните системи и на нджина, няма как да преценим какво е било самостоятелното поведение на кораба.

Ала някъде в тила ѝ се бе зародил упорит, пулсиращ, засилващ се ритъм, като боботене на мотори под палубата, като бумтящия глас на Етан, който ѝ чете откъси от книгите на Томас Пинчън, докато тя лежи, болна от грип, и гласът му ту стига до съзнанието ѝ, ту се губи в пристъпите на високата температура. Побърза да прогони спомена. Потопи се в студените искрици на стимуланта: обляха лицето ѝ като струи на фонтан.

— Вижте, ще знаем дали някой се е измъкнал жив веднага щом...

— Веднага щом пристигнат ДНК анализите — довърши вместо нея Ровайо. — Спор няма. Но докато това стане, кажете ни какво мислите по въпроса вие. Нека се възползваме от инстинкта ви на специалист от КОЛИН. Възможно ли е някой да е оцелял при падането?

— Ако не е бил в криогнездо, едва ли — отговори ѝ Нортън. Обичайната предпазливост при публични изказвания, ключов момент в политиката на КОЛИН. — А дори да е оцелял, до брега има сто километра вода, които е трябвало да преплува.

— Може някой да е дошъл и да е прибрал оцелелия. — Ровайо махна към празните етажи на къщичката с надпис „данни от набл.

системи“. — Още нямаме сателитни данни, нито материал от случайно прелитащи над района апарати. Не знаем какво е станало, преди да се появи спасителният екип.

Койл поклати глава.

— В това няма смисъл, Алисия. Спасителните екипи са излетели веднага щом са получили координатите.

— От коя компания са били? — попита Севги, с надеждата, че въпросът ѝ звучи неутрално. Нюйоркската полиция отдавна имаше самочувствието, че е превърнала системата си за спешно реагиране в произведение на изкуството, и се отнасяше презрително към политиката на ССР да прибегва до помощта на външни изпълнители. Отношение, породено, и по-точно отвратено, от катастрофалния флирт на Ню Йорк с подобни схеми за действие в миналото.

Ровайо погледна Койл.

— „Филигри Стийл“, нали? Или... момент. — Тя млъкна и щракна с пръсти. — Те не загубиха ли наскоро наддаването срещу ЕксОп?

— Не, това беше в Сиатъл. Тук още работим с екипите на ФилСти. — Койл погледна Севги и Нортън. — Доста са добри, между другото. Свършили са си работата за рекордно време. Пристигнаха за дващест минути и са спуснали екипи. Не е възможно някой да ги е изпреварил. Онзи тип или е сред трупове в кораба, или е скочил в океана и е заплувал към залеза.

— Което би било грешната посока — сухо отбеляза Нортън.

Койл го изгледа ядно.

— Изразих се метафорично.

— Често го прави — сериозно каза Ровайо.

— Не мисля, че е скочил във водата — каза Севги. — Трябва да си склонен към самоубийство или доказано луд, за да допуснеш такава грешка.

Койл я зяпна.

— Вие да не би да падате от небето, Ертекин? Не видяхте ли корабната кухня? Твърдите, че този копелдак може и да не е луд, така ли?

Севги сви устни.

— Този „копелдак“, както се изразихте, е прекарал последните няколко месеца съвсем сам в дълбокия космос. Сам, като се изключи

спорадичната компания на другите пътници, които е събудил, колкото да си отреже по някоя мръвка. Без съмнение е душевно разстроен, да, но...

Ровайо изсумтя.

— Да бе, разстроен. Трябва да си тотално разхлопан, за да...

— Не! — Силата на тази едносрична дума накара Ровайо да млькне. Думите се изсипаха от устата на Севги, думи, които беше чувала от Етан и които сега изричаше почти дословно. Обземаше я засилваща се и спокойна увереност. — Не е задължително да си луд, за да направиш такова нещо. Необходимо е просто да имаш цел и да си решен да я постигнеш. Нека уточним това, докато е време. Това, което видяхме на „Хоркан“, не са симптоми на лудост, а само доказателства за изключителна сила на волята. Доказателства за грижливо обмислен и осъществен план, освободен от всякакви социално наложени ограничения. От каквито и душевни травми да е страдал този човек в края на пътуването, те са били резултат от екзекуцията, а не причина за нея.

— Като говорим за планове — каза Койл. — Вие не осигурявате ли някакви запаси на борда на корабите си бе, хора? Сещате се, нещо като храна, да речем. В случай че някой се събуди непредвидено?

— Никой не се буди непредвидено — каза Нортън.

— Е, адски много се извинявам, обаче... — Едрото ченге се огледа многозначително. — Бих казал, че по време на този полет някой определено се е събудил. Събудил се е непредвидено и е бил адски гладен.

— Или се е промъкнал тайно, един вид пътник без билет — подхвърли Ровайо. — Може ли да стане?

— На практика е невъзможно — каза Севги. — В протоколите за излитане има цял куп предохранителни мерки. Трябва да бърникаш софтуера през цялото време от задействането на корабните системи до излитането.

Ровайо кимна, но все пак попита:

— И за какъв период става въпрос?

Около четиридесет и пет минути. Този кораб е от по-старите и му е нужно повече време.

— Виж, за храната... — Койл очевидно нямаше да се предаде лесно. — Всички знаем, че Колониалната инициатива не би похарчила

за благого на отделния човек и цент от данъците, с които ни облага, но наистина ли сте толкова стиснати, по дяволите, че и един сандък с дажби за спешни случаи не ви се откъсва от сърцето? Какво ще стане, ако нещо се прецака по средата на полета?

Нортън въздъхна.

— Ох. Добре. Всички кораби на КОЛИН имат хранителни запаси на борда. Но това е встрани от същинския въпрос. При всеки полет има двама квалифицирани пилоти, чиито криогнезда са отделно от чо... от пътниците.

— От „чо“ какво? — любопитно попита Ровайо.

„От човешкия товар — довърши наум Севги неволната грешка, допуснатата от Нортън. — Да, в КОЛИН си имаме прекрасна терминология. Договорни ограничения. Поносими загуби. Поверителни факти. Спад в печалбата. Управление на обществените нагласи.“

Побърза да се намеси. Първата от Десетте божи заповеди на нюйоркското полицейско управление: „Майната им на обстоятелствата и собствената ти преценка, важното е да подкрепиш партньора си“. Заговори отсечено:

— Опитваме се да ви обясним, че системите са две. Пасажерските криогнезда са настроени по подразбиране към активен режим. Няма смисъл пасажерите да бъдат събуджани в случай на опасност. Те са цивилни. Какво ще правят, ще търчат из кораба и ще крещат: „О, не, всички ще умрем“? Въздухът в кораба е твърде скъп за подобни щуротии. Пътниците с нищо не могат да помогнат при извънредна ситуация. Затова, ако нещо се обърка, цялата система блокира автоматично. Гнездата не могат да бъдат отворени, преди корабът да кацне.

Койл поклати глава.

— Да бе. А ако повредата е точно в криосистемата и всичко започни да се топи?

— Как по-точно? — Севги го удостои с един от най-добрите си пренебрежителни погледи. — Говорим за дълбокия космос. Знаете ли колко студено е там, по дяволите? В целия кораб няма достатъчно енергия да повиши и с един градус температурата на криосистемата в режим на спешно замразяване. Е, с изключение на реактора, но той е програмиран да се самокатапултира при повреда.

— Добре де. — Ред беше на Ровайо да подкрепи партньора си и Севги се улови в нещо като пристъп на внезапна симпатия към нея. Беше като да минеш покрай огледало, за чието съществуване не си предполагал. — А другата система? Пилотската? Техните гнезда са програмирани да ги събудят, така ли?

— Има такава възможност — поде отново Нортън. — При определени обстоятелства. Ако е налице извънредна навигационна ситуация. Ако има отклонение от заложената траектория или непривична активност от страна на двигателната инфоглава например. При такива случаи корабът извежда двете капсули от състоянието на криосън. Пилотите отстраняват проблема или викат спасителни екипи, ако не могат да се справят сами.

„Пилотът, не пилотите. — Горчивият гласец в главата ѝ не млъкваше. — Защото вие, данъкоплатците, естествено не го знаете това, но от десетина години извънредният персонал е съкратен с петдесет процента. Адски е скъпо, нали разбирате, да се хаби по този начин едно напълно действащо криогнездо, а и аварии почти не се случват, пък дори да се случат, на кого са притрябвали двама пилоти, когато може да се справи и един. Излишен персонал, нищо повече, нали?“

— Добре де — каза Койл. — Но тези двамата трябва да ядат и да пият нещо, нали?

— Естествено. — Нортън махна с ръка. Севги го остави да продължи. Започваше да я боли главата, сигурно от дългия престой във виртуалната програма. — Резервоари с вода и без това има достатъчно, заради критичната маса при синтеза, за радиационните щитове, за охлаждащите системи. Само в резервните резервоари има повече, отколкото двама души могат да изпият за няколко години. Има и храна естествено. Но запасите са изчислени с идеята, че двамата пилоти няма да се мотаят дълго на борда. Ако проблемът е дребен, ще го оправят и ще се върнат в криогнездата си. Ако не е, ще пратят сигнал за помощ и ще легнат да поспят, докато не пристигне спасителният кораб.

— Ами ако системата откаже да се задейства и не ги замрази отново? — Койл очевидно не можеше да се отърси от упоритата си липса на вяра в технологиите. Може пък, кисело си помисли Севги, да е отраснал в Джизъсленд и чак по-късно да е емигрирал в Ръба.

Нортън се поколеба.

— Статистически погледнато, вероятността за това е толкова близка до нулата, че...

— Но не е невъзможно — някак лениво отбеляза Ровайо. — Защото, ако не ме лъже паметта, точно това сполетя един нещастен човечец преди пет или шест години. Точно това. Събудил се, системата отказала да се задейства повторно и му се наложило да изкара буден останалата част от полета.

— Да, и аз си го спомням — каза Нортън. — Криогнездото го размразило и не могло да се задейства пак. Някаква засечка в системата. И той трябвало да изчака спасителния екип. Работата е там, че ако корабът е близо до точката на излитане, аварийните системи обръщат курса по посока на спасителния кораб, което значително съкращава времето до срещата. Ако е близо до точката на пристигане, се впръскват резервните количества гориво, за да се увеличи скоростта. Както и да го смята човек, не е необходима чак толкова много храна, за да поддържа живота на човек, докато го спасят.

„Е — вметна наум Севги, — ако ти излезе късметът с орбиталната конфигурация — да. Само че ние не обичаме да говорим за това, нали? «Поверителен факт», така го наричаме в бранша. От онези неща, за които рядко говорим дори помежду си. От онези неща, за които трябва доста да се поровиш.“

Само че Севги си беше направила труда да се порови. „Детектив Ертекин има здравомислещ и аналитичен подход към процеса на разследване — пишеше в атестацията ѝ в края на първата ѝ година в отдел «Убийства» — и показва енергия и ентузиазъм в установяването на обстоятелствата около всеки случай. Притежава таланта бързо да се адаптира към промени в ситуацията“. С други думи, подготвяше си домашното, и сега, след почти десет години и в сърцето на КОЛИН, беше направила същото. Подготвила си беше домашното и беше открила, че разстоянието между Земята и Марс може да варира значително. Орбитата на Марс бе разтегната елипса и това, плюс различните орбитални скорости на двете планети, означаваше, че разстоянието помежду им се движи от приблизително шейсет милиона до приблизително четиристотин милиона километра. Дори когато двете планети са най-близо — настигат се една друга и временно се движат рамо до рамо, така да се каже, — разстоянието помежду им може да варира в рамките на един милион километра. Транзитните

полети на КОЛИН бяха съобразени с тези вариации, но тъй като цикълът се повтаряше през няколко години, нямаше как просто да стоиш и да чакаш следващата пряка пътечка и междуременно корабите ти да бездействат. Въпросният печално известен ранобудник отпреди пет-шест години просто беше извадил луд късмет — планетите да са сравнително близко една до друга и траекторията на полета да е под сто милиона километра.

Този път обаче пътникът не беше извадил късмет. „Гордостта на Хоркан“ беше уцелил другия край на цикъла и пътят му към дома минаваше през повече от триста милиона километра студен празен космос.

„Без обедни почивки.“

— Добре — каза Ровайо. — Значи не е имало сигнал за помощ, защото н-джинът е блокирал. Но трябва да има начин сигналът да бъде изпратен ръчно, нали така?

Нортън кимна.

— Да. При това не е трудно да се направи, защото в комуникационното гнездо има подробни инструкции.

— Но нашият човек не се е възползвал от тази възможност.

— Така изглежда. Запазил е пълно мълчание почти през целия полет, малко след излитането от Марс. На борда на кораба няма достатъчно храна за толкова време, дори за един човек. Ако е искал да дочака в мълчание края на полета, е трябвало да си намери за ядене нещо друго.

— Следователно този тип определено е чалнат — заяви Ровайо със самодоволна усмивка. Може и да беше отстъпила по въпроса за пола на убиеца, но отказваше да приеме, че може да е бил с ума си. — Няма начин да е иначе. Не е било необходимо да...

— Било е — възрази Севги, без да се обръща конкретно към никого. Време беше да уточнят това, за доброто на всички. — Необходимо е било да запази мълчание. Не е могъл да се обади за помощ, не е могъл и да се върне в криогнездото, ако приемем, че това е било възможно, защото и двата варианта биха съсипали плановете му.

Кратко мълчание. Видя как Ровайо и Койл се споглеждат ядосано. Койл разпери ръце.

— И какви са били плановете му?

— Да се прибере у дома свободен.

— Вижда ми се малко крайно — саркастично отбеляза Ровайо.
— Не мислите ли?

— Не, не е крайно — каза Севги. Чуваше се как говори, но думите изведнъж бяха станали тежки и неповратливи. Синаптикът я предаваше, оттегляше се от речевите ѝ центрове, оставяше я сама с униващата светлина на прозрението, без пътечка, по която да го изведе на повърхността и да обясни на останалите. Затърси слепешката подходящите думи. — Вижте, космическият кораб е затворена система. Каца в орбита и веднага го слагат под карантина, следват подробни медицински прегледи, проверки на документите за самоличност и така нататък. Обикновено минава седмица, преди пътниците да се спуснат с елеваторите на нанокулите и да поемат кой накъдето е. Този тип, който и да е той, не е искал да мине през всичко това. По някаква причина не е искал да пристигне замразен в криогнездото заедно с другите, още по-малко е искал да го спасяват в открития космос. И в двата случая е щял да се озове на нанокулата. Искал е да си тръгне, без да го видят и регистрират. И това е бил единственият начин да го постигне.

— Да, но защо? — попита Койл. — Шест-седем месеца канибализъм, изолация и почти сигурна лудост. Без гаранция, че ще оцелее при приземяването. Трябвало е да пренастрои и криогнездото, което също крие значителен риск, ако не бъркам. Така де. Каква нужда „да се прибереш свободен“ може да оправдае това?

Нортън се поусмихна вещо, но си замълча. Не беше за публична консумация. Севги реши да зареже недомлъвките.

— Това е встрани от въпроса. Не е тайна, че на Марс има хора, които съжаляват, че са се записали в програмата, и които биха искали да се приберат предсрочно. Но те са така наречените мърморковци, евтината, неквалифицирана работна ръка. Този човек не е мърморко. Става дума за човек, който с лекота манипулира криогенни и медицински инфосистеми, който е в състояние да работи с бордовите протоколи за аварийно кацане...

— Да, и това е още нещо, което не разбирам — прекъсна я Ровайо, смръщила вежди. — По време на целия полет този тип вади и връща пътниците в криогнездата им, за да си осигурява храна. Защо просто не е убил един от тях и не се е пъхнал в освободеното по този начин криогнездо?

— Трудничко ще ти е да обясниш действията си, когато те извадят от фризера при пристигането ти — сухо отбеляза Койл.

Партньорката му сви рамене.

— Добре де, значи ще програмираш криогнездото да те събуди една седмица преди кацането. И тогава...

Нортън поклати глава.

— Няма как да стане. Криогнездата са кодирани индивидуално на нанониво за всеки пасажер и програмните им параметри не могат да се променят току-така. Веднага биха отхвърлили тяло, различно от онова, към което са били пригодени. Само специалист по криогенна биотехнология би могъл да заобиколи това ограничение, а дори и той едва ли би могъл да го направи по време на полет. Този вид кодиране се извършва, докато корабът е на док. Цялата система се демонтира и кодирането се извършва в лаборатория. По същата причина не можеш да препрограмираш гнездото да те събуди по-рано от предвиденото. Важното в нашия случай е, че всичко, което е станало, е станало в рамките на съществуващите системни параметри. В системата има опция за временно извеждане на пасажера от криосън по медицински причини. Няма опция обаче за размяна на криогнездата или за преждевременно събуждане.

— И той е бил достатъчно умен или достатъчно опитен да знае това — каза Севги. — Помислете. Знаел е точно кои системи може да препрограмира, без да задейства нито една аларма.

— И освен това си пада по алтернативната кухня — изръмжа Койл. — Какво точно се опитвате да ни кажете?

— Опитвам се да кажа, че човек с такива умения и познания би заминал за Марс като висококвалифициран специалист, което означава договор от три до пет години без изискване за подновяване. Можел е да изчака да се върне у дома в криосън и с дебела пачка по сметката. — Севги ги изгледа поред. — Защо не го е направил?

Ровайо сви рамене.

— Може да не е издържал. Три години са си много време, особено ако тепърва започват. Питайте новобранците във „Фолсът“ или „Куентин Две“, те все пак са на Земята, макар и в затвор. Може този тип да е слязъл от совалката в Бредбъри, да е хвърлил един поглед на червените камънаци и да е осъзнал, че е направил огромна грешка и че трябва някак да я поправи.

— Това не се връзва със силата на волята, необходима за онова, което е направил — трезво възрази Нортън.

— Така е — съгласи се Севги. — Освен това е можел да се обади за спасителен кораб веднага щом е напуснал марсианската поддържаща сфера. Не е било...

— Поддържаща сфера? — Ровайо смръщи въпросително вежди към Нортън. — Какво е това?

— Въпрос на ефективност — обясни Нортън. — Ако изстреляш кораб на КОЛИН от Марс към Земята и нещо се обърка, нещо, което изисква спасителна операция, помощта от марсианските служби е икономически ефективна само до определено разстояние. Ако аварираният кораб е отвъд тази мислена точка, по-разумно е спасителните екипи да бъдат изпратени от Земята. Ако човек иска да се добере до дома, ще трябва да изчака този момент, иначе усилията му ще са безсмислени. Марсианският спасителен екип ще го върне на Марс, където ще трябва да остане до края на договора си, плюс наказателните клаузи, които КОЛИН реши да наложи. Идеята е спасителните екипи да дойдат от Земята, защото по този начин, каквото и да става след това, поне ще си се прибрал у дома. Никой няма да похарчи цял куп пари да те връща обратно само за да ти направи напук.

— Питам просто от любопитство — каза Койл. — Тези наказателни клаузи, за които споменахте? Какви са? Какво може да ти направи КОЛИН, ако нарушиш правилата, докато си на Марс?

Нортън стрелна Севги с поглед. Тя сви рамене.

— Не е по-различно от другаде — каза Нортън с тренирана предпазливост: бяха обучени как да обяснят този въпрос по приемлив за непосветените начин. — Има си система от санкции, наречена „договорни ограничения“, но тя не е по-различна от обичайните мерки в подобни случаи. Парични глоби, удържани от договорната сума, при по-сериозни нарушения има и задържане под стража. Ако си на краткосрочен договор, излежаното време се добавя към посоченото в първоначалния договор без парична компенсация. Така че ако те е налегнала носталгия, е по-добре да си кротуваш.

— Хм. — Ровайо вдигна вежда. — А ако все пак се добереш до Земята? Незаконно имам предвид.

Нортън се поколеба. Севги обясни вместо него.

— Това не се е случвало досега.

И се зачуди защо ли го каза с усмивка. Студена, корава усмивка. Етан се размърда в спомените ѝ и също се ухили.

— Сериозно? — възкликна Койл.

— Никога ли? — натъртено попита Ровайо. — Нито веднъж за трийсет години?

— Трийсет и две — уточни Нортън. — И два пъти по толкова, ако се броят първоначалните заселници преди нанотераформирането да заработи сериозно. Както каза Севги, става въпрос за затворена система. Много е трудно да я надвиеш.

Койл поклати глава.

— Още не мога да го схвана. Можел е да повика помощ от Земята. Вярно, можело е да прекара известно време в затвора, но мама му стара, така или иначе същото време го е излежал там, в космоса. Според мен и дума не може да става за сравнение между онова, което е преживял на кораба, и затворите за баровци тук, на Земята.

— Само че него не са го чакали само облекчените условия в затворите за баровци — тихо каза Севги.

— Виж. — Койл изобищо не я слушаше. Все още търсеше нещо, върху което да излее гнева си. — Едно не мога да разбера — защо не сте изпратили спасителен кораб веднага щом н-джинът е аварирал?

— Защото са стиснати, затова — измърмори Ровайо.

— Защото няма смисъл — спокойно отговори Севги. — „Гордостта на Хоркан“ така или иначе се е прибирал. Защо да смятаме, че екипажът и пътниците са пострадали?

— Не били пострадали!? — невярващо възкликна Койл. Нортън побърза да се намеси.

— Вижте, трябва да разберете как работи системата. Н-джинът преустанови връзка с нас, и толкова. Не е за пръв път, просто предпочитаме да не обявяваме това публично. Случвало се е н-джинът да млъкне за известно време, а след няколко дни пак да се свърже. Понякога просто умират. Не знаем защо.

Очерта с две ръце невидим куб. Севги отклони поглед, като се постара лицето ѝ да остане неподвижно.

— Работата е там, че това е без особено значение. Автоматичните модулни системи управляват кораба и сами. Мислете за н-джина като за капитана на кораба. Ако капитанът на някоя от

заводските платформи в Тихия океан умре, не пращате спасителни кораби, които да я върнат в пристанището, нали? — Нортън придружи реторичния си въпрос със срамежлива усмивка. — Същото е и с „Гордостта на Хоркан“. Загубата на н-джина не се е отразила на аварийните корабни протоколи. В контролните зали и на Марс, и на Земята се получаваха стандартните зелени светлини за състоянието на „Хоркан“. За състава на въздуха, за ротационната гравитационна константа, за целостта на корпуса, за състоянието на криогенните системи, за траекторията — без отклонения от зададения курс, за пилотиращите системи. Основните машини работеха нормално, просто корабът беше преустановил връзка с нас.

Ровайо поклати глава.

— И фактът, че онзи кучи син е вадил хора от криогнездата и ги е кълцал на кайма, не е бил засечен по никакъв начин?

— Да — уморено призна Нортън. — Не беше засечен.

— Без н-джина нямаше начин да разберем какво е ставало — продължи монотонно Севги, отчасти отегчена, отчасти в опит да скрие от самата себе си мрачното убеждение, че Ровайо правилно е отгатнала истинските мотиви на КОЛИН. Спасителна операция на кораб в средата на траекторията му все още беше главоломно скъпо начинание за всеки мениджър по летателни проекти. — Основната система е точно това — основна. Казва ни, ако нещо даде дефект или аварира. Нямаше данни за авария и понеже пасажерите би трябвало да са в криосън, това логично означаваше, че няма начин да пострадат. Нямаше как да знаем какво всъщност се случва на борда. Корабът се движеше по зададения курс. В ситуация като тази можеш само да чакаш. Така стоят нещата при космическите полети.

Ровайо изобщо не се впечатли от поучителния тон на последните изречения.

— Сериозно? Добре де, щом корабът не е отговарял на позивните ви, как е щял да кацне на нанокулата?

Нортън разпери ръце.

— Отговорът е същият. Процедурата е автономна — нанокулата поема управлението на навигационните системи, когато корабът се приближи. Нямахме причина да смятаме, че това няма да стане.

— На мен ми се струва — каза Койл, — че който и да е направил това, е познавал системите ви в най-големи подробности.

— Така е. — „Познавал и е скъперническите ни душици освен това“. Севги прогони последната мисъл. Време беше да слезе на земята. — Познавал е системите ни, защото ги е разучил и умело е планирал как да ги заобиколи, което означава изключително висока степен на интелигентност и опит в саботажите. Освен това е бил изцяло отдаден на мисълта за собственото си оцеляване, над и отвъд всякакви предразсъдъци, което говори за изключителна дисциплина и сила на волята. Едновременно с това обаче същият този човек е изпитвал силен страх да не бъде разкрит, достатъчно силен, за да направи това само и само за да го избегне.

Севги обхвана с жест виртуалната среда. Различни аспекти от местопрестъплението излязоха на преден план — системата разчете жеста ѝ погрешно. Ужасяващи данни, вертикални и хоризонтални срезове на раните с кодове в ярки цветове, статични изображения на разлята по пода криогенна течност, пръски кръв по стените и ухилени одрани черепи.

Севги си пое дълбоко дъх.

— Е, някой иска ли да каже към какво ни насочва тази картинка?

Явно бяха следили обясненията ѝ внимателно. Нещо в очите на Койл се промени видимо, гневът отстъпи пред нещо друго. Ровайо мълчеше. Нортън изглеждаше замислен. Никой не каза нищо. Колкото и да беше странно, не те, а виртуалният интерфейс прие предизвикателството. Решил беше, че са му задали въпрос.

— Характеристиките, които описахте — с ясен глас каза спретнатата лаборантка от виртуалната криминологична лаборатория, — са съвместими единствено с модифициран индивид от мъжки пол, познат под наименованието „вариант тринадесет“.

Севги кимна признателно на интерфейса.

— Да. Нали.

Всички стояха мълчаливо и се опитваха да осмислят казаното.

— Супер — каза накрая Койл. — Само това ни трябваше. Шибаният убиец на всичкото отгоре е и изрод.

6.

Контролиращото влажността устройство на седемнайсети низ аварира — повредата беше настъпила в петък през нощта, така поне решиха, — не се включи и допълнителната защита. Съботата беше мъглива и отначало никой не забеляза, че похлупаците са останали отворени до пълна прозрачност. И когато следобед калифорнийското лятно слънце пробди мъглата и се ливна по стъклото, нямаше какво да защити културите в инкубаторите. Алармите на кея се разпищяха. Скот и Рен се метнаха на „Зодиак“-а и подкараха с паническа скорост натам, но докато облекат водолазните костюми и влязат във водата, почти целият низ беше отишъл по дяволите. Останаха във водата, колкото да преценят щетите, след това разкачиха системата и се обадиха на Ночера да съобщят подробностите. После поеа назад към кея мокри и потънали в унило мълчание. Скот си помисли, че няма смисъл да изрича на глас онова, което и двамата знаеха. Седемнайсети беше натъпкан до корените — загубили бяха почти четвърт от месечната реколта. Уорд беше отишъл да провери дълбоководните решетки, но когато се върнеше и разбереше какво е станало, щеше да откачи. Случваше се за трети път това лято.

— Така става, като си купуваш софтуера от шибания Тексас — ухили се Ночера, вдигнал крака на конзолата, докато със Скот чакаха агенцията по поддръжката от Сан Диего да проследи случая дистанционно и да поправи дефекта. — Уорд никога няма да си научи урока. Щом искаш качество по стандартите на Ръба, трябва да платиш по цени на Ръба.

— Не е от софтуера — каза Скот. Първо, защото знаеше, че не е от софтуера, и второ — започваше да му писва от постоянното мърморене на Ночера. — От херметизацията е.

— От софтуера е, казвам ти. Досвидя му се и купи програмата от банда джизъслендски хакерчета, които си мислят, че измененият въглерод е нещо, което хората си купуват за домашното барбекю. Изостават най-малко с пет години от Долината, гарантирам ти.

— Нищо му няма на шибания софтуер — сопна се Скот. — Същата лайняна история стана и през май, а тогава още не бяхме ъпгрейдували. — „И ти още не беше постъпил на работа“, помисли си, но не го каза на глас. А после осъзна какво е казал и се изчерви от срам. Никога не беше ругал така, преди да започне работа тук.

— Ами да. Същата лайняна история, същият лайнян софтуер. — Ночера явно нямаше намерение да млъкне. Обхвана с жест контролната зала. — Уорд е купил ъпгрейдите от същото място, откъдето е купил и оригиналната система. Лайняна система от краварския Канзас. Прясно изсрана от гъза на някое говедо.

— Преди малко каза, че били от Тексас.

— Тексас, Канзас... — Ночера махна пренебрежително с ръка. — То пък една разлика, тури му пепел. Всичките са...

— Остави го на мира, Емил. Всички сме родени някъде.

Рен стоеше на прага на контролната зала с незапалена цигара канабис в ъгъла на устата и ръце в джобовете на работния гащеризон. Беше изчезнала веднага щом свали водолазния костюм, без да каже и дума. Скот от опит знаеше, че е по-добре да я остави сама, когато е в такова настроение. Поне докато не дръпне една цигара.

Ночера въздъхна тежко.

— Виж, Карм, не е така. Не се заяждам само защото той е незаконен тука. Много хора биха го направили, но не и аз. Според мен човек има право да се бори за прехраната си дори ако трябва да прокопае тунел под границата. Но не може да си седи тук и да ми казва, че евтините боклуци, дето ги правят в Джизъсленд, работят толкова добре, колкото продуктите на Ръба. Щото просто не е така, мамка му.

Рен се усмихна уморено на Скот и каза:

— Не му обръщай внимание. Уорд го няма и само Бог знае колко гадории е шмръкнал Емил от сутринта.

Ночера ѝ размаха пръст.

— Ти си гледай твоите химикали, Карм. И ме остави сам да си избирам моите.

— Това ли? — Рен извади цигарата от устата си и я вдигна, така че всички да я видят. — Това е евтина дрога, Емил. Няма да съм аз тая, дето ще се моли за аванс една седмица преди заплата.

— Да ти го начукам.

Тя лапна цигарата, стисна връхчето ѝ със задебелите си пръсти да я запали и дръпна силно. Огънчето се разгоря и изпука. Рен издиша облак дим и погледна през него към Ночера.

— Мерси — каза накрая. — Не е най-доброто предложение, което получавам тази седмица обаче.

— Какво, да не би нашето момченце от църковния хор да е събрало смелост?

Скот се изчерви до ушите. Кармен Рен беше най-великолепната жена от плът и кръв, която беше виждал, а тъй като двамата се занимаваха с поддръжката на съоръженията, беше имал предостатъчно възможности да види доста от плътта ѝ. Рен се преобличаше в съблекалнята без грам стеснителност, което пастор Уилямс със сигурност би осъдил като горделивост и безсрамие. Скот учтиво обръщаше гръб всеки път, но така или иначе беше зървал по нещичко, докато тя вдигаше ципа на водолазния костюм или най-неочаквано го смъкваше до кръста си в зодиака, защото ѝ е станало горещо. Кожата ѝ беше като светъл мед, а извивките на тялото ѝ бяха нежни, но и съвсем красноречиви дори в безформения служебен гащеризон с логото на „Уорд Биосъплай“. Но най-поразителното в Кармен Рен беше дългата ѝ права коса, която се разсипваше като черна вода по раменете ѝ всеки път, когато свалеше паякообразната шнола и небрежно наклонеше глава настрани. Имаше тъмни иронични очи, леко изтеглени нагоре, скули като скалните корнизи на някой хималайски връх, а когато се съсредоточеше върху нещо, цялото ѝ лице застиваше в порцеланена неподвижност, от която сърцето му се пръскаше на дребни отломки и пращеше като пламналото въгленче в цигарата ѝ с канабис.

През последните няколко седмици, когато се прибереше след работа, Скот все по-често се хващаше, че мисли за Рен, и то по начин, който несъмнено беше греховен. Искрено се беше постарал да устои на изкушението, но напразно. Тя се появяваше неканена в сънищата му, в пози и роли, които го караха да се черви през деня. Неведнъж през последните седмици се беше събуждал твърд като камък след тези сънища, ръцете му по своя воля търсеха облекчение, а в устата му дълго се задържаше вкусът на името ѝ. И още по-лошо, имаше чувството, че когато го погледне, Рен вижда до самата потна сърцевина на желанието му и това я изпълва с презрение към него.

Сега тя пушеше, свела поглед към Ночера, все едно гледаше нещо, което току-що е изтекло от торните резервоари.

— Днес май наистина си по-гаден от обикновено — каза и се обърна към Скот. — Искаш ли да прием по кафе на кея?

— Тъ, двамата с теб имаш предвид? — Скот скочи, щом тя кимна утвърдително. — Ами да. Добре. Супер.

— Тъ, тъ, със, тъ, с теб? — изхили се Ночера и подбели очи, все едно припада от вълнение. Извади отнякъде преувеличен джизъслендски акцент, както говореха в комедийните сериали по мрежата, и продължи: — Въх, скъпъ, мож ли отказа човек на такваз госпойка. Ъммм, слава, ъммм, слава на милостивия Господ Бог наш.

Скот стисна юмруци. У дома беше участвал в достатъчно сбивания и знаеше, че не го бива много по тази част — за разлика от Ночера, което си личеше от пръв поглед. Беше виждал белезите, когато той обличаше и събличаше водолазния костюм, усетил го беше в стойката му и в неприкритото предизвикателство на лошите му очи. Напомняше му за по-големия брат на Джак Маккензи, онзи, който се беше записал в армията на шестнайсет години и година по-късно се върна у дома загорял от слънцето и с колекция от войнишки истории за места, които никой не беше и чувал.

Въпреки това превъзходството, което Ночера демонстрираше само защото е гражданин на Ръба, вече беше непоносимо и той...

Рен застана помежду им, преди Скот да е осъзнал напълно какво се готви да направи.

— Казах кафе, Скот. Не счупен нос. — И кимна към вратата. — Хайде. Остави го той онанист.

— Все ще е по-приятно от това да легна с теб, Рен. — Ночера, без да става от стола си и все така ухилен, се наведе да погледне Скот покрай задника на Рен. — Казвам ти, хлапе, такива като нея ги познавам като петте си пръста. Бил съм им между краката и знам как миришат. Казвам ти, по ще ти е кеф сам да се справиш.

Скот скочи с вдигнати юмруци. Поредното изчервяване нахлу през него като приливна вълна, сгорещи бузите му, чак корените на косата го засърбяха. Видя как усмивката се смъква от лицето на Ночера, заменена от внезапен интерес. Ночера смъкна лениво крака от конзолата и Скот разбра, че здравата ще го наричат, но какво пък, майната му...

И изведнъж се озова плътно притиснат към Рен. Чистата миризма на още влажната ѝ коса, топлината на кожата и меките извивки — току под носа му. А после тя го бутна решително към вратата. И никак не изглеждаше доволна.

— Излез — каза му, твърдо като ръката ѝ на гърдите му. — Чакай ме горе.

Той тръгна с леко залитане, срамът и облекчението пулсираха в сърцето му в приблизително еднакви количества. Вратата зад него се затвори и заглуши подигравателната забележка на Ночера до едва доловимо мърморене. Рен го прекъсна гневно. Искаше му се да остане и да чуе какво ще си кажат, но...

Тръгна тихо по осветения с електрически крушки метален коридор, качи се по тракащата метална стълба до горните офиси и излезе под късното следобедно слънце. Все още беше задъхан. Застана до парапета на един от подстъпите към кея и стисна с две ръце преплетените въглеродни фибри, сякаш можеше да ги скърши. Сведе поглед към побелелите си кокалчета.

„... шибаният Ночера, шибани задници от Ръба, шибано място...“

Само че той го знаеше още преди, напомни му една малка и спокойна част вътре в него. Винаги бе знаел какво ще е. Знаеше, защото чичо му Джед, който беше ходил в Ръба още преди Скот да се роди, му беше разказал всичко. И пастор Уилям му го беше казвал, с гневни, подплатени с адски огън изречения. Майка му пък плачеше и му го повтаряше безброй пъти. Приятелите му го предупреждаваха през смях.

Всички му го казваха, защото всички знаеха какво мислят безбожниците от Ръба за републиканците. Тежък труд и омраза, само това щели да му предложат. Щели да го използват и да го презират и ако не го спипали имиграционните служби, щели да го спипат лихварите и мафиотските банди. Нямало да има никакви права, никой, към когото да се обърне за помощ. Щял да е едно нищо, по-малко от нищо дори, един от мълчаливите черноработници, които са по-евтини от машини, по-тихи, по-невзискателни и по-ефикасни от тях, иначе — фрас! — средностатистическият гражданин на Ръба, свикнал с високите технологии и високото си самочувствие, просто ги бракувал

и ги заменял с нещо, което ще върши същата работа по-бързо, по-евтино, по-добре.

„И въпреки това не ти казвам да не отиваш“. Джед, седмица преди Скот да избяга, се облегна до него на дървената ограда и се загледа в залеза, оцапал небето над планината. Тогава Джед не го знаеше, но Скот вече беше оставил капарото на човека в Бозман, който щеше да му уреди прехвърлянето през границата. Щеше да потегли с камиона, който тръгваше следващия вторник. „Не ти казвам да не отиваш, защото и тук не те чака нищо по-добро. Хората мразят Ръба, и не без основание, но там има възможности, каквито тук няма да видиш и до края на отредените ти от Бога дни. Там парите не са в застои като тук. Там те още се движат, а животът не е класифициран и неподлежащ на промяна. Там можеш да надушиш парите и да тръгнеш по дирята им. Ако имаш късмет, може и да постигнеш нещо в живота си. А ако се задържиш за по-дълго, ако станеш легален и създадеш семейство, децата ти ще имат още подобри възможности. Не знам дали знаеш, но в Ръба образованието е безплатно. Наистина безплатно, и добро при това, а не простотиите, на които учат децата тук.“

Вечерта сгъстяваше цветовете на залеза. Захладня.

„А ти защо се върна, Джед?“, беше го попитал Скот след проточилото се мълчание.

Джед се усмихна и сведе поглед към загрубелите си от работа ръце.

„Винаги си умеел да задаваш точните, въпроси, Скоти. Защо се върнах ли? Не знам, може би просто не бях достатъчно силен, за да остана. Ужасно ми липсваше домът, казвам ти, ужасно. И на двама ни много ни липсваше, и на мен, и на баща ти. Все си говорехме как ще се върнем и сигурно точно това ни помагаше да останем — още месец, още година. А после, когато Даниъл пострада, вече нямаше с кого да си говоря и носталгията ме ухапа здравата.“

Скот добре познаваше тази ухапка. Понякога я надвиваше, за дни наред, особено в началото, когато се хващаше на всякаква лайнйна работа и вечер нямаше сили за нищо, освен да легне и да спи. Но копнежът винаги се връщаше и сега, сега, когато имаше времето и заделените пари, усещаше същата ерозия, която беше прекършила Джед. Всяка вечер се молеше, както беше обещал на майка си, ходеше

на християнска църква при всяка възможност, но напоследък му ставаше все по-трудно да реши за какво да се моли.

— Мина ли ти вече?

Въпросът го стресна. Не беше чул Рен да се приближава.

— Там, откъдето идвам — през стиснато гърло каза той, — не може да се говори по този начин пред жена.

Тя кривна глава и му се усмихна нежно.

— Е, там, откъдето аз идвам, не си мерим приказките според пола на присъстващите. Но все пак благодаря. Стана ми приятно. Особено като се има предвид, че Ночера щеше да те прегازی. Той е задник, Скот, но това не означава, че си оставя магарето в калта.

— Знаем. Виждал съм такива като него.

— Сериозно? — Тя го изгледа вторачено за миг, после вдигна вежда. — Всъщност да де, виждал си. Е, онова, което се опита да направиш, беше много храбро.

Скот усети как нещо разцъфва в душата му. После го усети и как увяхва, когато Рен поклати глава.

— Адски тъпо, но много храбро. Е, ще ходим ли да прием кафе, или не?

Компанията „Уорд Биосъплай“ беше започнала съществуването си като едно от няколкото новосъздадени дружества за морски биотехнологии, разработващи водите в зоната на търговския пристанищен комплекс Куок, но с времето беше погълнала голяма част от съседната конкуренция и сега заемаше цялата северна част на комплекса: помещаваше се в разнородна колекция от сглобями офис сгради, допълнителни олекотени докове и новопостроени складове. За да откриеш нещо, което да не е собственост на Юлисис Уорд, трябваше да минеш по някой от тесните свързващи мостици чак до южния край на комплекса, където десетина закусвални с изглед към морето обслужваха пристанищните работници.

Влязоха в „При Чанг“, по всеобщо признание най-доброто кафене в околността. Беше оборудвано с десетки монитори, излъчващи сингапурска клубна музика.

— Добро е — каза Рен и посочи с чашата си към екраните. — Нищо общо няма със сладникавия боклук, дето ни го пускат долу.

— Да, добре е. — Каза го сърдито — още не му беше минало съвсем, задето го беше нарекла „тъп“. Освен това въпросната „сладникава“ музика на него му харесваше. За разлика от масата гърчещи се полуголи тела, които гледаха в момента.

Рен отпи и кимна одобрително.

— И кафето е хубаво. И точно навреме ми идва, между другото. Ако Уорд ще ни трие сол на главата, по-добре да съм във форма. На крак съм от четири сутринта.

— Какво си правила толкова рано?

Тя сви рамене.

— Ами, знаеш как е.

От което той разбра, че Рен има и друга работа. Следователно беше нелегална като него, защото иначе нямаше да ѝ трябва втора заплата. Тук хората живееха охолно и без да се претрепват от работа. Това беше една от най-очевидните разлики между Ръба и Републиката.

Намекът за солидарност почти заличи обидата.

— С времето става по-лесно — успокои я той. — Работех на три места едновременно, преди да започна тук. Уорд обича да се накрещи, когато нещо се обърка, но иначе е добър шеф.

Тя кимна.

— Сигурно е доста трудно там, откъдето идваш, а? — попита и го стрелна изпод вежди. — Откъде си? Нека позная... От Небраска? Или от някоя от Дакотите?

— От Монтана.

Тя вдигна високо вежди.

— Водните войни. Сигурно е било трудно да растеш там.

— На други места е още по-лошо — побърза да защити той дома си, макар че не би могъл да приведе пример в полза на твърдението си. — Само дето... сецаш се. Трудно е да си намериш добре платена работа, ако не познаваш когото трябва.

Тя кимна.

— Plus ça change.

— Моля?

— Няма значение. — Рен не свалеше поглед от екраните. — Уорд спомена ли кога ще се връща?

— Нищо конкретно. Каза, че можело да му отнеме целия ден. Предполагам, че е замислил основна проверка или нещо такова. Иначе,

ако беше само да нагледа решетките, щеше да се върне след два-три часа, както обикновено. — Скот се поколеба. — Кармен, може ли да те питам нещо?

— Ами да. — Каза го разсеяно, сякаш мислите ѝ бяха другаде.

— Откъде си?

Рязък кос поглед. Сега вече определено беше привлякъл вниманието ѝ.

— Това е дълга история, Скот. — Отпи от кафето. — Сигурен ли си, че искаш да ти досада с нея?

— Няма да ми досадиш. Обичам да слушам за места, където не съм бил.

— Защо мислиш, че съм от някъде другаде?

Но го каза с усмивка, все едно го подканяше да ѝ отвърне със същото. Той го направи, при това почти без да се изчерви.

— Стига, Кармен. Нямахте да работиш за Уорд, ако беше родена и израсла в Ръба. Това важи за всички ни.

— Кимна към клиентелата и благоразумно сниши глас.

— Всички тук са от някъде другаде. И ти едва ли си изключение.

Тя вдигна за пореден път вежда.

— Истински детектив, а?

— Просто си отварям очите.

— Да, май наистина го правиш.

— Хайде де, кажи. Откъде цъфна тук?

Последва дълга пауза. Скот чакаше търпеливо. Познаваше тези моменти от разговорите си с други нелегални — кратката безтегловност, преди доверието да вземе връх, преди събеседниците да се отърсят от обичайната си подозрителност и да се разговорят така, както някога са го правили свободните американци, някога, преди гадният интернационализъм и китайците — политическата класа на Китай, напомни си той, „ти не си расист, Скот“ — да разцепят най-великата нация, съществувала на лицето на Земята, и да захвърлят отломките както Мойсей някога захвърлил строшените плочи с Божиите заповеди.

— От Тайван — каза Рен и сърцето му преля от благодарност за проявеното доверие. — Чувал ли си за Тайван?

— Ами да. Така де, естествено. — Направо щеше да се претрепе в желанието си да ѝ угоди. — Това е в Китай, нали? Нещо като

китайска провинция.

— Ще им се, мамка им! — изсумтя Рен. — Тайван е остров и е близо до китайското крайбрежие, за това си прав. Но сме независима държава. Записано е във всяко търговско споразумение и във всеки пакт за неразпространение на територията на Тихоокеанския ръб през последните сто години; Онова, което наричат „оранжерийна икономика“ или икономика на протекционизма, със същия статут като Свободно пристанище Анжелин, със същото главоломно производство, заради което никой не смее да се ебава с тях, от страх, че ще свалят ограниченията върху износа, ще наводнят със стоки целия Ръб и ще им сринат икономиката. Там съм израснала.

— И защо тогава си дошла тук?

Тя го изгледа подозрително, макар че въпросът му беше съвсем невинен. Скот не разбираше защо му е на човек да напуска място, където се живее толкова добре, особено ако си отраснал там и го наричаш свой дом.

— Така де — заекна той. — Сигурно не си била щастлива там, знам ли. Но иначе звучи като, сещаш се, като място, където се живее добре.

Тя се усмихна вяло.

— Е, има си и добрите страни. Но дори и в оранжерийните икономики не всички са печеливши. Искам да кажа, че не всички в Свободното пристанище са филмови звезди или специалисти по нанотехнология, нали така?

— На мен ли го казваш? — Думите му бяха напълно искрени, защото беше работил известно време в Свободното пристанище и никога не би се върнал там доброволно.

— Та, както ти казах, не всички са печеливши и ако си сред губещите...

— Не говори така, Кармен. — Скот се наведе със сериозна физиономия през масата. — Само защото се е наложило да отидеш другаде, за да си изградиш по-добър живот, още не значи, че си от губещите. Никой от нас не е губещ, просто търсим възможност да се метнем обратно на коня.

Кармен го изгледа с празен поглед. После порцеланеното ѝ лице се раздвижи в усмивка.

— А, да. Културната пропаст. Не, като казвам „губещи“, нямам предвид същото, за което говорите вие. Имам предвид слепия късмет, един вид лотария. Някои печелят, други губят, а колелото се върти. Нещо такова.

— За което говорим „ние“? — Опитва се да скрие колко го е заболяло от думите ѝ. — Кои „ние“?

— Ами момчетата като теб. — Тя махна нетърпеливо с ръка. — Старите американци, солта на земята. От Републиката.

— О, добре. Само че — той си позволи усмивка на превъзходство — не ние сме „старите“ американци, а онези от Съюза, продажните източни боклуци и всичките им приятелчета, подлогите на ООН. Конфедеративната република е Новата Америка. Ние сме възраждащият се от пепелта феникс, Карм.

— Добре де.

— Искам да кажа, че... хм... — Запъна се в търсене на думи, които да не прозвучат обидно. — Виж, знам, че ти най-вероятно не ходиш на църква така, както ходя аз, ти сигурно ходиш в храмове или нещо такова, но в крайна сметка е едно и също, нали? — Остана доволен от начина, по който беше заобиколил безкомпромисния адски огън на пастор Уилям и истеричните му проповеди за Единствения Истинен Христос, поомекнал навярно покрай поредицата по-умерени църкви, които по липса на друг избор беше посещавал през последните две години. — Искам да кажа, че с каквото и име да наричаш Бог, стига да приемаш Бог за свой духовен водач така, както го приема Републиката, то всяка нация, която признава това, е обречена на успех, нали? Рано или късно такава нация ще се издигне високо, без значение какви капани залага по пътя ѝ Сатаната.

Рен го гледеше замислено.

— Ти наистина си, въ, християнин?

— Разбира се.

— Значи вярваш, че...

Телефонът ѝ избибипка. Тя го извади и го вдигна до ухото си.

— Да? — Лицето ѝ се изопна, точно както се беше изопнало сутринта при новината за аварирания механизъм за контрол на влажността. — Ясно. Идвам веднага.

Затвори телефона и каза:

— Уорд. Върнал се е и направо е бесен.

„Направо е бесен“ отговаряше на истината само отчасти. Крясъците на Уорд се чуваха през металните стени на контролната зала още от другия край на коридора. Скот вървеше след Рен по тесния проход, опитваше се да не изостава от дългите ѝ и бързи крачки. Би се опитал да мине пред нея и да влезе пръв, в случай че Ночера все още е във войнствено настроение, но коридорът беше толкова тесен, че нямаше място да я задмине, а и...

Вратата се плъзна пред тях. Гневът на Уорд ги заля като разширяващ се звуков мехур, намерил нова пролука. Скот беше свикнал с гръмкия глас на шефа, но този път в тона му се усещаше нещо ново, което надхвърляше обичайните му пристъпи на гняв.

— Какъв е шибаният смисъл на цялото това планиране, щом не можем да...

Видя ги и млъкна. Юлисис Уорд беше едър мъж, голям като мечка, с мускули, развити от часовете плуване под и над вода покрай естеството на работата им, и оплешивяващ по начин, който не се срещаше често от тази страна на границата. Почервеняваше целият, когато се ядосаше, точно както сега, и размахваше ръце да подчертае думите си. Скот не го беше виждал да удря някого, но Уорд често създаваше впечатлението, че подобно развитие на нещата не е напълно изключено. Ночера, в пристъп на благоразумие, му беше отстъпил централното място в контролната зала и сега Уорд стоеше там със стиснати юмруци.

— Ето ни — излишно оповести Рен.

— И сам мога да видя, мамка му! — И сякаш чак сега забеляза Скот. — Ти! Иди на подводния док и погледни въздушните скрубери на „Последен“. По обратния път все едно дишах пръдни, да му се не знае, а накрая стана толкова зле, че едва се сдържах да не изляза на повърхността.

За близо половин секунда, преди да осъзнае идиотизма на подобна мисъл, Скот беше готов да откаже и да остане с Рен, докато Уорд се успокои. Вместо това преглътна и каза:

— Може би е проблем със съвместимостта, заради софтуера, който взехме от, ъъ, „Реколта 8“ май беше...

Уорд го прикова с гневен поглед.

— И можеш ли да го оправиш, ако е това?

— Ами, не, но...

— Знам, че не можеш. Защото не съм те наел да ми се правиш на шибан софтуерен специалист. Така че защо не си завлечеш задника долу, както те помолих, и не се заемеш с нещо, което можеш да поправиш, да ти го... Става ли? Или да ти го обясня с още по-прости думи?

Скот усети как се изчервява. Вдиша дълбоко, после кимна със стиснати зъби и свити устни.

— Хубаво. Защо още си тук тогава?

Скот се обърна и излезе в коридора. Ярост се надигаше в него като гореща вълна. Още един месец, обеща си. Само още един шибан месец и се махам. До днес си беше мислил, че Уорд е свестен, че е истински американец. Вярно, случваше се да им крещи, но кой истински мъж не го прави. Важното беше, че знаеше кога да спре. Сега обаче... Да му говори така, да се държи с него, сякаш е някой току-що преминал границата загубеняк, който е осрал работата, и то при положение че Скот отдавна го предупреждаваше за рисковете при прехвърлянето на оперативен софтуер и че не можеш да очакваш системите изведнъж да се заобичат, без да са преминали проверка за съвместимост.

Беше на стълбите към подводния пристан, когато си даде сметка, че в светлината откъм коридора зад него нещо се е променило.

Спря на първото стъпало и погледна назад.

Висока фигура се приближаваше по коридора и препречваше гледката към тесния проход, който на равни интервали потъваше в сянка, когато непознатият подминеше поредната крушка на тавана и се озовеше между Скот и нея. Типът наистина беше висок, и едър също, и се движеше с някакво свръхестествено спокойствие. Приличаше на човек, който не е свикнал да го спират и на когото не са допаднали табелите в приемната горе, които подканяха посетителите да натиснат звънеца, да седнат и да изчакат човек от персонала, който ще ги обслужи при първа възможност, а вместо това е решил просто да слезе долу и да намери сам каквото му трябва.

Скот вдигна ръка и викна:

— Ей!

Човекът не показа с нищо да го е видял или чул. Вървеше си спокойно по коридора към вратата на контролната зала. Облечен беше с нещо като дълго палто, а едната си ръка държеше вдървено до бедрото, скрита в диплите на дрехата...

И внезапно, като гръм от ясно небе, Скот го присви стомахът. Нещо не беше наред. Този човек вещаеше беда.

Затича към непознатия. Не си направи труда да му извика пак, явно нямаше смисъл. От опит знаеше как ехтят гласовете в затвореното метално пространство на коридора — този тип го беше чул и първия път. А и в прикритата от палтото ръка определено имаше нещо, нещо твърдо.

Срещнаха се при вратата. Краката на Скот омекнаха. Думите, които напиреха допреди миг, се спаружиха във внезапно пресъхналата му уста. Той зяпна.

Заради лицето. Мозъкът му даде на късо и само пелтечеше нечленоразделно: „Лицето, лицето...“

Беше излязло направо от комикса „Крайт на дните“, който раздаваха всяка четвърта неделя след църковната служба, същия, заради който малките деца сънуваха кошмари, а по-големите получаваха само срещу определен брой червени точки в „Книгата на добрите дела“, водена от пастор Уилям. Същото призрачно лице с хлътнали страни и стисната уста, дългата мръсна коса висеше като рамка покрай ръбатите скули и челюст, същите горящи очи...

Гледецът на Страшния съд. Право от том втори, книжка 63.

Коленете му се разтрепериха. Устата му се движеше... но не можеше да...

Вратата изжужа — досега не беше забелязал, че издава такъв звук при отваряне — и се плъзна. Чуха се гласове, все така гневни.

Палтото се завъртя и дясната ръка на неизвестния замахна нагоре. Нещо удари Скот по главата и той залитна, после се строполи на пода. Светкавица блесна в главата му и остави рояк от искри, ушите му заглъхнаха. Гледецът го прогори за миг, после се отклони вляво към отворената врата на контролната зала. Непознатият прекрачи през прага.

И се чува викове. Ночера и Уорд, почти едновременно:

— Това е частна собственост бе, идиот, какво...

После внезапна тишина, която прозвъня през мътилката в главата му. После пак Уорд, тотално сащисан.

— Ти? Ти пък какво правиш тук, мамка му!? Какво...

Дълбока мека кашлица... звук, който му беше познат отнякъде. Като тихо кихане, когато си си стиснал носа.

И после писъци.

Обля го студена пот, кожата му стана лепкава от ужас, побиха го тръпки. Както когато скалотрошачът на Дуги Стрейкър ухапа ръката на Арън, съвсем същото чувство — писък на агония, на толкова силна болка, че в гласа на нещастника вече няма думи и остава само разръфан писък, който би могъл да излиза от устата на всеки и кажи-речи на всичко.

„Кармен!“

Паническият страх за Рен го изправи на колене, после и на крака. Усети стичащата се през косата му кръв. Залитна и едва не падна, но успя да се подпре на ръба на вратата точно когато тя започваше да се затваря. Механизмът трепна за миг, после поддаде и се върна назад. Скот се изправи и залитна през прага.

Имаше време само за един светкавичен поглед.

Кръв, навсякъде, яркият ѝ цвят се зъбеше от конзолите и стената; две шепи карангия, като онази, която кварталният касапин хвърляше в кофата под тезгяха, се плъзгаха, проточили кървави следи по екраните. Ночера лежеше на една страна, очите му бяха отворени, беше долепил ухо до пращия под като човек, който се ослушва за плъхове в мазето. Още кръв — широка локва с цвят на тъмно вино — се събираше под корема му и пускаше криволичещи в праха пипалца. Над него Рен и непознатият се боричкаха за някакво оръжие с къса цев. Скот се сети какво е, по вида му и по тихия звук на изстрела отпреди малко — един от харпуните за акули „Креси“, които държаха в оръжейния шкаф горе. Който уж трябваше да е заключен, колко пъти го беше казвал на Уорд, но...

Уорд лежеше по гръб в дъното.

И там имаше кръв. И Уорд се мятеше в нея и стискаше с ръце червената дупка, била допреди малко коремът му. Червата висяха от нея на въжета, хлъзгаха се по пода и лепнеха по пръстите му като сурови наденици. Устата му беше като зейнал розов тунел — виждаха се чак мъдреците и трептящият белезникаво жълт език — и писъците

излизаха оттам на пронизителни вълни. Очите му се спряха върху Скот, който стоеше на прага, и го приковаха. Разширени и умоляващи, обезумели от болка, до такава степен, че Скот не знаеше дали шефът му изобщо го е познал. Понечи да се хвърли в битката, но вместо това повърна, превит на две от непоносими спазми. Съдържанието на стомаха му разплиска локвата кръв на Ночера.

Кармен изкреця отчаяно.

Харпунът за акули кихна пак.

И пак улучи — улучи го във врата, под ухото. Той посегна да се хване за нещо, за каквото и да е. Подът се надигна към него. Кръв и повръщано, топли и мокри по лицето му. Опита се да затвори уста или да извърне лице, но не успя. От горещата кисела миризма и вкус му се повдигна пак, но вече по-слабо. Краката му се свиха като на настъпено насекомо. Зрението му се стесни до червена локвичка с жълтеникавобели петна. Затърси слепешката някаква молитва, обърка я, не успя да отвори уста и почна наум...

„Отче наш... избави ме от...“

И това беше.

7.

С настъпването на вечерта всички новини се оказаха лоши.

Генетичните изследвания установиха следи от човек, пребивавал на борда на „Хоркан“, човек, който не беше сред труповете. Не беше трудно да се отделят следите му от другите, защото бяха напълно окомплектовани с всички генни модификации, известни под популярното наименование „вариант тринадесет“. Или както се беше изразил Койл — „шибан изрод“.

Предстоеше им сериозен лов.

Аудио-визуалните данни постъпваха в обработващата местопрестъплението система твърде бавно и „къщичката“ им си оставаше почти празна. Получили бяха оскъдни фрагменти от сателитни снимки, някой и друг случаен кадър от заводски платформи и нищо от въздуха. Метеорологичен монитор, геосинхронизиран спрямо Хаваите, беше проявил периферен интерес във вид на снимки под кос ъгъл, когато „Гордостта на Хоркан“ се бе плъоснал в Тихия океан, а военните системи на Ръба бяха засекли неоторизираното навлизане, когато корабът бил още във външните слоеве на атмосферата, но бяха прекратили прякото наблюдение, след като бяха получили сводка от КОЛИН. „Гордостта на Хоркан“ бил изхвърлил реактора си като част от аварийните протоколи при навлизане в земната атмосфера, нямал оръжия и траекторията му сочела, че ще падне в океана, без да нанесе материални щети и да доведе до човешки жертви. Един от военните сателити проследил кораба, за да се увери, че траекторията му е точно такава, каквато казали от КОЛИН, след което подновил наблюдението си на придвижващите се в Невада войски.

Нищо в наличния аудио-визуален материал не говореше за спасителна операция, задействана преди пристигането на бреговите екипи. Ничий обектив не беше уловил и самотна фигура, която се хвърля в океана. Нищо от получените материали не водеше към окончателни заключения и дори огромното увеличение на най-модерните оптични системи не ги насочваше към нищо полезно.

Предстоеше им лов, а не знаеха откъде да започнат.

В хотела Севги седна да хапне с Нортън, макар че нито ѝ се ядеше, нито ѝ се говореше. Романтичното приглушено осветление в ресторанта я изнервяше. Синаптикът окончателно я беше изоставил.

— Какво мислиш за всичко това? — попита Нортън, докато тя ровеше апатично салатата с октопод.

— А ти как мислиш?

Това се наричаше отклоняване на въпроса, нещо, което беше научила — не, единственото шибано нещо, което беше научила — от посещенията си при психолог, за които фирмата беше настояла и платила след онова с Етан и другите простотии. Психологът стоеше в другия край на стаята, усмихваше се мило и ѝ връщаше всеки неин въпрос като топка, която отскача в стената. След време тя започна да прави същото с него. Кое не ѝ помогна с нищо, но поне сложи край на срещите им, с което пък постигна целта си. „Не мога да ви помогна, щом вие не искате да помогнете на мен“ — каза накрая той с доза разбуден гняв — най-сетне! — в иначе спокойния си и монотонно приспивен глас. Само че не беше схванал същината на проблема. Тя не искаше да ѝ помагат. Искеше да нарани до болка — кървяща, зейнала, пищяща болка — всички безразлични аспекти на социалните ограничения, които я сковаваха като паяжина.

— Никълсън сигурно ще започне да хвърля къчове — каза Нортън. — Ще каже, че при теб има конфликт на интереси.

— Да каже.

— Октоподът май не ти харесва, а?

— Не съм гладна.

Нортън въздъхна.

— Знаеш, че можем да зарежем тази история, ако така предпочиташ, Сев. Цай и хората му не искат да им се мотаем в краката, а ССР ще даде мило и драго да покаже малко мускули и да демонстрира самостоятелност. Ако онзи тип не се е удавил в океана, значи е някъде на тяхна територия. Отгоре на всичко фактът, че е тринайска, в голяма степен го прави въпрос от компетенцията на АГЛОН. Защо просто не застанем встрани и не оставим ООН и ССР да се карат чия е юрисдикцията?

— А, не! — Севги хвърли клечките за хранене в чинията. — Не започнах работа в КОЛИН, за да лежа по гръб. Трябваша ми пари. И това не е по-лош начин да ги заработя от разбиването на черен пазар за технологии на Марстех или разгонването на разните му там култове от нанокулите. Не видя ли какво е направил онзи шибаняк? Хелена Ларсен... животът е бил пред нея, трябвало е просто да се прибере у дома. Това е първото смислено нещо, което правя от две години. Наше си е, точка.

Нортън я изгледа мълчаливо за миг, после кимна.

— Добре. Ще накарам Цай да прати CSI файловете до КОЛИН в Ню Йорк. Това би трябвало да изясни нещата за юрисдикцията. Какво обаче да правим с Койл и Ровайо?

— Да останат. Съвместно разследване плюс ценна помощ от местните сили за поддържане на реда. — Събра сили за една усмивка. — Медиите от Ръба ще си паднат на оная работа. КОЛИН се дъни и изпуска един от корабите си в Тихия океан, ченгета от Западния бряг се притичат на помощ. Това все ще ни отвори някоя и друга врата.

— И ще ни спести бая тичане.

— Значи решено. Ти добре познаваш Залива, нали? Имаш сестра тук, ако се не лъжа.

Нортън отпи глътка вино.

— Снаха. Брат ми се премести тук преди петнайсетина години. Работи за фондацията „Човешката цена“, координатор е в приютите със специално предназначение. Надзор, програми за социална интеграция... Но предполагам, че по-често си ме чувала да говоря за снаха си, отколкото за него. Меган. Ние... погаждаме се доста добре.

— Ще идеш ли да ги видиш, докато сме тук?

— Може би. — Нортън впери смръщен поглед в чашата си. — Колко от всичко обаче ще съобщим на медиите?

Севги се прозя.

— Не знам. Дай да видим как ще тръгне. Ако питаш за вариант тринайсет, според мен по-добре да си мълчим.

— Ако питам за вариант тринайсет? Ох, Сев. Изобщо не съм питал. Дай да си говорим откровено, става ли?

Тя впери поглед в полумрака на ресторанта. Погледът ѝ се спря на дискретно осветена подвижна реклама от петдесетте — нечия нанотехнологична мечта за промяна, вълнисти синьо-зелени блата

насред безкрайното червено на Марс и едно ярко ново слънце, което изгрява в синхрон.

— Достатъчно ще е да го представим като пътник без билет и престъпник — предпазливо почна тя. — Ще кажем, че е убил членове на екипажа, без да оповестяваме подробности, за да пресеем всички откачени обаждания, които ще ни затрупат. Не стига, че е бил на Марс, ами и тринайска на всичкото отгоре. Оповестим ли го, направо си търсим белята. Нали видя как реагира Койл. Помниш ли Сандерсен миналата година? Не ни трябва поредната паника ала „мерзост в редиците ни“.

— Мислиш, че ще реагират по същия начин? След строгото мъмрене, което получиха от комисията за медийна етика?

Севги сви рамене.

— Медиите обичат паниката. Качва им рейтинга.

— Ще оповестим ли расовата му принадлежност?

— Ако и когато онези от отдела за органични улики ни я съобщят. Защо?

— Чудех се — тихо каза Нортън — дали не е китаец.

Севги се замисли за миг.

— Имаш право. Дано не е втора серия на треската Занг. Пълна отврат. При Сандерсен поне никой не умря.

— Освен самия Сандерсен.

— Знаеш какво имам предвид. Гледал ли си онзи документален филм за линчовете? В училище ни караха да го гледаме. — Севги разтърка с пръсти слепоочията си. — Още ми е пред очите, все едно е било вчера, мамка му.

— Кофти времена.

— Да. — Тя бутна чинията си настрана и подпря лакти на масата. — Слушай, Том, дали пък да не си мълчим за цялата история? Поне на първо време. Просто ще кажем на медиите, че всички са загинали при катастрофата, включително този тип. В крайна сметка едва ли някой ще го сметне за неправдоподобно, нали? Самите ние още не знаем как е оцелял.

— От друга страна, ако ДНК пробата ни доведе до фотоидентификация...

— Малко вероятно е.

— ... разпространението на снимката по медиите ще е най-добрият ни шанс да го открием.

— Той може да промени лицето си, Том. Всеки забутан салон в Залива ще го направи за двеста долара. Докато ние разпратим снимката му до медиите, той ще изглежда другояче и ще е минал в нелегалност. Генетичната следа е единственият сигурен начин да го идентифицираме.

— Ако генетичният код е китайски и това се разчуе, ще се натъкнем на същия проблем.

— Но ще търсим специфичен код.

— И при Занг са търсили специфично лице. Но това не е променило особено нещата. По дяволите, Севги — каза Нортън, имитирайки Никълсън. — Знаеш, че и без това си приличат като две капки вода.

Севги изкриви устни в нещо като усмивка.

— Не мисля, че тук нещата стоят така. Все пак не сме в Джизъсленд.

— Идиотизъм има навсякъде, Сев. Той не е запазена марка на Републиката. Виж Никълсън — роден и отраснал в Ню Йорк. При него откъде се е взел?

— Не знам. От религиозния, сателитен канал?

— Алилуя! Слава на Бога! Исус ще слезе на Земята и ще ми намали данъците.

Двамата се гавриха още малко по темата, но така и не успяха да се разсмеят. Трупове от виртуалната лаборатория още висяха около тях. След малко дойде помощник-сервитьорът, още момче, и попита дали са приключили. Севги кимна, а Нортън поиска да види десертите. Сервитьорчето събра чиниите и се махна. Чак сега Севги си даде сметка, че момчето е твърде кльоцаво за, възрастта си, а речта му е някак завалена, сякаш говоренето му причинява болка. Чертите му приличаха на севернокитайски, но кожата му беше много тъмна. Навърза нещата и стомахът ѝ се сви на топка. Загледа се след отдалечаващия се младеж и попита:

— Дали сервитьорчето не е някой от забележителните успехи на брат ти?

— Хм. — Нортън проследи погледа ѝ. — Съмнявам се. Статистически имам предвид. Джеф казва, че годишно при тях идват

поне по две хиляди нови бегълци от черни лаборатории. А и той се занимава главно с мениджмънта, опитва се да организира някак дейността. Имат стотина доброволци и пак са затънали до гуша.

— „Човешката цена“ е благотворителна организация, нали?

— Да. Властите на Ръба им отпускат някакъв бюджет, но той е крайно недостатъчен. — В гласа на партньора ѝ се появи внезапно оживление. — А работата наистина е тежка. От онзи вид, който те износва психически. Ако знаеш какви неща ми е разказвал за черните лаборатории... Някои истории са толкова потресаващи, че направо не знам как се справя. Аз сигурно не бих издържал. Странно е, да ти кажа. Когато бяхме по-млади, по всичко личеше, че аз ще съм този, който ще работи за всеобщото благо. Той беше по-амбициозният и по-властният от двамата. А после — Нортън махна с чашата си и почти разля виното, — после стана така, че той е тук и се занимава с благотворителност, а аз се озовах на висок пост в КОЛИН.

— Хората се променят.

— Всъщност да де.

— Може да е заради Меган.

Той вдигна рязко очи към нея.

— В какъв смисъл?

— Може би това го е променило. Че се е събрал с Меган.

Нортън изсумтя. Един сервитьор дойде с количка, на която бяха изложени предлаганите от ресторанта десерти, но нищо не им хареса. Решиха да пият по едно генноподобрено кафе, с което ресторантът явно се славеше, и поискаха сметката. Севги установи, че пак се е втренчила в старомодната реклама на Марс.

— Знаеш ли — бавно каза тя, защото цялата вечер и двамата грижливо бяха избягвали точно тази тема. — Истинският въпрос не е самоличността на онзи тип. Истинският въпрос е кой му е помогнал да се върне.

— Знам.

— Изиграл е шибания корабен джин, нали така? Ако е бил в криогнездо и на даден етап капсулата го е размразила, това само по себе си е трябвало да задейства някаква аларма, преди да се е събудил дори, та какво остава да е започнал да хаква системите. А ако не е бил замразен, ако наистина се е промъкнал тайно на борда, то н-джинът изобщо нямаше да разреши излитането.

— Дали Койл и Ровайо са се сетили за това, как мислиш? Опитвах се да отклоня вниманието им.

— Да бе. „Случвало се е и преди н-джинът да замлъкне временно, просто не обичаме да разгласяваме тези неща. А понякога просто умират“. Добър опит.

Нортън се усмихна.

— Не че не е вярно само по себе си, Сев.

— Да. Може би десетина пъти за шейсет години трафик. И мога да се хвана на бас за колкото кажеш, че причината винаги е била в хардуера.

— Мислиш, че няма да се хванат?

— На кое? Че н-джинът има скрити дефекти? — Севги се усмихна криво. — Не знам, звучи привлекателно. Машината, която не може да замести човека и така нататък. А и всички обичат да ги посветят в някоя тайна. Пробутай им конспирация и с малко късмет спират изобщо да разсъждават разумно. Тайни секти, които ядат бебета, отколешни заговори за поробване на човечеството. Черни хеликоптери, летящи яйца. Щуротии от този сорт се купуват като топъл хляб от масите.

— А междуременно...

— Междуременно — Севги се наведе над масата, вече без помен от усмивка на лицето — и двамата знаем, че има поне още един човек със сериозни хакерски умения, който има пръст в цялата история, и че този човек е на Марс. Нашият тайнствен канибал е бил замразен заедно с другите, което говори за мащабна документна фалшификация, а после системата е била препрограмирана да го събуди предварително, което...

Нортън поклати глава.

— Ето това не разбирам. Защо да го будят толкова рано, че да изяде всички останали, за да оцелее? Защо гнездото не е било нагласено да го събуди седмица или две седмици, преди корабът да стигне до Земята?

Севги сви рамене.

— Според мен ли? Станала е грешка. Онзи, който е разбърникал н-джина, не е бил чак толкова наясно с криосистемата. И нашият човек се събужда две седмици след старта, вместо две седмици преди финала на пътуването. На всичкото отгоре препрограмирането на гнездото го е

блокирало и той не е могъл да си легне обратно и да се замрази. Или пък гнездото си е наред, но той решава да не го използва, защото това би означавало да пристигне на Земята замразен и да мине през карантината, а точно това иска да избегне. Но откъдето и да го погледнеш, със или без грешка в препрограмирането на криосистемата, някой сериозно му е помогнал. И тук не говорим за бягство от затвора, Том. Този тип е бил изпратен. И който и да го е изпратил, го е направил с конкретна цел.

Нортън се намръщи.

— Е, причините да наемеш тринайска се броят на пръстите на едната ръка.

— Да.

И двамата замълчаха. Накрая Севги вдигна очи към партньора си и се помъчи да се усмихне.

— Добре ще е да открием този тип бързичко, Том.

8.

Качи се на последния ферибот през залива до Тибурон, после хвана автотакси и потегли към Мил Вали. През спуснатите прозорци влизаше въздух с аромат на зелено — извика ярък спомен как с Меган се разхождат под гъстия балдахин на гората Мюир. Той го прибра грижливо на мястото му, като стара снимка, която хващаш с два пръста за ъгълчето, или като остро парченце от счупено огледало. Гледаше мекото сияние на нижестите се покрай таксито улични лампи и четвъртитите прозоречни светлини на хубавите къщи с просторни дворове. Всичко това беше толкова далеч от „Гордостта на Хоркан“ и неговия касапски товар, колкото самият той беше далеч от дома си в момента. Гледаш грижливо поддържаните високотехнологични пътища, мирното спокойствие на потъналия в зеленина жилищен квартал и не искаш да повярваш, че човекът, паднал тази сутрин в океана в компанията на труповете, които собственоръчно е обезобразил, може да е някъде тук, под същото това вечерно небе.

Думите на Севги Ертекин прозвучаха в главата му. Спомни си и уморения хъс, изписан на лицето ѝ.

„Добре ще е да открием този тип бързичко, Том.“

Таксито намери адреса и плавно спря под най-близката улична лампа, тихо като лекия вятър в дърветата. Въпреки това лампите на приземния етаж в къщата светнаха и входната врата се отвори. Джеф застана на прага и махна колебливо. Сигурно беше чакал на прозореца. Меган я нямаше до него.

Нортън тръгна по острия завой на алеята и внезапно почувства умората от часовата разлика ѝ разстоянието до Ню Йорк. Цикади цвъртяха в храстите и дърветата край алеята, вода се плискаше в каменния фонтан в края ѝ. Къщата се кипреше в дъното, просторна и някак паянтова, с голяма веранда отпред. Брат му слезе по стъпалата да го посрещне и го потупа несръчно по рамото.

— Лесно ли ни намери?

— Взех такси.

— О, да де.

Влязоха.

— Меган няма ли я? — небрежно попита той.

— Отиде при Хилари с децата.

— Хилари?

— А, да. Не сме се виждали след... Хм. Хилари е новият ни правен съветник във фондацията. Има близнаци на възрастта на Джек. Ще спят у тях. — Джеф махна към дневната. — Влизай и сядай. Нещо за пиене?

Стаята не се беше променила много — очукани кресла с текстилна дамска срещу имитиращ запалена камина екран, вграден в основа от неизмазани тухли; по стените — произведения на местното северозападно изкуство и семейни снимки. Лакирани дървени подове и килими от Близкия изток. Джеф наля две чаши индонезийски арак от добра реколта, извади го от барче, направено от рециклирана дървесина. Слабата светлина от екранните пламъци и стенните аплици в японски стил осветяваше профила му, докато наливаше. Нортън не сваляше очи от него.

— Сигурно си разбрал, че влязохме в новините?

Джеф кимна.

— Да, тъкмо ги гледах; Мъртвешки кораб на КОЛИН пада мистериозно в океана. Затова си тук, нали?

— Да. Автентичен първокласен кошмар, няма спор.

— Е, все някога трябва да си заработиш голямата заплата. — Кратък кос поглед, който трябваше да покаже, че казаното е шега. „Мда, само че някак си, Джеф, тези твои шеги никога не са само шеги“. — Как са нещата в Джеферсън Парк? Добре ли се отнасят с теб?

Нортън сви рамене.

— Все същото. Не мога да се оплача. Имам нов партньор, преди това е работила в отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция. По-малка е от мен с няколко години и значително по-енергична.

— Хубава ли е?

— Не че има значение, но иначе да, хубава е.

Джеф се приближи с двете чаши, подаде му едната и се ухили.

— Винаги има значение, братле. Ще ти пусне ли, как мислиш?

— За Бога, Джеф. — Не се ядоса наистина, беше твърде изморен за толкова силно чувство. — Трябва ли винаги да си толкова

старомоден?

— Какво му е старомодното? Момичето е хубаво, а ти още не си си пресметнал шансовете? — Без да сяда, брат му отпи от арака и пак се ухили. — Стига де, по очичките ти познавам. Навит си й.

Нортън притисна клепачи с палец и показалец.

— Виж какво, Джеф, може да съм й навит, може и да не съм. Но точно сега това не ми е първата грижа. Може пък за разнообразие да поговорим за нещо съществено, а?

Не видя как се промени, изражението на брат му, как усмивката се стопи, заменена от напрегната предпазливост. Джеф отстъпи крачка назад, тръшна се в креслото срещу него и изопна крака. И когато Нортън го погледна, вдигна примирено ръка.

— Добре, Том, както кажеш. Ще се постарая да ти помогна. Само че от доста време не поддържам сериозни контакти с високите етажи на Ню Йорк, ако ме разбираш. Е, сигурно бих могъл да се обадя тук-там, ако те тормозят, но...

— Не-не, не става въпрос за това.

— Така ли?

— Да. Дадоха ни значителна свобода на действие във връзка с този случай. От най-високо ниво — един вид, правете каквото искате, стига да разчистите кашата.

— И за каква по-точно каша иде реч? По новините съобщиха, че всички на борда са мъртви.

— Да бе. Ти откога вярваш на всичко, което съобщават по новините? Истината е, че има един оцелял и че се е измъкнал по някакъв начин от кораба. Това е строго поверителна информация, между другото. Каквото ти кажа, си остава между двама ни. Дори Меган не трябва да знае.

Джеф разпери ръце и бавно се усмихна.

— Знаеш, че не си падам по клюките, Том. Даже с Меган не споделям всичко. Познаваш ме.

— Да, познавам те. — Потисна гнева си, стар и познат като подскачането на кадилака всеки път, когато минеше на по-ниска предавка, без да е натиснал спирачката.

— Е, казвай. Каква е голямата тайна?

— Голямата тайна е, че този тип е вариант тринайсет.

Реакцията на Джеф му дойде като малка, но ценна компенсация. Очите му се разшириха, устата му се отвори да каже нещо, но не намери какво. Нортън реши, че се е получило малко изкуствено, но с годините беше свикнал с тази страна от характера на Джеф, с актьорското му, леко преувеличено държане пред публика от всякакъв вид и състав. Винаги се беше опитвал да гледа на това със снизхождение, един вид благотворително, като на цената, която брат му беше платил за достъпа си до елитния кръг, който обитаваше с такъв апломб, когато и двамата бяха по-млади. Но сега, когато брат му сам го беше ударил на благотворителност, без да изгуби в никаква степен лустрото си, Нортън беше принуден да допусне и другия вариант — че Джеф винаги си е бил такъв, винаги е играл ролята на самия себе си в евтин водевил.

— Ти се занимаваш с такива неща ежедневно, Джеф — без увъртане каза той. — Имам нужда от съвета ти.

— Обаждате ли се в АГЛОН?

— Още не. А както стоят нещата, може и въобще да не се обадим.

— Искаш съвета ми? Обади им се.

— Стига, Джеф. КОЛИН не подписаха дори Мюнхенското споразумение. Защо мислиш, че ще пуснат ООН да се рови в нещата им с големите си международни ботуши?

Джеф Нортън остави чашата си на високата маса от рециклирана дървесина, далечна братовчедка на барчето, въздъхна и попита:

— Какво точно знаеш за вариант тринайсет, Том?

Нортън сви рамене.

— Каквото знаят всички.

— Това, дето го знаят всички, е силно преувеличената медийна измишльотина, с която каналите си пълнят емисиите. Какво знаеш наистина?

— Ами, че са социопати. Нещо като атавизъм, връщане към далечното минало, когато всички сме били ловци и събирачи на корени.

— „Нещо като“, да. Всъщност, Том, те са точно като бонобосите и хиберноидите и като всички други зле заченати и преждевременни експерименти с генното инженерство, които ни оставиха в наследство лудите учени оптимисти от миналия век. Работа на сляпо и с кофти

намерения. Нито един от човешките варианти не е бил създаден с идеята, че това ще му даде по-добър старт в живота, повече свобода и стремеж към шибаното щастие. Всички те са били просто продукти с краен срок на изпълнение. Програмите за космически полети изисквали хиберноиди, бонобосите пък били мократа представа за женственост на патриархално настроените елитни кръгове...

— И твоята също.

Джеф се усмихна криво.

— Ще забравиш ли някога за това?

— А Меган ще забрави ли?

— Меган не знае. Това си е мой проблем, не неин.

— Много храбро от твоя страна.

— Не, по-скоро е признак на мъжка слабост. Много добре го знам. Просто май никога няма да достигна твоята висока нравственост, братле. Но ако кажа на Меган, само ще нараня нея и децата. Нищо друго няма да постигна, затова няма да го направя.

Взе чашата си и я вдигна в наздравица към Нортън.

— Да пием за грешките, с които живеем, братле. Или приеми тоста, или върви по дяволите, много благодаря.

Нортън сви рамене и също вдигна чашата си.

— За грешките, с които живеем.

А Меган пробяга пред вътрешния му взор, със слънце в косите и смях на устните сред дънерите на дърветата, и после — голото ѝ тяло, нашарено от слънчеви зайчета, извива се нагоре да се притисне в неговото върху пропитите с пот чаршафи на леглото в мотела.

— Добре де — каза той, за да прогони видението. — Щом бонобосите са били мократа представа за женственост на властимащите, какви са тогава тринайските?

— Тринайските ли? — Джеф пак се усмихна криво. — Тринайските ни върнаха мъжеството.

— О, я стига.

— Ти не беше там, братле, не забравяй.

— А ти си само с шест години по-голям от мен, Джеф. И ти не си бил там.

— Ами вземи да прочетеш някой учебник по история тогава, щом не вярваш на батко си. Говоря ти за времето преди отцепването. Преди Марс да се сдобие с атмосфера. Имаш само родния свят, свят, в

който мъжеството излиза от мода. Все по-феминизиращо се общество, в което истинските мъже, родените за водачи мъже сами се отделят като негодните животни в стадото, онези, които отиват в кланицата, отделят се чрез самоубийство или като се тъпчат с повишаващи сексуалността лекарства, на които сърцата им не могат да издържат, което в крайна сметка пак си е самоубийство, само че по-бавно и малко по-забавно.

— Мислех, че са забранили ония лекарства.

Пак кривата усмивка.

— О, да, и имаше голям ефект. Така де, никой не взема лекарства, след като ги забранят, нали така? Особено такива, които ти осигуряват ерекция като полицейска палка и рестарт почти без пауза в продължение на часове.

— Не мога да повярвам, че нещо такова може да промени общия баланс. Говориш като водещ на токшоу, който е поканил гости да плюят генетиката.

— Както искаш. Аз обаче не познавам и един социобиолог, който да не смята самоунищожителното поведение на онази част от мъжкото население, която наричаме мъже „алфа“, тоест водачите на стадото, за един от главните фактори, повлияли политическия пейзаж през последното столетие. Смаляващо се мъжество, така да се каже. — Джеф пак извади кривата усмивка от арсенала си. — И паралелно с това се появява намаляващ интерес към бойните умения като функция на живота. Изведнъж никой освен най-долната прослойка идиоти от Канзас не иска да става войник, защото, мамка му, ако станеш войник, може и да те убият, а и все трябва да има някакъв по-добър и по-добре платен начин да си прекараш живота. И така, на малцината бедни идиоти се паднало да се бият със зъби и нокти за каузи... — Джеф моментално премина към груба пародия на джизъслендски диалект, — *които не разбират много-много*, а останалите, най-общо казано, вдигат врява до небето, че са им нарушени човешките права и че някой трябвало да им плати колежа. И така сме започнали да губим, братле, по всички параграфи. Защото сме били изправени пред врагове, които лягат и стават с омраза към всичко, което представляваме ние, и на които не им пука дали ще умрат в агония, стига да повлекат със себе си и неколцина от нас. Виж, братле, едно феминизирано общество на

свободния достъп може да направи много неща, но едно нещо не може — не може да води войни на чужда територия.

— Не за лекция върху отцепването те помолих, Джеф. Помолих те да ми кажеш нещо повече за вариант тринайсет.

— Добре де, и дотам ще стигна. — Джеф отпи още една голяма глътка арак. — Виждаш ли, навремето всички си мислели, че роботи ще водят тези войни вместо нас. Само че роботите са твърде скъпи, а и не може да се разчита на тях за наистина важните неща. Повреждат се, стане ли твърде горещо, твърде студено или има твърде много пясък. В градска среда се объркват и избиват не когото трябва, при това масово, разрушават инфраструктура, която би трябвало да запазят. Могат да бъдат обърнати срещу създателите си, хакнати или изключени с всеки що-годе свестен черноборсаджийски боен терминал в ръцете на умно хакерче, което най-вероятно сме обучили самите ние по някоя от многобройните си адски щедри международни програми за студентски стипендии в Масачузетския технологичен институт. Роботите могат да бъдат откраднати, препрограмирани и обърнати срещу нас, без ние дори да подозираме. Помниш ли онази мемориална плоча, която ни показва татко, когато пътувахме с колата към Ню Мексико? Онази голяма шибана скала наред Оклахома?

— Смътно. — Мярна му се образ на голяма канара от светъл гранит, срязана от едната страна и полирана до блясък на мястото на среза, в контраст с грапавата матова повърхност около нея. И черни букви, които не можеше да разчете, защото беше твърде малък. Суха и бедна селска земя, две магазинчета край прежурената от слънцето магистрала, права като излъскана железопътна релса. Стара жена зад тезгяха в едното от магазинчетата, където спряха да си купят бонбони, косата ѝ — сива като камъка отвън. Тъжна беше, спомни си той, изглеждаше тъжна, докато си избираха бонбоните, а баща им чакаше да плати. — На колко съм бил, пет или шест?

— Най-много. На теб сигурно ти е минало покрай ушите, но аз сънувах кошмари дълго след това. Едно и също — онзи Трупекс AS-81 от един стар комплект играчки, който имах. Сънувах, че разбива вратата на къщата ни, размазва мама и татко, а после се надвесва над леглото ми, издърпва ме и ми откъсва ръцете и краката. Онези шибани машини са стояли в склада си девет седмици, преди да се задейства вирусът Аллах Акбар.

— Да, учили сме го в училище. Но както казах, Джеф, не съм дошъл при теб за урок по история.

— Избили всички хора в градчето, Том. Сринали го със земята. Не е останало нищо от него освен онази шибана плоча.

— Знам.

— Хардести, Форт Стюарт, Блумсдейл. Военноморската база в Сан Диего. За по-малко от три години. Едва ли е изненадващо, че военните започнали да се оглеждат за друг вариант.

— Вариант тринайсет.

— Да, вариант тринайсет. Предцивилизационните хора. Всичко, което сме били преди, всичко, от което сме започнали да се отдалечаваме със засаждането на първите си ниви, създаването на първите си закони и построяването на първите си селища. Казвам ти, Том, на твое място просто бих се свързал с АГЛОН и бих се скатал на безопасно място. Не ти трябва да си имаш работа с тринайски.

— Сега ти говориш като в новинарските емисии.

Джеф се наведе напред и се намръщи.

— Том, тринайските са единственият генетичен вариант, който докладът „Якобсен“ сметна за толкова опасни, че да им бъдат официално отнети човешките права. Неслучайно тези типове са в лагери или в изгнание на Марс. Неслучайно им е забранено да имат деца. Говорим за хора, каквито тази планета не е виждала повече от двайсет хиляди години. Те страдат от параноидна психоза по рождение, комплектувана с военно обучение от най-ранна възраст и почти с нищо друго. Много умни, много корави хора, чийто подход към живота се заключава кажи-речи само в едно — да вземат каквото искат, независимо от средствата.

— Нещо не ми е ясно как това е трябвало да ни върне мъжеството — саркастично отбеляза Нортън.

— Защото живееш в Ню Йорк, затова не ти е ясно.

Нортън изсумтя и си допи арака. Брат му го наблюдаваше с тънка усмивка.

— Сериозно ти говоря, Том. Мислиш си, че отцепването е било заради интересите на Тихоокеанския ръб и опазването на околната среда? Или, да речем, заради няколко линчувани азиатци и една-две провалили се военни кампании в Близкия изток?

— И това също, заедно с други фактори.

Джеф поклати глава.

— Нищо подобно. Не това разцепи Америка. Разцепи я представата за силата и в какво се крие тя. Мъжката бруталност срещу женските компромиси. Силата срещу знанието, доминацията срещу толерантността, простото срещу сложното. Вярата и Знамето и патриотичните песни, противопоставени на Новата математика, която, нека си го признаем, не я разбира никой извън кръга на квантовите специалисти. Теорията за сътрудничеството и Новият международен ред. И до появата на проект „Поборник“ всички социални и икономически фактори сочеха към едно бъдеще, толкова феминизирано, че противоречеше на всичко американско.

Нортън неволно се изсмя.

— Ти трябва да пишеш речи, Джеф. Само си губиш времето с тази твоя благотворителност.

— Забравяш, че преди правех точно това — каза без усмивка брат му. — А сега си представи ситуацията такава, каквато беше тогава — потъващият кораб на родната мъжественост, затънала до уши в сложнотиите, които не е в състояние да разбере, предадена от бойната си технология и от собствените си млади мъже. А после се появяват тези нови грамадни безмилостни копелета, облечени в американски униформи и наречени „поборници“, и изведнъж започват да печелят победи. Никой не знае откъде точно са се появили, спекулациите по въпроса се роят като пчели, но истината е, че на никого всъщност не му пука. Важното е, че тези момчета са американски войници, че се бият за нас, и то успешно. Просто се замисли за миг, Том, какво е означавало това за хората във всички малки градчета, над които си прелетял по пътя дотук.

Джеф свали обвиняващия пръст, насочен досега към лицето на брат му, погледна в чашата си и вдигна вежди, може би изненадан от внезапния си изблик на емоции.

— Поне на мен ми подейства така.

Стаята сякаш сгърби за миг рамене. Седяха и мълчаха. След малко Джеф стана и тръгна към барчето.

— Да ти наля ли още едно?

Нортън поклати отрицателно глава.

— Трябва да тръгвам. Утре ще ставам рано.

— Няма ли да останеш да спиш?

— Ами...

— За Бога, Том. Толкова ли не се разбираме? — Джеф спря да налива, обърна се и го прикова с поглед. — Стига, няма начин да хванеш ферибот толкова късно. Наистина ли ще вземеш такси и ще изминеш целия обиколен път само за да не спиш под моя покрив?

— Джеф, не става въпрос за...

— Том, знам, че понякога съм истински задник, знам го. Знам, че у мен има неща, които не одобряваш и които според теб мама и татко също не биха одобрили. За Бога, да не мислиш, че и нашият старец е бил светец през целия си шибан живот?

— Не знам — тихо каза Нортън. — Но и да не е бил, поне никой от нас не го е разбрал.

— И за мен не разбра ти. Аз ти казах, по дяволите.

— Да, за което много ти благодаря.

— Том, аз съм ти брат, за Бога. Кой ти намери тая шибана работа в КОЛИН, някой друг може би?

Нортън скочи.

— Направо не мога да повярвам. Предай много поздрави на Меган и децата. Извини ме, че не ми остана време да им взема нещо.

— Том, чакай. — Разпери широко ръце в успокоителен жест, забравил за питието. — Извинявай, беше гадно от моя страна. Добре де, не аз ти уредих работата, и без мен беше сред първите в списъка. Но онова лято казах добра дума за теб пред доста хора. И пак бих го направил. Ти си ми брат, нима мислиш, че това не означава нищо за мен?

— Меган е твоя съпруга. Това не означава ли нещо за тебе?

— За Бога, не е същото. Тя е жена. Не, не. — Млъкна и размаха безпомощно ръце. — Семейният живот е нещо друго. Просто така се получава. Раждат ти се деца, натрупва се умора, блясъкът потъмнява. И се появява нуждата да намериш нещо, нещо... И аз не знам, нещо ново, нещо, което да ти напомни, че още си жив. Че не се превръщаш в един от двама безобидни старци в костарикански пенсионерски комплекс.

— Това ли са мама и татко според теб?

— Това са, Том. Ако ходеше по-често при тях, щеше да знаеш. И да започнеш да разбираш.

— Да бе. Изчукал си една от бонобо-бегълките, потърсили помощ от фондацията ви, защото мама и татко са стари. Основателна причина, няма що.

— Том, представа си нямаш за какво говориш. Ти си на трийсет и седем години, никога не си бил женен, нямаш семейство. Искам да кажа, че... — Джеф, изглежда, се мъчеше да достигне до нещо дълбоко в себе си. — Виж, наистина ли мислиш, че Меган ще се засегне чак толкова, ако научи? Тоест, да, ще реагира, както се очаква от нея, ще ме изгони от къщи, ще плаче на лягане и на ставане. Но накрая, Том, ще направи онова, което е най-добро за децата. Сега те са нейният свят, не аз. Вече не бих могъл да ѝ разбия сърцето, дори да исках, дори да се опитам. Проста генетика, Том, проста шибана генетика. За Меган аз съм на второ място след децата *просто защото така е програмирана*.

— А ти изуча Нюинг просто защото на теб това ти е програмирано, така ли?

Джеф изпуфтя шумно, сведе поглед и разпери ръце.

— Ами да, има нещо такова. Програмите ни просто съвпаднаха, моята и нейната. Имам предвид Ню. Така де, аз съм големият алфамъжкар във фондацията, патриархът и най-големият шеф в нейното непосредствено обкръжение. За една бонобо това е мишена по-голяма и от хуя на Лари Ластмън.

— И ти услужливо си се предоставил, един вид? Било ти е непоносимо да разочароваш момичето?

Още една въздишка. Този път Нортън я разчете като знак, че брат му е изгубил желание да спори. Джеф се тръшна в креслото си и го погледна. После каза тихо:

— Добре, Том. Мисли каквото искаш. Предполагам, че никога не си чукал бонобо, така че няма как да знаеш какво е усещането, безкрайната податливост и послушание, женственост от най-чист вид, която се разтваря в ръцете ти като цвете...

Той поклати глава.

— Забрави. Ще ти повикам такси.

— Не. — Нортън усети някакво странно, приплъзващо се в гърдите му чувство. — Ще остана, Джеф. Извинявай, аз просто... денят ми беше ужасен.

— Сигурен ли си?

— Естествено, че съм сигурен. Виж, не искам да те съдя, Джеф. Прав си, никой от нас не е светец. Всички сме правили неща, от които... — Меган, яхнала го в мотела, поднася гърдата си към устните му, а очите ѝ са фокусирани другаде, сякаш той е някакво скучно домакинско задължение. Към края затваря напълно очи, движи се все по-бързо нагоре-надолу на крачка от собствения си оргазъм и сумти гърлено и през стиснати зъби: „Ах ти, копеле гадно, шибано копеле гадно“. Само мисълта за това го беше втвърдявала седмици наред след това, макар да беше почти сигурен, че не него е имала предвид, а когато по-късно я попита за това, тя отрече да е казвала каквото и да било... — Неща, за които съжаляваме и които бихме заличили, ако имаше начин. Не мисли, че аз съм по-различен.

Джеф го изглежда изпитателно.

— Ти пропускаш нещо много важно в тази история, Том. — Вдигна ръце с дланите напред. Имаше нещо почти умоляващо в погледа му. — Аз не съжалявам за Нюинг. Нито за другите, защото Бог ми е свидетел, че тя беше само първата. Не съм ти казвал за тях заради начина, по който реагира, когато ти казах за Ню. Да, всяка от тези мимолетни връзки беше и един вид емоционално усложнение, излишен стрес. Но не мога насила да се почувствам виновен, нито насила да съжаля, че се е случило. Можеш ли да разбереш какво ти казвам? Можеш ли да понесеш мисълта, че брат ти е такъв?

„Не мога насила да съжаля, че се е случило.“

Нортън приседна внимателно на другото кресло, на ръба. Думите на Джеф бяха като извадени от сърцето му остри скоби, внезапно облекчение от болка, чието съществуване не е осъзнавал напълно. Ослепителната истина за чувствата му към Меган изпълни новите пространства. Поседя така, мъчеше се да балансира някак нещата, после кимна.

— Ами да — каза. — Защо да не понеса тази мисъл? Така или иначе, нямам друг избор. — Сви рамене и се усмихна. — Братя сме все пак, нали?

Джеф кимна енергично.

— Точно така.

— Ами налей ми още едно тогава, бате. И оправи леглото в стаята за гости. Кога ще се върне Меган?

9.

Спяха в износени спални чували от наноматерия — „Такива използват истинските заселници на Марс!“, както твърдеше разнищеният етикет на неговия чувал — но винаги вътре. „Горе има твърде много очи — каза сериозно Рен, докато стояха при вратата на хангара вечерта на втория ден и гледаха как звездите примигват на изток. — По-добре да не привличаме внимание“. Изоставените сгради на въздушната база предлагаха убежище както от сателитното сканиране, така и от пустинното слънце. През деня вътре ставаше адски горещо, но през дупките на отдавна изпочупените прозорци и липсващите в голямата си част врати ставаше течение, което разхлаждаше малко въздуха. Стените в стаите, които използваша, бяха оголени до бледожълтия хоросан, само тук-там бяха останали кръпки боя, не работеха и лампите, нито една. Колкото и да беше странно, тоалетните и душовете бяха в изправност, макар от крановете да течеше само студена вода, а липсата на врати да нарушаваше усамотението. Нямаше хранване към асансьора на контролната кула, но стълбите изглеждаха безопасни. От кулата се откриваше несмуцавана гледка към мрежата от древни бетонни писти наоколо и равната земя около тях.

Рен прекарваше много време в кулата. Сигурно следеше за поява на нежелани посетители, мислеше си Скот, и си шушнеша със странника, с Него. Последното притесняваше Скот, макар и по неизяснени докрай причини.

Накрая стигна до заключението, че е от липса на достатъчно вяра. Пастор Уилям винаги казваше, че липсата на вяра атакува най-напред и най-тежко така наречените „свободомислещи“, а Бог му беше свидетел, че беше далеч от родината достатъчно дълго, за да се зарази, да възприеме част от самодоволството и вечните съмнения на живота по Западното крайбрежие. Изпитваше смътни, неконтролирани пристъпи на гняв при мисълта за това, за осветените от лазерни реклами нощи, за безконечния разяждащ, натъпкан със стимуланти въртоп на така наречения модерен живот, от който не можеш да

избягаш никъде, дори в църквите, а Бог му бе свидетел, че беше потърсил убежище там — уви, напразно. Блудкави и сладникави проповеди, домашните сбирки в стил „нека застанем в кръг и си хванем ръцете“, съзливите празни словоизлияния, един вид евтина психоанализа, чиято единствена цел беше да оправдаят слабостите и моралните падения на говорещия — всичко това в продължение на три и повече години беше съсирвало и замазвало яснотата на собствените му убеждения, обърквало беше простичката аритметика на доброто и злото, чиято правота той дяволски добре познаваше, защото така му подсказваше шибаното му сърце.

Главата го болеше.

Болката ту идваше, ту си отиваше, още откакто се беше събудил в каросерията на подрусващия камион и беше вдигнал ръка към бинта, увит около главата му над очите. Онази вечер Рен го беше завела на лекар и той му каза, че главоболието е нормален симптом при подобни наранявания и че с малко късмет до няколко дни ще отшуми.

Нараняванията, причинени му от странника. Как можеше това да е правилно? Отначало не успяваше да съзре смисъла.

„Той ще се върне... — Тихият глас на пастор Уилям се лее от амвона като далечна гръмотевица, гръмотевица, която се носи с крилата на буря, прииждаща право към теб. Разправяха, че получил обучението си в една от южнокаролинските мегацъркви, и като го слушаше човек как говори и как от думите му ти настръхваха косите, сигурно беше така. — Той ще се върне, но как ще стане това, питате вие. Е, аз ще ви кажа, приятели, аз ще ви кажа... — Гласът му вече не е тих, постепенно е прераснал в гръмотевичен рев. — Няма да е празник на прегръдките и целувките, както го описват в песните си чернилките. Не, господа, денят на Неговото завръщане няма да е ден за празнуване, няма да е пикник и пряк път към рая за всички ви. Когато Исус се върне, то ще е, за да ни съди, и ще ни съди жестоко, мъже, жени и деца, всички нас, защото **ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ГРЕШНИЦИ** и този грях, този ужасен черен грях трябва да бъде платен веднъж и завинаги. Погледнете в сърцата си, приятели мои, погледнете в сърцата си и намерете там този черен грях, и се молете за силата да го изрежете от себе си преди Деня на Страшния съд, защото ако не го направите вие, ще го направи Той, а Бог не използва упойка, когато оперира душите.“

Имаше една история, която Скот помнеше от комикса „Крайт на дните“, Том III, книжка 137 — „Триумфът във Вавилон“. Увит в дълго палто, Спасителят броди из каньоните от огледално стъкло на Ню Йорк с дългоцевен колт на кръста и с палка, направена от пропито с пот и кръв парче от кръста, на който е загинал. Отваря с ритник стъклената врата на едно кафене близо до Уол Стрийт и спуква от бой събралите се там модерни сарафи. Брокерки с дълги черни чорапи и наклепани с грим лица се гърчат на пода в краката му, начервените им развратни усти зяят от ужас, бедрата им се виждат изпод късите курвенски поли. Дебели мъже с големи носове и скъпи костюми вресят и панически се разбягват пред посичащата палка. Кръв и картонени чаши за кафе хвърчат навсякъде, крясъци. „Хрус“, с големи черни букви, озвучава счупените кости.

„Страшният съд!“

Скот пак вдигна ръка към превръзката на главата си и реши, че в крайна сметка май се е отгървал леко.

В камиона, зяпнал изпитото спящо лице, се беше навел да прошепне на Рен:

— Наистина ли е Той?

Тя го изгледа странно.

— Ти кой мислиш, че е?

— Той, Исус. Господ Бог, който се е върнал. — Преглътна и облиза устни. — Това... ние сега, сещаш се, това Крайт на дните ли е?

Никакъв отговор. Тя само го изгледа странно и му каза да си почине, за да събере сили, щели да му трябват. Като си го припомняше сега, той реши, че сигурно е говорил несвързано, все едно бълнува от сътресението.

А после лекарят и другите помагачи по пътя. Хора, които Рен, изглежда, познаваше добре. Прехвърлиха се в друг камион, после имаше някаква къща и меко легло в покрайнините на градче, чието име Скот така и не разбра. Още една дълга и безсънна нощ във високопроходим джип, после, призори, слязоха тук, при изоставената въздушна база наред пустинята.

А после чакането.

Скот се постара да е полезен. Чистеше след Рен и странника, изпъваше им спалните чували всяка сутрин и им прибираше нещата — странно, но веднъж зърна в раницата на Рен библия и сноп навити на

руло разпечатки от религиозни републикански сайтове, някои от които самият той познаваше добре. Затвори полекичка раницата и повече не погледна вътре, защото по природа не обичаше да си вре носа в чужди работи. Само смръщи смутено вежди, а после се опита да го прогони от мислите си. Вместо това спретна нещо като маса и три ниски столчета от боклуците, които се търкаляха около контролната кула и хангарите. В ъгъла на един от хангарите откри скелета на останала без криле „Чесна“, покрита небрежно с дебел непрозрачен найлон — от него направи завеси за две от тоалетните и банята с душове. Пак той се грижеше за храната. Запасите, оставени им от шофьора на джипа, се състояха почти изцяло от самозатоплящи се порции, но Скот се стараеше да внася известно разнообразие от наличните ресурси и носеше храната на другите двама в кулата, когато те не даваха признак, че се канят да слизат. Опитваше се да не зяпа странника. Пестеше предписаните му от лекаря болкоуспокояващи и се молеше старателно всеки път, когато сядаше да яде и лягаше да спи. Колкото и да беше странно, чувстваше се добре, по-добре отпреди.

— Скоро ще е.

Скот се стресна. Тишината в полуразрушената сграда ставаше някак още по-плътна след свечеряване и гласът на Рен го стресна като изстрел. Вдигна очи и я видя на вратата, която водеше към стълбището на кулата. Светлината от последните червеникави отблясъци на залеза се смесваше със синьото сияние на походните лампи, които беше запалил, и се отразяваше в очите ѝ и в дългия цип на старомодното ѝ кожено яке.

— Какво правиш?

— Моля се. — Каза го предизвикателно, защото през последните дни не я беше виждал да прави същото.

Тя кимна, влезе в стаята и се сви с несъзнателна грация върху спалния си чувал.

— Трябва да поговорим — каза и гласът ѝ му прозвуча уморено. — Защо не дойдеш при мен?

Той за малко да подскочи пак.

— Защо?

— Няма да те ухапя, Скот.

— Аз, въ, знам, че няма да ме ухапеш, но и отгук те чувам добре.

— Може и така да е, но предпочитам да не викаме. Ела тук.

Той стисна устни, стана от своя спален чувал и тръгна към нейния. Тя кимна вляво от себе си и Скот тромаво приклепна до нея, без да сяда съвсем. Заля го миризмата ѝ, омърсена леко от пустинна пот — сети се, че за последно се беше къпала предната сутрин. Погледна го в лицето и той усети същото пристягане в гърдите като преди. Тя кимна нагоре, към тавана и кулата над тях.

— Знаеш кой е той — прошепна му. — Нали?

Вълнение, близко до екстаз, се плисна в червата му, ливна се нагоре и се срещна с чувството, което Рен предизвикваше под ребрата му. Успя да кимне отсечено.

— Знам.

— Значи ставаме двама. — Тя въздъхна. — За мен е по-трудно, Скот. Израснала съм в голямо семейство, в което имаше и християни, но аз не бях една от тях. Моят религиозен опит е... различен от твоя. Там, откъдето идвам, приемаме, че хората изповядват различни вярвания, но винаги сме смятали, че става въпрос за различни гледни точки към същите истини, в които вярваме. Не толкова точни и не толкова просветени пътеки. Но никога не съм допускала, че е възможно нашата истина да е по-малко просветената, че единствено християните са прозрели вярно. — Тя поклати глава. — Никога не съм го допускала.

Скот усети как в гърдите му като пламъци се надигат топлота и желание да я закриля. Посегна, хвана ръката ѝ и я стисна леко.

— Няма нищо — каза ѝ. — Вярата ти е била искрена. Само това има значение.

— Искам да кажа, че човек трябва да вярва на онова, което вижда с очите си, Скот. Нали? — Погледна го в очите. — И трябва да вярваш на онова, което ти казват, когато нищо друго не обяснява нещата, нали?

Той си пое дълбоко дъх.

— Това ми звучи съвсем разумно, Кармен.

— Да, той е тук и не знам дали в твоята библия има нещо, което да го обясни, защото със сигурност няма нищо общо с онова, което са ме учили мен за последния цикъл. Той казва — Рен отново извърна очи нагоре, — че е дошъл рано, че още не му е времето и че трябва да събере силата си. Чакала го работа тук, но враговете му го преследвали и все още били твърде силни. Което означава, че ние трябва да го

защитаваме, докато не дойде неговото време. Той ни е избрал, Скот. Отделил е зърното от, въ, от...

— Плявата.

— Да, плявата. Нали видя какво направи с Ночера и Уорд? Те са били слуги на мрака, Скот. Сега вече го разбирам. Тоест, никога не съм харесвала Ночера, а Уорд... ами, смятах, че е свестен, но...

— Сатаната има хиляди лица — каза Скот. — И хиляди маски.

— Да.

Той се поколеба, после я погледна в очите.

— Ти... ти си негова... — Превъртя непривичната дума в устата си, преди да я произнесе на глас. — Неговата дева?

— Да. Той така ми каза. Докато някой от, въ, от ангелите не дойде да поеме задачата. Дотогава щял да говори чрез мен, така каза.

Още държеше ръката ѝ. Пусна я, сякаш беше твърде гореща, за да я държи повече. Опитваше се да не обръща внимание на съвършената ѝ красота.

— Ти... Ти си напълно достойна за тази чест — каза прегракнало. — Ще бъдеш изпълнена със светлина.

А после ръката ѝ се озова върху катарамата на колана му и Кармен го дръпна към себе си. Разтворените ѝ устни докоснаха за миг устата му, после тя се дръпна леко назад.

Той зяпна. Главата му се напълни с ревяща кръв. А под катарамата изведнъж се усети набъбнал и хванат в капан.

— Какво правиш? — изсъска.

Тя махна към тавана.

— Той е горе, Скот. Стои там и наблюдава вместо нас. Всичко е наред.

— Не, не е. — Клатеше глава като замаян. Опита се да ѝ обясни. — Това е... това е грях, Кармен.

Понечи да се дръпне от нея, но краката му бяха изтръпнали от неудобната поза и той загуби равновесие, в резултат на което се озова седнал на спалния чувал, с гръб към стената отзад. Изобщо не беше успял да увеличи разстоянието между тях. Или пък — по-късно щеше да си задава често този въпрос — или пък изобщо не бе искал да се отдалечава от нея?

— Кармен — прошепна умолително. — Не бива да съгрешаваме. Не тук. Не е редно.

Но Кармен Рен само пъхна палец в деколтето на ризата си, сведе поглед към собствената си ръка и дръпна. Статичният шев се раздели с тихо изпукване и тя плъзна палец надолу и разтвори дрехата, издута от стегнатите в профилни чашки гърди. Зърната ѝ тъмнееха и се виждаха ясно през прозрачната материя на силикона, притиснати и заравнени от вътрешната повърхност на чашките. Кармен го погледна и му се усмихна.

— Как може да не е редно? — попита простичко. — Не разбираш ли, Скот? Не го ли чувстваш? Предначертано е. Това е свещен ритуал, очищение и за двама ни. Дар на неговата любов. Вгледай се в себе си. Чувстваш ли го?

И той го почувства.

Беше минало много време.

Скот не беше девствен. Изгубил беше девствеността си в единайсети клас със съдействието на Джейни Уилкинс, а и Джейни съвсем не му беше последната, преди да тръгне за Ръба, макар че той гледаше да не се възгордява от този факт, защото знаеше, че гордостта е грях. Но момичетата сами го търсеха, нямаше как да отрече това. Беше се метнал на майка си, висок и дългокрак, а още от прогимназията беше започнал да развива горната част на тялото си, като се включваше редовно в издигането на огради и в поддръжката на речното корито, така че да събере пари за трите последни години в гимназията, от десети до дванайсети клас, вместо да разчита за това на семейството си или да се запише юнга във флотата. От друга страна, въпреки стройното си и атлетично тяло беше запазил мекия си нрав и любезността, а по думите на Джейни това не пречело особено, когато едно момиче има мерак.

Ала тук, от тази страна на границата, с него беше станало нещо странно.

Може да се дължеше на факта, че изведнъж беше попаднал в среда, където сексът е навсякъде — съвършено поддържани и прекроени тела, дали от истинска плът, или подплатени с генериран в-форматен интерфейс само Бог знае, но така или иначе бяха навсякъде, увиваха се едно в друго на големите лазерни билбордове, по витринните екрани на магазините, дори по пазарските торби с висока

резолуция на образа, които жените стискаха на гроздове за дръжките, сякаш прибираха реколтата от някакъв голям шарен и продълговат плод. Плът и пъшкане изобилстваха по всички канали, освен строго религиозните, във всички рекламни материали, които пристигаха по пощата, върху кошчетата за боклук по улиците, за Бога, а веднъж, докато още работеше в Свободното пристанище, дори в небето във вид на холографско изображение, озвучено от огромни високоговорители по протежение на плажа. Може да беше заради този безкраен баражен огън, заради сетивното пресищане или пък просто заради носталгията по онова, което беше оставил зад себе си. Така или иначе, в края на първата му година отсам границата естествената увереност, на която се беше радвал у дома, го беше напуснала като топлината на сутрешно кафе, забравено на верандата, и го беше оставила самотен и студен.

Кармен Рен прогори самотата му като падаща звезда. Неохотно отричаните в продължение на месеци фантазии стигнаха точката си на кипене. Плътта ѝ под ръцете му, там, където ги насочваше Рен, беше топла и гладка, а езикът ѝ в устата му имаше вкус на някаква тъмна непозната подправка. Тя отлепи едната от силиконовите чашки и меката тежест на гърдата ѝ изпълни дланта му. Изпълни я съвършено, сякаш дланта му беше оразмерена именно с тази цел и предназначение. Нейните ръце се върнаха на колана му, разхлабиха го и се вмъкнаха отдолу. Той застина, когато пръстите ѝ се плъзнаха по члена му, после на свой ред стисна инстинктивно гърдата ѝ. Кармен простена, без да спира да го целува.

Съблякоха си дрехите един на друг, нетърпеливо и без много мисъл, на пресекулки, защото периодично спираха, за да се целуват и опипват, и накрая Рен легна гола на спалния чувал, плъзна ръце по хълбоците си и разтвори бедрата си за него. Той се надвеси над нея, малко трмаво от липсата на скорошна практика, а после се хлъзна със стон в нея. Вечерният въздух разхлаждаше кожата му, а Кармен Рен беше гореща и влажна отвътре. Усмихна се, извъртя се лениво настрана и направи нещо с вътрешните си мускули. Скот усети мек, хлъзгав, интимен натиск по цялата дължина на пениса си, после тя го дръпна надолу към себе си, вдигна бедра и ги склучи около кръста му — изгориха охладената му от въздушното течение кожа като нажежени маши — и той се изпразни, внезапно и абсолютно неспасяемо, тресеше се, сякаш през тялото му минаваше ток с високо напрежение.

Провеси глава и остана така, подпрян на лакти.

— Съжалявам.

Тя му се усмихна, намести се и стегна мускулите си около омекващото му мъжество.

— Недей. Знаеш ли какво означава за мен това, че загуби контрол над себе си по този начин?

— Просто... — Усети, че се изчервява. — Не го бях правил от доста време, сещаш се.

— Знаем. Няма значение, Скот. За никъде не бързаем. Приятно ми е да те усещам в себе си. Ще го направим пак, когато си готов. — Ново присвиване на онзи особен мускул и очите ѝ изведнъж се разшириха. — О! Всъщност...

Скот не знаеше дали е от начина, по който му говори, небрежно, сякаш седяха и хапваха в някое кафене, или просто заради факта, че тя е тук, под него, като кулминация на толкова много безнадеждни копнения и лепкави сънища. Или пък беше заради онази дума, „дева“, която още туптеше в главата му и която усещаше на устните си също като тръпчивия, тъмен вкус на самата Рен. Не знаеше и откровено казано, не го интересуваше особено. Вярно, Джейни веднъж му беше казала, че се мята обратно на седлото по-бързо от обичайното, но дори за него това сега си беше истински подвиг. Усети как се втвърдява вътре в нея, подува се под мекия натиск на тези нейни прекрасни мускули, и разбра, че този път всичко ще е наред, че ездата ще е дълга и сладка.

Лежаха с преплетени крайници върху спалния чувал, опрели гърбове на лющещата се стена, завити отчасти с якето на Рен, и гледаха отрязъка вечерно небе, който се виждаше през празната рамка на вратата. Скот си помисли, че звездите никога не са изглеждали толкова ярки и дружелюбни, дори у дома. Приличаха му на стражи, на пазители — примигваха в мекото синьо-черно на небето и вещаеха добрини. Сподели го с Рен и тя се засмя гърлено.

— Следактова астрономия.

— Не — възрази той, като я остави да се посмее на шегата си, но иначе беше съвсем сериозен. — Това е нещо специално, Кармен. С теб сме благословени тази нощ.

Тя изхъмка лениво и се протегна.

— Знаеш ли — каза му след малко. — Това може да продължи дълго. Криенето. Няма да е лесно.

— На мен не ми пречи.

— Да. — Рен потърка с ръка наболата му брада. — Ти сигурно си свикнал да не ти е лесно, нали?

— Службата, за сигурност на Ръба дали ще ни търси, как мислиш?

— Не знам — замислено отговори тя. — Обадох се на едни хора да се погрижат за кашата, която оставихме на пристанището. Да почистят. Те ще прикрият следите ни, а това все е нещо. Имаме приятели, Скот. Повече приятели, отколкото можеш да си представиш.

— И врагове — каза той.

— Да. И врагове също.

Той обърна глава и я погледна в очите.

— Кажи ми честно, Кармен. Това Краят на дните ли е? Когато светът ще пропадне в пламъци и звярът ще се надигне от океана и скверни думи ще са изписани отгоре му? Срещу това ли сме се изправили? Срещу звяра?

Тя се поколеба.

— Не мисля. Той не ми е говорил за това. Знам само, че някъде има един черен човек, който го търси, също и нас. Този човек е слуга на мрака и от него трябва да се пазим, Скот. Ние двамата, каквото и да стане, ние сме слуги на светлината и трябва да сме нащрек. Черният човек идва. И когато дойде, трябва да сме готови за битка, дори за битка до смърт. Ти готов ли си за това?

— Естествено, че съм готов. Ще направя всичко необходимо. Но...

Тя се надигна още малко, за да го гледа в лицето.

— Но какво?

Скот вдигна поглед към тавана.

— Не може ли Той да направи нещо, за да спре черния човек?

— Не още — меко каза тя. — Поне така ми каза. Не е дошло времето. Той си има други грижи, Скот, друга работа. Сложно е, знам, не се правя, че разбирам всичко, знам само онова, което ми е било разкрито, и само него мога да кажа и на теб. Трябва да имаме вяра,

Скот, така ми каза той. Това е нещо важно в християнството, нали? Да имаш вяра и да не подлагаш на съмнение онова, което ти е разкрито?

— Ами, да...

— Знам, че сега може и да не звучи много смислено, но ако имаме вяра, мисля, че накрая ще разберем. Ние имаме роля, отредена ни във всичко това, Скот. Ти имаш роля. Възмездие се носи по вятъра и, тъ, адските огньовете го следват по петите. Онези, които застанат на пътя му, ще паднат; които го последват с вяра, ще пребъдат.

— Тогава това означава... — Той стисна силно ръката й. Кръвта препускаше ударно във вените му, слабините му се размърдаха. — Означава, че Той наистина е дошъл да ни съди. Че времето наистина е дошло.

И тогава внезапно си спомни хлътналите очи и изпитото лице на странника, спомни си какво е тези очи да те понижат отблизо, и като погледна отново към тавана, разбра, че вече не усеща топлия пулс на отдавна жадуваната реабилитация, потвърждението, че е бил прав да вярва в онова, в което беше вярвал напук на всичко. Вместо това, от нищото сякаш, го беше връхлетял споменът за онези очи, за оглозганото до кокал лице, и той се чувстваше изтръпнал и уплашен.

„Възмездие се носи по вятъра.“

10.

На петдесет километра от Ван Хорн междущатска магистрала № 10 точеше бледосивата си ивица през пустинната нощ право към ниските, прегърнали хоризонта планински възвишения, чиито имена мъжът, наричащ себе си Еди Танака, не си беше направил труда да научи. Звезди пробиваха кадифеното синьо-черно небе като върховете на безброй ножове, в ярък контраст с мътночервеникавите ореоли на автоматизирания тежкотоварен транспорт отдолу, който фучеше по магистралата и в двете посоки като рояк огромни безмозъчни насекоми. Монотонният шум на автовозите ту се усилваше, ту затихваше в мрака. Подминаваха ярката лазерна реклама на Табита с безразличие, което никой жив шофьор не би могъл да развие у себе си.

„Е, нормално е — помисли сърдито той. — Този тип стока не им е от голяма полза на компютъризираните автопилоти.“

Вдигна поглед към небесния билборд на бардака — името беше изписано с разкрачени вампирски букви, каквито оригиналната Табита никога не би одобрила, ако не беше продала бизнеса си и не се беше прехвърлила отвъд границата, в Ръба, веднага щом събра необходимия капитал. Зад тънките заострени букви като зад затворническа решетка женски фигури ту се появяваха, ту изчезваха, цветът на плътта им изглеждаше съвсем естествен и само строгите ограничения върху рекламата във вид на задължителното пикселиране ги делеяха от пълната автентичност.

„И без това клиентелата никаква я няма напоследък.

Това го знаеш.

Това и Кенан го знаеше, умнико.

Умнико? Да бе, и ти си един шибан умник, Макс, няма що, на паркинга пред бардака на Табита с курвенски сополи по якето. Поне една свирка да си беше изпросил. Всичките ти планове и схеми, всичките ти глупости за нов живот, а виж къде свърши. Със сополи по дрехите и без свирка. Толкова си умен, умнико, че направо да му се додрайфа на човек.“

— Умник...

Чу собственото си мърморене, заключителното ехо на тъпия спор, който току-що беше разиграл в главата си. Знаеше, че пак си говори сам, знаеше и защо. Знаеше и защо не се беше постарал да кандърдиса Криси за свирката.

„Една шибана доза никога не ти стига, нали.“

Беше си шибнал синаптика в очите преди два часа, и то качествен продукт, от собствения му запас, а не боклука, който продаваше на хлапетата във Ван Хорн и Кент в събота вечер. И адски добре знаеше, че ще му е нужно само едно капване — и в началото точно на това се спря, само съдържанието на един капкомер в потрепващата повърхност на лявото око, онова, дете хлапетата му викаха пиратска доза. Само че пиратските дози винаги, абсолютно винаги, по дяволите, го правеха странно разбалансиран, и то в добрите нощи, а тази не беше от тях, така че когато синаптикът започна да действа, усещането за прецакана симетрия пак се появи и започна да се засилва и да се засилва, докато цялата дясна половина от тялото му не стана твърде бавна и сънлива, направо непоносимо, така че той се предаде и наклони глава назад още веднъж, преди да поеме на път, и течността се разля по дясната му очна ябълка като сълзи.

„А имаше време — спомни си той, — когато сам командваше парада. Наречи го дисциплина или самоуважение, или каквото щещ, но не ти позволяваше да си причиняваш такива неща.“

Напоследък често си спомняше за онова време, погледът му попадеше на някое огледало в стая, която изведнъж му се струваше непозната и неприсъща, питаше се как се е озовал тук и къде е пропаднало всичко. Онова време, когато синаптикът беше инструмент като всеки друг, полезен и ползван с тотална увереност и спокойствие, които биха граничили с арогантност, ако го нямаше онова чувство за чистота и ред. Отдавна, преди всичко да се сговни и небето по здрач над Уайоминг да се покрие с черен димен покров.

„Имало едно време...“

Имало. А имаше и друго време, когато летата изглеждаха безкрайни, при това безплатно. Спомняш ли си? Времето лети, Макс — преживей го. Майната й на носталгията, да се върнем към настоящето.“

Ето го настоящето му. Сополи и без свирка, навън в нощта.

Плъзна ръка по якето си, без да си прави труда да погледне. Синаптикът включи визуалната памет и пална искра към невромрториката, която на свой ред и много прецизно насочи жеста право в десетката. Пръстите загребаха сопола. Той ги потри с гримаса. Тая простотия определено му идваше в повече, особено сега. Сякаш си нямаше други главоболия. Каза ѝ, няколко пъти ѝ каза, по дяволите, че подготвя нещо голямо, нещо, което изисква вниманието му, и че тая сводническа простотия не му е централният номер в прог...

„Да бе, как ли не — отчетливо го прекъсна синаптикът. — От колко години си повтаряме все същото? Кажи, умнико?“

„Този път е различно. Ако приходите се запазят каквито са сега, по това време догодина — дим да ни няма. Завинаги.“

„А ако не се запазят?“

„Имаме и други варианти. Стига си се притеснявал.“

„Други варианти, как не. Ще си останеш цял живот сводник. И какво ще правиш с Криси тогава?“

Онова, което щеше да прави тогава, мрачно си помисли той, онова, което щеше да се наложи да прави с Криси тогава, щеше да е много неприятно. То си беше ясно от самото начало, но той все си затваряше очите. На тъпата кучка открай време ѝ беше скъпа поддръжката, още от Хюстън, когато работеше на улицата. Руса грива като захарен памук и онова изкусно тексаско провлачване, а сега подкожните импланти за циците, той ги беше платил — трябваше да се сети, че така ще стане, че ще започне да му се надува веднага щом се почувства у дома си при Табита. Че ще се държи така, все едно е чистокръвна бонобо, на каквата я бяха маскирали. Че ще му се обаждат по всяко време на деня и нощта или ще кара хората от мениджмънта на Табита да му се обаждат вместо нея и да му казват, че нямало да работи, щото я боляла главата или коремът или просто щото не ѝ харесвал дебелакът, дето е платил сума ти пари да се намести между краката ѝ; седи си там на леглото с блеснали очички и мрънка: „Еди това, Еди онова, Еди не знам какво си“, и го принуждава да прибъгва до пълнометражната версия на миш-маша от заплахи и ласкателства, сякаш това е любимият ѝ комичен скеч в негово изпълнение.

„Защо тогава не избра Серена или Маги за подкожните? Нямаше да ти създават и наполовина толкова неприятности.“

В неестествената бистрота на синаптика той знаеше защо. Но се завъртя и загърби отговора заедно с примигващия сладострастен билборд на Табита в небето. Сумракът, в който тънеше слабо осветеният паркинг, прибули зрението му. Той замига да нагоди очите си.

— Здравсти, Макс.

Гласът го тресна като електрически ток, изрита го право към скорпионските му спомени, към времена и места, толкова живи, че почти очакваше да отвори очи и да открие, че незнайно как се е върнал там, преди Уайоминг, в онова друго, по-чисто време.

Но не беше.

Още си беше тук, на пуст паркинг пред долнопробен тексаски бордей, сополът на нахална курва засъхваше върху пръстите му, а мозъкът му жужеше от твърде много синаптик.

Проговорилият излезе от сенките и застана пред него. Мекото виолетово сияние на маркиращите паркинга лампи го превръщаше в неясен силует с неразлично лице. Ала нещо в стойката настигна на бегом спомените, разбудени от гласа. Синаптикът услужливо му подсказа името и насложи черти върху тъмното лице. Той зяпна, напразно се мъчеше да върже някакъв смисъл в това.

— Ти?

Човекът се раздвижи и помръдна леко едната си ръка.

— Но... — Той поклати глава. — Ти... Ти си на шибания Марс бе, човек.

Онзи не каза нищо, чакаше. Еди се приближи, вдигнал неуверено ръце за прегръдка.

— Кога се върна? Тоест, стига бе, човек, какво изобщо правиш тук?

— Не знаеш ли?

Той се усмихна смутено, може би малко пресилено на повърхността, но съвсем искрено по произход.

— Не бе, човек, представа ня...

... и усмивката му секна, заличена от внезапно просветление.

За миг се чуваше само тишината на пустинята и свистенето на поредния автовоз по магистралата.

Той бръкна трескаво под якето и задра с пръсти по корема си. Накара ги някак да се свият около дръжката на компактния „Колт

Ситизън“, който носеше залепен за, колана си...

Беше се приближил твърде много.

Мисълта се процеди през него, не каква да е, а скорпионска преценка от онова, другото време, някак тъжна и бавна, въпреки скоростта, с която виждаше как всичко отива по дяволите. Онзи посегна мълниеносно, стисна до болка китката му и прикова ръката с оръжието там, където си беше. Той вдигна лявата си ръка уж да блокира, но вместо това замахна към гърлото на другия мъж, или към лицето, или, „Твърде близо, твърде близо съм, по дяволите!“, и онзи естествено блокира с лекота удара му; нищо не можеше да му направи, нямаше какво да му направи. Нисък ритник подкоси краката му, онзи го блъсна с цяло тяло и той падна. Претърколи се отчаяно. „Не позволявай на това копеле да те зарита, обърни се по гръб и може би пистолетът, шибаният пистолет...“

Лепката още държеше. Той отново стисна дръжката на колта; освободи го с едно дръпване и се просна по гръб, изръмжа облекчено, после вдигна пищова... този модел нямаше предпазител, само натискаш силно и...

Онзи стоеше над него, черен на фона на небето. Отпуснатата му ръка сочеше...

И нещо го притисна към земята, нещо с богоподобна сила.

Приглушено изпукване. Чу го, но минаха миг-два, докато осъзнае, че може и да означава нещо. Звездите бяха точно над него. Той ги погледна, обзет от внезапно възхищение. Изглеждаха много по-близо, отколкото би предположил човек, висяха ниско, сякаш внезапно проявили интерес към сценката долу.

Дъхът му изсвири. Усети как нещо изтича бързо, нещо като студена вода в гърдите му. Знаеше какво е. Синаптикът го даряваше с безмилостна бистрота на ума.

Надигна глава — най-трудното нещо, което бе правил някога, сякаш черепът му беше от камък. Различи фигурата на другия мъж; ръката му все така сочеше към него, сякаш го обвиняваше.

— Знаех, че ще се биеш — каза гласът. — Но не си го правил отдавна, нали. Твърде отдавна. Може би това е причината.

Причината за какво, лениво се зачуди той. Закашля се и усети вкуса на кръв в гърлото си. Зачуди се и какво ще прави сега Криси, глупавата малка кучка.

— Мисля, че приключихме — каза гласът.

Опита се да кимне, но главата му падна назад върху грапавата повърхност на паркинга и там си остана. Звездите, забеляза той, угасваха сякаш, а и небето изглеждаше по-студено отпреди, не така кадифено меко, беше си просто огромна празна бездна.

„Умирам на паркинг пред долнопробен бардак, еба си простотията!“

Чу рева на поредния автовоз по магистралата, представи си меката червена светлина на стоповете и как се смаяват в мрака.

Затича се да ги настигне.

ВТОРА ЧАСТ

ИЗБАВЛЕНИЕ

Ограничаването на свободата е мощен социален инструмент и трябва да се прилага подобаващо, с мъдрост и мярка. Жизненоважно е да се прави разлика между реалните и изключително сложни параметри на онова, което е социално необходимо, и опростенческите и емоционални искания на една растяща обществена истерия. Неспособността да се разграничи едното от другото би довела до неприятни последици.

Докладът „Якобсен“,
август, 2091

11.

В крайна сметка се случи в параклиса, точно както беше очаквал. В затвори като този нямаше много места без постоянно наблюдение, но във Флорида към превъзпитанието се подхождаше на принципите на вярата, което означаваше, че всеки човек има гарантирано право на молитва в усамотение по всяко време освен нощем, когато всички врати се заключваха автоматично. Без охранителни камери, без надзирателите да ти висят на главата. Теорията сигурно гласеше, че в Божия дом няма нужда да те наблюдават служителите на затвора, защото вместо тях го прави Бог. Само дето никой не забелязваше, че Бог не се справя със задачата. За трите месеца, откакто го прехвърлиха тук от Маями, в сумрачната арена на параклиса се бяха състояли пет-шест кървави представления. Две завършиха със смъртоносни наранявания.

Карл стигна до заключението, че или затворническата администрация на някакво ниво поощрява сбиванията, или пък е подложена на силен натиск отгоре да прикрива инцидентите, за да не се стигне до разследвания и проверки. Така или иначе, всичко се свеждаше до едно. Никой не искаше да променя системата, никой не искаше да чува за неприятности. Корпорация „Сигма“, като се позоваваше на религиозния си статут, успешно заобикаляше повечето немощни административни напъни за контрол от страна на Конфедеративната република, а разгорещените речи на конгресно ниво препикаваха останалите. Труповете се изнасяха тихомълком, увити в прилепващо черно фолио.

„К’во да ти кажа, негро, тебе да се уповаваш на Бога — ухили се Гватемалеца, когато Карл отиде при него да си вземе самоделката. Кимна към малкия олтар с газена лампа, който си беше спретнал на една лавица в ъгъла, макар че зад треперливия пламък се кипреше не Бог, а чернокожата Дева от Гваделупа. — Той и губернаторът се тъй приказва на хората, че Бог ни е зад гърба. Ма няма лошо да са подсигуриш, нал тъй.“

Самоделката беше резултат от същия прагматизъм, който лъхаше и от думите на Гватемалеца. Някой беше взел монофилното острие на резбарски трион и чрез разтапяне беше залепил нагъсто по долната му част цветни пластмасови мъниста, за да направи шарена грапава дръжка. Цялото нещо нямаше и двайсет сантиметра дължина, а мънистата бяха подбрани така, че по повърхността им да не остават пръстови отпечатъци. Това, разбира се, не ти решаваше проблема с генетичния материал, но Гватемалеца си разбираше от работата и се беше погрижил да намаже ръцете на клиента си с течност от шишенцето, което стоеше на рафтчето с Девата. За кратко високотехнологичната смрад на модифицирани молекули надделя над уютната смесица от стари пръдни и тамян в килията, докато Карл втриваше течността в кожата си, после летливите компоненти се изпариха и по дланите му остана само слабо усещане за хлад. През следващите три до четири часа всяка кожна клетка, която се отделеше от ръцете му, щеше да е безполезна като улика. Тази странна смесица от висока и ниска технология пробуди неприятен спомен. Как се движи екипиран до зъби сред нощните коптори на Каракас. Центърът на града се простира под него като купа, пълна със звезди, а той тъне в сенките на слабо осветени улици, стоплян от мисълта за добре избраното оръжие и онова, което то може да направи.

Разбира се, монофилното острие щеше рано или късно да се вреже в пластмасата и да разхлаби спойката между мънистата. Но много преди това да стане, самоделката щеше да пропадне през решетката на някоя вентилационна шахта в сутерена. Като много от нещата в Щатската изправителна институция на Южна Флорида (в партньорство с холдингова компания „Сигма“), и тя беше само краткосрочна опция.

Беше и скъпа освен това.

Седемнайсет, толкова беше поискал Гватемалеца. Харесваше достатъчно Карл, за да добави и обяснение. „Моят момче Дани си рискува задника долу в работилницата, докато сглоби нещо таквоз. После аз ти го пазя. Мажа ти ръцете. Преценям кога да ти го предам. Пълно обслужване кат т’ва не е евтино, мой човек“. Карл само погледна черното лице с лъскава кожа, вдигна рамене и кимна. В щатския затвор на Южна Флорида расовата солидарност беше на почит, но нямаше смисъл да настоява излишно. Освен това имаше

исканите седемнайсет. В интерес на истината, имаше цели двайсет двайсетмилилитрови капсули ендорфин, които в затвора служеха за контрабандна валута с неизменно висок курс. Нямахше значение, че след две седмици щяха да му трябват като разменно средство срещу каквато там долнопробна стока решеше да му пробута този път Луи Химика. Нямахше значение, че след няколко часа на самия него сигурно щяха да му трябват ендорфини за раните. „Мисли в краткосрочен план“. В краткосрочен план му трябваше самоделката. За другото щеше да се притеснява по-късно, ако и когато му останеше време.

„Мисли в краткосрочен план.“

Фактът, че все по-често се хващаше да разсъждава като другите тук, беше една от най-депресиращите характеристики на живота в затвора. Съдърланд би го нарекъл адаптивно поведение. Като това, че мастурбира в компанията на евтино порно — не веднъж и не два пъти, откакто изправителната система на Флорида го беше уловила в лепкавата си прегръдка. Установил беше, че най-добрата тактика в случая е просто да не мисли за всичко това.

Така че излезе от килията на Гватемалеца и тръгна спокойно по централната пътека на крило Б, присвил леко дясната си ръка. Хладното монофилно острие под ръкава му бавно се затопляше от допира до кожата. Сиви подпорни греди от нановъглерод се издигаха от двете му страни: поддържаха трите нива на галериите и релсите на големите наблюдателни камери. Покривът на крилото беше извит и прозрачен и светлината на късния следобед се лееше свободно в притихналото помещение. Повечето от постоянните обитатели бяха навън, работеха към някой от партньорските проекти и изплащаха дълга си към обществото чрез робуване в оковите на корпоративната „Сигма“. Малцината останали в крило Б висяха по перилата на галериите поединично или по двойки, или стояха на малки групи в коридора. Разговорите секваха с приближаването му, очи се извъръщаха след него. Откъм най-ниската галерия вдясно един побелял ветеран с голяма присъда, казваше се Андрюс, се наведе да го погледне и кимна едва забележимо. Изведнъж, въпреки слънчевата светлина, на Карл му стана студено.

Не беше заради предстоящия бой. С помощта на самоделката щеше лесно да се справи с Дудек. Арийците или не поддържаха сериозни връзки с външния свят, или не си бяха подготвили добре

домашното, защото за Карл Марсалис знаеха само, че говори странно за негър, че са го прехвърлили от Маями заради някаква вратичка в закона, свързана с чуждите граждани, и че на четиридесет и една е стар. Сигурно си мислеха, че е нещо като терорист, следователно чужденец и страхливец, комуто всичко се поднася на тепсия. И съвсем определено вярваха, че който и да е тъпият негър, атлетичният и покрит с татуировки двайсет и няколко годишен Джак Дудек ще му скъса гъза като едното нищо. Крайно време беше да му дадат урок, да му внушат малко респект.

Не беше заради боя. А заради прокрадващото се усещане за капан, който върви в комплект с него.

Три месеца в този новопостроен корпоративен лайнарник, преди това пет седмици в строго охранявания затвор на Маями. Без процес, без освобождаване под гаранция. Датите за гледане на молбата му за съдебно изслушване се отлагаха постоянно, отказаха му адвокат. Официалните запитвания и дипломатическият натиск от АГЛЮН оставаха без отговор, изобщо крайт не му се виждаше. Направо усещаше как времето му изтича, все едно е кръв, която блика от рана в тялото му. Уж се провеждало разследване, за което никой не желаше да говори, но Карл знаеше, че всичко е заради Каракас и смъртта на Ричард Уилбринк. Това трябваше да е. Отношенията между ООН и Републиката открай време не бяха добри, но нямаше начин щатската прокуратура на Флорида да удържа дипломатически натиск от подобен мащаб заради нищо и никакъв арест от нравствения отдел на полицията, който и без това смърдеше на капан от сто километра. Не, очевидно при обработката на документите му, след като агентите от отдела за борба със зародишните убийства го задържаха в центъра на Маями, системата го бе свързала с нещо много по-сериозно. Напаснали бяха някои неща, дали в Лангли, във Вашингтон или в друг център за секретни операции по на юг, и звярът на националната сигурност се беше събудил. Призрачните агенции търсеха разплата, студено, скрито отмъщение за смъртта на един от своите; Карл Марсалис щеше да послужи за нагледен пример и докато организираха необходимия за тази цел правен театър, той щеше да остане на сигурно място в републикански затвор. И ако днес видеше сметката на Джак Дудек, което определено смяташе да направи, щяха да го върнат на строг режим и да си осигурят идеален претекст за ново и значително

удължаване на престоя му в затвора, може би и допълнителна присъда дори. Неведнъж през последния месец се беше събуждал, обзет от паника, останал без дъх и напълно убеден, че никога няма да излезе оттук. Започваше да прилича на предчувствие.

Заклучи страха, преточи го грижливо в гняв и го закали. Спря пред изхода на крило Б и вдигна лице към лазера. Синята светлина облиза чертите му, машината се консултира със записите си в реално време и вратата се отвори. Той влезе. Параклисът беше в петдесетметровия коридор вляво, на половината път до кухненските складове в дъното. Охранителната система щеше да го следи през първите двацет и пет метра, докато влезеше през двойните врати от генномодифицирано тиково дърво с внушителна резба — и само дотам. Карл усети как мрежата се събужда и минава в режим на готовност, колеблива и стържеща заради калпавите хлориди на Луи.

„Добре, Джаки-глупаки. Давай да почваме.“

Вратите на параклиса се отвориха леко още при първия допир, плъзнаха се безшумно на хидравличните си панти и му разкриха две еднакви редици пейки за богомолците, също от модифициран тик. Мебелите приличаха на островчета върху блестящия под от синтезно стъкло. Вътрешният архитектурен релеф се гънеше скромна по подобие на съвременните църкви. Тъловати издутини изпълняваха ролята на парапет около олтара и на катедрата за проповеди. В пространството между парапета и първата редица пейки стоеше Джек Дудек в компанията на друг, още по-едър ариец. И двамата бяха със сините фирмени комбинезони на затвора, смъкнати до кръста и пристегнати там с ръкавите. Отдолу бяха със сиви впити потници. Трети тип с бръсната глава и яко телосложение, облечен по същия начин, се надигна между две редици скамейки вдясно. Дъвчеше дъвка.

— Здравсти, негро — високо каза Дудек.

Марсалис кимна.

— Довел си си помощници, гледам.

— Не ми трябват помощници, за да си отрежа парче от задника ти, пич, Марти и Рой само ще гледат някой да не ни прекъсне.

— Така си е, негро. — Онзи с дъвката излезе на пътеката, ухилен до уши — чак очичките му се бяха смалили наполовина — и очевидно адски доволен от силното натъртване върху обидата. Карл овладя гнева си и си представи как изважда очите му с палци.

„Сдържай гнева си, момче.“

Много беше депресиращо — пак същото усещане за отслабващ контрол върху собствените му реакции. През последните четири месеца можеше съвсем точно да проследи промяната в отношението си към старомодните расови епитети, които все още се използваха широко в Републиката. Негро. Първите няколко пъти го смути и му се стори някак чудато и старовремско — като да ти хвърлят ръкавица в лицето, за да те предизвикат на дуел. С времето започна да го усеща като словесно заплуване, каквото си и беше всъщност. Фактът, че чернокожите затворници се обръщаха помежду си със същата дума, не намаляваше гнева му, който бавно набираше сила. Тяхното беше проява на защитен механизъм, развил се на местна почва, а Карл не беше местен. Майната им на тъпите републиканци и маймунското им общество, ако питаха него.

„Сдържай гнева си.“

Онзи с дъвката тръгна застрашително към него по пътеката между пейките. Карл се измести към първия десен ред и зачака, улови погледа на приближаващия се ариец, дебнеше в очите му знак за начало на екшъна. Ако този щеше да се включва в боя, най-добрата стратегия на Карл беше ритник в глезена и удар с лакът, в брадичката, отляво. Не смяташе да разваля изненадата за Дудек, като вади самоделката твърде рано.

Но онзи удържа дадената от Дудек дума. Подмина го с презрително сумтене и застана на пост до вратата. Карл тръгна по пътеката между пейките. Мрежата я чувстваше като възбуда, като свирене на кофти спирачки. Не беше най-доброто, но и грубата сила щеше да свърши работа. Подмина последните пейки и се изправи срещу Дудек. Деляха ги пет метра синтетно стъкло. Вдигна небрежно лявата си ръка, за да отклони вниманието на Дудек от дясната, и със задоволство видя, че погледът на противника му инстинктивно проследява движението.

— Е, птича курешко. Се'а к'во, шъ ми попееш ли? — проточи като в джизъслендско комедийно шоу. — Югът пак шъ съ надигне.

— Югът отдавна се е надигнал, негро — изръмжа едрият ариец до Дудек. — Конфедеративната република е Америката на белия човек. Карл го стрелна с поглед.

— Да, и като гледам, много добре ви се е получило.

Едрият ариец настръхна и понечи да тръгне напред. Дудек вдигна ръка и го спря, без да отклонява поглед от Карл.

— Няма нужда, Лий — каза тихо. — Този нещастник...

— Джак! — Съсклив затворнически шепот откъм вратата, придружен от трескави жестове. — Джак! Идват пазачи.

Промяната, която настъпи, беше почти комична. В рамките на няколко секунди двамата арийци пред Карл се метнаха на първата редица пейки и сведоха молитвено бръснатите си глави. Онзи при вратата се мушна два реда по-назад и направи същото. Карл изсумтя наум и седна на първия ред, но от другата страна на пътеката. Мрежата напираше за освобождение, тласък след тласък. Карл сведе глава, като наблюдаваше с периферното си зрение двамата мъже в съседство и се опитваше да овладее дишането си. Ако пазачите подминеха параклиса, без да влязат, боят щеше да продължи по план, само дето Рой щеше да се е успокоил и шансовете повторно да го вбеси до необходимата степен щяха да са изгубени. Планът му беше да размъти мозъка на едрият ариец, колкото онзи да се замотае в краката на Дудек, след което Карл да се възползва от объркването и да намушка и двамата със самоделката. Сега обаче...

Стъпки, в дъното на параклиса.

— Марсалис.

„По дяволите!“

Обърна се. Трима служители, двама от дневната смяна на крило Б, Фолц и Гарсия, въоръжени със зашеметители, оглеждаха пейките с отработено спокойствие. Другия Карл не го познаваше. Не беше въоръжен, телефонната щипка в ухото и покрай челюстта му изглеждаше съвсем нова и неупотребявана. Бял, над четиридесетте. Карл реши, че е от администрацията, най-вероятно на висок пост. Косата му беше прошарена, а лицето набраздено като на работохолик на средна възраст, но в очите му липсваше лаконичната бдителност на редовите надзиратели. Фактът, че Карл не го познаваше, не означаваше кой знае какво — щатският на Южна Флорида беше голям затвор, — но покрай дипломатическата престрелка от последните месеци поне десетина пъти го бяха викали в администрацията, а той беше добър физиономист. Този тип определено го виждаше за пръв път.

— К'во правиш тука, Марсалис? — Челюстите на Фолц се трудеха в неуморен ритъм върху дъвката в устата му. — И ти ли си

станал набожен бе?

Въпросът беше реторичен и не изискваше отговор. Гарсия и Фолц бяха стари кучета и знаеха какво става в параклиса. Фолц насочи поглед към Дудек и Лий и кимна, не на тях, а на някакви свои си мисли.

— Намираме расова хармония в общението с Бога, а, момчета?

Арийците на първата скамейка мълчаха като риби. А при вратата Гарсия само дето не беше наврял приклада на карабината си в ухото на третия.

— Достатъчно — излая непознатият. — Марсалис, викат те в администрацията.

Слабоват пристъп на надежда. Срещите с Андрицки, представителя на АГЛОН, бяха във вторниците, през седмица, малко преди обяд. Да се появи някой толкова късно през седмицата, при това без предупреждение, беше знак за някакъв напредък. Трябваше да е. Някой някъде беше намерил ключа към републиканската крепост от ксенофобия и измислен морал.

Малко натиск в правилната посока щеше да отвори портите и целият дипломатически и законов процес щеше да се отпусти и да продължи нормално. А Карл Марсалис щеше най-сетне да се махне от този шибан затвор и да си иде вкъщи.

„Да бе, надявай се!“ Отпусна внимателно самоделката и тя се изсули от ръкава му и легна безшумно на пейката до него. Бутна я с пръсти назад към облегалката и се изправи, а тя остана там, невидима за всички, включително за арийците, които нямаха пряка видимост към мястото, където седеше. Седемнайсет, спомни си и го побиха тръпки. Нямахте с какво да купи нова, ако привикването в администрацията не оправдаеше надеждите му и го пратеха обратно в крило Б при Дудек и дружинката му. С или без мрежа, ако не разполагаше с оръжие, най-вероятно щеше да пострада.

Надеждата се срина внезапно в корема му, превърнала се в гадно отчаяние и растящ безсмислен гняв.

„Реджи Барне, да се задавиш дано с респиратора си.“

Тръгна по пътеката между скамейките към тримата офицери. Дудек се обърна след него. Карл го видя с периферното си зрение и извъртя глава да го погледне в очите. Видя в тях глада и жаждата за кръв и се постара да ги посрещне с каменно безразличие. Но вътре в

себе си откри, че адски му е писнало от младостта и яростта на тоя тип. От омразата, която лъхаше не само от Дудек и нему подобните, а от самите стени на затвора, сякаш заведенията като щатския на Южна Флорида бяха жлези в политическото, тяло на Републиката, жлези, които изпускаха омраза като един вид естествена секреция, трупаха я в запас, а после я изпомпваха в кръвообращението на нацията, за да разяжда и да търси жертви.

— Гледай напред и смирено, Дудек — каза Фолц, усетил прехвърчалите искри. Гласът му тежеше от ирония. — Молитви не се казват така, момче.

Карл не погледна назад да види дали Дудек се е подчинил на нареждането. Не беше нужно. Нямаше никакво значение накъде гледа Дудек. Карл усещаше омразата му с гърба си, тя го подпираше като огромен мек балон, който се издува и изпълва молитвения дом почти докрай. Затворническа харта, основана на вярата. Всеки се моли на собствения си бог, а богът на Дудек беше бял като полимерен стиропор за опаковки.

Гласът на Съдърланд, дълбок и развеселен, като мед, който насипват с черпак в главата му.

„Омразата не е нещо ново, момче. Нужна им е така, както им е нужен въздух, който да дишат. Без нея ще се разпаднат. Тринайските са просто най-новата закачалка, на която да я увесят.“

„И от това трябва да ми стане по-добре, така ли?“

Съдърланд само бе вдигнал рамене.

„Само да те подготви, нищо повече. Ти какво очакваше?“

Надеждата и отчаянието се бореха за надмощие в стомаха му по целия път от крило Б, през двора и до административната сграда. Жегата го натисна като топъл и влажен пешкир. Отразената в облачната покривка светлина го бодеше в очите. Той примижа и погледна нагоре за някакви знаци. На покрива на сградата нямаше хеликоптер, което означаваше, че не са пристигнали високопоставени посетители от Талахаси или Вашингтон. Нищо не се виждаше и в сивкавото небе, нищо особено не се чуваше откъм паркинга от другата страна на яката двойна ограда. Нямаше трескава журналистическа активност, нямаше бусове със сателитни антени. Преди два месеца,

малко след като го прехвърлиха тук, Андрицки беше подшушнал това-онова на пресата с надеждата да предизвика достатъчно обществено възмущение, което да ускори благоприятния изход от ситуацията. Тактиката му, уви, беше дала неочакван резултат — медиите на Републиката съсредоточиха вниманието си най-вече върху статута на Карл като таен агент на АГЛОН и смъртта на Габриела в лагера „Гарод Хоркан“. Връзката му с ООН, полезен лост във всяка друга точка на света, тук само наливаше масло в отдавнашната параноя, която Вашингтон грижливо насаждаше след отцепването, а и преди него. Не помагаше и фактът, че цветът на кожата му провокираше най-дълбоките атавистични страхове на Републиката. Сервиран от смехотворно старомодната и силно манипулативна телевизионна помия, която тук минаваше за национално новинарско покритие, Карл се оказа просто поредната доза в услуга на един режим, който от сто и петдесет години умело боравеше с възможностите на информационното затъмнение. Черен, задържан, опасен.

Засега това изглеждаше повече от, достатъчно за целите на Републиката. Нито „Сигма“, нито правораздавателните органи на щата Флорида бяха сметнали за нужно да разгласят подробностите за генетичния статут на Карл — за което той им беше съответно благодарен, защото в затвора противното би било равносилно на смъртна присъда. Пред килията му щеше да се нареди опашка от млади мъже като Дудек, само че без ограничение откъм раса и религия, всичките изпълнени с неясна, но решителна омраза и нетърпеливи да си премерят силите с чудовището. Нямаше представа защо задържат информацията, която със сигурност вече бяха получили. В крайна сметка не беше тайна какъв е и няколко елементарни въпроса в лагера „Гарод Хоркан“, проверка в общите регистри на АГЛОН или дори бегъл преглед на репортажите по случая „Фелипе Суза“ отпреди осем години биха извадили истината на повърхността. Сигнал бе до заключението, че джизъслендските медии са дали на заден, че са размахали послушно опашка пред властите, но още не можеше да проумее защо. Може би пазеха тази информация в резерв, като един вид последен коз срещу ООН, или пък се опасяваха от масовата паника, която би могла да настъпи, стигне ли до обществеността истината за генетичния му статут. Или пък някой бавен като охлюв процес на съгласуване между отделните служби още

не беше завършил и когато това станеше, въпросните служби щяха да получат своето възмездие за Уилбринк в лицето на дългата опашка от въоръжени със самоделки сърдита млади мъже.

Ако дотогава Карл не се беше махнал оттук.

Надежда. Отчаяние. Махалото джуркаше стомаха му. Минаха през стоманените решетки и сложната система за сигурност на административната сграда, която включваше обискиране — ръчно и чрез машинно сканиране. Гъгниви заповедни гласове и груби делови ръце. Фолц си тръгна — остави на Гарсия и непознатия да придружат поверения им затворник по дрънчащите метални стъпала до втория етаж и през тежката врата, зад която се простираха тишината и дебелите килими на административните офиси. Изведнъж стана по-хладно и потта по кожата му засъхна. Облицовани стени, корпоративното лого — и на „Сигма“ и на Щатския затвор на Южна Флорида, — нацвъкано дискретно и повсеместно в приглушени тонове, наситеното синьо и яркото оранжево на затворническите униформи тук беше избелено до пастелни отсенки. От време на време мека камбанка откъм някое бюро оповестяваше, че инфо-интерфейсът е приключил поставената задача. Карл усети как сетивата му настръхват от рязката промяна. Жена с пола мина покрай него, истинска жена, не холопорнографска конфекция. Не беше млада, поне на четирийсет беше, но красива посвоему, и с тяло, което наистина се движеше под дрехите. Дори усети миризмата ѝ, когато се разминаха — ухание на жена и на тежък мускусен парфюм, който му беше смътно познат. Спомените от живота извън затвора го връхлетяха внезапно и дръпнаха някаква струна в основата на гръбнака му.

— Насам — каза служителят, когото Карл не познаваше, и посочи. — Четвърта съвещателна.

Сърцето му падна като камък в стомаха. Значи беше Андрицки. Четвърта съвещателна зала всъщност беше миниатюрна стаичка с един прозорец и малка продълговата маса, около която можеха да седнат най-много трима души и в която определено нямаше място за високопоставена компания от представители на щатската прокуратура или на ООН. Нищо важно не можеше да се случи в Четвърта съвещателна. Чакаше го един час с Андрицки, най-много да обсъдят нова редакция на молбата му за преразглеждане, а после щяха да го върнат в крило Б. Яко се беше прецакал.

„Сдържай се, по дяволите!“

Вдиша дълбоко, примири се с новите данни и се зае да картографира ситуацията. Ситуационният дзен на Съдърланд. Не псувай, не мрънкай, виж какво става и се подготви. Ставаше това, че зад вратата на Четвърта съвещателна най-вероятно го чакаше Андрицки с напъните си да го утешава и окуражава, които не успяваха да скрият докрай егоистичното му облекчение, че не е на негово място. Ставаше това, че му предстоеше един час безсмислен бюрократичен монолог, накъсан от паузи на неудобство и трудно сдържан гняв, породен от пълното шибано безсилие на АГЛОН в тоя лайнарник Джизъсленд. Ставаше това, че...

Не беше Андрицки.

Карл се закова пред отворената врата. Ситуационният дзен на Съдърланд го напусна, като изписани листове, изпуснати в кладенец, или като чайки, яхнали вятъра. С него си замина и гневът.

— Добър ден, господин Марсалис. — Бял мъж, висок и елегантен, със сиво-син микропорест костюм, който му легна превъзходно, когато стана и заобиколи масата с протегнатата ръка. — Аз съм Том Нортън от Ню Йорк. Благодаря ви, господа, засега това е всичко. Ще ви звънна, когато сме готови да тръгнем.

Последва наелектризирана тишина. Не му беше трудно да си представи разменените зад гърба му погледи. Гарсия се изкашля.

— Този затворник лежи за тежко престъпление, сър. Няма как да го оставим насаме с вас, процедурата го забранява.

— Хм, интересно. — Тонът на Нортън беше все така любезен, но с нова, студена жилка, пръкнала се отнякъде. — Според информацията, с която разполагам, господин Марсалис е задържан в окръг Дейд по недоказано обвинение за нарушаване на нравствеността. Случаят му дори не е минал на предварително слушане в съда.

— Не можем да ви оставим сами, такива са правилата — настоя Гарсия.

— Моля, седнете, господин Марсалис. — Нортън гледаше покрай него към Гарсия и другия служител от администрацията. Изражението му беше изстинало съвсем. Той извади телефон от джоба на сакото си, въведе няколко цифри с палец и го вдигна до ухото си. —

Ало? Да, обажда се Том Нортън. Бихте ли ме свързали с директора? Благодаря.

Кратка пауза. Карл седна. На масата имаше тънка черна инфоплоча, открехната под дискретен ъгъл. Нямахме лого, което беше върховният израз на борбата между търговските марки, най-горното стъпало, златният медал, с други думи — Марстех. Около нея имаше твърди носители — непознати за Карл формуляри. Плъзна поглед по текста на обратно... думата „освобождение“ изскочи от страницата и го срита право в сърцето. Нортън го удостои с лека разсеяна усмивка.

— Здравейте, директор Парис. Да, имам нужда от малко съдействие. Не, не, нищо сериозно. Просто имам известни разногласия относно правилата и процедурите с един от вашите служители. Бихте ли... А, благодаря ви, това ще е идеално. — И подаде телефона на Гарсия. — Директорът иска да говори с вас.

Гарсия взе телефона, все едно можеше да го ухапе, и го вдигна предпазливо до ухото си. Не се чу какво му каза Парис, защото телефонът беше от хубавите и предавателният конус прилепваше плътно. Но лицето на Гарсия почервения като домати. Очите му се местеха от Карл към Нортън и обратно, сякаш двамата бяха парченца от пъзел, които не си пасват. На няколко пъти се опита да каже: „Да, но...“, обаче всеки път млъкваше като попарен. Ясно беше, че Парис не е в настроение за дебати. Когато Гарсия най-сетне успя да се включи активно в разговора, репликите му се сведоха до едно съдвкано: „Да, сър“, с което разговорът приключи. Нортън протегна ръка да си вземе телефона, но Гарсия, все така изчервен до уши, го метна твърде ниско. Апаратът падна на масата почти без звук и се плъзна на няма и пет сантиметра. Много добър телефон значи. Гарсия го изгледа ядно, сякаш не можеше да повярва, че въпреки старанието му телефонът не е паднал на пода. Нортън го взе и го прибра в джоба си.

— Благодаря.

Гарсия постоя още миг, останал без думи, втренчил поглед в Нортън. Другият служител му измърмори нещо, сложи ръка на рамото му и то побутна към вратата, но Гарсия се отърси от ръката му и посочи с пръст Карл.

— Този човек е опасен. Ако не го разбирате, значи си заслужавате всичко, което може да ви се случи.

Колегата му го изведе от стаята и затвори вратата.

Нортън изчака още миг, после седна до Карл. Светлосините му очи прехвърлиха мост през дялящото ги разстояние. От усмивката нямаше и следа.

— Така — каза Нортън. — Вие опасен човек ли сте, господин Марсалис?

— Кой се интересува?

Свиване на раменете.

— В интерес на истината — никой. Въпросът ми беше реторичен. Получихме достъп до досието ви. Да речем, че сте достатъчно опасен, за да ни свършите работа. Но ми е интересно да разбере вие какво мислите по въпроса.

Карл го гледаше.

— Лежали ли сте някога в затвора?

— За щастие, не. Но дори и да бях, едва ли би могло да се сравнява с преживяното от вас тук. Аз не съм гражданин на Конфедеративната република.

Лека следа от презрение оцвети последните две думи. Карл реши да се пробва.

— Канадец ли сте?

Нортън изкриви едното ъгълче на устата си.

— От Северноатлантическия съюз съм. Тук съм от името на Колониалната инициатива на западните нации, господин Марсалис. С предложение за работа.

12.

Още щом той прекрачи прага, Севги разбра, че е загазила.

Долавяше се в небрежните му движения, в свършения баланс на стойката, когато спря зад стола, в начина, по който го издърпа и седна. Излъчваше се от тялото му под безформената затворническа униформа като музика, която си пробива път през статичния шум на зле нагласена радиостанция. Отвърна на погледа ѝ и през очите му, докато се облягаше удобно на стола, заструи тежкото спокойствие, което се беше настанило в стаята още с появата му. Не беше Етан — кожата на Марсалис беше много по-тъмна от неговата, нямаше и лицева прилика. Освен това Етан беше по-набит, с повече мускулна маса. И беше умрял по-млад.

Но всичко това нямаше значение. Онова си беше там и се усещаше съвсем осезаемо.

„Тринайска.“

— Господин Марсалис?

Той кимна. Чакаше.

— Аз съм Севги Ертекин от службата за сигурност на КОЛИН. Вече сте се запознали с партньора ми Том Нортън. Има някои неща, които трябва да изясним, преди да...

— Ще го направя. — Гласът му беше дълбок и мелодичен. Английският акцент я изненада.

— Извинете?

— Всичко каквото искате от мен. Ще го направя. На определена цена. Вече казах на партньора ви. Ще приема работата срещу безусловно сваляне на всички предявени ми понастоящем обвинения, незабавно освобождаване от щатския затвор и изобщо от юрисдикцията на републиканското правораздаване, плюс компенсация на разходите, които ще направя, докато ви върша мръсната работа.

Очите ѝ се присвиха.

— Не си ли въобразявате твърде много, господин Марсалис?

— Да си въобразявам? — Той вдигна вежда. — Не съм се прочул с умениято си да подреждам цветя. Но нека проверим дали си

въобразявам, или съм ви разбрал правилно. Ако трябва да гадая, бих казал, че искате да ви намеря някого. Някой като мен. Няма проблем, това ми е работата. Само едно все още не знам, и то е дали искате да ви го доведе жив, или не.

— Ние не сме убийци, господин Марсалис.

— Говорете за себе си.

Старият гняв припламна в стомаха ѝ.

— Гордеете се с това, нали?

— А вас ви разстройва, така ли?

Тя сведе поглед към разтворената инфоплоча и текста върху екрана ѝ.

— В Перу сте застреляли в тила невъоръжена и ранена жена. Екзекутирали сте я. И с това ли се гордеете?

Дълга пауза. Севги улови погледа му и го задържа. За миг си помисли, че той ще стане и ще си тръгне. Даде си сметка, че част от нея се надява точно на това.

Само че той внезапно вдигна поглед към един от високо разположените прозорци на чакалнята. Бегла усмивка докосна устните му, после се скри. Той се изкашля и попита:

— Знаете ли какво е „Хааг“?

— Чела съм за тях. — Чела беше в комуникетата на полицията, в които се настояваше общинските власти да въведат по-строг контрол върху оръжията за лично ползване, преди новата заплаха да наводни улиците. Заплаха достатъчно плашеща, за да мине законопроектът още на първо четене. — Оръжие с биозаряд.

— Меко казано. — Разтвори небрежно дясната си ръка и кривна глава да я погледне, сякаш виждаше дръжката на оръжието в дланта си. — „Хааг“ е система, заредена с изкуствено създаден вирусен комплекс, причиняващ имунна недостатъчност, нарича се „Фолуел 7“. Има и други заряди, но те се използват по-рядко. „Фолуел“ действа много бързо и е много неприятен. Няма лечение. Виждали ли сте човек, който умира от срыв на имунната система?

В интерес на истината, беше. Налан, братовчедка от Хакари, момиче на повикване в армейските бази, където Турция гордо изпълняваше европейския си дълг като буфер срещу хаоса от изток. Беше пипнала нещо от войник на ООН. Семейството ѝ, което се гордеше с високия си морал, я изхвърли като мръсно коте. Бащата на

Севги се ядоса и намери начин да я изтегли в Ню Йорк — имаше връзки в една от новите изследователски клиники в центъра на града. Отношенията му със семейството в Турция, и без това напрегнати, се скъсаха окончателно. Повече не проговори на брат си. Севги, тогава едва на четиринайсет, отиде с него на летището да посрещнат Налан, бледо момиче с големи очи, по-голяма от нея сякаш със сто години, но и напълно незапозната с градския живот на тийнейджърите. Още помнеше физиономията ѝ, когато тримата влязоха в джамията на Скилман Авеню през една и съща врата.

Мурад Ертекин направи всичко възможно. Вкара Налан в програма за експериментално лечение в клиниката, а въкщи я тъпчеше с хранителни добавки и противовирусни препарати. Пребоядиса стените в стаята за гости в слънчево жълто и градинско зелено. Молеше се по пет пъти на ден, за пръв път от години. Накрая плака.

Въпреки всичко това Налан умря.

Севги примигна да прогони спомена за подгизналите от трескава пот чаршафи и умоляващите хлътнали очи.

— Твърдите, че сте направили услуга на онази жена?

— Казвам, че я пратих бързо и безболезнено там, където и без това щеше да отиде.

— Не мислите ли, че изборът по право е бил неин?

Той вдигна рамене.

— Тя направи своя избор, когато се опита да ми скочи.

И да беше таила някакви съмнения какъв е, вече не таеше. Налице беше същото непоклатимо спокойствие, което познаваше от Етан, и същата тежка, неповратлива психика. Седеше на стола си като издялана от черен камък статуя и я гледаше. Севги усети как нещо дребничко помръдва в гърдите и.

Натисна един клавиш на инфоплочата и на дисплея се появи нова страница.

— Неотдавна сте участвали в сбиване. Крило Е, при душовете. Четирима мъже са били хоспитализирани. Трима по ваша вина.

Пауза. Мълчание.

— Искате ли да ми разкажете за инцидента от ваша гледна точка?

Той се размърда.

— Мисля, че подробностите говорят сами за себе си. Трима бели мъже и един черен. Беше си наказателен побой, организиран от

арийската команда.

— И надзирателите не са направили нищо, за да го предотвратят?

— Системата за наблюдение при душовете може да бъде компрометирана при наличие на голямо количество пара. Край на цитата. — Устните му се извиха в кратка усмивка. — Или пък обективите на камерите се натриват със сапун. Времето за реакция може да се удължи. Поради външни обстоятелства, край на цитата.

— И вие сте се почувствали длъжен да се намесите. — Търсеше мотивация, която би паснала на Етан. — Този Реджиналд Барне... приятел ли ви беше?

— Не. Беше доносник, истински лайнар. Сам си го просеше. Но по онова време не го знаех.

— Той беше ли генетично модифициран?

Марсалис се подсмихна презрително.

— Не, освен ако някъде няма неизвестен за мен проект, чиято цел е да произвежда безмозъчни кретени със склонност към наркотична зависимост.

— Значи солидарността ви е била продиктувана от цвета на кожата му?

Презрителната усмивка се превърна в смръщване.

— Реших, че не искам да гледам как му вкарват бормашина в задника. Това май е решение, независимо от цветовете предпочитания, вие как мислите?

Севги овладя избухването си. Разговорът не отиваше на добре. Нервите ѝ бяха като посипани с пясък от синаптичния недостиг — в Джизъсленд синаптичните модификатори бяха забранени и още на летището ѝ бяха взели всичко, освен това още кипеше вътрешно заради изгубения спор с Нортън в Ню Йорк.

„Сериозно ти говоря, Сев. Бордът е пощурял. Ортис и Рот по три пъти седмично слизат във Втори отдел...“

„Лично? Каква чест!“

„Искат доклади, Сев. Което ще рече доклади за напредък в разследването, а в момента такъв нямаме. Ако не направим нещо, което да раздвижи нещата, Никълсън ще ни се стовари право на главите. Аз все някак ще оцелея. Въпросът е ще оцелееш ли ти?“

Знаеше, че няма.

Октомври. Ню Йорк, дърветата в Сентръл Парк започваха да жълтеят. Докато се приготвяше сутрин за работа, продавачите на сергиите под прозореца ѝ зъзнеха в якетата си на студения въздух. Лятото си беше отишло, килнало се беше като пътнически самолет в ясното синьо небе над града и лъчите на слънцето се отразяваха студени в крилата му. Топлината още не си беше отишла напълно, но скоро и това щеше да стане. Виж, в Южна Флорида лятото още упорстваше.

— Колко точно ви каза Нортън?

— Не много. Че имате проблем, с който АГЛОН не желае да се ангажира. Не каза защо, но предполагам, че е свързано с Мюнхен. — Внезапна и неочаквана усмивка смъкна десетина години от лицето му. — Ама вие наистина трябваше да подпишете споразумението като всички други, сериозно.

— КОЛИН одобри принципно текста — каза Севги, неясно защо сякаш се защитаваше.

— Да бе. Принципно. Принципно: няма да ни казвате какво да правим, глобалистки бюрократични боклуци такива.

Понеже казаното не беше далече от истината, Севги реши да не спори.

— Това проблем ли е за вас?

— Не. Аз работя на свободна практика. Лоялността ми е само и единствено за продан. Както вече казах, просто ми кажете какво искате да направя.

Тя се поколеба за миг. Инфоплочата имаше вграден резонантен заглушител, конструиран с технологии на КОЛИН, което го правеше значително по-сигурен от всяко подобно устройство, внасяно някога от адвокат за среща с клиента му в щатския затвор на Южна Флорида. Колкото до Марсалис, той очевидно би направил всичко, за да се махне оттук. Въпреки това навиците от последните четири месеца се бяха вкоренили.

— Имаме си работа с тринайска ренегат — каза накрая тя. — На свобода е от юни. И убива.

Той изсумтя. Никаква видима изненада.

— Откъде е избягал? От Симарон? От Танана?

— Не. От Марс.

Този път го хвана неподготвен. Той изправи гръб.

— Това е строго поверителна материя, господин Марсалис. Трябва да сте наясно с това, преди да започнем. Убийствата обхващат голяма територия и варират като метод. Досега властите не са направили връзка между тях и ние държим това да си остане така.

— Ще държите я. Как е минал през охранителните системи на нанокулата?

— Не е минавал. Успял е да отмени захождането за кацане и корабът е паднал в Тихия океан. Когато стигнахме там, него вече го нямаше.

Марсалис сви устни в беззвучно подсвиркване.

— Виж, това е добра идея.

Севги реши, че е време да го цапардоса с подробностите. Готова беше да му каже всичко, само и само да изтрие самодоволната физиономия от лицето му.

— Преди това систематично е осакатил другите единайсет, криозамразени пътници, използвал ги е за фураж. Ампутирал е крайниците им и ги е държал живи в криогнездата, накрая започнал да ги избива и да използва други части от телата им за храна.

Кимване.

— Колко време е продължил полетът?

— Трийсет и три седмици. Нещо не ми изглеждаше изненадан.

— Защото не съм. Не е имало къде да мърда, а все е трябвало да яде нещо.

— Вие изпадали ли сте в подобна ситуация?

Нещо като сянка прекоси очите му. Гласът му прозвуча почти безизразно:

— Така ли ме открихте? Чрез асоциативно търсене?

— Нещо такова. — Предпочете да не споменава за внезапния ентузиазъм, с който Нортън беше възприел новата тактика. — Нашият профилиращ н-джин ви посочи като единствената друга тринайска, попадала в подобна ситуация.

Марсалис я удостои с тънка усмивка.

— Само че аз не изядох никого.

— Така е. А мина ли ви през ума подобен вариант?

Той помълча малко. Севги тъкмо щеше да повтори въпроса си, когато той стана от стола и тръгна към високия прозорец. Вдигна очи към небето.

— На няколко пъти — каза тихо. — Знаех, че спасителният кораб идва, но оставах почти два месеца, докато пристигне. Няма как да не превърташ всякакви варианти през главата си. Ами ако не пристигнат, ами ако нещо се обърка. Ами ако...

Млъкна. Погледът му се отдели от облачната покривка и се върна на нейното лице.

— През всичките трийсет и три седмици ли е бил буден?

— Почти. По наша преценка криогнездото му го е изплюло две седмици след началото на полета.

— И от марсианския контрол на полетите не са го прибрали?

— Те изобщо не са знаели какво става. — Севги махна с ръка. — Н-джинът се е изключил, най-вероятно след външна намеса. Корабът е преминал на автоматичен режим. Без позивни за авария. Той се е събудил малко след това.

— Прекрасно струпване на случайности.

— Нали.

— Уви, не особено удобно от кулинарна гледна точка.

— Да. Според нас ранното събуждане е резултат на грешка. Онзи, който е бърникал в н-джина, вероятно е планирал да нагласи системите така, че да събудят нашия човек две седмици преди крайната точка на полета. Но нещо в хакерската програма е завило надясно вместо наляво, образно казано, и криогнездото се е изключило на две седмици от Марс, вместо от Земята. И нашият приятел се е събудил гладен, ядосан и навярно не съвсем с всичкия си.

— Знаете ли кой е?

Севги кимна. Въведе команда с няколко клавиша и обърна инфоплочата така, че и двамата да виждат екрана и лицето на него. Марсалис заряза прозореца и небрежно приседна на ръба на масата. Светлината отскачаше косо покрай главата му.

— Алън Мерин. Събрахме генетичен материал от „Гордостта на Хоркан“ — това е корабът, паднал в океана — и го пуснахме през базата данни на КОЛИН за тринайските. Получихме това.

Беше почти недоловимо — начинът, по който той се фокусира плавно, начинът, по който небрежната му стойка се напрегна в нещо различно. Севги гледаше как очите му се плъзгат по текста отстрани на бледата портретна снимка. Колкото до нея, тя го знаеше наизуст.

„Мерин, Алън (осиг. № 48523(dx3814) — дата и място на раждане: 26-04-2064, Таос, Ню Мексико (проект «Поборник»). Утробен гостоприемник — Биликису Санкаре; източник на генетичния материал — Исак Хубшер, Исабела Гайосо (№ соц. осиг. — приложени). Всички геннокодони варианти собственост на «Еленсис Хол Инк.», патентовани (Партньорска програма 2029 на «Еленсис Хол» и армията на Обединените щати).

Първоначална обработка и обучение — Таос, Ню Мексико, специални умения развити във Форт Бенинг, Джорджия (тайни операции, контравъстаническа дейност). Участия: Индонезия 2083, Арабски полуостров 2084–85, Таджикистан 2085–87 и 2089, Аржентина, Боливия 2088, Ръба (програма умиротворяване в градска среда) 2090–91.

Пенсиониран 2092 (според директивите на Втората конвенция на АГЛОН, протокол «Якобсен»). Приел заселване на, Марс 2094 (гражданско досие на КОЛИН — приложено).“

— Прилича на Христос.

Севги примигна.

— Моля?

— Лицето. — Той почука с пръст по екрана. Лазерното сияние се накъдри; около мястото на допира. Мерин ги гледаше зад вълничките. — Направо е като излязъл от Религиозния сателитен канал. Прилича на онзи, на Човека, който приема имена, от анимето, което пуснаха за Каш-мемориала.

Усмивката се излюпи на лицето ѝ, преди да успее да я спре. Той ѝ отвърна с някакво нейно подобие, премести стола си по-близо и седна.

— Гледала си го, нали? Тук ни го пускат непрекъснато. Разбираш: превъзпитание, основано на вярата.

„Какво му се хилиш като шибана говорителка по новините, Сев? Вземи се стегни.“

— Значи не го познавате? — попита тя, все така на „вие“.

Поглед изпод вежди.

— От къде на къде да го познавам?

— Били сте в Иран.

— Кой не е бил? — Тя не каза нищо. Той въздъхна и продължи:
— Да, чувахме това-онова за Поборниците. На няколко пъти ги

виждахме отдалече в Иран, при Ахваз. Но от тези данни не личи Мерин да е стигал толкова далече на север.

— Може и да е стигал. — Севги кимна към екрана. — Ще бъда откровена с вас. Това тук е само резюме, при това без претенции за точност. Досиетата на мисиите са още по-неясни. Операции под прикритие, „изгубена“ документация, слухове и мълва, „има данни, че обектът еди-какво си“, неща от този сорт. Увъртания и неясноти на всяка крачка. На всичкото отгоре около този тип се е заформила цяла героична митология. Има данни, които го поставят в зони на бойни действия, отдалечени на стотици километри, в рамките на един ден; разкази на очевидци, че е получил рани, които не фигурират в никакви медицински архиви, някои толкова тежки, че няма начин да е оцелял. Дори и за дейността му в Южна Америка не можем да сме напълно сигурни, защото се застъпва с други. Бил е в Таджикистан; не, не е бил, тогава още е бил в Боливия; изпратен бил сам, не, командвал поборнически взвод в град Кувейт. — Отвращението й заплашваше да прелее. — Казвам ви, този тип е шибан призрак!

Той се усмихна, тъжно някак, реши Севги.

— По онова време всички бяхме такива — каза той. — Призраци. И ние си имахме наша, британска версия на проект „Поборник“, без бляскавото име, разбира се. Наричаше се „Морски орел“. Французите пък предпочетоха името „Осми отдел“. Но никой от нас официално не съществуваше. Имайте предвид, госпожо Ертекин, че през осемдесетте цялата тази история с тринайските беше нещо съвсем ново. Всички знаеха, че технологията е налице, и всички се надпреварваха да отричат, че имат каквото и да било общо с нея. По онова време АГЛОН дори не съществуваше, поне не като самостоятелна агенция. Все още беше част от Комисията по правата на човека. И всички пазеха в строга тайна подробностите за новите си генетични бойци. Близкият изток беше тестови полигон за всякакви гадости, родени от главоломния напредък на технологиите, и всичко това при пълно информационно затъмнение на принципа на отрицанието. Знаете как става, нали?

Тя примигна.

— Кое?

— Отрицанието. Нали работите за КОЛИН?

— От близо две години работя за тях, да — студено каза Севги.
— Преди това бях детектив в нюйоркската полиция.

Той пак се ухили, този път май наистина му беше смешно.

— Обаче сте му хванали цаката. „Това е строго поверителна материя и ние искаме да си остане такава“. Съвсем в стила на КОЛИН.

— Въпросът не е в това. — Опитва се, без особен успех, да прогони студенината от гласа си. — Просто не искаме да предизвикваме излишна паника.

— Колко души е убил досега? На Земята имам предвид.

— По наша преценка — двайсетина. Някои от убийствата не можем да му припишем категорично, но косвените улики сочат към него. В седемнайсет от случаите е налице остатъчен генетичен материал, който потвърждава, че извършител е нашият човек.

Марсалис изкриви лице в гримаса.

— Не си губи времето гадникът. Всичките ли са в щати на Ръба?

— Не. Първите убийства бяха по крайбрежието на Сан Франциско, по-късно обхванаха цялата континентална част на Северна Америка.

— Значи е в движение.

— Да. Освен това е изключително компетентен хакер. Вечерта на деветнайсети юни е убил двама души в района на Залива и след по-малко от седмица — още един мъж в югоизточен Тексас. Няма и следа от него в архивите на полетите за този период, нито в данните на граничния контрол. Пуснахме лицево разпознаване на всички хора, минали границата с Републиката, както със самолет, така и през гранично-пропускателните пунктове, но н-джинът не откри нищо.

— Може да е променил лицето си.

— За по-малко от седмица? Плюс фалшиви документи за самоличност? Границата на Ръба е най-строго контролираната граница в целия свят. А и н-джинът, който извърши лицевото разпознаване, беше инструктиран да маркира всеки с превръзки по лицето или други следи от прясна хирургична намеса. Излязоха само десетина богати хлапета, прибиращи се след козметична терапия на Западния бряг, и две звезди от еротичните канали.

Този път Марсалис почти успя да сдържи усмивката си — само едното ъгълче на устата му се кривна нагоре. Тези негови усмивки

бяха заразни и я дразнеха, така че Севги се съсредоточи върху инфоплочата.

— Единствените варианти, които смятаме за реално възможни, са следните — или е успял да влезе в контакт с професионални контрабандисти на хора само дни след като е стигнал брега, или е напуснал територията на Ръба с полет до междинна дестинация и после се е върнал. Би било трудно изпълнимо с оглед на времето, но все пак е възможно. И със сигурност осуетява опитите ни за лицево разпознаване, защото повечето страни отказват да допуснат нашите н-джинове до инфосистемите си.

— И въпросните убийства са потвърдени категорично — двете в Залива и после другото в Тексас?

— Да. И на двете места е открит негов генетичен материал.

Погледът му се плъзна по екрана на инфоплочата.

— Какво казват от Форт Бенинг?

— Че Мерин никога не е получавал специално обучение по препрограмиране. Можел да си служи с боен компютър, като всички, подготвяни за операции под прикритие. Но нищо повече. Смятаме, че е научил останалото на Марс.

— Или му помага някой друг.

— И това е възможно.

Той вдигна поглед към нея.

— Ако е получил специализирана помощ, за да се качи на борда на „Хоркан“, и продължава да я получава и в момента, значи става въпрос за нещо много по-голямо, а не просто за тринайска, която е духнала от Марс, защото изобилието от червени скали не ѝ е понесло.

— Да.

— И сте стигнали до задънена улица.

Не беше въпрос.

Севги се облегна назад и разпери ръце.

— Без достъп до базите с данни на АГЛОН няма за какво повече да се хванем. Направихме всичко, което ни е по силите, но не е достатъчно. Този тип продължава да убива и е напълно непредсказуем. Интервалите са равномерни, липсва ефектът на кресчендото...

— Нищо чудно.

— ... но и не спира. Не допуска сериозни грешки, които да ни отведат до него или дори да ни дадат нещо, за което да се хванем.

Запитванията ни до Марс удариха на камък — явно е, покрил следите си там, или както казахте вие, някой друг го е направил вместо него.

— А тук?

Тя кимна.

— Тук, както сам отбелязахте красноречиво, не се радваме на особено съдействие от АГЛОН, нито от ООН като цяло.

— Е, едва ли можете да ги вините за това. — Той ококори театрално очи, после се усмихна широко. — Вие също не сте особено склонни към съдействие през последните десетина години.

— Вижте, споразумението от Мюнхен не беше...

Усмивката изчезна, заменена от смръщена гримаса.

— Нямах предвид споразумението. Мислех по-скоро за гостоприемството, което предлагате на служителите на ООН в подготвителните лагери всеки път, когато се налага да работим на ваша територия. Там ни обичат кажи-речи толкова, колкото еволюционната наука в Тексас.

Севги се изчерви.

— Независимите корпоративни партньори на Колониалната инициатива не са длъжни да...

— Да, да, ясно. — Ново смръщване. — Въпреки това АГЛОН е задължена да окаже съдействие при подобни обстоятелства. Щом сте докладвали за избягала тринайска, те, щат не щат, трябва да се задействат.

— Ние всъщност не държим да се задействат, господин Марсалис.

— Аха.

— Трябва ни достъп до инфоданните им или в най-лошия случай някой като вас, който да поработи с нашите профилиращи н-джинове. Нищо повече. В крайна сметка това си е проблем на КОЛИН и предпочитаме сами да оправим нещата.

„Чуй се какви ги плециш, Севги. Само с една плавна и добре платена крачка се превърна от ченге в корпоративна подлога.“

Марсалис я изгледа продължително. Размърда се леко на стола, сякаш обмисляше нещо.

— От Ню Йорк ли командвате парада?

— Да. Отпуснаха ни офиси в комплекса Алкатрас на Службата за сигурност на Ръба, работим съвместно с техните детективи. Но

откакто убийствата обхванаха целия континент, работим предимно от офисите си в Ню Йорк. Защо?

Свиване на раменете.

— Просто питам. Когато се кача на суборбиталния, предпочитам да знам къде точно ще слеза.

— Добре. — Севги си погледна часовника. — Е, ако искаме да хванем въпросния суборбитален, по-добре да тръгваме. Предполагам, че колегата ми вече е приключил при директора. Има доста документи за оформяне.

— Да. — Той се поколеба за миг. — Вижте. Тук има един-двама, с които бих искал да се сбогувам, преди да тръгна. Хора, на които съм задължен. Може ли да се уреди?

— Ами да. — Севги вдигна небрежно рамене. Вече затваряше инфоплочата. — Няма проблем. Това е една от допълнителните облаги да работиш за КОЛИН. Можем да уредим кажи-речи всичко.

Гватемалеца още беше в килията си, проснат по гръб на койката и — по всичко личеше — в състояние на блаженство, най-вероятно благодарение на доза от новопридобития ендорфин. Изпушена наполовина новокубинска пура димеше между пръстите на лявата му ръка, а очите му бяха почти затворени. Отвори клепачи, сънливо изненадан, когато Карл плъзна шумно пръсти по решетките на полуотворената врата.

— Хей, евробоклук. К'во праиш тука?

— Тръгвам си — отсечено каза Карл. — Но първо ми трябва една услуга.

Гватемалеца с усилие седна. Вдигна поглед към наблюдателната камера в килията и евтино заглушаващо устройство, лепнато на стената до нея. Не си беше направил труда да скрие заглушителя, който си висеше там всеки път, когато Карл беше идвал в килията му. Не искаше да мисли какво струва на Гватемалеца перманентното недоглеждане от страна на затворническата охрана.

— Тръгваш си? — Крива пиянска усмивка. — Не съм чул да си прокопал шибан тунел през стената.

Карл премести едно дървено столче с африканска резба до леглото и седна.

— Не така. Официално е. През парадния вход. Слушай, трябва да се обадя по телефона.

— По телефона? — Дори и през мъглата на ендорфина Гватемалеца здравата се шокира. — Имаш ли си престава к'во ш'ти струва т'ва?

— Мога да се досетя. И нямам толкова. Виж, има още седем двайсетмилиграмови капсули в найлоново пакетче, напъхани в тръбата на кенефа в моята килия. Твои са. Приеми ги като...

— Не стигат, негро.

— Знам. Приеми ги като предплата.

— Да бе. — Погледът на Гватемалеца започваше да се прояснява. Той пъкна пурата в ъгъла на устата си и се ухили. — И как шъ стане тая работа, че нещо не се сещам. Как ще си уредиш сметката, като не си тука? Предплата срещу какво? И като стана дума... — Челото му се набразди от дълбоки бръчки. — Щом ще се махаш, за к'во са ти моите телефонни услуги?

Карл махна нетърпеливо с ръка.

— Защото нямам доверие на хората, които ми уреждат освобождаването. Виж, изляза ли, ще разполагам с достатъчно възможности за...

— Да бе! Нали уж им нямаш доверие на онея.

— Отвън ще съм в състояние да ти помогна — повтори Карл. — Тези хора са от КОЛИН. Това говори ли ти нещо?

Гватемалеца го изгледа продължително. После поклати глава и стана. Карл премести крака, за да му направи място.

— Май нещо ме пързаяш, негро. Сигурен ли се, че онея седем капсули още са в тръбата на кенефа, а не вилнеят из вените ти? КОЛИН щял да те измъкне? За к'во бе?

— За да им убия един човек — спокойно каза Карл. Зад него долетя шумно сумтене. И звук от изливаща се течност — Гватемалеца си наливаше сок от охлаждащия термос, който държеше на един рафт.

— Да бе. Шото в цялата Конфедеративна република няма ни една чернилка, дето да им свърши мръсната работа, та са дошли чак в щатския да измъкнат надут евробоклук като тебе. Пързаяш ме, негро.

— Ще спреш ли да ме наричаш така, по дяволите?

— Опа. — Гватемалеца преполови чашата на една глътка. Остави я и се оригна доволно. — Забрайх бе. Щото ти си единственият черен

тука, дето май не забелязва к'ва му е на цвят кожата.

Карл впери поглед в стената пред себе си.

— Там, откъдето идвам, има много други начини да си черен.

— Е, значи си чернилка с луд късмет тогава. — Гватемалеца се обърна да го погледне. Лицето му беше почти любезно, смекчено от ендорфините, а може би и от нещо друго. — Само че сега, брато, не си там, откъдето си, т'ва ш'ти кажа. Сега, брато, си в щатския затвор на Южна Флорида. Сега си в Конфедеративната република, негро. А тука има само един начин да си черен и рано или късно той ще стане и твоят начин. В Републиката няма стоково разнообразие, за нас тука има само една кутия и рано или късно ще те натикат и тебе в кутията при другите чернилки.

Карл задържа още миг погледа си върху стената. Докато не стигна до решението.

— Точно в това грешиш.

— Греша? — Гватемалеца се изсмя. — Огледай се бе, брато. От къде на къде ще греша?

— Грешиш. Защото аз много отдавна съм поставен в друга кутия. Кутия, която ти никога няма да видиш отвътре, и точно затова излизам, точно затова съм им необходим. Защото не могат да намерят друг като мен.

Гватемалеца се подпря на стената и го изгледа любопитно.

— Верно? Знаеш разни фатки, т'ва ти го признавам. А от Луи знам, че имаш некви шибани подобрения. Само че т'ва не те праи убиец бе. Преди два часа излезе оттука с най-добрата самоделка, дето я е праил синът ми, ама чувам, че Дудек още си е жив и здрав.

— Прекъснаха ни.

— Да бе. Заради добрите хорица от КОЛИН. — Но в гласа му вече нямаше толкова подигравка като преди. Смукна замислено пурата. — Жалко за оная курешка, Дудек де. Някой и друг ден в лазарета щеше да му е от полза. Ще ми кажеш ли к'во значи т'ва — „не могат да намерят друг като мен“?

Карл го погледна в очите.

— Аз съм тринайска.

Беше като да обелиш коричка от рана. Четири месеца беше пазил тайната, която иначе би го убила. Сега наблюдаваше лицето на Гватемалеца и видя окончателното потвърждение на параноята си,

видя припламването на страх, смътен, но неоспорим, прикрит с отсечено кимване.

— Тъй, тъй.

— Да. — Изпълни го неясно разочарование, явно бе таил надеждата, че този човек може да се окаже неподатлив за стандартните предразсъдъци. Нещо в търпеливия реализъм на Гватемалеца го беше подвело. Сега обаче изведнъж съзря собствения си карикатурен образ през очите на другия. Дори се хвана как несъзнателно се нагажда към карикатурата, навлича старата кожа, изтъкана от безразличие, сила и заплаха. — Е. За телефонния разговор. Какво ще ми струва?

Откри Дудек в стаята за почивка на крило Е. Играеше скоростен шах срещу компютъра. Трима-четирима затворници висяха над главата му. Един покрит с татуировки и луд за връзване пишман ариец, двама кандидат-подмазвачи в края на пубертета и по-възрастен бял мъж, който, изглежда, беше тук единствено заради шаха. И нито един от поддържащите актьори в параклиса — явно Дудек се беше отървал от тях след провалилата се сценка. Твърде много неизразходван тестостерон и други външно привнесени вещества, и твърде много невъздържани думи, докато въпросният коктейл не се изпари от телата им. Кофти компания след провалило се сбиване.

Никой не обърна внимание на негъра, който влезе в стаята. Дудек се беше съсредоточил върху играта, а при пълното аудио-видео наблюдение, вградено в тавана, останалите бяха спокойни и отпуснати. Карл беше на десетина крачки от групата, а още никой не го беше забелязал. После един от кандидат-подмазвачите, изглежда, зърна с периферното си зрение нещо черно и приближаващо се. Обърна се. Направи крачка напред, спокоен при мисълта за множеството наблюдателни камери, надъхан от временната си близост до Дудек.

— К'во искаш бе, скапаняк черен?

Карл направи поредната крачка и го удари в лицето, без да пести силите си. Ударът разби устата на момчето и го повали на пода. То изобщо не понечи да стане, само го гледаше невярващо.

Карл продължаваше да се движи.

Следващият беше татуираният зяпач, който вдигна уплашено ръце, но Карл го смота набързо и го блъсна върху Дудек, който още не

беше успял да стане от конзолата. Двамата паднаха един върху друг. Вторият подмазвач само зяпаше и пристъпваше от крак на крак. Нямаше да предприеме нищо. По-възрастният мъж вече отстъпваше, разперил ръце в знак, че няма нищо общо.

Дудек скочи с отработено движение. Някъде се включи сирена.

— Имаме недовършена работа — каза, Карл.

— Ти си се побъркал бе, негро. Наблюдават ни и това е непровокирана агре...

Карл се остави на мрежата. Дудек разбра, че боят няма да се размине, успя да заеме боксова стойка и ритна високо с десния крак. Карл блокира ритника с лекота, вдигна ръце в подлъгващ гард, мушна се под юмрука на Дудек и му счупи носа с удар с ръба на дланта. Ариецът падна по гръб. Другият член на арийското братство, онзи с татуировките, се изправяше със залитане. Карл го удари с юмрук в гърлото, за да го извади от строя, и той се свлече на пода и почна да се дави. Дудек вече беше на крака, не изгуби време дори да изтрие кръвта от носа си. Старо куче. Очите му бяха потъмнели от дива ярост. Налетя като тежкотоварен камион, с поредица бързи удари, всичките прави и много глупави. Карл отби повечето, примижа, когато един случайно го забърса по скулата, после улови дясната ръка на Дудек за китката. Хвана го в ключ под лакътя, изви му ръката и му нанесе удар с подлакътница. Лакътят на Дудек се счупи с хрущене — чу се дори през воя на сирените. Ариецът изпищя и се строполи на пода за последен път. Карл го изрита с всички сили в ребрата. Усети, че нещо там поддаде. Ритна го пак, два пъти, в корема. При втория ритник Дудек повърна — на бавна струя, сякаш нещо в него се беше спукало. Карл прекрачи гърчещото се тяло на ариец, за да не стъпи в локвата повръщано, скрита окървавеното му лице и се приведе над него. Повдигна главата му от пода за едното ухо и изсъска:

— Има нови правила, курешко. Вече работя за големите клечки. Мога да правя с теб каквото си поискам. И да те убия, пак няма да има значение.

На устата на Дудек изби кървава пяна. За размазаната му долна устна беше залепнало парче от зъб. Някъде дълбоко в гърлото му нещо стържеше.

Карл го пусна и се изправи. За миг се замисли дали да не скрита още веднъж поваления си противник, силно в основата на гръбнака, за

да предизвика травма, която затворническият лазарет няма как да оправи за ден-два, или още веднъж в лицето, за да го размаже окончателно. Или пък в ребрата, докато не се огънат и не пробият някой орган. Поне можеше да го заплюе, помисли си. Само че от гнева му не беше останало нищо. Не му се занимаваше повече с Дудек. Гватемалеца беше получил поисканата цена. Дудек беше временно вън от играта, на път към лечебницата. Нека лайнните му арийски другарчета свършат останалото. Нямаше нужда Марсалис да си цапа повече ръцете. Знаеше какво ще последва, повече или по-малко. Всяка неделя мъже като Дудек ги слагаха в евтини ковчези по пет в редица пред крематориумите за бедни из цялата Република. Повечето така и не навършваха двайсет години.

В другия край на крило Е вратата се отвори и взводът за бърза намеса се изсипа през прага. Телесна броня, зашеметители и крясъци. Карл въздъхна, вдигна ръце зад главата си и тръгна към тях през оглушителния вой на сирените.

— Системи Кордуд.

— Марсалис. Разпознаване.

— Гласов отпечатък потвърден. Разговаряте с дежурния контролор. Моля заявете предпочитанията си.

— Нефрит, решетка, манго, дъб.

— Прието. Какви са изискванията ви?

— Току-що бях изведен от затвора и нает от Колониалната инициатива на западните нации. Искат да проведат залавяне на вариант тринайсет без оторизиране от АГЛОН.

— Това противоречи на...

— Знаем. След два дни ще съм в Ню Йорк. Уведомете екипите в периметъра да ме очакват. Ще разкарам новоизлюпените си приятели при първа възможност.

13.

— Защо трябваше да го пребиваш, по дяволите?

Той сви рамене. Вече беше захвърлил затворническата куртка, събул си беше обувките и чорапите и пясъкът на плажа топлеше приятно стъпалата му. Нощният въздух галеше врата и голите му ръце като коприна.

— Нямахте основателна причина да не го правя.

— Сериозно? — Ертекин не си беше събули обувките, затова пък явно беше решила да зареже учтивата форма. — Ако не друго, поне щяхме да сме си у дома тази нощ, вместо на това бунище. За това не се ли сети?

Жестът ѝ обхвана ниското възвишение отзад, комуникационната кула, а зад нея, като чудовищен пастир, безкрайната висина на нанокулата Перес. Конструкцията ѝ беше в голямата си част неосветена, но червените навигационни светлини примигваха в зашеметителен синхрон и привличаха неустойчиво погледа нагоре чак до облачната покривка, в която се губеха.

— Бунището си е ваше — каза той.

— На лизинг е.

— И това сигурно ви къса сърцата. Представете си само — КОЛИН да зависи от местно захранване. Направо не знам как още не сте свалили правителството. Като в Боливия през деветдесетте, сецаш се.

Тя го стрелна с поглед, който вече му беше познат. Преполовил пътя към гнева, но сдържан от нещо друго. У друга тринайска би го разчел като резултат от обучение в социална пригодност. Тук обаче не беше сигурен какво означава. Само едно беше ясно. Нещо опъваше нервите на Севги Ертекин още откакто го беше видяла за пръв път.

— Марсалис, късно е — каза тя. — Нямам намерение да се карам с тебе за нещо, което КОЛИН били направили десет години преди да започна работа при тях. Причината да сме тук, в това бунище, е, че си допуснал прехвалените ти способности на тринайска да излязат от контрол, и това ни коства още шест шибани часа преговори и

разговори по телефона. Така че не си насилвай късмета. Малко ми трябва да те пратя обратно в затвора и без да ме дразниш допълнително.

Той се ухили.

— Лъжеш.

— Така ли мислиш? Директорът искаше да отнесе въпроса до Талахаси и да чака решение от комисията по тежките престъпления. С най-голямо удоволствие би те затворил, докато бюрократичната машина на тукашното правораздаване предъвче случая.

— Аз пък си мислех, че с радост се е отървал от мен.

— Грешил си. Директор Парис е бивш морски пехотинец. — Севги пак го стрелна с поглед. — Точно като Уилбринк.

— Уил кой?

— Да бе. Забрави.

Не знаеше каква част от истината му казва. Вярно, нещата се позатегнаха, след като видяха какво е направил с Дудек. Взводът за бърза намеса за една бройка да го зашемети на място. Остана три часа в сумрака и амонячната миризма на аварийните килии, предвидени за употреба при бунт на затворниците, после го изведоха, ескортираха го набързо до административната сграда, а после пак толкова набързо го отведоха обратно, навярно като резултат на противоречащи си заповеди от по-висока инстанция. Минаха още два часа, докато го измъкнат окончателно от килията, но тогава вече беше тъмно и в административния блок бяха останали само чистачките и нощната охрана.

Нортън и Ертекин сновяха напред-назад, влизаха и излизаха от офиси, които той така и не видя отвътре. Почти не поглеждаха към него. Охраната се смени. По едно време някакъв служител дойде да го снима, след което си тръгна със снимката, без да каже и дума.

Карл имаше усещането, че е попаднал в средата на бавна река. Когато най-сетне приключиха, подписа документите, които му връчиха, облече собствените си дрехи и с мисълта, че в Ню Йорк ще е студено, си изпроси затворническо яке от един сънен чиновник. Якето беше в избеляло от носене черно, сам по себе си нелош цвят, но на единия ръкав имаше оранжев кант, а на гърба — логото и името на „Сигма“ в същия крещящ оттенък. Като при повечето носени дрехи тук, някой самозван шегаджия беше вмъкнал с блажна боя буквата „т“

след „С“-то. Карл попогледна творението, сви рамене и взе якето. От полицията в Маями бяха конфискували личните му вещи от хотела, след като го арестуваха, и едва ли щеше ги види някога пак. От АГЛОН, изглежда, още преговаряха за връщането на „Хааг“-а и муниципите към него. Въпрос на принцип и на гордост. Никой не мислеше сериозно, че могат да победят. Напъха ръце в якето, нави на руло късата лента с лични вещи, която вървеше с дрехите му от арестуването, и си тръгна.

„Майната им на аксесоарите, Карл. Важното е, че си на път към дома.“

Нортън, намусен, не се отдели от него по целия път до сълзата под наем на паркинга, отвори задната врата и я затвори веднага щом Карл се намести на седалката. Ертекин излезе от административния блок няколко минути по-късно, каза тихо нещо на партньора си и седна зад волана. Щом Нортън се настани до нея, тя запали двигателя и изведе на ръчно управление колата през портите на затвора. Нито един от двамата не му продума.

Колкото до директор Парис, той изобщо не се появи.

Едва бяха излезли на магистралата, а Нортън вече говореше по телефона със суборбиталния терминал на Маями. Както можеше да се очаква, толкова късно нямаше нито един полет в северна посока.

— Хотел? — попита той Ертекин.

Тя поклати глава.

— Парис е побеснял. Не искам утре да ни събудят със заповед за обиск само защото се е обадил на някое приятелче в Талахаси. Трябва да се доберем до своя територия.

Нортън пак захвапа телефона. След два часа минаха през строго охраняваната порта на обслужващия нанокулата комплекс. Високи огради пресичаха равнинния терен, бдителни мъже и жени в униформи патрулираха в сумрака. Заради шлемовете със система за нощно виждане приличаха на инсектоидни извънземни от нискобюджетно театрално представление. Логото на КОЛИН се виждаше тук-там — по ръкавите, значките, баретите. Наистина се бяха озовали на своя територия. Напрежението се отцеждаше почти видимо от двамата му спасители.

Сега, застанал на плажа с пясък между пръстите и със собствените си дрехи на гърба за пръв път от четири месеца, Карл на

свой ред изпитваше облекчение, не много по-различно от тяхното. Застигна го внезапно откровение за собствения му хал, за вдървените от непосилно напрежение мускули на душата му и за смътната уплаха от отпускането, бавно и предпазливо, на малки крачки. Случвало се беше и преди — мостикът на „Фелипе Суза“, който оживя изведнъж, приел позивните на приближаващия се спасителен кораб; онази едничка стъпка от елеваторната платформа на нанокулата Хокинг на твърда земя и нормалната земна гравитация, която едва не го събори; таксито, което го свали в Хампстед, и новата табелка на Зули, към която вдигна поглед, а после погледна табелата на улицата, защото не можеше да повярва, че наистина е пристигнал, току-виж не е разбрал правилно указанията й... а после я видя да застава до огромния панорамен прозорец, с широка усмивка само за него, едва видима през клоните на дървото. Онова приплъзване в корема, което ти казва, че всичко е наред, че вече можеш да се отпуснеш.

— Кажи ми нещо, Ертекин. — Думите излязоха от устата му като издишан дим, начало на разговор без задръжки. Не го интересуваше особено какво мисли тя или какво ще му отговори, стигаше му, че може да говори с някого, без думите му да предизвикат сбиване. — Работиш за КОЛИН от две години, нали?

— От две и половина.

— И кой е началникът? Ти или Нортън?

Пак онзи поглед, но в по-лек вариант. Сигурно беше доловила липсата на защитни стени в тона му.

— Нещата не стоят така.

— Сериозно? А как стоят? — Той махна с ръка. — Стига, Ертекин. Просто си говорим. На плажа сме, за Бога.

Бегла усмивка, но той остана с убеждението, че не е предназначена за него. Отново махна с ръка.

— Хайде.

— Добре. Ще ти кажа. — Ти поклати глава. — Един през нощта е, а той иска да си говорим за фирмена политика. Начинът, по който, работим, е следният. Нортън е акредитиран следовател на КОЛИН при екстрени ситуации. Занимава се с това вече десетина години и повече, започнал е при тях веднага след като е завършил специална програма за прилагане на закона към някакъв колеж в горните щати. Извадил е късмет — в КОЛИН плащат доста над средното, а през повечето време

работата не е свързана с особен риск. Основно антикорупционни операции, разследване на схеми за присвояване на корпоративна собственост от страна на местни правителства, нарушени лицензи на марсианска технология, такива неща.

— Значи няма голям опит в серийните убийства.

— Да. Когато нещата загрубеят, обикновено наемат опитни хора от частни военни подизпълнители като „ЕксОп“ или „Ламбъртс“. Когато проблемите са от законов характер, работят с местната полиция. Така се появих аз на сцената. От нюйоркския отдел „Убийства“ ме пратиха като офицер за свръзка при два случая на лицензионни престъпления с марсианска технология, при които имаше убити служители на КОЛИН. Харесаха ме, а на Нортън му предстоеше повишение и му трябваше човек с опит в мръсната работа, така че... — Тя сви рамене. — Предложиха ми да постъпя при тях. Заплатата е страхотна. И аз приех.

— Но Нортън все пак е по-старши?

Ертекин въздъхна. Плъзна поглед към морето и не отговори.

— Какво?

— Тринайски. Всички сте побъркани на тема йерархия. Кой е шефът? Кой е по-старши? Над кого трябва да доминирам? Всеки детектив, с когото съм работила в един кабинет, задължително...

Млъкна насред изречението.

В първия миг Карл си помисли, че е видяла Нортън да идва към тях. Мрежата изскърца ръждиво. Той обхвана с поглед плажа и не видя нищо. Очите му се върнаха на лицето ѝ. Тя все така гледаше към океана.

— Задължително какво?

— Няма значение — хладно каза тя. — Да, Нортън е по-старши от мен. Нортън познава КОЛИН като петте си пръста. Но не е ченге, а аз съм.

— Значи се съобразява с теб?

— Просто работим заедно, на принципа на съдействието. — Заряза океана и го погледна в очите. — За теб тази идея е странна, знам. Истината е, че Нортън няма нужда да се доказва.

— „И има гъста, гъста коса“, нали?

Стихът очевидно не ѝ говореше нищо. Явно беше твърде млада, за да си спомня „Сърдития млад и мъжете“. Карл имаше последния им

албум, защото... ами защото всички прехвърлили четиридесетте го имаха, парчето беше оглавilo три пъти поред класациите веднага щом се появи на пазара. Но по онова време Ертекин сигурно още бе ходила права под масата. Самият той беше твърде млад, за да приеме спокойно новината, че Сърдития млад си е пръснал мозъка по апаратурата на някакво звукозаписно студио. „Да оплескаш пейзажа“. Колко на място. Любител на черния хумор и хладнокръвно небрежен по лондонски до самия край. Понякога се чудеше дали Сърдития млад си е давал сметка какво ще стане с продажбите на „Да оплескаш пейзажа“, когато е налупал дулото на осколочната карабина онзи следобед, ухилил се е на озвучителя и е натиснал спусъка. И дали е започвал да се досеща, когато е писал заглавното парче и текста към него една година по-рано.

— Какво общо има косата му?

— Е, това неговото едва ли може да мине за типично мъжко оплешивяване, не мислиш ли?

— Едва ли... — започна неразбиращо тя, после схвана. — О, я стига! Говориш глупости. Ти да не би да имаш типично мъжко оплешивяване, Марсалис?

— Не. Но аз не съм човек.

Това я стресна като изстрел с „Хааг“. Дори на слабото сияние от лампите покрай асфалтовото шосе отзад се видя как погледът ѝ изстина. Когато заговори, гласът ѝ беше също толкова студен:

— Цитираш ли някого?

— Ами... да. — Засмя се, най-вече защото беше толкова хубаво да стои тук на плажа с ръце в джобовете и стъпала, заровени в пясъка. — Твоите хора, като за начало.

Тя вдигна вежда.

— Моите хора?

— Да. Ти си туркиня, нали? Севги. Което повече или по-малко означава, че си мюсюлманка. Не слушаш ли какво казват вашите братати вождове за тези като мен?

— За твоя информация — каза тя, — последният имам, когото слушах, беше жена. Нямахте брада, уверявам те.

Карл сви рамене.

— Може. Аз черпя информацията си от глобалната медия. Ислямът, Ватиканът, джизъслендските баптисти. Всичките пеят в един

глас.

— Не знаеш за какво говориш.

— О, ама извини ме, моля те. — Улови изскубналото се крайче на темперамента си и го подпъхна на мястото му. „Днес излезе от затвора, приятел. Утре ще се махнеш и от Републиката, Вдругиден ще летиш към дома. Така че просто потърпи и се усмихвай“. Усмихна се чинно. — Доста добре знам за какво говоря, Ертекин. Все пак аз живея в кожата си, нали? В същата кожа бях и през деветдесет и трета, когато „Якобсен“ влезе в сила. И ако случайно си мислиш, че става въпрос за самосъжалението на пенсиониран войник — не е това. Не говорим само за тринайските. Когато шахуда превзеха Дубай, с очите си видях таитянски бонобоси да висят изкормени пред бардаците, в които са работили по договор. Обикновените курви само ги бяха изнасилили и жигосали.

— Шахуда не са...

— Да, да. Шахуда не са представителна извадка на общественото мнение. Чувал съм го. Точно както „Гладиус Деи“ не говорели от името на всички миролюбиви католици, и както цялата банда джизъслендски телевизионни проповедници нямали нищо общо с християнството. Всичко е само едно огромно недоразумение. Кланетата и слепите предразсъдъци се дължат единствено на това, че някой не си е прочел рекламните брошури.

— Говориш за фанатизирани малцинст...

— Виж, Ертекин. — Засмя се и установи, че този път смехът му е искрен. — Истината е, че всъщност не ми пука. Тази вечер аз съм свободен човек, стоя бос на пясъка и така нататък. Щом искаш да демонстрираш солидарност с групата или да спасиш останките от патриархалната си религиозна система, давай. Навремето и аз вярвах в някакви тъпотии. Защо при теб да е различно?

— Нямам намерение да обсъждам вярата си с теб.

— Хубаво. Не го прави тогава.

Стояха на пясъка и слушаха тишината. Прибойт се разбиваше в риф недалеч от брега. По-наблизо кротки вълни се пенеха в сумрака и ритъмът им изпълваше нощта с монотонен бял шум.

— Как разбра, че съм туркиня? — попита тя накрая. Той вдигна рамене.

— Често съм ходил в Турция. Имах една преводачка, казваше се Севги.

— Какво си правил в Турция?

— А ти какво мислиш?

— Лагерите?

Той се намръщи.

— Да, стандартната европейска политика. Щом нещо е гадно или неудобно, паркирай го в Източна Турция. Така ще е достатъчно далеч, за да не разваля настроението на големите клечки, и безопасно далече, ако някой успее да се измъкне без разрешение. Кое то така или иначе се случва достатъчно често, за да отскачам дотам два пъти годишно. Ти от източната част ли си?

— Не, от Ню Йорк съм.

— Аха. — Той кимна. — Извинявай. Имах предвид...

Млъкна, когато погледът ѝ се стрелна покрай него към горната част на плажа. Обърна се на свой ред, макар че изостреното му чувство за чуждо присъствие вече го беше уведомило за приближаването на Нортън, този път наистина. Ето го и него, слизаше към тях и очевидно им носеше цял куп лоши новини.

— Тони Монтес. На четиридесет и четири, майка на две деца. — Образите на големия екран в съвещателната зала се сменяха, Нортън не спираше и за миг. Хубава латиноамериканка, снимка от лична карта, лице със силно изразени черти, понатежало малко от възрастта, тъмна коса с червеникави отенъци, подстригана късо и с вкус. Щрак. Труп с грозно разкривени крайници и разкъсани дрехи, очертан с бялото на криминалистите върху дървен под. — Застреляна в дома си в Свободното пристанище Анжелин тази вечер. — Щрак. Снимка от мортата в едър план. Разкъсана уста, размазан грим, очите — подути и почернели от налягането на изстрел в главата. Входната рана зееше като кратер в челото ѝ. Щрак. — Децата били на тренировка по плуване с баща си. Къщата е хубава, включена в кварталната охранителна мрежа с предплатен ъпгрейд за следващите три години. Мерин или се е вмъкнал с помощта на някакво свръхмодерно оборудване, или Тони сама го е пуснала. — Щрак. Снимки в близък план на различни участъци от тялото. Насинен хълбок и увиснала

гърда. — Имало е борба и Мерин направо я е пребил. Две от ребрата ѝ са счупени, охлузвания и натъртвания има кажи-речи по цялото ѝ тяло. Лицето го видяхте. Кървавите следи също са в изобилие, криминалистите са взели проби от дивана в другата стая, както и от стените. — Щрак. Червени петна по кремава мазилка. — Повечето е нейна. Този тип май наистина е бил в настроение да се забавлява.

— Изнасилена ли е? — попита Карл.

Щрак.

— Не. Няма следи от сексуално насилие.

— Също като при другите — тихо каза Севги. — Балтимор, Топика, онова лайняно градче в Оклахома, как беше. Лоум Спрингс? Все същото, когато убива жена. Каквото и да го движи, няма нищо общо със секса.

Щрак.

— Силоум Спрингс — поправи я Нортън. — Лайняно градче в Арканзас, ако трябва да сме точни. Точно отвъд границата, не помниш ли?

— Не, не помня. — Ертекин, изглежда, съжали за реакцията си и гласът ѝ прозвуча по-кратко: — Включихме се по мрежата, Том. А това едва ли е най-добрият начин да опознаеш едно място.

Нортън сви рамене.

— Но достатъчен, за да решиш, че градчето е лайняно?

— О, престани! Нали е в Джизъсленд, а това стига. — Ертекин разтърка едното си око и кимна към огромния екран на стената. — Защо са маркирали тази?

Поредицата снимки беше спряла на друг участък от кремавата стена — кръв и тъкан с неравни очертания като картинка от психологическия тест на Роршах. Мъничък червен триъгълник примигваше в ъгъла на екрана.

— А, да. Анжелинската полиция се е затруднила с тази подробност. — Нортън набра команда на инфоплочата на масата. Встрани от снимката на екрана се появиха данни от разследването на криминалистите. — Когато най-накрая я застрелял, жената е стояла права в съседната стая. Високоскоростен електромагнитен куршум, който минал през главата ѝ и се забил в стената отзад. Тъгълът води до заключението, че той е стоял пред нея. Точно това е притеснило колегите ти от Анжелин, Севги. Не се връзва. Ако беше посрещнала

смъртта на колене, след като не е имала повече сили да се съпротивлява — да, това би било приемливо. Но да застане права пред дулото, след като толкова упорито се е борила за живота си... Просто не се връзва.

— Напротив, връзва се. — Карл замълча за миг, подлагаше на тест интуицията си и високоволтовите кабели, по които протичаше. Познаваше формата ѝ, така както ръката му познаваше дръжката на „Хааг“-а. — Предала се е, защото той я е заплашил с нещо много лошо.

— По-лошо от това да я пребие до смърт? — В очите на Нортън прозираше студен гняв. Карл не можа да прецени дали гневът е насочен и към него, или само към Мерин. — Би ли споделил какво точно ще да е било това?

— Децата — тихо каза Ертекин.

Той кимна.

— Да, и съпругът сигурно, но заплахата да убие децата ѝ е решила въпроса. Възползвал се е от генетичното ѝ програмиране. Казал ѝ е, че ще чака, докато децата се приберат.

— Няма как да го знаеш — каза Нортън все така гневно.

— Няма, така е. Но не виждам друго логично обяснение. Вмъкнал се е през защитите на къщата. Или Монтес го е познавала и го е пуснала, или той е изкормил софтуера, което означава, че е наблюдавал къщата достатъчно дълго, за да опознае системите, следователно е знаел, че жертвата му има деца и че те скоро ще се върнат. Това е бил козът му, лостът за натиск, и той го е използвал.

Видя ги как се спогледаха.

— Това обяснява нещата, но само донякъде — каза Ертекин, повече на себе си, отколкото на него или Нортън. — Всъщност само променя донякъде основния въпрос. Ако е бил готов да използва такава заплаха, защо не го е направил от самото начало? Защо си е направил труда да я мятат из стаята?

Карл поклати глава.

— Не знам. Но лично на мен изстрелът в главата ми прилича на екзекуция. Побоят трябва да е бил нещо друго.

— Разпит? Мислиш, че е искал да изтръгне някаква информация?

Карл обмисли въпроса ѝ, вперил неவிждащ поглед в границата между светлината на екрана и потъналата в сенки стена. Спомените се гърчеха като преплетени на кълбо влечуги... тази жена май, ръчкаше паметта му всеки път, когато си отвореше шибаната уста. Когато още бяха в затвора — „Минал ли ви е през ума подобен вариант?“ — беше събудила спомените му за коридорите на „Фелипе Суза“ и студената неотвратимост на собствените му мисли, докато чакаше да го спасят. И сега пак. Горещата миниатюрна стая в къща на безименна техранска уличка. Кръпки слънчева светлина по пода, сянката на зарешетения прозорец. Стара пот и леката миризма на изгорена плът. Писъци от дъното на коридора. Кръв по юмука му.

— Не. Има по-умни начини да получиш информация.

— Какво тогава? — настоя Нортън. — Просто садизъм? Или е някакъв вид проявление на суперменски синдром? Генетично оправдана бруталност?

Карл го изглежда. Нортън не сведе очи. Карл сви рамене и каза:

— Може да е било ярост. По някаква причина може просто да е загубил контрол.

Ертекин смръщи вежди.

— Добре де. Но после — какво? Изведнъж се е успокоил и я е екзекутирал, просто така?

— Може би.

— Лично аз не виждам никаква логика — заяви Нортън.

Карл отново сви рамене, този път, с леко пренебрежение.

— Защо трябва да има логика?

— Това пък какво означава?

— Означава, Нортън, че на биохимично ниво ти не си като Мерин. Нито ти, нито Ертекин. На нивото на лимбичната система, през амигдалата и в орбитофронталния кортекс на Мерин протичат стотици биохимични процеси, които при вас просто ги няма. — Намерението му беше да обясни всичко това спокойно и безпристрастно — обучението в социална пригодност беше отстранило вродената агресивност от речта му и езика на тялото. Но въпреки това досадата в собствения му глас го учуди сериозно и той довърши набързо: — Разбира се, че всичко това няма да ти говори нищо. Действията на този тип са ти напълно непонятни.

Тишина в слабо осветената съвещателна зала. Карл усещаше погледа на Ертекин като докосване. Сведе поглед към ръцете си.

— Казахте, че е убил още двајсетина освен тази жена.

— Седемнайсет са потвърдени, генетичен материал от Мерин е открит на местопрестъпленията — каза Нортън. — Още четири, за които не сме толкова сигурни. Това не включва хората, които е убил и излял на борда на „Хоркан“.

— Имате ли карта на убийствата? Къде е бил Мерин?

Не вдигна глава, но усети как двамата отново се спогледаха.

— Имаме — каза Нортън.

Защрака по клавиатурата на инфоплочата и образът с кръвта на Тони Монтес изчезна. На негово място изникна карта на континентална Северна Америка, прорязана от магистрали и яркочервената граница между щатите на Ръба и територията на Съюза. Имаше седемнайсет черни квадратчета и четири сиви, всеки в комплект с голяма колкото нокът снимка на жертвата. Карл стана и отиде при стената, за да погледне екрана отблизо. На снимката в Свободно пристанище Анжелин Тони Монтес беше щастливо засмяна, косата ѝ — фризирана като за парти, роклята — с голи рамене. Той докосна леко образа и отдолу се появи подробна информация с дребен шрифт. Майка, съпруга, агент по недвижими имоти. Труп.

Плъзна поглед по другите снимки, пръснати по картата като белези от акне. Макар и на различни хора, те си приличаха по едно — повечето не бяха портретни снимки, а от онези, случайно направените, които улавят най-пълноценно живота. Само две от снимките бяха холоизображения от лични карти, останалите бяха уловили усмивки и намигания към камерата, плътно изрязани, за да се отстранят роднините и приятелите, попаднали в кадъра. Лицата бяха на хора от различна раса и на различна възраст, от средата на трийсетте до един почти седемдесетгодишен дядо. Женени, неженени, с и без деца. Професиите варираха от специалисти по инфосистеми до обикновени работници.

Нямаха нищо общо помежду си, освен континента, на който живееха, и факта, че бяха мъртви.

Насочи вниманието си към Западното крайбрежие. Нортън набра нещо на инфоплочата и районът на Залива се наложи в голям мащаб върху основната карта. Мястото, където „Гордостта на Хоркан“ беше

паднал в океана, беше маркирано с голям квадрат близо до брега в комплект с единадесет имена и лица едно под друго встрани от квадрата. Още четири червени кутийки близо до Сан Франциско и Оукланд. Карл се загледа в последната група с усещането, че нещо не се връзва. Смръщи чело, докосна маркерите и се зачете в дребния шрифт.

Датите.

— Да, така е. — Ертекин се приближи зад гърба му. Карл я подуши, преди да я чуе. — Върнал се е. „Гордостта на Хоркан“ пада в океана и същия ден той извършва две убийства. После незначайно как минава границата с Републиката. Следващата му спирка е Ван Хорн в Тексас, на деветнайсети юни. Еди Танака, застрелян пред един бордей на Десета междушатска. След което се връща в Залива, близо четири месеца по-късно, на втори октомври. Какво ти подсказва това?

— Забравил си е портфейла?

— Браво. Знаех си аз, че с право сме те наели.

Карл се извърна и я погледна укорително. Нещо се случи с линията на устата ѝ. Той вдиша леко с надеждата да улови отново миризмата ѝ.

— Мерин работи с непълни данни. Не знам как се е сдобил със списъка на жертвите си, но явно не е разполагал с всички имена в началото. Защо му е било да се прехвърля в Джизъсленд през юни, щом е трябвало да се върне по същия път и да убие този тип, въ, Уитлок, по-късно. А сега и Монтес, в Анжелинското свободно пристанище. От Залива до там е съвсем близо, няма и гранични проверки. Явно избира целите си в движение.

— Да. И ние стигнахме до същото заключение. — Ертекин бавно отстъпи и спря до стола на Нортън. — Ако Джаспър Уитлок водеше живот подобен на Еди Танака, сигурно би могъл да ме убедиш, че Мерин не го е открил първия път и затова се е наложило да се върне по-късно. Само че Уитлок е бил брокер на медицински услуги. С напълно законен собствен бизнес, почтен гражданин, стълб на общността. Не е човек, когото е трудно да откриеш. Мерин го е застрелял в собствения му офис, както си е седял зад бюрото. Следователно през юни Мерин още не е знаел, че трябва да го убие. Разбрал е за това по-късно.

— Въпросът е откъде? — Карл гледаше картата и пръснатите по нея черни маркери. — Минава границата, за да види сметката на Танака, после отива чак в Тексас. Някакви признаци, че е отишъл там, за да търси информация?

— Не. Танака е бил мошеник на дребно, нищо повече. Наркотици, незаконни аборти. От време на време по някой контрабандно доставен орган за трансплантация.

Нортън вдигна очи от инфоплочата. Лицето му беше безизразно.

— На практика джизъслендски вариант на брокер на медицински услуги.

— Ами...

Ертекин свъси вежди и каза:

— Вече проучихме тази връзка. Танака не е бил официално регистриран в медицинския бизнес, нито в Републиката, нито другаде. По професия е бил специалист по биологични заплахи...

— Ловец на плъхове — допълни Нортън.

— Последните две години е бил безработен, изкарвал си е прехраната главно като сутеньор в района на Ел Пасо и на изток. Преди това се е занимавал със същото в Хюстън. Смятаме, че точно покрай това е влязъл в бизнеса с незаконните аборти. В тях има много повече хляб, отколкото в...

— В лова на плъхове — довърши Карл и кимна замислено. — Като гледам картата, имаме Югоизточен Тексас, Северен Тексас, Западна Оклахома, после две убийства в Колорадо, едно непотвърдено в Айова, едно сигурно и едно непотвърдено в Канзас, Мичиган, две в Илинойс, непотвърдено в Южна Каролина, непотвърдено в Мериленд, Луизиана, Джорджия и Северна Флорида. Открихте ли някаква връзка между жертвите? Колкото и дребна да е?

Физиономията на Ертекин беше достатъчно красноречива. И тя като него гледаше картата и пръснатите по нея лица на мъртвите.

— Ако се опрем на онова, което знаем, Мерин може да ги е подбирал и по телефонния указател — изсумтя Нортън.

14.

Крясъците я изтръгнаха от лапите на съня.

Първата ѝ сънена мисъл беше, че има кражба или че пазарлъкът под прозорците ѝ внезапно е загрубял. После особената ритмичност на гласовете си проби път през изтъняващата пелена на съня и тя си спомни къде се намира. Седна рязко в тясното войнишко легло. От липсата на синаптик чувстваше мозъка си като некъпан. В другия край на стаята зората нахлуваше през проядената от молци вариполарна завеса, перленосива светлина къпеше на бледи райета тавана и отсрещната стена. Погледна си часовника и изпъшка. Призивите отвън не се чуваха много ясно, но можеше да се досети за съдържанието им и без да различава отделните думи.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня.

— Да?

Гласът на Нортън в ухото ѝ:

— Чуваш ли феновете?

— Щом съм будна.

— Моите поздравления, Сев. Ако бяхме останали в града, щяхме здравата да го загазим. Гадният ти полицейски ум пак ни спаси кожата.

— Е... — Тя отметна завивката и стъпи на пода. Настръхна от студения въздух. — Значи Парис наистина има приятели в Талахаси.

— Нещо повече. — В гласа на Нортън се промъкна усещане за горчива усмивка. — Свързал се е с медиите. В „Добро утро, Юг“ само за нас говорят.

— Ох, мамка му. — Заопипва за дрехите си. — Ще можем ли да се измъкнем по живо, по здраво, как мислиш?

— Няма да е със суборбитален, това поне е сигурно. Каквото и да е държало под похлупак истината за генетичния статус на Марсалис, вече го няма. Тайната му е разкрита. Или Парис се е разприказвал, или е изтекла информация от по-високо място.

— Трябва да е бил Парис.

— Така или иначе, и двата входа към комплекса са блокирани от тълпи джизъслендци, шосето също е блокирано в последните два, че и

повече километра. Като ги гледам, всичките са фанатици, от най-лоша проба. Току-що говорих с пресаташето ни в Маями — опашката от проповедници с искания за ефирно време била стигнала до Аляска. — Тя пак усети усмивката му. — Вече не става въпрос само да се измъкнем от републиканското правораздаване, Сев. Сега сме низвергнати грешници, които държат при себе си една прокълната от Бога мерзост.

— Супер. И какво ще правим? — Севги нахлузи единия ръкав на ризата си. — Ще летим до дома по старомодния начин? КОЛИН сигурно държат тук един-два обикновени лиъра, нали? За кратки полети на ВИП персони.

— Би трябвало, да.

— И няма да стрелят по нас, когато навлезем във въздушното пространство на Републиката, нали?

Нортън не каза нищо. Севги се сети за профилиращите си чашки чак когато беше залепила ризата си наполовина. Дръпна ядно двете половини на предницата и се наведе да огледа пода.

— Стига, Том. Не може сериозно да мислиш, че...

— Добре де, едва ли ще стрелят по нас. Но може да принудят пилота да кацне на международното в Маями и да ни свалят от самолета там. Не сме добре дошли по тия места, Сев.

— Никъде не сме добре дошли, ако питаш мен — измърмори тя. Мярна прозрачния отблясък на силиконова чашка в долния край на леглото. Взе я с два пръста и я намести на дясната си гърда. — Добре, Том. Какво да направим?

— Нека първо говоря с Никълсън. — И продължи бързо въпреки сумтенето ѝ: — Сев, той може и да е задник, но все пак отговаря за оперативната дейност. И за него няма да е добре, ако се озовем в някой маямски затвор.

Севги се оглеждаше за другата чашка.

— Никълсън няма да удари с юмрук на ниво щатско правораздаване, Том, и ти го знаеш. Има твърде много политически амбиции, за да нервира хора с такова влияние. Ако Талахаси се ангажира активно с тази история, КОЛИН ще ни зареже да се оправяме сами.

Ново колебание от страна на Нортън. Шумът на тълпата отвън прииждаше като далечен прибой. Севги откри чашката под леглото,

измъкна я и я нагласи несръчно, с лявата ръка. Седна на ръба на леглото и се зае да залепи отново ризата си.

— Кажи ми, че греша, Том.

— Мисля, че грешиш, Сев. Никълсън ще погледне на това като на намеса в системата за сигурност на КОЛИН, положение, което zlepоставя и него. Дори да не се заеме лично с Талахаси, поне ще го препрати към горните етажи с гриф „спешно“.

— И междувременно какво? Ще си стоим тук?

— Човек може да заседне и на по-неприятни места, Сев — каза Нортън и въздъхна. — В най-лошия случай ще ти се наложи да прекараш още един ден с новото си приятелче.

— Моето ново... — Севги свали телефона от ухото си и го погледна. Малкото екранче тъмнееше невинно. Нортън не беше активирал визуалната връзка. — Да ти го начукам, Том.

— Просто се пошегувах, Сев.

— Така ли? Е, като се върнеш на Пето авеню, гледай да си купиш ново чувство за хумор.

И прекъсна разговора.

От наблюдателната кула към сушата положението не изглеждаше толкова страшно. Няколкостотин пъстро облечени жени и мъже се мотаеха пред входа на комплекса, а вляво от тях някакъв белокоп тип с костюм говореше екзалтирано от висотата на преносим пластмасов подиум. Два скалпени набързо холоплаката висяха килнати във въздуха над множеството. Сълзи и няколко старомодни автомобили с вътрешно горене бяха паркирани покрай шосето; хора на малки групи стояха до тях. Утринната светлина се отразяваше в стъкло и метални повърхности. Два хеликоптера танцуваха в небето — медийни платформи, ако се съдеше по цветовете им.

Не изглеждаше чак толкова страшно, да, но от портите ги дяляха почти двеста метра, врявата беше приглушена от разстоянието, а подробностите трудно се различаваха. Севги се беше сблъсквала с масови безредици, докато работеше като патрулен полицай, и се беше научила да не прави прибързани преценки на ситуации, включващи множество хора, струпани на едно място. Знаеше колко бързо може да се промени положението.

— ... може да има човешка форма, но не позволявайте тази форма да ви заблуди. — Думите се излъчваха от звуковата система на подиума, все още сравнително спокойни. Проповедникът очевидно беше поел бавен курс към истеричната кулминация. — Човекът е създаден по образ и с любовта Божия. Това... същество... е създадено от арогантни грешници, осквернили семето, дадено ни от Бог в неговата мъдрост. Библията ни казва...

Севги спря да го слуша. Загледа се с присвити очи в един от хеликоптерите горе.

— Нещо от щатската полиция? — попита постовия на кулата.

Той поклати глава.

— Ако тия долу щурмуват портата, ще се появят, но не и преди това. А дори и тогава ще се намесят само защото са наясно, че имаме право да използваме смъртоносни оръжия при нерегламентирано навлизане в охранявания периметър.

Лицето му беше спокойно, но горчивата нотка в гласа му беше красноречива. На гърдите му имаше малка табелка с името му — Ким, но Севги реши, че корейските американци са достатъчно близки по темперамент до китайците и също толкова склонни да се отнасят към света с чувство на горчивина. Преди отцепването подлудените от Занг-треската тълпи не бяха подбирали много-много кого линчуват.

— Не мисля, че ще се стигне дотам. — Опита се да демонстрира небрежна самоувереност. — Ще ви се махнем от главите, преди да е станало време за обяд, и те ще се разкарат.

— Дано.

Остави го да наблюдава тълпата и заслиза по външното стълбище. Комплексът тънеше в зловеща тишина, в ярък контраст с врявата отвън. Бяха замразили дейността на нанокулата до приключване на кризата и складовите хангари бяха затворени. Товарни подемници, широки по десетина метра, клечаха неподвижни по платформите и вътрешните писти като огромни скалпирани танкове, зарязани след края на колосален конфликт в градска среда. Подемните им платформи бяха празни.

В другия край на комплекса нанокулата пробиваше облачната покривка като противопожарна стълба с божествени размери. В сравнение с нея всичко друго изглеждаше миниатюрно, като пръснати на двора детски играчки. Перес беше една от първите нанокули,

построена, когато Марс все още бил почти девствена пустиня, а Бредбъри — набор от херметизирани конструкции. Сега изглеждаше изхабена и мръсна, в избеляло черно и петносано сиво, с набиващи се на очи подпорни структури. В сравнение с жизнерадостния ярко оцветен минимализъм на Сейгън или Каку Перес си беше антика. Дори за Севги, която не обичаше кулите без значение на цвета им, тази си беше тъжна гледка.

— Била ли си горе?

Севги се обърна. Марсалис се бе приближил на два метра зад гърба ѝ, без да го усети. Стоеше и я гледаше спокойно, по начин, който толкова силно ѝ напомни за Етан, че по гръбнака ѝ плъзнаха студени тръпки.

— На тази не съм. — Тя кимна неопределено на север.

— Минах обучение в Ню Йорк. Основно на Каку. Качвала съм се на Сейгън и Хокинг, също и на Левин, преди да я построят докрай.

— Не си много ентусиазирана май.

— Така е.

Това го накара да се усмихне.

— Но плащат добре. Нали?

— Плащат добре — съгласи се тя.

Той погледна към портата. Усмивката му се стопи.

— Цялата тази врява заради мен ли е?

— Да. — Почувства се смътно притеснена, сякаш републиканците от другата страна на оградата бяха нейни познати, чието лошо възпитание трябва някак да оправдае. — Сърди се на приятелчето си Парис. Явно не е издържал на изкушението, след като те измъкнахме под носа му. Издрънкал е всичко на тукашните медии.

— Значи сме имали късмет, че снощи ни доведе тук. Тя сви рамене.

— Известно време се занимавах със защита на свидетели. А там се научавах никога да не поемаш излишни рискове.

— Разбирам. — Той сякаш се замисли над думите ѝ. — Е, ще ми дадете ли някакво оръжие, или не?

— Това не влиза в сделката. Не прочете ли дребния шрифт?

— Не.

Това я свари неподготвена.

— Сериозно?

— Да си попадала някога в джизъслендски затвор? — Усмивката му беше мека, но очите му студенееха от спомена. — Не губиш излишно време с подробности, ако някой е дошъл да те измъкне от такова място.

— Вярно. — Тя се изкашля да прочисти гърлото си. — Е, въпросният дребен шрифт гласи, че КОЛИН ще ползва услугите ти в качеството ти на съветник, а не за реални действия. Следователно оръжие няма да ти трябва.

— Ще ми трябва, ако нашите джизъслендски приятелчета решат да щурмуват оградата.

— Това няма да се случи.

— Подобна увереност е вдъхновяваща. Ще можем ли да излетим оттук?

— Едва ли. Том се опитва да задвижи дипломатическата машина, но ще мине известно време, докато получим някакви гаранции за безопасност. В тази част на света противовъздушната отбрана първо стреля, а след това брой.

— Да, това съм го чувал. — Той обърна гръб на оградата и плъзна поглед по трептящата повърхност на Атлантика. — Като говорим за това, някаква идея защо колегите им от Ръба не са пуснали една-две топлинно насочвани ракети в задника на „Хоркан“, когато е пресякъл въздушната им граница? Доколкото знам, и те не се славят с особено самообладание, а „Хоркан“ определено е покривал параметрите на реална заплаха.

— Очевидно местният представител на КОЛИН ги е разубедил.

— Сериозно? — Марсалис вдигна вежда.

— Да. Напоследък отношенията ни с Ръба са доста добри. Не като с Републиката. Миналата година подписахме споразумение за пряк ИИ интерфейс, протоколи с висока съвместимост и минимален буфер. Н-джинът на Сейгън определи траекторията и я препрати директно към военновъздушното командване на Ръба. Никакви блокади, никакви инфопроверки извън най-елементарните. Минал е през буферите за няколко наносекунди. — Севги разпери ръце. — Всички са доволни.

— И най-вече Мерин.

Тя не каза нищо. Пресекливите кръсъци откъм портата стигаха до тях между повеите на океанския вятър. Марсалис бавно тръгна към

водата. Не каза нищо, не погледна назад към нея. Едва след първите му три крачки Севги разбра, че е очаквал от нея да продължи разговора и си е тръгнал, понеже тя не го беше направила.

— Къде отиваш? — Каза го с по-голяма лекота, отколкото ѝ беше по вкуса.

Той спря и се обърна.

— Защо? — попита я сериозно. — Да не съм под домашен арест или нещо такова?

„Майната му!“

— Не, не, просто... — Тя махна неуверено. — В случай че се наложи да те открия по спешност.

Той замълча, преценяваше казаното, така както беше претеглил и коментара ѝ относно защитата на свидетели по-рано.

— Ще се поразходя по плажа — каза накрая. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Ами... не. — Тя се поколеба. Той чакаше. — Трябва да прегледам данните от местопрестъплението Монтес, докато още имаме време. Да видя дали няма да изскочи нещо.

— Смяташ, че има такава вероятност?

— Не, но човек никога не знае. От четири месеца се занимавам с почерка на Мерин, но за анжелинската полиция това е нещо ново. Може да са забелязали нещо, което на мен ми е убягнало.

— Значи нямате пряк информационен интерфейс с тях, така ли?

— Да. Технически те не са част от службата за сигурност на Ръба. Имат си свое правораздаване, анжелинската полиция е автономна и на практика работи не много по-различно от полицията на който и да е голям град в Републиката.

— И не сте споделили с тях информацията си по този случай?

— Не сме. Вече ти казах, че предпочитаме да не създаваме излишна паника. — Махна уморено към оградата. — Чуй ги само. Как мислиш ще реагират хора като тях на новината, че тринайска с канибалски наклонности вилнее из Северна Америка и убива мирни граждани по неясни критерии? Помниш ли Сандерсен?

— Ерик Сандерсен? — Той вдигна рамене. — Ами да, помня го. И аз го търсих два месеца миналата година, като всички други.

— Значи помниш какво стана. Седем седмици само и едва не се стигна до военно положение в пет щата на Републиката. Медиите

нададоха вой до небесата за клонирани чудовища. Въръжени тълпи се опитаха да нахлуят в лагера в Симарон и да избият всичко живо вътре. Извънредни мерки за сигурност по цялата граница с Ръба. Ако Сандерсен не си беше провалил прикритието, ситуацията от времето на Занг-треската щеше да се повтори. А той беше обикновен беглец. Не беше убил никого. Ако се разчуе за Мерин, тълпите буквално ще откачат.

— Да, тълпите. Вие, хората, добре владеете този номер, нали?

Севги реши да пропусне последното покрай ушите си.

— Просто не искаме нова кървава баня — упорито повтори тя. — Даваме на местната полиция да разбере, че проявяваме интерес, и им съдействаме в някаква степен. Но не можем да си позволим някой да се докопа до цялостната картинка.

Той кимна. Изглежда, беше забравил за разходката си по плажа.

— И каква картинка предоставяте на тях?

— Версията ни за пред властите в Републиката е контрабанда на марстехска технология. Престъпна групировка и дистрибуторска мрежа водят война за откраднат продукт. — Думите имаха възкисел вкус в устата ѝ, скалъпени и неубедителни като неясно корпоративно изявление. Овладей импулса си да изкриви отвратено лице ѝ продължи: — Лесно пробутахме тази история в случая на Еди Танака, мошеник от дребен калибър. Когато убитият е почтен гражданин, залагаме на номера със случайните жертви. Невинен човек, озовал се на кофти място в кофти момент. Ако и това не върви, се позоваваме на сгрешена идентичност.

— Не ми звучи много убедително. А с генетичните следи как процедирате?

— Изпреварваме ги. Н-джиновете на КОЛИН имат достъп до полицейските инфобазы из цяла Северна Америка и постоянно търсят нововъведени данни, които да пасват на търсения профил. И това обикновено става много преди криминалистите да пуснат генно сканиране на събраните от местопрестъплението материали, така че в повечето случаи научаваме, преди някой друг да е разбрал, че има замесена тринайска.

— В повечето случаи?

— Да, в два от случаите ни се наложи да окажем давление върху патолозите, за да ги убедим да си мълчат. — Тя отклони поглед. — Не

е трудно за възможностите на КОЛИН.

— Да де, едва ли е трудно.

Севги усети, че е на път да се изчерви.

— Виж, трябва да се връщам в централната сграда. Щом искаш да се разхождаш по плажа, върви.

— Не. Ще дойда с теб.

Тя го стрелна изпод вежди. Той ѝ отвърна с невинен поглед.

— Няма да е лошо и аз да видя материалите по случая — каза той. — Да си заработя издръжката един вид.

Така че тръгнаха заедно към главния комплекс. Започнало беше да става горещо и Севги смутено долови миризмата на пот, която се излъчваше от тялото ѝ. Съжали, че не беше взела душ, преди да излезе.

— Та, казваше, че в Републиката не знаят за връзката с „Гордостта на Хоркан“ — подсети я Марсалис.

— Да. Медиите съобщиха, че няма оцелели. Казахме им за канибализма и че евентуалните оцелели са загинали при удара. Позволихме им да направят снимки.

— Хм.

— Да. — Севги сви устни. — Ужасът на канибалския кораб-призрак — кликнете тук за още изображения. Нахвърлиха се като на топъл хляб и го изпляскаха във всеки сайт на информационната мрежа. И изобщо не се сетиха за така наречената разследваща журналистика.

— Удобно.

Тя сви рамене.

— Стандартно по-скоро. Американските медии вече повече от сто години предпочитат сензациите пред фактите, а отцепването само засили тази тенденция. Пък и Мерин наистина е оцелял като по чудо. Намерил е начин да излъже системата така, че тя да го приеме обратно в криогнездото, след като е била тотално прецакана и криогенният протокол просто не е сработвал. Той обаче е преодолял тази пречка, убедил е криогнездото да се напълни с гел и да приеме, буквално да удави, живо неседирано тяло...

— Не е като да му е липсвало свободно време, за да го измисли.

— Знам. Но това е само началото. След това е трябвало да легне в гнездото и да си стои там, докато системата го дави, без да е седиран. Трябвало е да вдиша гела, в пълно съзнание, буден, без дробовете му да се разбунтуват инстинктивно, и всичко това в продължение на

двайсетина минути, докато „Гордостта на Хоркан“ програмира финалното си заходжане, навлезе в атмосферата, нанесе корекции в курса и се плъосне в океана.

Товарен подежник клечеше като заспал динозавър вдясно от тях и препречваше косата светлина на утринното слънце. Севги потрепери, когато навлязоха в дългата му сянка. Хвърли почти обвинителен поглед на Марсалис.

— Само се опитай да си го представиш — затворен в изправен ковчег, а онази гадост изпълва носа, устата и гърлото ти, излива се бавно в дробовете ти, притиска очите ти, а корабът наоколо ти се тресе, сякаш всеки момент ще се разпадне, а може и наистина да се разпада, защото няма как да си сигурен в обратното. Можеш ли да си го представиш?

— Опитвам се да не си го представям изобщо — меко каза той.
— Знаем ли как се е добрал до брега?

Тя кимна.

— Първата жертва в района на залива, Юлисис Уорд. Видя го на картата снощи. Сериозен бизнес с микрофауна, имал ферми за отглеждане на култури по цялото крайбрежие на окръг Марин и от онези, привързаните планктонни решетки на стотина километра навътре в океана. Не разполагаме със сателитни снимки, но по всичко личи, че е бил на инспекция при въпросните решетки, когато „Гордостта на Хоркан“ е паднал във водата. Станало му любопитно, приближил се твърде много и в резултат се простил с живота си.

— Или е отишъл там с нарочната цел да прибере Мерин.

— Да, и ние се сетихме за това. ССР направиха проверка с н-джин и не откриха никаква връзка между Уорд и Мерин. Проверката обхвана четиридесет години. Освен ако не са се познавали от предишен живот, тази история е точно такава, каквато изглежда — кофти съвпадение.

— Как го е убил?

— С харпун за акули „Креси“. Виждаш ли си човек, убит с такова нещо? — Севги размаха красноречиво ръце. — Направено е да спира големите бели акули през десет метра вода и на практика е портативен дезинтегратор. Пръснало е вътрешностите на Уорд из цялата стая. И на един от служителите му също — Емил Ночера. И двамата с един изстрел.

— Благодарил му е за помощта.

— Именно. Криминалистите казаха, че по същото време там е имало още двама служители, но те са избягали.

— Едва ли можем да ги виним.

— Да, плюс това са били нелегални. Изглежда, повечето сезонни работници в този бизнес са такива. И да са видели нещо, едва ли са щели да останат, за да дадат показания. От службата за сигурност ги търсят, но не хранят големи надежди.

— Те поне знаят ли за какво става въпрос?

— В ССР знаят, но дотам. Обществеността не подозира нищо — и ССР, също като нас, не могат да си позволят разгласяването на такава информация. Отношенията между Джизъсленд и Ръба са достатъчно обтегнати и без да се е разчуло, че някакъв тип прескача ту тук, ту там, все едно прехвалената им погранична охрана е висока до коляното бяла оградка.

— Но ченгетата от Ръба знаят, че той убива и на територията на Републиката?

— Уведомени са за това, да.

— Много любезно от тяхна страна да го запазят в тайна.

— Ами, както казах, не се долюбват много със съседите си. А и няма да изглежда добре, ако богатите и високотехнологични щати от Ръба не са в състояние да спрат един психопат, който минава границата, за да вилнее в Републиката. Ясно ти е какви дипломатически последици може да има това.

— Каква е ползата от технологията, ако Бог не е на твоя страна?

— Именно. А ако отгоре на всичко се разчуе, че въпросният психопат е, въ...

— Генетично чудовище? — меко попита той. — Изрод?

— Не съм го казала.

— Вярно. Не си.

— Републиката и без това пълни главите на населението си как Ръбът бил страхлива подлога на китайците. А предвид слуховете, които изтичат от Китай и бегълците от черните лаборатории... — Тя отново сви рамене.

— Ясно ти е как би изглеждало и това, нали?

— Съвсем ясно. Нищо не може да се сравнява с добрата история за вилнеещо чудовище.

Излязоха от сянката на подечника. Севги извърна глава да предпази очите си от внезапния прилив на светлина и ѝ се стори, че зърва мимолетна усмивка на лицето на чернокожия мъж. Погледът му се беше зареял някъде далеч отвъд сградите около нанокулата.

— Нещо смешно ли казах?

Въпросът ѝ го върна рязко в настоящето, но той не погледна към нея.

— Всъщност не.

Севги спря.

Той направи още две крачки, после също спря и се обърна към нея.

— Какво има?

— Ако имаш някаква полезна идея — хладно каза тя, — бих искала да я чуя. Ако ще си мълчиш, няма как да свършим работата.

— Не е нещо важно — отвърна спокойно той. — Ти сигурно би го нарекла резонанс.

Тя не помръдна.

— Резонанс на какво?

Той въздъхна.

— Резонанс между чудовища. Знаеш ли какво е „пистако“?

Тя разрови паметта си и измъкна нещо, прочетено отдавна в един доклад за престъпността във високопланинските подготвителни лагери.

— Да, нещо като демон, нали? От индианската митология. Нещо като вампир?

— Долу-горе. Пистако е бял мъж с дълъг нож, който идва нощем и нарязва индианци, за да се добере до телесната им тлъстина. Най-вероятно е цивилизационно обусловен мит, спомен от времената на конквистадорите и инквизицията, а те съвсем определено не са имали задръжки относно разчленяването на хора в името на Бога. В наше време обаче горе на алтиплано историята се е променила.

— Как?

Марсалис се ухили. Толкова много ѝ заприлича на Етан, че сякаш бръкна в душата ѝ и я докосна на същото място като него. Това я изпълни с ужас.

— В наше време — каза той — хората в Андите вече не свързват пистако с белия човек като такъв. Това е отминало. Иначе чудовището

си е същото и изглежда по същия начин, но сега легендата твърди, че пистако е нещо зло, което белият човек е *върнал*.

И кимна към надвисналата тъмна конструкция на нанокулата.

— От Марс.

15.

Размяната на кодове най-после завърши.

Севги се почувства изтръгната от настоящата реалност, отдалечена от нея като малко дете, което майка му нежно, но категорично отвежда от телевизионния екран. Виртуалните гнезда в местния клон на КОЛИН бяха доста раздрънкани, излязло от употреба армейско оборудване на трийсетина години с изцяло затворени звуконепроницаеми клетки, и сега в мъртвешката им застиналоост се усещаше тих звънтеж, който резонираше сякаш дълбоко в корема ѝ. Водена от навика, тя започна да се настройва на вълната на звънтежа. Внимателно пренасочване към новия фокус. „Виж това, виж това“. Цветовете над нея се завихриха в значение, което ѝ убягваше сякаш на косъм. Звънтежът беше пулсът на сърцето ѝ, трепетът на кръвта по вените и артериите, осъзнаване на клетъчно ниво. Вихърът от цветове постепенно замря и се отдръпна като разтопена филмова лента, от онези старите, целулоидните. Замести го стандартният пустинен формат.

Огледа се. Марсалис го нямаше.

— Добър ден, госпожо.

Интерфейсът на анжелинската полиция беше с външността на красив чернокож патрулен полицай на двацет и малко, обозначителните му знаци намигаха под смущаващо нетоплещото аризонско слънце. Материята на лятната му униформа с къси ръкави изглеждаше съвсем като истинска, същото важеше и за свършената му обветрена кожа. Мускулите изпъкваха като въжета по ръцете му и издуваха ризата на раменете. Севги кисело си помисли, че е като излязъл от началните кадри на порнофилм, преди дрехите да се разхвърчат. Предположи, че са подбрали този образ с идеята да внушат доверие и уважение към символите на анжелинските сили за опазване на реда, но самата тя с мъка сдържаше поруменялото си кикотене.

„Добре де, поне не е поредната шибана свръхкучка с идеални пропорции.“

Всъщност притокът на кръв май не се ограничаваше само до лицето ѝ.

— Хъм аз чакам...

— Свой колега. — Интерфейсът кимна. — На път е, но отнема известно време. Мога ли да видя пълномощното ви?

Севги вдигна отворена длан и проследи с поглед развиващото се кълбо от синкав машинен код. При допира си със земята „преждата“ припукваше и изчезваше като вода в суха пръст. Въпреки синия цвят на Севги ѝ се догади леко, сякаш гледаше как собствената ѝ кръв изтича от срязана вена на китката. Или така поне си беше представяла, че ще изглежда, когато...

„Я престани!“

— Благодаря, госпожо. Можете да продължите. — Познатите ѝ инфодомове се появиха пред нея. Интерфейсът отстъпи встрани, като знак за новия статут на Севги. — Колегата ви също.

Не беше забелязала. Марсалис се материализираше до нея. Докато го гледаше как се уплътнява, Севги загуби всякакъв интерес към патрулния полицай. Привличането се криеше в недостатъците — в бръчките по лицето, в бледия гладък белег като от изгаряне на дясната ръка, в едва забележимите прошарени кичури в косата му. В начина, по който устата му се кривна вдясно при вида на патрулния полицай. В начина, по който обемаше пространството, сякаш препречваше вход към някъде другаде. В начина...

Защо изобщо беше решил да дойде с нея във виртуалната лаборатория?

— Забави се — каза тя по-остро, отколкото беше възнамерявала.

Той сви рамене.

— Сърди се на гените. Тринайските имат висока резистентност срещу хипнотични техники. В „Орел“ познавах момчета, които не можеха да използват виртуален формат, без предварително да са седирани. Ще идем ли да видим какво имат за Тони?

Интерфейсът ги поведе през пясъка към най-близкия инфодом. Във въздуха отстрани висеше син холографски надпис. „Първично местопрестъпление“. Този дом си имаше врата, което не беше обичайна практика. Патрулният полицай издърпа черното желязно резе и бутна вратата от грубо одялани дъски. В пълен контраст, от другата ѝ страна имаше антре в превзет градски стил.

— Казвам се Кранстън — уведоми ги интерфейсът и отстъпи, за да им направи път. — Ако имате нужда от помощта ми, моля да ме повикате. Жертвата е в трапезарията. Втората врата вляво. Можете да докосвате и премествате всичко, но ако искате промените да се запазят, ще трябва да се консултирате с мен.

Откриха Тони Монтес на пода в трапезарията недалеч от кървавото петно на стената. Беше се свила при падането и сега лежеше на една страна, с извърната глава, така че разкашканата изходна рана се виждаше съвсем ясно. Крайниците ѝ се бяха оплели, сякаш нямаха кости, краката ѝ бяха боси. Потрепващите бели очертания около трупа я изолираха символично от дома ѝ, сякаш програмата всеки момент щеше да я извади от картинката. Докато се приближаваха, над тялото в спретнати холографски кутийки се появи допълнителна информация. Травми, час на смъртта. Вероятна причина за по-леките наранявания. Възраст, пол, раса. Генетични характеристики.

— Мразя го това — възкликна Севги, колкото да каже нещо. — Уж трябва да те улесни, а само ти отвлича вниманието от онова, което искаш да видиш.

— Сигурно може да се изключи.

— Да. — Не понечи да повика Кранстън. — Когато започнах работа в полицията, нюйоркското управление провеждаше тестове с виртуална опция, която ти позволява да говориш с трупа.

— Боже Господи, и чия откачена идея е това? — Ала въпросът му прозвуча някак разсеяно. Марсалис коленичи до тялото и свъси вежди.

— Не знам. На някой инфоманиак сигурно, с твърде много свободно време и изобилие от творчески напъни. Уж с цел да се предотврати загубата на чувствителност. Да напомня на разследващите, че трупът доскоро е бил живо човешко същество.

— Да бе. — Той взе едната ръка на мъртвата жена, с леко присвита нагоре длан, като чашка, и я повдигна нежно. На пръв поглед изглеждаше, че гали пръстите ѝ.

Севги коленичи до него.

— Вече се използваха моделите, с които връщаш жертвата на заден ход от момента на смъртта и я разхождаш през вероятната последователност на събитията. Така че крачката може и да не е била чак толкова голяма.

Той се обърна да я погледне и лицето му изведнъж се озова съвсем близо до нейното.

— Можем ли да го направим тук?

— Искаш ли?

Поредното свиване на рамене.

— Не бързаме за никъде, нали?

— Добре. Кранстън?

Интерфейсът се материализира без особен драматизъм в другия край на стаята, като химически проявена снимка с използваната през миналото хилядолетие технология, която им бяха демонстрирали на един семинар.

— С какво мога да ви помогна?

Севги стана и махна с ръка.

— Можеш ли да ни пуснеш събитийния модел? Само последните няколко минути.

— Няма проблем. Ще трябва да минете в съседната стая, защото, изглежда, е започнало там. Ще включа системата ей сега. Звук искате ли?

Севги често беше гледала подобни възстановки, затова поклати отрицателно глава.

— Не, само движенията.

— Добре. Последвайте ме, ако обичате.

Нервите ѝ съвсем се опънаха, когато патрулният полицай мина директно през стената. Севги и Марсалис предпочетоха по-конвенционалния път през вратата. Кранстън вече ги чакаше. Щом влязоха, небето зад прозорците рязко потъмня, а пердетата се плъзнаха наполовина като ефект в евтин филм на ужасите. Тони Монтес, все още жива и здрава, влезе в ролята на призрак — въплъти се бавно в центъра на стаята, с еспадрили в зелено и кремаво: отиваха си с цвета на полата и блузата ѝ. Гримът ѝ не беше размазан, лицето ѝ изглеждаше неестествено спокойно.

На крачка от нея системата скицира извършителя.

Мъжки силует, със стандартни черти и стандартна телесна маса като от анатомична рисунка в учебник по биология, всичко това скицирано в лъскаво черно. Ала скицираното създание дишаше. И не само дишаше, а изведнъж скочи към Тони Монтес и я удари жестоко с юмрук. Тя залитна мълчаливо назад, загуби равновесие и падна на

дивана. Едната еспадрила се изхлузи от крака ѝ, литна абсурдно високо и падна в другия край на стаята. Черната фигура стисна Монтес за гърлото и я удари в лицето. И другата еспадрила се изхлузи. Монтес се изправи с мъка; черната фигура я наблюдаваше със спокойствието на робот. После направи крачка към нея и я удари с юмрук в гърдите. Тя залитна към пердетата, падна, после пак се изправи. Посегна да му издере лицето и за награда получи силен шамар с опакото на ръката, който я запрати в другия край на стаята. Удари си гърба в ръба на отворената към коридора врата. Падна и този път не се опита да стане.

Черната фигура тръгна към нея.

— На този етап — обясни интерфейсьт — моделът смята, че убиецът е принудил Монтес да отиде в другата стая, изправил я е до стената и я е застрелял в главата. Системата все още работи върху причините за смяната на тактиката. Може би се е притеснил, че някой ще види убийството през прозореца, който гледа към улицата.

Черната фигура се наведе над Монтес, хвана я за косата и я изправи на крака. Изви едната ѝ ръка зад гърба и я повлече към вратата към трапезарията. На прага двете фигури застинаха като в жива картина.

— Ще желаете ли да се преместите в другата стая, за да проследите последния етап от възстановката?

Севги погледна Марсалис. Той поклати глава.

— Не. Изключи я.

Монтес и нейният скициран в черно убиец избледняха и изчезнаха. Марсалис мина през освободеното от виртуалните фигури място и Севги остана сама в предната стая. Когато го последва през прага, го завари коленичил до трупа, както преди. Този път четеше данните в кутийките.

— Хареса ли си нещо? — Това беше стара шега сред следователите от отдел „Убийства“, черен хумор от мястото на престъплението. Излезе от устата ѝ, преди да се е усетила.

Той вдигна очи и плъзна поглед из стаята.

— Искам да видя предишни данни.

Тя примигна.

— Предишни данни за какво?

— За нея. — Той посочи трупа на пода. — За Монтес.

— Марсалис, тя е била обикновена домакиня, по дяволите! — Даде си сметка, че се ядосва на самата себе си и на лекотата, с която беше превключила на стария полицейски режим. Овладея се. — Майка на две деца, която живее в скъпо предградие и продава недвижими имоти на половин работен ден. За какви данни говориш?

Той се поколеба. Стана и пак огледа стаята, сякаш не можеше да проумее как Монтеc се е сдобила с такова обзавеждане.

— Марсалис?

Той се обърна към нея.

— Ако тази жена е била агент по недвижими имоти, аз съм шибана бонобо. Искаш ли да излезем малко на чист въздух?

Тя вдигна вежда.

— Във виртуална среда?

— Изразих се образно. Все Трябва да има съвещателно ниво някъде в програмата. Какво ще кажеш да идем там?

Съвещателното ниво беше второ качество, откъдето и да го погледнеш. Помещаваше се на билото на скалисто плато, до което се стигаше от всяка точка на виртуалната среда чрез подаване на гласов код, който научиха от Кранстън. Системата ги прехвърли моментално, без осезаемо чувство за преместване, и изведнъж се озоваха високо в пустинята с панорамна гледка към инфодомовете в равнината долу. Анжелинските детективи бяха добавяли по нещо от себе си с годините и сега платото беше осеяно с любими кресла с различна тапицерия, две меки постелки за гимнастика, хамак, опънат между две дебели стоманени куки, забити във фрагменти от тухлена стена, които висяха неподвижно във въздуха; още един хамак, този път опънат по-конвенционално между две палми с реални размери; маса за билиард, и накрая, колкото и да беше странно, polegнал настрани старовремски мотоциклет със забита в резервоара брадва.

Беше много тихо, само вятърът свиреше в скалите под тях. Толкова тихо, че с малко въображение и ако напрегнеш слух, сигурно би могъл да чуеш недоловимия статичен шум на инфосистемите, които поддържаха в средата. Карл се вира известно време в домовете долу, но не се вслушваше за несъществуващи шумове, а премисляше видяното. Инфодомовете изглеждаха някак много далеч и това май

беше добре. Тук нямаше нищо, което да заслужава повече от повърхностен интерес. Чудеше се колко най-малко може да каже на Ертекин и колко точно съдействие трябва да изиграе, за да държи полицейския ѝ инстинкт в състояние на дрямка.

— Виж — каза накрая. — Борбата, която са моделирали тук и която видяхме долу, е пълна глупост. Монтес не е била жертва, тя се е борила докрай. При това е знаела как да се бори. Затова е останала толкова рано без еспадрили. Не са паднали случайно от краката ѝ, сама ги е изритала, за да се бие по-добре.

— И на какво основаваш тези си изводи?

— Отначало на инстинкт. — Вдигна ръка, за да спре протестите ѝ. — Ертекин, тук не става въпрос за някакъв умопомрачен сериен убиец. Мерин отива чак в Свободното пристанище, за да убие конкретна жена. Трябва да има нещо, което я прави специална.

— Може и така да е. Но това още не доказва, че е била специалист по бойни изкуства.

— Да. Но ръцете ѝ го доказват. — Той вдигна собствените си ръце с длани към лицето, пръстите свити наполовина в юмрук. — Напряко на кокалчетата ѝ има вградена костна сплав, усеща се през кожата. Вероятно калцикрит. Това е бойна технология.

— Или част от поддържащ режим по време на менопауза.

— На четиридесет и четири?

Ертекин поклати упорито глава.

— Снощи прегледах досието ѝ и там няма нищо за обучение в бойни техники. А и идеята ти изобщо не се връзва с генетичния материал, открит под ноктите ѝ. Наистина ли мислиш, че човек с професионална бойна подготовка ще си прави труда да дере противника си?

— Не. Мисля, че го е направила чак след като се е отказала от борбата. Когато е взела решение, че ще го остави да я убие.

— Защо ще...

Карл видя как Ертекин сама стигна до извода — челото ѝ се изглади, а очите ѝ леко се разшириха. На светлината на виртуалното аризонско слънце забеляза, че ирисите ѝ са с цвят на пръскан кехлибар.

— Знаела е, че ще намерим негови клетки под ноктите ѝ — каза тя.

— Да. — Той сведе свъсен поглед към инфодомовете долу. — Тони си е направила труда да ни събере доказателствен материал. Замисли се върху това. Имаме жена, която знае, че след малко ще умре. Само минути преди смъртта си прави планове как да повлече посмъртно убиеца си. Е, това вече е или нечовешки силна воля, или обучение. Или по малко от двете.

Постояха известно време в мълчание. Той погледна косо към нея и видя как вятърът прилепва косата ѝ към линията на челюстта. Нищо и никакво движение, почти несъществуващо всъщност, но нещо в него пробуди сърбеж ниско в корема му. Изглежда, и тя долови нещо, защото се обърна и го хвана, че я гледа. Карл пое в пълна мяра озарената от слънцето сила на тигровите ѝ очи, после тя побърза да отклони поглед.

— Генният анализ отхвърля наличие на подобрения — каза тя. — Само стандартният хромозомен набор, двайсет и три двойки, без аномалии.

— Не съм твърдял обратното. — Той въздъхна. — Това е шибаният проблем в наши дни. Появи ли се нещо изключително у човек, веднага отваряме каталога с подобренията да му открием серийния номер. Трябва да е нещо, наблъскано в екстрозом, някаква генна модификация. Никой не си задава въпроса дали пък не се касае за добрата стара наследственост плюс тренировки и обучение.

— Защото в наши дни най-често е другото.

— Не е нужно да ми напомняш, по дяволите. Само някой да спечели нещо, камерите се включват и моментално се почва с рекламата на някоя от безбройните генноформатиращи компании. — Той вдигна ръце в имитация на благодарствена реч. — „Искам само да кажа, че нямаше да постигна това без добрите хора от «Решения Амино». Без тях нямаше да успея!“ Еба си тъпанарщините!

И без да поглежда Ертекин, знаеше, че тя го гледа с вдигнати вежди.

— Какво?

— Нищо. Просто звучи странно от твоята уста, това е.

— Аха, само защото съм тринайска, трябва да харесвам платеното превъзходство, с което живеем. Виж какво, Ертекин, и аз нямах избор, също като теб. Никой не ми е ръгнал изкуствена хромозома ин витро. Имам двайсет и три двойки хромозоми точно като

теб и информацията, която носят, ме прави такъв, какъвто съм. Нещастници като мен не разполагат с опцията да се отърват от модификациите по желание. Няма спринцовка с дезактивираща секвенция, която да ми боднат в задника и да стана безопасен материал за разплод.

— Именно поради което — тихо каза тя, — мислех, че от твоя гледна точка екстразомите са крачка напред. Поне за следващото поколение.

За миг го затисна набралата инерция тежест на безсмисления му гняв, дънеше напред-назад в гърдите му като боксова круша, която никой не си е направил труда да спре. Образи от последните четири *пропилени* месеца се заредиха безредно в главата му.

Прогони ги.

— Въпросната гледна точка нещо ми идва наная в момента. Но нека се придържаме към Монтес, искаш ли? Едно мога да ти гарантирам — имала е боен опит или най-малкото е била обучавана в бойни техники. Ако нищо такова не излиза в досието ѝ, значи по някаква причина е намерила за нужно да го скрие. Няма да е първата, заселила се в Анжелинското свободно пристанище с чисто нова самоличност. Няма да е и първата, омъжила се за човек, който не знае нищо за миналото ѝ, така че и да говориш със съпруга ѝ, най-вероятно ще е загуба на време.

— Да. Обикновено така става.

— Колко големи са децата?

— На четири и на седем.

— От него ли са?

— Не знам. — Ертекин вдигна ръка и направи жест, който ѝ даде достъп до операционната система. Изтегли инфосвитък — излъчващ меко сияние текст, изписан във въздуха като послание от някой ангел. Запрехвърля страниците с деликатни движения на средния и безимения пръст, с показалеца държеше свитъка отворен. — Да. Първото раждане е регистрирано в Републиката, изглежда, са се преместили в Свободното пристанище малко след това. Второто дете е родено тук.

— Значи и тя е от Републиката.

— Така изглежда, да. Мислиш ли, че има отношение към станалото?

— Възможно е. — Карл се поколеба в опит да облече и останалото в думи, смътните прозрения, които беше получил, докато гледаше възстановката на убийството. — Има нещо друго. Децата са били очевидната принуда, причината Монтес да преклони глава.

Ертекин махна с отвращение с ръка.

— Това вече го каза.

— Да, но правилният въпрос е защо му е повярвала. Можел е да я убие, а после да изчака и да убие и другите от семейството ѝ. Защо е повярвала, че той ще удържи на думата си?

— Мислиш, че една майка, поставена в подобна ситуация, има избор? Мислиш, че...

— Ертекин, цялото ѝ поведение е било поредица от съзнателни решения. Помниш генетичния материал под ноктите, нали? Тук не става въпрос за цивилен, а за компетентен професионалист, който извършва поредица от изключително хладнокръвни и много трудни пресмятания. И една от тези сметки е била да се довери на човека, който я е застрелял в главата. Какво ти говори това?

Тя се намръщи и отговори неохотно:

— Че го е познавала.

Карл кимна.

— Да. И то добре. Достатъчно добре, за да е сигурна, че ще удържи на думата си. Въпросът е къде и как твоята домакиня от предградията, майка на две деца и агент по недвижими имоти на половин работен ден, се е сдобила с такива приятели?

Отиде и се изтегна в един от хамаците, докато тя размишляваше над въпроса му.

16.

Когато излязоха от виртуалната среда, завариха Нортън да ги чака.

Севги примигна, докато мозъкът ѝ бързо превключваше на нормален режим, и го видя да я наблюдава през стъкления люк, вграден в похлупака на гнездото. Беше почти като да гледаш към някого под водата. Тя натисна освобождаващия бутон отстрани и се надигна на лакти, докато похлупакът се вдигаше.

— Някакъв напредък? — Чу собствения си глас все едно ушите ѝ бяха заглъхнали.

Нортън кимна.

— Да. От бавната разновидност.

— Ще се приберем ли най-после у дома?

— Довечера може би. Никълсън е впрегнал и Рот в задачата и по всичко личи, че се готви сериозен дипломатически скандал. — Усмихна се криво. — Рот настоява за тежковъоръжен моторизиран ескорт до международното летище на Маями и придружаващи изстребители, докато не напуснем въздушното пространство на Републиката. Истината е, че просто иска да им натрие носа.

— Такава си е нашата Андреа. — Севги се измъкна от гнездото и се изправи неуверено, замаяна от престоая във виртуалната лаборатория и липсата на синаптик. И като напук я изпълни благодарност към Андреа Уокър Рот и мощните дипломатически мускули на КОЛИН. Всъщност не харесваше Рот, както не харесваше и останалите от политическия отдел, знаеше, че Рот не е по-добра от тях, че е предимно и най-вече брокер на власт и влияние, но...

„Но понякога, Сев, е добре батальоните да са на твоя страна.“

— Според мен истинският натиск идва от Ортис. — Нортън махна към другото гнездо, от което се измъкваше Марсалис. — Наближават номинациите за генерален секретар и така нататък. През следващите осем месеца ще гледа всячески да угажда на ООН. С малко късмет и попътен вятър от догодина може той да ти е шеф, Марсалис.

Чернокожият мъж се ухили.

— Не на мен. Аз съм на свободна практика, забрави ли?

— Така или иначе, най-вече от него зависи дали ще прекараме още една нощ тук, или не. В този щат има много подизпълнители по проекти на КОЛИН. Плюс доста чувствителни лидери на бизнес общността, които не биха искали да се мъти водата. На тази струна ще свири Ортис, докато Рот загрява телефоните до Вашингтон. — Нортън разпери ръце и се обърна към Севги. — Предполагам, че ще трябва да изчакаме, докато се мръкне. Ще си налягаме парцалите, и толкова.

Марсалис примижа и предпазливо раздвижи едното си рамо.

— Има ли ти нещо? — попита Севги.

Той я погледна за миг, сякаш преценяваше нивото на искрена загриженост в гласа ѝ:

— Да. Резултат от четири месеца на долнокачествен бетамиелин хлорид.

— Уф! — изсумтя Нортън.

Марсалис раздвижи експериментално дясната си ръка, така както го правят алпинистите — длан върху основата на врата и лакът високо до главата. И пак се намръщи.

— Едва ли ви се намира нещо подръка, нали?

Нортън поклати глава.

— Нищичко. Пътникопотокът през тази кула напоследък е сведен до минимум. Поради липса на клиенти с мрежа, липсват и необходимите за поддръжката ѝ продукти. Ще издържиш ли, докато стигнем в Ню Йорк?

— Мога да издържа кажи-речи вечно. Просто предпочитам да не го правя, стига за вас да е без значение. Малко е, хм, неприятно.

— Ще ти намерим някакви болкоуспокояващи — обеща Севги. — Трябваше да кажеш още снощи.

— Пропуснах.

— Виж, все пак ще проверя дали нямат нещо в запас — каза Нортън. — Току-виж открият нещичко в прахоляка из складовете.

— Благодаря. — Марсалис премести поглед от единия служител на КОЛИН към другия, после кимна към вратата на в-залата. — Ще ида да се поразходя. Ако ви потрябвам, на плажа съм.

Нортън го изчака да излезе и възкликна:

— Какво? Ако ни потрябвал? Той на нас? Аз ли нещо бъркам, или в момента той е този, който иска нещо от нас?

Севги потисна усмивката ся.

— Той е тринайска, Том. Какво ще правиш?

— Ами първото, което ми хрумва, е да не се претрепвам да му търся бетамиелина.

— Той каза вълшебната думичка. По-точно следващата де.

— Да — неохотно кимна Нортън. — Каза я, вярно.

Поколеба си и Севги разбра какво ще каже още преди да си е отворил устата, И незнайно защо го каза вместо него:

— Етан, нали?

— Виж, знам, че не обичаш да...

Тя поклати глава.

— Няма значение, Том. Аз... Може би наистина съм твърде докачлива на някои теми. Но може би е време. Нали? Канеше се да попиташ за Етан. Дали и той е бил такъв.

Кратка пауза.

— Беше ли?

Севги въздъхна, изпробваше мислено стегите на самоконтрола си. Дишането ѝ беше малко неравномерно, но иначе... „Майната му, Сев, минаха четири години, все някога трябва да...“

„Да какво?“

„Трябва ти... нещо, Сев. Някакво шибано нещо, това ти трябва.“

Нова въздишка. Жест към вратата, през която току-що беше излязъл Марсалис.

— Етан беше... просто различен човек, Том. Не беше само генетичния си код, не беше просто натъпкана с химикали тринайска и изработена по поръчка лимбична система. Той...

Нов безпомощен жест.

— Дали виждам прилики? Да. Дали и Етан излъчваше това... отношение в стил „що не ми срежеш гърлото да видиш дали ми пука“? Да. Дали и Етан караше всеки друг нормален мъж в стаята да настръхва, така както ти настръхваш в присъствието на Марсалис? Да. Значи ли това, че...

— Сев, аз изобщо не...

— Настръхваш, Том. — Тя разпери ръце и пусна на свобода усмивката, която беше спряла преди малко. — Настръхваш. Те за това

са били създадени в крайна сметка, вродено им е. А твоята реакция — и тя ти е вродена. Само че ти си резултат от еволюцията на стотици хиляди поколения, а те са продукт на няма и стотина години наука. Побързо менажиране на системата, това е всичко.

— Това какво беше, цитат от рекламна брошура на проект „Поборник“?

Севги поклати глава и продължи, все така с усмивка:

— Не. Етан го казваше често. Виж, нали ме попита дали Етан и този тип си приличат. Откъде да знам? Етан ставаше половин час преди мен всяка сутрин и правеше прясно смляно кафе за двама ни. Дали Марсалис би направил такова нещо? Кой знае.

— Има начин да се разбере — с равен глас подхвърли Нортън.

Усмивката на Севги се стопи и тя вдигна предупредително пръст.

— Това дори не го подхващай.

— Извинявай. — Само дето не прозвуча много искрено. Усмивка трептеше в ъгълчетата на устата му. — Трябва да прескоча до Пето авеню и да си оправя чувството за хумор.

— Правилно си избрал.

Той изведнъж стана сериозен.

— Виж, просто съм любопитен. И при двамата са налице някои много сериозни генетични модификации.

— И какво от това? Твоите родители са модифицирали един и същ изходен генетичен материал в чест на теб и на брат ти още в началото на проект „Нортън“. Означава ли това, че двамата си приличате?

Нортън сви устни.

— Едва ли.

— Тогава защо приемаш, че само защото Етан и Марсалис имат еднакъв набор от някои основни генетични характеристики, това би довело до подобие и в характерите им? Не можеш да поставяш знак за равенство между тях само защото и двамата са вариант тринайсет, точно както не можеш да ги поставяш под един знаменател само защото... и аз не знам, само защото и двамата са *чернокожи*, да речем.

— О, стига, Сев. Бъди малко по-сериозна, ако обичаш. Тук става въпрос за сериозна генетична тенденция, а не за цвят на кожата.

— Сериозна съм, уверявам те.

— Не, не си. Стреляш слепешката и го знаеш. Аналогията ти не струва.

— За теб може би, Том. Но ако излезеш през портала, ще видиш нещо съвсем друго. Все същите жестоки предразсъдьци, старомодни като всичко друго в Джизъсленд.

Нортън я изгледа ядосано. В тона му се промъкна укорителна нотка.

— Ти пък позволяваш на типичното за Съюза тесногърдие да вземе връх.

— Така ли мислиш? — Не искаше да се ядосва толкова, но гневът се издуваше в гърдите ѝ и тя не откриваше начин да го потисне. Гласът ѝ изтъня от беснеещия му пулс. — Знаеш ли, Етан си направи труда да издири сурогатната си майка. Оказа се, че е уважаван университетски преподавател в Сиатъл, но иначе била от тук.

— От Флорида?

— Не, не от Флорида. — Севги махна с раздражение.

— От Луизиана, Мисисипи, нещо такова. От Джизъсленд във всеки случай. Отраснала в южните Съединени щати преди отцепването.

Нортън сви рамене.

— Доколкото знам, това не е нещо необичайно. По онова време повечето сурогатни майки са били набирани от пояса на бедността. Евтина суровина, пресни яйцеклетки за бързи пари, нали така?

— Да, но тя извадила повече късмет. Договорила се с някаква клиника на Западния бряг да ползват яйцеклетките ѝ срещу достатъчно пари, за да се установи в Сиатъл и да учи. Работата е там, че аз придружих Етан, когато отиде да се види с нея. — Севги знаеше, че гледа безжизнено в една точка, но нищо не можеше да направи по въпроса. Онова тогава беше последното им пътуване заедно. — Разказа ни доста неща. Няма да повярваш какво е преживяла, най-вече заради шибания цвят на кожата си. И това е било само преди едно поколение.

— Говориш за Джизъсленд, Сев.

— О, сега кой се държи високомерно, като гражданин на Съюза?

— Добре. — За пръв път в гласа на Нортън изби гняв.

— Виж, Сев, ако не искаш да говориш за това, хубаво, нямам нищо против. Но гледай да решиш искаш ли, или не. Аз просто се

опитвам да разбере нещо за нашия новоизлюпен приятел.

Севги въздъхна.

— Не, не това правиш, Том. Не е в това въпросът.

— Не е ли? Значи сега си и телепатка на всичкото отгоре?

Тя се усмихна уморено.

— Не е нужно. Просто съм свикнала с това. От времето, когато бях с Етан. Не става въпрос за Марсалис. А за мен.

— Брей, телепатка, че и скромна при това. — Но тя долови колебанието му под подигравателните думи. Сви рамене.

— Както искаш, Том. Може още да не си го осъзнал, може би не искаш да го осъзнаеш. Но онова, което наистина те гложди, не е Марсалис сам по себе си, а *Марсалис и аз*. Как ще реагирам на присъствието му, как вече реагирам на присъствието му.

Нортън я гледа дълго. Толкова дълго, че Севги се зачуди дали просто няма да ѝ обърне гръб и да си тръгне. После той на свой ред сви рамене. И каза тихо:

— Добре. И как реагираш на присъствието му, Сев?

Нортън позна — за прибирането им вкъщи, ако не за друго. Докато получат зелена улица, денят превали, а когато и това стана, тълпите още обсаждаха портата. Някой беше монтирал покрай шосето големи преносими лазерни панели, част от тях включени към автомобилни акумулатори, други — захранвани от собствени енергийни клетки. Гледани от кулата, приличаха на чудата картинна галерия на открито, с малки групи хора пред всеки панел и други, които се разхождаха насам-натам. С падането на нощта и закъснялата поява, на три патрулни сълзи на щатската полиция скандирането беше утихнало. Полицаяте просто бяха паркирали между другите коли и дори да полагаха някакви усилия в посока контрол над тълпата, по нищо не личеше. Колкото до медиите, те очевидно се бяха омели.

— Виждал съм го това — каза постовият на кулата, строен латиноамериканец, току-що застъпил на смяна. — Щатските гледат да ги разкарат овреме, за да няма документални кадри, ако ситуацията се сговни. И в случай, че ситуацията наистина се сговни, на следващата сутрин всички пускат един и същ цензуриран материал. Талахаси има уговорка с почти всички мрежи, привилегирован достъп до

правораздавателната система и така нататък. Никой не смее да наруши правилата.

— Да — избоботи Марсалис. — Отговорна журналистика. Колко ще ми липсва това.

Нощният вятър откъм океана беше студен и миришеше на сол. Севги усети как поредният повей раздвижва кичур коса покрай лицето ѝ, в същия миг усети и гъдела на полицейския си инстинкт. Устоя на желанието да го погледне, овладя и гласа си.

— Ще ти липсва? Защо, къде отиваш?

За разлика от нея, той се обърна да я погледне. Тя го стрелна изпод вежди и погледите им се сблъскаха.

— В Ню Йорк, къде другаде? — спокойно каза той. — На територията на Северноатлантическия съюз, гордия дом на свободната американска преса.

Тя пак го погледна и този път не отклони очи.

— Нарочно ли се опитваш да ме вбесиш, Марсалис?

— Не бе, просто цитирам туристическите справочници. Съюзът е единственото място, където казусът Линдли срещу Националната служба за сигурност все още е в сила, нали така? Даже и статуята на Линдли още си стои на Батъри Парк, с гравирани в основата надпис „Защитница на истината“. Паметниците ѝ в Републиката отдавна са махнати, поне където аз съм ходил.

Севги реши да не се заяжда повече, потисна временно и полицейския си гъдел или по-скоро го избути на заден план за по-късен анализ. Колкото до другото, не беше сигурна дали в гласа му наистина се е прокраднала ирония, или е плод на собственото ѝ въображение. Беше достатъчно раздразнителна в момента, за да вижда несъществуващи неща, може би и той беше достатъчно раздразнителен, за да вложи ирония в думите си. Не беше в настроение да се занимава с това. След целодневното чакане никой от тях не страдаше от излишък на добро настроение.

Премести се в другия край на кулата и погледна надолу. В дъното на комплекса, скрита отчасти зад масивната конструкция на нанокулата, пистата за кацане грееше в зелено, очертана от маркиращи светлинни. Голямото разстояние създаваше илюзията, че примигват, като въглени, раздухвани от океанския вятър. От КОЛИН бяха осигурили чартърен полет, плосколинеен, така че се налагаше да

изчакат още малко, но самолетът беше на път и само след няколко часа щяха да си бъдат у дома. Почти усещаше допира на любимите си памучни чаршафи.

За Марсалис можеше да се тревожи и по-късно.

След няколко минути той си тръгна, без да каже нищо, стъпките му закънтяха по металната стълба. Севги го гледаше как се отдалечава в светлика на наземното осветление — пак отиваше към плажа. Небрежна походка, почти ленива дори, ако не беше военната стойка, която прозираше във всяко негово движение. Не погледна назад. Скоро мракът на плажната ивица го погълна. Севги се намръщи.

„Има време. Ще се тревожиш за това по-късно, Сев.“

Насочи мислите си в по-неутрална посока и се загледа към светлинките.

И сякаш по нейна команда самолетът на КОЛИН се появи от облачната покривка, обточен със своите си обозначителни светлинни. Целуна пистата, безшумно заради разстоянието, и бавно уби скоростта като обсипана със скъпоценни камъчета сянка.

Севги се прозя и тръгна да си вземе нещата.

По време на полета задряма и сънува статуята на Линдли. Мурад стоеше до нея под студената светлина на зимно слънце — както когато тя беше на единайсет, макар че в съня си беше вече голяма — и сочеше издълбания в основата на статуята надпис. „Има само един начин да се скриеш от неудобната истина и този начин е да потънеш в невежество. Аз не държа на удобството и няма да търся убежище от истината. За мен е важно да знам.“

„Виждаш ли — каза ѝ Мурад. — И една жена като нея стига.“

Но когато Севги вдигна поглед, вместо статуята на постаментата стоеше черният силует на убиеца от възстановката във виртуалната лаборатория — и скочи към нея с вдигнат юмрук.

Тя отскочи, блокира удара и успя да го сграбчи за китката. Китката се хлъзгаше в хватката ѝ и едва сега Севги видя, че ръката му завършва не с юмрук, а с отлята от метал гръцка театрална маска. Докато се боричкаше с черната фигура, светкавичната логика на сънищата ѝ подсказа, че противникът иска да притисне маската към лицето ѝ и успее ли, тя никога няма да може да я свали.

В другия край на парка млада майка буташе бебешка количка. Две хлапета клечаха в тревата и водеха въздушна битка с изстребителни

в ярки цветове, пръстите им се движеха трескаво по бутоните на дистанционните, главите им се въртяха безумно зад непрозрачните визьори на виртуалните шлемове. Собствената ѝ битка стана по-бавна, все едно се давеше в кал. Виртуалният убиец беше по-силен от нея, но се биеше глупаво. Всеки неин ходи печелеше време, но тя така и не успяваше да го нарани, да се изскубне.

Маската вече хвърляше сянка върху лицето ѝ.

„Направих всичко, което можах“ — уморено каза Мурад и на Севги ѝ се искаше да извика, но не можеше. Беше ѝ трудно да диша, болеше я гърлото. Баща ѝ се отдалечаваше от нея, вървеше през парка към парапета и водата. Трябваше да извърне глава, за да не го изгуби от поглед. Би извикала подире му, но гърлото я болеше ужасно, а и без това знаеше, че няма да има полза. Започна да губи желанието си за борба, усещаше предвестниците на окончателното си изчерпване. Дори слънцето ставаше студено. Бореше се механично, горчиво, а над нея маската...

Самолетът се люшна и я събуди.

Някой беше намалил осветлението и салонът тънеше в сумрак. Тя се наведе към прозореца и погледна навън. Кули от кристална светлина се плъзгаха зад стъклото, обсипани с червени навигационни маркери. А после дългото тъмно отсъствие на Ист Ривър, нанизала мостове като скъпоценни пръстени, надянати на тънък и леко изкривен пръст. Севги въздъхна и се отпусна в седалката.

„У дома“. За добро или зло.

Самолетът пое по прав курс. Марсалис се появи откъм предната секция, сигурно на път към тоалетната. Кимна ѝ на минаване.

— Добре ли спа?

Тя сви рамене и излъга.

17.

Докато кацнат и минат през пустите зали на терминала за чартърни полети на летище „Кенеди“, стана почти три през нощта. Нортън ги остави да чакат при безкрайната редица стъклени врати в зоната за посрещачи и отиде да докара колата си от паркинга. Целият комплекс тънеше в осветена до бяло тишина, която виеше сякаш на косъм от слуховия диапазон.

— Та какъв е планът? — попита Марсалис.

— Планът е да поспим малко. Утре ще те заведа в Джеферсън Парк, там е централата ни, да те представя на шефовете. Рот, Ортис и Никълсън ще искат да говорят с теб. После ще се опитаме да открием още нещо за Монтес. Ако теорията ти е вярна, в базите данни все трябва да има някакви следи от предишната ѝ самоличност.

— Надявай се.

— Не се надявам, сигурна съм — сопна се тя. — Никой не може да изчезне напълно, та дори да се крие в Анжелинското свободно пристанище.

— По всичко личи, че Мерин се справя добре с изчезването.

— Неговото е временен феномен.

След тази словесна престрелка продължиха да гледат в различни посоки из празния терминал, докато Нортън не се дотъркаля с безумния си кадилак. Допреди две седмици упорито отказваше да вдигне гюрука, сега обаче нямаше накъде да мърда. Нощният въздух извън сградата хапеше свиреп, предвещаваше настъпването на истинските зимни студове.

— Готина кола — каза Марсалис, докато се качваше.

На мястото до шофьора, моля ви се. Севги завъртя очи и се качи отзад. Нортън ѝ се ухили в огледалото.

— Благодаря — каза и потегли с магнитна тяга до ламарината. На кадилака не му се получаваше съвсем гърленият рев на автомобилите от старите филми, на които Нортън мъкнеше Севги от време на време в арткината, но шумът и така си го биваше, също и скоростта, с която излетяха по изходната рампа. Нортън подкара по

магистралата към града. Комплексът на летището се стопа зад тях като коронката на горска фея. Нортън отново погледна в огледалото и попита:

— Как ще решим въпроса с настаняването, Сев?

— Може да ме настаните в хотел — каза с прозявка Марсалис. — Който и да е. Не съм претенциозен.

Севги на свой ред се престори, че се прозява, и се облегна назад.

— Не може ли да го решим утре? Честно казано, не ми се занимава сега. Тази нощ можеш да останеш у нас. Том, утре ще го доведе и на обяд ще те чакаме в службата. Някъде на месанина. В дванайсет става ли?

С периферното си зрение забеляза, че Нортън се опитва да улови погледа ѝ в огледалото. На лицето му беше изписана онази грижливо моделирана липса на изражение, която означаваше, че някой от непосредственото му обкръжение е на път да допусне сериозна грешка. Често я използваше по време на съвещанията при Никълсън. Севги упорито гледаше през страничния прозорец.

— Може да остане при мен, Сев. Имам достатъчно място.

— И аз имам. — Каза го небрежно. Все така гледаше матовата панделка на мантинелата, която се точеше плавно в мрака край колата. Такси-сълза се стрелна в платното за насрещно движение. — На теб обаче ще ти отнеме цял час да разчистиш боклуците, които държиш в стаята за гости, а аз трябва само да разпъна дивана. Така че ни остави пред нас и нямай грижа.

Сега вече се обърна и срещна погледа му в огледалото. И тя ги можеше безизразните физиономии, когато реши. Том сви рамене и пусна музикалната уредба. Зазвуча дървен пънк от ерата на отцепването, който вече никой не слушаше. „Детройтърс“ или „Ерър Коуд“ — Севги така и не се научи да различава двете групи въпреки искрените опити на Нортън да я просветли по въпроса. Загледа се отново през прозореца и се остави на вълната от сарказъм, която се лееше от уредбата под съпровода на познатите мощни басы и насечените стакатови акорди на китара. По някое време дори заприпява наум там, където помнеше текста:

Получи к'вото искаше най-сетне:

*живот в кутийка с панделка увит,
юначен код и патриотски песни,
и шибания флаг в пръстта забит.*

Марсалис се размърда, наведе се напред да погледне дисплея на уредбата, после се облегна пак без коментар. Китарен бяс се лееше от тонколониите. Колата летеше в нощта.

Спряха пред кооперацията на Севги и Нортън изключи двигателя и слезе да ги изпрати до входа. Хубав жест, но излишен — в Харлем от десетилетия нямаше тежки престъпления, а между пазарските сергии вече шетаха подранили продавачи, помъкнали щайги със стока. До два-три часа тук щеше да гъмжи от живот. Севги си напомни да затвори плътно прозорците, преди да си легне. Усмихна се уморено на Нортън.

— Благодаря, Том. По-добре тръгвай.

— Да — колебливо каза той.

— Хубаво, ще се видим утре на мецанина — небрежно добави тя.

— Ами, добре. В дванайсет?

— Да, в дванайсет става.

— Къде предпочиташ да обядваме? При Хенти или...

— Да. При Хенти. — Последното беше казано на заден ход. — Там е добре.

Той бавно кимна и тръгна към колата си. Тя му махна за довиждане. Том потегли, като току поглеждаше назад. Двамата изчакаха, докато кадилакът не се скри от поглед, после Севги се обърна към входа на сградата и вдигна лице към скенера. Вратата се отвори с хидравлична въздишка.

— На/ шестия етаж — каза тя и нагласи сака на рамото си. — Няма асансьор.

— Сериозно? И защо?

— За да се запази автентичността на сградата. Част от чара ѝ. Идваш ли?

Тръгнаха бавно по стълбите. Лазерните панели се активираха с приближаването им към всяка следваща площадка, после постепенно угасваха. Ярката бяла светлина огряваше стенописи в стил графити отпреди отцепването и вградени в мазилката холоснимки на сградата в

различни етапи на растежа ѝ. Севги се хвана, че за пръв път от месеци им обръща внимание, разбудена от усещането за мъжа зад себе си, което, изглежда, ѝ разкриваше нови перспективи така, както лазерните панели ѝ осветяваха пътя. Потисна внезапното желание да се изяви като екскурзовод.

Влязоха в апартамента ѝ и тя го поведе от стая в стая да му покаже кое къде е. Марсалис влезе в банята веднага щом обиколката приключи. Докато той беше там, Севги провери прозорците, нагласи ключалките, състави наум списък с нещата, които трябва да направи. Извади чаршафи и юрган от гардероба в стаята. Докато смъкваше бельото от горния рафт, зърна отражението си в огледалото и не можа да се познае. На лицето ѝ беше се беше изписало топлото нервно смущение, което я обземаше все повече, колебанието как следва да подходи към всичко това. Върна, се в хола, включи захранването на дивана и го разпъна с дистанционното. Докато слагаше чаршафите, той излезе от банята и дойде при нея.

— Разполагай се — каза тя, след като подръпна за последно долния чаршаф и се изправи.

— Благодаря.

Стояха и гледаха чистите гладени чаршафи. Той сякаш чакаше нещо. И може би като ответна реакция някаква верига в нея се затвори. Тя пхна ръце в джобовете си и го погледна в очите. После каза:

— Вратата е с двойно заключване. ДНК кодирана.

Той свъси вежди ѝ я изгледа мълчаливо.

„О, майната му, почва се.“

— Май ще е по-добре да ти го кажа още сега. Рано или късно ще го разбереш, така че по-добре да ти го кажа аз. Последната ми сериозна връзка беше с мъж като теб, тринайска. Той вече не е между живите, но бяхме заедно достатъчно време, за да схвана как вие, тринайските, сте устроени тук. — Тя се почука по слепоочието. — Затова знам, че в момента най-вероятно обмисляш най-прекия път до пресечката на Източна Четиридесет и пета и Първо авеню.

Никаква видима реакция. Тя засили натиска.

— И си преценил правилно — не е далеч. Три-четири километра, минаваш мислената граница и си си у дома. Територия на ООН в самия център на Ню Йорк. Не знам как ще те измъкнат след това, но предполагам, че хората, от които зависи това тук, в Съюза, няма да

ритат много. Отношенията им с ООН по принцип са по-добри от отношенията им с КОЛИН, с много малки изключения. Ако трябва да си говорим истината, нас ни харесват почти толкова, колкото харесват и Републиката.

— Това сигурно е голямо разочарование за вас.

— Меко казано. Та, както казах, знам какво ти се върти в главата. И дори не те виня особено. Не е като да си тук по собствена воля, въвлякохме те в нещо, което сам едва ли би избрал. Оказва ти се принуда, а аз отлично знам, че тринайските трудно приемат всяка форма на външно давление. В момента се чудиш как да излъжеш ключалките или да разбиеш вратата.

Думи на Етан. Неизменно ги казваше с широка усмивка и закачливо намигане.

Чакаше да види как ще реагира Марсалис. Какво ще направи.

Не направи почти нищо. Само вдигна вежди и сведе поглед към ръба на отворената си дясна длан. Севги разпозна обучението по овладяване и изместване на първичните импулси и я побиха тръпки.

Той се изкашля.

— Е, хубаво е човек да знае, че го разбират толкова добре. Само че, Ертекин, твоят подход има един сериозен недостатък. Ако наистина бях побеснелият, действащ под принуда гадняр с изродени гени, който ти...

— Не съм казала, че...

— ... който ти описа току-що, то какво ще ме спре да не ти строша черепа още сега, да ти разпоря корема и да взема малко топла кръв за безценните ти ДНК ключалки, след което да се разкърша с малко сутрешен джогинг до пресечката на Източна Четиридесет и пета и Първо авеню?

— Ключалката реагира само на слюнка.

Той я погледна в очите.

— Значи ще е още по-лесно — мога да взема от устата ти, след като те убия.

— Мислиш ли, че ще ме уплашиш, Марсалис?

— Изобщо не ми пука дали ще те уплаша, или не. — За пръв път, откакто го познаваше, в гласа му престърга гняв. — Чукала си се с някакъв изпушил тип с някое и друго генетично подобрене, който се е представял за тринайска, и сега се самозалъгваш, че аз съм като него

— в това ти е проблемът. Не знам какво символизирам за теб, Ертекин, какво ти се иска да символизирам, но аз няма да участвам в това. Не ме брой. Аз не съм някакво шибано число, не съм шибан генетичен код. Аз съм Карл Марсалис, макар да мисля, че вече се познаваме отнякъде. — Подаде подигравателно ръка като при запознанство, после си я дръпна. — И в случай че още не си го проумяла, аз съм това и нищо повече. Ако не ти харесва, можеш да вървиш по дяволите и да си изясняваш чувствата някъде, където няма да те чувам.

Стояха един срещу друг на три крачки разстояние и се гледаха. Севги имаше чувството, че стаята се полюшва едва доловимо около оста на заключените им погледи.

— Намираш се в моя дом — напомни му тя.

— Ами намери ми някой шибан хотел тогава. — Задържа още миг погледа ѝ, после сведе очи към разтегнатия диван. — С обслужване по стаите, което не включва психоанализа. — Още една кратка пауза. — И с асансьор.

Сякаш от нищото я напуши смях. Тя го прикри като кашлица. И каза:

— Добре.

Той направи физиономия и отвърна:

— Хубаво.

Севги приседна на страничната облегалка на дивана. Ръцете ѝ още бяха пъхнати в джобовете, но вече усещаше как напрежението в стомаха я отпуска.

— Уморен съм — каза Марсалис. Не стана ясно дали го казва като извинение, или като информация. — Никъде няма да ходя, нито ще се мъча да ти избягам. Ще гледам да поспя малко, пък на сутринта ще видим дали няма шанс да започнем на чисто. Какво ще кажеш?

Севги кимна.

— Бива.

— Добре. — Той се огледа, после пак спря поглед на дивана. — Мерси, че ми оправи леглото.

Тя сви рамене.

— Ти си ми гост.

— Може ли чаша вода?

Тя стана и кимна към кухнята.

— Разбира се. Охладителят е на плота. Чашите са в шкафа отгоре. Чувствай се като у дома си.

— Благодаря.

— Няма нищо. Лека нощ.

Севги отиде в стаята си и затвори вратата. Постоя малко до нея, заслушана в стъпките му откъм кухнята.

После извади дясната си ръка от джоба на сакото, отвори длан и се загледа в минизашеметителя „Ремингтън“, който беше стискала допреди миг. Изглеждаше съвсем безвреден, къса дебела матовосива тубичка. Контролната лампичка в единия край примигваше в зелено. Метнат силно от късо разстояние или при пряк контакт с целта, минизашеметителят беше достатъчно мощен да извади човек от строя за двайсетина минути.

Поколеба се за миг, после пъкна тубичката под възглавницата и започна да се съблича.

Лежеше по гръб на дивана с кръстосани под главата ръце и зяпаше тавана.

„Уж излезе от затвора, а още не си свободен.“

„Тъпа кучка!“

„Е, не точно. Разобличи те за секунди, а това значи, че е адски умна.“

Въздъхна и погледна към прозореца. Шест етажа, а сигурно и те бяха вързани към същата система за сигурност като вратата. Никакъв шанс.

„Винаги бих могъл да...“

„О, млъкни! Колко пъти трябваше да ти го повтаря Съдърланд, ти глух ли си? Прави само онова, с което ще можеш да живееш в мир и занапред. Тя ти оправи леглото все пак. Измъкна те от Републиката, от затвора. Толкова ли е лошо? Потърпи, поработи по случая. Подхвърли им нещо, колкото да свалят гарда. Така или иначе, ако искат това сътрудничество да даде някакви резултати, няма как да те държат постоянно на каишка.“

Посегна, взе чашата и се надигна на лакът да отпие.

„Значи така, мацката си пада по изродени. А не й личи да е от тоя сорт.“

„Кой сорт? Като Зули?“

„Я стига, онова беше еднократно.“

„Двукратно. Засега.“

„Зули е готина. Приятелка.“

„Да бе, приятелка, която от време на време обича да се чука с изроди.“

„Може пък да обича с мен да се чука от време на време. Да ти е хрумвал този вариант случайно? Може пък генетичният ми статус да няма нищо общо с това.“

„Да бе. Може и тази фуста, Ертекин, да се е чукала със своя си изрод, защото го е харесвала като човек, а не защото е бил тринайска.“

„О, я заспивай.“

Не можеше. Мрежата пращаше ръждив гъдел из цялото му тяло в дисонанс с ритъма на сърцето му.

„Добре ще е утре да се погрижиш за това. Почти четири месеца караш на долнокачествен хлорид — чудо ще е, ако скоро не те гепи някой пристъп.“

„Ама с Дудек и приятелчетата му свърши работа.“

„Да, само че сега не става въпрос за банда неонацистки олигофрени, а за друга тринайска. Адаптирана тринайска, както личи. Трябва да се заредиш на максимум, ако ще...“

„Опа!“

„Какво «опа»? Два-три дни, докато онези свалят гарда, и изчезваме, забрави ли?“

Поглед забит в тавана.

18.

Силен хлориден бодеж го изтръгна от съня — лявата ръка го болеше чак до костта и го беше избила студена пот. Беше се свил инстинктивно и в гърлото му напираше тихо скимтене. Обучението на леля Читра по управление на болката, превърнало се в императив, белязан дълбоко в съзнанието му, се включи автоматично. Приеми болката, дишай, дишай, докато я овладееш, *и не издавай нито звук, по дяволите*. Преглътна и се обърна на другата страна.

Спомни си, че е в дома на Севги Ертекин, и се отпусна. Скимтенето се откъсна от устата му като нисък стон.

Стаята беше пълна с почти нефилтрирана светлина на прозорците имаше вариполарни завеси, но някой беше забравил да ги затъмни. Според часовника му беше малко след девет. Изпъшка и раздвижи пръстите на лявата си ръка, прогони постепенно болката. Мрежата, по причини, които все още убягваха на биолобораториите на „Марстех“, „помнеше“ травмите от стари наранявания и понякога претоварваше системата в съответните части на тялото. Нямаше проблем, ако зареждаш редовно и качествено системата — най-много да почувстваш затопляне и лек сърбеж на мястото на старите рани. Но при боклуците, които купуваше от Луи през последните няколко месеца, невромускулният интерфейс сигурно съвсем се беше раздрънкал. А с тази си ръка веднъж беше спрял саудитско бойно куче. Генномодифициран хибрид, истинско чудовище, бледо като призрак: появи се изневиделица от пустинната нощ и скочи с ръмжене към гърлото му. Събори го по гръб, зъбите му се забиха до кокал, и дори след като уби проклетото чудовище, минаха почти пет минути, докато разчекнат захапката му и го махнат от него.

Наостри слух за някакви звуци в апартамента, но не чу нищо. Ертекин явно още спеше. Колкото до самия него, със сигурност нямаше да заспи пак, а вратата си беше все така заключена. Обмисли набързо ситуацията, после стана, нахлузи си панталоните и тръгна към кухнята. Кратък преглед на шкафовете му осигури кафе за еспресо машината в ъгъла. „Робуста смес Олимпус Монс — директно от

генните лаборатории на Марстех!“ Да бе, как ли не! Позволи си една кисела усмивка, нагласи машината за две дълги кафета и отиде да вземе мляко от хладилника.

Имаше две отворени кутии „ЛонгЛайф“. По тежестта им прецени, че едната е пълна почти до половината, а другата е почти празна. Някакъв импулс го накара да приближи нос до разкъсаните картонени опаковки. Смръщи се отвратено и ги изля една след друга в мивката. Съдържанието на по-празната от двете кутии вече се беше сгъстило и се изсипа на лигави бели съсиреци. Карл поклати глава и пусна силно водата да ги отмие.

— Със Зули ще си паснете като дупе и гащи — измърмори и се върна да потърси неразпечатано мляко.

— С кого говориш?

Той се обърна с нова кутия в ръка. Миризмата на кафе вече изпълваше кухнята и или това, или шумът от ровичкането му в шкафовете бе събудил Ертекин. Беше застанала на прага на кухнята, с подпухнали очи и рошава коса, навлякла огромна избеляла тениска с логото на нийоркската полиция, с което облеклото ѝ се изчерпваше, поне доколкото той успя да прецени. Физиономията ѝ не вещаеше нищо добро.

— Пея си — каза той. — Сам. Направих кафе.

— Виждам, не съм сляпа.

Той вдигна вежда.

— Личи си.

Тя го изгледа продължително и безстрастно, после му обърна гръб. Тениската примамливо погали задника ѝ и дългите ѝ бедра.

— Колко е часът?

— Някъде девет и половина.

— Майната ти, Марсалис. — Гласът ѝ се отдалечи към спалнята.

— Ти да не страдаш от безсъние бе?

Шум на пусната вода, после някаква врата се затръшна и го заглуши. Внезапен и неканен образ се пръкна в главата му. Севги Ертекин си съблича тениската и влиза под душа, вдигнала ръце под брадичката си, топлите струи я обливат, гърдите ѝ — полускрити и притиснати от ръцете ѝ, и...

Ухили се криво и наби спирачките на въображението си, преди да е стигнало до слабините. И без това кафето беше готово. Силно и с

каймак, ароматът му рязко го върна към прашните сглобяеми мехури на лагер Хуари. Зловещият сърбеж по кожата му от слънце, екранирано от изкуствена атмосфера, едва наскоро стъпила се достатъчно, за да става за дишане; особеното притегляне на марсианската гравитация, хлабавата хватка на една планета, която не го разпознаваше като един от своите и не схващаше за какво ѝ е притрябвал. Кафе в алуминиеви флакони, хрущящ под стъпките прах и Съдърланд до рамото му: говори ли, говори с басовия си глас като познати до болка обороти на тежка заводска машина. „Тук нищо не е с човешки мащаби. Достатъчно е да заслониш очи и да се огледаш“. И ето ги зашеметяващите висоти на масива Верн, сами по себе си достатъчно потвърждение на думите му. Отпи от кафето и вдигна изненадано вежди. Онова за „истинските генни лаборатории на Марстех“ май беше вярно. Мразеше, когато реалността потвърждава дразнещите хвалби на рекламата.

Наля още една голяма чаша и я остави да изстива на кухненския плот. Пада ѝ се на Ертекин. Взе си своята, отиде в хола и погледна към пазарчето долу. Не познаваше добре града, а тази му част още помалко, но кооперацията на Ертекин беше от стандартните нанотехнологични ъпгрейди и той реши, че площадчето сигурно е било част от същото преустройство. Притежаваше смътно органичния дизайн на ранното наностроителство. В югоизточната част на Лондон имаше квартали, които изглеждаха по подобен начин. Сгради в саксия — просто ги изливаш и след това ги гледаш как растат.

Чу я да излиза от спалнята, чу я в кухнята. А после я усети в хола, при себе си — стоеше зад гърба му и го гледаше. Изкашля се, сигурно да го предупреди за присъствието си. Той се обърна и я видя в другия край на стаята, облечена и сресана, хванала чашата с две ръце. Вдигна я в неопределен жест.

— Благодаря. — Отклони очи за миг, после пак го погледна. — Аз... Сутрин не съм в най-добрата си форма.

— Нямай грижа. — После добави напосоки, колкото да запълни мълчанието: — Може да се тълкува като знак за величие. И Фелипе Суза се е събуждал в мрачно настроение, ако може да се вярва на биографите му.

Проблясък на усмивка от нейна страна.

— Така ли?

— Да. Всичките му открития в молекулярната динамика са направени нощем. Прочетох биографията му веднага щом се върнах на Земята. Стори ми се редно. Та книгата твърдеше, че когато започнал работа за УНАМ, отказал да води лекции преди обяд. Сигурно е било страхотно да имаш такъв преподавател, нали?

— Не и за теб.

— Е, със структурата на основните кръгли молекули мога да се справя, но от всичко по-сложно ми се завива свят, така че...

— Не, имах предвид ранното ставане. — Тя пак махна леко с чашата, този път само с една ръка. — Едва ли си падаш по...

— О, това ли? — Той сви рамене. — Заради обучението е. Някои навици не се губят никога.

След последните му думи тишината зейна отново. Разговорът стържеше и засядаше в плитките води на нейното упорстващо смущение. Карл затърси нещо, с което да го отгласне от брега. Нещо, което му беше минало през ума снощи, когато най-сетне се беше унесъл в сън.

— Знаеш ли, мислех си за нещо. Прегледали сте записите на бордовия джин на „Хоркан“, нали? Още през юни, когато е започнало всичко това.

— Да. — Каза го с лекичко удвояване на съгласната и въпросителна интонация. Хареса му как прозвуча. Зачуди се как да продължи по-нататък.

— И на кого възложихте задачата? На вътрешен екип?

Тя поклати глава.

— Съмнявам се. Ние получихме готовите транскрипти. Извличането сигурно са го възложили на някое генийче от факултета по машинни интерфейси на Масачузетския технологичен. Обикновено те поемат поддръжката на н-джиновете ни. Защо, мислиш, че може да са пропуснали нещо?

— Винаги има такава възможност.

Последното му спечели скептичен поглед.

— Нещо, което те са пропуснали, а ти ще хванеш?

— Добре де, не точно да са пропуснали нещо. — Отпи от кафето. Махна с ръка. — Просто нещо, което не са се сетили да потърсят, защото аз не съм бил част от картинката тогава. Някаква връзка между мен и Мерин. Някаква съпоставка.

— Връзка? Нали каза, че не го познаваш.

— Не го познавам. Стига, Ертекин, ти си ченге. Все трябва да знаеш нещо за теорията на комплексността. За социалните мрежи.

Тя сви рамене.

— Знам нещичко. В курсовете по демодинамика ни обясниха основните постулати. Интуицията „Ярошанко“, Чен и Дъглас, Рабани. Назад, чак до Уотс и Строгац, всичките онези простотии за малкия свят на глобалните мрежи. И какво? Озовеш ли се реално на улицата, теорията на демодинамиката ти върши кажи-речи толкова работа, колкото поезия в бардак.

Той успя да устиска усмивката си.

— Може и така да е. Но малкият свят на глобалните мрежи е полезна теория. А обществото на тринайските на Марс е един много малък свят. Като самия Марс. Не познавам Мерин лично, но бас ловя, че може да бъде открита връзка помежду ни с отклонение две степени, може и по-малко. А ако такава връзка съществува, то кой би могъл да я открие по-добре от н-джин?

— Прав си. Защо обаче питаш конкретно за този на „Хоркан?“

— Защото той е последният, имал контакт с Мерин. Логично е именно...

Тиха камбанка откъм вратата.

Ертекин си погледна механично часовника. Очите ѝ се присвиха объркано.

— Том май наистина не смее да ни остави сами — спокойно каза Карл.

Объркването изчезна, заменено от пренебрежение, което той прецени като изфабрикувано. Ертекин отиде до вратата и вдигна слушалката на гласовата уредба.

— Да?

Очите ѝ се разшириха. Тя кимна, каза „да“ още няколко пъти, вече без въпросителната, после затвори. Погледна Карл. Лицето ѝ беше намръщено по всички правила на изкуството. Той не можа да прецени дали е притеснена, ядосана, или и двете.

— Ортис — каза тя. — Долу е.

— Каква чест! Винаги ли посреща лично новоназначените служители? — Успя да прикрие изненадата си.

— Не знам за такъв случай, поне откакто аз работя за него.

— Значи причината трябва да е в мен.

Надявал се бе да прозвучи небрежно и с много ирония. Само че някъде през последните четири месеца беше изгубил това си умение. Тежестта на казаното не му убягна, не убягна и на Ертекин.

— Да. — Тя го погледна. — Причината трябва да е в теб.

Беше виждал Ортис, но шефът на КОЛИН едва ли го помнеше. И двете им срещи бяха преди години, и двете в изкуствената и неискрена атмосфера на дипломатически посещения, а Карл беше само един от няколкото агенти по залавяне на тринайски сред тълпата служители на Агенцията, които си чакаха реда да стиснат ръката на шефа. Второто Мюнхенско споразумение още беше в бъдещето, носеха се слухове, че КОЛИН ще се върне на масата за преговори, за да подпише договора, с всичките му клаузи този път, и всички много внимаваха в картинката. По онова време — помнеше го смътно, защото това му беше последна грижа тогава — Ортис все още беше новак, наскоро нает политически съветник, направил успешна политическа кариера в щатите на Ръба и далеч от сегашното си високопоставено положение в КОЛИН. Беше забравил подробностите, помнеше само прошарена коса и силен слънчев загар, плюс стройна фигура на танцьор, нетипична за годините на мъж, доста попрехвърлил четирийсетака. Леко дръпнати сериозни кафяви очи, които може да му бяха наследство от филипински предтеча или от биоскулптиране, целящо да внуши на гласоподавателите именно това. Приятна усмивка.

От своя страна, по онова време Карл беше зает да се наслаждава на новопридобитата си анонимност. Медийният шум около пътуването му до Земята и драматичните събития на борда на „Фелипе Суза“ беше заглъхнал предната година, а жадната за знаменитости рекламна машина, при липса на всякакви опити от негова страна да подклажда интереса ѝ, се беше отегчила от него и се беше насочила към поредната си жертва. Вярно, беше се измъкнал жив и що-годе нормален от заседнал в дълбокия космос кораб, но какво друго беше направил напоследък? АГЛОН пазеше ревниво вътрешните си дела и беше пасивна по отегчително бюрократичен начин, нищо общо с шумно рекламираната дейност на други организации, която мрежите обичаха толкова много. А и не липсваха и други случаи от висок

обществен интерес. Като подрастващия син на някакво африканско кралско семейство, който си разиграваше коня на европейска сцена, демонстрираше екстразомния си капацитет в един от колежаите на Кеймбридж и лъскавата си чернолика хубост в нощните клубове на Лондон. Семейство Банистър пък беше получило гражданство в Съюза въпреки общественото недоволство. Една таитянска филмова звезда се омъжваше. И така нататък. Незаспиващото медийно око се беше насочило другаде и Карл чувстваше отсъствието му като неочакван заслон от свирепия пек на марсианското слънце.

Слязоха на улицата. Студът го удари през тънката материя на якето „С(т)игма“, което си беше изпросил във Флорида.

Ортис ги чакаше от другата страна, облегат на служебната лимузина. Беше с невзрачно черно палто и пиеше кафе, купено от близката будка. Холографското лого в черно и жълто примигваше слабовато на ялната зимна светлина по сергиите на пазарчето, същото лого се кипреше и върху картонената чашка в ръката на Ортис. Над чашката се вдигаше пара и се срещаше с парата от дъха му в студения въздух, когато я вдигаше към устните си. Един бодигард стоеше малко встрани, зает да не се набива на очи и да се прави на небрежен; очите му оглеждаха фасадата зад тъмните очила.

Щом ги видя, Ортис остави кафето върху покрива на лимузината и когато Карл го приближи, направи крачка напред и му протегна ръка. Без да мигне дори, без знак, че очаква вътрешната мобилизация, която се изписваше по лицата на хората, когато се ръкуваха с него, след като знаеха какъв е. Вместо това върху слабото му загоряло лице цъфна ведро усмивка, която свали петилетки от иначе сериозното му излъчване.

— Господин Марсалис. Радвам се да се видим пак. Доста време мина — може и да не помните, но сме се виждали в Брюксел.

— Пролетта на и трета — каза Марсалис, като се опита да прикрие изненадата си. — Помня.

Ортис се намръщи театрално.

— Каква каша беше тогава, а? Две коренно противоположни становища, които упорито се отдалечаваха, вместо да се сближават. Направо не е за вярване, че изобщо си направихме труда да водим преговори.

Карл сви рамене.

— Говоренето по принцип е лесната част. Прави добро впечатление и не струва нищо.

— Да, съвсем вярно. — Ортис смени темата с полираната лекота на професионален политик. — Госпожо Ертекин. Дано ми простите, че се натрапих така. Том Нортън ми каза, че ще идвате, и реших, че ще е добре да ви осигуря ескорт след всички преживени неприятности. И понеже така или иначе минавах наблизо...

„Реши, че не е за изпускане възможността да впишеш в баланса си дребна услуга към служител на ООН. Или пък да позяпаш на воля една тринайска.“

Но въпреки сарказма си откри, че му е трудно да изпита неприязън към Ортис. Може да беше заради спокойното ръкостискане и усмивката, или пък заради контраста с последните четири месеца в Републиката. Обърна се да провери реакцията на Ертекин, да види дали ще разчете нещо по лицето ѝ. В тигровите ѝ очи и...

... нещо невидимо разсича въздуха между тях.

Карл се задейства, преди да е осъзнал причината за реакцията си.

... нещо черно се стрелна в периферното му зрение...

Врълхлетя върху Ертекин, събори я и я натисна на паважа. Посегна да извади оръжие, каквото нямаше. Над главата му въздухът избухна в съскаща ярост.

„Магнитен огън.“

Първото, което чу ясно, беше как купето на лимузината отива по дяволите — звук като внезапно излял се проливен дъжд. Някой извика, после изохка от болка. Някакви хора падаха зад него. Письци. Той лежеше върху Ертекин, натискаше я и се оглеждаше трескаво за...

Ето ги!

От другата страна на пазарчето, отвъд пишъците и паниката на хората — три приклекли черни силуета, характерното полюляване на скейтъри. Държаха късите електромагнитни пръскачки ниско пред слабините си и сърфираха през тълпата. Отваряха си път с рамене — хората от двете им страни залитаха и падаха като покосени. Мрежата представяше движенията им на забавен каданс. С подхранена от хлоридите яснота той моментално закова вниманието си върху водещия скейтър — стойката му се промени, миг по-късно той вдигна дулото на пръскачката, очите му се разшириха още повече в бледия

процеп на черната скиорска маска. Деляха ги най-много шест метра — този път нямаше да пропусне мишената си.

Карл улови погледа му, изръмжа и се отлепи от паважа.

По-късно щеше да се пита дали е било заради погледа, заради звука, който издаде, или заради осигурената му от мрежата допълнителна скорост, но някое от тези неща или всичките заедно му спасиха живота. Може би по лицето на онзи се беше изписала смесица от погнуса и страх, когато Карл се хвърли към него, но заради маската трудно можеше да се прецени. Така или иначе, Карл вече връхлиташе върху него. Три — преброй ги, една! две! три! — широки стъпки и порция светкавични хватки таниндо. Ръбът на лявата му ръка се заби под брадичката на водещия скейтър, дясната само добави височина и векторно завъртане. Паднаха един върху друг. Пръскачката се търкулна на паважа. Карл се надигна и заудря скейтъра в лицето и гърлото.

Другите двама си знаеха работата. Дясното крило прескочи боричкащите се на пътя му тела, приземи се леко върху колелцата и продължи напред. Карл забеляза всичко това смътно, защото беше твърде зает да убива водещия скейтър. Другото крило се опита да изпълни същата маневра, но я оплеска, понеже закачи с единия ролер рамото на Карл при скока. Политна с главата напред, почти грациозно, удари се в паважа и се претърколи. Падането му беше контролирано, така че до секунда-две пак щеше да е на крака. Мрежата нижеше миговете като мъниста. Карл заби още веднъж лакът в лицето на своя човек и той изведнъж се отпусна под него. Докато катурналият се скейтър ставаше от земята, Карл се хвърли към пръскачката на водача им. Хвана я несръчно, с лявата ръка, пролази настрани, за да си осигури линия за обстрел, и стреля.

Магнитният заряд издаде звук като вряща вода, докато излизаше от дулото. Нямаше откат — слава Богу! — нямаше нужда и да се прицелва особено, изстрелът беше почти от упор. Карл лежеше в неудобна позиция и гледаше как куршумите се забиват в мишената. Скейтърът пак залитна напред, но този път без грам изящество. Срина се по лице, крайниците му се сгърчиха — и повече не помръдна.

Празният зареждащ механизъм на електромагнитната пушка изкашля и млъкна.

Разнообразни звуци стигнаха до съзнанието му — викове и истеричен плач. Стиснат в стегите на мрежата, Карл ги чуваше като

през дълга тръба. Изправи се предпазливо, защото на клетъчно ниво още не беше убеден, че третият скейтър няма да се върне. Захвърли празното оръжие и отиде при мъртвото крило. Клекна и взе пръскачката му. Провери механично заряда — почти разсеяно, защото караше на автопилот, — и се огледа.

Лимузината можеха спокойно да я отпишат — черното ѝ купе беше надупчено от попаденията на магнитния огън. Прозорците бяха пробити на двайсетина места и около всяка дупчица имаше млечнобяла паяжина от пукнатини. Колкото и да беше невероятно, чашата с кафе си стоеше там, където я беше оставил Ортис, и вдигаше необезпокоявано пара. Ала самият Ортис и телохранителят му лежах на земята, един върху друг и съвсем неподвижни — изглежда, бодигардът се беше опитал да събори шефа си и да го прикрие с тялото си. Кръвта, която се събираше на локва по паважа около тях, навеждаше на мисълта, че не е успял. И други хора лежах по улицата, клиенти и продавачи, попаднали под дъжда на магнитния огън. Ертекин се беше надигнала на колене и се оглеждаше замаяно. Смуглата ѝ кожа беше пожълтяла от шока.

— Оправих двама — прегракнало каза Карл, докато ѝ помагаше да се изправи. — Третият си тръгна твърде бързо. Съжалявам.

Тя вдигна празен поглед към него.

— Ертекин. — Той щракна с пръсти пред лицето ѝ. — Добре ли си? Ранена ли си? Каж ми нещо, Ертекин.

Тя тръсна глава и отблъсна ръката му.

— Добре съм. — Гласът ѝ прозвуча като тих грак и тя се закашля. — Добре съм. Трябва да повикаме... линейка. Тези хора трябва да...

Млъкна и пак тръсна глава.

— Кой? Ти видя ли...

— Не. — Карл погледна в посоката, където беше изчезнал последният скейтър. Усещаше, че е стигнал до решение, което го сковаваше. — Не видях. Но след като дойде колата на касапите, няма да е зле да ме заведеш в централата на КОЛИН, да се хванем на работа и да разберем.

19.

Когато пристигнаха ченгетата, Севги още трепереше. Незнайно защо я досрамя, когато дежурният детектив, строен тъмнокож мъж с костеливо лице, тръгна към нея, след като размени няколко думи с патрулния полицай. Увита в реанимационен шал и седнала при отворената задна врата на осакатената лимузина, докато екипът криминалисти събираше улики наоколо, тя се чувстваше като задушена в усмирителната риза на цивилния си статут. Нямаше начин детективът да не го забележи.

— Госпожо Ертекин?

Севги унило вдигна лице към него.

— Да, аз съм.

— Детектив Уилямсън — представи се той и отвори лявата си длан. Холографията на нюйоркската полиция грейна в синьо и златно върху кожата му като изгубено съкровище. — Бих искал да ви задам няколко въпроса, ако сте в състояние да ми отговорите.

— Добре съм. — Беше взела дозата си синаптик под душа тази сутрин, но нямаше начин да подейства толкова бързо, дори на празен стомах. Затова потърси в тялото си конвенционални запаси на енергия и успя да се овладее донякъде. — Работила съм в полицията, нищо ми няма.

— Така ли? — Любезно и подозрително. Уилямсън не бързаше да се сприятеляват, но пък това не беше изненадващо.

— Да, единайсет години. Първо в Куинс, след това в „Убийства“ в центъра. — Успя да изпише на лицето си треперлива усмивка. — Вие сте от двадесет и осми участък, нали? Лари Касабиан още ли работи при вас?

— Да, доколкото знам. — Никаква топлина в думите му. Детективът кимна към Марсалис, който си седеше преспокойно на стъпалата пред кооперацията със затворническото си яке от щатския на Южна Флорида и гледаше как криминалистите обработват местопрестъплението, сякаш играят пиеса, поставена специално в

негова чест. — Патрулният полицай ме уведоми какво сте му казали. Че онзи човек там е тринайска.

— Да. — Вече се проклрнаше, че го е казала. — Такъв е.

— Ами... — започна детективът и се поколеба. — Някой уведомен ли е за това?

Севги въздъхна.

— Пристигнахме късно снощи. Той е технически консултант към сигурността на КОЛИН. Нямаше време да уведомим съответните служби.

— Добре. — Само дето очевидно не беше добре. От лицето на Уилямсън все така вееше хлад. — Сега ще си затворя очите, но така или иначе трябва да го регистрирате. Още днес, ако обичате. Той при вас ли е, въ... отседнал?

Намекът се хилеше гадно зад иначе съвсем обикновената фраза. Севги го усети като плесница. Като тирадата на собствения й баща, когато разбра за Етан. Усети как лицето й се вкаменява.

— Не, той не е, въ... отседнал при мен — изимитира думите на детектива. — Той е, въ, отседнал или по-точно ще бъде отседнал на място, определено от КОЛИН, веднага щом ни се удаде възможност да го уредим. Така че защо не зарежем временно тази шибана джизъслендска параноя? И да свършим малко неотложна полицейска работа? Какво ще кажете?

В очите на Уилямсън припламна гняв.

— Няма проблем, госпожо Ертекин. Полицейската работа понастоящем е да установим как така този ваш странен приятел е убил с голи ръце двама въоръжени мъже посред бял ден, без самият той да получи и дракотина. Е, може да ме гони параноята, но може и да се обажда добрият стар полицейски инстинкт, който ми шепне, че в цялата тази история има нещо гнило.

— Има вградено бионадграждане от марсиански тип. И от седемгодишен го обучават в бойни изкуства.

— Да, чувал съм за такива като него — изсумтя Уилямсън. — Гадни копелета до мозъка на костите, нали така? И според вас мъжете, които е убил, не са имали военна подготовка.

— А вие как мислите? — Севги потропа с ръка по обезобразената ламарина на купето. — Стига, Уилямсън, отворете си очите. Военна подготовка? Просто имаха пушкала, това е всичко.

— Да се сещате защо някой би пратил аматьори с магнитни пръскачки срещу висш служител на КОЛИН?

Севги само поклати глава. „Не бяха тук заради Ортис — помисли си с дълбоко вътрешно убеждение. — Той просто извади лош късмет. Искаха да убият Марсалис. Да го убият, преди да ни е дал нещо съществено срещу Мерин.“

Но нямаше причина да споделя всичко това с детектив Уилямсън.

— И сте казали на патрулния полицай, че не сте видели как точно е станало?

Тя поклати отново глава, този път по-категорично, усетила твърда почва под краката си.

— Така е, почти нищо не видях. Лежах по очи...

— Където той ви е съборил, така ли?

— Да, точно така. — Тежестта на тялото му върху нейното. — Ако не го беше направил, сега вероятно щях да съм мъртва.

— Значи ги е видял да идват?

— Не знам. Защо не го попитате?

Уилямсън кимна.

— Ще стигнем и до това. В момента питам вас.

— И аз ви отговорих, че не знам.

Кратка, напрегната пауза. Уилямсън почна пак:

— Казали сте на колегата, че нападателите са били трима. Или просто сте повторили думите на вашия странен приятел ей там?

— Не. Видях един да отпрашва към булеварда. — Тя посочи прибраните в прозрачни вакуумиращи чували трупове на мъжете, които Марсалис беше убил. Ролерите им се виждаха съвсем ясно през дебелия найлон. — И мога да броя.

— Можете ли да го опишете?

— Облечен в черно. Със скиорска маска.

Уилямсън въздъхна.

— Добре. Да ми кажете нещо за другия?

И махна към третия чувал на тротоара. Бледото, опръскано с кръв лице на бодигарда ги зяпаше с широко отворени очи през найлона. Наложило се бе да го претърколят по гръб, за да измъкнат Ортис изпод него и да го качат в линейката.

Севги сви рамене.

— От охраната е.

— Познавате ли го?

— Не. Не е от моя отдел. — И внезапно загря защо Уилямсън е толкова изнервен. На теория тук се разпореждаше нюйоркското управление, но тя лесно можеше да се позове на закона за Колониалната инициатива и да си присвои юрисдикцията. В мисълта за реалната власт, с която разполага, имаше нещо нечисто. И примамливо.

Уилямсън отиде до мъртвия бодигард. Взря се в лицето му.

— Значи този човек е прикрил Ортис с тялото си, така ли?

— Мисля, че е очевидно.

— Да, това му е работата. А вашият странен приятел ей там...

— Ще престанете ли да го наричате така, по дяволите!

Думите ѝ ѝ спечелиха замислен поглед. Детективът тръгна към лимузината.

— Добре. Служителят от охраната прикрива Ортис с тялото си. Вашият *генномодифициран* приятел ей там прикрива вас. Някаква представа защо е постъпил така?

Севги поклати отегчено глава.

— Ами попитайте го.

— Ще го попитам. Макар че тринайските не се славят с особена откровеност. — Уилямсън направи многозначителна пауза. — Нито с жертвоготовност. Трябва да е имал някаква друга причина.

Севги го изгледа гадно и си помисли — сигурно защото синаптикът най-сетне започваше да действа, — че би могла като нищо да му пръсне главата, ако имаше оръжие. Вместо това се изправи и приближи лице до неговото.

— Разговорът ни току-що приключи, детектив.

— Не мисля, че...

— Казах, че разговорът ни приключи. — Със сигурност беше от синаптика. Водеше я гневът, но самочувствието се дължеше на дрогата. Уилямсън беше с една глава по-висок от нея, но тя стоеше наперено на сантиметри от него, все едно беше с телесна броня. Сякаш последните четиридесет минути се бяха случили на някой друг. Реанимационният шал се беше свлякъл в краката ѝ. — Охотно бих си общувала с някой, който не споделя неандерталските ви разбирания. Но повече няма да си губя времето с вас.

— Това е разследване на убийст...

— Да, в момента е точно това. Искате ли да ви демонстрирам колко бързо мога да го превърна в разследване на КОЛИН?

Той стисна зъби, но не каза нищо.

— Спестете ми нахалството си, детектив, и може да си задържите разследването. В противен случай ще се позова на закона КОЛИН, а вие ще трябва да се приберете при началниците си в двадесет и осми участък и да ги уведомите, че са си изгубили юрисдикцията.

Смътно чувство на вина я погъделичка иззад пелената на синаптика, докато гледаше как Уилямсън се предава неохотно, вина, породена от съпричастието на дългогодишната работа от другата страна на барикадата.

Смаза ядно вината и тръгна през улицата към Марсалис.

КОЛИН се появи в скромен състав на сцената само след десетина минути. Бронирани транспортъри се дотътри кротко наред пазарчето: отваряше си път през множеството с помощта на слаб звуков импулс с дължина на вълната под границата на човешкия слух, който успешно се използваше при борба с масови безредици и от който Севги я заболяха зъбите още отдалече. Не се беше обаждала на Нортън, значи някой друг беше разпоредил операцията, след като се бе разчуло за Ортис. Полицията беше държала на разстояние акредитираните медийни екипи и независимите оператори, но така или иначе новината със сигурност гърмеше по всички канали.

Транспортърият спря в края на отцепения район, демонстрирайки небрежно зачитане — или незначитане, според гледната точка — към полицейските бариери, опънати около местопрестъплението. Единият бронирани калник пресече яркожълтия лъч и включи алармата. Униформени полицаи хукнаха моментално нагам.

— Елегантно — отбеляза Марсалис.

Предната врата на мястото до водача се открехна и Том Нортън се изправи на стъпенката и плъзна поглед по местопрестъплението. Дори от разстояние Севги видя, че е страшно преbledнал.

— Сев?

— Тук съм. — Тя му махна от стъпалата пред кооперацията и Нортън я видя, отвори по-широко вратата, слезе и я затвори. Каза няколко кратки думи на униформените, които стояха на пътя му, размаха им портфейла със значките и картите си и те го пуснаха да мине. Някой отиде да изключи алармата за нарушаване на периметъра и улицата отново потъна в тишина. Транспортърът се плъзна няколко метра назад и зачака като елегантен танк, какъвто всъщност беше. Водачът така и не се показа.

— Доста показно — отбеляза Севги, щом Нортън дойде при тях.

— Кажи го на Ортис — изсумтя той.

— Той добре ли е?

— В какъв смисъл? Жив е, ако това имаш предвид. Вързали са го към най-добрите животоподдържащи апарати във „Вейл Корнел“. Половината му органи са отишли на кино, но вече му отглеждат нови. Семейството му е уведомено. — Нортън гледаше трупове във вакуумните чували, сякаш всеки момент ще повърне. — Защо изобщо е дошъл тук, Сев?

Тя поклати глава.

— Мисля, че дойде, за да види мен — каза Марсалис и се изправи за пръв път след нападението. Прозина се широко.

Нортън го изгледа с неприязън.

— Всичко се върти около теб, така ли?

— От полицията са го нарочили, Том — каза Сев, колкото да разсее напрежението. — Детективът, който води разследването, почти не попита за Ортис. Интересуваше го само защо разхождаме нерегистрирана тринайска из града.

— Аха. — Нортън сбърчи вежди, съсредоточен върху новата задача. — Как се казва детективът?

— Уилямсън. От двадесет и осми участък.

— Ще говоря с него.

— Вече се погрижих за това. Друго имах предвид. Според мен ще е по-добре, ако ги оставим да си мислят, че нападението е било насочено срещу Ортис.

— А според теб не е било срещу Ортис, така ли? — Нортън примигна объркано и махна към един от мъртвите нападатели. — Това са скейтъри, Сев. Проследили са лимузината дотук, стандартна

гангстерска процедура. Всяка година стават по десетина такива убийства. Какво друго може да е?

Севги кимна към Марсалис.

— О, я стига! Не може да говориш сериозно, Сев. В града сме от няма и един ден. Никой не знае, че сме тук.

— Твоята версия също е лишена от смисъл, Том. Тези типове бяха от уличния контингент. Наемници от най-прост вид. Каква работа имат да се целят в голяма клечка като Ортис? Той толкова отдавна обитава горните етажи, че няма да познае уличен гангстер дори онзи да го захапне отзад.

— Само че май точно това стана — безучастно отбеляза Марсалис.

Нортън го изгледа студено. Севги побърза да се намеси.

— Виж, който и да е бил мишената, вече вдигнахме твърде много шум около себе си във Флорида. Нека не повтаряме същото и тук. Помоли ченгетата да забравят, че има замесена тринайска, най-вече за пред медиите. Нека им представят Марсалис като служител от сигурността на КОЛИН, направил чудеса от храброст, служител, чиято самоличност трябва да бъде запазена в тайна, за да си върши все така добре работата.

— Да бе — кисело каза Нортън. — Доста встрани от истината, че е опасен социопат, който все още не ни е свършил никаква работа.

— Том...

Марсалис се ухили. Беше по-скоро мускулен спазъм, отколкото израз на някаква емоция.

— Е, все пак аз спасих живота на партньорката ти, а не ти. Това не се ли брой?

— Както аз го виждам, си спасил собствената си кожа, плюс някои случайно възникнали ползи. Севги, този Уилямсън може и да се запъне за Марсалис, така че ще е най-добре да отведем и двама ви оттук.

— Виж, това вече е добра идея.

Гласът на Марсалис уж звучеше дружелюбно, но някаква нотка на дисонанс накара Севги да обърне глава към него. Спомни си как беше погледнал след избягалия нападател, спомни си и особеността му тон, когато каза, че след като дойде колата на касапите, няма да е зле да го заведе в централата на КОЛИН, та да се хванат на работа. Имаше

някаква окончателност в тона му, като в тишината след единичен изстрел. И Севги изведнъж се уплаши за Том Нортън с неговото насмешливо пренебрежение. И побърза да каже:

— На мен също ми звучи добре. Том, можем ли да се включим в н-джина на „Хоркан“ от КОЛИН? Чрез директен интерфейс?

Нортън я погледна въпросително, после погледна Марсалис, после пак нея. Накрая вдигна рамене.

— Сигурно бихме могли. Но за какъв дявол? От МТИ вече ни пратиха записите. — Обърна се към Марсалис. — Имаме ги на файл в службата. Можеш да ги прегледаш, ако искаш.

— Ама не искам. — Марсалис се усмихваше мило. При вида на тази усмивка по гръбнака на Севги плъзнаха студени тръпки. — Искам да говоря с н-джина на „Хоркан“.

Нортън застина.

— Значи изведнъж стана експерт по психиката на изкуствените интелекти, така ли?

— Не, експерт съм по откриването и убиването на тринайски. Поради което ме наехте. Помниш ли?

— Помня, бъди спокоен. А ти не мислиш ли, че тези твои безценни способности ще са...

— Том!

— ... ще са по-полезни в анализа на престъпленията, които се опитваме да прекратим?

Чернокожият мъж продължаваше да се усмихва. Стоеше си спокойно... точно извън обсега на Нортън, внезапно си даде сметка тя.

— Не, не мисля.

— Том, престани. Какво ти става, по дя...

— Ще ти кажа какво ми става, Сев. Става ми това, че...

Характерен звук — издаден от човек, който кашля многозначително. Двамата млъкнаха едновременно и се обърнаха да погледнат Марсалис.

— Вие не разбирате — тихо каза той.

Млъкнаха и двамата. Призивът да си отворят ушите тегнеше зад думите му като изречена на глас заповед.

— Вие не разбирате какво имате насреща си. — Усмивката се върна за миг, сякаш смушкана от някакъв спомен. — Мислите си, че щом Мерин е убил двадесетина души, значи е сериен убиец, само че в

по-друг мащаб. Изобщо не става въпрос за това. Серийните убийци са хора повредени. Ти го знаеш, Севги. Том може и да не го знае, но ти го знаеш. Те оставят следа, оставят улики и накрая полицията ги хваща. Защото в крайна сметка, съзнателно или не, те искат да бъдат хванати. Предумишленото убийство е антисоциален акт и е нещо изключително трудно, почти невъзможно за повечето хора. Нужни са специални обстоятелства, било от лично, било от социално естество, за да се задейства тази способност. Но това важи за вас, хората. Не за мен, не за Мерин, не за друга тринайска. Ние не сме като вас. Ние сме гадните. Ние сме склонните към насилие заточеници, вълците единаци, които вие, останалите, сте прогонили и постепенно сте изкоренили от генотипа на расата по времето, когато отглеждането на зърнени култури и уседналият начин на живот са станали популярни. Ние не притежаваме социален контекст, нямаме нужда от него. Едно трябва да разберете — на Мерин му няма нищо. Той не е луд. Не убива, защото като дете е получил психическа травма, нито защото оприличава жертвите си на някаква лишена от човешки облик, сегрегирана, външна за собственото му племе група. Той чисто и просто привежда в изпълнение някакъв свой план и фактът, че този план включва убийства, е елементарна подробност. И няма начин да го хванете... освен ако аз не ви помогна. Нортън поклати глава.

— Казваш, че Мерин не е луд? Ако беше с нас на борда на „Хоркан“, друго щеше да приказваш. Не си видял онова, което видяхме ние.

— Знам, че е използвал другите пътници за храна.

— Не. Той не просто ги е използвал за храна, Марсалис. Разкъсвал ги е, изваждал им е очите и е разхвърлил парчета месо из цялото пътническо отделение. Това е направил. — Нортън вдиша дълбоко. — Щом държиш да наричаш това план, давай. За мен обаче си е чисто и просто лудост.

Марсалис не реагира видимо, но Севги все пак усети, че новите подробности около касапницата на борда на кораба са го сварили неподготвен.

— Е, ще трябва да ми покажете снимковия материал от „Хоркан“ — каза той. — Но продължавам да мисля, че за всяко негово действие е имало конкретна причина.

Нортън се ухили безмилостно.

— Имало е, разбира се. Седем месеца сам в дълбокия космос и за първо, второ и трето само човешко... При такива обстоятелства и аз бих откачил.

— Не е достатъчно.

— Така твърдиш ти. Хрумвало ли ти е, че може и да грешиш? Че Мерин може наистина да е откачил? Може би тринайските не са чак толкова различни от другите хора, колкото си мислим.

Последното извика кисела усмивка на лицето на Марсалис.

— Благодаря ти за солидарността, Том. Интересна идея, но лично аз не държа да бъда асимилиран. Тринайските не са като другите хора, дори не са „хора“ в нормалния смисъл на думата, и Мерин няма да е първото изключение от правилото. Вие мерите действията му с човешки аршин и в това е голямата ви грешка. Между другото, мен ме наехте, за да ви спретна негов профил, нали така? Крайно време е да се хванем на работа, като започнем с последното живо същество, което го е видяло. Та ще ми позволите ли да говоря с н-джина на „Хоркан“, или не?

20.

Нощното небе лежеше в краката му.

Не нощно небе, каквото можеш да видиш от Земята или от Марс, или от друго място в покрайнините на галактиката. Не, тук черният под беше гъсто обсипан с рояци светлинки. Звезди се трупаха на купове, засенчваха взаимно блясъка си или се кипреха като лъскави кабарчета по разноцветните мраморни вени на съзвездията. Приличаше на прецизно генерирана гледка от някой хипотетичен свят в ядрото на Млечния път или пък на хиляди местни изображения, насложени едно върху друго и с подсилен контраст. Той направи няколко крачки и звезди се разсипаха на бял прах под краката му, размазаха се по индиговочерния фон. Небето над главата му беше в клаустрофобично сиво, тук-там с грозни цветни петна, завихрящи се в широки спирали.

„Шибани откачени машини.“

Никой не знаеше защо корабните джинове предпочитат тази виртуална среда. Запитванията по въпроса от страна на интерфейсни инженери получаваха неясни отговори, лишени от лингвистично значение. „Долетяно от него-воля, не може тежкото, там-към, през-там, безсклонно и узряло“ гласеше едно от най-популярните обяснения. Карл се познаваше с интерфейсни инженер на Марс — той го беше разпечатал и залепил над леглото си като един вид житейско мото. Математическият еквивалент на „отговора“ също бил лишен от смисъл, макар въпросният инженер да твърдеше, че имало „някакво невнятно изящество“ в него, каквото и да означаваше това. Обмислял да издаде книга, сборник с н-джински хайку, с много дребен шрифт на скъпа хартия и илюстрации на виртуалните формати срещу всяко двустиише.

Ако питаша Карл, макар мнението му да не почиваше на никакви реални доказателства, н-джиновете просто си правеха майтап за сметка на човешката тъпота. Ако онази книга изобщо видеше бял свят, майтапът щеше да достигне кулминационната си точка.

Когато изпаднеше в мрачно настроение, често се питаше какво ли би станало след това. След като шегата свърши и ръкавиците са свалени.

— Марсалис.

Първо дойде гласът и чак след това интерфейсът, сякаш н-джинът беше забравил, че трябва да осигури на човека някакъв образ, към който да се обръща. Като някой, който е поискал да му дадат телефонен номер и едва след това започва да пребърква джобовете си за химикалка, с която да го запише. Интерфейсът бавно се материализира. Не докрай всъщност — представляваше синкаво надупчено тяло с приблизително човешка форма, което се ветрееше като на силно течение в тунел. Дълга рядка коса, която също се вееше назад. Плът като сбор от милиони пърхащи около костите крилца. Невъзможно беше да се определи полът му. Гласът беше придружен от едва доловимо припукване и шумолене като от горяща хартия.

Все едно говориш с ангел или нещо такова. Карл се понамръщи.

— Същият. Проверяваше ли ме?

— Има ви в потока. — Интерфейсът вдигна едната си ръка и към обсипания със звезди под се спусна завеса от образи. Карл мярна снимки от „Орел“, кадри от медийни репортажи след спасяването на „Фелипе Суза“, други неща, които събуждаха отдавна забравени спомени и ги представяха в нова светлина. Някъде сред потока изображения му се стори, че зърна и лицето на Марисол, но не беше сигурен. Несъзнателно застана нащрек.

— Не знаех, че са ти позволили да се включиш толкова скоро.

Това си беше лъжа. Ертекин му беше показала документацията от МТИ и той знаеше съвсем точно кога н-джинът е бил прекалибриран и му е било позволено да се включи в потока:

— Съществува потенциална опасност за увреждане на системите ми при продължителна работа без достъп до достатъчно информация — сериозно обясни синкавата фигура. — Всяко следващо активиране на изкуствено съзнание с наноструктура изисква включване в местните инфопотоци.

На всеки нормален човек отдавна да му е изтръпнала ръката, но н-джинът все така държеше ръката на интерфейса си вдигната, а образите продължаваха да се леят от нея. Карл посочи въпросната картинна галерия.

— Добре де. И какво казва за мен местният инфопоток?

— Много неща. Понастоящем АГЛОН ви определя като агент по генно лицензиране. „Маями Хералд“ ви нарича убиец. Преподобният Джеси Маршал от Църквата на човешката чистота ви нарича мерзост, но това е по-скоро родово понятие. Марсианските новинарски емисии, копирани понастоящем в локалния поток, ви споменават като късметлия на годината, макар въпросната година да е, разбира се, 2099. „Франкфуртер Алгемайне“ ви нарича...

— Да, да, добре. Достатъчно. — Корабните н-джинове се славиха със склонността си към буквализъм. Това беше част от естеството на работата им, разбира се. Минимални изисквания към интерфейса. От тяхна гледна точка, хората бяха дълбокозамразен товар. Джиновете си стояха сами, потънали в черна тишина, прошарена от статичния шум на звездите, от време на време си говореха с други машини на Марс или на Земята, когато го изискваха процедурите по кацането или други логистични дейности. — Тук съм да ти задам няколко въпроса.

Интерфейсът чакаше.

— Спомняш ли си Алън Мерин?

— Да. — Изпитите черти на Мерин, които толкова много напомняха общоприетия образ на Исус Христос, се появиха във въздуха до рамото на интерфейса. Приличаше на снимка от лична карта. — Пребивавал в пътническата секция, капсула бета, препрограмирана за човешки товар според директивата за междупланетарен трафик на КОЛИН с93-ep4652-21. Криосертифициран в Бредбъри, пети ноември 2106, код на протокола 55528187.

— Да де, само дете не е пребивавал дълго във въпросната капсула, нали?

— Да. Системата го събуди четиристотин и четиринайсет часа след навлизане в траектория.

— Казал си на инспектирания екип, че си се изключил доброволно на триста седемдесет и деветия час заради подозрение, че в навигационния модул е налице нерегламентиран материал.

— Да, целта ми беше да предотвратя преминаването на възможен вирусен агент във вторичното навигационно ядро. Имаше основание за прилагането на карантинни мерки.

— И Мерин се събужда трийсет и шест часа по-късно. Това съвпадение ли е?

Разпарцаливената синкава фигура се поколеба, лицето ѝ беше безизразно, очите — вперени в неговите. Карл предположи, че джинът се опитва да калибрира неговите възприятия за съотносимост и събитийност, съставяйки портрет по милионите информационни трошици, налични в подробностите, които се съдържаха за него в инфопотока. Суеверен ли беше, или религиозен? Каква роля играеше според него шансът в човешките дела? Н-джинът обработваше спецификациите му, така както машина би проверила интерфейлната топография на нов софтуер.

Отне му приблизително двадесет секунди.

— Няма системни данни, които да показват връзка между двете събития. Събуждането, изглежда, е било резултат от повреда в капсулата.

— Ти имаше ли усещане за присъствието на Мерин след като е излязъл от капсулата?

— В ограничена степен — да. Както казах, съществува потенциална опасност за увреждане на системите ми при работа без достъп до достатъчно информация. При карантинно изключване вторичните системи на кораба продължават да запазват ядрата ми с данни, макар че за мен е невъзможно да откликна активно на подаваната информация. Трафикът е еднопосочен, защото защитният протокол предотвратява обратната връзка. Представете си го като информацията, обработвана от човешкия мозък през REM фазата на съня.

— Значи си го сънувал. Мерин.

— Би могло и така да се опише, да.

— И в тези сънища Мерин говореше ли?

Синкавата фигура се размърда едва доловимо в хватката на невидимото въздушно течение. На лицето ѝ се появи изражение, което би могло да мине за любопитство. Със същия успех би могло да е израз на лека болка или на съдържан сексуален екстаз. Явно не беше хванал цаката на човешката физиономика.

— С кого да е говорил?

Карл сви рамене, но чувствата зад уж небрежния жест далеч не бяха такива. Тежаха му твърде много изстинали спомени.

— С машините. С хората в криогнездата. Или сам със себе си? Със звездите може би? Доста време е прекарал там.

— Ако смятате това за говорене, значи да. Говореше.

— Често?

— Не съм калибриран да преценя какво следва да се определи като „често“ по човешките стандарти. Мерин мълча през осемдесет и седем точка двадесет и два процента от времетраенето на траекторията, като този процент включва и времето, прекарано в сън. Четиридесет и три точка девет процента от речта му беше очевидно насочена...

— Добре, добре, остави. Можеш ли да пуснеш интуитивната функция „Ярошанко“?

— Базовите константи на Ярошанко присъстват в оперативните ми системи, да.

— Добре, тогава бих искал да пробваме протокола Тяден/Васон за връзки между мен и Мерин, с дедукция по кривата „Ярошанко“. В рамките на два градуса отклонение.

— Какви референти да бъдат използвани за кривата?

— Като начало данните за двамата ни в общия инфопоток. Или поне онази част от тях, до която ти е разрешен достъп. Ще получиш много стандартни връзки на Бейкън, но те не ме интересуват. — Изведнъж му се прииска Матю да беше тук и да се заеме с това вместо него, да се пресегне бързо и изящно като живак по жичките и да ангажира висшите съзнателни нива на машината. Матю би бил в стихията си тук, където Карл се чувстваше тромав, а терминологията на комплексната математика заплиташе езика му. — Направи сравнителен анализ на всичко, което Мерин е казал и направил на борда на „Гордостта на Хоркан“, и ми покажи всичко, което излезе.

Синкавият силует се размърда леко в течението, което Карл не можеше да усети.

— Това ще отнеме време — каза интерфейсът.

Карл плъзна поглед по безкрайната пустош на небето, което служеше за под на виртуалната среда, сви рамене и каза:

— Значи ми докарай един стол.

Сигурно би могъл да излезе от виртуалната среда и да убие някак времето из високите коридори в неонордически стил на комплекса на КОЛИН в Джеферсън Парк. Би могъл да си поговори със Севги Ертекин и дори да размекне малко враждебността на Том Нортън с добре премерена доза мъжкарски баналности. Би могъл да хапне нещо — стомахът го наболяваше по липса на друго съдържимо освен кафето сутринта. Той не му обърна внимание, разбира се — беше научен да приема стоически далеч по-сериозни неща. Би могъл дори да се поразходи по откритите тераси с изглед към реката. Да опознае мястото, както казваше Севги.

Вместо това седеше под белязаното метално небе и гледаше как Мерин се разхожда из сънищата на н-джина.

Интерфейсът го беше оставил да си седи на стола — безумна геометрия от траектории на комети и тапицерия от звезден прах, изпредена от тъканта на нощното небе — и беше изчезнал в смаляващата се перспектива на вятъра, който духаше с неотслабваща сила през тялото му. Нещо друго се довя на мястото му — отначало мъничък правоъгълен панел като стара холографска пощенска марка, каквито Карл беше виждал в един лондонски музей, потрепваща от вятъра и увеличаваща постепенно размерите си със скъсяване на разстоянието, докато накрая не наби рязко и безшумно спирачки на броени крачки пред стола му, пораснала до три метра височина и два метра широчина и под лек тъгъл назад. Беше каскада от образи, подобна на завесата, проектирала собствените му изображения под вдигнатата ръка на интерфейса. Мълчалива и несвързана каскада, диктувана от нечовешките асоциативни процеси на н-джина.

Карл видя как Мерин се измъква от бета-капсулата в пътническото отделение, замаян от събуждането, но и с онази разпознаваема, фокусирана стегнатост на движенията. Видя го да върви по надлъжния коридор на „Хоркан“ — с лице, по което не се четеше нищо.

Видя го да си чисти зъбите от месото на Хелена Ларсен с миниатюрна отвертка, взета от комплектите инструменти за ръчна поддръжка.

Видя го как се обръща към кораба с молба да отвори един от страничните панорамни люкове и да угаси вътрешното осветление.

Видя го как опира ръце от двете страни на стъклото и се визира навън като болен човек, впил поглед в огледало.

Видя го да крещи, устата му зейнала като паст, но мълчаливо, мълчаливо.

Видя го да прерязва гърлото на събуждащо се от криосън тяло без крайници и да затиска с длан шуртящата артериална кръв. Видя го да изважда очите, внимателно, замислено, едно по едно, и да избърсва пръстите си в матовосивата повърхност на една преградна стена.

Видя го да говори с някой, който не беше там.

Видя го, веднъж, да вдига поглед към камерата в коридора, сякаш знае, че Карл ще види записа. Усмихна се и Карл изстина отвътре, усетил ответната реакция на собствената си лицева мускулатура.

Имаше и още, още много, въпреки нищожното време, необходимо на н-джина за протокола Тяден/Васон. Образите се появяваха и изчезваха, изядени от други екранни ефекти. Нямахте представа защо машината изобщо му ги показва, нито по какъв критерий ги подбира. Ала усещането му беше познато до болка — същото като на борда на другия кораб, „Фелипе Суза“, вбесяващото чувство, което вървеше в комплект с опитите му да разгадае намеренията на един капризен бог, който, както упорито му бяха внушавали — „не бе, вярно е, това е част от програмирането“, — бдял над него. Усещането, че смисъл има, но е току извън обсега му.

Може би н-джинът беше прочел нещо в него, нещо, което той бе издал неволно и без да подозира, някаква негова нужда, за която не е знаел. И машината е решила, че иска да види точно това.

Може пък наистина да бе искал точно това. Не можеше да прецени.

Не можеше да прецени защо беше останал да гледа. Но му олекна, когато представлението свърши.

Ветреещата се надупчена синкава фигура се върна.

— Готово — уведоми го интерфейсът и вдигна като крило едната си нагъната от вълнички ръка. На екрана, отворил се под нея, Мерин вървеше след автоматичната носилка, която превозваше Хелена Ларсен по краткия път от залата с криогнездата до лазарета. Второто й пътуване от този вид — точно под ръба на трикото дясното й бедро

свършваше с прилежно бинтован чукан. Жената мърмореше нещо в полубудното състояние след криосъбуждане, много тихо, почти недоловимо, но н-джинът компенсира и усили звука.

— ... Не, пак ли?... — уmolително промълви тя.

Мерин се наведе да я чуе, но не много. Слухът му беше станал неестествено силен, както Карл знаеше от собствен опит, изострен от безкрайната задушаваша тишина на кораба, който падаше към родния дом през мрака на празния космос и на който всяка промяна в едва доловимото жужене на вградената в стените захранваща мрежа е достатъчна да те изтръгне от най-дълбокия сън, а трясъкът на изпуснатата вилица отеква сякаш от единия до другия край на кораба. Стъпките ти са почти безшумни заради корабните пантофи, направени от материали, които не драскат и не стържат по гладките подове, и не след дълго се хващаш, че с почти суеверно старание се опитваш да запазиш всячески тишината. Говоренето — сам със себе си, с единствената цел да запазиш разсъдъка си; с разумните и полуразумни машини, които те поддържат жив; със спящите лица зад прозорчетата на криогнездата, и с всичко друго, което би могло според теб да те чуе — говоренето се превръщаше в акт на неясно предизвикателство, в храбър бунт срещу тишината.

— Пак, да — каза Мерин на жената, с чиято плът се хранеше. — Наследството на кormорана.

Образът замръзна.

— Корморанът — повтори Карл, спомените му се протягаха като след дълъг сън.

— Мерин на няколко пъти използва тази дума без придружаващ контекст — каза н-джинът. — Една асоциация привлече вниманието ми. Според данни от трудов лагер в район Уелс на Марс и вие, и Мерин сте се познавали с някой си Робърт П. Данвърс, л.н. 84437hr3535. Чрез екстраполация по Ярошанко това свързва и двама ви, посредством Данвърс, с марсианските *familias andinas* и — чрез интегриране с използвания тук термин „корморан“ — при висока степен на вероятност с неизяснения откъм идентификационен статут Франклин Гутиерес.

Карл не каза нищо — седеше и мълчеше. Спомените го заливаха на вълни, заедно с чувства, уж захвърлени преди половин десетилетие. Усети, че свива пръсти като ноктите на хищна птица.

— Виж ти, виж ти — каза накрая. — Гутиерес.

21.

— Никога не съм го чувал.

Нортън, подготвящ се да демонстрира безразличие. Прав и достатъчно близо до Карл, за да изглежда като предизвикателство.

— Няма и откъде — съгласи се Карл. Мина покрай Нортън, застана до прозореца на кабинета и плъзна поглед към гледката вън. Тежка есенна светлина лежеше на метални кръпки по Ист Ривър като петна отровен химикал. — Франклин Гутиерес се подвизаваше като инфохакер в Лима преди години, в средата на осемдесетте. Един от най-добрите, както личи. През осемдесет и шеста пробил системите на „Сербанко“ и източил повече от половин милиард солеи. Направил го така безупречно, че минал почти месец, преди от банката да разберат, че са ги ограбили.

— Не ще да е било толкова безупречно, щом се е озовал на Марс — изсумтя Нортън.

Карл потисна внезапно си желание да му изтръгне гласните струни с голи ръце. Почерпи търпение от вътрешните си резерви, в стила на Съдърланд. „Предадеш ли контрола върху реакциите си на човека, който ги е предизвикал, вече си загубил битката наполовина. Вместо това погледни отвъд непосредствената ситуация и ще намериш себе си там“. Съсредоточи се върху детайлите на гледката долу. Нюйоркската централа на КОЛИН, навярно в съзнателна имитация на териториалните решения в стил ООН, отстоеше на две дълги пресечки южно от Джеферсън Парк, обкрачила със сводове и метални конструкции булевард „Франклин Д. Рузвелт“ и с панорамен изглед към реката. Представляваше странна фрактална конструкция, която с голяма доза въображение би могла да се оприличи на шепа парченца от огромен обелен портокал. Тънки бели нановъглеродни подпори пълзяха като нишки на паяжина по извивките и ъглите на опушеното кехлибарено стъкло, после се спускаха надолу и се съединяваха изцяло в центъра на многоетажния комплекс от грижливо поддържани алеи, пътечки и градини, които свързваха отделните секции. Оттук, от просторния сводест кабинет на Ертекин и Нортън, човек можеше да

обхване с поглед цялата конструкция долу, градините, стърчащия корниз на мецанина и реката отвъд него. Карл погледна отново към водата и неочаквано си припомни онова особено чувство, тормозило го през първите дни, след като се върна на Земята, когато видът на всеки голям воден басейн го потрисаше до мозъка на костите.

Времето, прекарано с н-джина на „Хоркан“, го беше раздрусало здраво и вълните на старите спомени още не бяха утихнали.

Голяма полза от гледането извън непосредствената ситуация, няма що.

— Да, хванали са Гутиерес — спокойно каза той. — Но го хванали, докато харчел парите, а не докато ги крадял. Важна подробност. Този тип си имаше слабите места, но измъкването на плячката не беше от тях.

— И са му предложили преселване? — попита Ертекин.

— Да, и той го приел. Да сте виждали перуански затвор отвътре? — Карл обърна гръб на панорамната гледка и погледна новите си колеги. — Така се озовал в Уелс и започнал работа за Планинската инициатива в службата за контрол на атмосферните системи. В свободното си време се занимавал с инфопрестъпления за марсианските *familias andinas*. Сигурно е било по-доходоносно от легалната му работа.

Нортън поклати глава.

— Ако този Гутиерес е имал връзки с организираната престъпност на Марс, значи вече сме го проучили за евентуални връзки с Мерин.

— Не сте.

Нортън и Севги Ертекин се спогледаха. Само за миг. Нортън въздъхна.

— Виж, Марсалис. Едно от първите неща, които направихме във връзка с това разследване, беше да...

— Да се свържете с колониалната полиция и да им поискате списък с хората, поддържали връзка с Мерин на Марс. Логично. — Карл кимна. — И аз бих направил същото. Само дето е било безсмислено. Ако Гутиерес е имал вземане-даване с Мерин, данните за това отдавна ги няма, изтрети са от инфопотока като ако от бебешко дупе. В най-добрия случай са останали косвени данни за незначителни контакти с дребни посредници като Данвърс. А хора като Данвърс на

практика познават всички, които в един или друг момент са работили в лагерите Уелс. С други думи, сделката, която търсите, е невидима. Така става, когато се обърнеш за услуга към Гутиерес.

— И ти откъде го знаеш това?

Карл вдигна рамене.

— А ти как мислиш?

— Гутиерес е направил услуга и на теб — тихо каза Ертекин. — Каква?

— Нещо, което няма да обсъждам с вас. Важното е, че в инфопотока отдавна няма никакви данни за моите отношения с Гутиерес, както и за отношенията на Мерин с него. Всяко асоциативно търсене за контактите на Мерин, проведено от колониалната полиция, би стигнало само до Данвърс. Н-джинът на „Хоркан“ задълба по-навътре само защото не му хареса съвпадението две тринайски да се върнат от Марс на Земята при необичайни обстоятелства, като при това са имали, всеки поотделно, контакт с дребен мошеник като Данвърс. Интуиция „Ярошанко“ в действие. Няма равна, ако сработи, но ѝ трябва точка, от която да триангулира.

— Все още не схващам — с раздражение каза Нортън. — Как това те доведе до Гутиерес?

— Само по себе си не би било достатъчно. Но според спомените на н-джина Мерин няколко пъти е споменавал думата корморан.

Нортън кимна.

— Да, това го видяхме и ние. „Наследството на корморана, останките на корморана, извий шията на шибания корморан“. Накарахме нашите съпоставящи н-джинове да го пуснат през базите си данни. Проверихме и марсианския жаргон, но не получихме нищо...

— Терминът не е марсиански.

— Може да е нещо ново — посочи Ертекин. — Нещо, появило се в жаргона след твоето заминаване. Така или иначе, пуснахме лингвистично търсене и в базите за проект „Поборник“, както и в данните за криптоезика на тринайските. И оттам не изскочи нищо.

— Лиманска е.

Нортън примигна.

— Моля?

— Думата се използва в подземния свят на Лима. Донякъде архаична и с размито значение. Вашият н-джин навярно би я

отхвърлил като неадекватна на зададеното търсене. Датира от началото на седемдесетте, когато Гутиерес е бил още новак в хакерската мрежа на андийското крайбрежие. Чували ли сте за укаи?

Празни погледи.

— Ясно. Укаи е вид риболов, при който се използват обучени корморани, които хващат рибата и ти я носят. Произхожда от Япония, но преди петдесетина години станал адски популярен сред японската общност в Перу, едновременно с бума на дизайнерските дресировки. Укаи е нощно занимание. Кормораните се гмуркат с пръстени на шиите, които им пречат да гълтат рибата. Получават храна, след като се върнат с улова при господаря си. Съзирате ли метафората?

— Хакери на хонорар. — Очите на Ертекин блеснаха с разбиране. — И *familias andinas*. Андийските фамилии.

— Да. По онова време фамилиите тук, на Земята, все още били фактор, с който трябвало да се съобразяваш. Всеки новоизлюпен инфохакер по южнотихоокеанското крайбрежие задължително е работел за фамилиите. Ако го бивало, с времето можело да си спечели репутацията на *halcon de datos* — буквално „ястреб на данните“. Но кариерата си започвали като „корморани“.

Ертекин кимаше енергично.

— Както е започнал и Гутиерес.

— Както е започнал и Гутиерес — потвърди Карл и някаква искра премина между двамата, когато повтори думите й. — По-късно си спечелил репутация, направил големите си удари. И го хванали.

— И когато отишъл на Марс, установил, че фамилиите го чакат и там.

— Именно. Само че на Марс животът тече с половинвековно закъснение. Там фамилиите имат власт, каквата на Земята нямат от десетилетия. И очевидно Гутиерес е бил принуден да се върне към укаи. Да започне от нулата като обикновен корморан. — Карл разпери ръце, все едно им поднася разследването на тепсия. — Това го вбесяваше, проглушаваше ми ушите с мрънкането си.

— Това още не значи, че се е оплаквал и пред Мерин.

— Напротив, означава. Гутиерес имаше слабост към тринайските. Това важи за мнозина на Марс, има цяла фетишизирана субкултура около тях. Нещо като тукашните фенклубове на бонобо. Гутиерес беше от най-запалените ни почитатели. Обичаше да казва, че

тринайските и лиманските хакери са първи братовчеди. Супермени всеки в своята област, мразени и гледани със страх от завистливото стадо.

Нортън изсумтя.

— Супермени. Да бе!

— Е, такава беше неговата теория — спокойно каза Карл. — Не моята. Въпросът е, че той не спираше да говори как му били подложили крак и как само аз съм можел да го разбера, защото съм такъв и такъв. Със сигурност е казал същото и на Мерин.

— Добре. — Нортън се изправи енергично и пристъпи под светлината на прозореца. — Ще се свържем с колониалната полиция да приберат Гутиерес за разпит.

— Да бе, разпит от двеста милиона километра разстояние. С десетминутно забавяне при всяка реплика. Ще ми се да видя как ще го разпиташ.

— Не съм казал, че ще го разпитваме ние. Имах предвид да го разпита колониалната полиция.

— Те не могат и стена да разпитат. Забрави. Не можем да разчитаме на помощ от Марс. Разстоянието е прекалено голямо.

Ертекин потъна още по-дълбоко в стола, събра върховете на пръстите си и втренчи поглед в отсрещната стена. Светлината от високия прозорец я обливаше като сияйните залезни дъждове на Марс. Събудените спомени придойдоха и отново сригнаха Карл в гърдите.

— Ако андийските фамилии са помогнали на Мерин да се измъкне от Марс — каза тя бавно и сякаш предимно на себе си, — нищо чудно да му помагат и тук.

— Не и южноамериканските камори — отбеляза Карл. — Те са във война с марсианските фамилии от десетилетия. Е, поне в състояние на война. Не биха съдействали на нищо, организирано от Марс.

Ертекин поклати глава.

— Нямах тях предвид. Мисля си за джизъслендските фамилии и онова, което е останало от тях по Ръба. На думи почитат андийското си наследство, но нищо повече. Толкова далеч на север те си имат своя игра и тя в голямата си част е свързана с трафик на хора. След отцепването властите на Ръба ги удариха жестоко, унищожиха пазарите им с промените в закона за наркотичните вещества и с

откритата биотехнологична политика. Останаха им кажи-речи само сексуалното робство и незаконната имиграция. Но е факт, че все още съществуват, там, както и тук. А между Ръба и Съюза, в Републиката, фамилиите все още са значим властови фактор като в старите времена.

Замълча и потъна отново в мислите си. След малко каза:

— Да, добре. Вярно е, че разполагат със софтуер, който би позволил на Мерин да влиза и излиза от Ръба, сякаш е с шапка-невидимка. Същия софтуер използват за трафика на хора през граница. Може би имат някаква съвместна дейност с марсианските камори и покрай нея са си осигурили услугите на Гутиерес. Въпросът е защо? Как ги обслужва такава една сделка? Какво печелят?

— Мислиш, че убийствата са му поръчани от фамилиите? — попита Нортън.

— Докарали са тринайска чак от Марс, за да им свърши мръсната работа? — Ертекин се намръщи. — Не се връзва. Наемни убийци можеш да си купиш по десет за долар във всеки голям град на Републиката. Затворите са пълни с такива.

Нортън стрелна с очи Карл.

— Е, това си е вярно.

— Не, трябва да има нещо друго. — Ертекин вдигна поглед към Карл. — Каза, че си имал вземане-даване с Гутиерес на Марс, че ти е направил услуга. Означава ли това, че си имал трудови взаимоотношения и с фамилиите?

— От време на време съм си имал работа с тях, да.

— Някаква идея защо ще организират подобно нещо?

Златисти петънца шареха ирисите ѝ.

Карл сви рамене.

— При нормални обстоятелства бих казал, че нямат нищо общо с тази история. Фамилиите са консервативни до мозъка на костите си, и тук, и на Марс, патриархални по дух и структура. И споделят всички стандартни предразсъдъци срещу хора като мен.

— Но?

— Но. Преди три години налетях на една тринайска — Неван, французин, бивш агент от специалните части за внедряване към Осми отдел. Опитваше се да сключи сделка с андийските камори или по-точно с онова, което беше останало от тях. Адски умен тип, бил е експерт по подривна дейност в Централна Азия. Връзки с

военноплеменните вождове, контраразузнаване и така нататък. При достатъчно време сигурно и в Андите можеше да спретне нещо.

— Можеше — проточи Нортън. — Значи няма да сбъркам, ако предположа, че не е имал достатъчно време.

— Така е, нямаше.

— И какво му се случи?

Карл се усмихна мило.

— Аз му се случих.

— Уби ли го? — остро попита Ертекин.

— Не. Проследих го до негови приятели в Арекипа, опрях му дулото на хаага в челото и той предпочете да вдигне ръце, вместо да умре.

— Малко необичайно за една тринайска, нали? — Нортън вдигна вежда. — Да се предаде така?

Карл също вдигна вежда.

— Както казах, умен тип.

— Добре, значи арестувал си онзи Неван, умния тип, и си го върнал. — Ертекин стана, отиде при прозореца и се загледа навън. Карл си помисли, че мацката вижда накъде отиват нещата. — И къде е той сега?

— Обратно в системата. Въдворителен лагер към Еврозоната, Източен Анадол.

— И искаш да идеш там и да говориш с него. — Не беше въпрос.

— Мисля, че така ще е по-добре, отколкото с виртуална връзка или по телефона, да.

— А той ще иска ли да говори с теб? — попита тя, все така загледана през прозореца.

— Е, не е длъжен да говори с мен — призна Карл. — Хартата за правата на затворниците в Еврозоната гарантира правото му да откаже разпит от външен човек. Ако това беше официално разследване на АГЛОН, бихме могли да окажем известен натиск, но сам по себе си аз нямам необходимата тежест. Но все пак ми се струва, че ще се съгласи на разговор с мен.

— И основава ли се на нещо тази твоя догадка? — попита Нортън.

— Да, на предишен опит. — Карл се поколеба. — Ние, хм, погаждаме се.

— Ясно. Преди три години ти го арестувах, обричаш го на доживотна присъда в турската пустиня и в резултат на това сте първи приятели?

— Анадолът не е пустиня — разсеяно каза Ертекин, все така загледана през прозореца.

— Не съм казал, че сме първи приятели, казах, че се погаждаме. След като го открих, се наложи да останем няколко дни в Лима, докато се уредят подробностите по трансфера. Неван обича да говори, а аз умея да слушам. И двамата...

От бюрото на Нортън в другия край на кабинета се чу телефонен звън. Том стрелна Карл с поглед, после тръгна към телефона. Ертекин най-после обърна гръб на прозореца и на свой ред прикова Карл с натезжал от недоверие поглед.

— Смяташ, че ще те пусна да прекосиш Атлантика, точно сега?

Карл сви рамене.

— Прави каквото искаш. Щом предпочиташ да тръгнеш по друга нишка, моля, намери си някоя. Но Неван е очевидният избор. Едва ли ще се съгласи да говори с мен виртуално, защото виртуалната самоличност може да се фалшифицира. Честно казано, на негово място и аз не бих се съгласил. Нали знаеш, ние, генетичните динозаври, не си падаме по новите технологии.

Не му убягна лекият трепет на устните ѝ, преди тя да потисне неканената усмивка. Нортън се върна, приключил разговора, и мигът отлетя.

— Познайте от три пъти — сърдито каза Нортън.

— Мерин се е окопал в сграда на ООН с ядрена бомба — жизнерадостно се отзова Карл. — И държи като заложници достатъчно делегати, за да не остане гладен чак до Коледа.

— Радвам се, че ти е забавно. Не позна обаче. Не Мерин е новината, а ти. Всички канали гърмят. Тринайска спасява висш служител на КОЛИН, убива двама.

— О, мамка му! — Раменете на Ертекин увиснаха. — Само това ни липсваше. Как са разбрали?

— Явно някакво дребно лайно от градските новини е получило вдъхновение. Видял нашия приятел на репортажа от местопрестъплението, лицето му му се сторило познато, пуснал го за разпознаване и изскочила препратка към неприятностите ни във

Флорида. — Нортън посочи. — Или пък е било заради това яке. Бие на очи, а и не е точно по последната мода. Както и да е, онзи тип се обажда в двадесет и осми участък и задава няколко подвеждащи въпроса. И му излязъл късметът. Или е попаднал на някой удивително услужлив полицай, или на някой удивително тъп.

— Шибаният Уилямсън.

Нортън сви рамене.

— Сигурно. Той или някой друг. Бас държа, че половин час след като Уилямсън се е върнал в двадесет и осми, и последното ченге в сградата на участъка е знаело, че по улиците броди тринайска. И защо да го пазят в тайна? От тяхна гледна точка това е въпрос на обществена сигурност. Наясно са, че сме им стъпили на вратовете, така че защо да не съдействат на медиите, които ще те очернят по-добре и от тях.

— Да ме очернят? — ухили се Карл. — Нали уж бях героят, спасил Ортис?

— И убил двама — уморено каза Ертекин. — Не забравяй тази част.

— Настояват за изявление, Сев. Никълсън каза, че според него трябва да го направиш ти. Бивш офицер от нюйоркската полиция и така нататък. За теб ще е по-лесно да тушираш евентуалните анти-КОЛИН настроения, които се опитват да внушат онези от двадесет и осми.

— О, много ти благодаря, Том. — Ертекин се тръшна на стола и впи ядосан поглед в Нортън. — Шибана пресконференция? Мислиш ли, че си нямам друга работа, освен да говоря с шибаните медии?

Нортън разпери ръце.

— Не съм аз, Сев. Никълсън настоява. И ако питаш него, в момента нямаш друга по-важна работа. Какво искаш да му кажа — че ти се налага да напуснеш града може би?

Карл улови погледа ѝ от другия край на стаята. И се ухили.

ТРЕТА ЧАСТ

ДАЛЕЧ ОТ ВСИЧКО

Въпреки недостатъците на този доклад, задължително е да се има предвид, че става въпрос за истински хора, а не за някакъв теоретичен модел на човешко поведение. И следователно няма да е изненадващо, ако се сблъскаме със сложна и потенциално опасна маса от емоционални фактори и взаимовръзки, нито ако открием, че евентуалното решение се крие отвъд настоящия обсег на нашия анализ.

Докладът „Якобсен“,
август, 2091

22.

Истанбулските офиси на КОЛИН бяха в европейската част на града, близо до площад „Таксим“, сред гора от еднотипни стъклени небостъргачи, обитавани предимно от банки. Минимална охрана и автоматизирана оръжейна система се грижеха нощем за сигурността на приземните етажи, където работата не спираше и след края на работния ден. Колониалната инициатива, както гласеше рекламното ѝ мото, беше предприятие, над което слънцето никога не залязва. Никога не се знаеше къде и кога ще възникне проблем, изискващ будното ѝ внимание и раздвижването на някой геополитически мускул. Така че постоянната готовност беше съществена част от фирмената култура. Севги, която свързваше площад „Таксим“ най-вече със смъртта на дядо си и на неговия брат, убити от свръхусърдни агенти на турските спецслужби, се отби в централата само колкото да вземе ключ-карти за един от служебните апартаменти в Кадъкьой от другата страна на Босфора. Достъп до всичко останало можеше при нужда да получи от инфоплочата си. Пък ѝ разговорът със Стефан Неван не беше планиран като операция на КОЛИН.

„Колкото по-малко служебен авторитет надуши в теб, толкова по-добре — беше ѝ казал Марсалис. — Неван е специален, той е един от малцината познати ми тринайски, които са в състояние да се сработят с външен авторитет. Успял е да пребори гнева си. Но това още не значи, че му е приятно да го притискат. Добре ще е да не ръчкаме с пръст този точно цирей.“

Същата лимузина, която ги беше чакала на летището, ги закара до каракьойския терминал, където през цялата нощ имаше фериботи до азиатската част на града. Севги само сви уморено рамене, когато шофьорът възрази, че това противоречало на протоколите за безопасност. Пътят с кола по моста нямаше да е по-кратък, отколкото ако останеха да изчакат ферибота, а и Севги имаше нужда да си прочисти малко главата. Не се беше натискала да идва тук, още по-малко в компанията на Марсалис. Започваше да се чуди дали все пак не бе трябвало да отстъпи и да се примири с пресконференцията.

Бяха я гледали по Нюингландската мрежа, докато следобедният суборбитален полет ги пренасяше от летище „Кенеди“ към срещуположната страна на земното кълбо. Нортън — сериозен и внушителен в елегантния си костюм. Телевизионните зрители и досега обръщаха повече внимание на широките рамене и хубавата коса, отколкото на казаното, а Том Нортън нямаше равен и в двете отношения. Наистина би могъл да се кандидатира успешно за избран пост и да влезе в политиката, в това Севги беше убедена. Отбиваше въпросите с точната мярка патрицианска увереност и домашно чувство за хумор.

Дан Мередит от „Републиката днес“. Вярно ли е, че КОЛИН наема супермени в охраната си?

Не, Дан. Не само че не е вярно, но е и дълбоко погрешно като предположение. (Жест към цялата зала.) Мисля, че всички ние си даваме сметка как би изглеждал един супермен, ако имаше достатъчно глупави хора, които да създадат такъв.

Журналистите в залата зароптаха тихо. Нортън им даде няколко секунди, после продължи.

От генетична гледна точка суперменството, ако трябва да сме приблизително точни, е форма на аутизъм. Един супермен би бил доста некомпетентен бодигард, Дан. Не само че едва ли би разпознал признаците за враждебни намерения от страна на друг човек, но и навярно ще е твърде зает да брои патроните в пистолета си, за да стреля с тях по каквото и да било.

Смях. Камерата показва лицето на Мередит сред тълпата. Той изви устни в тънка усмивка и каза с щедра доза южняшка ирония:

Извинявай, Том. Дори да оставим настрана добре известния на всички ни факт, че китайците наистина са създали супераутисти за интерфейсите програми на н-джиновете си, аз нямах предвид това. Говорех за мъжагите вариант тринайсет, които повечето нормални американци биха нарекли „супермени“. Супермени като онзи, който е присъствал, както сами признахте, на днешното посегателство срещу живота на Алваро Ортис. Та въпросът ми беше наемате ли такива индивиди в охраната си?

Не, не наемаме.

Тогава...

Но Нортън вече беше вдигнал глава и оглеждаше тълпата, готов за следващия въпрос.

Сали Ашър, „Ню Йорк Таймс“: Казахте, че този вариант тринадесет, Карл Марсалис, работи за вас като консултант. Бихте ли ни казали за какво точно ви консултира?

Съжалявам, Сали, но за момента не мога да направя това. Мога само да кажа, че няма нищо общо с трагичните събития от този следобед. Господин Марсалис случайно се оказа на мястото на нападението и направи онова, което всеки добър гражданин би направил при наличие на възможност.

Всеки добър гражданин с оръжие подръка — може би.

— Гласът на Ашър звучеше спокойно, почти небрежно. — Господин Марсалис въоръжен ли беше?

Нортън се поколеба за миг. Дилемата му се виждаше с просто око — информацията вече беше изтекла, гърмеше по всички медии. Снимки и документални кадри от местопрестъплението, разкази на очевидци, навярно и от патолоботорията се бяха разприказвали. Един Бог знаеше каква част от истината вече е излязла на бял свят и Нортън не искаше да го хванат в лъжа. От друга страна обаче...

Не. Господин Марсалис не е бил въоръжен.

Тихо, но набиращо сила жужене откъм репортерите. Ако не друго, всички бяха видели надупчената от куршуми лимузина.

Как би могъл един човек, един обикновен човек, да...

Пак Мередит, с висок и изтънял от усилието да надвика другите глас, преди Нортън да го пресече с категоричен жест и да даде думата на журналист в другия край на залата. Камерата не показва лицето на Мередит, но Севги с огромно задоволство си представи яда и смущението на джизъслендеца.

Господин Нортън, вярно ли е... Извинете, Ейлийн Лан от „Ръбът днес“. Вярно ли е, господин Нортън, че персоналът на КОЛИН преминава обучение на Марс в непознати за широката общественост бойни техники?

Не, не е вярно.

Тогава как бихте коментирали казаното от един очевидец на днешните събития? — Лин вдигна високо микрокодер и от устройството ясно се чу мъжки глас: „Този тип беше като шибана вършачка. Това съм го виждал в сериала за марсианския Съвършен

бой, казва се «таниндо». Не го преподават на Земята, било твърде опасно и не можело обикновени хора да го учат, защото...“

Микрокордерът се изключи, но Лин продължи да го държи над главата си като един вид предизвикателство. Нортън се опря с една ръка на катедрата и се усмихна широко.

Е, аз не съм от най-възрастните фенове на Съвършения бой — учтив смях откъм публиката, — и следователно не бих могъл да коментирам компетентно казаното от вашия очевидец. Действително съществува марсианска бойна дисциплина, наречена „таниндо“, но тя няма нищо общо с КОЛИН. Таниндо е възникнало спонтанно от съществуващите бойни изкуства като реакция на пониската марсианска гравитация. В буквален превод от японски означава „Пътят на новака“, защото на Марс, както едва ли има нужда да ви напомням, всички ние сме новаци. На други места е познато като „летящия бой“, а на езика кечуа — моля да извините произношението ми — като „писи ласа оканакю“. Господин Марсалис е бил на Марс и нищо чудно да е овладял този боен стил там, но обективно погледнато, бойни техники, съобразени с ниската марсианска гравитация, едва ли са чак толкова опасни и дори полезни тук, на Земята.

„Освен ако не си нечовешки силен и бърз“ — довърши наум Севги. Погледът ѝ се плъзна настрани от портативния екран към Марсалис, който спеше в седалката до нея. Малко преди да тръгнат, Нортън беше изровил отнякъде петдесет милилитра бетамиелин от най-висока проба и Марсалис беше задрямал още в залата за заминаващи на летище „Кенеди“. Другите чакащи го попоглеждаха любопитно, но никой не каза нищо. Като се изключи доволното сумтене, когато хлоридът подежда, друг коментар Марсалис не беше направил, но веднага щом се настаниха на местата си, затвори очи и на черното му лице цъфна красива бяла усмивка. Малко по-късно заспа.

Бонита Ханити, „Добро утро, Юг“. Не смятате ли, че с освобождаването на осъден престъпник от изправителна институция във Флорида КОЛИН нарушава основополагащия принцип на американското правораздаване?

Ново жужене, в голямата си част — враждебно. Републиканските журналисти бяха малцинство в залата за пресконференции, а пресата в Съюза все така носеше като почетен медал на гърдите си спомена за

делото „Линдли срещу Агенцията за национална сигурност“. Новоизлюпените репортери бързо попиваха легендата, ветераните в занаята обожаваха да разказват военни истории отпреди отцепването и говореха за републиканските си колеги презрително или в най-добрия случай със самодоволно съжаление. Нортън добре познаваше този факт и яхна майсторски вълната.

Какво да ви кажа, Бонита... На ваше място не бих намесвал правораздаването в това уравнение. Както се вижда от информационните дискове, които получихте, господин Марсалис е прекарал четири месеца в затвора, без да са му били повдигнати каквито и да било обвинения. Възниква и въпросът за първоначалния му арест, без съмнение постановка — не, оставете ме да довърша, ако обичате, — и за несъмнено съмнителните методи, използвани от полицията на Маями. Да не говорим, че щатските и федералните закони в Републиката относно прекъсването на бременността са в противоречие на отдавна възприетите от ООН принципи за човешките права.

Приглушено мърморене на места, другаде — единични ръкопляскания. Нортън изчака със сериозна физиономия шума да утихне и продължи безкомпромисно:

И ако питате за моето мнение, то е, че КОЛИН се погрижи да освободи един човек, който почти сигурно е невинен и с когото щатът Флорида и без това не знаеше какво да прави. Да, Ейлийн, виждам, че имаш нов въпрос.

Имаше и още, разбира се. Ханити, Мередит и други двама джизъслендски репортери се опитаха да разровят миналите подвизи на Марсалис и най-вече смъртните случаи в лагера „Хоркан Гарод“. За щастие не намесиха казуса Уилбринк. Нортън отбиваше предпазливо и любезно ударите, не изключи напълно джизъслендските репортери от диалога, но много по-често даваше думата на техни колеги от Съюза, мъже и жени, които познаваше и от които не очакваше удари под кръста. Севги се прозина и зачака с нетърпение края на пресконференцията. На седалката до нея обектът на цялото това внимание спеше като бебе.

Самата тя нямаше шанс да заспи — синаптикът изключваше тази вероятност. Два часа по-късно, когато се тръшна на една от евтините пластмасови седалки в чакалнята на пристана и заоглежда малцината

пътници с професионална подозрителност, все още кипеше от енергия. Чакалнята не предлагаше никакви удобства извън крайно необходимите, отвсякъде ставаше течение, осветлението се състоеше от примигващи халогенни лампи по тавана и призрачното сияние на рекламните пана отстрани: включваха се и се изключваха с пълна липса на синхрон. „Ефес Екстра! Джип качество! Работете на Марс!“ Тъмните панели в рекламната редица приличаха на дълги сиви надгробни плочи, окачени на стените от гофрирана ламарина.

През отворените странични врати боядисаната в бяло палуба на пристаналия ферибот приличаше на отрязък от друга епоха. Посъвременните членове на разнородния истанбулски воден транспорт имаха ъгловат, някак пластмасов вид, напълно в хармония с предназначението им на плаващи автобуси, които превозваха човешкия си товар от единия на другия бряг, и нищо повече. Ала високите и широки мостици, изгърбените комини и дългите корпуси на старите кораби по курса Каракьой — Кадъкьой навяваха мисли за далечни места и за една епоха, когато пътуването все още е могло да означава и бягство.

Марсалис се върна, приключил обиколката по пристана. По времето на дядо й сигурно биха го зяпали заради цвета на кожата, но сега не привличаше повече внимание от неколцината африканци, които чакаха на пристана, и двамата, които стояха в работни облекла на палубата на ферибота. Никой не му хвърли повече от разсеян поглед, а и това се дължеше по-скоро на едрата му фигура, и яркооранжевия надпис на затворническото му яке.

— Непременно ли трябва да го носиш това? — с раздражение попита Севги.

Той сви рамене.

— Студено е.

— Още на летището ти предложих да ти купя нещо друго.

— Благодаря, но предпочитам сам да си купувам дрехите.

— Защо не си купи тогава?

Клакسونи проглушиха затвореното пространство на чакалнята. Лазерна стрелка на портативен панел грейна ярко, сочеше към изходите за Кадъкьой. Двамата мъже на ферибота спуснаха мостчетата и пътниците се насочиха без бързане към кораба.

Водена от детските си спомени, Севги тръгна покрай дясното перило към най-външната пейка близо до кърмата, седна и вдигна крака на най-долната пречка на парапета. Усети тремора на двигателите през метала. Миризмата на моторно масло и мокри въжета я върна във времето. Мурад роши с ръка косата ѝ; тя стои до него при парапета и се надига на пръсти, за да види над най-горната му пречка. Меките ритми на турския език избухват английския от главата ѝ. Сблъсъкът с цял един свят, който преди това е виждала само на снимки, град, толкова различен от Ню Йорк, място, което не ѝ е дом, но означава нещо жизненоважно за родителите ѝ — долавяше го по това как се оглеждат с широко отворени очи, по оживлението в гласовете им, по това как се държат за ръцете. Истанбул я беше шокирал до мозъка на костите, когато беше на четири, и при всяко следващо идване ѝ въздействаше по същия начин.

Марсалис седна до нея и изкопира стойката ѝ. Парапетът изтрака под краката му.

— Сега вече якето наистина ще ми е от полза — бодро каза той. — Ще видиш.

Боботенето на двигателите набра сила, превърна се в рев и кърмата на ферибота се издигна върху могила от разпенена вода. Хората от екипажа си подвикваха високо, прибираха въжетата и разстоянието между ферибота и пристана бързо се увеличи. Корабът се разклати силно, после пое по стабилен курс през тъмната вода. Каракьой остана назад, превърна се в гирлянда от светлилки в нощта. Студен морски бриз шибна лицето на Севги и развя косата ѝ. Градът се разтвори наоколо ѝ, окъпани в цветни светлилки мостове и назъбен от ниски сгради хоризонт, всичко това плаващо върху течна чернота, опръскана със сигналните светлилки на други кораби. Тя пое дълбоко въздух, решена да задържи илюзорното, чувство за началото на дълго пътешествие.

Марсалис се наведе към нея. Повиши глас да надвика комбинирания рев на двигателите и вятъра.

— Когато бях тук за последно, забавиха всички суборбитални полети, нещо във връзка със заплахата за сигурността. Само че аз го разбрах чак след като напуснах хотела и трябваше да убия няколко часа, преди да тръгна за летището. — Ухили се широко. — Познай какво правих — просто се возих с фериботите напред-назад, докато не

стана време да тръгна. Едва не си изпуснах шибания полет. Тук сред водата и гледката наоколо, сещаш се. Все едно бягаш или нещо такова.

Тя го погледна, дълбоко развълнувана от ехото на собствените си чувства в думите му. Той свъси чело.

— Какво? Да не те хваща, морска болест?

Тя поклати глава. Побърза да каже нещо, колкото да запълни мълчанието:

— Ти защо се върна, Марсалис? На Земята?

— Ами... — Поредната широка усмивка. — Спечелих лотарията. Би било доста глупаво да не си взема наградата.

— Сериозно те питам. — Каза го ожесточено, в борба с вятъра между тях. — Знам, че да се живее там не е леко, но тринайските, с които съм говорила за това, до един се прехласваха от самата идея за Марс. Бягство в нови, неопитомени територии, място, където да създадеш нещо свое.

— Нещата не стоят точно така.

— Знам. Но това не им пречеше да го вярват. — Плъзна поглед по водната шир. — Всички те се стремят натам, нали? Онези, които ти залавяш. Единствената им цел е да се доберат до лагерите и оттам до еднопосочен билет за марсианската мечта. Някъде, където ще бъдат желани и ценени заради силата им. Не прибирани и държани зад ограда като стадо говеда.

— Повечето се опитват да стигнат до лагерите, така е.

— Питал ли си се някога защо АГЛОН просто не ги остави да избягат, да се намърдат контрабандно в някое криогнездо и да им се махнат от главата?

Той сви рамене.

— Ами, най-вече защото Спогодбите го забраняват. Агенцията съществува с основната цел всички генномодифицирани индивиди на Земята да бъдат регистрирани и наблюдавани според степента на риск, който представляват за обществото, а в случая с вариант тринайсет това означава интерниране. Започнем ли да си затваряме очите за един или друг беглец само защото се надяваме, че ще се разкарат на Марс, много скоро някои от тях ще решат, че вместо да прекосяват космоса могат да се окопаят някъде на Земята и дори да се размножават. А това би върнало цялата шибана човешка раса към паниката отпреди Мюнхенското споразумение.

— Говориш сякаш не си един от тях — каза тя с нарастващо обвинение в гласа. — Сякаш си различен.

— Различен съм.

„Точно като Етан, точно като него, мамка му!“ Пламъчето на отчаянието ѝ се издължи и разгоря. Гласът ѝ прозвуча кухо дори в собствените ѝ уши.

— И за теб няма значение, че към тях се отнасят така?

Той пак вдигна рамене.

— Носят последствията на собствените си решения, Ертекин. Можели са да заминат за Марс, когато КОЛИН им даде зелена светлина след Мюнхен. Предпочели са да останат. Можели са да уредят живота си в резерватите. Предпочели са да избягат. А когато аз ги открия, могат да се предадат.

Болезнен, накъсан спомен за надупчения от куршуми труп на Етан върху стоманената маса. Повикали я бяха да извърши разпознаването; трепереща, изстинала от шока.

— Възможност за избор, казваш — изръмжа тя. — И всеки възможен избор е равносилен на унижение. Да плюеш на свободата си, да паднеш по гръб и да правиш каквото ти се казва. Ти дяволски добре знаеш що за избор е това за една тринайска.

— Това е изборът, който направих аз — спокойно отвърна той.

— Да бе. — Тя отклони отвратно поглед. — Прав си, знаеш ли. Ти наистина си различен.

— Да. По-умен съм.

Друг ферибот се размина с техния на стотина метра разстояние, отправил се в обратната посока. Обзе я необяснимо привличане към островчето от светлинки и обрамчената в прозоречни рамки топлинка, към фигурките, които се движеха вътре. После глупостта на ситуацията я шамароса като морския вятър. Току зад нея, зад рамото ѝ буквално, бяха прозорците на не по-различен пристан от светлина и топлина, а тя им беше обърнала гръб.

„Да, така е много по-добре, Сев. Обръщай гръб. Стой на студа и зяпай през водата към шибаното непостижимо, докато вятърът го отнася надалеч.“

„Шибана идиотка!“

— Значи е паднал в бой?

Тя се обърна рязко да го погледне.

— Кой?

— Тринайската, с когото си имала връзка. — Същото меко спокойствие в гласа му. — Каза ми, че е мъртъв, а професията ми те изпълва с гняв. Изглежда логично приятелят ти да е загинал заради някой като мен.

— Не — каза тя със свито гърло. — Не като теб.

— Добре де, не като мен.

Той зачака, остави темата да увисне помежду им като мрака и шума на нощния вятър.

Тя стисна зъби.

— Изпратиха специалните части — каза накрая. — Цял отряд, десетина души. Не, повече. С телесни брони и автоматични оръжия срещу сам човек в собствения му дом. Те...

Наложи се да спре и да преглътне.

— Не бях там. Беше сутринта, вече бях тръгнала за работа. Той се беше върнал от нощна смяна. Някой от отдела му се обади, че идват, по-късно проследиха обаждането до телефон в централния участък. Той...

— Бил е ченге?

— Да, беше ченге. — Тя махна безпомощно с ръка. — Добро ченге. Работеше чисто, колегите знаеха, че винаги могат да разчитат на него. Повишиха го в детектив за рекордно време. Никога нищо нередно не беше направил!

— Освен че е фалшифицирал документите си за самоличност, очевидно.

— Да. Осигурил си документи на гражданин на Ръба още преди да започне интернирането. Казваше, че виждал накъде отиват нещата. Купил си изцяло нова самоличност в Анжелинското свободно пристанище, живял няколко години по Западното крайбрежие за по-голяма достоверност, после кандидатствал официално за гражданство в Съюза. По онова време все още не тествали кандидатите за вариант тринайсет, а след като стъпил официално на съюзна територия, законът за запазване на личната генотипна информация го защитавал от самоцелни проверки.

— Идеален начин да изчезнеш.

— Така ли? — Тя го погледна с тъжна усмивка. — Това е професионалното ти мнение?

— Да. Сигурно е бил умен тип.

— Умен беше. Както казва Якобсен: „социопатна склонност в комплект с опасни нива на сурова интелигентност“. Нали затова затваряме тринайските в лагери.

— Не. Затваряме ги, защото останалата част от човешката раса се страхува от тях. А общество от уплашени хора е нещо взривоопасно. Струва си да затвориш различните, за да избегнеш взрива.

Тя го изгледа, търсеше признаци на ирония по лицето му. Не можа да прецени дали има такива.

— Казваше се Етан — каза накрая. — Етан Конрад. Беше на трийсет и шест.

Другият ферибот вече почти не се виждаше, изгубен сред тъмната вода и светлините по европейския бряг. Тя си пое дълбоко дъх.

— А аз бях бременна в шестия месец.

23.

На азиатския бряг, където Европа беше само трептящи светлинки от другата страна на водата, тя се напи и му разказа останалото.

Не беше съвсем сигурен за причината — може да беше страничен резултат от алкохола, може да беше и търсен резултат. Така или иначе, се оказа различно от очакванията му. Видял беше как устата ѝ се свива болезнено след внезапно признатата загуба, разпознал беше рана, която нямаше да заздравее в обозримото бъдеще. Слязоха мълчаливо от ферибота, понесли със себе си споделено мълчание, което отнемаше остротата на външните звуци. Същият мехур от тишина остана с тях и по нанагорницето на стръмните улички, по които вървяха според указателната холограма на ключплочката чак до лъкатушещия булевард „Мода Кадеси“ и кооперацията със служебни апартаменти на КОЛИН. Сградата се намираше в жилищен квартал, който отдавна беше потънал в сън, и не срещнаха жива душа по пътя.

Във всичко това имаше някакво странно, потайно чувство за освобождение и убежище. Тихо, тихо, все по-нагоре и по-далеч от светлините на фериботния пристан, покрай спуснатите кепенци на кварталното пазарче и тъмните прозорци на един спящ свят, водени от мъждивата светлинка в дланта на Ертекин, която хвърляше синкави отблясъци по лицето ѝ. Когато стигнаха, тя отвори входната врата с излишна предпазливост и се качиха по стълбите, вместо да бъдат машинарията на асансьорите. В апартамента — отдавна необитаван, ако се съдеше по студения въздух с дъх на застояло — влязоха право в кухнята, все така, без да говорят, и завариха на кухненския плот отворена, но почти недокосната бутилка турска анасонова ракия.

— Я налей — сърдито каза Ертекин.

Той се разтърси за подходящи чаши и ги откри в един шкаф, докато Ертекин пълнеше кана вода от чешмата. Карл наля чашите наполовина с плътната прозрачната течност, а тя ги допълни от каната. Завихрен млечнобял облак изпълни чашите при смесването на водата с алкохола. Ертекин грабна едната и я пресуши на един дъх. Остави я и го погледна очаквателно. Той наля нова доза, тя я допълни с вода. Този

път само отпи и отнесе чашата в самотния хлад на хола. Той взе бутилката, каната и своята чаша и тръгна след нея.

Бяха на последния етаж и големият панорамен прозорец разкриваше чудесна гледка. Осветлението в хола беше приглушено и погледът стигаше с лекота чак до затвореното между Черно и Бяло Мраморно море и насечения от минарета хоризонт на европейския бряг. Като гледаше всичко това, Карл изпита внезапното, нереално усещане, че оставя нещо зад себе си, сякаш двата бряга незнайно как и защо се раздалечаваха. Седяха в меките кресла от изкуствена кожа — обърнати към прозореца, а не едно към друго — и пиеха. Големи кораби дремеха закотвени във водите на Мармара и чакаха реда си да минат през Босфора. Пилотните им светлилки примигваха и се местеха.

Бяха преполовили бутилката, когато тя започна да говори.

— Не беше планирано, това мога да ти кажа.

— Знаела си кой е той?

— Вече знаех, да. — Тя въздъхна, някак пресежливо, но не пролича въздишката да ѝ е донесла облекчение. — Нормално би било да прекратим бременността, нали? Предвид на рисковете. Всъщност не знам защо не го направихме. Сигурно... сигурно и двамата сме започнали да се мислим за недосегаеми. Етан си беше такъв от самото начало, като всяка тринайска. Държеше се така, сякаш куршумите не могат да го застигнат. Излъчваше се на вълни от него, тази самоувереност.

Тонът ѝ се промени, неясен гняв нахлу в гласа ѝ.

— А забременееш ли, биологията си казва думата, шепне ти, внушава ти, убеждава те, че няма по-хубаво от това, че то е логичната следваща стъпка, че е правилно. Не се притесняваш как ще се справиш, просто вярваш, че ще се справиш някак, и това ти е достатъчно. Спираш да се виниш за пропуснатата по невнимание ваксинация или че не си накарала партньора си да се напръска преди секс, че си била достатъчно тъпа и слаба и си позволила на биологията да вземе връх над разума ти, защото същата тази шибана биология сега ти казва, че всичко ще е наред, а способността ти да мислиш критично просто ти махва за довиждане и излиза на разходка. Казваш си, че в

Съюза законите за генетична тайна са по-силни отвсякъде другаде на Земята и че правораздаването все така ще се движи в правилната посока. Казваш си, че докато детето в корема ти порасне достатъчно, за да имат тези неща значение за него, вече ще е различно, хората няма да изпаднат в паника при мисълта за разводняване на расата и генетично модифицирани чудовища, че Спогодбите и ловът на вещици ще са останали в миналото. А в редките моменти, когато съзреш безумието на тези доводи и съмнението те обземе, е, тогава си казваш, какво пък толкова, и двамата сте ченгета, и двамата сте служители на нюйоркската полиция. И двамата сте от онези, които налагат закона, така че кой ще е тоя, дете ще дойде да тропа точно на вашата врата? Казваш си, че си част от огромно семейство, което винаги ще ти пази гърба.

— В полицията ли се запозна с Етан?

Горчива усмивка.

— Къде другаде? Ченгетата рядко водят активен светски живот. Така де, защо ти е да се занимаваш с цивилни? Те или ни мразят и в червата, или не могат да живеят без нас, според случая. На кого му е притрябвало да ходи по срещи и да плаща нечие пиене само за да си навлече лично разстройство за благодарност? Така че се лепваш за голямото си приемно семейство и в повечето случаи друго не ти трябва. — Тя сви рамене. — Предполагам, че това е била една от причините Етан да постъпи в полицията. Искаше да се отдалечи максимално от миналото си, а нюйоркската полиция може да е един много уютен малък свят със затворен цикъл на производство, ако това искаш. Все едно да отидеш на Марс.

— Не съвсем. От полицията винаги можеш да си тръгнеш.

Тя махна с ръката, в която държеше чашата, и разля малко.

— Е, винаги можеш да спечелиш лотарията „Билет за вкъщи“.

— Да бе.

— Както и да е. С Етан се запознахме на купона за пенсионирането на моя началник. Етан тъкмо го бяха произвели в детектив и беше в настроение да празнува. Висок, здрав, от километър се виждаше колко се гордее със себе си. От онези неща, дете като ги погледнеш, веднага ти се прииска да им разкъсаш опаковката и да видиш какво се крие зад целия този мъжкарски самоконтрол. И аз реших да надзърна.

— И какво стана? Разкъса ли му опаковката?

— Питаш дали се чукахме същата вечер?

— Всъщност не. Но...

— Да, чукахме се. Заварката стана от пръв поглед. Ей така. — Тя щракна с пръсти, но нещо не ѝ се получи и звук не се чу. Намръщи се и пробва отново. Щрак. — Ей така. След има-няма две седмици вече държахме свои вещи от първа необходимост в жилището на другия. Той беше излизал с една руса кучка, тип мажоретка, от инфоотдела в централния участък, аз пък имах нещо с един тип, който държеше бар в Куинс. Още живеех там, така и не бях намерила време и сили да се преместя от другата страна на реката, след като започнах работа в „Убийства“. А и бях свикнала с квартала. Така или иначе, аз зарязах своя тип с бара, Етан заряза мажоретката. — Ново смръщване. — При него се получи малко неприятно, но така или иначе, след месец той дойде да живее при мен.

— Беше ли ти казал какъв е?

— Тогава още не беше. Тоест... — Махна отново, този път повнимателно. — Не че ме е лъгал или нещо такова. Просто не ми каза, а и кой би се сетил да попита? Тринайските са прибрани на сигурно място, нали? В резерватите, на Марс. Не се разхождат по улиците като теб и мен. И определено не се разхождат с полицейски значки, нали така?

— Като цяло — да.

— Да. — Тя впери поглед в чашата си. — Не знам дали изобщо щеше да ми каже. Но една вечер се появи друга тринайска, попита за него под друго име и той нямаше друг избор освен да ми каже всичко.

— Онзи какво искаше?

Тя изкриви отвратено устни.

— Какво да иска? С Етан били в един и същи поборнически взвод, спуснали ги в някакво забутано къше на Централна Азия през осемдесетте. Боби някой си, но използваше името Киган. Още не се бил покрил, когато започнало интернирането, не искал да ходи на Марс, затова го въдворили в Симарон. Избягал, крил се известно време в Джизъсленд, докато не се свързал с някакви мошеници, които му уредили прехвърляне в Съюза. От две години бил в града, преди да се появи на прага ни. Изкарвал си прехраната както дойде. За лош късмет

видял Етан да излиза от една корейска закусвалня във Флашинг и го проследил до нас.

— Познал го е? Аз пък помислих, че...

— Да, Етан си беше направил козметична операция в щатите на Ръба, но корекциите не били значителни и онзи тип го познал. Все повтаряше, че въпросът не бил в лицето, а в начина, по който Етан се движел, говорел. Както и да е, бързо разбрал, че Етан е ченге, и решил, че сигурно използва работата си за прикритие и като източник на информация, с която да изнудва когото трябва. Не беше в състояние...

— Тя стисна гневно юмрук: — По-скоро Не искаше да повярва, че Етан е спечелил значката си на детектив по трудния начин. „Ние не правим така нещата“, все това повтаряше. „Ти си тринайска, човече. Не си някакво шибано преживно.“

Стрелна го с поглед.

— Така ни наричат, нали? Преживни. Говеда.

— Чувал съм да използват тези думи.

— Да. Та на този Киган му беше трудно да повярва, че Етан е предпочел да се присъедини към говедата. Но след като най-после го прие, стана още по-лошо. От негова гледна точка съществуваха само две възможности. Или Етан използвал полицията за собствени незаконни облаги и Киган искаше също да бръкне в кацата с меда, или наистина се е отказал от същността си на тринайска в полза на стадото, в който случай... — Тя сви рамене. — Ами, значи може да го цака като всяко друго преживно, нали така? Да го дои до дупка.

Тишина изпълни стаята. Севги отпи. Големите кораби все така чакаха търпеливо реда си.

— И какво стана? — попита накрая Карл.

Тя отклони поглед.

— Мисля, че и сам можеш да се досетиш.

— Етан е разрешил проблема.

— Киган идваше у нас все по-често. — Гласът ѝ звучеше механично, по-безизразно и от шума на евтина машина. — Държеше се, все едно той командва парада. Държеше се като шибана карикатура на тринайска от някой евтин джизъслендски филм на ужасите. А когато Етан го нямаше, се държеше така, все едно притежава и мен.

— Ти каза ли за това на Етан?

— Нямаше нужда. Той знаеше какво става. Освен това, Марсалис, аз мога и сама да се грижа за себе си, уверявам те. Оня гадняр нямаше никакъв шанс.

Замълча, подбираше думите си.

— Само че Киган не можеше да бъде спрян. Можеш да го държиш на разстояние, и толкова. Като да хвърляш камъни по зло куче. Хвърлиш камък и кучето отстъпва. Спреш ли да хвърляш, идва и пак започва да ти се зъби. Истината е, че има само един начин да спреш тринайска, нали?

Той вдигна рамене.

— Това поне ни внушават евтините филми на ужасите.

— Да. А ние не можехме да си позволим излишно внимание. Смърт при съмнителни обстоятелства, възможно участие на полицейски служител: от вътрешния отдел щяха да довтасат на секундата. Щеше да има аутопсия, навярно и генно сканиране, при което генната модификация щеше да изскочи. И ето ти голямо разследване. Киган го знаеше и не виждаше причина да се бои от нас. Както казах, по един или друг начин щеше да ни дойде до откат.

— Докато?

Тя кимна.

— Докато един ден не се прибрах и не заварих Етан да гори дрехи в двора. Повече не видяхме Киган. С Етан не говорехме за това, нямаше и нужда. Ръбът на лявата му длан беше насинен. Кокалчетата му бяха ожулени, по гърлото му имаше следи от пръсти. — Бегла, уморена усмивка. — А къщата беше необичайно чиста. Подовете измити, банята свети като на реклама, всички повърхности — обработени с наносмукачка. Не беше чистил така преди, не го и повтори.

Още тишина. Ертекин допи чашата си и посегна към пода да вземе шишето. Погледна Карл и вдигна бутилката към него.

— Искаш ли?

— Благодаря, този път ще пасувам.

Тя си наля нова доза — с не съвсем координирани движения. После зарея поглед към корабите в далечината, стиснала чашата, без да отпива.

— Цялото лято бяхме на нокти — продължи тихо. — Чакахме да видим какво ще стане. Познавах много ченгета от Куинс, нали работех

там, преди да ме преместят в центъра, и постепенно поднових контактите си с тях, ходех от време на време в участъка да видя дали няма подадено заявление за изчезнал човек, дали не са открили неидентифициран труп или нещо такова. Редовно следяхме линковете на нийоркската полиция с бюлетините на АГЛОН за издирвани лица. Киган така и не се появи там. Етан реши, че сте го минали по графата пълни загубеняци, които сами ще си изкопаят гроба, ако им оставите малко време, и затова не си струва да го издирвате.

Карл поклати глава.

— Не, тъпаците ние ги обичаме. Лесно е да ги откриеш, а това печели добра репутация на Агенцията. Ако вашият човек не е бил в бюлетините, значи онзи, който му е помогнал да избяга от Симарон, е намерил начин да покрие информацията за бягството му. Или пък компанията, спечелила договора за управление на лагера по онова време, е смела този компрометиращ факт под килима, за да не си разваля статистиката. Системата за контрол в Симарон е крайно неефективна дори по джизъслендските стандарти и ако на подизпълнителя му е предстояло подновяване на договора... Какво да ти кажа. — Той разпери ръце. — Всеки въдворен в резервата знае, че най-доброто време за бягство е точно преди търга. Знаят, че корпорацията, която в момента държи договора за управление на лагера, ще направи и невъзможното да изстиска максимална ефективност от зле платените си служители и в резултат напрежението ще се повиши до опасни нива. Знаят също, че ако точно в този момент успееш да избягаш, няма да има издирване в национален мащаб, защото въпросната корпорация не може да си позволи лошата реклама. Така стават половината бягства.

— Шибаният Джизъсленд — завалено изруга Ертекин.

Карл махна лениво с ръка.

— Е, аз не се оплаквам. Иначе ще остана без работа. И между другото, Джизъсленд не е единственото място със занижен контрол във въдворителните лагери.

— Така е. Но само там се гордеят с това. — Впери замъглен поглед в чашата си. — Толкова време мина, а на моменти ми се струва, че просто не може да е истина.

— Кое?

— Отцепването. Онова, което Америка причини сама на себе си. Така де — тя махна енергично, този път с ръката без чашата, — модерния свят нали ние го изобретихме, мамка му. Ние го моделирахме, в рамките на цял един континент, обгрижвахме го, докато не заработи гладко, а после го продадохме на останалия свят. Кредитните карти, масовият въздушен транспорт, глобалният инфопоток. Космическите полети. Нанотехнологиите. Ние създадохме всичко това. А после позволихме на банда неандерталци, идиоти с библии в ръце, да разкъсат всичко това на парчета! Как е възможно това, Марсалис?

— Не питай мен. Било е преди моето време.

— Искам да кажа, че... — Тя не го слушаше, не го и поглеждаше. Ръката ѝ се свиваше и отпускате, малкият ѝ юмрук танцуваше из въздуха. — Ако китайците, или индийците, да речем, ни бяха изтласкали от кормилото, това сигурно бих могла да го приема. Всяка култура рано или късно бива изместена от друга. Винаги се появява някой по-умен и по-млад. Само че ние си го направихме сами, по дяволите! Позволихме утайката на собственото ни общество, тъпите лумпени, изпълнени с омраза, страх и болна амбиция, да ни блъснат в шибаната пропаст.

— Ти живееш в Съюза, Севги. Той трудно би минал за пропаст, не мислиш ли?

— Нали точно в това е въпросът, мамка му! Точно това са искали, винаги. Да се отделят от Севера, Марсалис. Да се отцепят. Да си имат своя собствена кална локва от невежество, в която да се търкалят доволно. Отне им двеста шибани години, но накрая получиха онова, което искаха.

— Стига. Нали загубиха щатите по Ръба. Това е, колко, една трета от американския брутен вътрешен продукт? — Не разбираше защо спори толкова разпалено с нея. Познаваше материята като всеки, който работи за АГЛОН, но не беше експерт. Не му и пукаше освен това. — А ако се съди по последните слухове от Чикаго, скоро може да се простят и с езерния район. Да не забравяме и Аризона...

— Да бе, точно така. — Тя изсумтя и потъна още по-дълбоко в стола си. — Шибаната Аризона.

— Говори се, че ще поискат официално присъединяване към Ръба.

— Марсалис, това е Аризона. Ако ще правят нещо, то ще е да обявят своя си независима република. Ти сериозно ли мислиш, че Джизъсленд ще позволи на Аризона или на Езерните щати да се отцепят така, както се отцепи Североизтокът? Веднага ще им пратят националната гвардия.

Понеже не му пукаше — нали така? — той не каза нищо и разговорът рязко замря. Последва дълга пауза. И двамата зяпаха корабите.

— Извинявай — измърмори тя след малко.

— Зарежи. Разказваше ми за Киган. Ослушвали сте се дали няма да открият трупа му.

— Да. Ами... — Тя отпи от питието си. — Няма много за разказване. Нищо не се чу. Дойде септември и започнахме да се отпускаме. Сигурно затова и забременях. Не че е станало точно тогава, просто така се започна. Тогава се зароди онази наша самоувереност. Спряхме да се тревожим, живеехме си, все едно нищо не ни заплашва, все едно Етан си е най-обикновен човек, като всички други. Има-няма година така и тряс, изненадка. — Тя се усмихна вяло. — Биология в действие.

— И те са ти го отнели.

Усмивката ѝ изчезна безследно.

— Да. Законите на Съюза наистина са прогресивни, но не чак толкова. Не се допуска поколение, заченато от вариант тринайсет, а евентуалният ембрионален генетичен материал следва да бъде унищожен. Наех адвокати да оспорят закона, позовахме се на морален прецедент по случаи отпреди отцепването, касаещи насилствено прекъсване на напреднала бременност, правото на живот и така нататък. Минаха почти пет години оттогава, а делото още се гледа. Обжалване, отхвърляне, възражения, контраобжалване. Но истината е, че губим. АГЛОН разполага с неограничени средства, а адвокатите им са по-добри от моите.

— Ситуация, която прави заплата в КОЛИН още по-привлекателна, предполагам.

— Да. — Изражението ѝ се втвърди. — Ситуация, която прави работата за компания, която не дава и пукната пара за шибаната АГЛОН, изключително привлекателна.

— Не ме гледай така. Аз съм наемник.

— Да. Само че именно някой като теб в представителството на АГЛОН към общината вдигна мерника на Етан и прати специалните части вкъщи. Някой като теб нареди да извадят нероденото ми бебе и да го пхнат в криогнездо, докато АГЛОН не спечели делото и правото да го убие.

Гласът ѝ пресекна. Тя заби нос в чашата си. И повече не погледна към него.

Карл не се опита да я освободи от бодливия гняв, с който се беше оградила, защото му се струваше, че той ѝ е нужен. Не посочи и очевидните недостатъци в теорията ѝ.

„Реално погледнато, Севги — не каза той, — едва ли е бил някой като мен, защото, първо, аз съм кажи-речи единствен по рода си. Доколкото знам, има само четирима лицензирани тринайски освен мен, които работят за АГЛОН, и нито един от тях — в представителство на Агенцията.

И което е по-важно, Севги Ертекин, ако някой като мен беше тръгнал по следите на Етан Конрад, щеше да се появи лично. Нямах да прехвърли мръсната работа на преживните от специалните части и да гледа отстрани като шибан овчар, който си наглежда стадото.

Такъв като мен би го убил лично.“

Вместо да каже всичко това, седеше мълчаливо и гледаше как Ертекин се плъзга по нанадолниците от гневно мълчание към пиянска сънливост. Внезапно си даде сметка къде се намира, обзе го остро, почти болезнено усещане за тъмния апартамент в счепения на две град, за далечните светлини и за заспалата жена, само на една ръка разстояние, но свила се на топка с гръб към него, за тишината...

„Хей, Марсалис. К'во става?“

... за шибаната приливна тишина, като талази от черна вода, за процеждащото се мълчание и за Елена Агиере, която се е върнала и тихо му говори...

„Помниш ли «Фелипе Суза»? Звезди и тихи празни коридори, и сънуващи лица на сигурно място зад прозорчетата, които те обричат да си сам. Онова тихо жужене, което издавах в ямките на ушите ти, как се приближавах зад гърба ти и ти шепнех. Мислеше, че съм си отишла, нали? Абсурд. Намерих те там, сред звездите, Марсалис, и винаги ще те намирам. Ти и аз, Марсалис. Ти и аз.“

... и корабите, пуснали котва в тихите води, чакащи.

24.

Оставиха го да чака в приемната. Усещането не беше съвсем неприятно — като повечето виртуални формати на щатите от Ръба, сайтът на фондация „Човешката цена“ беше ненатрапчиво населен с вторични интерфейси, включени в системата, за да осигурят на в-средата „по-автентична атмосфера“, както ентузиазизирано го наричаха в рекламните продуктови брошури. Срещу него в приемната седеше изискана млада жена в делови костюм с къса пола: кръстоса, дългите си крака и му отправи дружелюбна усмивка.

— За фондацията ли работите? — попита го.

— Не. Брат ми работи тук.

— Дошли сте да го видите?

— Да. — Създателите на формата си бяха свършили работата добре. Реши, че ще е проява на грубост, ако приключи едва започналия разговор с едносрична дума. — Напоследък се виждаме рядко.

— Значи не сте отгук?

— Не. Свързах се от Ню Йорк.

— О, това е много далеч. И харесва ли ви там?

— Всъщност там съм роден. И двамата израснахме в града. Брат ми е този, който се премести. — Слаба искра на съперничество между братя в комплект с доза манхатънски шовинизъм, последвани от слаб адреналинов шок, когато разпозна първите две. Винаги се беше присмивал на интерфейсната психиатрия, но сега започваше да подозира, че може и да не е бил прав.

— Ами, такава... — Въпросът сам се пръкна на устните му, адски глупав, разбира се, но умората разхлабваше контрола му и той го зададе, отчасти като предизвикателство, отчасти за да отклони разговора от Джеф. — А вие откъде сте?

Тя се усмихна отново.

— Това е почти метафизичен въпрос, нали така. Сигурно трябва да кажа, че съм от Джакарта. Концептуално, ако не друго. Ходили ли сте там?

— Два пъти виртуално. Иначе — не.

— Трябва да отидете. Много е красиво сега, след като наноизграждането приключи. Най-добре е да го видите с очите си и...

И така нататък, с лекота покрай подводните течения в разговора, теченията, които можеха да сблъскат и двамата с факта какво е тя. Сигурно на този принцип работеше и проституцията от висша класа, реши той, но беше толкова уморен, че хич не му пукаше. Остави се на течението, на приятния и интересен разговор, издържан по всички правила на изкуството, и на изящната геометрия на дългите ѝ крака. Изглежда, в софтуера беше заложена реагираща подпрограма, която преценяваше желанието му да участва в разговора и регулираше ответната реакция според резултата. С изненада откри, че наистина му се говори.

Дори не забеляза появата на Джеф, докато той не застана пред него с уморена усмивка.

— Така. — Стана и направи опит да се стегне. — Най-сетне.

— Да, извинявай. Цял кораб с бегълци пристигна онзи ден от Уенжоу и бюджетът ни за тримесечието отиде по дяволите. Цял ден преговарям с властите. — Кимна към жената, която все така си седеше на стола. — Виждам, че си се запознал с Шарлийн.

— Ами, да.

— Прекрасна е, нали? Понякога идвам да си поговоря с нея, просто така, заради удоволствието.

Нортън погледна към интерфейса. Тя се усмихна на двамата, главата ѝ — вдигната леко, изражението — леко отнесено, сякаш думите им бяха птича песен или тема от класическо произведение, което ѝ харесва.

— Трябва да говоря с теб — смутено каза той.

— Няма проблем — отвърна Джеф Нортън и махна с ръка. — Минавай. Довиждане, Шарлийн.

— Довиждане.

Усмихна им се през рамо, после отново обърна глава и застина неподвижна на стола си, щом двамата излязоха от задействания обхват. Джеф го поведе по къс коридор с воден охладител в края. След има-няма десетина стъпки коридорът посивя и се превърна в кабинета на Джеф. Приличаше досущ на истинския му кабинет, който Нортън помнеше от посещението си преди няколко години, с изключение на минималните разлики в оттенъка на стените и килима и по някой

декоративен предмет върху полиците, който не помнеше. Снимка на Меган на бюрото. Той си пое набързо дъх и седна на ъгловото канапе с лице към прозореца и парка Голдън Гейт. Брат му се наведе през бюрото и натисна нещо на уредбата.

— Е?

— Пак идвам за съвет. Чу ли за Ортис?

— Не. — Джеф се опря на бюрото. — Какво е измислил този път, нов начин да извие нечии ръце?

— Простреляха го, Джеф.

— Простреляли са го?

— Да. Медиите гърмят. Не знам как не си чул. Мислех, че знаеш. Вчера следобед дадох пресконференция от името на КОЛИН.

Джеф въздъхна. Тръсна глава, сякаш да намести джаджите в нея. Отиде до другата страна на канапето и седна тежко на облегалката.

— Направо съм скапан — измърмори. — От ден и половина се занимавам само с китайците. Снощи даже останах да спя в офиса. Тази сутрин почти не съм излизал от виртуалната. Той жив ли е още?

— Да, държи се. Вързали са го към животоподдържаща система във „Вейл Корнел“. Медицинският н-джин твърди, че щял да се оправя.

— Може ли да говори?

— Още не. Ще го свържат към в-формат веднага щом дойде в съзнание, но това можело да отнеме известно време.

— Господи! — Джеф го изгледа измъчено. — И какво общо има това с мен? Как мога да ти помогна?

— Във връзка с Ортис — никак. Както казах, той още е в безсъзнание. Семейството и близките му приятели са в болницата, но...

Брат му изкриви устни в подобие на усмивка.

— Да, знам. Това вече не е моят свят. Провалих си шансовете в играта за власт в Съюза, нали така.

— Не това имах...

— Избягах на запад и се превърнах в сърцераздирателен благотворител.

Нортън махна нетърпеливо с ръка.

— Не става въпрос за това. Искам да поговорим за Марсалис. Сещаш се, тринайската, която измъкнахме от щатския на Южна

Флорида?

— О. Да. — Джеф разтърка лицето си. — И как върви?

Нортън се поколеба.

— Не знам.

— Създава ви проблеми ли?

— И аз не... — Вдигна ръце, без да довърши. — Виж, истината е, че не се наложи да го убеждаваме дълго. За това поне беше прав.

— За какво, че би ви отхапал ръката за шанс да се измъкне от джизъслендски затвор? — Джеф сви рамене. — Кой не би го направил?

— Да де. Май съм ти задължен за идеята. И трябва да кажа, че напълно оправдава медийния образ на тринайските. Бил е там, когато са се опитали да очистят Ортис, и май единствено на него дължим факта, че шефът още диша. Уби двама от тримата нападатели и прогони третия. Невъоръжен. Можеш ли да го повярваш?

— Да — кратко и ясно каза Джеф. — Мога. Казах ти, тези типове са опасни. Та какъв по-точно е проблемът?

Нортън сведе поглед към ръцете си. Поколеба се за миг, после поклати раздражено глава и вдигна очи да срещне любопитния поглед на брат си.

— Казах ти, че вече си имам партньор, помниш ли? Бивш детектив от нюйоркската полиция, жена.

— С която искаш да се озовеш с хоризонтално положение, но не си го признаваш. Да, спомням си.

— Да. Е, има нещо, което тогава не ти казах. За нея. Преди няколко години е имала връзка с тринайска ренегат. Това е довело до някои... усложнения.

Джеф вдигна вежди.

— Охо.

— Да. Не се замислях много за това, дори когато наехме онзи тип.

— Глупости ми говориш.

Нортън въздъхна.

— Добре де, замислих се, малко. Обаче реших, нали се сещаш, че тя е корава, че е умна, че владее ситуацията. Че няма за какво да се притеснявам.

— Нормално. — Джеф се наведе напред: — И кое те накара да се притесниш впоследствие?

Нортън плъзна умърлушен поглед из кабинета.

— И аз не знам. — Вдигна безпомощно ръце. — Не знам, не знам, мамка му!

Брат му се усмихна и въздъхна.

— Някога дъвкал ли си листа от кока, Том?

Нортън примигна.

— Листа от кока?

— Да.

— Какво общо има...

— Опитвам се да ти помогна. Просто ми отговори на въпроса. Дъвкал ли си листа от кока?

— Естествено. Всеки път, когато тръгваме за подготвителните лагери по сигнал за контрабандно внесени продукти на „Марстех“, още на летището ни дават по един големичък плик с препоръката да дъвчем листата заради голямата надморска височина. Имат ужасен вкус. Само че какво общо има това със...

— Надрусваш ли се, когато дъвчеш кока?

— О, я стига...

— Отговори ми.

Нортън стисна зъби.

— Не. Не се надрусвам. Случвало се е да ми изтръпне устата, но нищо повече. Препоръчват ги, защото премахват умората и ти дават сили.

— Точно така. А сега ме слушай внимателно. Въпросният енергизиращ ефект е част от еволюционно обусловена симбиоза между хората и растението кока. Коката има ценни за хората фармацевтични свойства, следователно хората отглеждат много кока. И всички са доволни. Човешката физиология се справя чудесно с ефекта на листата. Ползата от тях по никакъв начин не нарушава необходимата за оцеляването ти динамика. С други думи, няма опасност да направиш някоя глупост само защото си сдъвкал пет-шест листа.

— Защо става така — тежко попита Нортън, — че всеки път, когато се обърна за съвет към теб, ти ми изнасяш лекция?

Джеф се ухили доволно.

— Защото съм ти батко, тъпчо. А сега внимавай. Ако извлечеш алкалоида от листата на коката, ако го подложиш на изкуствените химични процеси, чрез които се получава кокаинът, и след това шамаросаш човешкия мозък с готовия продукт, картинката е коренно различна. Смръкнеш ли две магистрални от тая гадост, не ще се надрусаш, ами направо ще полетиш в небесата. И най-вероятно ще направиш някоя глупост, която на свой ред може да доведе до смъртта ти, ако си имал неблагоприятното да го направиш на не толкова безопасно място като Ню Йорк. Няма да обръщаш внимание на социалните и емоционални сигнали, които ти пращат хората около теб, или ще ги разчиташ погрешно. Няма да си спомняш полезни подробности от собствената си биография. Като нищо ще забършеш неподходяща жена или ще се сбиеш с неподходящ мъж. Ще преценяваш погрешно скоростта, ъгъла и разстоянието. А в дългосрочен план сърцето ти няма да издържи на напрежението. Все добри начини да се убиеш. И всичко това се свежда до факта, че не сме пригодени да се справяме с веществото във вида, в който може да ни го предложи собствената ни технология. Все същата стара история като със захарта, солта, синаптика и каквото още се сетиш.

— И с вариант тринайсет — унесено довърши Нортън.

— Именно. Макар че в случая се касае за софтуерен феномен, а не за хардуерен. Поне доколкото може да се направи такава разлика, когато става въпрос за мозъчна химия. Във всеки случай... виж, според онова, което съм чел, създателите на проект „Поборник“ са вярвали, че тринайските биха пожънали огромен успех в общество на ловци и събирачи на корени. Да си як, корав и агресивен е безспорен плюс в този вид общества. Получаващ повече месо, повече уважение, повече жени. И в резултат — по-многобройно поколение. Едва след като хората започнали да водят уседналия живот на селскостопанските общности, тези момчета са се превърнали в проблем. Защо? Защото не правели каквото им се казва, затова. Не искали да бачкат на нивите и да събират реколтата за някакво алчно дърто копеле с брада. Точно тогава започнали да изчезват, защото ние останалите, страхливците и конформистите, сме се събирали под патриархалното крило на същия онзи присвоил си свещената власт брадат олигарх, грабвали сме факлите и селскостопанските си сечива и сме избивали системно бедните нещастници.

— С изключение на олигарсите. — Неспособен да устои на старото съперничество между братя, Нортън побърза да пхне пръст в слабите места на братовата си хипотеза. — В смисъл, самите те също трябва да са били вариант тринайсет. Как иначе са се изкачили до върха на обществената стълбица?

Джеф сви рамене.

— Този въпрос все още е отворен, признавам. Странното обаче е, че генетичните профили на олигарсите и на тринайските не са толкова еднакви, колкото би си помислил човек. Първо, тринайските като че ли не се интересуват чак толкова от материалното богатство. Всичко, което не могат да метнат на рамо, не предизвиква интереса им.

— О, я стига. Как може да се измери нещо такова?

— Не е много трудно. Несъзнателна реакция на визуални стимули например. Правим го с нашите бегълци, когато морето ги изхвърли при нас. Помага ни да им направим профил. Има и реални данни в архивите освен това — оказва се, че преди „Якобсен“ и интернирането повечето тринайски са живели в малки апартаменти, а вещите им се побирали в средно голяма раница. Така че олигарсите може изобщо да не са били тринайски, може да са били обикновени мъже като нас, само че от по-умните, които са измислили социално обусловен начин да се отърват от големите лоши момчета и да им вземат жените.

— Говори за себе си.

— Говоря за всички нас, Том. Защото онези момчета са изчезнали преди двадесетина хиляди години. Заличили сме ги от човешкия генотип. И с това сме изгубили шанса да развием еволюционно способността си да се справяме с такива като тях.

— Кое то значи какво?

— Ами, кое е задължителното качество, за да бъде един човек добър водач и изобщо доминиращ член на своята група?

— Не знам. Умения за работа в екип?

Джеф се засмя.

— Този твой Ню Йорк направо ти е изпил мозъка, Том.

— Някога и ти живееше в Ню Йорк.

— Харизмата! — Джеф щракна с пръсти и изправи театрално гръб. — Лидерите са харизматични. Притежават личен чар, умеят да

убеждават, да налагат мнението си, без да ги усетиш. С лекота повеждат хората след себе си. Сексуално привлекателни са за жените.

— Ами ако самите те са жени?

— Стига, говоря ти за обществата на ловци и събирачи.

— Мислех, че говорим за нашето време.

— Нашето време си е време на ловци и събирачи, поне по отношение на човешката еволюция. Не сме се променили чак толкова много през последните стотина хиляди години.

— Като се изключи, че сме премахнали тринайските.

— Това не е еволюция, а подранила цивилизация.

Нортън смръщи вежди. Такава внезапна горчивина рядко се появяваше в гласа на Джеф.

— Май изведнъж ти загорча в устата, а?

Брат му въздъхна.

— Какво да ти кажа? Ако поработиш достатъчно в „Човешката цена“, душата ти рано или късно започва да корозира. Работата е там, че вариант тринайсет, изглежда, върви в комплект с генетична предразположеност към харизматична доминация, която се проявява на нива, с които ние останалите не сме се сблъскали от двадесет хиляди години. Все едно се разхождат под ръка с емоционален водовъртеж, който разкъсва на парчета всеки озовал се в обсега му. Жените изпитват неустойимо сексуално привличане към тях, мъжете ги мразят и в червата. Слабите и податливите на чуждо влияние хукват по свирката им и са готови на всичко за своя кумир. По-агресивните отвързват на удара. Останалите просто ги мразим мълчаливо, но не смеем да направим нищо по въпроса. С две думи, става въпрос за такава сила на личността, че ако някое от тези момчета се кандидатира за избираем пост, буквално ще размаже конкуренцията. Политическият еквивалент на продуктите с марка „Марстех“, победители с доживотна гаранция. Защо, мислиш, Якобсен искаше да бъдат вкарани в лагери и подложени на химическа кастрация? Защото според него, ако бъдат пуснати на воля сред населението, в рамките на две десетилетия ще оглавят управлението на всяка демократична държава на планетата. Ще преустановят демократичните процеси и ще заличат, всичко, постигнато през последните две столетия от феминизираното гражданско общество. И наново ще се вградят в човешкия генотип, ще се размножават като зайци, защото всяка хетеросексуална жена е

неспособна да устои на мъжественост като тяхната. — Джеф кривна устни в горчива усмивка. — Ние, останалите, просто не можем да се сравняваме с тях. Именно това те тревожи, нали, братле?

Нортън махна с раздражение.

— Не, не това ме тревожи. Тревожи ме, че Марсалис ще ни съдейства, докато приспи бдителността ни, а след това ще си плюе на петите. И още повече ме тревожи, че партньорката ми, изглежда, си затваря очите за тази конкретна опасност и дава на Марсалис излишна свобода точно когато най-малко можем да си го позволим. Така че въпросът ми е доколко мога да разчитам, че Севги Ертекин няма да прецака работата, докато е под въздействието на онзи тип.

— Как се справя засега?

— Не знам. Но в момента е в Истанбул с него, за да провери следа, която той измъдри кажи-речи от нищото. Заминаха вчера, а още не се е обадила.

— В екзотичния Истанбул, казваш?

— О, я млъкни.

Джеф сдържа широката си усмивка.

— Извинявай, не можах да устоя. Виж, Том, на твоє място не бих си загубил съня, ако нещата са такива, каквито ми ги описваш. Много е вероятно, че на някакво ниво тя си умира да изуча този тип...

— Супер.

— ... но желанието да чукаш някого до смърт не винаги означава, че си готов да изключиш собствения си мозък. Имам предвид, че... бонобосите например са нещо подобно. Те притежават необичаен женски сексапил, способен да взриви сексуалната система на всеки среднестатистически мъж като спринцовка кокаин, но...

— Да де, кой го знае по-добре от теб.

Джеф млъкна и го погледна с укор.

— Джеф, вече ти се извиних за шегата с Истанбул. Не се заяждай с мен, става ли? Искях да кажа, че както виждаш, не съм тръгнал да напускам Меган и децата заради Нюинг, нали? Развод, който ще ме отдели от Джак и Луиза, може би и съд за нарушаване на професионалната етика — не бих поел такъв риск само защото съм луд по някаква генномодифицирана катеричка. Нещата, които изброих, са важни за мен, и се опитвам да ги балансирам с онова, което ми дава Ню. И успявам, Том. Държа нещата под контрол и получавам най-

доброто и от двата свята. Вярно, имам проблем с пристрастеността, в моя случай — пристрастеността ми към бонобоси. Но се справям. Това правиш и ти — бориш се със слабостите си. Поемаш натиска. Ако жената, за която ми говориш, наистина е професионалист, ако се отнася сериозно към работата си, знае коя е и какво иска, то няма причина да не си направи сметка на плюсовете и минусите и да не действа според резултата от уравнението. Ако не друго, има неоспорими данни, че жените по принцип се справят по-добре с това, така че тя има генетично заложен преднина, на която да се опре. Е, не казвам, че бих изпрал на ръка чаршафите на който там истанбулски хотел ги е приютил в момента, но...

— За Бога, Джеф!

Джеф разпери ръце.

— Съжалявам, братле. Искаш да те успокоя, да ти кажа, че теренът е чист и можеш спокойно да пробваш манхатънския си чар върху тази жена? Не мога. Но ако се тревожиш дали тя ще устиска професионалния си контрол над нещата — за това не бих се притеснявал.

Поседяха мълчаливо. Да остави на брат си последната дума за Нортън беше един вид поражение.

— Добре де, а за онази истанбулска следа какво ще кажеш? Не, сериозно. Тя няма нищо общо с настоящото ни разследване, появи се ей така. Някаква друга тринайска, която европейците интернирали в Турция и която можело да се е познавала някога си с някакъв перуански гангстер, който можело да има връзки с хората, които може би са уредили бягството на нашия ренегат от Марс. Трябва ли да приемам всичко това за чиста монета? Твърде много неизвестни има в това уравнение.

Джеф се загледа през прозореца.

— Може би наистина има — каза разсеяно. — Тринайските не мислят по начина, по който мислим ние, синаптичните вериги в мозъците им са свързани различно. По-екстремните проявления на тази разлика ние бързаме да осъдим като параноя или асоциално поведение. Често обаче разликата се проявява като различен поглед върху дадена ситуация. Точно затова. АГЛОН наема хора като този твой Марсалис. В известна степен затова и аз те посъветвах да го измъкнете от Флорида и да го наемете. За да си осигурите достъп до

тази различна гледна точка. — Метна му неочаквано студен поглед. — Не си казвал на никого, че идеята е била моя, нали?

— Разбира се, че не съм.

— Сериозно? Дори на бившата полицайка, която така ти е влязла под кожата?

— Обещах ти, Джеф. Аз спазвам обещанията си.

— Добре тогава. — Брат му затвори очи и притисна с палец и показалец клепачите си за миг. — Извинявай. Бях груб. Не трябваше да си го изкарвам на теб, но в момента съм адски скапан. Тази моя работа и в най-спокойни времена е като да ходиш по въже на пет метра над манежа, а сега времената не са от спокойните. Само някой да чуе, че директорът на фондация „Човешката цена“ дава неофициални съвети на служител от КОЛИН по въпроси, свързани с генно подобрени индивиди, и бързо-бързо ще трябва да си търся нова работа. Цялата оная простотия за конспирация между Ръба, Китай и Марс ще се раздуха пак и финансирането ни ще изчезне яко дим. Не стига, че приемаме бегълци от черните лаборатории на територията на Ръба и им даваме гражданство, но ако се разчуе, че имаме пръст в освобождаването на опасни генетични варианти от затвора... Това ще е последната капка.

— Добре де. Казах ти вече, успокой се. Никой не знае. — Нортън усети непривично стягане в гърлото. — Оценявам помощта ти, Джеф. Може би не винаги го показвам, но наистина е така.

— Знам — каза Джеф и се ухили. — Грижа се за теб, откакто ходеше прав под масата. Нали затова са батковците. Поредният пример за генетична предразположеност.

Нортън поклати глава.

— Работата наистина започва да ти се отразява зле, Джеф. Защо просто не кажеш, че те е грижа за мен?

— Нали точно това казах. Обичта към братята и сестрите е генетично обусловена. Знаех го и преди да започна работа за фондацията.

Образът на Меган се появи изневиделица в главата му. Дълги загорели крайници, лунички и усмивка, слънцето в очите и косата ѝ. Споменът си проби път до повърхността и замъгли за миг зрението му. Сякаш в-форматът и Джеф внезапно бяха запратени в неясната далечина. Едва чу собствения си глас.

— А съперничеството между братя и сестри? Откъде идва то?
Джеф сви рамене.

— Пак от гените. В основата си всички тези неща са генетично обусловени. Като оставим настрана екстразомите, същността ни е изградена върху една или друга основна генетична предразположеност.

— И това е твоят начин да оправдаеш забежката си с Нюинг.

Лицето на Джеф се изопна.

— Вече водихме този разговор и добре помня, че ми беше неприятно. Не оправдавам забежката си с Ню. Но разбирам откъде идва. Това са две съвсем различни неща.

Нортън остави спомена за Меган да избледнее.

— Да, добре. Извинявай, че пак те подхванах за това. И аз съм подложен на огромно напрежение в момента. Трябва да се оправям със собствените си генетични предразположения, нали се сещаш?

— Това всички го правим — тихо каза брат му. — Тринайска, бонобо или най-обикновен човек. Рано или късно всички трябва да се изправим лице в лице с онова, което дебне в телата и умовете ни.

25.

Утрото дойде, прошарено от звуците на уличното движение по Мода Кадеси и от детска врява. Ярка, коса слънчева светлина по стената на стаята, в която беше легнал, и неохотното заключение, че точно под прозореца му има училищно игрище. Измъкна се от леглото и тръгна да търси банята, като междувременно се натъкна на похъркващата Ертекин. Спеше просната по гръб с полуотворена уста, дългокрака и великолепно неелегантна в избелялата тениска с логото на нюйоркската полиция, увъртяла се в чаршафите, едната ѝ ръка обгърнала възглавницата. Той поспря да се възхити на гледката, после си тръгна на пръсти, откри банята и се зае да изпразни пълния си до пръсване мехур. Слаб махмурлук ръчкаше ръждиво слепоочията му. Очаквал, беше да е много по-зле. Пъхна глава под чешмата.

Остави Ертекин да спи, отиде в кухнята и откри поостарял модел мениджър-покупки, вграден до панела на отоплителната система. Поръча хляб и гевреци, понеже не знаеше кое предпочита Ертекин, мляко и някои други дреболии. Намери в един шкаф неотворен пакет кафе — земна реколта, немодифицирано — и кафеварка средиземноморски тип на кухненския плот. Включи котлона, сложи кафеварката и тя тъкмо започваше да гъргори обещаващо, когато доставката на поръчаните за закуска продукти оповести със звън пристигането си при входната врата долу. Карл отвори по домофона, прие продуктите, после намери един видеотелефон и го занесе на кухненската маса. Взе един геврек, наля си кафе и се зае да открие Стефан Неван.

Отне му известно време.

Дежурният офицер в централното управление на лагерите за въдворяване му беше непознат, не можеше да използва и положението си в АГЛОН, защото личните му оперативни кодове бяха изтекли преди половин година. Не помогна много и позоваването на приятели. Успя все пак да си уреди прехвърляне към един от офицерите в самия лагер — Батал Явуз, стар приятел, който очевидно си заработваше по нещо допълнително с извънреден труд. Свърза се с лагера, но му

казаха, че Батал е излязъл на патрулна обиколка и не отговаря на радиото си. Жената, с която разговаряше, можела само да предаде съобщение, ако желаел да остави такова. Какво да...

— Просто му кажете, че е гадно развратно копеле и че една голяма лоша тринайска ще долети и ще му открадне жената, ако не ми си обади.

Лицето на екрана се изчерви.

— Едва ли точно...

— Не, сериозно. Това е съобщението. Благодаря.

Звуци откъм коридора. Карл прекъсна разговора и отхапа от геврека. Откри, че устата му сама се е извила в неканена усмивка, и побърза да я прогони. Ертекин влезе в банята, после се върна в спалнята — поне доколкото можеше да се съди по звуците — и за миг Карл си помисли, че е решила да си легне пак. После откъм коридора пак се чува стъпки. Той се наведе назад на стола си да я види през вратата на кухнята. — Чудеше се дали още е с онази тениска. Разсеяно отбеляза, че махмурлукът му е на път окончателно да изчезне.

Беше се облякла. Косата ѝ стърчеше несресана, лицето ѝ се беше зачервило — сигурно се беше плискала със студена вода; беше и здравата намусено.

— Добрутро. Наспа ли се?

Тя изсумтя, после събра сили да попита:

— Какво правиш?

— Работа. — Посочи телефона. — Чакам да ми се обалят във връзка с Неван. Защо, ти какво си помисли? Че ще ти избягам веднага щом алкохолното опиянение те извади от строя? Понеже съм вероломно и егоистично копеле с разбъзикани гени?

— Не ме е извадило от строя никакво опиянение.

— Да бе, значи си си изпуснала чашата, докато си давала почивка на уморените си очи. Така или иначе, реших, че си приключила с пиенето, затова отидох да си легна. Как ти е главата?

Погледът ѝ беше достатъчно красноречив.

— В кафеварката има още кафе, но сигурно е изстинало. Мога да...

Телефонът изчурулика. Карл вдигна вежда и натисна копчето. Ертекин тръгна към кафеварката, а той сведе очи към екрана. Образът се появи зърнест и с известно закъснение заради прехвърлянето.

Широк ъгъл към пустинен пейзаж, гледан през напластени с прах предно и странично стъкло на високопроходим патрулен джип. Батал Явуз зад волана, пълното му лице изопнато в невярваща физиономия.

— Карл? Няма начин да си ти бе, човек!

— Очевидно има.

— Нали те държаха в някакъв джизъслендски затвор. Ди Палма ни каза. Настъпил си бил някого по мазола и щели да те държат за неопределено време без официално предявени обвинения. Как успя да се измъкнеш?

— Аз от Марс се измъкнах, Батал. Сериозно ли мислеше, че онези нещастници в Джизъсленд ще ме увардят?

— Де да знам. Те са натрупали богат опит в задържането за неопределено време. Шибани варвари.

От другата страна на масата Севги Ертекин изсумтя.

Карл ѝ метна въпросителен поглед. Тя само сви рамене и отпи от кафето си.

— И по какъв повод си в Истанбул? При нас ли ще идваш?

— Едва ли ще ми остане време, Батал. Надявах се обаче, че ти ще можеш да ми направиш една услуга.

Когато затвори, Ертекин още седеше сгърбена на стола от другата страна на масата и май се опитваше да пробие дупка с поглед в дъното на чашата си. Той я изглежда любопитно.

— За какво беше това?

— Кое?

Той изимитира сумтенето ѝ.

— Това.

— А, да. Просто ми стана смешно турчин да обижда някого на варварство.

— Е, човекът говореше за Джизъсленд.

— Няма значение. — Тя изправи гръб. — Виж, Марсалис, баща ми неслучайно е напуснал тази страна. Неговият баща и чичо му загинали на онзи шибан площад само защото военната клика изведнъж решила, че свободата на словото е започнала да излиза от контрол. Вие, шибаните европейци, се имате за нещо по-така със светската си

власт и мекото си управление, и шибаните си възмекички специални сили, за които никой не иска да говори. Но в крайна сметка...

— В крайна сметка — прекъсна я той малко грубо, защото Батал му беше приятел, а той нямаше много приятели, — Турция все още е непокътната. И тук си имаха фаза на религиозната психоза и проблем с побеснели патриоти-догматици. Но успяха да преодолеят кризата. Онези от тях, които останаха в страната си, вместо да се окопаят във фундаменталистки идиотизъм или просто да избягат в някое уютно пристанище от другата страна на океана. В крайна сметка те промениха нещата и опазиха страната си цяла.

— Да, с цената на щедро и също толкова съмнително финансиране от страна на заинтересовани европейски сили, както чувам.

— Което не обезсилва факта, че Джизъсленд си е едно варварско общество, с което ти нямаш нищо общо, така че какъв, по дяволите, ти е проблемът?

Тя на свой ред го изгледа гневно. Карл въздъхна.

— Виж. И мен ме боли главата, ясно? Защо не поговориш с Батал, когато дойде тук? Каквото знам за местната история, го знам от него. Преди да се премести на тази работа, е преподавал в един затвор, така че познава материята. Докторската му дисертация е върху подобията между Турция и старите Съединени щати. Оказва се, че приликите са повече, отколкото се виждат с просто око. Поговори с него.

— Мислиш, че ще дойде тук?

— Ако Неван дойде, някой ще трябва да го ескортира. А не вярвам Батал да пропусне намалението и да се види с аверите си от истанбулските кафенета за чужда сметка. Да, ще дойде.

Ертекин изсумтя пак.

— Ако Неван дойде.

— Нямай грижа за Неван. Дори само фактът, че го моля за помощ, е напълно достатъчен. Направо ще си умре от кеф.

— Или пък ще те отреже и пак ще си умре от кеф.

— Възможно е. Но ще дойде тук, за да го направи лично. Лице в лице, за да се наслади на физиономията ми. Освен това Карл разпери ръце и я удостои с крива усмивка — едва ли ще има друга възможност през следващите десетина години да се измъкне за малко от лагера.

Тя кимна бавно, като човек, който обмисля някаква нова идея. Все така забила поглед в кафето. Обзе го внезапно и неприятно усещане, че въпросната идея няма много общо с казаното от него.

— От друга страна — каза Ертекин, — няма основателна причина да идват тук. Спокойно можем ние да отидем при тях, нали? — Вдигна рязко поглед и го закова на лицето му. — В лагера.

Стреляше слепешката, но уцели.

— Да, бихме могли — отговори той, достатъчно спокойно. — Но и двамата ни мъчи махмурлук, а и на мен гледката тук ми харесва. Така че защо да се разкарваме дотам, когато може той да дойде при нас?

Тя стана от масата и го погледна отвисоко.

— Да бе.

За миг Карл си помисли, че ще задълбае в темата, но тя само се усмихна, кимна още веднъж и го остави да си седи в кухнята сам, ако не се броеше компанията на спомените му за лагера и мъжете, които беше върнал там.

Още седеше на масата, когато Неван се обади.

26.

— Знаеше, че ще дойда, а?

— Да.

Неван дръпна от цигарата си, издиша дима през устата и го пое отново през носа.

— Друг път си знаел.

Карл вдигна рамене.

— Както кажеш.

— Искаш ли да знаеш защо дойдох?

— Ами, да.

Французинът се ухили и се наведе през масата като за задушевна размисъл.

— Дойдох да те убия, марсианецо.

Зад стъклената витрина на ресторанта залезът разкървавяваше небето над Мраморно море. Разкъсан облак с тъмни съсиреци. Карл срещна погледа на Неван и го задържа.

— Много оригинално.

— Е. — Неван се облегна назад и сведе очи към масата. — Старите, генетично зложени ни причини понякога са най-добрите, нали знаеш.

— Затова ли се опита да убедиш Манко Бамбарен да ти отстъпи парче от баницата? По генетично зложени причини?

— Ако така предпочиташ. Беше си въпрос на оцеляване.

— Да, оцеляване като преживно.

Неван вдигна поглед. Карл разпозна потиснатия боен импулс, стрелнал се по нервите на едната му ръка. Като повечето тринайски, французинът беше физически силен, с широки рамене и гръден кош, с дълги крайници и атлетична мускулатура, главата — голяма и ъгловата. При Неван обаче незнайно как обемът се беше свил до ненатрапчива ядка от потенциал. Беше отслабнал от последната им среща и сега носът и скулите му склучваха остри ъгли с плоскостите на лицето му. Присвитите сиво-зелени очи се бяха размътили от гняв, а появилата се със закъснение усмивка повече приличаше на бавно и заплашително

озъбване. Преди три години в Куско реакциите му бяха светкавични — Карл прибегна до мрежата, за да го надвие. Ако сега Неван му скочеше през масата, щеше да е като удар с камшик, като змийска атака.

— Якето ти не струва. Какво е, последен писък на затворническата мода?

Карл сви рамене.

— Сувенир.

— Това не е извинение. Колко ти струва?

— Почти четири месеца.

Кратка пауза. Французинът вдигна вежда.

— Виж ти, виж ти. Какво стана, изтече ти лицензът ли?

— Не, лицензът ми си е наред.

— Още си в същия лайнян бизнес, а? — Неван издуха облак дим през масата. — Още ловиш братята си по поръчка на хората?

— О, моля ти се!

— Няма да е само заради мен, да знаеш, марсианецо.

— Какво?

— Като те убия. Няма да е само заради мен. Имаш голям фенклуб в лагера. Едва ли може да ги вини човек, нали? Ако те убия и разберат какво съм направил... — Неван се прозя и се протегна доволно, отърси бойната готовност от мускулите и нервите си. — Повече няма сам да си купувам цигарите, това поне е сигурно.

— Аз пък си помислих, че ще ги е яд, дето не са ме убили лично.

Французинът размаха ръце.

— И отмъщението си има ограничения. Няма как всички да те убият, а понеже са затворени като добитък, на практика никой не може да те убие. В лагера се научаваш на специфичен вид мъдрост — радвай се на малкото, защото е повече от нищо.

— И какво, трябва да се чувствам виновен за това ли?

Вълчата усмивка се върна.

— Чувствата са си твои, марсианецо. Въргаляй се в тях както си искаш.

— Всички те са имали своя шанс, Стефан. Всички вие. Можели сте да отидете на Марс.

— Мда, явно там има и друго освен червени скали и шлюзове. Видях рекламите по пътя насам. — Неван докосна с нокът ракиената чашка на масата пред себе си. Още не беше отпил от нея, не беше

докоснал и платото с мезета между двамата. — Звучи страхотно. Направо не знам защо си се върнал.

— Спечелих лотарията.

— О, да бе, забравих. Супер. Толкова е забавно на Марс, че всички всеки месец си купуват билетче с надеждата, че ще спечелят и ще се махнат оттам.

Карл сви рамене.

— Не съм казвал, че е рай. Казах, че е възможност.

— Глупости. Самият ти си се върнал не защото си спечелил нещо си, а защото на Марс е гадно да се живее. — Неван издуха нов облак цигарен дим през масата. — Някои от нас стигнахме до същия извод и без да прекосяваме космоса.

— Когато те открих, ти кроеше планове как да прекараш остатъка от живота си на алтиплано. Там е същото като на Марс, само с по-силна гравитация.

Неван се подсмихна.

— Така казваш ти.

— Защо да те лъжа?

Уличните лампи започнаха да се включват по протежение на крайбрежната алея. Севги Ертекин и Батал Явуз седяха на високи столчета пред един павилион за боза на десетина метра по-надолу. Отпиваха от чашите и очевидно се разбираха добре. Ниван кимна към тях и попита:

— Коя е мацката?

— Не, не съм му партньор — каза Севги, едвам удържаше остротата в тона си. — Временно сътрудничество, нищо повече.

— Добре, извинявай. Моя грешка. Просто двамата изглеждате някак, сецаш се...

— Някак как?

Явуз сви рамене.

— Ами, свързани един вид. Което е необичайно за Марсалис. Той е необщителен дори за тринайска. А с такива като него по принцип е трудно да се сближиш.

— Аз ли не знам.

— Мда. Дано не прозвуча като онези откачалки от „Чистата раса“, но вече десетина години работя в лагера и мога да кажа, че ако човек търси извънземни, други не му трябват.

— Чувала съм да казват същото за жените.

— От мъже, нали? — Явуз сръбна шумно от бозата и се ухили. Излъчваше някаква бодрост в привечерния сумрак и жълтеникавото осветление на павилиона. Пълното му, загоряло от слънцето лице говореше за добро здраве, а под пуловера му се очертаваше малко коремче, което той, изглежда, носеше с гордост. Животът в евроната на АГЛОН явно му се отразяваше добре. Косата му беше рошава по професорски, а очите му грееха весело с отразена светлина. — Естествено. Вие и ние и разликата в матриците ни.

— „Вие и ние?“

— Шегувам се, разбира се. Но така, както генетичните матрици на мъжете и жените са различни — Явуз посочи с палец през рамото си към осветения ресторант и двамата мъже, седнали един срещу друг на маса до прозореца, — така онези двамата са различни от теб и мен.

— Но са малко по близки до „вас“ все пак, нали? — кисело подхвърли Севги.

Явуз се изкиска.

— Добър аргумент. По тестостерона, готовността за насилие и принципната неохота към съпричастие може и да приличат повече на нас. Мъже са все пак. Но пък никой не се е опитал да създаде жена тринайска, нали?

— Поне доколкото ни е известно.

— Поне доколкото ни е известно — повтори той и въздъхна. — Доколкото аз знам, именно готовността за насилие и неохотата към съпричастие са били качествата, които изследователите са се надявали да подсилат. И едва ли е изненадващо, че са предпочели мъжкия вариант.

За миг погледът му се плъзна над рамото ѝ към водната шир.

— Понякога ме досрамява, че съм мъж — тихо каза той.

Севги се размърда на столчето. Обхвана с две ръце чашата с боза. Говореха на турски. Нейният беше поръждясал от липса на употреба и по някаква причина, заради асоциация с детските пакости и следващото ги мъмрене може би, това „досрамява ме“ придаваше допълнителна тежест на казаното от Явуз.

— Искам да кажа — продължи той, все така без да я поглежда, — че оценяваме степента на цивилизованост на дадено общество според това какъв е процентът на женско участие в управлението му. Боим се от обществата, в които жените все още нямат достъп до властта, и с основание. Когато разследваме тежко престъпление, винаги приемаме, че извършителят най-вероятно е мъж. Пак с основание. Появят ли се признаци за мъжка социална доминация, ги тълкуваме като предвестници на беди и страдание, защото в крайна сметка проблемът на света са мъжете.

Севги стрелна с поглед витрината на ресторанта. Стефан Неван говореше и жестикулираше енергично. Марсалис го гледаше спокойно, праметнал ръце през облегалката на стола си и леко килнал глава. Но въпреки тази разлика в поведението им около двамата припукваше еднакво напрежение. Еднакво усещане за сурова сила. Дали някой от тях би си признал, че изпитва срам, от каквото и да било? Едва ли.

Дълбоко в корема ѝ, въпреки напъните на здравия разум, нещо се приплъзна и я заля топлина. Пак усети, че се изчервява, този път по-силно. Изкашля се и побърза да каже:

— Мисля, че има и друг начин да се погледне на това. Имам една приятелка в Ню Йорк, Мелтем. Тя е имам. Според нея е въпрос на стадии в социалната еволюция. Ти си мюсюлманин, нали?

Явуз изду бузи и се усмихна.

— На теория.

— Та Мелтем казва... тя също е туркиня, е, американка от турски произход по-точно, и е вярваща, разбира се, но...

— Да — проточи Явуз. — Последното върви с работата, предполагам.

Севги се засмя.

— Вярно Само че Мелтем е суфист-феминист. Учила е при Назил Валипур в Ахваз преди отцепването. Чувал ли си за школата на Рабиа?

Той кимна.

— Чел съм нещо за тях. Онова с Ибн Идрис, нали? Поставят под въпрос всички авторитети след Пророка.

— Е, Валипур наистина цитирала Идрис, но черпела вдъхновението си от самата Рабиа Басри и твърдяла, че нейната

интерпретация на религиозния дълг като религиозна любов е, въ... ами... че е прототип на феминисткия прочит на исляма.

И млъкна сконфузено, сякаш изведнъж се беше видяла и чула отстрани. Не беше свикнала да говори за такива неща, рядко стъпваше в джамия, а напоследък съвсем не стъпваше, просто не ѝ оставаше време. Последно беше разговаряла с Мелтем малко след като Етан умря. Таеше твърде много гняв към един бог, в който уж вярваше, но не съвсем, гневеше я безразличието му към всеки, направил грешката да застане на негова страна.

Но Батал Явуз само се усмихна и отпи от бозата си.

— Звучи интересно, погледнато от този ъгъл, признавам — каза той. — И как тази твоя приятелка съвместява ислямския си феминизъм с всичките противоречащи му текстове в Корана?

Севги се намръщи. Турският ѝ не беше на висотата на такива сложни разговори.

— Ами, според нея ставало въпрос за цикли. В рамките на историческия контекст мъжкят цивилизационен цикъл е трябвало да дойде първи, защото мъжката сила е била задължително условие за самото възникване на цивилизацията. За да има закони, изкуство и наука, първо трябвало да се появят уседнали селскостопански общества и нетрудова в класическия смисъл на думата прослойка, която да създаде въпросните закони, изкуство и така нататък. Само че такъв вид общество можело да бъде наложено единствено със сила, и то доста брутално според съвременните ни стандарти.

— Така е. — Явуз кимна към двете тринайски в ресторанта отсреща. — И като начало е трябвало да разкарат онези момчета.

— Тя е клиентът. — Карл взе вилица и набоде парче патладжан от платото с мезета. — Няма ли да хапнеш?

Едно последно, дълбоко дръпване от цигарата и вдигнати вежди. После Неван смачка фасата в пепелника.

— Вече си на свободна практика, така ли?

— Винаги съм бил, Стефан. Лиценза ми го държи АГЛОН, но ме викат само при нужда. През останалото време трябва да си заработвам прехраната като всички други.

— И какво иска от мен „клиентката“?

— Разследваме някои контакти на familias andinas. Опитваме се да разбием контрабанден канал за продукти на „Марстех“ във въдворителните лагери.

— И има ли някаква причина да ви помогна?

— Освен факта, че Манко Бамбарен те продаде преди три години? Не, за друга причина не се сецам. Винаги съм те смятал за щедър по душа човек.

Неван разтегна устни в нещо като усмивка.

— Да, тайта Манко наистина ме продаде. Но стоката дойде да я прибереш ти.

— Виновен е вестносецът, така ли?

— Естествено.

Карл си взе от мезето.

— Наистина ли мислиш, че един мафиотски кръстник второ качество, вманиачен на тема етническа принадлежност, би тръгнал срещу АГЛЮН заради теб? Наистина ли си бил толкова отчаян да повярваш, че точно при него ще намериш убежище, Стефан? Има си причина Манко да стигне до позицията на „тайта“ и тя определено не е в щедрата му природа.

— Ти пък какво знаеш за всичко това, марсианецо? Доколкото си спомням, повечето ти мисии бяха все умиротворителни, при това в Близкия изток.

— Знам, че...

— Знаеш ли, че в Централна Азия още действат съюзи между военноплеменни групировки, които аз създадох буквално от нищото още през осемдесет и седма? Знаеш ли колко от марионетните президенти, които държат речи по Ал Джазира, дължат постове си на мен?

Карл сви рамене.

— Не можеш да пренесеш наготово в Южна Америка методите, дали резултат в Централна Азия. Става въпрос за един съвсем различен континент, Стефан.

— Да, и за една съвсем различна цел. — Неван изтръска нова цигара от пакета. Лапна я, дръпна силно да я запали и вдигна вежди. — Искаш ли?

— Ям в момента.

— Като щещ. — Наведе се напред, издуха дим през масата и се ухили. — Виж, фамилиите не са като онези шибаняци, военноплеменните вождове. И никога не са били. Вождовете искат същото, което иска и всеки преживящ политик — легитимност, признание и уважение от останалата част на стадото. Да се вози в лимузина с тежък ескорт.

Карл кимна, без да спира да дъвче. Неван му беше изнесъл кажиречи същата лекция и преди три години, докато чакаха уреждането на документите, с които Карл да изведе французина от Лима с белезници. Но нека си говори. Току-виж споменал нещо, което Карл можеше да използва.

— Така че в класическия случай налице е вакуум във властта и десетина от въпросните шибаняци, които се боричкат за надмощие и налагане на нов ред, които пък да им осигурят място в лимузината. При фамилиите нещата не стоят така. Там вече съществува държавна структура, налице са и легитимирани отрепки, бели от креолско потекло и „индианци“ със силно преувеличен чистокръвен произход, които контролират парламента, армията, банките, земевладелците и всичките други хубави неща. До тези хубави неща фамилиите нямат достъп, останала им е само престъпността и сплотяващото ги етническо недоволство, което също е по-скоро мит, отколкото реален фактор. — Неван сложи ръка зад ухото си, сякаш се ослушваше. — А сега дори и митът заглъхва, човече. КОЛИН откара на Марс толкова много от местното население на платата и наля в региона толкова много пари, че фамилиите срещат все по-сериозни затруднения в набирането на хора. Единствените места, където все още имат значимо влияние, са гетата в Републиката. Никъде другаде не им обръщат внимание. Вече никой не се плаши от тях.

— И ти имаше план как да им върнеш старото страхопочитание.

Още дим на валма. Неван махна енергично.

— Заложих на силната си страна. Всички се страхуват от тринайските.

— Така е, само че всички тринайски са прибрани на сигурно място.

Французинът се ухили.

— Ще ти се.

— О, стига, моля ти се. — Карл махна с вилицата. — Едва двадесетина са на свобода. Едни прибираме, други бягат, но бройката се задържа.

— Не е в това въпросът, марсианецо. Изобщо не е в това въпросът.

— Така ли? А в какво?

Неван се заигра с приборите от своята страна на масата, само ги докосваше поред с пръстите на дясната си ръка.

— Въпросът е, че ние съществуваме. И пасваме идеално на всичките им атавистични страхове. Откакто са ни унищожили първия път, отчаяно търсят вещици и чудовища, с които да ни заместят. А сега ние пак сме налице.

— Добре, значи мъжката сила и йерархия вкарват човешката раса в коловозите на работещ социален ред, изкореняват най-опасните плевели и осигуряват стабилна база, така че хиляди години по-късно женските принципи да си пробият път към повърхността и да управляват с някакво подобие на цивилизована почтеност. Това е теорията на твоята приятелка, така ли?

Севги кимна.

— И на Валипур също, повече или по-малко. Както и на суфистите, доколкото иде реч за прозрение в състояние на развитие.

— Обаче обяснява и враждебната реакция, нали? — Явуз се ухили. — „Мерси, момчета, свършихте страхотна работа, предвид на половите си ограничения, но оттук поемаме ние“. Не си представям как религиозните фанатици биха се примирили с това.

— Е. — Севги сви рамене. — Не се примириха лесно, вярно е.

— Да, помня гълпите тук, как скандираха по улиците, когато бях дете. — Явуз изтъни глас в напевен ритъм: — „Мъжете имат власт, над жените, защото Аллах е създал едните по-добри от другите“. И така нататък.

— Пак тази старомодна безсмислица — изсумтя Севги.

— Въпросната старомодна безсмислица е залегнала в самата основа на Корана, ако си спомням правилно. Коранът не е ли част от нюйоркския ислям?

— Много смешно. Историческият контекст не е ли част от интелигентната човешка мисъл по тези места?

Пак пакостливата усмивка, Явуз май се отърсваше от внезапния си пристъп на мъжка вина.

— Тук — да, без съмнение. Но тръгнеш ли на югоизток, много скоро ще откриеш, че на интелигентната човешка мисъл не се гледа с добро око, И като си говорим за това, май и на югозапад от Ню Йорк е същото, или така поне съм чувал.

Севги се разсмя.

— Добре казано. Марсалис спомена, че си писал дисертация на тази тема. Приликите между САЩ преди отцепването и Турция или нещо такова.

— „Психосоциални паралели на турския и американския национализъм“. — Уж трябваше да прозвучи бомбастично, но той вдигна скромно ръце и подкопа ефекта. — Нещата никога не са толкова прости, разбира се, но наистина има доста прилики. И в двата случая говорим за силен и войнствен национализъм, пуснал корени в много тънка културна почва. И в двата случая имаме конституционно заложено светско управление, ръфано по петите от негодуващ фундаментализъм. И в двете страни е налице голяма културна пропаст между градските и селските общности. Еднакво недоверие към Новата математика, еднакъв подход в борбата със синдрома на отслабващата мъжественост — чрез драконовски закони срещу наркотичните вещества и неоправдан оптимизъм. Турция сигурно щеше да се разцепи като Щатите, ако не бяха европейците да дръпнат някой и друг конец отвън.

— Нещо не ми изглеждаш много признателен.

Той въздъхна.

— Да, знам. А би трябвало, струва ми се. Със сигурност не искам откачените фундаменталисти да патрулират по улиците и да убиват с камъни дъщерите ми, ако излязат без придружител или покажат повече плът от увит в саван труп. Но и другото не е много приятно — да знаеш, че страната ти е просто новият заден двор на банда надути циници, които още кътат спомена за империалистическото си минало.

— Това прозвуча почти патриотично.

— Само звучи, уверявам те. — Той въздъхна и поклати глава. — Карл каза ли ти, че преди да се прехвърля на тази работа, преподавах на затворници?

— Спомена нещо такава.

— Човек може да види доста неприятни неща в турската затворническа система. Самият аз съм виждал прекалено много политически затворници с белези от изтезания, за да запазя патриотизма си. Според мен всеки, който се гордее, че е такъв или онакъв, или е престъпник, или не познава достатъчно историята.

— Това ми харесва. — Севги се усмихна, забила поглед в бозата си. — Значи смяташ, че САЩ са можели да избягнат отцепването като Турция. Ако е имало външна сила, която да окаже необходимия натиск?

— Не непременно. — Незнайно защо го каза с тъга. — При вас е била налице относителната самостоятелност на отделните щати, федеративност, непозната в Турция. Имали сте два века недоволство в Юга, културни търкания, религиозна непримиримост, расово напрежение. Това са доста дълбоки пукнатини. Плюс антинаркотичните закони, които забавиха темпа, с който мъжествеността отмираще другаде.

Остави бозата на тезгяха, облегна се назад и вдигна отворените си длани към чашата като фокусник по време на представление.

— Но всичко това са просто академични разсъждения. Защото никога не е съществувала достатъчно голяма външна сила, която е в състояние да ви вразуми. По онова време КОЛИН още не съществува в сегашния си вид, ООН все още е беззъб тигър, който се опитва да си намери протезите, китайците не дават и пет пари за вас. Вътрешните корпоративни интереси се държат като банда гангстери, чиято единствена цел е да се възползват максимално от евтините ресурси и работна ръка, докато още ги има. Екологичното крило вдига врява до Бога, треската Занг докарва азиатското малцинство до истерия от страх. Търговските интереси на Тихоокеанския ръб не искат конфликт, а сделка, и когато я предлагат, кажи-речи всички по Западното крайбрежие си отдъхват облекчено. Лос Анджелис се отделя пръв, а после цялото крайбрежие се юрва след него.

Севги кимна. В една кутия върху гардероба още държеше копие от хартата на Анжелиското свободно пристанище. Мурад ѝ я беше

донесъл от една медицинска конференция на Западния бряг, когато тя още беше в началното училище. Като повечето успели имигранти първо поколение, и той изпитваше дълбоки чувства към втората си родина, дори ако тя се е разкъсала под краката му малко след като е слязъл от самолета.

— Да — унило каза тя. — А щом шибаният Западен бряг може да направи нещо...

Явуз кимна като учител, доволен от схватливостта на свой ученик.

— Именно. Североизточните щати се възползват от прецедента и също се отцепват. А междувременно от всички страни на барикадата са се изсипали толкова тежки думи, че компромисът е станал немислим. Класическият мъжки синдром. Всички губят, но важното е, че сме опазили честта си. Учебнически пример. Чела ли си Мариела Грумбридж? „Развиващите се Щати“?

Тя поклати глава.

— Непременно я прочети. Прекрасна книга. Авторката преподавала в университета на Тексас, докато не я изгонили, защото подписала една антикреационистка петиция. Сега живее във Виена. С две думи, нейната теория гласи, че отцепването е пример за национална държава, която отмира заради неуспеха си да се пригоди към новите условия. Америка не могла да се справи с модерността, умряла от шока и била разкъсана на части от по-адаптивни политически субекти. Макар че според мен Грумбридж не е събрала смелост да назове истинската причина за смъртта на Америка.

— Която е?

Явуз сви рамене.

— Страхът.

— Това е сила, която не се измерва с числа. — Неван още не беше докоснал мезетата, но ракията в чашата му беше намаляла с два пръста. Изсмя се презрително. — Мислиш, че преживните се интересуват от факти? От статистика и официални проучвания? Всичко е в тръпката, човече. Заради това дишат и заради това живеят. Тръпката, от която ти се разтреперват краката. Чудовища съществуват, зло съществува, и то е някъде там, в мрака. Ууу-уу-у. Две години преди

да отида в Перу, Манко пуснал слуха, че за него работят pistacos. Идеята била да спечели някоя и друга точка в местната гангстерска война.

Карл кимна. Беше виждал фамилиите да прибегват до нещо подобно и на Марс, най-вече сред неквалифицираната работна ръка на Планинската инициатива. Самият той на два пъти беше получавал предложения да се направи на pistaco въпреки тъмния цвят на кожата си.

— Щом е смятал, че ще подейства.

— Е, за известно време имало ефект. — Неван изсумтя отвратено и отпи от чашата си. — Манко беше толкова доволен от себе си, горкият, че не разбираше как всичко ще отиде по дяволите, стига само един от фалшивите му пистакоси да оплеска работата. Казах му, сто пъти му казвах, че мога да му осигуря истински чудовища, с които да плаши народа. Чудовища, които са такива и на ниво ДНК. Нещо, което ще плаши всички, а не само неуките. Само си помисли какво би станало, ако се разчуе, че опънеш ли се на фамилиите, те ще ти пратят шибана тринайска?

— Приемаш за дадено, че ти и твоята армия от тринайски бихте се справили по-добре от фалшивите призраци на Манко.

Неван го погледна.

— Да си губил някое сбиване с нормално човешко същество напоследък?

— Не. Но както самият ти каза преди малко, хората не се влияят от факти. Може би Манко не е имал нужда от реална заплаха. Или пък нуждата му не е била чак толкова голяма, че да се сдуши с банда шибани изроди.

— Нямаше никакъв проблем да се сдуши с онази хибернираща кучка Юргенс — горчиво каза Неван. — Удивително е как предразсъдъците могат да изхвърчат през прозореца, когато в уравнението се включи и факторът яко чукане.

— Грета Юргенс? — Карл имаше смътен спомен за изящна сивоока блондинка от проучванията си във връзка с Неван преди три години. Въпросната Грета завеждаше фронт-офис операциите на Манко в Арекипа. — Тя е хиберноид?

— Да. Защо?

Карл сви рамене.

— Просто питам. Но като знам какво беше отношението на Манко към генномодифицираните, не виждам как ѝ е позволил да се изкачи толкова много във вътрешната йерархия на фамилията.

— Както казах, ключът е в чукането. В задника. Чувал съм, че хиберноидите владеят анални практики, които са невъзможни за нормалните жени.

Карл отпи от ракията си и поклати глава.

— Това се говори за бонобосите, не за хиберноидите, и дори за тях е крайно преувеличено. А дори да е имал мерак за подобен вид удоволствия, лесно е можел да слезе до Лима и да си избере забавление по свой вкус в някой от тамошните бардаци. Стига, Стефан. Не се връзва.

— Добре де, може пък да е смятал, че има изроди и изроди. — Неван сви устни. — В крайна сметка кого ще уплашиш с изрод, чийто коронен номер е да се свие на топка и да спи четири месеца? Не ще да е голяма заплаха за мъжествеността, нали? Само такива като нас ги затварят и кастрират.

Карл сведе поглед към приборите на масата. Кимна с лека тъга.

— Такива като теб. Затварят такива като теб. Аз съм лицензиран.

— Опитомен, искаш да кажеш.

— Наричай го както искаш. Не можеш да върнеш часовника с двадесет хиляди години назад, Стефан.

Неван пак извади вълчата си усмивка.

— А ти можеш ли?

— Виж, някога — казваше Явуз — страхът е бил обединяваща сила. Тогава е било възможно чрез ксенофобия да направиш една страна силна. Това е старият модел, нацията като крепост. Само че не можеш да живееш в крепост, когато целият ти начин на живот зависи от глобализирана взаимозависимост и търговия. Стигне ли се дотам, склонността към ксенофобия се превръща в пречка — или в неадаптивна тенденция според терминологията на Грумбридж. Тя цитира...

Чу се трясък на счупено стъкло. Севги се обърна светкавично и видя как витрината на ресторанта се пръска на парчета около две вкопчени тела. Някой се развика.

— Ох, мамка му!

Посегна към пистолета, който не ѝ беше разрешено да носи тук, и пръстите ѝ регистрираха липсата му миг преди същото да направи съзнателната ѝ мисъл. Хвърли се от високото столче, което се катурна и падна с трясък зад нея, и хукна към ресторанта. Явуз тичаше до нея със законния си пищов в ръка...

Бледоликият французин беше приковал Марсалис към пода. Ръката му се вдигна — в нея имаше нещо — и се спусна рязко. Марсалис успя някак да се извърти, направи нещо с краката си и промени баланса на силите. Неван залитна и разтърси ръка след силния удар в бетона, сигурно си беше счупил някоя и друга костичка. Опитваше се да удържи чернокожия на пода с другата си ръка, но не се получаваше. Марсалис се измъкваше сантиметър по сантиметър настрана, докато рамото му не се изплъзна от хватката. Ръката му се стрелна моментално, сграбчи французина и го дръпна надолу. Той надигна рязко горната част на тялото си и заби глава в лицето на Неван. Севги ясно чу хрущящия звук и зъбите ѝ изскърцаха.

След миг с Явуз стигнаха до двамата биещи се мъже.

— Край, скапаняко! — изсъска Явуз на английски и навря пистолета в ухото на Неван. — Край на играта.

Неван се олюляваше и притискаше лицето си с ръка. Между пръстите му се стичаше кръв от очевидно счупения му нос. Въпреки кашлицата и гъргоренето звукът, който излезе от гърлото му, несъмнено беше смях. Марсалис изръмжа и се измъкна изпод него, сви единия си крак и го изрита с коляно. Неван за малко не падна на пода, все така притискаше с ръка лицето си. И все така се смееше. Ръката, която притискаше към лицето си, беше същата, чиито костички току-що беше строшил при удара в бетона.

— Май ще ми се наложи... — пое си хрипкаво дъх — сам да си купувам цигарите в крайна сметка.

— Така изглежда. — С плавно движение Марсалис се изправи. Провери дали не се е порязал на някое парче от счупената витрина.

— Предупредих те все пак.

— Да, само че сви ножа от масата като първия новобранец. — Каза го разсеяно. Обърна дясната си длан, смръщил чело, и Севги видя тънката струйка кръв. По ръба на дланта му имаше дълъг прорез и от раната стърчеше парченце стъкло.

— Да не си мръднал, тъпанар — с треперлив глас предупреди Явуз французина. Дулото на пистолета беше на сантиметри от челото на тринайската. — Стой на място и да не си мръднал, мътните те взели!

Бръкна в джоба на якето си с лявата ръка, извади телефон и натисна бутон за бързо набиране. От другата страна на счупения прозорец се бяха събрали хора, стояха и зяпаха преобърнатата маса и съборените столове. Сервитьорите се навъртаха наблизо и очевидно не знаеха какво следва да направят. Голямо триъгълно парче се откъсна със закъснение от горната част на черчевето, падна и без особен драматизъм се разчупи на три по-малки парчета.

В краката им лежеше изпуснатият от Неван нож. Севги най-после навърза значението на репликите, които двете тринайски си бяха разменили току-що. Впи поглед в Марсалис.

— Знаел си, че ще го направи?!

Чернокожият хвана парченцето стъкло с два пръста и бавно го издърпа от раната. Завъртя го любопитно насам-натам на слабата светлина, после го пусна на земята.

— Ами... — Стисна ранената си ръка в юмрук и се намръщи отново. — Не изключвах възможността да се поддаде на долните си инстинкти.

— Нали каза, че сте приятели!

Задавен смях откъм Неван, който седеше с гръб към съседния, непокътнат от сбиването прозорец. Марсалис погледна Севги над окървавената си ръка.

— Казах само, че се погаждаме.

Чак сега Севги си даде сметка за разбеснелия се в гърдите и слепоочията й пулс. Пое си дълбоко дъх и се овладя.

— На това ли му викаш погаждане?

Марсалис сви рамене.

— Какво да ти кажа. Виновни са гените.

Неван се изхили отново въпреки счупения си нос.

27.

Ръката му трябваше да се залепи, а и в раната бяха останали миниатюрни парченца стъкло. Седеше в клиниката на ООН във Фенербахче и търпеливо чакаше сестрата да почисти раната. Осветлението беше твърде ярко, а в единия ъгъл имаше монитор — спокойно можеше да мине и без него, — който показваше микроскопско увеличение на обработваната рана. След първия път повече не погледна натам.

Ертекин беше настояла да отидат в клиниката на КОЛИН, която се намираще в европейската част на града, но тази на ООН беше много по-близо и този факт я лиши от смислени аргументи. Стигнаха за по-малко от пет минути с такси — шумната тълпа зяпачи и хаосът в ресторанта останаха назад, заменени от тихите улички на Фенербахче и меките светлини пред ненатрапчивата наноконструирана фасада на медицинския център. Ертекин беше отишла с Явуз и Неван, за да се погрижат за нараняванията на французина. Сигурно искаше да чуе и неговата версия. А и сякаш още не бе дошла на себе си след шока, който ѝ бяха сервирали. Не можеше да я вини за това. Напрежението от сблъсъка с Неван още пришпорваше кръвта във вените му, повече, отколкото беше склонен да си признае.

Вратата се отвори и в стаята влезе някакъв турчин с костюм и широка прозявка. Прошарена коса и малки мустачки в същия десен, плюс недобре обръсната четина по брадичката. Костюмът беше скъп и вървеше в комплект с копринен възел. Само прозявката и подутите от сън очи издаваха, че са го измъкнали от леглото. Сънният поглед измери за миг Карл, после новодошлият каза нещо на сестрата, която веднага остави инструментите си, извини се и излезе. Вратата се затвори тихо след нея. Карл вдигна вежди.

— Ще трябва ли да плащам за това?

Турчинът се усмихна любезно.

— Много смешно, господин Марсалис. Разбира се, като лицензиран служител на АГЛОН здравната ви осигуровка важи и при

нас. Не за това съм тук. — Приблѝжи се и протегна ръка. — Аз съм Мехмед Тузку, специален агент за свръзка към АГЛОН.

Карл стисна ръката му, като внимаваше за раната си. Не стана от кушетката.

— И какво мога да направя за вас, Мехмед бей?

— Ескортът ви от Колониалната инициатива е на горния етаж. — Тузку стрелна поглед към тавана. — На улицата зад тази сграда ви чака кола. Ще тръгнем с товарния асансьор, така никой няма да ни види. До половин час ще сме ви качили на суборбитален до Лондон, но... — погледва масивния стоманен часовник на китката си — ще трябва да побърза̀ме.

— Вие какво... Спасявате ли ме?

— Може и така да се нарече. — Пак същата търпелива усмивка. — Очаквах ви още в Ню Йорк, но там събитията ни изпревариха. А сега наистина трябва да...

— Аз, хм... — Карл махна с ранената си ръка, бе обработена само наполовина. — Всъщност няма нужда някой да ме спасява. КОЛИН не ме държи против волята ми.

Усмивката изчезна.

— Въпреки това сте били въвлечен в неоторизирана спасителна операция. КОЛИН са в нарушение на Мюнхенските спогодби, като са ви наели в това ви качество.

— Обещавам да им го спомена.

Тузку се намръщи.

— Отказвате да дойдете с мен, така ли?

— Да.

— Мога ли да попитам защо?

„Питай колкото си искаш — изкуши се да му отговори Карл. — Самият аз се питам същото от известно време и още не съм намерил що-годе интелигентно обяснение.“

— Познавате ли Джанфранко ди Палма?

Тузку го гледаше предпазливо.

— Да. Срещал съм се неколкократно със сеньор Ди Палма.

— Гадно копеленце, нали?

— Накъде биете?

— Питате ме за причина. Кажете на Ди Палма, че така става, когато бавиш плащанията на лицензираните си агенти. Появяват им се

проблеми с лоялността.

Човекът на АГЛОН се поколеба. Хвърли поглед към вратата. Карл се изправи и каза спокойно:

— Нека не позволяваме нещата да загрубеят, Мехмед.

Севги го откри в чакалнята на приземния етаж да гледа някакво второкачествено глобално музикално шоу на екран, закачен високо на стената. Изрусена блондинка подскачаше по сцената в облекло, състоящо се предимно от възтесни панделки, които се развяваха от движенията ѝ, чиято хореография очевидно имаше за цел да покаже колкото се може повече загоряла плът. Танцова трупа от млади мъже и жени, разголени по подобен начин, я следваше като безмозъчно телесно ехо. Песента не се отличаваше с особена мелодичност, а инструменталният съпровод се изпълняваше от невидими музиканти.

— Хареса ли си нещо? — попита тя.

— По-добро е от онова, което гледах допреди малко. — Плъзна поглед покрай нея. — Какво направихте с Неван?

— Слиза.

— Добре. — Марсалис отново се загледа в екрана. — Трябва да ви го призная — това наистина го умеете.

— Ние?

— Хората. Виж ги само. — Той махна с превързаната си ръка към цветното движение на екрана. — Съвършен синхрон. Групово мислене. Нищо чудно, че от вас стават толкова добри войници.

— Доста иронично точно от твоята уста — тросна му се тя. — Compliment от първокласния генетичен воин.

Той се усмихна.

— Ертекин, не бива да вярваш на всичко, което чуваш по новините.

Асансьорът изгука мелодично, вратите му се отвориха и отвътре излезе Батал Явуз, побутваше Неван пред себе си. Лицето на французина беше бинтовано през средата, по подобен начин беше обработена и счупената му ръка. Изглеждаше в добро настроение.

— Пак ще се видим — каза той на Марсалис и вдигна ранената си ръка. — Когато си върна формата, да кажем.

— Готово. Знаеш къде живея. Ела да се видим веднага щом излезеш.

Явуз изглеждаше дълбоко смутен.

— Съжалявам за случилото се, Карл. Ако знаех, че този се кани да...

— Зарежи. Нищо не е станало. — Карл стана и тупна турчина по рамото. — Благодаря ти, че дойде. Радвам се, че се видяхме.

Севги стоеше малко встрани от тях и наблюдаваше Неван. После попита Явуз:

— Искаш ли да дойда с теб до хеликоптерната площадка?

— Няма нужда.

— Но ако...

Марсалис се ухили.

— Покажи ѝ глезена си, Стефан.

Сякаш всички освен нея споделяха обща шега, французинът дръпна нагоре левия крачол на панталона си. Точно над глезена му имаше тънка лента от лята лъскавочерна фиброматерия. Не беше поширока от каишка на мъжки часовник, но в единия ѝ край неуморно примигваше миниатюрна зелена светлинна. Не би трябвало да е особено изненадана, но въпреки това сърцето ѝ прескочи един удар при вида на устройството.

— Транспортен ограничител — каза Явуз. — Никой не напуска територията на лагера без такъв. Стефан няма да ми създава никакви неприятности, уверявам те.

— Ами ако го изхлузи? Ако намери начин да го махне?

— Няма такъв начин — каза Неван с любопитно кротък тон. — Работи на принципа на вълчия капан. Задейства се при опит за неправомерно отстраняване. Искаш ли да ти кажа какво става след това?

Севги знаеше и без да ѝ казва. Ограничителите на принципа на вълчия капан имаха дълга и неприятна история, още по-болезнена в нейния случай заради преживяване от най-близък вид. Новинарските репортажи за осакатени мюсюлмански военнопленници в американски затвори се бяха оказали решаващи за баща ѝ при избора на страна, в която да емигрира — пощата му през последните седмици, преди да напусне Истанбул, изобилствала от смъртни заплахи с лош правопис. Новините залитаха от едната крайност към другата, евтината и

агресивна злоба засенчваше личната борба на Мурад със съвестта и културата му — западни капацитети отвърщаха гневно на обвиненията във военновременни престъпления с подробна информация за използването на модифицирани ограничители като средство за изпълнение на наложени от шериата наказания в повечето от самообявилите се ислямски републики, противоудар, който издържа известно време, а после, когато започна да става ясно кой продава на ислямистките пуристи тази технология за изтезания, зазвуча все по-кухо. Мурад, въпреки горчилката от повсеместното лицемерие, напусна Турция и повече не погледна назад.

По-късно обаче, сякаш вълчите ограничители бяха един вид фамилно проклетие, самата Севги се сблъска с тях.

— Тя е ченге, Стефан — каза Марсалис зад нея, навярно за да запълни внезапното ѝ мълчание. — Сигурно познава добре този хардуер.

Беше ченге съвсем отскоро, от няма и две години, когато се запозна с въпросния „хардуер“. Вътрешният отдел се стовари като бомба върху сто и осми участък и започна разследване срещу група нейни колеги за неправомерно използване на ограничителите върху заподозрени очевидно — макар че подобна логика би убягнала на всеки здравомислещ човек — в опит да изтръгнат използвани признания. По време на разпита нещата бяха излезли от контрол. И още зелената Севги Ертекин изведнъж се оказа една от разследваните покрай познанството си с провинилите се. Скоро установиха, че не е имала нищо общо, но не и преди да я завлекат в едно поле извън Ню Йорк, призори, когато мъглата още лепнеше по пръжката земя, която роботизираният минибагер разкопаваше усърдно. Севги трепереше от студа, но скоро съвсем забрави за него, заета да потиска спазмите в стомаха си, когато роботът ексхумира трите заровени преди девет седмици трупа с отрязани от ограничителите ръце.

Добре дошли в редиците на полицията.

Имаше известна утеха във факта — „Погледни го от тази страна, Сев“, беше я посъветвал неин колега, — че ограничителите, отдавна забранени в Съюза, се бяха появили контрабандно в сто и осми участък чрез джизъслендския зет на един от обвинените детективи, старши офицер в частно полицейско дружество в Алабама, част от системата за опазване на обществения ред в Републиката, където

ограничителите все още се използват повсеместно в противоречие с три международни договора и федерален указ, който на този етап беше ратифициран единствено от щата Илинойс.

„Погледни го от тази страна, Сев.“

Онези от вътрешния отдел я изключиха от кръга на заподозрените кажи-речи в самото начало и благодарение на това името на полицай Ертекин остана неопетнено; и което беше още по-важно, умението ѝ да балансира между лоялността към колегите и дълга си на полицай не остана незабелязано от неколцина висшестоящи офицери, които години по-късно улесниха прехвърлянето ѝ в отдел „Убийства“ в един от централните полицейски участъци.

„Погледни го от тази страна, Сев.“

Мъртъвците в полето не бяха голяма загуба за обществото — и тримата имаха предишни присъди за трафик на сексробини. Залъгвали бяха млади жени от Републиката с обещания за доходоносна и почтена работа от другата страна на границата, а после ги бяха прекършвали с помощта на многократни изнасилвания и побой, докато повечето не претръпнат дотам, че да предлагат срещу заплащане телата си на най-бедната прослойка от мъжкото население на Ню Йорк.

И Севги се беше съсредоточила върху дребните утехи, както я бяха посъветвали. Цялата онази пролет се беше старала да гледа на случая „от тази страна“, но така и не успя да заличи от паметта си спомена за вонята на разлагаща се плът в студената мъглива утрин. Нещо се беше променило в нея през онзи ден — съзряла бе потвърждение за това и в очите на Мурад, когато се прибра вкъщи след работа. Именно от този ден баща ѝ спря да я убеждава, че може да потърси по-добра професионална реализация, може би защото разбра, че щом това не я е отказало от полицията, значи нищо няма да успее.

Неван пусна крачолата си, ограничителят се скри и Севги се върна към настоящето. Малък мехур тишина се разшири и обхвана чакалнята.

— Мислех, че са забранени в Европа — каза тя, колкото да наруши мълчанието.

— За хора — да — съгласи се Неван и хвърли поглед на Марсалис. — С тринайските обаче трябва да се внимава. Нали така, марсианецо?

Чернокожият сви рамене.

— Зависи колко са умни, бих казал аз.

Марсалис проследи безучастно с поглед Явуз и французина, докато се качваха в изпратената за тях сълза с емблемата на ООН. Лицето му беше неподвижно като маска от антрацит. Едва след като сълзата потегли, вдигна поглед към танцьорите на екрана и нещо се случи с бръчиците около очите му. Севги разчете промяната като израз на отвращение, но нямаше представа към кого или какво е насочен. Запита се дали и самият Марсалис знае.

И така, те поеха назад към апартамента и в това имаше някакъв обединяващ потенциал, усещане, че са оставили там нещо, което трябва да вземат. Вървяха пеша, защото не беше чак толкова студено, нито чак толкова късно, или пък защото и двамата имаха нужда да повървят под открито небе. Загубиха се, но това не ги притесни особено, и вместо да се възползват от пътепоказателната холограма в ключовата плочка, поеха назад към брега, после по кривите улички, успоредни на прибоа, докато не се озоваха в другия край на Мода Кадеси. Оттам поеха нагоре към кооперацията на КОЛИН. Лепилото върху раната на Карл започваше да го щипе на студения въздух.

По едно време Ертекин му зададе очевидния въпрос:

— Кога разбра, че Неван ще ти скочи?

Той сви рамене.

— Когато ми го каза. Няколко минути след като с Батал ни оставихте сами.

— Защо не ни повика?

— Ако го бях направил, той щеше да ме нападне веднага. Без да съм научил нищо.

Известно време вървяха в мълчание. Кооперациите се издигаха над тях, балконите бяха окичени с цветя в сандъчета, някои току-що полети, ако се съдеше по мокрите петна върху тротоарите. На един калкан имаше стенно пано с образа на Ататюрк, с проникателен поглед, гладко чело и внушително присъствие, над главата му се кипреше цитатът, който Карл беше виждал и при другите си посещения в Турция, толкова често, че се беше запечатал в паметта му. *Ne Mutlu Türküm Diyene* — Щастие е да се нарека турчин.

Впоследствие някой се беше изкатерил по калкана, навярно с „геконски“ ръкавици, и беше нарисувал до устата на Ататюрк балонче, като онези в комиксите, и надпис в него с черен спрей на турски, който Карл не успя да разчете.

— Какво пише? — попита той.

Тя сбърчи чело, търсеше точния превод.

— Ами... „Мъжката плешивост — по-голям проблем, отколкото изглежда на пръв поглед.“

Карл се загледа в твърде високото чело на националния герой и се засмя.

— Не е лошо. Мислех, че е някакъв ислямистки призив.

Тя поклати глава.

— Фундаменталистите нямат чувство за хумор. Щяха само да обезобразят лицето му.

— А ти?

— Това не е моята страна — безизразно каза Ертекин.

На балкон на втория етаж пред тях възрастен мъж стоеше облегнат на парапета, пушеше лула и зяпаше улицата. Карл срещна погледа му, докато минаваха отдолу, и старецът кимна любезно за поздрав, после очите му се лепнаха отново върху жената до него. Карл я изгледа косо на свой ред — линията на носа и челюстта, рошавата коса. Погледът му се плъзна надолу към непокорните хълмчета на гърдите ѝ, които избутваха настрани предниците на якето.

— И измъкна ли нещо полезно от Неван в крайна сметка? — Не беше сигурен дали е усетила, че я зяпа, но гласът ѝ прозвуча неспокойно, сякаш беше задала въпроса си само за да отклони вниманието му в друга посока. Карл заби поглед в паважа.

— Не съм сигурен — каза предпазливо. — Мисля, че трябва да си поприказваме с Манко Бамбарен.

— В Перу?

— Ами, едва ли ще приеме покана без предизвестие да ни гостува в Ню Йорк. Така че да, ще трябва ние да идем при него. Ако не друго, това ще го поласкае. И ще е спокоен, защото ще сме на негова територия.

— И на твоя, нали? — Стори му се, че се усмихва. — Идеята е да духнеш към платата и да ме зарежеш да се оправям сама?

— Ако исках да те зарежа, Ертекин, отдавна да съм го направил.

— Знам — каза тя. — Пошегувах се.

— Разбрах.

Стигнаха края на пресечката и завиха в унисон наляво, за да избегнат сляпата улица вдясно. Карл така и не разбра дали тя избра посоката и той я последва, или обратното. На стотина метра пред тях улицата свършваше със стръмен гол баир с мръсни стъпала от бял всемент и странна табела, на която имаше само една дума — „Мода“. Заизкачваха се мълчаливо.

— Онзи ограничител — задъхано каза тя, когато най-сетне изкачиха стъпалата. — Знаел си, че Неван е с ограничител.

— Не се бях замислял. — Сега се замисли. — Да, сигурно съм знаел, че няма да го пуснат извън лагера без ограничител. Това е стандартна процедура.

— Но той въпреки това се опита да те убие.

— Е, ограничителите действат бавно. Нужни са двайсетина минути, докато прережат напълно крайника. Вярно, бих могъл да го докопам, докато се боричкаме, и да го задействам, но докато се занимавам с това, нашият Стефан щеше да ми забие ножа в ребрата. — Той млъкна, превърташе наум сблъсъка. — Или в окото.

— Не това имах предвид. — Имаше нещо неустойимо в горещия гняв, с който му се сопна, нещо в тона ѝ, което подръпна струна в долната част на корема му и причини масивен оток по дължината на пениса му.

— Какво тогава?

— Знаел е, че рискува да загуби стъпалото си, да не говорим, че е можело да умре от кръвозагуба, докато се опитва да избяга. И въпреки това се опита да те убие.

На върха на езика му беше да я попита: „Ти напълно ли си сигурна, че си имала гадже тринайска, ама истинска тринайска?“. Стисна зъби и продължи напред. Скромни генномодифицирани тополи издигаха умалените си снаги от квадрати, прорязани на равни интервали в плочника от едната страна на Мода Кадеси. Клоните им насичаха светлината на уличните лампи и хвърляха по тротоара мека мозайка от светлини и сенки.

— Виж — бавно каза той, обмисляше думите си в движение. — Първо, Стефан Неван нямаше намерение да бяга. Дойде да ме убие, и толкова. Ние, генетичните воители, умеем да се съсредоточаваме върху

този род неща. Ако беше успял да ме затрие, щеше да остане на мястото си кротък като джизъслендска домакиня, докато вие с Батал пристигнете, а след това щеше с най-голямо удоволствие да се върне в лагера.

— Но това е адски тъпо! — избухна тя.

— Така ли мислиш? — Този път Карл спря и се обърна към нея. Усещаше как собственият му контрол изскубва котвата си, как емоциите се прокрадват в гласа му, макар че доколко беше заради случилото се и доколко заради Севги, която... Устата му се изпълваше със слюнка само като я гледаше как стои, окъпана в светлосенките на уличните лампи, със стърчащи кичури и широка изразителна уста, с напирашките под тъмния пуловер гърди, полюшването на стегнатите в протрити дънки хълбоци и тези дълги-дълги крака, нищо че ботушите ѝ бяха с равна подметка. — Аз вкарах Неван в лагера. Беше на свобода, а аз го върнах там, откъдето никога няма да излезе, освен като спънат кон като днес. Никога няма да има деца, нито да прави секс с друга жена освен с платените лагерни курви или някоя служителка на АГЛОН, тръгнала на лов за силни усещания. Знае и точното място, където ще умре, плюс-минус две хиляди квадратни километра. Помисли за това и после се запитай дали не си струва риска да загубиш едното си стъпало — което така или иначе ще му заменят с биовъглеродна протеза, каквато му се полага по закон, — запитай се дали не си струва да платиш такава цена за смъртта на човека, който те е вкарал зад оградата.

— А струва ли си да умреш за това?

— Забравяш нещо — в Европа няма смъртно наказание, дори за тринайска.

— Исках да кажа, че ти можеше да го убиеш.

Карл вдигна рамене.

— Можеше и това да стане. Но забравяш и друго — че Неван е бил войник. Убий или теб ще те убият е нелошо резюме на служебната му характеристика.

Тя го погледна в очите.

— Щеше ли да го убиеш? Ако не бяхме дошли навреме?

Погледна я втренчено за миг, после, бързо като при свиването, скъси разстоянието помежду им и я прегърна през кръста. Стъпалата ѝ пристъпиха върху паважа, тя се изви назад и вдигна ръка. За част от

секундата Карл си помисли, че ще го удари, но после пръстите ѝ се свиха около ревера на якето му и лицето му се озова на сантиметри от нейното. Тя захапа долната му устна, после пъхна език в устата му. Издаде мек гърлен звук, когато другата му ръка обхвана, гърдата ѝ, и го дръпна в тъмния вход на най-близката кооперация.

Беше също като мрежата — мощен прилив на кръв и мускулно напрежение. Той задърпа дрехите ѝ, разкопча дънките ѝ и ги смъкна до коленете, после мушна ръка в бикините отдолу. Тя ахна: вече беше мокра. С другата си ръка Карл дръпна нагоре пуловера ѝ, вдигна го над гърдите и свали пипнешком едната профилираща чашка. Гърдата изпълни ръката му. Той зарови лице в плътта, сякаш пиеше вода от шепка. Устата му засмука силно и жадно зърното. В капанчето на памучните ѝ бикини и вътрешната страна на бедрата ѝ пръстите му си пробиха път през влажната плът. Тя потръпна и посегна замаяно към издутата буца в панталоните му, след кратко усилие успя да хване с две ръце колана му и да го отвори. Той скочи, втвърден до пълна ерекция. Тя се изсмя, кратко и гърлено, когато установи дължината на пениса му, после плъзна леко пръсти по долната му страна.

Четири месеца в джизъслендски затвори и нищо женско, което да докоснеш. Усети как се хързулва неспасяемо по дългия стръмен склон, отдели с усилие на волята уста от зърното ѝ, клекна, без да вади другата си ръка от гащичките ѝ, и се опита да свали единия ѝ ботуш. Тя разбра какво се опитва да направи, засмя се пак и тръсна нетърпеливо крака си, за да му помогне. Уви, ботушът остана на мястото си. Тя тръсна пак крак и неволно го удари с коляно в лицето. Той изръмжа и тръсна глава.

— О, по дяволите, извинявай. — Тя спря и се наведе към него. Пръстите му се изхлузиха влажни. — Виж, спри за миг, чакай.

Извъртя се, почти като джудист по време на схватка, изправи го и го притисна към стената на своето място. Изхлузи ръце от якето си, хвърли го на топка в краката му и коленичи отгоре. Вдигна глава към него, колкото да му метне широка усмивка, после я сведе над члена му и го пое в уста. Загали го с пръсти. Устата ѝ се задвижи. Той прилепи ръце до тъмната стена, със свити пръсти, сякаш можеше да изстърже всемента с нокти. Помисли си: ето, това е то; яхна мига, но нещо беше заяло в него и машинката не тръгваше. Възбудата постепенно намаля, на косъм от обсега му.

Тя усети промяната, издаде приглушен въпросителен звук и се хвана сериозно на работа, с уста и пръсти. Карл усети как поема отново по параболата, но знаеше, че и този път няма да стигне върха. Пръстите му се отпуснаха, ръцете му увиснаха безпомощно. Втренчи поглед в сенките.

— Хей — тихо каза тя.

— Виж, аз...

— Не, ти виж. — Тонът ѝ не търпеше възражение, така че той сведе поглед надолу и я видя да му се усмихва лукаво. С лявата си ръка Севги повдигна и събра голите си гърди. Стисна здраво пениса му с другата си ръка и плъзна върха му напред-назад между гърдите си. Карл усети как нещо се срива в гърдите му. Тя се усмихна отново, наведе глава и се изплю върху главичката на пениса му, после, като го стискаше все така силно в основата, мушна влажната плът между гърдите си и започна да го трие там, навън-навътре, навън-навътре, още десет или двацет секунди, преди разбеснелият се в него огън да си намери отверстие, вече без засечка, без спиране...

И навън.

Издаде звук като удавник, когато след дълга борба са издърпали обратно в лодката, същия звук като в деня, когато „Фелипе Суза“ прие първия сигнал от спасителния кораб, после отпусна гръб на стената и се плъзна надолу, все едно го бяха простреляли. Усети как лепкавите ѝ пръсти го пускат, видя я да посяга към якето си и протегна ръка.

— Чакай.

— Трябва да тръгваме, стана...

— Никъде няма да ходиш — пресекнато каза той. — Стани.

Изправи я до стената, като преди, и коленичи на свой ред, плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата ѝ, раздалечи ги, дръпна встрани дъното на гащичките ѝ и зарови дълбоко език в нея.

Направи го отново в апартамента, този път на леглото, където я беше видял да спи сутринта. Пъхна докрай глава между бедрата ѝ, за да усети аромата, после повдигна с една ръка дупето ѝ, така че устните ѝ отдолу да срещнат неговите в перпендикулярна целувка, пръстите на другата му ръка бяха дълбоко в нея, езикът му играеше по пъпката на клитора ѝ. Усети някакъв месояден сърбеж да се надига в гърдите му,

дълбока жажда, която получи едва частично удовлетворение, когато тя изви гръб в дъга и стисна главата му с ръце и бедра, сякаш с едната сила можеше да го вкара в себе си.

После тя се отпусна рязко, едва си поемаше дъх, със затворени очи, а той я нагласи под себе си и се плъзна вътре целият. Очите ѝ се отвориха и тя ахна тихичко, не каза нищо друго, само ахна, но доволно и като обещание.

А след това беше като дългото и тежко изкачване по стъпалата към Мода Кадеси, накъсано, затруднено дишане и нито една дума по дългия баир към споделения връх.

28.

— Какво е направил?!

Нортън я гледаше от екрана, гняв и неверие се бореха за надмощие върху лицето му.

— Сби се с Неван — търпеливо повтори Севги. — Успокой се, Том, така или иначе вече е факт. Никой не можеше да го предотврати.

— Напротив, можеше. Ти например можеше да не му играеш по свирката.

— По свирката? — Усети как започва да се изчервява, от врата нагоре. Всички места по тялото ѝ, белязани от зъбите на Марсалис, пламнаха. — Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че на Марсалис изведнъж му хрумва да се поразходи до другия край на планетата и ти лягаш и вирваш крака. Нашият канибал избива хора в Америка, а не в Европа. Сигурно изобщо не ти е хрумнало, че Марсалис просто си търси начин да се прибере у дома, преди да си е изпълнил задълженията по договора.

— Мина ми през ума, Том. Доста отдавна при това, още когато ти предложи да го настаним в неохраняван нюйоркски хотел за през нощта.

Кратка пауза.

— Предложих да остане у нас, доколкото си спомням.

— Няма значение. Въпросът е, че наехме Марсалис да ни свърши определена работа. Ако ще го подозираме и възпрепятстваме на всяка крачка, защо изобщо го измъкнахме от затвора?

Нортън отвори уста, после явно премисли и премълча онова, което му беше на езика. Кимна.

— Добре. И след като наби Неван, какво е следващото му желание?

— Спомена нещо за Перу.

— Перу?!

— Да, Перу. Familias andinas, помниш ли? Неван е изпуснал нещо, което сочи назад към андийските плата, така че сега трябвало да отидем там.

— Ясно. Значи няма да провеждаме никакво разследване на местопрестъпленията, така ли? Вярно, не съм бил ченге като теб, но...

— Мамка му, Том! — Тя се наведе към екрана. — Какво ти става? Живеем в двайсет и втори век. Имаме на разположение глобалната мрежа, ако се сещаш за какво ти говоря. Светът е едно голямо село, нищо повече. Ще стигнем в Лима за четиридесет и пет минути. Оттам до Куско са най-много два часа. И ще сме се върнали в Ню Йорк, преди да е мръкнало.

— Тук отдавна се мръкна — сухо каза Нортън. — Минава полунощ.

— Ти ми се обади, не аз.

— Да, защото твоето мълчание започна да ме притеснява, Сев. Няма те от два дни и не се обади нито веднъж.

— От ден и половина. — Отговори автоматично, но в действителност не беше сигурна кой от двамата е по-близо до истината. Усещането ѝ за време беше колабирало. Сякаш преди седмици бяха прекосили Босфора, а Ню Йорк и Флорида изглеждаха част от далечното минало.

Но и Нортън май не беше в настроение да спори по въпроса. Само си погледна часовника и сви рамене.

— Няколко часа плюс или минус са без значение. Ако отсъстваш още дълго, Никълсън и Рот ще започнат да се изнервят.

Тя се ухили.

— Значи това те е вбесило. Стига, Том. Можеш да се справиш с тях. Гледах пресконференцията. Подхлъзна Мередит и Ханити като последните идиоти.

— Мередит и Ханити са си идиоти, Сев. Точно в това е въпросът. Каквото и да говориш за Никълсън, той не е глупав и ни е шеф, което важи с двойна сила за Рот. Няма да търпят още дълго разходките ти. Особено при нищожни резултати като хрумките на твоето другарче. — Погледът на Нортън се измести към периферните квадранти на екрана, оглеждаше пространството над раменете ѝ. — Къде е детето-чудо между другото?

— Спи — започна тя и се коригира светкавично, — предполагам. И тук е време за сън.

Всъщност, когато телефонът я събуди, тя се претърколи в леглото и доволно усети едрата му фигура до себе си. Вълнението премина в

нещо не толкова приятно, когато видя, от разстояние десетина сантиметра, че е буден и я гледа. Кимна ѝ към звъна. „Апартаментът е на КОЛИН — каза, — така че сигурно е за теб.“ Тя кимна на свой ред, опипа слепешката пода за тениската си, седна на леглото и я нахлузи през главата си. Усещаше очите му върху себе си, върху тежкото полюляване на гърдите ѝ при движението, и нов прилив на ленива топлина сгърчи корема ѝ. Усещането се задържа, докато вървеше в мрака към телефона.

— Слънцето никога не залязва над нашите начинания — цитира Нортън девиза на КОЛИН, безизразно. — Все пак, ако ще ходите в Перу, трябва да тръгнете рано.

— Говори ли с Ортис?

Лицето му се изопна.

— Да, по-рано днес. Включиха го във в-формат за десетина минути. Лекарите не позволяват по-дълъг престой, защото трябвало да си пести силите. Включили са го на наноремонт за пострадалите органи, но куршумите били мръсни, нещо канцерогенно, което прецаква растежа на новите клетки.

— Ще умре ли?

— Всички ще умрем, Сев. Но Ортис няма да умре сега. Стабилизирали са го. Предстои му дълго лечение, но ще се оправи.

— И какво ти каза във виртуалния?

Гримаса.

— Каза ми да се доверя на инстинктите ти.

Хванаха суборбитален до Ла Пас късно сутринта — като повечето страни, свързани с Колониалната инициатива на западните нации, и Турция поддържаше полети до андийските плата на всеки два часа. Севги се обади в КОЛИН за лимузина, която да ги вземе пред кооперацията — този път нямаше време да се порадват на Босфора от борда на ферибот.

— Можехме да изчакаме връзката за Лима — отбеляза Марсалис, докато приближаваха летището в най-бързата лента. — Нямаше да бързаме толкова. И щеше да ми остане време да си купя дрехите, за които ме тормозиш.

— Имам инструкции да бързам — отвърна тя.

— Да, само че Бамбарен като нищо може да е в Лима. Голяма част от бизнеса му е по крайбрежието.

— Ако е така, ще отидем в Лима.

— Това ще отнеме време.

Тя му метна усмивка на превъзходство.

— Няма. Вече работиш за КОЛИН. Лима е задният ни двор.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ, на слизане от совалката ги чакаше комитет по посрещане. Трима „местни“ със сериозни лица, един мъж и две жени, които ги изведоха от терминала по най-бързия начин и оттам до брониран джип, паркиран под яркото осветление на забранената за паркиране зона. Отвъд се простираше мека тъмнина, прибулена от смог луна и смътните очертания на далечни планини. Щом се качиха в джипа, една от жените ѝ даде оръжие — „Берета Марстех“, два клипса и презраменен кобур от мека кожа. Не беше поръчала оръжие. „Добре дошли в Ла Пас“, каза жената, с или без ирония, Севги не можа да прецени. А после потеглиха, тихо и бързо през заспалите улици до предварително запазен им апартамент в новия „Хилтън Акантиладо“ с изглед към вдлъбнатата купа на града и с охранителни системи на ниво „Марстех“. По един изящен инфо/ком портал „Банг и Олафсен“ се кипреше ненатрапчиво в къшетата на всички стаи освен в банята, в която за сметка на това имаше отделен телефон. Леглата бяха огромни и приканваха към употреба.

Стояха в двата края на големия френски прозорец и гледаха навън. За пореден път беше неприлично рано сутринта — бяха надбягали слънцето, бяха го зарязали пренебрежително зад гърба си, когато суборбиталната совалка стигна върха на траекторията си и пое надолу към Земята. Сега предутринният мрак зад прозорците стържеше по нервите им, а обърнатият звезден купол на градските светлини долу внушаваше безтегловно усещане на нереалност. Все едно си прекарал твърде много време във виртуална среда. Разределеният въздух и гладът само утежняваха положението. Севги имаше неприятното чувство, че изтънява.

— Гладен ли си? — попита тя.

Той ѝ хвърли поглед, чието значение ѝ беше познато.

— Не ме изкушавай.

— Имах предвид храна — смъмри го Севги. — Цял ден съм на един геврек.

— Цената на прогреса. Ако бяхме взели обикновен самолет, щяха да ни нахранят поне два пъти. Премълчаваните недостатъци на суборбиталното летене.

— Искаш ли да хапнем, или не?

— Искам. Без значение какво. — Отиде при инфо/ком портала и го включи. Тя поклати глава, хвърли последен поглед през прозореца и отиде да поръча от другата стая.

Докато преглеждаше менюто, случайно извика секцията за здравни услуги. Погледът ѝ се спря на линка, озаглавен „стимуланти и синаптични подобрители“ и тя с лек потрес си даде сметка, че не е взимала никакъв синаптик през последните двайсет и четири часа.

Не беше изпитала нужда да вземе.

Когато за пръв път му се наложи да привлече вниманието на Манко Бамбарен, Карл го постигна чрез простичкия метод да проучи бизнес интересите му и след това да им нанесе максимално количество леснопостижима вреда в рамките на кратките срокове, с които разполагаше. Това беше стара тактика от централноазиатския военен театър, която той пренесе на местна почва без особени затруднения.

Специфичната дейност на Бамбарен в рамките на фамилиите беше изнасянето на екзотични материали от складовете в подготвителните лагери, в количества достатъчно малки, за да не предизвикат ответна реакция на КОЛИН. Складираще откраднатото в изолирани селца и след това го транспортиреше с камиони до Лима, за да захрани ненаситната паст на черния пазар за продукти на „Марстех“. Не беше трудно да се добере до подробностите за тази дейност — кажи-речи всички знаеха за нея, но подкупите и рушветите държаха прехвалените, но зле платени перуански сили за сигурност встрани от уравнението, а Бамбарен беше достатъчно умен да ограничи кражбите си до по-обикновени и познати технологични продукти. Корпорациите възстановяваха загубите си от застраховките, възмуцаваха се на висок глас от системните кражби, но извън това не полагаха значими усилия да запушат пробойните. По силата на негласна договорка Бамбарен, от своя страна, не им създаваше неприятности с наболялата тема за трудовите взаимоотношения с местната, работна ръка, където фамилиите по традиция имаха силно

влияние и лесно биха могли да вгорчат живота на корпорациите. Местната лоялност и страховитата репутация на Бамбарен сред бедното население на Куско вършеха останалото. Системата работеше гладко и понеже всички бяха доволни от статуквото, най-вероятно щеше да работи така и в обозримото бъдеще.

Карл се появи в уравнението като независима величина, която не се нуждаеше от местно благоразположение и нямаше какво друго да изгуби, освен наградата си за залавянето на Стефан Неван. Две седмици кротува, докато направи проучването си, след което спря един от камионите на тайта Манко на стръмното лъкатушно шосе от Куско към Наска и крайбрежието. Въоръжената мутра на седалката до шофьора реши да се репчи, което от логистична гледна точка си беше благословия под прикритие. Карл го застреля, след което даде на шофьора възможност да избира — или да се присъедини към спътника си в белезникавия прахоляк до шосето, или да му помогне да избутат камиона в пропастта от другата страна на пътя, с прикрепена към резервоара му запалителна граната — от онези, които бяха на въоръжение в перуанската армия. Шофьорът предпочете да му съдейства, а бомбата се оказа читава. Камионът избухна зрелищно още при първия си сблъсък с отвесната скална стена, продължи сред пламъци и отломки към дъното на каньона и остана да гори жизнерадостно там в продължение на час и повече, като изхвърляше в атмосферата достатъчно екзотични замърсители с дълги химични формули, за да привлече вниманието на един от следящите състоянието на околната среда сателити. Не бяха много нещата, които горяха с подобна химична сигнатура, и бяха все неща, които не би трябвало да горят извън юрисдикцията на КОЛИН. Хеликоптери се стекоха в нощта като големи молци, около лагерен огън. С тях дойдоха и вездесъщите репортери, а не след дълго и набор от местни политици, екоексперти и представители на „Земята първа“, всичките решени да ги покажат в новините. Малко след това официален разследващ екип се спусна с цената на огромни усилия в клисурата, но не и преди да бъдат направени множество спектрографии със смущаващи резултати и да бъдат зададени също толкова смущаващи въпроси, наострени с бруса на жадното журналистическо любопитство.

Дотогава Карл отдавна си беше тръгнал. Беше откарал шофьора на камиона до Наска и му беше заръчал да предаде съобщение на тайта

Манко и телефонен номер, на който да се обади. Бамбарен, който, не беше глупав, се обади още на следващия ден и след подходящата за случая доза мъжествен гняв го попита какво, по дяволите, иска от него. И Карл му каза. Трийсет и шест часа по-късно Стефан Неван влезе в хотелската си стая в Арекипа и се озова срещу дулото на „Хааг“-а.

Финесът, от собствен опит знаеше Карл, е силно надценяван подход по отношение на организираната престъпност.

И той набра номера, воден от това си наблюдение.

— Моли се да е въпрос на живот или смърт, мамка му — студено каза Грета Юргенс, когато най-сетне отговори на повикването. На екрана се виждаше как сяда пред телефона и придърпва реверите на сив копринен халат. Лицето ѝ беше подпухнало. — Знаеш ли кое време е?

Карл си погледна демонстративно часовника.

— Да, октомври е. Реших, че това ми гарантира още две седмици, преди да те е налегнала дрямката. Как я караш, Грета?

Хиберноидът примижа към екрана и лицето ѝ заприлича на каменна маска.

— Виж ти, виж ти. Марсалис, нали? Караконджулт.

— Съвсем същият, мерси.

— Какво искаш?

— Точно това харесвам в теб, Грета. Умението ти да водиш приятен разговор. — Карл разпери небрежно ръце. — Не е кой знае какво. Искам да говоря с Манко. Да си поприказваме за доброто старо време.

— В момента Манко не е в града.

— Но ти знаеш как да се свържеш с него.

Юргенс не каза нищо. Лицето ѝ не беше просто подпухнало, беше доста по-закръглено, отколкото го помнеше той, с опънатата кожа и пухкавите бузи на нарастващата подкожна тлъстина в края на будния цикъл. Карл реши, че и мисловните ѝ процеси са започнали да се забавят, оттам и мълчанието ѝ като най-безопасна опция.

Карл се ухили.

— Виж, можем да го направим по един от два начина. Или ти ще кажеш на Манко, че искам да си поговорим, или аз ще се постарая отново да ви вгорча живота. Кое да е?

— Току-виж си открил, че вече не е толкова лесно да си разиграваш коня.

— Сериозно? Имаме си някое и друго ново приятелче в Инициативата? — Разпозна потвърждението в лицето на хиберноида. — Направи услуга на себе си и на Манко, Грета. Проследи този разговор и виж за чия сметка съм те набрал. След това решавай дали си струва да ме ядосваш.

Прекъсна връзката и Грета Юргенс изчезна от екрана.

Карл стана и отиде при прозореца да позяпа светлините на Ла Пас. Най-много два часа, реши той. Юргенс имаше подръка специалисти, които можеха да осъществят проследяването и бързо да стигнат до запазения за служители на КОЛИН апартамент в „Хилтън“. Системите „Марстех“ изпъкваха в инфопотока като имплантирани метални пластини на рентгенова снимка. Инфохакерчетата на фамилиите може и да не успеяха да пробият системите, а и Юргенс едва ли би поискала това от тях. Но и така щеше да е повече от ясно с какво си имат работа. Дотук — един час. После известно забавяне, в случай че Юргенс бе казала истината и Манко Бамбарен не беше с нея в Арекипа. Където и да беше обаче, можеше да бъде намерен по телефона или чрез друга комуникационна връзка за относително кратко време. А предвид на онова, което имаше да му съобщи Юргенс, той щеше да се обади веднага.

Ертекин се върна от съседната стая. Беше се преоблякла с тениската на нийоркското полицейско управление и спортен клин.

— Храната дойде.

В шумоизолираните помещения на апартамента появата ѝ беше убягнала на вниманието му. Той кимна.

— Не бива да ядем твърде много на тази надморска височина. Телата ни и без това са претоварени.

— Да, Марсалис. — Изглежда го с раздразнение, само дете не сложи ръце на кръста си. — Била съм на платата. Работя за КОЛИН, ако случайно си забравил.

— Не това пише на гърдите ти — каза той, забил многозначително поглед в тях.

— Това ли? — Притисна с ръка едната си гърда и потропа с върховете на пръстите си по логото на нийоркската полиция. Лукава

усмивка изви ъгълчето на устата ѝ. — Смуцава ли те изборът ми на облекло?

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Ще го преглътна, ако ми позволиш да ти го сваля, след като закусим.

— Ще видим — неубедително каза тя.

Но след закуска не им остана време. Телефонът звънна, докато още си говореха, седнали с големи керамични чаши в ръце — бяха пълни с чай от кока. „Външно обаждане“, обяви с нежен женски глас системата. Карл отнесе чашата си в съседната стая, за да приеме разговора. Седна на стола пред инфопортала и натисна копчето за приемане.

— Да?

Обрулените индиански черти на Манко Бамбарен цъфнаха на екрана. Лицето му беше безизразно, но в тъмните му очи тлееше гняв. Говореше английски с насечен, лаещ акцент.

— Е, черни човеко. Върнал си се да ни тормозиш.

— Какво да ти кажа. Исторически погледнато, това би следвало да внесе известно разнообразие за вашето братство. — Карл отпи от резливия чай и срещна погледа на другия мъж през вдигащата се пара. — По-добре е, отколкото да ви тормозят белите, нали така?

— Недей да ми се правиш на умен. Казвай какво искаш.

Карл премина на кечуа.

— Само цитирам собствените ви клетви за единство. „Съюз на коренното население, възродено от пепелта на расисткото потисничество“ и така нататък. Какво искам ли? Искам да говоря с теб. Лице в лице. Няма да ти отнема повече от час-два.

Бамбарен се наведе към екрана.

— Вече не се занимавам с твоите досадни избягали побратими и техните опити да се скрият от закона. Нямам какво да ти кажа.

— Да, Грета спомена, че си се издигнал. Вече не се занимаваш с фалшиви документи за самоличност, а? Нито с дребна контрабанда на „Марстех“. Май си станал почтен престъпник напоследък. — Карл вложи в тона си доза твърдост. — За мен това е без значение. Искам да поговорим. Ти избери къде.

Последва дълга пауза. Бамбарен се опитваше да го надвие с поглед. Карл вдиша парата от чая, пое с наслада влажното ухание на

зелени листа и зачака.

— Все още говориш езика ми като пиян селянин — кисело каза тайта Бамбарен. — И се държиш, сякаш това е някакво постижение.

Карл сви рамене.

— Научих го от селяни и често се напивахме заедно. Приеми извиненията ми, ако това те обижда. А сега кажи къде, по дяволите, ще се срещнем.

Ново мълчание. Бамбарен го изгледа кръвнишки.

— Аз съм в Куско — каза накрая. Дори на провлачения кечуа, който се говореше по платата, думите прозвучаха сдъвкани и изплюти. — Ще те чакам при Саксайхуаман в един следобед.

— Нека бъде в три — лениво каза Карл. — Имам да свърша някои неща преди това.

29.

От пръстите му още лъхаше солената миризма на Севги Ертекин. Карл седеше, подпрял брадичка на палеца си, в джипа на КОЛИН, зяпаше разсеяно пейзажа и чакаше Манко Бамбарен. Миризмата всъщност беше единствената светла искрица в иначе отровното му настроение. Часовата разлика и сбиването с Неван го настигаха като бесни кучета. Беше си купил два ката нови дрехи чрез хотелската мрежа за услуги, не ги хареса, когато пристигнаха, но нямаше нерви да ги връща и да поръчва нови. Бяха черни, здрави — точно като мен, помисли си с горчивина той — и с превъзходно качество. Последно поколение разсекретена материя на „Марстех“, дрехи, наскоро станали достъпни за най-богатата обществена прослойка след усилената реклама, включваща славословията на глобални знаменитости и бивши служители на „Марстех“. Карл ги намираще за ужасни, но засега трябваше да му свършат работа.

Воден от свирепото си настроение обаче реши да запази затворническото яке с надпис „С(т)игма“.

— Закъснява — каза тя иззад волана на джипа.

— Естествено, че ще късне. Прави се на важен.

Тревните тераси на Саксайхуаман се издигаха върху стени от масивен изгладен камък, тъмен под жаркото бяло небе. Толкова късно през деня руините бяха почти празни и липсата на хора придаваше призрачност на крепостните стени. Тук-там се мотаеше по някой окъснел турист, но мащабът на построеното от инките укрепление, дори в този му запуснат вид, превръщаше хората в джуджета. Смалени по този начин, неколцина местни в традиционни носии стояха в края на комплекса, главно жени и деца — наглеждаха накичени с панделки ламы и чакаха някой желаещ да си направи снимка с тях срещу заплащане. Изпъкваша като малки цветни петънца на фона на тъмния камък.

Карл не за пръв път виждаше Саксайхуаман, но както винаги бе изпълнен с благоговение. Каменните блокове бяха издялани и огладени, но сякаш нямаше и два с еднакви размери, като ехо на

сгърбените и гигантски естествени каменни образувания наоколо. Назъбените линии между блоковете привличаха погледа като детайли в картина. Можеше просто да си седиш и да ги гледаш до забрава — той сведе поглед към часовника си, — което всъщност правеха от доста време.

— И мястото ли е избрал, за да си предаде важност? — попита Ертекин и кимна към стените пред тях. — Земята на предците ми, нещо от този сорт?

— Може би.

— Но ти не мислиш така?

Карл я изгледа косо.

— Това ли казах?

— Така прозвуча.

Той отново впери взор в каменната стена. Видя призрака на Неван, който му се ухили със счупен нос и окървавено лице, бледо на болничното осветление. „Чувствата са си твои, марсианецо. Въргаляй се в тях както си искаш.“

Направи усилие.

— Може и да си права — призна. — Манко наистина си пада по високопарните фрази, освен това е сериозно впечатлен от самия себе си. Така че, да, може би наистина е решил да ни вземе акъла с културата на народа си.

Ертекин кимна.

— И аз това си помислих.

Още десетина минути минаха изнервящо бавно. Карл тъкмо се чудеше дали да не слезе да се разтъпче, когато черен брониран рейнджроувър прекоси паркинга от спечена пръст на път към тяхната кола. Прозорци от тъмно стъкло, лъскави извити калници, противогранатна периферия почти до земята. Карл избута встрани отвлечените си размисли. Умората от часовата разлика отстъпи пред притока на адреналин.

— Започва се.

Рейнджроувърът наби рязко спирачки и една от вратите на черното му туловище се открихна. Манко Бамбарен слезе, наконтен с костюм в пясъчен цвят и в компанията на две от бавачките си, издокарани със скъпарски тъмни очила също като неговите. Не се виждаха оръжия, но нямаше и нужда. Стойката на горилите му и

отразяващите слънцето очила бяха достатъчна заплаха сами по себе си, напълно в традицията на Южна Америка. Карл беше виждал същото по улиците на целия континент, от Буенос Айрес до Богота. Огледалните стъкла на мястото на очите върху лицата на Бамбарен и бавачките му говореха за същата власт и сурова сила, която се излъчваше от лъскавите бронирани флангове на рейнджроувъра. Отражението ти отскачаше от огледалните очила, сякаш за да ти внуши, че ти е отказан достъп и че нямаш никакво значение за очите зад стъклената преграда.

Карл слезе от джипа.

— Идвам с теб — бързо каза Ертекин.

— Както искаш. Но имай предвид, че разговорът ще се води на кечуа.

Тръгна към рейнджроувъра, като в движение потисна излишния прилив на готовност откъм мрежата. Смяташе да притисне Бамбарен, но не вярваше, че ще се стигне до физическа разправа, колкото и да го блазнеше представата как набива парчетата от счупените очила в очите на надутите им собственици, как изтръгва крайник на по-едрия от двамата телохранители и...

„Стига, Карл. Дай да го отложим засега, става ли?“

Спря на една ръка разстояние от боса на фамилията.

— Здравсти, Манко. Благодаря, че дойде. Макар че можеше да оставиш децата у дома.

— Черни човеко — излая Манко и вирна брадичка. — Хубаво палтенце си имаш. Джизъслендска направа?

Карл кимна.

— Щатския на Южна Флорида.

— Така си и помислих. Един братовчед имаше съвсем същото.

Карл вдигна ръка към ревера на якето „С(т)игма“.

— Да, всеки момент ще го включат в колекциите на висшата мода.

— Аз пък разбрах — разговорливо откликна босът на фамилията, — че в Джизъсленд вече е на мода. Там имало най-много затворници на глава от населението, така се говори. Водиш си дупе и цици, виждам. Коя е мацката?

Карл се обърна небрежно и видя, че Ертекин също е слязла от джипа, но не го е последвала. Тя разбра, че е привлякла вниманието

им, облегна се на джипа точно до логото на КОЛИН и пъхна ръце в джобовете си. Движението разтвори якето ѝ, колкото да се види каишката на презраменния ѝ кобур. Беше си сложила очилата.

Карл сдържа усмивката си.

— Не е просто дупе и цици, приятел е.

— Тринайска с приятели. — Веждите на Бамбарен се вдигнаха над извивката на очилата. — Истински подвиг от твоя страна.

— Адаптираме се към обстоятелствата. Искаш ли да се поразходим?

Манко Бамбарен кимна към охраната си, двете горили се поотпуснаха и отвориха пространство около шефа си. Той направи няколко крачки към каменните зидове. Карл го настигна и тръгна до него. Видя как босът на фамилията поглежда косо зад очилата към джипа и Ертекин, застанала небрежно на пост.

— Значи вече работиш за КОЛИН?

— С КОЛИН. — Този път Карл пусна усмивката си. — Работя с КОЛИН. Имаме общо начинание. Ти най-добре знаеш.

— В смисъл?

— В смисъл, че си си създал собствена бизнес ниша благодарение на мирното си съвместно съществуване с Инициативата, при това отношенията ви процъфтяват, ако съдя по казаното от Грета.

Бамбарен поклати глава.

— Не вярвам Грета Юргенс да е обсъждала с теб деловите ми отношения.

— За обсъждане, не е обсъждала, само се опита да ме сплаши, с тях. Намекна ми, че си се сдобил с влиятелни приятели, които държиш изкъсо.

— Ти за това ли искаше да говорим?

— Не. Искам да говорим за Стефан Неван.

— За Неван? — Челото на тайта се набръчка. — Какво по-точно?

— Преди три години се е опитал да те убеди в ползите от евентуално сътрудничество помежду ви. Искам да знам докъде точно се е стигнало.

Бамбарен спря и го погледна. Карл беше забравил колко е нисък всъщност. Осезаемата сила, която се излъчваше от личността на мафиотския бос, засенчваше физическите му недостатъци.

— Докъде се е стигнало? Черни човеко, та аз ти поднесох Неван на тепсия. Колко далеч се е стигнало според теб?

— Поднесе ми го, за да избегнеш по-големите неприятности, които аз можех да създам на бизнеса ти в лагерите. Това още не означава, че той не ти е предложил нищо ценно.

Манко свали очилата си. Въпреки ослепителния блясък на тукашното небе очите му почти не се присвиха.

— Стефан Неван дойде тук, за да спазари нещастния си извратен животец. Нямаше нито приятели, нито съюзници сред нас. Нямаше за продан нищо, което аз можех да използвам.

— Но можеше и да измисли нещо полезно, ако разполагаше с време.

— Не мога да си позволя лукса да работя с евентуалности. Защо не зададеш тези въпроси на самия Неван?

Карл се ухили.

— Направих го. И той се опита да ме убие.

Бамбарен хвърли поглед към прясно залепената рана на ръката на Карл. После сви рамене, сложи си очилата и бавно продължи напред.

— Това още не значи, че е искал да скрие нещо — каза след малко. — На негово място сигурно и аз бих се опитал да те убия.

— Вярвам ти.

Стигнаха до стената. Карл вдигна ръка и я плъзна по гладката тъмна повърхност на напаснатите камъни, всеки с размера на малка кола. Движението му беше някак инстинктивно; ръбовете на отделните блокове се извиваха навътре и се срещаха с плътно, органично изящество, което му навяваше мисли за женска плът, за кръгли гърди и за меката спойка между бедрата. Изкушението да прокараш ръце по зида беше неустойимо, дланите те сърбяха от желание да галиш и обгръщаш.

Предците на Манко Бамбарен бяха сглобили този пъзел от масивни и свършено споени блокове с помощта на елементарни оръдия на труда — бронзови, дървени и каменни — и с нищо друго.

— Не твърдя, че самият ти си проявил интерес към плановете на Неван — направи тактическа отстъпка Карл. „Макар че ако не е било така, защо се е обърнал точно към теб?“ — Ти не си единственият тайта тук все пак. Може би някой друг е съзрял потенциал в плана му.

Бамбарен направи още няколко мълчаливи крачки.

— Фамилиите споделят обща неприязън към твоя вид, Марсалис. И ти го знаеш.

— Да. Споделяте и сантиментална привързаност към кръвното родство, но това не ви спря да воювате помежду си през цялото лято на и трета, нито да сключите сделки с Лима след това. Стига, Манко, бизнесът си е бизнес и тук не е по-различно от другаде. Етническият аргумент със сигурност е като беден роднина в сравнение с икономическите интереси.

— Е, едва ли можем да говорим за етнически проблем, когато става въпрос за тринайски — студено отвърна Манко. — По-скоро е междувидова пропаст.

Карл се изсмя.

— О, обиждаш ме, Манко. Направо сърцето ми кърви.

— Но главното е, че не виждам как сътрудничеството с твоя вид може да има реално икономическо приложение, както за мен, така и за другите тайта.

— От нас стават чудесни чудовища.

Бамбарен сви рамене.

— Човешката раса си има достатъчно чудовища и без вас. Никога не е имало нужда да изобретяваме нови.

— Да, като pistakos, нали? Чух, че си прибегнал и до този коз.

Остър поглед от страна на Бамбарен.

— Чул си го? От кого?

— От Неван.

— Нали каза, че се е опитал да те убие?

— Е, да, но първо си поприказвахме. Каза ми, че се е кандидатирал за питомен pietaso при теб с перспективата да привлече и други тринайски за същия номер. Да ти сформира нещо като елитен взвод от генетични чудовища. Това говори ли ти нещо?

— Не. — Манко сякаш се замисли върху нещо. — Неван говореше много. Имаше планове за какво ли не. Как да модернизираме изготвянето на фалшиви документи за самоличност, как да си осигурим по-голямо влияние в лагерите, как да подобрим системата си за безопасност. След известно време просто спрях да го слушам.

Карл кимна.

— Но не го прогони.

Бамбарен разпери ръце.

— Той дойде при мен като всички други избягали тринайски преди него — за документи и нова самоличност. А това отнема време, ако искаш да го свършиш както трябва. Ние не работим на конвейер като онези по крайбрежието. В този смисъл — да, не го изгоних. Сега, като се питам как успя да се задържи покрай мен толкова време, отговорът ми убягва. Умееше да бъде полезен за разни дребни неща, в това нямаше равен.

Карл се замисли за военноплеменните вождове и политическите пионки в Централна Азия и Близкия изток, които се бяха възползвали от желанието на Неван да бъде полезен, без да си дават сметка, че като експерт по подривната дейност именно той ги е манипулирал умело на полето на геополитическата мозайка. „Неспособност да бъде разбрана социалната взаимозависимост на емоционално ниво — както беше установил Якобсен — и следователно липса на емоционалните задръжки, необходими за вписването в изтъканата от същите тези взаимни зависимости социална структура“. Но Карл не познаваше и един вариант тринайсет, който да е прочел тези редове, без да се гътне от смях. „Разбираме ние, и още как“ — беше казал на Зули в една пиянска нощ. А после започна да изрежда на пръсти. „Национализъм. Принадлежност към племето. Политика. Религия. Шибаният футбол, за Бога!“ Крачеше из хола ѝ, бесен, като затворено в клетка животно. „Кой не би разбрал една толкова опростена динамика? Не ние, а вие не разбирате какво движи машинките ви на шибаното емоционално ниво.“

По-късно, натиснат от ужасен махмурлук, се беше извинил. Дължеше ѝ твърде много, за да я натоварва с такова количество генетична истина.

Бамбарен продължаваше:

— ... не мога да кажа, но ако плановете му са включвали този идиотизъм за генетичен pistaco, значи е бил глупак. Не ти трябва истински чудовища, за да плашиш хората. Точно обратното. Истинските чудовища винаги те разочароват. Невидимата заплаха, мълвата, това е много по-голяма сила.

Заля го внезапен прилив на презрение към мъжа, който вървеше до него; блъвнал пламък, събуден от фитила на незабравен гняв.

— Да, в добавка към някое и друго назидание, нали? По някоя показна екзекуция на селски площад, колкото да им държи влага.

Бамбарен, изглежда, долови промяната в тона му. Спря отново, обърна се към черния човек и го изгледа със стиснати устни. Движението му се предаде безжично назад към паркираните автомобили. С периферното си зрение Карл видя как двете бавачки настръхнаха. Не видя дали и Ертекин е реагирала, но геометричната матрица се очерта за секунда в главата му — траекториите на изстрелите от рейнджроувъра към него, от джипа към рейнджроувъра и обратно, кратката траектория на собствената му лява ръка към гърлото на Манко Бамбарен, докато посяга с дясната към дрехите му и го завърта в ролята на жив щит — и всичко това наложено като виртуален ефект в яркочервени линии с разстоянията в метри и с квадратурата на терена, който няма как да покрие, преди бавачките да са извадили каквито там високотехнологични оръжия криеха под кожените си якета; налагаше се да разчита, че Ертекин ще успее да свали и двамата навреме...

Мислено я видя как пада, заради численото превъзходство на конкуренцията или защото се е забавила твърде много...

— Спокойно, Манко — тихо каза той. — Не ти се умира днес, нали? В такова гадно време?

Горната устна на Бамбарен се повдигна, зъбите му се оголиха. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Мислиш, че можеш да ме убиеш ли, изрод нещастен?

— Знам, че мога. — Държеше ръцете си ниско, незаплашително. С отворени длани. Мрежата тиктакаше в него като обратно броене. — Не знам кой ще надвие след това, но за теб вече ще е без значение, гарантирам ти.

Мигът увисна. Тих вятър душеше край масивното каменно укрепление зад гърба му. Карл не отделяше поглед от огледалните очила на Манко. Видя в тях движението на сивите облаци в небето, като сбогуване, като загуба.

„О, мамка му...“

Босът на фамилията си пое шумно дъх.

Отпусна юмруци.

Сведе поглед и Карл изгуби отражението на сивите облаци; вместо това гледаше собствения си двоен образ в огледалните стъкла.

Мигът, вече отминал, отпраши на пета скорост. Мрежата го усети и намали напрежението.

Бамбарен се засмя. Смехът прокътятя насилен и неуверен, отразен в каменния пъзел до тях.

— Ти си глупак, черни човеко — дрезгаво каза той. — Точно както Неван беше глупак преди теб. Мислиш, че ми се налага да пускам слухове за пистакосите? Мислиш, че ми трябва армия от чудовища, истински или въображаеми, за да поддържам реда? Хората го правят вместо мен, обикновените хора.

Махна с ръка, но жестът му беше вял. Обърна се към огромните каменни стени. Гневът му беше изтънял до нещо по-всеобхватно и уморено.

— Огледай се. Някога това е било противоземетръсен град, построен в чест на боговете и като средище на фестивали и игри в прослава на живота. После дошли испанците и го разпокъсали на парчета, за да построят от каменните му блокове църкви, които се събаряли при най-лекия трус. Изклали толкова много от моя народ в битката за това място, че земята била застлана с труповете им, а кондорите седмици наред пирували с останките им. Испанците изтипосали осем от същите тези кондори върху герба на града в чест на победата си, тоест на разлагащите се трупове. Другаде испанските войници откъсвали сукалчета от майчината гръд и ги хвърляли живи на бойните си кучета или ги хващали за стъпалата и смазвали главичките им в най-близката скала. И не е нужно ти да ми казваш какво се е случило с чудовищата след това. Те не били демони, нито генетично модифицирани изроди като теб. Били хора. Обикновени хора. Ние — моят народ — сме измислили пистакосите, за да си обясним делата на тези обикновени хора, и продължаваме да измисляме същите истории, за да скрием от самите себе си истината, че именно обикновените хора се държат като демони, когато не могат другояче да постигнат желаното. Аз не пускам слухове за пистако, черни човеко, защото лъжата за пистакосите отдавна е пунала корени в душите на всички ни и при нужда възкръсва отново без насърчение от моя страна.

Карл хвърли поглед назад към двамата телохранители и рейнджроувъра. Бяха се успокоили отново, стояха със скромно скръстени ръце на височината на кръста и усърдно се правеха, че не го

забелязват. Или пък, хрумна му после, просто се опитваха да надвият Севги Ертекин в борбата с погледи.

— Значи — небрежно подхвърли той — онези две бойни кучета при колата ти имат много испанска кръв в жилите, така ли?

Бамбарен си пое дъх през зъби. Но нямаше да хапе, засега поне. Тихият съскащ звук принадлежеше на човек, който все още контролира гнева си.

— Затова ли дойде, черни човеко, за да ме обиждаш цял следобед?

— Дойдох, тайта, за да получа от теб ясни отговори. И речите ти за минали, жестокости няма да променят това.

— Отричаш...

— Отричам грижливо култивирания ти расов гняв, да. Ти си един шибан престъпник, Манко. Говориш като поет, но хората ти са се превърнали в нарицателно за жестокост от Куско до Кобакабана и историите, които се разказват за теб по улиците, ме навеждат на мисълта, че лично имаш грижата за обучението им. Не по-различно от това на испанските бойни кучета, които толкова възмуцават нежната ти душа.

— Хората трябва да ме уважават.

— Да, и аз това казах. Също като кучетата. Вие, хората, сте толкова предсказуеми.

Устата на Бамбарен се разтегна в грозна усмивка.

— Ти пък какво знаеш за това, черни човеко? Какво знаеш за човешкия живот в гетата? За борбата какво знаеш? Израснал си в някой лъскав комплекс на проект „Поборник“, гледали са те като писано яйце, давали са ти всичко, което...

— Аз съм британец, Манко. Британец. Ние нямахме проект „Поборник“.

— Няма значение. Ти. — Лицето на Бамбарен се разкриви. — Неван. Всички вие. Всички вие сте отгледани по един и същи начин. С неограничени разходи. Всичките сте се родили в малкия си привилегирован свят, защитен не по-зле от наетите утробы, в които сте се развили, сукали сте от платеното мляко и майчинската обич на колонизирани жени, които са били твърде бедни, за да си позволят собствени деца...

— Върви по дяволите, Манко.

Но ругатнята излетя от устата му твърде бързо, за да е отиграният дразнител, който употребяваше при подобни случаи, гласът му беше твърде ясен и нащърбен от неканения спомен за Марисол. И Манко се усмихна доволно, доловил промяната с безпогрешния си гангстерски усет.

— А. Сигурно си си мислел, че те е обичала заради теб самия? Какъв ли шок си изпитал, когато...

— Казах да вървиш по дяволите и не ме карай да повтарям. — Сега тонът се получи добре. — Не сме тук да обсъждаме семейната ми история.

Само че тайта Манко беше израснал сред постоянните сбивания в копторите на Куско и знаеше кога ножът, е потънал до кокал. Наведе се към него и каза с тих, мазен, разяждащ глас:

— Да, малката стоманена каравана за инструктаж, мъжете в униформа, ужасната истина. Какъв шок. Да разбереш, че истинската ти майка е продала своята половина от гените ти за пари, че им е позволила да те вземат, след като е свършила своята работа, а после онази, другата жена, също срещу пари, е изпълнявала нейната роля четиринайсет години, а после, в същия онзи ден, си е тръгнала като затворник, излежал присъдата си. Сигурно не ти е било много приятно, а, изрод нещастен?

И в този миг го заля — смъртоносната ярост, черната приливна вълна, пулсираща в тилната част на мозъка му като тихо припукване, като поглед отстрани. Много по-трудна за удържане от хладнокръвните пресмятания преди малко — абсолютната увереност, че смъртта на Манко Бамбарен е на една ръка разстояние. Нямаше изкусност в това да забиеш палци в очите на гангстерския бос и да натиснеш, докато стигнеш до мозъка, нямаше изкусност в това да раззинеш челюсти и да забиеш зъбите си до...

„Ако допуснем да ни ръководи онова, в което са ни обучили — каза Съдърланд, нейде отдалеч през прибоя на гнева му, — значи не сме нищо повече и нищо по-добро от оръжието, в което са искали да ни превърнат. Оставим ли се на лимбичното си програмиране, от друга страна, всеки предубеден, роден от омраза страх, който хората изпитват към нас, ще се превърне в истина. Трябва да търсим друг, трети път. Трябва да мислим ясно.“

Карл се усмихна и прибра грижливо гнева си, като любимо оръжие, което връщаш в калъфа му.

— Хайде да не се занимаваме с моите чувства точно сега — каза кротко. — Я кажи, как се погаждаш с марсианските си братовчеди?

Надявал се беше да изненада Манко с този въпрос и явно успя, ако се съдеше по изражението му. Бамбарен примигна, сякаш Карл го беше попитал къде е отдавна изгубеното съкровище на инките.

— За какво говориш?

Карл сви рамене.

— Задах ти съвсем простичък въпрос, не мислиш ли? Поддържаш ли редовни контакти с марсианските камори?

Бамбарен разпери ръце. Челото му се набръчка от раздразнение.

— Никой не говори с онези на Марс. Знаеш го.

— Щяхте да си говорите, ако ти беше от полза.

— Те изгориха този мост още през седемдесет и четвърта. Но и без това сега би било безсмислено. Няма начин да се заобиколи карантината на нанокулите.

„Напротив, има. Не си ли чул? Просто разбъзикваш жичките на корабния н-джин, пхваш се в резервно криогнездо — винаги може да изядеш предишния му обитател, ако си гладен — и се плъосваш в Тихия океан с оцелелите след навлизането в атмосферата модули. Нищо работа.“

— Не смяташ ли, че е доста безсмислено да се води война въпреки карантините? При пространства от междупланетен мащаб?

— Точно ти няма как да го разбереш.

Карл се ухили.

— Омразата си намира път, а? Старата история с *deuda de sangre*? Кръвният дълг?

Босът на фамилията зараглежда земята пред краката си.

— Ти наистина ли си дошъл чак в Куско, за да си говорим за безчестието на марсианците?

— Не точно. Интересува ме, дали ти и колегите ти знаете нещо за активизиране от тяхна страна.

Пак онова мимолетно раздразнение по лицето на Манко.

— Активизиране на какво, черни човеко? Ние сме във война. Това е положението, факт. И докато развитието на технологиите не ни

предостави нов начин да водим тази война, ситуацията ще остане непроменена.

— Или докато някой в КОЛИН не ти задлъжнее достатъчно, за да се добереш до нанокулите.

Манко погледна многозначително към джипа, с който беше пристигнал Карл, и каза сериозно:

— КОЛИН е факт от живота. Всички ние рано или късно се приспособяваме към реалностите.

— Да бе, адски поетично.

Севги караше по лъкатушното шосе към Куско, вземаше завоите с демонстративна небрежност, макар вече да навлизаха в града. Марсалис беше хванал дръжката над вратата си явно с надежда да убие малко друсането.

— Трябва да признаеш, че има известно основание.

— Не съм казала, че няма. Искам само да знам какво успя да измъкнеш от него освен евтината поетика. Нещо, което да оправдае идването ни дотук.

Марсалис не каза нищо. Тя го стрелна с поглед. Джипът моментално поднесе към насрещното платно при поредната серпантина и се озова право срещу тежък автовоз. Прилоша ѝ, изби я пот от внезапния приток на адреналин. Но реакциите ѝ се бавеха — още беше като пияна след разминалата се на косъм престрелка с хората на Бамбарен. Завъртя рязко волана, джипът се изтегли от пътя на автовоза и предните му гуми облизаха бордюра. Предупредителният клаксон на автоматичния транспорт проглуши ушите им, докато машината се точеше бавно покрай тях. Хората на тротоара стояха и зяпаха. Мъжът до нея все така мълчеше.

— Е?

— Какво „е“? Мисля, че ще е по-добре да гледаш пътя.

Тя удари с длан бутона за активиране на автопилота и пусна волана. Навигационната система на джипа оцвети в сини светлилки таблото и оповести с камбанка присъствието си.

— Моля определете крайната точка. — Пак съвършените модуляции на шибаната Ейжа Бадауи.

— Градският център — процеди Севги. Бяха отишли на срещата право от летището и още не се бяха настанили в хотел. Тя овладя гласа си и се обърна към мъжа на съседната седалка. — Марсалис, ти може и да не си забелязал, защото ме остави да се оправям сама, но горе едва не се стигна до престрелка.

— Знам.

— Хубаво. Нямам нищо против да поемам рискове, но искам да знам защо ги поемам. Така че бъди така добър да ме осведомиш какво ти се върти в главата, преди някой наистина да ни застреля.

Той кимна, по-скоро на себе си, реши тя.

— Бамбарен е чист — неохотно каза той. — Така мисля.

— Но има и друго?

Той въздъхна.

— Не знам. Виж, подхвърлих му за марсианската връзка и той не реагира. Или по-скоро ме изгледа така, сякаш изведнъж съм му заговорил на китайски. Все още са във война и мога да заложа всичките си доходи за миналата година, че никой тук не е видял или чул нещо, което да промени това. Мисля, че Манко не знае нищо за пътуването на Мерин към дома.

— Но?

— Но е на нокти. Както сама каза, едва не се изпозастреляхме горе. Последния път, когато се видях с Манко Бамбарен, току-що му бях взривил пълен със стока камион, убил бях една от мутрите му и го заплаших, че това няма да е краят, ако не получа каквото искам. А той се развълнува почти колкото камънаците горе. Сега само исках да му задам няколко въпроса, а той едва не уби всички ни. В това няма никакъв смисъл, по дяволите.

Тя изсумтя. Прекрасно познаваше усещането, гъдела, вбесяващото чувство, че нещо не се връзва. Беше от онези неща, които те държат буден цяла нощ и приковават мислите ти през деня, заради които зяпаш втренчено монитора, сякаш можеш да пробиеш с поглед дупка в тормозещите те данни, докато кафето ти изстива забравено на бюрото. Иде ти да дръпнеш хлабавата нишка на уликата, пък ако ще и да се скъса.

— И какво смяташ да направиш по въпроса? — попита го.

Той зарея поглед през страничния прозорец.

— Може би ще е най-добре да поговорим с Грета Юргенс. Наближава ѝ времето за сън, а тогава хиберноидите не са в най-добрата си форма. Може да изпусне нещо.

— Тя е в Арекипа, нали?

— Да. Ако пътуваме цялата нощ, утре сутринта ще сме там.

— И няма да сме в по-добра форма от Юргенс, когато пристигнем. Не, благодаря. Тази нощ ще спя в легло.

Марсалис сви рамене.

— Както искаш. Но ако тръгнем с кола, ще им изчезнем от полезрението. Няма да се учудя, ако Манко прати някой на летището да провери закъде излитаме. И ако разбере, че отиваме в Арекипа... е, не е нужно да си гений, за да се сетиш какво сме намислили.

— Смяташ, че ще прибегне до сила, за да предотврати срещата ни с Юргенс? Въпреки че сме акредитирани представители на КОЛИН?

— Не знам. Преди два часа бих казал не. Ти беше там, когато близнаците с огледалните очила се изнервиха. Какво си помисли тогава?

Дълга пауза. Севги се върна мислено към въпросната случка. Също като при реакцията отпреди няколко минути, когато избегнаха на косъм катастрофата, и тогава я беше избила внезапна пот при вида на настръхналите телохранители, свръхдозата адреналин беше свила на топка вътрешността ѝ и мускулите по вътрешната страна на ръцете. Само с цената на съзнателно усилие беше удържала ръката си далеч от пистолета; обзел я беше силен страх, страх, че инстинктите ѝ са ръждясали от липса на употреба, че не може да разчита на преценката си, че няма да е достатъчно бърза или че ще избърза излишно.

Въздъхна.

— Да, добре, мамка му. — Потъна назад в седалката и удари ядно с лакът в тапицерията. — Слава на Аллах, че тъпите седалки се свалят назад.

После повиши леко глас и каза на джипа:

— Корекция на курса. Междуградски, Арекипа.

Мониторите на таблото оживяха.

— Пътуването ще продължи до ранните часове утре сутринта — хладно ѝ отвърна Ейжа Бадауи.

— Да бе, благодаря за информацията.

30.

Центърът на Куско беше почти непроходим от задръствания; повечето превозни средства се управляваха от хора. Никакво съдействие, никакъв въздушен контрол на трафика — следобедният въздух звънтеше от гневни клаксони и опашките от автомобили нямаха край. Шофьорите стигаха до крайности в стремежа си да се престороят в друга лента или да се включат в главния поток от някоя пресечка. Прозорците им бяха свалени, за да се чуват по-ясно ругатните, но все пак повечето хора просто седяха неподвижно зад воланите и се взираха напред, сякаш можеха да раздвижат предхождащите ги коли само със силата на волята си. Плюс баражния огън с клаксони, разбира се. Пътните полицаи стояха сред всичко това с вдигнати ръце, сякаш затънали в блато, жестикулираха като превъртели диригенти и току надуваха свирките си без видим ефект. Навярно за да дадат и своята дан във всеобщата гюрултия, реши Севги.

Джипът беше стандартен модел и автоматичната му система, фабрично настроена на режим джентълменско шофиране, не можеше да се справи. След като стояха двайсетина минути на едно особено задръстено кръстовище, Марсалис се размърда неспокойно на мястото си.

— Искаш ли ти да караш?

Севги погледна навъсено към плътната верига автомобили, която се опитваха да пробият.

— Не бих казала.

— Имаш ли нещо против да опитам аз?

Светофарът светна зелено и блокираният кръстовището камион изпълзя от пътя им. Джипът потегли и спря отново след няма и половин метър, когато колата след камиона побърза да се намести в освободеното пространство. Пролуката изчезна.

Зад тях някой натисна гневно клаксона.

— Така.

Само деловият му тон я забави. Преди да е разбрала какво става, той отвори вратата и излезе на платното. Клаксонът се разбесня

отново. Марсалис погледна към колата зад тях.

— Марсалис, недей да...

Но той вече вървеше към колата отзад. Севги се завъртя на седалката, видя го как стига до автомобила, прехвърля се през капака и застава до страничния прозорец на шофьора. Клаксонът млъкна. Марсалис се наведе за миг към прозореца, стори й се, че дори посегна с ръка вътре, но не беше сигурна.

— Ох, мамка му.

Провери пистолета си в кобура и тъкмо се обръщаше да отвори своята врата, когато Марсалис се появи до прозореца й. Тя побърза да го смъкне.

— Какво правеше, по дяволите!?

— Прехвърли се на другата седалка.

— Какво направи току-що?

— Нищо. Прехвърли се на другата седалка, ще включа на ръчно управление.

Тя хвърли още един поглед към колата отзад, но не видя нищо през затъмненото предно стъкло. Отвори уста да спори, после видя, че пак светва зелено, и поклати примирено глава.

— Какво пък.

Марсалис изключи автопилота и подкара агресивно към тясна пролука в перпендикулярното движение. Вмъкна единия преден ъгъл на джипа в пролуката, махна небрежно да благодари на шофьора, когото беше засякъл, а после промуши цялата кола в разширилия се отвор. Изпълзяха още няколко метра, вече част от големия поток, и кръстовището остана зад гърба им. Севги погледна Марсалис — усмихваше се, моля ви се!

— Изкефи ли се?

Той сви рамене.

— Маневрата ми достави известно професионално задоволство.

— Нали уж тръгнахме с кола, за да не привличаме вниманието. Как ще стане това, ако ще предизвикваш сбивания по целия път през града?

— Ертекин, никакво сбиване нямаше. — Той се обърна да я погледне. — Сериозно. Просто казах на онзи тип, че правим всичко по силите си и няма смисъл да надува клаксона.

— И ако той не беше отстъпил?

— Е. — Той се замисли за миг. — Вие, хората, обикновено отстъпвате.

Мина почти още час, докато стигнат до южните предградия и се качат на магистралата за Арекипа. Следобедът вече преваляше във вечер и лампите в сградите от двете страни на шосето светваха и разкриваха миниатюрни моментални снимки от живота на хората вътре. Севги видя момиченце на десетина години, навело се заинтригувано през ръба на отворен преден капак в един автосервиз, докато възрастен мъж с огромни мустаци бърникаше двигателя вътре. Майка, седнала на предните стъпала, пушеше и зяпаше трафика по шосето, три малки деца се въртяха около нея. Млад мъж с костюм се беше облегал на вратата на магазинче и флиртуваше с продавачката зад щанда. Всяка сцена отминаваше след кратък миг и я оставяше с неприятното чувство, че животът се изнизва между пръстите ѝ като пясък.

В покрайнините спряха пред закувалня на „Буенос Айрес Бийф Ко“ и си поръчаха пампабургери за навън. Ресторантът за бързо хранене с ярките си светлини и елегантната модулна конструкция изпъкваше в меката тъмнина като летяща чиния, извършила принудително кацане. Коли със запалени фарове приставаха и отплаваха в приспивен ритъм. Севги спря за миг на връщане към джипа. Горещата храна в плика затопляше гърдите ѝ, а килимът от светлинките на Куско покриваше цялата долина. Чувство за сбогуване се сблъскваше с нещо друго, нещо, от което я болеше, като от онези отминаващи осветени в жълто мигове от чужд живот преди малко. Сети се за Мурад, за Етан, за майка, си, останала някъде в Турция, кой знае къде. Не откриваше обяснение за чувствата си, не откриваше източника на тъпата болка.

„С възрастта би трябвало да си опознала по-добре себе си, Сев.“

„Да бе.“

Марсалис се приближи зад нея и я тупна по рамото.

— Добре ли си?

— Супер — излъга тя.

Върнаха се при джипа и Марсалис се намести зад волана, после включи автопилота. Севги примигна. Етан би карал на ръчно управление, докато очите му не се затвореха от умора.

— Няма ли да караш повече?

— Няма смисъл. Тъмно е, а за разлика от автопилота, аз не говоря езика на повечето тежкотоварни автовози.

Прав беше. Щом се отдалечиха от Куско, автотранспортъорите започнаха да се материализират в мрака, излизаха от депата и складовете в градската периферия. Появяваха се сякаш от нищото, като китове до гребна лодка, без предупреждение, без бялото сияние на фарове откъм гърба, настигаха ги, завихряха тъмния въздух, задържаха се за миг до джипа с високите си стоманени корпуси, които вибрираха и се полюшваха едва видими в мрака, после ги изпреварваха и потъваха в нощта. Системите на джипа-чуруликаха тихо в осветеното от лампичките на таблото купе, разговаряха с всеки от металните китове, разпитваха го, настройваха се според получената информация. Може би си вземаха довиждане и си пожелаваха на добър път.

— Успя ли да свикнеш с това на Марс? — попита го тя. — С машините навсякъде?

Той смръщи чело.

— Свикнал съм с тях по рождение, точно като всички други. Живеем във века на машините, нали така?

— Мислех, че на Марс...

— Да, всички така мислят. Първосигнална реакция. Машините поддържат живота на всички там или нещо такова. Сигурно е махмурлук от ранните години, преди тераформирането на планетата да набере скорост. Доколкото знам, по онова време дори учените са смятали, че промяната на климата ще отнеме столетия. Сигурно не са си давали сметка как ще се отрази нанотехнологията на сроковете ни. Развитието на технологиите се ускорява и ние цял живот се опитваме да ги настигнем. — Той махна с ръка. — И ето че още не можем да се отърсим от образа на червени скали и херметизирани куполи, все нещо отпреди въздухът да стане годен за дишане. Стереотипи като този се променят бавно. Когато си създадат представа за нещо, хората трудно се отказват от нея.

— Самата истина по бели гащи.

Той я погледна мълчаливо и ѝ метна бегла усмивка.

— Така си е. Плюс факта, разбира се, че Марс е много далеч. Не можеш просто така да прескочиш до там, да видиш с очите си какво е и да коригираш представите си. Бая черна празнота има между двете планети, за да я прекосиш с чисто познавателна цел.

При последните думи усмивката му избледня. Севги видя как погледът му се отнася нанякъде, долови в променения му тон разстоянието, за което говореше, и внезапно незнайна врата се отвори някъде с трясък и студът на космоса между световите ги обля.

— Гадно е било, нали? — тихо каза тя. — Там, горе?

Той я стрелна с поглед.

— Доста гадно.

В осветеното от синкавото сияние на таблото купе се възцари тишина. Джипът се движеше плавно през мрака.

— Имаше една жена — каза накрая той. — В едно от криогнездата. Елена Агиере, мисля, че беше от Аржентина. Специалист по обработка на почвата, прибираше се на Земята. Приличаше малко на... на една моя позната. Както й да е, аз свикнах да си говоря с нея. Тоест да й говоря. Започна на майтап, сецаш се, говориш си на глас, за да не откачиш съвсем. Питах я как е минал денят й, такива неща. Дали е открила интересни почвени проби напоследък. Някакви проблеми с нанообработката? После й разказвах аз какво съм правил, шегувах се как ще сритам задниците на онези от земния контрол и спасителния кораб.

Той се изкашля да прочисти гърлото си.

— Работата е там, че след като прекараш известно време сам в нищото, започваш да съзираш несъществуващи схеми и модели. Фактът, че точно ти си прецакан, вече не ти се струва въпрос на случайност. Започваш да се питаш: защо аз? Защо точно ти си станал жертва на една статистически невъзможна повреда в системата? Започваш да си мислиш, че си жертва на злонамерен заговор, че има някой, който контролира цялата тази гадост. — Той изкриви лице. — Това всъщност е религия, нали?

— Не, това определено не е религия. — Гласът й прозвуча някак враждебно.

— Не е ли? — Той сви рамене. — Е, на мен поне това ми беше най-близката среща с религиозно преживяване. Та, както казах, стигаш до етап, когато си сигурен, че там някъде, отвън, има нещо, което се опитва да те прекърши. А ако това е вярно, значи би трябвало да има и нещо друго, един вид противоположна сила, нещо вътре в теб, което може би се опитва да ти помогне. И започнах да го търся, да търся признаци за присъствието му. Модели, както казах. И скоро открих

такъв модел — открих, че всеки път, когато спирам при криогнездото на Елена Агиере, когато поглеждам лицето ѝ и си говоря с нея, се чувствам по-добре. Много скоро това усещане еволюира в чувството, че съм защитен, а след това и в увереността, че Елена Агиере е качена на „Фелипе Суза“, за да бди над мен.

— Но тя е била просто... — Севги размаха ръце. — Просто човек, обикновен човек.

— Не съм казвал, че в това има смисъл, Ертекин. Казах, че беше религия.

— Аз пък си мислех, че тринайските са принципно неспособни да изпитват религиозна вяра — захапа го тя.

Етан със сигурност беше неспособен. Добре помнеше незаинтересованото му и отегчено неразбиране всеки път, когато тя се опитваше да подхване темата, все едно е някаква незаконна имигрантка от Джизъсленд, която е позвънила на входната врата и се опитва да му продаде безполезна дрънкулка.

Марсалис гледаше неவிждащо синкавите показания върху дисплеите на таблото.

— Да, казват, че не ни е заложено. Нещо във фронталния лоб, същото, заради което сме склонни към неподчинение. Но както казах, там горе стана много гадно. Заседнал си в празния мрак и търсиш намерение там, където има единствено случайност. Чувстваш се безсилен, знаеш, че дали ще живееш, или не зависи от фактори извън твоя контрол. Говориш със спящи хора или със звездите, защото ти изглежда мъничко по-нормално от това да си говориш сам. Не, знам дали са прави за онова в предния лоб на мозъците ни, мога само да кажа, че за една-две седмици на борда на „Фелипе Суза“ се чувствах като вярващ човек.

— И какво се промени?

Той отново вдигна рамене.

— Погледнах през прозореца.

Ново мълчание. Задмина ги поредният автовоз и джипът леко се люшна от разместените въздушни пластове.

— „Суза“ имаше панорамни люкове на долната товарна палуба — бавно каза Марсалис. — Понякога ходех там и карах н-джина да прибира щитовете. Първо трябва да загасиш вътрешното осветление, ако искаш да видиш нещо, а дори и тогава...

Той я погледна и разпери ръце.

— Там няма нищо — каза простичко. — Никакъв философски смисъл, никакво разумно съзнание. Нищо не те наблюдава. Само празно пространство и ако стигнеш достатъчно далеч, по някой и друг грозд движеща се материя, която би те убила при първа възможност. Проумееш ли това, вече си добре. Спираш да се надяваш и да се страхуваш.

— Значи това е философското ти разбиране за живота, така ли?

— Не, това е, което ми каза Елена Агиере.

Севги го стрелна с празен поглед. Сблъсквала се беше с това мимолетно усещане и преди — когато някой изневиделица ѝ заговореше на турски в англоезична среда и в първия миг мозъкът ѝ не успяваше да обработи чувото.

— Какво?

— Каквото казах. Елена Агиере ми каза да спра с тези глупости и да се изправа лице в лице с онова, което се вижда през прозореца.

— Подиграваш ли ми се? — Тя настръхна.

— Не, не ти се подигравам. Разказвам ти какво ми се случи. Стоях пред онзи люк с изключено вътрешно осветление и чух Елена Агиере да се приближава зад мен. Беше ме последвала до товарната палуба и стоеше зад мен в тъмнината. Дишаше. Говореше в ухото ми.

— Това е невъзможно!

— Знам. — Сега той наистина се усмихна, но не на нея. Пак се беше загледал в светлинките на таблото, с празни очи, заслепени сякаш от синкавото сияние. — Иначе щеше да остави лепкави следи от криогела по цялата палуба, нали така. Да не говорим, че всички аларми на кораба щяха да се разпищят, ако се беше измъкнала от гнездото си. Е, не знам колко време съм стоял като вкаменен пред прозореца, след като тя си тръгна, в космоса човек е склонен да губи представа за времето, а и бях здравата уплашен, но...

— Престани. — Гласът ѝ прозвуча пискливо. Импулсът да потръпне пролази по гръбнака ѝ като студена ръка. — Просто спри. Не се шегувай с това.

Той се намръщи под синкавото сияние.

— Между другото, Ертекин, за човек, който вярва в наличието на духовен вселенски архитект и на живот след смъртта, ти реагираш твърде остро на разказа ми.

— Слушай. — Прозвуча рязко и предизвикателно. — Как изобщо си разбрал, че е тя? Тази Елена Агиере. Дори не си чувал гласа ѝ преди въпросната потресаваща случка.

— Това пък какво общо има?

Във въпроса му имаше тиха простота, която я разтърси внезапно и до дъно, като първия път, когато беше правила секс както трябва и беше стигнала до оргазъм, като първото ѝ местопрестъпление с труп при жп линията на Барнет Авеню. Или когато Налан умря пред очите ѝ в болничното легло. Поклати безпомощно глава.

— Аз...

— Виж, нали попита дали е било гадно? — тихо каза той. — И аз ти казвам колко гадно беше. Пропаднах страхотно, Сев, почти до дъното. Толкова надълбоко, че ми се случиха адски странни неща, с или без липса на генетична склонност.

— Не е възможно да вярваш, че...

— Че Елена Агиере е била възплъщение на божествено присъствие, което е бдяло над мен? Естествено, че не го вярвам.

— Тогава...

— Тя беше метафора. — Той издиша, сякаш пускаше нещо на свобода. — Но излезе от контрол, както се случва понякога с метафорите. Когато си пропаднал толкова надълбоко, може да изгубиш контрола си над нещата и да ги пуснеш на свобода. Сигурно съм извадил късмет, че онова, което ме чакаше долу, каквото и да е било то, в крайна сметка ме изплю обратно. Може пък генетичните ми настройки да са му разстроили храносмилането.

— Какви ги говориш? — Сдържан гняв, който не успя да заличи навреме. — Разстроено храносмилане? Метафори? Нищо не разбирам.

Той я погледна, навярно изненадан от тона ѝ.

— Не е твоя вината. Сигурно аз не мога да го обясня както трябва. Съдърланд би се справил по-добре, но пък той е имал години да го подреди в главата си. Нека просто кажем, че там горе, в междупланетния космос, съм успял да се самоубедея в нещо на подсъзнателно ниво и се е наложило да си измисля подсъзнателен помощник, който да ме разубеди и да ме върне обратно. Това по-смислено ли ти звучи?

— Не особено. Кой е Съдърланд?

— Тринайска, запознахме се на Марс. Японците сигурно биха го нарекли „сенсей“. Преподава таниндо в планинските лагери. Обичаше да казва, че хората гледат на целия си живот през призмата на метафори и че проблемът на тринайските идва оттам, че пасват идеално на онзи подвид метафори, които описват страхотиите в мрака отвъд светлия кръг на лагерния огън, метафорите, посветени на чудовища.

С това Севги не можеше да спори. Спомените я притиснаха до стената, спомени за неприязнените, обвиняващи лица на колегите ѝ, когато се разбра какъв е бил Етан. И не само колегите, а и приятелите, дори Мурад. Щом научиха истината, те забравиха онзи Етан, когото познаваха преди, и го замениха с парче мрак в неговата форма, нещо като скицирания образ на извършителя, който виртуалната програма използва във възстановката на убийството на Тони Монтеc.

— Чудовища, изкупителни жертви. — Думите изплющяха като карти при игра на вързано. Гласът му изведнъж прегракна. — Ангели и демони, рай и ад, бог, морал, закон и език. Съдърланд е прав, всичко това е метафора. Помощно скеле, което да задава посоките там, където реалността е твърде размита, където е твърде студено, за да живеем без топлинката на нещо измислено. Кодираме надеждите, страховете и нуждите си, а после изграждаме цели общества върху този код. След което забравяме, че някога е било обикновен код, и започваме да го приемаме като факт. Държим се така, сякаш на вселената ѝ пука за този наш код. Водим войни заради него, бесим мъже и жени заради него. Взривяваме влакове и небостъргачи в неговото име.

— Ако пак говориш за Дубай...

— Дубай, Кабул, Ташкент, а и целият шибан Джизъсленд между другото. Където и да погледнеш, все същата шибана игра, все същата човешка природа. Все същата.

Той млъкна рязко, все така втренчил поглед в сините светлилки на дисплеите, но този път някак съсредоточено.

— Какво?

— Не знам. Губим скорост.

Тя се завъртя да погледне през задното стъкло. Не се виждаше автовоз, който се опитва да ги задмине. Нямаше и мигащи червени светлилни по дисплеите, които да предупреждават за хардуерен проблем. Въпреки това джипът губеше скорост.

— Хакнали са ни — мрачно обяви Марсалис.

Севги се взря през страничния прозорец. Никакво осветление покрай магистралата, само тънкият полумесец на луната се мъчеше да очертае в промити тонове хълмистия пейзаж от скали и храсталаци, планинското възвишение малко по-нататък, а от другата страна на шосето — нещо като стръмен, почти отвесен склон на клисура. Шосето заобикаляше полите на планината и заради стеснението имаше само по една лента във всяка посока. Централната преградна ивица се беше стеснила до широка един метър луминесцентна линия, изтеглена върху всемента като маркер за автовозите. Никакви светлини, нито друг признак за човешки обиталища. Никакъв трафик.

— Сигурен ли си?

— Колко сигурен искаш да бъда? — Хвана волана и се опита да мине на ръчно управление. Системата го изхвърли със самодоволен звън и пулсиращи оранжеви светлини в морето от синьо по таблото. Джипът се движеше с намаляваща скорост. Марсалис пусна ядно волана и скрита педалите под краката си. — Виждаш ли? Копелето му гадно!

Не стана ясно дали ругае джипа, или онзи, който е хакнал управлението му. Севги посегна към пистолета си, извади го от презраменния кобур и свали предпазителя. Марсалис чу прецракването и сведе поглед към оръжието в ръката ѝ. После се наведе през таблото и дръпна аварийната ръчка. Дисплеите светнаха в червено и спирачките се активираха. Макар да беше забавил скорост, джипът все още се движеше твърде бързо за аварийно спиране. Гумите изсвириха пронизително и джипът поднесе, после спря толкова рязко, че зъбите им изтракаха.

Тишина... и примигващите предупредителни светлини на автоматичната система. Вишневочервено сияние се ливна сякаш отвсякъде, после угасна. Ливна се, угасна. Ливна се, угасна.

— Така.

Марсалис посегна към механизма на седалката си и я свали докрай назад. Извъртя се по корем, изпълзя по облегалката към задната част на джипа и зарови там. Гласът му се чу приглушен от напрежението в коремните мускули.

— И преди съм го виждал това, в Загрос. Само че от другата страна на бариерата. Често използвахме този номер, за да прецакаме

иранските транспортъори и да им спретнем засада. Действахме ги от разстояние. — Някакво одеяло се появи заедно с ръката му, той го задържа за миг, после го метна настрана. — Хакнеш ли протоколите на автопилота, можеш да правиш с транспортъорите кажи-речи каквото си искаш. — Шум като от стържене на пластмаса. — Да ги блъснеш един в друг, да ги засилиш в някоя пропаст, ако има пропаст наблизо. Или да ги откараш при някоя грижливо заложена мина... По дяволите!

— Какво правиш?

— Търся си оръжие. Понеже няма да споделиш с мен беретата си. Нали? Задължения по договора и така нататък. — Изпълзя назад, обърна се и седна, стиснал безпомощно зъби, огледа се трескаво, после отвори вратата. Заобиколи тичешком джипа. Лекият вятър беше подел прахта от аварийното им спиране и я носеше в рехав облак около колата. Сетне я понесе нататък в призрачна тишина под пресекилото червено сияние на аварийните светлини. Севги погледна назад — Марсалис се опитваше да свали нещо от задната врата. Джипът се разлюляваше на амортизаторите при всяко дръпване. Мигащите светлини обливаха Марсалис сред разпръсващия се прах и в лицето му, напрегнато и съсредоточено до крайност, имаше нещо демонично. Стори й се, че го чува как ръмжи от усилие. После нещо се отдели с пукот.

Той се върна със сгъваема лопата.

— Така, слушай — почна, възвърнал спокойствието си. — Ако имаме късмет, ще се окажат местни бандити, които си изкарват прехраната, като спират частни автомобили и по някой туристически автобус. Ако е така, значи имаме още няколко минути, преди да разберат какво сме направили. И може би още няколко след това, докато се организират и тръгнат да ни търсят. Не е много, както и да го погледнеш. Така че действаме по учебник, тоест зарязваме джипа и тръгваме да търсим укритие по най-бързия начин.

Севги кимна мълчаливо, устата й внезапно пресъхна. Подготви беретата за стрелба, пак по учебник: премести я в хоризонтална позиция, така че да вижда отчитащия заряда дисплей отстрани. Трийсет и три, и един в дулото. Пистолетите на „Марстех“ стреляха с разширяващи се куршуми, последен писък на технологиите, тънки като молив, точни при далечна стрелба и експлодиращи при попадение. Изкашля се да прочисти гърлото си и вдигна беретата.

— Смяташ, че ще можем да ги прогоним?

Той я погледна. Аварийните светлини ту го обливаха в червено, ту го скриваха в мрак — червено, черно, червено, черно, червено, черно. Той сведе поглед към лопатата. Разгъна я. После пак погледна Севги, докато ръцете му завъртаха механично дръжката в заключващата посока. Гласът му прозвуча почти нежно:

— Севги, ще се наложи да ги убием.

31.

Бяха седмина.

Не ги виждаше много добре от прикритието си, но и така му стана ясно, че са войници. Поуспокои се — с ударен отряд на фамилията щеше да е много по-напечено. Отприщи мрежата и я усети как плъзва по мускулите му като прилив на ярост. Зрението му се фокусира върху авангарда на групата. Трима. Вървяха един до друг в отсрещното платно, десетина крачки пред плъзящ открит военен джип, в който се возеха другите четирима плюс картечна установка. Джипът беше с изгасени фарове — това поне бяха свършили както трябва, — а тримата отпред вървяха с готови за стрелба пушки в ръце. Крачеха отсечено, напрегнато, нервите им очевидно бяха опънати до скъсване. Тези момчета едва ли бяха по-различни от доверчивите усмихнати войничета, с които беше пътувал пред пет месеца до подготвителния лагер. С малко късмет, щяха да са също толкова млади и неопитни.

Спряха на двайсетина метра от окъпания в пресекваща червена светлина джип на КОЛИН. Казаха си нещо на испански, но бяха твърде далеч и Карл не разбра нито дума. Шосето завиваше в широка дъга и грейналият в червено джип сигурно се виждаше поне от стотина метра, но войниците спряха чак сега, за да обсъдят тактиката си. Карл се усмихна в мрака и стисна здраво дръжката на лопатата. Корозираният метален ръб на острието докосна лицето му, студен и нацърбен от употреба.

Военият джип се изтегли десетина метра назад. Тримата от авангарда пресякоха разделителната линия между платната, оглеждаха се наляво и надясно като послушни деца. На Карл му се стори, че долавя шум на автовоз, но толкова тихо, че беше невъзможно да се прецени колко е далеч и в коя посока се движи. С изключение на това нищо не нарушаваше покоя на окъпаните в рехав лунна светлина поръозни скали и назъбените планински върхове на заден план. Звезди грееха в небето, ясни почти колкото на Марс. Беше толкова тихо, че се чуваха стъпките на войниците по всемента и буботенето на двигателя на джипа зад тях.

„Цели седем, по дяволите. Боже, дано Ертекин не се огъне.“

Беше я попитал дали знае как се убива с тази нейна матовосива берета, дали е убивала. С надеждата, че ще се разколебае и ще му даде пистолета. Погледът, с който му отвърна, беше достатъчно красноречив. Но така и не беше отговорила на въпроса му.

Тримата войници стигнаха до джипа на КОЛИН. Последните метри ги изминаха странично, с вдигнати пушки. Надникнаха в купето, пробваха да отворят вратите и си размениха изненадани реплики, когато успяха още от първия път. Навряха нервно дулата на пушките в купето. Вече се чуваше какво си казват. Фалшиво безстрашие, което боцкаше през мекия им крайбрежен испански като мръсотия през копринен параван. Типично по младежки.

— Провери отзад, Ернесто.

— Вече проверих, брато. Няма ги, тъпанарите му с тъпанари. Духнали са. Казвах аз на сержанта, че е по-добре да ги сгацим по стария начин. Да включим лампите и да блокираме пътя. Действа безотказно.

— Ти само това знаеш. — Друг глас, от другата страна на джипа. Глас на малко по-зрял мъж. — Това не ти е някой боливийски комунист, дето буну работниците. Това е шибана тринайска, по дяволите. Щеше да мине право през нас, без окото му да мигне.

— Аз оная бяла курветина с него ще я наеба, без окото ми да мигне, като ги настигнем.

Смях.

— Не е бяла бе, Ернесто. Ти не видя ли снимката? Имам една снаха в Баранка, дето е по-бяла от нея.

— Да, ама е от Нуева Йорк. На мене и това ми стига да го дигна.

— Направо ми се повръща от вас, да знаете. Ако ви чуят майките ви какви ги приказвате...

— О, стига бе, Рамон. Какво като си пял в църковния хор? Не видя ли снимките на она кучка? Циците ѝ са като на Ками Чачапояс. Не ми казвай, че не са ти потекли лигите.

Рамон не каза нищо. Гласът на по-възрастния мъж запълни паузата:

— Едно ще ви кажа: ако ще я чукате, гледайте първо да се напръскате. Тия от Нуева Йорк са пълни с болести. Имам един

братовчед там и той значи вика, че тамошните курветини се чукали с всичко, дето мърда.

— А бе, човек, твоите роднини край нямат. По целия свят са се...

Вик откъм джипа:

— Докладвай, ефрейтор!

— Няма нищо тук, сър — извика в отговор по-възрастният мъж.

— Изчезнали са. Ще трябва да претърсим района.

Откъм джипа долетя неясна псувня по адрес на шибаните очила за нощно виждане. С каквито явно не разполагаха, реши Карл.

— Наземно претърсване. Еба си простотията. Казвам ви обаче, спипаме ли тоя изрод и кучката му...

Време беше.

Остави се на яростта да го поведе, завъртя се и се прехвърли през ръба на вградения в покрива на джипа допълнителен багажник. Скочи на метър от колата, от противоположната ѝ спрямо военния джип страна. Изолационният еластичен брезент, под който се беше крил допреди миг, се изпъна при движението му, изплю го и се прибра с плющящ звук.

Друго предупреждение войничетата не получиха.

Повали единия, другият, при предницата, на джипа, само залитна: беше с гръб и успя да запази равновесие...

— Мамка му, Рамон, какво правиш бе?

Не беше разбрал какво става. Обръщаше се, без да подозира нищо — и Карл го цапардоса с лопатата в лицето. Пръсна кръв, топла и невидима в мрака, не я видя, но я усети по едната си буза. Мъжът изпусна пушката и притисна с ръце натрошената си скула, изгъгна нещо, свлече се на земята и запищя. Карл вече се завърташе. Другият, на четири крака, се опитваше да стане. Рамон от църковния хор? Карл го посече с ръба на лопата в темето. Онзи измуча като крава и изпружи крака. Нова доза швирнала кръв окъпа лицето на Карл.

Третият войник все още беше от другата страна на колинския джип. Появи се на бегот откъм задницата и Карл го посрещна челно, ухилен и оплескан с кръвта на другите двама. Войникът се паникьоса и изпищя. Изобщо забрави да вдигне пушката.

— Той е тук...

Карл се хвърли напред. Мушна силно с лопатата, заби острия връх в гърлото на войника. Предупредителният вик премина в

задавено гъргорене. Карл скъси разстоянието, блокира с ръка дулото на пушката и разби с дръжката, на лопатата носа на противника си. Момчето загуби всякакво желание за борба и се свлече на шосето, давеше се. Карл обърна лопатата и заби острието в гърлото му, с което сложи окончателно край на издаваните звуци.

Нощта грейна, раздрана от запалените фарове на другия джип. Чуха се разтревожени викове. „Още четирима“, помисли той. Но колко бяха останали в джипа и колко вече бяха тръгнали към него...

„Хайде, Ертекин. Включи се, ако обичаш.“

Стрелба — чистият, пронизителен пукот на произведено от „Марстех“ оръжие, шест бързи изстрела един след друг. Фаровете угаснаха. Панически крясъци откъм джипа.

„Добра стрелба, момиче.“

— Огън!

Карл се просна на шосето. Изрита настрани пищящия младеж с раздробеното лице и грабна пушката му. В движение отчете марката — бразилска „Имбел“ втора употреба, не точно последен писък на технологиите, но...

Монтираната на армейския джип картучница се събуди. Трясъкът ѝ раздра нощта. Накъсан грохот откъм противниковия джип и пронизително дрънчене откъм техния — куршумите петдесети калибър се пръскаха на парчета при сблъсък с бронята му. „Марстех, Марстех, имаме си Марстех“. Стихът от идиотската песничка проблесна в ума му заедно със спомена за хлапетата, които си я пееха и подскачаха. Карл се озъби хищно — войнишка усмивка, — пролази под прикритието на джипа и подаде пушката изпод него. Отвърна с откос, после отпусна спусъка. Крясъци. Картучницата млъкна. Карл надникна. Нищо — още беше заслепен от блясъка на силните фарове преди малко. Стисна очи за няколко секунди, после опита пак.

— Шибан изрод такъв...

Раненият войник го нападна с юмруци, парчета месо висяха от лицето му, срязани от ръба на лопатата. Гласът му бе писклив, обиден някак, на ръба на сълзите — момчешки гняв. Карл го удари под брадичката с приклада на собствената му пушка, после още веднъж, целеше се в раните по лицето му. Войничето изкрещя и се дръпна. Карл обърна пушката за стрелба. Кратък пронизителен откос. Проблясъкът пред дулото освети раздраното лице на момчето миг

преди куршумите да попаднат в гърдите му като някаква древна магия... и да го разхвърлят по шосето на кървави парцали.

Картечницата затрака отново и млъкна също толкова внезапно след изкрещените откъм джипа заповеди. Все така ухилен, Карл запълзя към предницата на колинския джип. Приклекна и присви очи с надеждата този път да различи някакви подробности в мрака. Видя силуета на войника при картечницата/Приблизително на четиридесет метра. Очите го заболяха от напрежението, но...

„Няма какво да отлагам повече.“

И сякаш Ертекин беше чула мислите му, марстехският ѝ пищов отново раздра мрака с три бързи изстрела. Войникът при картечницата я завъртя в посока на пукота. Карл вдигна бразилската пушка, опря лакът на капака на джипа, прицели се и стреля. Оглушителен рев до ухото му и познатият вече проблясък на дулото в хладната нощ. Дълъг откос и обратно зад прикритието — не се мотаеш да видиш дали си уцелил...

Но така или иначе знаеше.

Картечницата в открития джип мълчеше.

Даде ѝ още няколко секунди, за всеки случай — „Просто напук на типичната ни арогантност, нали така, Съдърланд?“ — после отново вдигна пушката над капака. Нямаше отведен огън. Мина към задната част на джипа и подаде глава, колкото да види другия автомобил.

Проснати тела в и покрай открития джип. Картечницата стърчеше самотна сред труповете, вирнала приклад към небето. Карл излезе от прикритието. Спря. После бавно тръгна напред. Мрежата се оттичаше неохотно, била отбой след края на стрелбата. Измина разстоянието до другия джип в предпазлива широка дъга. С периферното си зрение виждаше Ертекин — излезе на шосето откъм клисурата, където се беше крила. Той стигна до джипа доста преди нея, обиколи го предпазливо, после спря и огледа преценяващо резултата от действията си.

— Е, планът ни, изглежда, сработи — каза, без да се обръща конкретно към никого.

Сержантът явно беше успял да се измъкне от джипа с намерението да помогне на хората си, но беше налетял без време на огъня от бразилската пушка. Сега лежеше подпрял гръб на предната гума, като пияница, който се е спънал в бордюра. Шофьорът на джипа

още беше зад волана, отпуснал ръце в скута си, с разкъсано лице, мозъкът му се стичаше по предницата на ризата като разлян сос. Картечарят висеше от задната част на джипа, единият му крак се беше заплел в нещо, иначе куршумите от пушката щяха да са го изхвърлили на шосето. Главата му почти докосваше настилката, момчешкото му лице се беше сгърчило от шока, оставил отпечатъка си в безжизнените му, втренчени отдолу нагоре очи.

Последният войник лежеше сгущен на пода като дете, което играе на криеница. Кръвта по предницата на униформата му лъщеше мокра и тъмна на слабата светлина, но гърдите му още се повдигаха и спадаха. Карл го стисна за рамото. Очите на войника потрепнаха сънено и той спря за миг поглед върху Карл. Кървави мехурчета потрепнаха в ъгъла на устата му, когато понечи да каже нещо.

— Чичо Грегорио — отрони с мъка войникът. — Ти пък какво правиш тук?

Карл го гледаше мълчаливо. Войникът отново затвори очи. Главата му се килна към страницата на каросерията. Карл посегна към шията му да провери за пулс и въздъхна.

Ертекин се появи до него.

— Добре ли си? — попита я разсеяно той.

— Да. Марсалис, имаш кръв по...

— Не е моя. Може ли да хвърля един поглед на това твоє марстехско пушкало?

— Разбира се.

Тя му подаде пистолета и взе пушката, която той ѝ предложи в замяна. Той претегли за миг беретата в ръка, провери предпазителя и показанията за заряда. После вдигна оръжието и простреля младия войник в лицето. Карл върна предпазителя, претегли отново в ръка топлото оръжие и го подаде на Ертекин.

Тя не го взе и възкликна вбесено:

— Защо?!

Карл само сви рамене.

— Защото не беше мъртъв.

— И ти непременно трябваше да поправиш това? — Очевидно вече не контролираше гнева си. Изведнъж започна да вика. — Погледни го, Марсалис! Какво можеше да ни направи? Ранен беше...

— Да. — Карл махна към пустото шосе и още по-пустия пейзаж.
— Да виждаш болница наблизо?

— В Арекипа...

— В Арекипа щеше да ни съсипе плановете. — Беше негов ред да демонстрира малко гняв. — Ертекин, трябва да притиснем Грета Юргенс по най-бързия начин, преди да е разбрала какво е станало тук. Нямаме време да ходим по болници. Това не ти е... Какво има?

Ертекин се мръщеше, забравила сякаш гнева си. Бръкна в джоба на якето си и извади телефон, който вибрираше тихо и присвяткваше по ръбовете.

— Стига бе, направо не е за вярване. — Карл огледа многозначително и с нескрито раздражение пустия път. — По това време на нощта?

— Звъня и преди — каза тя, докато вдигаше телефона към ухото си. — Точно преди да започне стрелбата. Нямах време да вдигна... Ертекин слуша.

И точно това направи — слушаше и мълчеше. На няколко пъти вметна едносрични думи. Накрая затвори и пхна телефона в джоба си. Лицето ѝ беше спокойно и замислено.

— Нортън — предположи той.

— Да. Време е да се прибираме.

Той я зяпна невярващо.

— Какво?!

— Чу ме. — Погледна го в очите. Спокойствието в нейните се пропукаше. — Обадили са се от ССР. Има нова жертва. Трябва да се връщаме.

Карл поклати глава. Закъсняла реакция на стрелбата палеше фитили по нервите му и подаваше фалшиви сигнали за опасност към мрежата.

— Открили са труп значи. Поредния труп. Голям праз. И ти искаш да се оттеглим сега, точно когато излязохме на правия път?

Ертекин плъзна поглед по касапницата около тях.

Ти на това ли му викаш „правия път“?

— Опитаха се да ни спрат, Севги. Опитаха се да ни убият.

— И в Ню Йорк се опитаха да ни убият. Да се върнем там тогава? Като говорим за това, Неван се опита да те убие в Истанбул.

Насилието те следва по петите, Марсалис. Точно като Мерин, точно като...

И стисна устни.

Карл се загледа в нея и усети присъствието на старата умора. Изстърга утайката на една усмивка за прикритие.

— Давай, Севги, кажи го. Точно като Етан. — Махна с ръка. — Давай, изкарай този товар от великолепната си гръд. Бездруго само за това мислиш.

— Нямах никакво право да си въобразяваш, че...

— Нямам, така ли? — Кратка пауза за ефект. — О, да, бях забравил. Доставя ти някакво перверзно удоволствие да се чукаш с генетични изроди и това те кара да смяташ, че гледаш на нас с други очи, а не като останалата част от шибаната човешка раса. Е, нужно е нещо повече от една турска чекия и няколко петна по чаршафите, за да...

Изведнъж се озова на земята.

Лежеше по гръб в прахта и гледаше нагоре към Ертекин, надвиснала над него и хванала десния си юмрук с лявата си ръка.

— Копеле гадно — каза тя, по-скоро учудено.

Беше направила крачка към него, преди да го удари, осъзна той. Десен прав или ъперкът, така и не беше разбрал кое от двете. Хванала го беше абсолютно неподготвен.

— Мислиш, че не съм била на твоето място ли, Марсалис?

Той се повдигна на лакът.

— Къде? По гръб на шосето?

— Млъкни! — Тя се разтрепери. Може да беше закъсняла реакция на престрелката. А може и да не беше. — Мислиш, че не знам какво е? Ами помисли пак, тъпанар с тъпанар. Какво ли е да растеш като мюсюлманка на Запад, докато в Близкия изток отново гори пожар. Какво ли е да си млада жена в западна мюсюлманска общност, обсадена отново от напъните на фундаменталисткия манталитет. Какво ли е да си една от трите полицайки от турско-американски произход в нюйоркски участък, където преобладават мъже от гръцко-американски произход. Какво ли е да спиш с тринайска, по дяволите — презират те почти колкото самата тринайска, ако не и повече, презират те дори хората от собственото ти семейство. Да. Хората са глупави, Марсалис. Мислиш ли, че имам нужда някой да ми чете лекции по този въпрос?

— Не знам от какво имаш нужда, Ертекин.

— Да, не знаеш. Нека ти кажа и друго — ако имаш някакъв проблем с онова между нас в Истанбул, оправяй се както намериш за добре. Но повече никога, никога, не повдигай въпроса за отношенията ми с Етан Конрад. Защото направиш ли го пак, лично ще те застрелям, обещавам ти.

Той потърка челюстта си. Размърда я експериментално вляво и вдясно.

— Нещо против да стана?

— Прави каквото искаш, по дяволите!

Ертекин отстъпи встрани и впери поглед някъде отвъд труповете и голия пейзаж. Той се изправи предпазливо.

— Ертекин, моля те само да ме изслушаш. Огледай се. Виж труповете.

— Това правя.

— Добре. Случилото се все трябва да означава нещо, не мислиш ли?

Тя продължаваше да гледа някъде встрани.

— Да. Най-вероятно означава, че на Манко Бамбарен му е писнало да го разиграваш на собствената му територия.

— О, стига, Ертекин. Ти си ченге, по дяволите!

— Точно така, ченге съм — каза тя и изведнъж се извърна към него. Толкова бързо, че той за малко да вдигне инстинктивно ръце в блок. — И сега, докато ме влачиш от единия край на света до другия, за да те гледам как прилагаш на практика генетичния си потенциал за клане на едро, други ченгета вършат истинска полицейска работа и постигат напредък по случая. Нортън беше прав: само си губим времето. Връщаме се веднага.

— Правиш грешка.

— Не. — Тя поклати глава, бе взела окончателно решение. — Грешката я направих в Истанбул. Сега само ще се опитам да я поправя.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ В ОТКРИТО МОРЕ

*В нито един момент не бива да се подлъгваме от илюзорното чувство, че сме постигнали окончателно целта си. Да се препоръча промяна, както го правим с този доклад, още не означава, че проблемите, за които става дума, ще изчезнат или повече не ще изискват нашето внимание. В най-добрия случай те ще изчезнат **от погледа ни**, а това носи своите рискове, защото ще доведе след себе си самодоволство, което не можем да си позволим.*

Докладът „Якобсен“,
август, 2091

32.

Грета Юргенс дойде на работа рано. Влачеше крака през пустите, настлани с бял камък дворове в съседство с Пласа де Армас, преди слънцето да се е издигнало толкова, че плочите да заблестят ослепително. Въпреки ранния час беше с тъмни очила, които да филтрират светлината, а походката ѝ беше бавна и уморена като за обеден пек или за жена два пъти по-стара от нея. Не беше с дребни кости, не беше и особено светла, като се имаше, предвид немският произход на предците ѝ, но на фона на двамата яки самоански телохранители, които всеки ден я ескортираха от лимузината до офиса, изглеждаше деликатна и болнава. А когато стигна до закътания двор, където се намираше офисът ѝ, и пристъпи в сянката на надвисналите галерии, цялата се разтресе от тръпки. Октомври беше предупреждение за студен фронт, нахлуващ в кръвта ѝ. Знак за предстоящите тъмни и студени дни.

В Европа сезонният цикъл, спрямо който беше калибриран първоначално метаболизмът ѝ, вече беше навлязъл в есента и бавно приближаваше зимата. „А ти така и не се реши да се подложиш на прекалибриране, нали, Грета?“ Нямаше много вяра в местните провайдъри на услугата — процедурата беше, сложна, стигаше надълбоко, — а не разполагаше със средства и време да се върне в Европа и да го направи там. „Да, а ако трябва да си честна, все не можеш да намериш подходящия момент; или си твърде заета, или твърде депресирана, или спиш, по дяволите“. Стандартното оплакване на повечето хиберноиди — освен очевидните физиологични фактори, хормоналният баланс на хиберноидите водеше до промени в настроенята, чийто интензитет се доближаваше до този при циклофреничното психическо разстройство. През будния сегмент на цикъла тя бълваше енергия като динамо с магнитна тяга, работеше, купуваше, продаваше, живееше на бесни обороти, но винаги беше прекалено заета, прекалено заета и пак прекалено заета, за да си почине или да поспи, или да се тревожи за такива незначителни неща като промени, които да подобрят живота ѝ. А после, когато

хормоналният прилив започнаше да утихва и въпросните „незначителни“ неща най-сетне си пробиеха път до предния план на съзнанието ѝ, се явяваха в комплект с толкова огромна умора и чувство на безпомощност пред непреодолимите пречки, че ѝ идеше да се разциври само при мисълта за стъпка от подобен мащаб. „По-добре сега да се наспя, да го оставя за следващия път, а когато дойде пролетта, ще...“

И така до безкрай.

„Злощастен страничен психически ефект — гласеше помпозният текст на доклада «Якобсен» — и донякъде неприятен за засегнатите, но не и проблем, с който тази комисия да се занимава подробно, нито социална заплаха сам по себе си.“

„Донякъде неприятен. Да бе“. Пръстите ѝ с мъка нацелваха последователността от бутони за отваряне на вратата, бавно и тромаво, сякаш не бяха нейни. Самоанците стояха от двете ѝ страни. Исак и Салеси, така се казваха. Членуваха в силовата структура на фамилията още от младежките си години и покрай задълженията си на ескорт бяха усвоили един особен вид дипломация, суров вариант на легендарните английски икономисти — никога не биха допуснали грешката да ѝ предложат помощ. Дни наред Грета беше в ужасно настроение, дразнеше се от всякакви дреболии и нервите ѝ бяха опънати до скъсване с приближаващия край на будния ѝ период. Способността ѝ за преценка отслабваше прогресиращо, а социалните ѝ умения почти не функционираха. При нормални обстоятелства отдавна щеше да е предала задълженията си на някой от по-схватливите царедворци на Манко и да е отстъпила пред неотвратимите промени на телесната си химия, които щяха да заменят студа във вените ѝ с опиумна топлина. Отдавна щеше да се е оттеглила в уютния си дом, за да се подготви за предстоящия дълъг сън. При нормални обстоятелства нямаше да...

Той се появи сякаш от нищото.

Грета още беше с очилата си, зрението ѝ мътнееше в ранните часове на деня, а периферното почти липсваше на този късен етап от будния цикъл — нищо чудно, че не разбра какво става. Единственият знак за беда беше звукът от силен удар зад нея. Разкодираната врата вече се отваряше навътре. Усети как огромната лапа на един от телохранителите я удря ниско в кръста и я блъсва през прага. Загуби

равновесие и се удари в ръба на едно от бюрата в претъпкания офис, докато се опитваше да проумее какво става.

„Някой ни нападна.“

„Невъзможно!“ Мозъкът ѝ го отхвърли моментално сред прилив от неясни възражения. Манко беше сложил ръка на бандите в Арекипа още преди десетина години, приел беше подчинението на склонните да му го дадат, а останалите беше унищожил до крак. Никой — *абсолютно никой* — не беше толкова глупав, че да тръгне срещу него. А и дворът, настланият с бели каменни плочи двор, беше пуст, когато дойдоха.

Звукът, който беше чула преди малко, прозвуча отново в главата ѝ. Необичаен прилив на адреналин подпали кръвта ѝ, когато го разпозна.

Някой беше скочил от павираната алея, спускаща се над къщата с галериите; скочил беше от височина пет метра, право върху един от ескортиращите я телохранители. А сега беше отвън и довършваше работата си...

Исак връхлетя като товарен кораб върху страничната каса на вратата и бавно се свлече надолу. Косата му беше напоена с кръв, кръв се стичаше и между очите му. Направи опит да се изправи, потръпна конвулсивно и се стовари тежко на земята.

На прага зад него нечий черен силует спираше набъбващия блясък на утринното слънце. Нещо разбърка заблатената ѝ кръв, някакъв дълбок пристъп на инстинктивен страх, предшестващ фактите.

— Добрутро, Грета. Май не очакваше да ме видиш, а?

— Марсалис — изсъска тя, изстъргала малко темперамент от резервите си. — Какво правиш тук, по дяволите?

Той влезе предпазливо в офиса, заобиколи с котешка грация и бдителен кос поглед едрото тяло на Исак. През отворената врата зад него се виждаше Салеси, проснат неподвижно върху белите плочи на двора като изхвърлен на брега кит. А от Марсалис не личеше и косъм да е паднал, дори дишането му не беше учестено. Стоеше на една ръка разстояние от нея и я гледаше безразлично.

— Тази нощ спях зле, Грета. На твое място бих взел това предвид.

— Не ме е страх от тебе.

Той, изглежда, разбра, че не го лъже, и се подсмихна.

— Сигурно. И двамата сме членове на един и същ изродски клуб, нали? Сите чудовища заедно.

— Ще те попитам още веднъж. — Отстъпи от ръба на бюрото и изпъна рамене. — Какво правиш, по дяволите?

— Бих могъл да попитам същото Манко. Виж, опитвах се да запазя вежливия тон. Няколко бързи въпроса и щях да ви се махна завинаги от главата. Без никой да пострада. Такива ми бяха намеренията, обаче...

— Не винаги получаваме онова, което искаме, Марсалис. Майка ти не те ли е научила на това?

— Да. Освен това ми казваше, че е невъзпитано да се прекъсва. — Посегна мълниеносно и очилата ѝ изчезнаха — от нейния нос в неговата ръка. Зрението ѝ съвсем се заблати. — Както казвах, Грета, щях да ви се махна от главите само срещу няколко отговора. Вместо това снощи, докато пътувах насам, за да говоря с теб, някой прати банда от прославените ви войничета да ме изчезнат набързо.

Тя примигна енергично с надежда да проясни зрението си. Успя само да раздразни очите си и изруга наум, когато усети, че по страните ѝ се стичат сълзи.

— Жалко, че не са успели.

— Е, трудно се намират свестни помощници напоследък. Въпросът, Грета, е кого според теб трябва да държа отговорен за случката?

Тя килна глава, за да погледне покрай него към свлечения до вратата охранител.

— Като гледам, май вече си стигнал сам до отговора.

— Бъркаш необходимостта с целта. Твоите островитянски приятелчета едва ли биха посрещнали охотно идеята да седнем и да си поприказваме като приятели.

Тя срещна погледа му.

— Нещо не виждам да съм седнала.

За миг двамата се гледаха втренчено. После той сви рамене и метна очилата ѝ на бюрото. Кимна към стола зад него.

— Заповядай, седни.

Тя заобиколи бюрото и седна. При вратата Исак се размърда и тръсна замаяно глава. Марсалис погледна натам, после погледна

отново към Грета, вдигна ѝ предупредително пръст и тръгна към самоанеца. Исак изръмжа, изплю кървава хрчка и вдигна невярващ и пълен с гняв поглед към чернокожия мъж. Изпъна ръце покрай тялото си с длани на пода.

— Ако станеш — безстрастно го уведоми Марсалис, — ще те убия.

Самоанецът сякаш не го чу. Ръцете му се свиха в лактите, устата му се разтегна в грозна усмивка.

— Исак, той не се шегува. — Грета се наведе през бюрото. — Той е тринайска. Изрод. Стой си там и кротувай. Мога да се оправя с него.

Марсалис я стрелна с поглед.

— Много мило от твоя страна.

— Майната ти, Марсалис. Някои от нас притежават чувство за лоялност, което не може да се купи с пари. — Внезапна, широка, неспасяема прозявка. — Но това ти не можеш да го разбереш.

— Май ти е време за лягане, а?

— Върви по дяволите. Щом искаш да питаш, питай. А после се махай оттук.

— Днес говорила ли си с Манко?

— Не.

Той приседна на ръба на бюрото.

— А вчера?

— Преди да се срещне с теб. След това не съм.

— Защо е прибягнал до услугите на армията, вместо да прати някой талант от фамилията?

— Не можеш да си сигурен, че е той.

— Беше на крачка да ми скочи още горе, при Саксайхуаман. Определено мисля, че е той.

— Нямах ли си други врагове?

— Разбрахме се, че аз ще задавам въпросите.

Тя сви рамене и зачака.

— Манко има ли някакви интереси в Джизъсленд?

— За които да знам ли? Не.

— В Ръба?

— Не.

— Негов братовчед е лежал във Флорида. Изглежда, е имал яке като моето. За това знаеш ли нещо?

— Не.

— С контрабанда на медицински технологии занимавате ли се?

Тя се пребори с поредната прозявка.

— Ако е изгодно.

— Да си чувала за един тип — Еди Танака?

— Не.

— Тексасец. Дребен мошеник.

— Казах не.

— А за Джаспър Уитлок?

— Не.

— Тони Монтес?

— Не.

— Алън Мерин?

Тя вдигна с раздразнение ръце.

— Марсалис, какво е това, по дяволите? Да ти приличам на Шанън Дукур от „Безследно“? Ние не сме агенция за издирване на изчезнали лица все пак.

— Значи не познаваш Мерин?

— Никога не съм чувала за него.

— А за Юлисис Уорд?

Тя се облегна назад и въздъхна.

— Не.

— Манко добре ли се отнася с теб, Грета?

Тя кипна отново, този път сериозно.

— Това не ти влиза в шибаната работа, ясно?

— Просто се зачудих, нищо повече. — Той махна с ръка. — Така де, ти си хубава и така нататък, но в крайна сметка си изрод, точно като мен, а...

— Изобщо не съм като теб — студено каза тя.

— ... а всички знаят какво е отношението на фамилията към нас.

Манко едва ли прави изключение. Сигурно никак не ти е лесно.

Грета мълчеше.

— Е?

— Не чух да ми задаваш въпрос.

— Така ли? — Той се ухили, но не личеше да му е весело. — Въпросът ми беше как така бяла генномодифицирана жена като теб се е озовала на отговорен пост в една от фамилиите.

— Не знам, Марсалис. Може би защото някои от нас, „изродите“, успяват да се издигнат над диктата на собствените си гени и просто си вършат работата. Някога хрумвало ли ти е да пробваш?

— Грета, ти проспиваш една трета от годината, четири месеца от дванайсет. Това би затруднило сериозно организацията на всеки бизнес, в който участваш. Добави към това факта, че си бяла, че си жена и че не си местна. Фамилиите не се славят с прогресивните си възгледи. Така че не виждам логично обяснение, освен ако източниците ми са прави и ти наистина се чукаш с шефа.

В другия край на стаята очите на Исак се разшириха от нова доза неверие и гняв. Тя улови погледа му и поклати глава, после вдигна очи към Марсалис.

— На това ли предпочиташ да вярваш?

— Не, само че точно това ми каза Стефан Неван.

— Неван? — Грета се ухили презрительно. — Онзи кретен? Шибаният кандидат-пистако, прекалено тъп да разбе...

Млъкна наред думата.

„Шибаният край на цикъла и шибаните неволни грешки“. Усетила се беше само миг след като се изтърва, но вече беше късно. „Шибана, предателска, трижди проклета генетична модифи...“

Марсалис кимна.

— Прекалено тъп да разбере какво?

— Да разбере, че той има нужда от нас, а ние нямаме никаква нужда от него.

— Не това щеше да кажеш.

— О, значи си станал и телепат на всичкото отгоре?

Той се смъкна от ръба на бюрото.

— Нека не правим нещата по-неприятни, отколкото се налага, Грета.

— Съгласна съм. Нещо повече, предлагам да сложим край още сега — чу се глас от вратата.

Грета вдигна поглед към фигурата на прага, после погледна назад тъкмо навреме да види как лицето на Марсалис се отпуска примирено. Устните му помръднаха, оформяха някаква дума, име всъщност, осъзна

Грета, и в същия миг си даде сметка, без сама да е сигурна как и защо, че това е краят.

Севги Ертекин влезе в стаята с марстехска берета в ръка.

Седяха в таксито, разделени от трийсет ледени сантиметра седалка, и гледаха, всеки през своя прозорец, нижещите се отстрани фасади. Слънцето се катереше по безупречно синьото небе, прогонваше утринния хлад и подпалваше белите каменни зидарии на стария град. Основните пътни артерии вече се бяха задръстили и колите се влачеха едва-едва.

— Ще изпуснем шибания полет — сърдито каза тя.

— Ертекин, до Лима има най-малко десет полета на ден. Все ще хванем някой, повярвай ми.

— Да, само че ще е огромен проблем да хванем суборбиталния от Лима за Оукланд, ако изпуснем този.

Той сви рамене.

— Значи ще изчакаме следващата совалка. Онзи, дето са го намерили, е мъртъв, нали? Никъде няма да избяга.

Тя се завъртя рязко към него.

— За какъв дявол отиде там?

— Проверях евентуален източник на информация. Защо, на теб на какво ти приличаше?

— На мен ли? На мен твоята „проверка“ ми приличаше на неправомерен натиск с цел самопризнание.

— Не търсех самопризнание. Грета, изглежда, не е знаела нищо за тържественото ни посрещане снощи.

— Жалко, че не се сети да установиш това, преди да пребиеш охраната ѝ.

Карл сви рамене.

— Ще оживеят.

— Онзи в двора може и да няма този късмет. Доколкото можах да преценя, си му спукал черепа.

— Голяма работа.

— Не, голямата работа е, че си отишъл там въпреки разпорежданията ми. Казах ти, че сме приключили с екшъна и ще

останем в хотела, докато не стане време да тръгнем за летището. Голямата работа е, че ти се съгласи.

— Не можах да заспя.

Тя промърмори нещо на турски, под нос. Карл се зачуди дали да ѝ каже истината — че е заспал, но за кратко. Че се е събудил с яркия спомен как Елена Агиере му шепне в ухото в тъмния товарен отсек на „Фелипе Суза“, че за миг почти я беше усетил как стои до леглото му в тъмния хотелски апартамент и го гледа отгоре с горящи очи. Че се е облякъл и е излязъл, а ръцете са го сърбели да удари някого, да направи нещо, което да прогони спомена за собственото му безсилие.

Вместо това каза:

— Тя познава Мерин.

Моментна неподвижност, едва доловимо застиване, после минимална промяна в линията на профила и един-единствен кос поглед.

— Да бе.

— Изредих ѝ дълъг списък от имена, повечето на жертви от вашето досие. Реагира само когато я попитах за Мерин. А когато продължих към следващото име, веднага се успокои. Или го е познавала, преди той да отиде на Марс, или го познава сега.

— Или познава някой друг с това име, сега или преди години. — Пак зяпаше през прозореца. — Или ѝ е прозвучало познато по някаква съвсем различна причина, а може би ти си разчел грешно реакцията ѝ. Гониш сенки и го знаеш.

— Снощи някой се опита да ни убие.

— Да. И според собствената ти преценка Юргенс не е знаела нищо за това.

— Казах, че *изглежда* не е знаела.

— Както *изглежда* е познавала Мерин, това ли имаш предвид?
— Погледна го пак, този път без враждебност. Просто уморено. — Виж, Марсалис, не може и така, и така. Или се доверяваме на инстинктите ти, или не.

— А ти не си склонна да им се довериш, така ли?

Тя въздъхна.

— Не съм склонна да се доверя на това.

— На кое „това“?

— На това, че постоянно прибягваш към долната си кръвожадност. Че си мреш да вбесяваш и притискаш разни хора, докато нещо не се отприщи под натиска ти и не ни създаде поредния проблем. Конфронтация, ескалация, само това знаеш. Действаш на шибания принцип „слава или смърт“. — Размаха безпомощно ръце. — Този принцип може и да е сработвал по времето, когато проект „Поборник“ е бил в разгара си, но тук и сега е безполезен. Това е разследване, а не пьянска свада.

— „Орел.“

— Какво?

— „Морски орел“. Не съм американец и никога не съм бил част от проект „Поборник“. — Намръщи се. Някакъв бегъл спомен нахлу в главата му, но изчезна, преди да го е разпознал. — И като говорим за нещата, които не съм, Ертекин, нека ти напомня, че не съм и Етан.

За миг му се стори, че този път Ертекин наистина ще избухне, както предната нощ на магистралата при трупове и военния джип. Но тя се овладя, погледна го безстрастно и обърна глава към прозореца.

— Знам кой си — каза тихо.

Не си проговориха повече до летището.

Хванаха полета за Лима в последния момент, кацнаха навреме в столицата и потвърдиха местата си за суборбиталния до Оукланд час преди излитането.

Един час, който трябваше да убият някак.

Севги се погледна в едно от огледалата в дамската тоалетна. Гледа се дълго, а после сви рамене и изгълта една по една капсулите със синаптик.

Преглътна ги на сухо и с гримаса.

33.

Комплекс Алкатрас. Отдел специални случаи.

Докато стигне там, съдържанието на капсулите се беше разтворило в кръвта ѝ. Чувствата и пак си бяха само нейни, пакетирани херметически в стоманения контейнер, който им беше отредила. Ледената безстрастност повишаваше неимоверно концентрацията и вниманието към подробностите зад огледалото.

„Още едно шибано огледало“, отбеляза си тя.

Само че този път седеше зад стъклото и наблюдаваше случващото се в стаята за разпити от другата му страна. Койл и Ровайо, и една жена, отпуснала се небрежно в предоставения ѝ стол, дългокрака и с дълго черно боди по тялото под тежко кожено манто, което не си беше направила труда да съблече — гледаше разпитващите я офицери с нескрита неприязън и дъвчеше дъвка с демонстративен непукизъм. Беше млада, на двайсет и нещо, пренебрежителната усмивка стоеше добре на славянската ѝ физиономия с широки, подчертани скули. Останалото беше чиста проба смесица от Ръба — къса руса коса с класическа джакартска подстрижка на етажи, която не ѝ отиваше особено, алени китайски йероглифи, бродирани странично върху бодито по дължината на единия ѝ крак от хълбока до глезена, синя татуировка в маорски стил на лявото слепоочие. Гласът ѝ, предаван по уредбата към стаята за наблюдение, заваляше думите със силен акцент.

— Не знам кво повече искате от мене, по дяволите. Отговорих ви на всички въпроси. Имам си и друга работа, освен да вися тук. — Наведе се през масата. — Ако не се явя на смяна довечера, няма да ми платят бе, хора. Добре сте си вие на държавна работа, ама при нас е иначе.

— Здена Товбина — каза Нортън. — На временен трудов договор във „Филигри Стийл“. Засекли са я по видеозаписите от кооперацията, където е живеел убитият. Отишла да го търси, след като пропуснал две поредни смени.

— Браво на нея. Жалко, че от „Филигри Стийл“ не са се сетили да направят същото.

Нортън сви рамене.

— Свободен пазар на труда, голямо текучество, знаеш как е. Явно са му звънели безуспешно няколко пъти и накрая са решили, че си е намерил работа другаде. Наели друг на негово място. Ти какво би направила?

— Не знам. Бих организирила синдикат може би?

— Шшшш.

В стаята за разпити Алисия Ровайо крачеше напред-назад.

— Ще уведоим завеждащия човешки ресурси, ако се наложи да ви задържим по-дълго. Междувременно, нека повторим още веднъж отначало. Не сте знаели, че с Дрискол се е случило нещо нередно, така ли?

— Не, знаех, че има нещо. Нещото, което той видя в онзи кораб.

— За миг лицето на Здена Товбина се изопна. — Като ги видяхме, на всички ни стана зле. Джоуи беше пръв, но всички видяхме какво имаше там.

— Видели сте с очите си как Дрискол повръща? — попита от мястото си Койл.

— Не, чухме го. — Товбина се потупа два пъти по ухото. — По взводната мрежа. Радиото.

— А по-късно, когато го видяхте?

— Мълчеше като риба. Дума не обелваше. — Флегматичен жест с отворени длани. — Опитах се да го заговоря, но той ми обърна гръб. Направи се на мъж, сецате се.

— Момчетата са влезли с маски — прошепна Нортън. — Минимален набор, херметизиращи очила върху горната част на лицето плюс изолиращ гел против зарази. Усещаш ли накъде отиват нещата?

Севги кимна и се намръщи. Погледна към Марсалис, но той се беше съсредоточил изцяло върху жената зад стъклото.

— Кога всъщност видяхте за последно Джоузеф Дрискол? — търпеливо попита Койл.

Товбина само дето не изскърца със зъби от раздражение.

— Казах ви бе. Той се върна с Червена Две, една от другите совалки. Качил се там по погрешка. Всички бяхме потресени. Направо

не бяхме с акъла си. Когато се прибрахме в базата, отидох, в стаята на взвода да го видя как е, ама той вече си беше тръгнал.

— Мда... — прошепна Марсалис. — Бил си е тръгнал вече.

— Къде са открили тялото? — попита Севги.

— Намерили са го заплетено в дълбоководни мрежи на сто и повече метра под повърхността, близо до една от платформите за биокултури. Приблизително в района на мястото, където е паднал „Гордостта на Хоркан“, като се вземе предвид и течението. На краката му са били завързани две торби с боклук от камбуза на „Хоркан“ за тежест. Убиецът, изглежда, ги е подготвил предварително. Тежестта е била достатъчна да смъкне трупа до дъното, но той се е закачил в мрежата, преди да стигне до него. Имаме късмет, че ремонтен екип от платформата е бил изпратен вчера в този участък.

— Удавил ли се е?

— Не, изглежда е бил мъртъв, преди да се озове във водата. Смазан ларинкс и счупен врат.

— По дяволите. Не носят ли жилетки, следящи жизнените показатели?

— Носят, но явно никой не следи показанията. По някое време миналата година „Филигри Стийл“ са провели сериозни съкращения, включително и сред медицинския персонал, обслужващ совалките.

— Супер.

— Пазарни механизми, какво да се прави. Така, по тялото на Дрискол е имало и многобройни дребни контузии, също и ожулвания. Криминалистите смятат, че е бил напъхан в някоя от шахтите за боклук до кухненския отсек, след което е бил изхвърлен в океана. Шлюзовете на поне две от въпросните шахти са се намирили под водата. Никой не би забелязал.

Севги поклати глава.

— Отварянето на външен шлюз не може да остане нерегистрирано от системите. Изисква енергия. Ако пък е използвал експлозивния механизъм като при входните люкове, щеше да се вдигне шум дори шлюзът да е бил под водата.

— В палубните акумулатори сигурно е имало предостатъчно енергия — разсеяно каза Марсалис. — Не е било нужно да прибягва до експлозивния механизъм. А и по всичко личи, че момчетата са били

толкова заети да повръщат, че едва ли са следели екраните за електрическа активност с нисък разход.

Облегна се назад и изду бузи.

— Нашият Мерин добре си е изиграл картите — каза след малко и поклати глава. — Истинска красота, откъдето и да го погледнеш.

Нортън го изгледа неприязнено.

— Значи... — Севги искаше да го чуе изречено на глас, пък дори и от собствената си уста. — Мерин излиза от кораба в ролята на Дрискол. С неговата униформа, с неговата маска, и в общата суматоха се качва на друга совалка. Дали го е направил съзнателно, или просто е извадил късмет?

Марсалис поклати отново глава.

— Съзнателно е било, без съмнение. Подобни неща не биха убягнали от вниманието му.

— Стига до базата, след което успява да я напусне незабелязано. Това едва ли е било много трудно, впрочем. Сигурно е имало стотина различни начина за човек с неговата подготовка. Охраната е наблюдавала най-вече застъпващата смяна, а не тази, която си тръгва. А и покрай спасителната операция и кървавите подробности всички сигурно са търчали насам-натам, сякаш ги гони дяволът — каза тя и млъкна. — Чакайте малко... ами карантината?

Нортън въздъхна.

— Претупали са я. Формално са обявили карантина още по време на обратния полет. Всички трябвало да минат през наносканиране. Уви, никой във „Филигри Стийл“ не е разбрал, че Дрискол не е минал през скенера.

Марсалис изсумтя.

— Или са разбрали, но вече е било късно и просто са си покрили задниците.

— Да. Така или иначе, два часа след пристигането на совалките карантината е била вдигната. Някаква сиатълска фирма за биозаплахи е проверила корпуса на „Хоркан“, преди да го изтеглят на буксир към брега. Ако някой във „Филигри Стийл“ е искал да си покрие задника, значи е трябвало да устиска само до обед.

Севги кимна навъсено.

— А преди да сме се заели сериозно с „Филигри Стийл“, беше открит трупът на Уорд, ние решихме, че Мерин се е добрал до брега с

негова помощ, и повече не се занимавахме с тях. Ама че каша, по дяволите.

— Всъщност класическа подривна техника — каза Марсалис. — Насочваш вниманието другаде, за да си прикриеш следите.

— Би ли озаптил малко възхищението си, ако обичаш?

Разпитът в стаята зад стъклото беше приключил. Изведоха Здена Товбина, която си гледаше многозначително часовника. Ровайо поизостана, колкото да хвърли продължителен поглед към еднопосочното огледало, сякаш можеше да види през него тримата в съседното помещение, и каза:

— Това е всичко.

— Планирал го е. — Севги продължаваше да говори, защото иначе нямаше как да повярва на фактите. — Отворил е криогнездата и е нарязал онези хора на парчета само за да отклони вниманието ни.

— Да. — Марсалис стана от стола. — И вие веднага решавате, че е полудял.

Койл и Ровайо не си бяха губили времето. Виртуалният модел за смъртта на Джоуи Дрискол вече беше готов, включително зловещо моделираната картина на мястото, където бяха намерили трупа му. Озоваха се за кратко в осветени с подводни лампи океански дълбини, а Дрискол ги зяпаше отгоре, оплетен в мрежите, едната му подпухнала ръка се полюшваше от подводното течение. Интерфейсът на криминалната лаборатория се пресегна услужливо и им показа увеличени детайли, от които стомахът на Севги се преобърна въпреки високата доза синаптик в кръвта ѝ. Очите на Дрискол ги нямаше, както и меките части на ушите, устните бяха изядени изцяло и зъбите се белееха оголени в мъртвешка усмивка; подпухналото му лице мазнееше хлъзгаво от избилата през кожата мастна тъкан. Беше виждала много по-грозни трупове на удавници, извадени от Ист Ривър или Хъдсън, но оттогава беше минало много време, а и илюзията, че се носи току под издутия труп в дълбините на океана, упорито задействаше инстинкта ѝ да съдържи дъха си.

— Споменахте, че криминалистите са огледали апартамента му — каза тя. — Можем ли да видим нещо от там?

Койл кимна.

— Да. Приключихте ли тук?

— Струва ми се да — притеснено каза Нортън.

Марсалис кимна безстрастно.

— Промяна, инфодом шест — каза Койл на интерфейса и мътното синьо с удавника изчезна с бяла светлинна експлозия, после премина в убитите цветове на евтин апартамент под наем. Дрискол или беше спестявал за нещо друго, или домашната атмосфера не е била сред финансовите му приоритети. Мебелировката беше функционална и износена, а по стените имаше корпоративни рекламни материали от различни работодатели. През прозореца се виждаше друг блок с евтини апартаменти на двайсетина метра през уличката.

Севги си отдъхна с облекчение и попита:

— Открихте ли съвпадение на генетични следи?

— Да. — Ровайо даде знак на интерфейса и из цялата стая, по мебелите, по дръжката на вратата и другаде, грейнаха прозрачни червени светлинки. — Определено е бил тук. И е останал поне два дни.

Марсалис отиде при прозореца и погледна навън.

— Някой да го е забелязал? Очевидци открихте ли?

Детектив Ровайо свъси вежди.

— Не бих казала. Тези блокове са построени за имигранти. Наемателите се сменят непрекъснато и никой не обръща внимание на съседите си. Взехме записите от охранителните камери в коридорите, но и там няма почти нищо. Изглежда, е повредил системата за наблюдение в сградата веднага след пристигането си. Пратили са екип да отстрани повредите чак след две седмици.

— Както си му е редът — измърмори Марсалис.

— Да бе — изръмжа Койл. — То вие в шибания ви Европейски съюз нямате нито едно работническо гето за имигранти.

Чернокожият мъж го стрелна с поглед.

— Говорех за неутрализирането на наблюдателната система. Стандартна процедура при подривни операции в градска среда.

— Аха.

— Искате ли да видите малкото, което открихме? — попита Ровайо и без да изчака отговор, отвори с жест нов екран. Марсалис сви рамене и обърна гръб на прозореца.

— Ами да. Няма да е зле.

Пред очите на всички, под ъгъл от горе на долу и леко встрани, записът от наблюдателната камера им показва как Мерин, изпит и със сенки под очите, минава през фойето на блока, спира за миг поглед на камерата, после продължава нататък. Севги се опитваше да държи под око и Марсалис и ѝ се стори, че тринайската застина едва доловимо, когато Мерин вдигна очи към камерата, създавайки илюзията, че гледа право към тях. Не беше сигурна какво го е накарало да се стегне така, може би беше съзрял в Мерин своя достоен противник. Лично за нея този образ се преплете в главата ѝ с образа на трупа отпреди малко, Мерин гледа нагоре, мъртвият Джоуи Дрискол гледа надолу, убит и убиец, сякаш два прозореца се бяха отворили неочаквано, за да надзърнат през тях мъртвият и сеещият смърт. Шибани виртуални формати. Копирани светове, където имаше място само за призраци и за призрачното посредничество на нечовешки съвършените интерфейси, които управляваха всичко в тях с нечовешката компетентност на ангели.

Внезапно се запита дали така изглежда раят, за който говореха имамите. Призраци и ангели и нито квадратен сантиметър местенце за човешкото и топлото.

— Има един проблем тук — каза тя, колкото да разсее внезапното и зловещо усещане за обреченост. — Ако Мерин се е измъкнал от „Гордостта на Хоркан“ по този начин, тогава...

— Да — довърши вместо нея Койл. — Как тогава се е озовал същия следобед в офисите на „Биосъплай“ и е омазал пристана с кръвта на Юлисис Уорд?

— „Как“ е интересен въпрос — тихо каза Марсалис. — Но по-важно е да се запитаме „защо“?

Койл и Ровайо се спогледаха. За Севги не беше трудно да разчете субтитрите. „Кой знае защо един генетичен изрод върши това или онова?“ Не беше сигурна дали и Марсалис ги е разчел.

Нортън се покашля.

— Уорд е бил в района. Сателитните снимки и архивът за движението на подводницата го доказват. В началото приехме, че е било чиста случайност — че е извадил лошия късмет да се озове близо до катастрофиралия „Хоркан“. Че е спасил Мерин и за благодарност той го е убил.

— Доста смело предположение — каза Марсалис, не толкова тихо този път.

— Нямахте причина да предполагаме друго — отвърна Ровайо. Гласът ѝ тежеше от умора и раздразнение. Севги чак сега си даде сметка, че и Ровайо, и колегата ѝ Койл имат вид на хора, страдащи от хронично недоспиване. — Проверихме миналото на Уорд още тогава. С помощта на одобрен от КОЛИН н-джин. Нямахте данни да се е познавал с Мерин, нито да е имал някаква връзка с Марс.

— Сега има. Може би е трябвало да се разровите по-дълбоко.

Койл настръхна.

— Ти пък какво знаеш за това, по дяволите? Да не си станал изведнъж ченге или що?

— Нещо такова, да.

— Друг път. В най-добрия случай си лицензиран ловец на глави, а както чувам, дори и в това не си бил особено добър. Изкарали са те от затвор във Флорида, за да им помогнеш в разследването, или греша?

Марсалис се усмихна едва доловимо.

— Ще проверим отново Уорд — побърза да каже Ровайо. Застанала беше уж случайно между двамата и езикът на тялото ѝ целеше едновременно да възпре Койл и да разсее напрежението. Севги реши, че е инстинктивно — във виртуална среда юмручният бой беше невъзможен, но Ровайо, изглежда, беше забравила къде се намират. — Ще използваме друг протокол, може да го пуснем за проверка през различен н-джин. Ще упорстваме, докато не открием връзката. Сега вече е ясно, че са се познавали. Едва ли ще сбъркаме, ако заключим, че Уорд е излязъл в океана с изричното намерение да прибере Мерин.

Койл кимна.

— Само че Мерин не е играл по правилата. След случилото се на кораба вече не е имал доверие нито на Уорд, нито на другите участници в операцията. Уорд, от своя страна, е разполагал с ограничено време, преди да пристигнат совалките на „Филигри Стийл“, крайно недостатъчно, за да претърсва катастрофиралия кораб за пътника без билет, който е трябвало да прибере по план, но който така и не се е появил.

— Или пък — подхвана Ровайо — все пак е влязъл в кораба, но е видял касапницата, паникьосал се е и си е плюл на петите.

— Да, може и така да е станало — съгласи се Койл. — Във всеки случай Мерин намира начин да се измъкне сам, след което отива да посети Уорд. Знаете ли на какво ми прилича това? На отмъщение.

Севги се обърна да погледне Марсалис.

— Звучи ли ти логично?

— Е, нали ни знаете нас, тринайските — каза той и стрелна с поглед Койл. После провлачи с карикатурен джизъслендски акцент: — Действаме адски нелогично, когато някой ни вбеси.

Койл само сви рамене.

— Да. И аз така съм чувал.

— Мерин е прекарал седем месеца в космоса, не забравяйте — посочи Нортън. — Наложило му се е да прибегне до канибализъм, за да оцелее. И всичко това само защото някой е объркал настройките на криогнездото му. Ако е обвинявал Уорд за това...

— Или ако Алисия е права, че Уорд се е паникьосал и е избягал — каза Койл и размаха ръце. — Стига, откъдето и да го погледне човек, този из... този тип не ще да е бил в най-доброжелателно състояние на духа. Убийството на Уорд си е чиста проба разплата.

— Марсалис — пробва още веднъж Севги. — Попитях те какво мислиш. Ще ми отговориш ли, или не?

Той я погледна. Лицето му беше неразгадаемо.

— Какво мисля ли? Мисля, че си губим времето.

Койл изсумтя. Ровайо сложи ръка на рамото му.

Чернокожият мъж дори не погледна към тях. Приблужи се към виртуалния екран, където още стоеше стопкадър на Мерин, излизащ от обсега на видеокамерата.

— Бил е на чисто — бавно каза той. — Измъкнал се е под носа на мижавата ви система за крайбрежна охрана, докато те са си повръщали червата, точно според плана му. Погрижил се е да насочи вниманието на всички в грешна посока, след което е изчезнал, сливайки се с местното население, точно както е обучен. Но вместо да се сниши и изчака, отново излиза на открито, като убива Уорд. — Дълъг замислен поглед към Койл. — Когато работиш на вражеска територия, желанието за разплата не оправдава поемането на толкова голям риск.

— Спор няма — каза Койл. — Само дете не виждам как такива като теб биха издържали на изкушението. И биха позволили на

виновниците за седеммесечното си изгнание в космоса да се измъкнат безнаказано.

— Кой е казал, че ще се измъкнат безнаказано? — Марсалис се ухили неприятно. — Тези като мен умеят да чакат, преживно. Тези като мен биха оставили виновниците да се пържат в собствения си ужас, да живеят с мисълта, че ги дебнем, да се събуждат всяка сутрин и да знаят, че...

— Как ме нарече? — Койл със закъснение реагира на отправената му необичайна обида.

— Защо, да не си глух?

— Ще престанете ли? — повиши глас Севги. — Марсалис, казваш, че не става въпрос за отмъщение. Какво е тогава?

— Не знам какво е — с раздразнение отвърна чернокожият мъж. — Аз не съм Мерин и макар приятелчетата ти да се убедени в обратното, истината е, че не всички с генетичната матрица на вариант тринайсет мислят идентично.

Нортън побърза да се включи:

— Така е, но все пак сте получили повече или по-малко еднаква подготовка, а това все трябва да значи нещо. Ти казваш, че обучението му би го възпряло от импулсивни действия, продиктувани от желание за разплата. Ако приемем, че това е така, то какво би му продиктувало същото това обучение при наличната ситуация?

— Може би просто е искал да затвори устата на Уорд — каза Ровайо. — Да прикрие следите си. Ако Уорд се беше разприказвал...

Севги поклати глава.

— Не се връзва. Уорд не е достатъчно нависоко в йерархията. Собствениците на фирми за биопродукти, колкото и голям да е бизнесът им, просто нямат необходимото влияние, за да диктуват каквото и да било дори в Калифорния, какво остава за Марс. Ако Уорд е участвал в операцията, ролята му е била дребна. Наели са го да извади Мерин от океана и да го предаде нататък по веригата. И нищо повече. Знаел е само онова, което са си направили труда да му кажат.

— Вярно — бавно изрече Койл. — Но все трябва да е знаел нещо за другите участници в операцията. Ако не цялата йерархия, то поне непосредствения си „шеф“ е познавал. Гледаме от погрешната страна. Мерин не е отишъл при Уорд, за да му затвори устата, а за да го накара

да говори. Да получи от него имената на хората, които са давали заповедите.

Нортън сякаш изведнъж се обнадееди.

— Мислиш, че така се е сдобил със списъка на бъдещите си жертви? От Уорд?

— Едва ли. — Марсалис обикаляше из виртуалния апартамент, сякаш търсеше скрит изход. — Като се има предвид колко пъти е минавал границата, информацията му е била или откъслечна, или последователна. Не знам какво е изтръгнал от Уорд, но не е било списъка с жертвите.

— Или пък само частичен списък — с надежда предположи Нортън. — Само първите две имена например.

— Не открихме връзка, която да води от Уорд към Уитлок — посочи Ровайо.

— Или към Монтез — каза Койл.

Нортън въздъхна.

— Така е. Нито към друг от убитите в Джизъсленд, доколкото ни е известно. Жалко. Подобен пробив щеше да ни дойде добре след дългото буксуване.

— Мда, само че за да има пробив, трябва да се търси на правилното място. — Марсалис махна с ръка. — А както казах преди малко, тук само си губим времето.

Койл стисна устни.

— Ами бъди така добър да ни кажеш как да оползотворим по-добре времето си тогава.

— Извън това да се върнем на алтиплано и да притиснем Манко Бамбарен до стената? — Марсалис сви рамене. Извърна очи към Севги и погледите им се сблъскаха като саби. — Ами, бихте могли да се запитате защо трупът се появи точно сега, когато бяхме на път да разчупим мълчанието на фамилиите. Бихте могли да се запитате защо е минала почти половин година, преди някой да огледа платформите за аквакултури в близост до мястото, където е паднал...

— Кой, по дяволите, е Бамбарен? — попита Ровайо. Стрелна с поглед Севги и Нортън. Севги поклати уморено глава. „Не питай.“

Междувременно пренебрежителната усмивчица на Койл беше разцъфнала максимално.

— Причината трупът да бъде открит чак след пет месеца — ако оставим настрана генетично подсилена и сбъркана параноя на някои от тук присъстващите, — се крие във факта, че дълбоководните платформи на „Уорд Биосъплай“ се поддържат от външен изпълнител, фирмата „Даскийн Азул“. Базирани са на производствена платформа, която се казва „Котката на Булгаков“, и според условията на договора с Уорд рутинната поддръжка се извършва два пъти годишно, приблизително през половин година. Просто сега е дошло времето за поредната проверка.

— Мислиш, че ме гони параноята? — попита Марсалис със същата нежна усмивка, която беше използвал върху Койл и преди.

Едрото ченге от Ръба изсумтя.

— Ти бързикаш ли ме? Параноята е част от генетичния ви дизайн бе, човек.

Нортън се изкашля.

— Аз мисля, че...

— Не, не. Хайде да свалим картите, така че всички да ги видят — Койл вдигна пръст към тринайската. — В случай че не си разбрал досега, Марсалис, аз не съм почитател на твоя вид. Не сте ми приятни и не мисля, че е редно да се разхождате на свобода без вълчи капан на глезените. Уви, това не зависи от мен.

— За последното си прав — каза Нортън. — Така, защо не...

— Още не съм свършил.

Марсалис гледаше спокойно ченгето. Преценяваше го, реши Севги. Взимаше му мерките.

— Това тук е полицейско разследване на ССР — каза Койл. — А не полигон за незаконни военни операции в Близкия изток. Нашата работа е да залавяме престъпниците, а не да ги убиваме...

— Да. Само дето май още не сте заловили Мерин.

Койл оголи зъби.

— Умно. Така е, този още не сме го хванали. Но и това ще стане. А когато го хванем...

— Рой. — Севги не помнеше Ровайо да се е обръщала на малко име към партньора си пред тях. Това май й беше първият път. — Успокой топката, а?

— Не, Ал, до гуша ми дойде от превземките му. — Койл плъзна поглед по Севги и Нортън, преди отново да се озъби на тринайската.

— Ако господарите ти от КОЛИН подпишат смъртна присъда на Мерин, след като ние сме си свършили работата по залавянето му, е, тогава може и да прибегнем до твоя професионален опит. Междувременно, що не си свиеш малко шибаните из... генетично подобрени склонности и не ни оставиш да работим?

Стена от мълчание. Последните думи на Койл отскочиха от нея като камъчета от всемент. Мълчание, осъзна Севги с изострените си от синаптика възприятия, което извън виртуалната среда би се запълнило с насилие така, както кръвта запълва отворена рана. Марсалис и Койл се гледаха втренчено, сякаш бяха сами в целия свят. Самата тя долови нещо в лицето на Ровайо, нещо, което не успя да разчете докрай. Другата жена ѝ заприлича на спънат кон, сякаш невидими окови ѝ пречеха да направи следващата логична стъпка. Нортън се колебаеше трескаво и безпомощно. Колкото до самата нея, докато гледаше как ситуацията скоростно се сговнява...

— Добре — много тихо каза Марсалис.

Севги си помисли, че няма да каже друго, и отвори уста да даде своя принос за разсейване на напрежението, но чернокожият я изпревари.

— Две неща. — Все така тихо и нежно, като с перце. — Първо, ако си въобразяваш, че можеш да заловиш Алън Мерин жив, значи не живееш в реалния свят. Това важи за всички ви. И второ, Рой, ако още веднъж си позволиш да ми говориш така, в реалния свят, ще те пратя в интензивното.

Ченгето от Ръба само това чакаше.

— Добре бе, хайде, излизаме от виртуалната да се разберем по мъжки, това ли искаш?

— И още как. — Но Севги изпита любопитното усещане, че Марсалис клати мислено глава в противоречие на думите си. — Само че няма да стане. Искам да запомниш едно име, Рой. Съдърланд. Исак Съдърланд. Защото той ти спаси живота днес.

И изчезна.

Изключи се с припламване на виртуална светлина и ги остави в празния виртуален апартамент, със стопкадъра на отдалечаващия се Мерин и стотината червени светлинки, обозначаващи, следите от присъствието му.

34.

Колкото и да беше странно, не друг, а Ровайо дойде да го търси. Но докато го открие, той беше спрял да обикаля гневно по коридорите на Алкатрас и раздражението го беше отвело до една външна галерия в западния край на комплекса. Ровайо го откри облеган на парапета, вперил поглед в разпенените вълни, които носеха белите си шапки към устието на залива и висящия, петносан от ръжда мост, който го прехвърляше. Плътна мъгла се вдигаше към синьото небе като захарен памук, разтеглен от детски пръсти.

— Водата достатъчно ли ти се струва? — попита го.

Карл я изгледа странно.

— Отдавна съм на Земята.

— Да, знам. — Ровайо застана до него. — Имам един братовчед в Свободното пристанище. Изкара шест години на Марс, на младини. Почвен инженер. Две тригодишни квалификации една след друга. От него съм чувала, че не можеш да свикнеш с гледката на толкова много вода, независимо колко време е минало от завръщането ти.

— Е, за него може да е така. При всеки е различно.

— На теб липсва ли ти понякога?

Той я погледна отново.

— Какво искаш, Ровайо?

— Той казва, че му липсвало небето — продължи спокойно жената, сякаш не го беше чула. — Нощното небе, по-точно. Пейзажът на фона на тесния хоризонт — било като претъпкан с мебели склад. И многото звезди. Било сякаш всички лагеруват заедно, сякаш всички са част от една армия или нещо такова. Той и всички други хора на планетата, които са там с една обща цел, все едно всички вършат нещо важно, значимо.

Карл изсумтя.

— Ти чувствал ли си нещо такова? — попита тя.

— Не.

Прозвуча по-рязко, отколкото го беше планирал. Въздъхна.

— Аз съм тринайска, не забравяй. Ние не страдаме от вашата вътрешна необходимост да бъдете полезни. Стремехът към групова хармония не е част от матрицата ни.

— Да, но едва ли се водиш само от онова, което ти диктува Матрицата ти, нали?

— Може и така да е, но определено си струва да се вслушваш в нея. Ако в плановете ти влиза да се чувстваш щастлив, разбира се.

Ровайо се обърна с гръб към парапета, облегна се и се подаря на лакти.

— Четох някъде, че това го няма в матрицата ни, на всички. Да сме щастливи имам предвид. Щастиято било само страничен продукт, съчетание от химически вещества, чиято задача е да ни подмамат в посоката, накъдето ни тласкат гените ни.

Погледът му се хлъзна настрани, привлечен от изящното движение, с което беше сменила стойката си. Плъзна очи по профила ѝ, по стройното тяло с високи гърди и дълги бедра, по гладките скули. Вятърът откъм залива вплиташе пръсти в къдриците ѝ и ги приглаждаше напред към лицето.

— Не взимай присърце глупостите на Койл — каза тя, все така без да го поглежда.

— Не ги взимам.

Тя се усмихна.

— Добре. Просто... Работата е там, че тук, в Ръба, рядко се сблъскваме с тринайски. От време на време се появява по някой, ние го задържаме и го връщаме в лагера. В Симарон или Танана. Джизъсленд е идеалното място, където да изхвърлиш онова, което не искаш в собствения си заден двор. Ядрени отпадъци, експериментални нанотехнологии, върхови селскостопански изследвания. Републиката ги приема срещу минимална част от сумата, която биха ни стрували тук.

— Знам.

— Да. Върнал си неколцина бегълци от Симарон, ако не се лъжа.

— Шестима. — Той се замисли. — Седмина, ако броиш и Ерик Сандерсен миналата година. Той избягал по пътя и така и не стигнал до лагера в Симарон.

— А, да, спомням си случая. Онзи, който беше повредил компютъра на автокоптера, нали?

— Същият.

— Ти ли го върна?

— Не — остро каза той. Ерик Сандерсен беше загинал в жестока престрелка по улиците на Минеаполис. Стандартна полицейска тактика при залавяне на наркодилъри. Явно го бяха взели за такъв. По същото време Карл проверяваше фалшива следа в Хуарес. Прибра се с непокрити дневни разходи и дребни порезни рани от бръснач, получени при сбиване в кофти бар, където беше попрекалил с въпросите. — Този го пропуснах.

— Сериозно? — Ровайо се размърда на парапета. — Та, както казвах, не сме свикнали да си имаме работа с хора като теб. Тук, в Ръба, липсата на тринайски се смята за нещо похвално и Койл просто споделя общото мнение по въпроса. А и след касапницата на кораба... ами, Койл си е ченге и не иска излишна кръв по улиците.

— Ти какво, опитваш се да се извиниш от негово име ли? За това ли е всичко?

Тя се намръщи.

— Опитвам се да ви спра, преди да се избиете един-друг. Поне докато не си свършим работата.

Той я изгледа с вдигната вежда.

— Мога да ти гарантирам, че Койл няма да ме убие.

— Да. — Тя кимна ѝ стисна устни. — Е, не е лошо да имаш предвид, че той ми е партньор. И че ако се стигне дотам, няма да стоя настрана.

Карл се забави с отговора, защото не беше сигурен дали е свършила, или ще добави още нещо след тази заплаха. Тя не каза нищо повече и Карл въздъхна.

— Добре, Ровайо, ти печелиш. Иди и кажи на своя добър, честен, състрадателен партньор по служба, че ако избягва да ме нарича изрод, може и да му се размине.

— Знам. Извинявай за обидата.

— Недей. Не си я казала ти.

Ровайо се поколеба.

— Тази дума и на мен ми е противна. Просто, както казах, тук рядко се...

— Да, да, знам. Рядко се срещат такива като мен в Ръба и Койл е свикнал да обижда безнаказано. Нямай грижа, и по другите места е

същото.

— С изключение на Марс?

Той се извърна да я погледне в очите.

— На Марс ли? Този твой братовчед май наистина ти е пуснал мухата. Какво, чудиш се дали и ти да не заминеш?

Тя избягна погледа му.

— Нищо подобно. Просто Енрике — братовчед ми де — все повтаря как там никой не гледал с лошо око на тринайските. Даже напротив, били нещо като дребни знаменитости.

Карл изсумтя.

— От най-дребните, бих казал. Този твой Енрике май го е налегнала тежка форма на носталгия. Често се случва, след като се прибереш на Земята, само че повечето така и не подписват нов договор. И той не е подписал, нали?

Ровайо поклати глава.

— Мисля, че в някаква степен му се иска да е останал там по-дълго, може би изобщо да не се е връщал. Само че се е уплашил. Не ми го е казал в прав текст естествено, но се подразбира.

— Е, там лесно можеш да се уплашиш — призна неохотно Карл.

— Дори ако си тринайска?

Той сви рамене.

— Ние не се плашим толкова лесно, вярно е. Само че на Марс става въпрос за нещо по-дълбоко от обикновения страх, предизвикан от нещо конкретно и външно. Проблемът е в самия теб. Страхът те връхлита без предупреждение, без осезаема причина. Просто... чувство.

— Чувство за какво?

Карл въздъхна.

— Чувство, че не ти е там мястото. Че нямаш работа там. Все едно си в чужд дом без знанието на собствениците, които може да се приберат всеки момент.

— Големите лоши марсиански чудовища, така ли?

— Не съм казал, че има смисъл. — Той плъзна поглед към моста. Южната му кула почти се губеше в пълзящата мъгла. Рехави пипала се промушваха през подпорите. — Казват, че е заради слабата гравитация и тесния хоризонт. Задействали инстинкта ни за самосъхранение и причинявали тревожност. Може и да е вярно.

— Ти обаче си се справил по-добре от другите, така ли? — Тя махна смутено. — Защото... Сещаш се: защото си такъв, какъвто си?

Той смръщи чело.

— Какво искаш да ти кажа, Ровайо? Накъде биеш изобщо?

— Просто си говорим. Ако ти досаждам, само кажи. Разбирам от намеци, стига да не са съвсем тънки.

Карл се усмихна почти мило. После каза:

— Ако се постарая, равновесието е постижимо. Страхът се превръща във вълнение. Слабостта се превръща в сила и те зарежда с енергията да се изправиш лице в лице с неизвестната опасност, за която те предупреждава инстинктът ти за самосъхранение. И вместо да се чувстваш зле, започваш да се чувстваш добре. — Сведе поглед към ръцете си върху парапета. — След известно време дори се пристрастяваш към усещането.

— Затова ли ви посрещат с отворени обятия на Марс?

— Ровайо, там всеки посрещат с отворени обятия. Повечето квалифицирани специалисти се прибират на Земята веднага щом им изтече срокът по договора — честно казано, твоят братовчед трябва да е кораво копеле, щом е подновил своя, — а сред постоянните заселници има висок процент на психически разстройства, както сред нискоквалифицираните, така и сред онези, които са научили някакъв занаят след заселването си. В резултат на това има постоянен недостиг на работна ръка, квалифицираните служители никога не достигат, няма и достатъчно надежден суров човешки материал, който да бъде обучен, за да заеме свободните места. Така че, да, затварят си очите за факта, че си роден изрод и си отгледан като социопат, стига да си вършиш добре работата. — Пак усмивка. Малко крива този път. — Което може да се каже за повечето от нас.

Ровайо кимна, сякаш в потвърждение на някакъв неизречен въпрос.

— Говори се, че китайците отглеждат нов вариант за Марс. В нарушение на договореностите. Мислиш ли, че е вярно?

— Бих повярвал кажи-речи всичко за онези кретени в Пекин. Няма как да държиш под железен контрол най-голямата икономика на света, без в някаква степен да потъпчеш човешките права.

— Видял ли си нещо, което да го потвърждава? Докато си бил на Марс, имам предвид?

Карл поклати глава.

— На Марс китайците не се разхождат под път и над път. Базираны са основно в Елада и в района около Утопия. Това е далеч от Бредбъри или Уелс, освен ако нямаш някаква конкретна причина да идеш там.

И двамата се загледаха в пенливия прибор.

— Наистина съм се замисляла дали да не замина — каза накрая Ровайо. — Бях по-млада, когато Енрике се върна и ме засипа с истории. Още няхах двацет. Решила бях да изкарам няколко курса и да подпиша договор за троен срок.

— И какво стана?

Тя се изсмя.

— Животът ме повлече, това стана. Една от онези мечти, които не успяват да преборят ежедневието.

— Едва ли си изпуснала много.

— Ти обаче си отишъл.

— Да. Отидох, защото алтернативата беше заточение в лагер. — Мигновен спомен за ухилената физиономия на Неван. — И се върнах при първа възможност. А ти не приемай на доверие вдъхновените разкази на братовчед си. Тези неща винаги изглеждат по-добре от дистанцията на времето. В огромната си част Марс е едно студено и трудно за живеене място, където никога няма да се почувстваш у дома си, колкото и да се стараш.

Ровайо сви рамене.

— Това го знам. — Кратка усмивка, но гласът ѝ си остана спокоен и разумен по полицейски. — Да не мислиш, че на Земята е по-различно, Марсалис? Да не мислиш, че тук ще те оставят да се почувстваш у дома си?

Колкото до това, Карл нямаше готов отговор. Просто си стоеше до парапета и гледаше изчезващия в мъглата мост. Ровайо го докосна по ръката и каза дружелюбно:

— Хайде. Да се залавяме за работа.

Работеха по случая „Гордостта на Хоркан“ от затворен кабинет в долните нива на Алкатрас. Охранителните и заглушаващи системи над тях им осигуряваха защита от изтичане на информация, системата за

приемане и предаване използваше кодиране по марстехски стандарти, а оборудването в просторния кабинет и прилежащите му помещения беше свързано с дебели намотки от истински кабели, а не безжично. Кабелите придаваха на помещението старовремска атмосфера, която се връзваше идеално със стените от необработен камък и с подземния хлад, който излъчваша. Севги седеше на въртящ се стол, зяпаше упорито неогладените камъни, изобщо не поглеждаше към Марсалис и беснееше вътрешно, ядосана на самата себе си заради отвратителното чувство, което стегна стомаха ѝ, когато той дойде с Ровайо.

— Койл и Нортън отидоха да говорят с Цай — уведоми ги тя. — Да им отпусне н-джин за ново асоциативно търсене на връзка между Уорд и другите жертви.

Ровайо кимна, отиде при бюрото си и почна да прехвърля без особен ентузиазъм купчина картонени папки с документация. Севги се обърна към Марсалис.

— Има един инфофайл за Марс, добре е да го погледнеш. Нортън е притиснал Колониалната полиция, докато с тебе бяхме в Истанбул, и ги е накарал да му пратят всичко, което имат за Гутиерес. Да ти го пусна ли?

Стори ѝ се, че гърбът му се вдърви за миг, но той само сви небрежно рамене.

— Според теб струва ли си?

— Не знам — отровно каза тя. — Не съм го гледала.

— Шансовете в Колониалната да имат нещо полезно за бивш дребен гангстер като Гутиерес са минимални.

— Не това е основното — обади се разсеяно Ровайо откъм бюрото си, без да вдига поглед от папките. — Всяко ченге ще ти каже, че онова, което не ти казват, често е също толкова важно, колкото ѝ онова, което ти казват.

— Хм, именно — каза Севги, стресната.

Марсалис стрелна с поглед двете жени и изсумтя:

— Добре де. Дай да го видим тогава.

Когато влязоха в прожекционната зала обаче раздражението му бързо премина в напрегнат поглед, който Севги би взела за отегчение, ако не го беше виждала и преди — със същия поглед Марсалис беше изпроводил третия скейтър в Ню Йорк, онзи, когото не беше успял да убие. Нямахше представа кое точно е предизвикало интереса му.

Файлът представляваше стандартен запис на разпит с разделен на шест прозореца екран в обща рамка върху лазерния дисплей, като всеки прозорец показваше нещо различно — близък план на лицето на Гутиерес, лицето и тялото му над плота на масата, скала с жизнените му показатели в тесен прозорец най-долу, близък план на стаята за разпити от няколко различни ъгъла, диаграма на гласови профили долу вдясно. По придобит в полицията навик Севги следеше всички прозорци, като местеше поглед ту към един, ту към друг. Но ако трябваше да гадае, би казала, че вниманието на Марсалис е приковано върху леко изпитите, обрулени от слънцето и вятъра черти на инфохакера със съмнителни връзки в престъпния свят, който седеше, скучаеше демонстративно и пушеше цигара от цигара.

— Позволили са му да си вземе цигари? — попита Ровайо вбесена.

— Това не са обикновени цигари — търпеливо ѝ обясни Севги. И тя беше реагирала по подобен начин, когато го видя за пръв път. — Изпълняват ролята на един вид хриле. Сецаш се, като във филмите за заселници. Химически обработен въглен, който отделя кислород, вместо да го хаби за горенето. Нещо като белодробно зарядно.

Ровайо щракна с пръсти.

— Да бе, сетих се. Като Куаме Овиедо. Вечно му висеше по една от ъгъла на устата, почти във всяка сцена на онази трилогия, „Героите от висините“.

Севги кимна.

— Да, същото беше и с Мариса Мансур. Дори в „Кралицата на маринерите“, което си беше доста...

— Нали уж щяхме да гледаме записа — прекъсна я Марсалис.

Севги вдигна многозначително вежда към Ровайо и всички насочиха вниманието си към екрана. Гутиерес с лекота играеше ролята на престъпник от кариерата с присъщия демонстративен непукизъм. Провлеченият планински вариант на кечуа се лееше от устата му — езиковият монитор в долния десен ъгъл предоставяше симултанни субтитри на аманглийски, но за хората, провели реалния разпит, трябваше да е било истинско изпитание. Сигурно знаеха малко уличен кечуа, предположи Севги, това трябваше да е задължително за всяко добро ченге там, но от пръв поглед се виждаше, че срещат затруднения с диалекта на Гутиерес. Често преминаваха на аманглийски или

испански — според данните във файла Гутиерес владееше добре и двата езика — и не сваляха от ушите си миниатюрните черни слушалки на машинния преводач. Инфохакерът определено се забавляваше от цялата тази ситуация.

— Виж, дай да караме по същество, Ники — каза той, според субтитрите. — Нямате нищо срещу мен, мамка му, няма откъде. Рано или късно ще трябва да ми позволите полагащия ми се по право телефонен разговор. Така че защо не си спестим напразните усилия и не го направим още сега?

Жената от другата страна на масата, която беше и по-старшият от двамата присъстващи служители, се облегна в стола си и изгледа навъсено бившия инфохакер.

— Май забравяш на коя планета се намиращ, Франклин. Ще си получиш разговора, когато аз кажа.

Другият полицаи стана от стола си и закрачи в бавен кръг около масата. Гутиерес килна леко глава назад, за да следи придвижването му, дръпна от цигарата си и издуха дълга струя дим към тавана. После пак насочи погледа си към жената и поклати глава!

— Ще дойдат да ме измъкнат оттук, преди да е станало време за закуска, Ники. И ти го знаеш.

Другото ченге го удари силно с юмрук в ухото. Цигарата хвъркна в широка дъга. Поради слабата марсианска гравитация, почти същото направиха Гутиерес и столът му. Трясък на пластмаса върху всемент, пъшкане. Ровайо се присви — Севги улови реакцията ѝ с периферното си зрение. На екрана Гутиерес се претърколи и ченгето тръгна към него. Инфохакерът тръсна замаяно глава и се опита да стане, но мъжът стисна гърлото му в лакътната си свивка и го дръпна грубо нагоре. Старшият офицер ги наблюдаваше пасивно.

— Не позна, дрисльо — изсъска във все още здравото ухо на Гутиерес якото ченге. — Този път ръцете ни са развързани. Прецакал си работата с „Гордостта на Хоркан“, и то си я прецакал здраво. И сега от КОЛИН така са ни натиснали, че твоите приятелчета в Уелс ще си скрият дирниците в миша дупка. Мен ако питаш, можем да те държим тук най-малко две седмици.

Инфохакерът изломоти нещо.

— Рейес — изписаха субтитрите. — Пак бъркаш мокрите си сънища с реалността.

Ченгето оголи зъби в усмивка. Посегна и хвана Гутиерес между краката. Стисна здраво. От гърлото на инфоакера изскочи задавен писък.

— Ама той може ли да... — с пресекнал глас започна Ровайо.

Марсалис завъртя за миг глава към нея.

— Колониална политика. Може, и още как.

Старшият офицер поклати едва доловимо глава. Мъжът пусна тестисите на Гутиерес и го тръшна върху масата като кош с мръсно пране. Инфоакерът остана да лежи там, обърнал лице настрани, дъхът му излизаше с хъхрене. Рейес, както явно се казваше якото ченге, притисна с длан лицето му отстрани, отпусна тежестта си върху ръката и се наведе.

— Гледай да покажеш малко добро възпитание, Франклин — каза мило. — Дадоха ни зелена улица да те притиснем, пък ако ще това да ни коства едногодишния бюджет на управлението за компенсации при нанасяне на телесна повреда. — Погледна към жената. — Колко струва увреждане на тестисите по последни цени, Ники?

Тя сви рамене.

— Трийсет и седем бона.

Рейес се ухили.

— Ясно. По трийсет и седем за едното яйце ли?

— Не, за двете. — Жената се наведе леко напред. — Говори се, че възстановителната хирургия била крайно неприятна, Франклин. Не ти трябва да си го причиняваш, уверявам те.

— Да. И защо не минеш на *английски*? Просто за разнообразие. — Рейес подчерта думата, като плъзна грубо ръка по лицето на инфоакера, все едно то избърсва от нещо гадно. Физиономията му се сбърчи от отвращение. — Щото знаем, че го говориш, поне донякъде. Шибания планински си го прибери където слънце не грее. Ще ни направиш ли тази малка услуга, а? Пък току-виж аз съм ти оставил топките цели.

Направи крачка назад. Откъм Гутиерес се чу тих звук. Севги направо не повярва на ушите си — инфоакерът се кискаше.

Рейес се извъртя да го погледне.

— Нещо смешно ли казах, задник кечуански?

Гутиерес се изправи. Приглади дрехите си. Кимна, сякаш току-що са му обяснили нещо съвсем разумно и в реда на нещата, въпреки

че ухото му сигурно още звънтеше като пожарна сирена.

— Само говоримо. — Английският му беше със силен акцент, но иначе правилен. — Казвате, че можете да ме задържите тук за неопределено време. Добре, смятайте, че съм захапал въдицата. Ники, би ли озаптила помияра си, ако обичаш?

Рейес се напрегна, но жената направи друго почти недоловимо движение с глава и той отстъпи. Гутиерес седна внимателно на стола и примижа от болка. Потупа джобовете си за пакета цигари, намери го и лапна една. Завъртя крайчето ѝ, то се разкъса и припламна. Издиша дима през устата и го пое обратно през носа. Севги реши, че се опитва да спечели време. Инфохакерът сви рамене.

— Е, какво ви интересува?

— „Гордостта на Хоркан“ — каза Рейес.

— Да, споменахте го вече. Голям кораб, потегли за Земята миналата година. Чух, че паднал в морето. — Издиша нова струя светъл дим. — И какво по-точно?

— Защо си го направил?

— Какво да съм направил?

Двете колониални ченгета се спогледаха с театрално раздражение. Рейес тръгна към хакера, пукаше пръстите на ръцете си.

— Задръж — каза жената. Прозвуча репетирано, особено след почти недоловимите сигнали, които двамата си бяха разменяли досега.

— Да, задръж, ако обичаш — съгласи се Гутиерес. — Смятате, че имам нещо общо с кораб, катастрофирал на друга планета? Така де, преди време наистина ме биваше. Но вече, уви, не е така.

— Ние чухме друго — изръмжа Рейес.

— И какво по-точно?

— Ти ни кажи, задник.

Гутиерес килна глава.

— Аз да ви кажа на вас какво сте чули вие? Да не съм телепат?

— Слушай, дрисльо...

Марсалис изпъшка драматично. На Севги ѝ идеше да направи същото. Колегите ѝ от Колониалната се проваляха с гръм и трясък.

Въпреки това останаха да изгледат записа до края. Разпитът направи още няколко пълни оборота, от спокоен разговор до средна телесна повреда и обратно, но по неспасяемо низходяща спирала. Гутиерес смучеше цигари и сила в спокойните периоди и издържаше

бруталните методи на Рейес, когато им дойдеше редът. Не отстъпи и на милиметър. Изведоха го куцащ, с разцепена устна, насинено око и изкълчена китка. На излизане инфохакерът метна кървава усмивка към една от камерите. Мониторите за жизнените показатели се изключиха, след като той напусна стаята, старшият офицер обяви официално край на разпита и записът свърши.

Марсалис въздъхна.

— Сега доволни ли сте?

— Първо ми кажи какво мислиш.

— Какво мисля ли? Мисля, че освен ако не го подложат на професионални изтезания с електроди и психотропни вещества, Гутиерес няма да каже нищо свястно на тези нещастници от Колониалната полиция. Кога е бил разпитът?

— Преди два дни. Нортън е пратил заповед за арест вечерта, когато ние излетяхме за Истанбул.

— И оттогава го обработват?

— Едва ли. Само с това разполагаме. Не мисля, че ще увеличат натиска, освен ако не получат нещо солидно от нас.

— Да, а дори и тогава сигурно пак ще е губене на време. И на Земята, и на Марс фамилиите инвестират твърде много в хора като Гутиерес. Привличат най-добрите още в младежките им години и ги подлагат на същата синаптична обработка, която получават и агентите от тайните служби. От тях нищо не може да се изкопчи, по-скоро мозъците им ще се превърнат на каша, отколкото да издадат забранена информация.

— Мислиш, че наистина са му вградили нещо такова? — попита Ровайо невярващо.

— Ако работеше за мен, отдавна да съм го направил. — Марсалис се прозина и се протегна на стола си. — А не забравяйте и друго — че Гутиерес е инфохакер. Тези момчета буквално живеят във виртуална среда и са свикнали да се изключват от сетивните реалности на физическия свят, същите реалности, върху които въздействат изтезанията. За друго може и да не ги бива, но умението им да се дистанцират от собствените си тела е ненадминато. В началото, когато технологията беше още нова, а хакерите много по-безразсъдни, мнозина умираха от обезводняване или се задушаваша до смърт в апартаментите си, защото не са чули противопожарната аларма.

Гутиерес веднъж ми каза, че по тялото си разбираш какво ще ти струва онова, с което се занимаваш. С годините той се е усъвършенствал до такава степен, че на практика никакъв разпит не може да го пречупи. А с фамилиите зад гърба му не го е страх и от физически увреждания, защото знае, че има кой да плати за поправката.

— От смъртта го е страх обаче — сопна се Севги.

— Да, и това е част от вашия проблем. Колониалната администрация е банда разбойници, спор няма, може да те ступат, да те притиснат, но няма да те убият, освен неволно. Виж, хората, за които Гутиерес работи, фамилиите, те са друго нещо. Ако решат, че е проговорил, или дори че е възможно да проговори, няма да се колебаят и секунда. Ще го премахнат незабавно и той го знае. Така че, да, Гутиерес го е страх от смъртта като всички. Но не го е страх от празни заплахи.

Поседяха мълчаливо няколко секунди с лица към тъмните лазерни екрани. После Севги погледна Ровайо и я попита:

— Би ли ни оставила за няколко минути?

— Не — каза той веднага щом останаха сами.

— Не съм казала, че...

— Знам много добре накъде биеш и ти казвам, че няма да стане. Забрави. Те са на Марс, Ертекин. Видях записа. Мислиш, че мога да уплаша Гутиерес повече от онези двамата? От двеста и петдесет милиона километра?

— Да — спокойно каза тя. — Мисля, че можеш.

Той поклати глава. В гласа му се прокрадна раздразнение.

— И защо, ако мога да попитам?

— Защото се познавате. Аз съм ченге, Марсалис. Единайсет години съм изкарала на служба, така че недей да пренебрегваш полицейските ми инстинкти, ако обичаш. Видях те как реагира, когато името му изскочи при сканирането с н-джина. Видях те и как го гледаше сега, на екрана. — Пое си дълбоко дъх, после издиша шумно. — Именно Гутиерес е нагласил системата така, че да се събудиш на половината път към Земята, нали?

— Така ли мислиш? — Този път в гласа му нямаше абсолютно никаква емоция.

— Да, така. — Марсалис седеше като истукан и това ѝ вдъхна увереност. — Съвпадението е твърде голямо, за да е случайност — две тринайски, които се събуждат по-рано от предвиденото. Според мен ти си сключил някаква сделка с Гутиерес, за да спечелиш лотарията, само че впоследствие Гутиерес се е отметнал. Нещо не му е харесало. И те е засилил към дома с лек ритник за довиждане. Нагласил е системата да те събуди предварително, с надеждата, че ще откачиш преди пристигането на спасителния кораб. Така е станало, нали?

Той обърна към нея глава, както я беше отпуснал на високата облегалка, погледна я и тя изведнъж и за пръв път от дни насам се уплаши от него.

— Нали си ченге — хладно каза той. — Всичко ти е ясно, така че за какво съм ти аз?

Тя скочи на крака, тръгна с бърза крачка към екрана, спря и се обърна да го погледне. Каза си, че не може да става и дума за отстъпление.

— За да погледнеш Гутиерес така, както току-що погледна мен, ето за това си ми нужен. Да го погледнеш в очите и да му кажеш, че ще го убиеш, ако не ни каже каквото знае.

— Това е стандартна оперативна процедура в нюйоркската полиция, така ли?

Севги изведнъж се озова на полето в покрайнините на Ню Йорк, обвита от утринна мъгла и воня на разлагаща се плът. Под замислените погледи на детективите от вътрешния отдел.

— Майната ти!

— Виждаш ли? Дори теб не мога да уплаша. А сме в една стая. Как тогава ще уплаша Гутиерес, който е на Марс?

— Знаеш какво имам предвид.

Той въздъхна.

— Да, знам какво имаш предвид. Имаш предвид митологията, легендите, нали? Мислиш, че щом Гутиерес е бил фен на тринайските, значи задължително вярва на всичките глупости за безмилостните генетични бойци. Само че той е на Марс, Севги. Делят ни стотици милиони километри празно пространство, които не можеш да прекосиш с едно щракване на пръстите. Имаш ли представа как се отразява това на всичките шибани човешки императиви, за които говори Якобсен? Как се отразява такова едно разстояние на любовта и

лоялността, на доверието, на отмъщението? Марс не е просто друг свят, той е друг живот, по дяволите. Каквото стане там, си остава там. Върнеш ли се, то остава зад гърба ти. Все едно си сънувал сън и после си се събудил. Гутиерес ми помогна да се върна у дома. Никога няма да повярва, че бих се върнал на Марс, за да му отмъстя, камо ли пък по ваша поръчка.

— Може да повярва, че ще платиш за убийството му. На някой, който вече е на Марс.

— Някой, който не се страхува от фамилиите?

Тя се поколеба за миг.

— Съществува възможност за...

— Да, да, знам. Не се и съмнявам, че КОЛИН е в състояние да ми спретне наемен отряд, ако твоето приятелче Нортън завърти два-три телефона на когото трябва. Но, аз си върша мръсната работа сам и Гутиерес го знае. Не бих могъл да го излъжа за това. Но има и друго, Севги. Да ти кажа ли какво? Дори да смятах, че е възможно... не бих го направил.

Последните думи изстъргаха в устата му като спирачки по чакъл. Севги усети как изражението ѝ се спича като съсирена кръв.

— Защо?

— Защото е безсмислено, защото е глупост. Мерин ни води за носа и цялата тази история няма нищо общо с Марс. Не търсим където трябва.

— Няма да се върна в Арекипа. Точка по въпроса.

— Добре де, нека започнем от по-близо тогава. Можем да започнем с твоето приятелче Нортън например.

— Какво означава пък това, по дяволите?

Той сви рамене.

— Сама си отговори. Кой друг знаеше къде съм прекарал нощта в Ню Йорк, когато ни нападнаха скейтърите? Кой ти се обади, докато се стреляхме с войничетата на път за Арекипа? Кой те накара да се върнем тук заради престоял четири месеца във водата удавник точно когато бяхме на крачка от пробива?

— Ооо! — Тя махна безпомощно с ръка. — Майната ти, Марсалис. Знаеш ли, Койл беше прав. Това твоето е чиста проба генетична параноя.

— Така ли? — Марсалис рязко се изправи и тръгна към нея. — Помисли, Ертекин. Пускате търсене през н-джин и не откривате нищо. Нито връзка между Уорд и Мерин, нито нещо за Гутиерес. Всичко, което изплува, откакто аз започнах да тръскам дървото, сочи към вътрешен човек, а Нортън пасва идеално. Просто идеално.

— О, я престани. — Обзе я внезапен гняв. — Ти не знаеш нищо за Том Нортън. Нищо!

— Познавам мъжете като него. — Лицето му беше на педя от нейното, а тялото му — толкова близо, че усещаше топлината му с кожата си. — Такива като него в „Орел“ с лопата можеше да ги ринеш, има ги и в най-ранните ми спомени. Обличат се добре, говорят възпитано и се усмихват, сякаш позират за списание. А когато му дойде времето, издават заповеди за избиването на жени и деца, без да им мигне окото, защото в крайна сметка ги интересува само собственият им дневен ред и нищо друго. А вие, хората, сте оставили контрола в ръцете им, защото в крайна сметка сте просто стадо овце, които си търсят стопанин.

— Да бе, точно така. — Гневът се намести като блатна вода в корема ѝ. Интуитивен рефлекс, може би заради годините с Етан, ѝ подсказа как да го използва и тя продължи с тих, безразличен глас. — Щом те са ръководели „Орел“, излиза, че и вие с готовност сте оставили контрола в ръцете им.

Беше като да издърпаш запушалка.

„Добрият изстрел се усеща — беше ѝ казал един инструктор в полицията, когато още беше новачка. — Все едно всички сте част от едно цяло — ти, мишената, пистолетът и куршумът. Ако усвоиш този вид стрелба, ще знаеш, че си уцелила, още преди онзи да е паднал.“

Като сега. Гневът почти видимо се отцеди от тялото на Марсалис. Макар че не помръдна изобщо, беше сякаш е отстъпил крачка назад.

— Бях на единайсет — тихо каза той.

А после наистина отстъпи, тръгна си, без да поглежда назад, затвори вратата и я остави сама с тъмния лазерен екран.

35.

— Тя не ти е майка — казва му чичкото с костюма и светлите очи.

— Това е мама — казва той и сочи през оградата към Марисол.
— Онази там.

— Не. — Чичкото застава пред Карл и се обляга на телената ограда, която поддава с тих звук под тежестта му. Откъм морето духа вятър и чичкото повишава глас, за да го надвика. — Те не са майки, Карл, никоя от тях. Те просто работят тук, грижат се за вас. Те са ви просто лелки.

Карл вдига гневни очи към него.

— Не ти вярвам.

— Знам, че ни ме вярваш — казва чичкото и лицето му се изкривява, сякаш изведнъж му е прилошало или нещо такова. — Но и това ще стане. Днес е много важен ден за теб, Карл. Изкачването на онзи връх беше само началото.

— Трябва ли пак да се катерим дотам? — Опитва се да зададе въпроса небрежно, но гласът му трепери. Върхът го плаши така, както не го е плашила никоя друга игра на чичковците. Не само защото има участъци, където лесно можеш да паднеш и да се убиеш, а днес са го изкачили и без въжета на всичкото отгоре; плаши го заради усещането, че чичковците го наблюдават зорко, когато стигне до онези участъци, но не за да са сигурни, че е добре, защото всъщност не ги интересува особено дали ще се справи, интересува ги само дали го е страх. И това е още по-страшно, защото той не знае кое е правилното — да го е страх или да не го е страх, не знае какво искат от него — да се уплаши или да не се уплаши. Освен това става късно. Карл смята, че ще може да изкачи още веднъж върха, но не и ако е тъмно.

Чичкото се усмихва насила.

— Не. Днес повече няма да го катерим. Но имаме да свършим някои други неща. Така, а сега трябва да влезем при другите.

От другата страна на телената ограда и няколкото реда бодлива тел Марисол е прекосила хеликоптерната площадка и едрата снага на

чичкото вече не я скрива от погледа му. Гледа към него, но не вдига ръка; нито му извиква... Тази сутрин го беше целунала, спомни си той, преди чичковците да дойдат да го вземат, задържала беше главата му между дланите си и го беше погледнала напрегнато в лицето, както правеше понякога, когато той се прибираше с рани и ожулвания. После изведнъж го пусна и му обърна гръб. Тих звук се изплъзна от устата ѝ, гърлен някак, и тя побърза да вдигне ръце и да оправи косата си, макар че косата ѝ си беше добре, само че сега вече наистина имаше нужда от оправяне, защото я беше разрошила и се наложи да я оправи, както правеше винаги, когато...

Познаваше сигналите. Само че този път наистина не знаеше какво е направил, та да я разплаче. Не се беше бил с другите деца поне от седмица. Не беше отговарял лошо на някой от чичковците от отдавна дори. Беше си подредил стаята, успехът му в училище беше отличен, освен по математика и хладни оръжия, но чичо Дейвид и г-н Сешънс казваха, че напредва и по тези предмети. Почти всяка вечер тази седмица беше помагал в кухнята, а когато онзи ден се изгори на ръба на един тиган, стисна зъби и овладя болката, както ги учеше леля Читра в часовете по техники за контрол, и тогава Марисол го погледна с нескрита гордост от постижението му.

Така че защо?

Докато катереше върха, отново се зачуди с какво ли е разочаровал майка си, но не се сети за нищо. Марисол не плачеше често — и никога без причина. Е, освен веднъж, трябва да е бил на пет или шест, когато се върна от училище с цял куп въпроси за парите, защо някои хора изкарват повече от други, чичковците повече ли получават от лелките, хубаво ли е да имаш много пари и трябва ли да направиш нещо, което наистина, ама наистина не харесваш, за да получиш пари. Тогава тя се разплака изведнъж, като гръм от ясно небе, уж му обясняваше спокойно, а после сълзите ѝ изведнъж рукнаха, преди да се е извърнала настрани и да ги е скрила от него.

Той знаеше, знаел го беше и тогава, че и другите майки плачат понякога като неговата, по причини, които никой не разбираше, а пък майката на Род Гордън дори си замина, защото не спираше да плаче. Само че той винаги беше изпитвал неясната увереност, че Марисол не е такава, че е различна, така както смътно се беше гордял, че кожата ѝ е толкова тъмна, че зъбите ѝ греят от белота, когато се усмихне, и че

пее толкова хубаво на испански, докато шета из къщи... Знае, че Марисол е различна. Не, всъщност го разбира чак сега, за пръв път го осъзнава; образи, сцени и спомени, дребни и незначителни сами по себе си, сега се наслаждат в цялостна картина и натезават в гърдите му като дълбока рана. Марисол изведнъж излиза на преден план в съзнанието му. Гледа я през телената ограда и сякаш я вижда за пръв път.

Тя вдига ръка, бавно, сякаш е ученичка и не е съвсем сигурна, че знае верния отговор. Маха му.

— Искам да говоря с нея — казва той на чичкото.

— Не може, Карл.

— Искам.

Чичкото смръщва чело. Телената ограда се връща в първоначалното си положение със същия тих звук и трептене.

— Знаеш, че не бива да говориш така, нали? Твоите желания са нещо съвсем маловажно в този свят, Карл. Ти си ценен заради онова, което умееш да правиш, а не заради онова, което искаш да правиш.

— Къде я водите?

— Тя си отива. — Чичкото надвисва над него. — Всички си отиват. Свършила си е работата и се прибира у дома.

Вече го е знаел, някак, но въпреки това думите са като шамар, като силния вятър в лицето му, изкарват му въздуха, блъскат го. Усеща как коленете му се подгъват, земята под краката му сякаш се накланя. Исква му се да падне или поне да седне някъде, но не е толкова глупав, че да го покаже. Плъзва поглед по сгушените сгради на „Морски орел 18“, редиците спретнати къщурки, училището и столовата, тук-там светят лампи — късният следобед бързо отстъпва пред вечерния сумрак. Голите възвишения на крайбрежната пустош под тъмнеещото бакърено небе, далечните склонове на загладените от времето планини. И студеният Атлантически океан на север.

— Нейният дом е тук — казва той в опит да убеди сам себе си.

— Вече не.

Карл вдига рязко поглед към лицето на мъжа. На единайсет вече е висок за възрастта си и чичкото е само с половин глава над него.

— Ако я отведете, ще те убия — казва той, този път убеден в думите си, толкова силно, колкото е убеден и във внезапното си откровение за Марисол.

Чичкото го събаря с един удар на земята.

Ударът е къс и бърз, в лицето — по-късно ще открие, че кожата на скулата му е сцепена, — но Карл пада не толкова заради удара, колкото от изненада. А когато моментално скача на крака, точно както са го учили, и отвърща, отпуснал юздите на гнева си, чичкото блокира атаката му и го удря отново, този път с юмрук в корема, така, че да му изкара въздуха. Карл залита назад, чичкото го настига и го удря с твърдия ръб на дланта си по врата.

Карл полита назад и пада, дробовете му са празни, сякаш изведнъж се е озовал във вакуум. Паднал е с гръб към хеликоптерната площадка и Марисол. Тялото му се мята конвулсивно на асфалта в трескав опит да се обърне, да вдиша. Само че чичкото добре познава точките за натиск и ги е открил точно и без усилие. Тялото му се тресе безпомощно, мускулите не се подчиняват на съзнателни команди. Карл си мисли, че някъде зад него Марисол сигурно тича да му помогне, но ги делят бодливата тел, оградата, другите лелки и чичковци...

Чичкото кляка пред него и оглежда пораженията, които е нанесъл. Изглежда доволен от огледа.

— Повече да не съм те чул да говориш така на някой от нас — спокойно казва той. — Първо, защото всичко, което си имал някога, включително и жената, която мислиш за своя майка, ти е осигурено от нас. Гледай да запомниш това, Карл. Редно е да показваш поне малко благодарност и уважение. Всичко, което представляваш, което си научил и което ще научиш тепърва, дължиш на нас. Това е първата причина. Втората причина е, че ако пак те чуя да говориш така на някой от нас, лично ще се погрижа да бъдеш наказан така, че случилото се с Род Гордън ще ти се струва детска игра. Разбираш ли ме?

Карл само го гледа яростно с насълзени очи. Чичкото вижда това, въздъхва и се изправя.

— С времето ще разбереш — казва сякаш от огромна височина.

А в далечината се чува равномерното боботене на транспортния хеликоптер, приближаващ през есенното небе като селскостопанска машина, дошла да прибере лятната реколта.

Събуди се в легло, което не му беше познато, сред чаршафи, от които се излъчваше слабо ухание на жена. Лека усмивка докосна устните му като противоотрова на горчивия вкус, останал му от детските спомени.

— Нещо лошо ли сънува? — попита го Ровайо от другия край на стаята.

Седеше на два метра от него, на меко канапе под прозореца, свита на топка и само по бели гащички. Беше с видеослушалки и четеше нещо на проекционния дисплей. Меката светлина от уличното осветление галеше абаносовите извивки на тялото ѝ, плъзгаше се по линията на едното вдигнато бедро, по купола на коляното. Споменът го връхлетя като тежкотоварен камион — същото това тяло, увито около него; той стои на колене в леглото и стиска в ръце дупето ѝ все едно е плод, а тя се движи, извила гръб, по дължината на ерекцията му и издава дълги и дълбоки гърлени стонове, отново и отново, като човек, който опитва съвършено приготвена храна.

Седна. Примигна и втренчи поглед в мрака зад прозореца. Нещо определено не беше наред с пространствено-времевата му ориентация.

— Колко спях?

— Не много. Час може би. — Тя свали слушалките и ги сложи на облегалката на канапето, без да ги изключва. Мънички панели синкава светлина грееха откъм наочниците като критичния поглед на бавачка-робот. Ровайо тръсна коса назад и му се ухили. — Все пак си заслужи малко почивка.

— Проклетата времева разлика. — Последният му смътен спомен, дълго след като ръцете и устата ѝ бяха изчерпали възможностите си като стимулиращо средство към поредната ерекция, беше как лежи с глава на бедрото ѝ и вдишва уханието ѝ, което незнайно защо му напомня за мириса на морето. — Чувството ми за време дава на заето. Защо реши, че съм сънувал нещо лошо?

— Защото се мяташе, все едно се биеш на ринга за купата на Калифорния, затова. Уплаших се, че ще ми потрошиш леглото; — Тя се прозина, протегна се и стана от канапето. — По едно време се чудех дали да не те събудя, но нали казват, че е по-добре кошмарите да се извъртят докрай, за да се отлее напрежението — или нещо такова. Не помниш ли какво сънува?

Той поклати глава и излъга:

— Нищо не помня.

— Е, може би си сънувал мен тогава. — Сложи ръце на кръста си и се усмихна широко. — Изкарал си петия рунд насън.

Той отвърна подобаващо на усмивката ѝ.

— Не знам. Но в момента определено се чувствам като бита карта.

— Ами да — замислено каза Ровайо. — Но пък имаше вид на човек, който знае какво иска.

Последното не можеше да го оспори — изхвърчал беше от прожекционната зала извън кожата си от гняв заради Ертекин. Спрял се беше в средата на подземния кабинет и когато видя Ровайо да го гледа, приседнала на ръба на бюрото си, тръгна към нея като стрелката на компас към севера.

— Проблеми ли? — спокойно го беше попитала тя.

— Може и така да се каже.

Тя кимна. Наведе се назад през плота на бюрото към инфосистемата и въведе кода за отмяна. После погледна отново към него с потъмнели от въпроси очи.

— Нещо за пиене искаш ли?

— Точно това искам, да — намусено отговори той.

Излязоха от кабинета и взеха асансьора нагоре през нивата на комплекса, първо подземните, после и надземните, където слънцето и небето най-после се показаха през прозорците. Това свали донякъде напрежението. Слязоха на една от високите тераси и Ровайо го заведе в ресторантче за бързо хранене от веригата „Лима Алфа“ с маси на открито и гледка към залива. Взе алкохолни коктейли „Писко“, седна срещу него и го фиксира със замислен поглед. Карл отпи от коктейла и установи, че е страхотен. Гневът му започваше да утихва. Говореха си за дреболии, пиеха и се грееха на късното следобедно слънце. По някое време преминаха от аманглийски на испански. Седяха отпуснати на столовете. Никой от двамата не подхващаше флирт.

Накрая телефонът на Ровайо прекъсна идилията. Тя сви устни, извади го и го вдигна към ухото си, на аудиорежим, без картина.

— Да? — Заслуша се, после пак направи физиономия. — Пътувам към къщи, защо?

Мъжки глас долиташе пискливо откъм телефона, далечен и неразбираем.

— Рой, не съм се прибираща от трийсет, не, чакай... — Погледна си часовника. — От трийсет и пет часа. Не съм спала от дванайсет, а и тогава дремнах само час — час и половина на дивана в службата...

Мъжкият глас я прекъсна нетърпеливо. Ровайо се ядоса.

— Нищо подобно, дявол го взел...

Койл продължи да грачи от телефона, но тя бързо го прекъсна.

— Слушай, не ми казвай колко съм спала и колко не съм, Рой. Ти изобщо...

Още грачене.

— Да, прав си, всички сме уморени, а когато човек е толкова уморен, Рой, какво прави? Ляга да спи. Няма да стоя тук още една нощ и да се правя на мъж само защото вие с Цай сте решили да си играете на ченгета от старата школа. Така се решават случаите само в старите полицейски сериали, разбери. Вече никой не работи така. Но щом толкова ви се иска да се държите все едно Новата математика никога не я е имало, моля. Лично аз си отивам вкъщи.

Още приглушено грачене. Ровайо погледна Карл и вдигна вежда.

— Не — каза хладно. — Не съм го виждала. Телефон няма ли? Не? Ами пробвай в хотела му тогава. До утре.

И прекъсна разговора.

— Търсят те — каза на Карл.

— Хм.

— Да. Искаш ли да те намерят?

— Не особено.

— И аз така си помислих. — Тя допи коктейла си и пак го погледна по онзи преценяващо-замислен начин. — Едва ли е разумно да се прибираща в хотела си, щом не искаш да те намерят. Да пийнем по още едно у нас, какво ще кажеш?

Той ѝ върна погледа.

— Това подвеждащ въпрос ли е?

Комплексът на ССР в Алкатрас осигуряваше на служителите си денонощен хеликоптерен транспорт и до двата бряга на залива. Две от спирките по оукландската линия бяха близо до апартамента на Ровайо. Слязоха на едната и продължиха пеш. Коктейлите „Писко“ и споделеното бунтарско чувство, като на избягали от час ученици, създаваха помежду им атмосфера на лекота и съучастие. Тя го попита къде е научил толкова добре испански, той ѝ разказа някои неща за

Марисол, малко повече за Марс и планинските проекти там. Както и преди, тя изглеждаше жадна за подробности. Смееха се и се докосваха много по-често, отколкото испано-американският ѝ произход би приел, със снизхождение. Сигналите преминаваха ясни и недвусмислени помежду им. Качиха се по стълбите до втория етаж и влязоха в апартамента ѝ нетърпеливи и ухилени до уши.

Вратата се затръшна след тях и охранителната система се включи с тих звън.

Последните им задръжки се пръснаха на гладни парчета по пода.

— Е, какво ти се прави сега?

Все така стоеше пред него, почти гола и с широка усмивка. Карл усети, че претърканият му и задрямал penis реагира на гледката.

— Нали каза, че си уморена.

Тя сви рамене.

— Така беше. Въпрос на цикличност, предполагам. След два часа сигурно пак ще се скапя.

— Да не криеш от мен някоя екстразома?

— Не, не крия никакви екстразоми, уверявам те. — Гласът ѝ изведнъж прозвуча остро. — Да ти приличам на толкова богата? Ако родителите ми са имали пари да ми вградят нещо отгоре, щях ли да работя в ССР, как мислиш?

Той примигна. После вдигна ръце в защитен жест.

— Добре де, добре. Просто ми хрумна. На Ръба му се носи славата за тия неща, знаеш го.

Тя обаче не го слушаше. Плъзна нетърпеливо ръка по тялото си, движение, напълно лишено от чувственост, ако се съдеше по физиономията ѝ.

— Всичко, което имам, или съм се родила с него, или съм го постигнала с много труд. Започнах от най-ниската степен в службата, трябваша ми осем години да стана детектив, и то без да минавам по преки генетични пътечки. Никога не съм...

— Казах „добре“, детектив.

Това я спря. Тя седна на канапето и опря лакти на коленете си. Вдигна глава да го погледне. Имаше нещо измъчено в изражението ѝ.

— Извинявай — промърмори. — Просто тук ни е дошло до гуша от такива като Ейжа Бадауи и Никълсън Чанг.

— Бадауи е суданка от Ню Йорк — посочи той.

— Така ли? Искаш ли да видиш къщата ѝ на брега? Бая акри за чужденка. Но не това имах предвид.

— Не? — Интимността след секс изведнъж му дойде в повече, като окови на краката и маска на лицето. Ровайо пак си беше бегло познатата инспекторка от службата за сигурност на Ръба, само че гола и твърде близо до него. Налегна го неканен, затова пък помитащ пристъп на носталгия по секса със Севги Ертекин. — Значи не си голям фен на подобренията, така ли?

Тя изсумтя.

— Мислиш, че всички, които си нямат екстразоми, по правило са големи фенове?

— Аз поне съм — изсумтя той. Но съзнаваше, че просто се опитва да я предизвика. — Мислиш ли, че щях да съм в това положение, ако преди четирийсет години имаше действаща технология за изкуствено хромозомно вграждане? Мислиш ли, че щяхме да преследваме някакъв ударил го на канибализъм супермен, ако характеристиките на тринайските можеха да се качват на платформи и да се включват и изключват при нужда? Добре ме огледай, Ровайо. Аз съм живият пример за стрелящата на сляпо генетика от миналия век, отпреди въвеждането на екстразомната технология.

— Знам.

— Много сериозно се съмнявам, че знаеш. — Карл плъзна пръсти по скулата си. — Виждаш ли това, лицето ми? Когато си вариант, хората не гледат лицето. Погледът им минава през кожата и виждат само онова, което е записано върху двойната ти спирала.

Ровайо сви рамене.

— Сигурно би предпочел погледите им да не проникват по-дълбоко от кожата ти. Но от онова, което съм чувала за недалечното минало, цветът и на двама ни прави тази опция също толкова неприятна. Наистина ли би предпочел да се върнеш назад? Към добрата стара расова ненавист?

— Е, аз получих своята доза и от нея. Почти четири месеца прекарах в джизъслендски затвор, не забравяй.

Очите ѝ се разшириха и тя изведнъж му се стори ужасно млада. Ертекин само би повдигнала въпросително вежда.

— Четири месеца?! Мислех, че...

— Да, дълга история. Работата е там, че ти говориш твърде лекомислено за тези неща, Ровайо. Ако човек не е живял в тяло с модифициран генетичен код, който не подлежи на промяна, няма как да знае за какво става дума. Нито какво облекчение би било да си имаш екстразомен превключвател, на който да разчиташ по всяко време на деня и нощта.

— Така ли мислиш? — Ровайо се наведе и протегна ръка към пода до канапето, вдигна захвърлената си риза и я облече. Очите ѝ обаче си останаха приковани в лицето му. Това изведнъж го накара да се почувства недостоен за доверие, да се почувства натрапник в дома ѝ. Тя плъзна палец по лепящия ръб на дрехата и я затвори донякъде, колкото да скрие гърдите си. — Какво всъщност знаеш за мен, Марсалис? Какво важно знаеш за мен?

Веднага му дойдоха наум няколко остроумни и доста цинични отговора, но той побърза да ги разкара, преди да е казал някоя глупост. Уви, тя, изглежда, го усети.

— Да, знам, че се изчукахме. Не ми казвай, че според теб това изобщо значи нещо.

Той махна с ръка.

— Е, не съм имал намерение да ти предлагам брак.

Това му спечели саркастична усмивка.

— Да де. Работата е там, Марсалис... — започна Ровайо и се облегна назад. — Работата е там, че аз съм бонобо.

Той я зяпна.

— Не, не, не! Няма начин.

— Няма? Ти какво си мислеше, че всички бонобоси са увити в сарита домакини или гейши за забавления? Или си очаквал някоя кискаща се евтина моделка като в онова шибано ранчо за курви в Тексас?

— Не, но...

— Не съм чистокръвна. Майка ми беше стопроцентовата двайсет и четири каратова бонобо. Работела за една панамска агенция и се запознала с баща ми, който бил там с кораба си. Той я извел незаконно от страната.

— Значи не си бонобо.

— Наполовина съм. — Каза го предизвикателно, със стиснати челюсти и впит в очите му поглед. — Прочети си брошурката на Якобсен. „Унаследените характеристики ще бъдат фактор с неизвестни последици за следващите няколко поколения“. Край на цитата.

Нещо се случи със стаята. Плътно, оглушително мълчание дебнеше зад гласа ѝ и ги заля като приливна вълна, когато тя спря да говори.

— Койл знае ли? — попита той, колкото да наруши мълчанието.

— Ти как мислиш?

И пак тишината.

— Не знам — бавно каза Ровайо накрая. — Наблюдавам себе си, каква съм и как реагирам на нещата, наблюдавам и нея... и просто не знам. Моят старец твърди, че докато била там, просто не се вписвала, не била покорна, както се полага на една бонобо, или поне не толкова. Казва, че била различна от другите и именно затова я забелязал. Не знам дали да му вярвам на приказките, или да ги зачеркна като романтична носталгия с розови очила.

Карл си помисли за бонобосите, които беше виждал в транзитните лагери в Кувейт и Ирак, и за другите, които ти се лепваха като гербови марки в Тайланд и Шри Ланка. С няколко беше разговарял, с една-две беше спал. А и в Лондон, приятелката на Зули от клуба, Кристалейна, която упорито твърдеше, че е бонобо, но така и не успя да му го докаже с друго освен с фантазьорските простотии, с които бяха пълни фенсайтовете.

— Според мен — предпазливо каза той — не е редно да се бърка покорството с майчинското чувство или с миролюбието. Повечето бонобоси, които познавам, умееха да постигат своето не по-зле от всички останали.

— Да. — Гняв прежули гласа ѝ. — И аз мога да направя нелоша свирка. Не мислиш ли?

— Не това имах предвид.

— Знаеш ли какво е чувството, Марсалис? Постоянно да преценяваш действията си спрямо някаква теория за това как според теб може би се предполага да се държиш? Да се питаш и да се чудиш — ежедневно в службата, при всеки свой компромис, всеки път, когато подкрепиш свой колега от мъжки пол, да се питаш дали действията ти

не са продиктувани от генетичния ти код? — Горчива усмивка. — Всеки път, когато се чукаш, се питаш защо си избрала точно този мъж, защо го чукаш по точно този начин, питаш се за всички неща, които правиш, за нещата, които ти се иска да направиш и които искаш да ти направят. Знаеш ли какво е да поставяш под въпрос всичко това, непрекъснато?

Той кимна.

— Естествено, че знам. Ти току-що описа доста точно собственото ми положение.

— Аз съм добро ченге — натъртено каза тя; — Не се задържаш дълго в ССР, ако не си добър в работата си. Убила съм трима мъже при изпълнение на служебния си дълг и нямам угризения на съвестта, нито съм си загубила съня заради тях. Е, в началото ми беше гадно, консултирах, се със служебния психиатър като всички, но след това си бях добре. Имам официални похвали, бързо ме повишиха в отдела за специални случаи, дадено ми е ниво на достъп до секретна информация, което...

— Ровайо, спри. — Той вдигна ръка, изненадан колко го уморява това неочаквано огледално изображение на собствената му младост. — Казах ти вече. Знам. Но ти гледаш на всичко това от грешен ъгъл. Не е нужно да се доказваш пред никого друго, освен пред себе си. В крайна сметка само това има значение.

Тя пак му отпрати саркастична, лишена от хумор усмивка.

— Учебнически пример за веруюто на тринайските. И доказателство, че никога не си заставал пред комисия за генетична пригодност.

— Мислех, че в Ръба...

— Да, гражданите на Ръба имат много права в това отношение. Но гражданин или не, все пак трябва да живея с лиценза си по Якобсен. И преди да си го казал, да, това е поверителна информация, хартата гарантира защитата на такива като мен и т.н. Само че когато кандидатстваш за работа в ССР, казваш сбогом на въпросната защита.

— И Койл още не знае за теб?

— Да. Оценката на пригодността е част от стандартните медицински прегледи, които са задължителни за целия персонал. Колегите ми нямат основание да смятат, че при мен процедурата е протекла различно. Цай знае, защото е мой командващ офицер и има

достъп до досието ми. Както и неколцина други по високите етажи, онези, които бяха в комисията. Но изкушението от добрата клюка не си струва риска да си загубят работата.

— Мислиш ли, че Койл ще промени отношението си към теб, ако разбере?

— Не знам. Ти на всичките си приятели ли казваш какъв си?

— Аз съм тринайска — каза той с безизразно лице. — Ние нямаме приятели.

Тя направи усилие и се засмя. Този път не съвсем престорено.

— Затова ли си тук?

— Мислех, че причините да съм тук са повече от очевидни.

— Е. — Тя килна глава. — Вярно е, че даде доста пространни обяснения преди час-два.

— Мерси.

— Да се върнем на първоначалния въпрос все пак. — Изглежда, се поотпусна, ако се съдеше по езика на тялото. Преметна едното си дълго абаносово бедро над другото и залюля леко крак, просна ръце на облегалката на канапето. — Та какво казваш ти се прави сега?

Той се усмихна и отвърна:

— Имам някои идеи по въпроса.

36.

Гледана от спускащия се автокоптер, „Котката на Булгаков“ приличаше на отсечен небостъргач, който са пуснали да плава в океана. Или поне имаше същия тъп и масивен вид. Гирлянди светлини кичеха всеки сегмент от плаващата производствена платформа, полазили бяха по антените и чиниите, бележеха хеликоптерните площадки и спортните терени на открито по горните нива. Карл различи игрище за бейзбол, още едно за американски футбол, няколко баскетболни, както и десетина басейна с меко подводно осветление — в половината се къпеха хора. Като повечето си плаващи посестрими, платформата се рекламираше като град, който не спи, като пулсиращ механизъм от производство, работни места и отлични условия за почивка, чието хранване с реактор сърце не спира и за миг. В рекламните брошури се твърдеше, че платформата е дом за трийсет хиляди души, без да се броят туристите. Само видът ѝ отвисоко беше достатъчен да го изнерви до степен на мизантропия.

На седалката до него Алисия Ровайо се прозина широко и го стрелна със сърдит поглед над вдигнатата си яка.

— Не мога да повярвам, че се оставих да ме придумаш.

— Попита какво ми се прави.

— Да. — Наведе се през скута му да погледне през люка на кабинната. — Само че нямах предвид точно това.

Автокоптерът се приближи, направи едно поздравително кръгче, преди да кацне, така че позивните му да бъдат разчетени и с просто око, а не само от машините. Тук-там по баскетболните игрища се виждаха хора, други плуваха лениво в спокойната вода на басейните.

— Приеми го като пристъп на интуиция — разсеяно каза той.

— По-скоро като пристъп на параноя и развинтено въображение. Точно такава ще изглежда, когато впиша разходката ни в пътния лист на автокоптера. Казах ти вече. Доналдсън и Кодо са били тук вчера и са говорили с хората. Разпитите и доклада им ги има на файл. Губим си времето. Дълъг полет за едното нищо.

— Да, и това е друг повод да се замисли човек. „Котката“ все още е на почти двеста километра от оптималното разстояние за рутинна проверка на Уордовите насаждения. Защо са се разбързали да пратят екип сега, вместо да изчакат още една седмица?

— Откъде да знам, по дяволите? — сопна се тя. — Ако беше прегледал файла, вместо да идваме тук лично, може би вече щеше да си намерил отговора.

— Да, щях да намеря отговора. С други думи — лъжата, която „Даскийн Азул“ са ви пробутали, за да си покрият задниците. Такъв отговор не ми върши работа.

Ровайо завъртя очи.

— Както казах, гони те параноята.

Автокоптерът откри площадката, към която го бяха насочили от системата за контрол на трафика, и заходи за кацане с характерното си нечовешко съвършенство. Вратата на кабинната се отвори и Карл скочи на земята. Ровайо слезе след него заедно с лошото си настроение.

— И гледай да не потрошиш нещо — предупреди го.

Офисът за работа с клиенти на „Даскийн Азул“ се намираше в просторен мол приблизително в средата на платформата и не блестеше с нищо. Фирмата държеше и две обслужвани от асансьор работилници на ниските нива — там складираха подводните съоръжения. Плащаха наем за ползване на хеликоптерните площадки, а въздушната поддръжка се осигуряваше от подизпълнител, но катерите и подводниците на сух док при кърмата и десния борд си бяха техни. Толкова Ровайо можа да му каже по спомени от доклада на Доналдсън и Кодо. Във файла имало повече подробности и на теория можеха да го поискат през инфочката в автокоптера, но Ровайо, изглежда, не искаше да използва системите на машината повече от крайно необходимото — май вече съжаляваше, че бяха изискали автокоптера с правомощията ѝ на детектив от отдела за специални случаи, — а Карл така или иначе не държеше да види файла. Имаше си достатъчно материал, с който да работи.

Така че обявиха целта на пристигането си като допълнително разследване, автокоптерът предаде съобщението на платформената

инфосистема, а протоколите по сигурността, действащи на територията на Ръба, свършиха останалото. Технически погледнато, плавателни съдове като „Котката на Булгаков“ бяха автономни държавни единици, но всяка държавна единица, която зависеше в толкова голяма степен от нишата си в свръхдинамичната икономика на Ръба, негласно се съобразяваше с политическите реалности, произтичащи от тази обвързаност. „Котката на Булгаков“ свободно навлизаше и напускаше крайбрежните води на Ръба, гражданите ѝ имаха право да слизат на брега, договорите ѝ имаха законова тежест в съдилищата на крайбрежните щати — но всичко това си имаше висока колониална цена. Ровайо водеше Карл по алеите и коридорите на производствената платформа с небрежното спокойствие на собственик и със зареден пищов под сакото — беше напълно в правото си да го носи тук. Все едно се разхождаха из комплекса на Алкатрас, а не на чужда територия, ако се съдеше по непринуденото ѝ спокойствие. Не се бяха представили на никого след кацането и никой не им потърси сметка за какъв дявол са тук. Поне никой от човешкия персонал. Някъде в стените машините сигурно ги обсъждаха с неразбираемите си електронни писукания, но извън това появата им в „Даскийн Азул“ остана необявена.

— По това време на нощта? — възнегодува служителят във фронт-офиса на „Даскийн Азул“ с едва прикрито раздражение. — Така де, обикновено не работим през...

— Това си е ваш проблем — остро го прекъсна Ровайо. — Тук сме във връзка с провеждано от ССР разследване на убийство, а „Котката на Булгаков“ тръби наляво и надясно, че осигурява денонощно обслужване. Вече ви показах документите си, така че хайде да превключите на въпросното денонощно обслужване и да отговорите на въпросите ми.

Служителят премести поглед на Карл.

— А той?

— Той не е от търпеливите — спокойно отвърна Карл.

— Не съм видял вашите документи — настоя служителят. Под гладкия плот на бюрото пръстите му бягаха трескаво по клавишите. — Трябва да се легитимирате и двамата.

Ровайо се наведе през плота и го попита любезно:

— Тая работа майка ти ли ти я уреди?

Служителят я зяпна, после челюстта му увисна от закъснял гняв, а хапливият отговор закъсня още повече.

— Защото по всичко личи, че ни си даваш много зор да я вършиш както трябва. Този човек е частен консултант към ССР и правомощията му засягат мен, а не теб. Показах ти документите си, момко, а след десетина секунди ще ти покажа и заповед за временно закриване на дейността поради отказ за съдействие. Така че или ще ми отговориш на въпросите, или върви да измъкнеш от леглото някой от шефовете си. За мен е без особено значение, така че изборът е твой. Кое от двете избираш?

Мъжът зад бюрото подскочи, сякаш го бяха шамаросали през лицето.

— Само минутка — изломоти и продължи да натиска копчета по екраните под ръцете си. — Вие, такава, седнете, моля.

— Благодаря — каза Ровайо иронично.

Седнаха на неудобните столове, наредени покрай стената срещу бюрото. Служителят закачи слушалка с микрофонче на ухото си и каза нещо. По просторните коридори на мола отвън край витрините на отворените магазини се мотаеше рехава, но несекваща нощна тълпа от купувачи, хората крачеха бавно и сякаш без конкретна цел в яркоцветните си дрехи, като сомнамбули или жертви на масова хипноза. Карл седеше и се опитваше, така, както го беше учил Съдърланд, да прогони обичайното презрение, с което го изпълваха подобни гледки. Не беше лесно.

„На Марс...“

„Да бе, как не.“

„На Марс нещата са различни, защото няма друг начин, разбери. — Крива усмивка, сякаш издава някаква забранена тайна. — Но и това е само временно. В дългосрочен план е също толкова неистинско, колкото и лъжите, които повтарят до безкрай в рекламите за работа по договор. Ще дойде ден, когато на Марс ще е същото като на Земята, с изключение на слабата гравитация. Проблемът е в тях, Карл. В хората. Където и да ги заведеш, с времето ще построят същата шибана игрална площадка, пълна с герои от приказките. И това е рамката, в която трябва да живееш, харесва ли ти, или не.“

Стройна елегантно облечена жена влезе през вътрешна врата зад бюрото. Шити по поръчка сако и панталон в маслиново и черно,

шикозен намек за работна униформа в кройката. Поразително красиво лице с доминиращи китайски гени, подправени с още нещо. Приблужи се до служителя на рецепцията, каза му нещо с приглушен глас, после вдигна очи към тях. Карл срещна погледа ѝ през стаята и видя в очите ѝ дълбини от спокойствие, които му подсказаха, че току-що са минали на по-горно ниво. Стори му се, че съзира подобно одобрение и в нейния поглед, после жената заобиколи бюрото и тръгна към тях. Вървеше като танцьорка, като професионален боец.

Карл се изправи — автоматично, така, както ставаш, когато някой в стаята е извадил пистолет.

Реакцията му не убягна на жената и тя изви устни в лека усмивка. Някъде на заден план в главата му, покрай вълната от предпазливост, се промъкна мисълта, че мацката наистина е много красива по типичния за Ръба азиатско-тихоокеански начин, като филмовите звезди от Свободното пристанище и жените на високи политически постове по цялото протежение на Западния бряг. Протегна ръка, първо на Карл. Ръкостискането ѝ, както и придружаващият го поглед, бяха еднакво хладни и преценяващи. Здрависа се и с Ровайо, но някак небрежно, като необходим елемент от етикета без собствена тежест.

— Добър вечер — каза тя. — Аз съм Кармен Рен, помощник-мениджър. Моля да ни извините за начина, по който бяхте посрещнати. Още не сме дошли съвсем на себе си след онова, което открихме при инсталацията на „Уорд Биосъплай“. Въпреки това сме готови да съдействаме всячески на разследването. Елате с мен, моля.

Поведе ги към вратата, откъдето беше дошла, оттам през претъпкано, складово помещение с рафтове от пода до тавана, натежали от подводна екипировка и друг хардуер с не толкова очевидно предназначение. В една по-свободна ниша Карл зърна вратите на два товарни асансьора. Във въздуха се усещаше слаба солена миризма на море. В дъното имаше още една врата, а зад нея — малък офис. Кармен Рен ги покани да седнат на двата налични стола, после издърпа за себе си сгъваща се към стената седалка. Седяха в тясното пространство с почти докосващи се колене.

— Е — бодро започна Рен. — Казаха ми, че колегите ви са получили цялата нужна им информация, но явно не е било точно така. Какво мога да направя за вас?

Ровайо погледна Карл и му кимна с иронична снизходителност. Личеше си, че още е ядосана от препирнята си със служителя на рецепцията и от загатнатото пренебрежение на Рен към нея. Карл сви рамене и поведе разговора.

— Инсталациите на „Уорд Биосъплай“ са на двеста километра северно оттук — каза той. — А преди два дни са били още по-далеч. Бихте ли ми казали защо не изчакахте „Котката“ да се приближи малко повече?

— Е. — Кармен Рен махна извинително с ръка. — Не бях дежурен мениджър тогава, така че не мога да съм съвсем точна в отговора си. Но често се случва да извършим проверка по договор преди крайния срок. Това зависи повече от наличния персонал, натоварването на хардуера, такива неща, отколкото от разстоянието до обекта. Както сигурно сте научили от рекламните ни брошури, операционният обхват на „Даскийн Азул“ може при нужда да се разшири до петстотин километра.

— И онзи ден е възникнала нужда, така ли?

— Така изглежда, да. Макар че, както казах...

Ровайо се включи в играта:

— Да, да, не сте била дежурна. Чухме ви. Кой е бил дежурен?

— Ами... Ще трябва да проверя в документацията. — В гласа на Рен се промъкна намек за укор. — Но съм почти сигурна, че колегите ви, които ни посетиха онзи ден, разполагат с тази информация.

Карл не обърна внимание на многозначителния поглед, който му отправи Ровайо, и каза рязко:

— Не ме интересува какво сте казали на Доналдсън и Кодо. Търся Алън Мерин.

Рен смръщи чело в израз на искрено объркване или в резултат на съвършен контрол.

— Алън кой?

— Мерин — каза Ровайо.

— Алън Мерин. — Рен кимна сериозно. — Доколкото знам нямаме такъв служител. Нито клиент, ако не се лъжа. Мога да...

Карл се усмихна.

— Аз не съм полицай, Рен. Не прави грешката да ме вземаш за ченге. Дошъл съм за Мерин. Ако не ми го предадеш, ще мина през трупа ти и ще си го намеря сам. Изборът е твой, но така или иначе аз

ще си свърша работата. Може да се крие ту тук, ту там из целия континент и да се снишава сред тълпата като някое преживно, щом така предпочита, но това няма да го спаси. Играта свърши. И когато пак се чуеш с него, гледай да му предадеш какво съм казал.

Рен си позволи лека въздишка, като възпитан човек, изпаднал в неприятна ситуация.

— И вие по-точно сте?

— Кой съм не е толкова важно. Ако искаш, можеш да ми викаш Марсалис. Виж, какво съм... — Той не сваляше поглед от лицето ѝ. — Аз съм вариант тринайсет, точно като твоето другарче Мерин. Това също можеш да му го кажеш.

Отбранителна усмивка се поколеба в угълчетата на устата ѝ. Погледът ѝ се плъзна настрани към Ровайо, сякаш с молба за съдействие.

— Боя се, че наистина не знам за какво ми говорите, нито кой е този Мерин. Следва също да отбележа, детектив Ровайо, че вашият колега далеч не притежава добрите маниери на другите двама детективи, които идваха преди вас.

— Той не ми е колега — с безразличие отбеляза Ровайо. — Освен това добрите маниери са му последна грижа. На ваше място бих започнала да му съдействам.

— Ние вече съдействахме всячески на...

— Спрели сте в Лима на път за тук, нали? — попита я Карл.

Този път му се стори, че смръщването ѝ е искрено.

— „Котката на Булгаков“ много рядко „спира“ където и да било, както се изразихте. През пет години ни вдигат на сух док в Свободното пристанище, но иначе...

— Не говоря за „Котката“. Говоря за „Даскийн Азул“. Имате приятели по перуанското крайбрежие, нали?

— Аз лично нямам. Не. Но някои от служителите ни може и да имат, не знам. Сигурно знаете, че „Котката на Булгаков“ има разрешителен лиценз за цялото тихоокеанско крайбрежие. „Даскийн Азул“ също има договори с перуанския сегмент. Като повечето от сродните ни фирми, базирани на платформата. И това не е тайна за никого — можели сте да го проверите във всеки корпоративен регистър.

— Да сте се виждали напоследък с Манко Бамбарен? Или с Грета Юргенс?

Още една елегантна бръчка през чистото бяло чело. Нацупени устнички и изпълнено със съжаление поклащане на главата. Дългата ѝ лъскава коса чак се разклати.

— Съжалявам, но тези имена... Не са ми познати. И все още не ми е ясно в какво точно ни обвинявате и обвинявате ли ни изобщо.

— Колко ти плащат, Рен?

Пауза. После одевешната мигновена усмивка.

— Вижте, господин Марсалис, наистина не мисля, че заплатата ми е ваша...

— Не, сериозно. Помисли си, Рен. Сигурен съм, че хората, които представлявам, ще ти се отплатят повече от щедро, ако минеш на тяхна страна. А игричката на Мерин така или иначе е на приключване. Засега още не знаем достатъчно, но и това ще стане. И когато Мерин излезе от прикритието си, аз ще съм там. Не е най-умното да се озовеш точно в тази престрелка, уверявам те.

— Да ме уплашите ли се опитвате, господин Марсалис?

— Не, апелирам към здравия ти разум. Не мисля, че си от хората, които се плашат лесно, Рен. Мисля обаче, че си достатъчно умна да разбереш кога е дошло времето да си плюеш на петите. — Втренчи се в очите ѝ. — Е, дойде.

Пак любезната тиха въздишка.

— Не знам какво да кажа, наистина. Опитвате се да... да ме подкупите ли? — Още един бърз поглед към Ровайо. — И за какво точно? Или това е стандартна процедура в службата за сигурност на Ръба?

— Вече ти казах, че не съм ченге, Рен. Аз съм като теб. Продавам се за пари и...

Рен скочи, с едно-единствено мълниеносно движение, без да се изтласка с ръка или нещо такова. В тесния офис си беше забележителен образец на физическа прецизност. Вдигна ръце пред гърдите си — типична стойка при някои от бойните изкуства.

— Край! — избухна. — Разговорът ни приключи. Постарах се да ви съдействам, детектив Ровайо, а в отговор получих само обиди и намеци. Не желая да ме сравняват с някакъв си... *вариант*. Вземете си невъзпитания генетично подобрен приятел и се махайте оттук. Ако

желаете да говорите отново с мен, свържете се с адвокатите на компанията.

— Според тебе това постановка ли беше? — попита Ровайо, докато се връщаха към хеликоптерната площадка. Още държеше малката адвокатска визитка, която ѝ беше дала Рен.

Карл кимна утвърдително.

— Искаше да ни разкара и се възползва от първата правдоподобна възможност.

— И аз така си помислих.

— Ако тя е мениджър на „Даскийн Азул“, аз съм шибана бонобо. Видя ли я как се движи?

Ровайо кимна неохотно.

— Още ли мислиш, че ме гони параноята?

— Мисля, че си...

И сякаш от нищото сред рехавата тълпа на ленивите купувачи, през тихата музика и приглушените разговори, внезапно се чу уплашен вик, а после някакъв тип ги връхлетя, висок и слаб, лицето му разкривено около раззиналата се в крясък уста, очите лъснали от омраза и от металния отблясък на спускащо се мачете.

37.

Скот Осбърн беше видял и чул достатъчно.

Почти пет месеца безделие и скука, пет месеца чакане, защото Кармен му беше казала, че така трябва. Месеци наред, докато „Котката на Булгаков“ обикаляше нагоре-надолу покрай бреговата линия на двете Америки, но навътре в океана, така че брегът никога не се виждаше, останал току отвъд хоризонта, също като Слизането в Ада, което Кармен му беше обещала, но което така и не идваше. Месеци наред в океана. Преди да напусне Републиката, Скот не беше виждал океана и да живее сред толкова много вода, седмица след седмица далеч от сушата, му изглеждаше неестествено, като нещо, с което никога няма да свикне. Понасяше го, защото така трябваше и защото когато Кармен идваше при него, цената му си струваше незначителна. Когато лягаше с нея след разговорите им, го обземаше чувството, че усеща приближаващата буря и че я приема със същата охотна болка, която го беше терзала миналото лято, преди да го прехвърлят незаконно през границата. Същото усещане, че времето ти изтича, усещане, което те кара да гледаш с нови очи на всички неща, които си приемал за дадени и които скоро ще ти бъдат отнети.

Само че бурята така и не идваше.

Вместо това чакаха ли, чакаха и животът на производствената платформа постепенно придобиваше същите мрачни пропорции, каквито придобиваше животът на всяко място далеч от дома. Мотаеше се около „Даскийн Азул“, намираше си едно-друго за вършене, поемаше всяка задача, която благоволяха да му поставят. Гледаше да не се мярка пред погледа на странника — дори сега, когато се беше научил да го нарича Мерин и коленете му не трепереха всеки път, когато погледнеше хлътналите му очи — и да не задава излишни въпроси, когато Мерин и Кармен изчезваха някъде за дълго. Ала нещо се беше случило с екстаза, изпълвал го преди месеци на изоставеното военно летище, нещо лошо.

Не можеше да е от липса на вяра, не. Молеше се повече от всякога — дори у дома в Републиката не се беше молил толкова; и се

молеше най-вече за напътствие, защото онова, което му се беше струвало толкова ясно и очевидно преди, когато главата му още беше превързана, а страхът в сърцето му — пресен и силен, сега бавно, но сигурно отстъпваше пред врява от надвикващи се гласове. Знаеше, че Страшният съд предстои, и отначало се беше изпълвал с почти самодоволно чувство на превъзходство пред другите служители и клиенти на борда на „Котката“, като ги гледаше как пропиляват в дреболии и невежество последните месеци от живота си. Но и това избледняваше бързо. Сега същото това блажено невежество го претриваше като тясна обувка, вбесяваше го толкова надълбоко, че му идеше да ги стисне за гърлата, докато се мотаеха като овце край ярко осветените витрини на мола или седяха в търбуха на „Котката“, хилеха се като идиоти и се хвалеха какво щели да направят на оная лъскава кучка Ейжа Бадауи, ако им паднала в някой асансьор. Идеше му да ги удуши със собствените си ръце, да ги удря, да смаже безумното им самодоволство, да изкрещи в лицата им: „Не разбирате ли, че е дошло времето! Той идва, не виждате ли! Ще ви претеглят на везните и греховете ви ще ударят блюдото в пода!“

Бореше се с импулса, натикваше го все по-надълбоко. Молеше се за търпение, говореше с Кармен.

Но напоследък дори и тя не му предлагаше убежището отпреди. Когато лягаха заедно, понякога му се струваше, че Кармен изпитва по-скоро досада и няма търпение актът да свърши, сякаш Скот беше валмо водорасли, заплели се около маркираща шамандура при инсталациите на Уорд. На два пъти му се беше сопвала гневно след акта, после бързаше да му се извини, разбира се, казваше му, че съжالياва, че е уморена, да, и на нея ѝ било омръзнало да чака, но така трябвало да бъде, пътят бил труден за, въ, праведните.

А и Мерин.

През последните дни ужасът от колебливата вяра го заливаше не на шега, пълзеше нагоре по ръцете му, като пътьом изправяше косъмчетата с прозрачната си милувка. Изкарваше пот по дланите му и го увиваше в саван от студен ужас, сякаш е застанал на ръба на пропаст. „Ами ако греша?“ Ами ако Кармен грешеше, ако всички те грешаха? Мерин се появяваше рядко и Скот нямаше представа какво прави през останалото време. Но когато все пак идваше, присъствието му не навяваше мисли за спасител, за Небесния цар, който се връща

триумфално в света на хората. Беше по-скоро като да се озовеш във виртуална среда с максимално опростен интерфейс, от онези базови модели, които си купуваш от магазина и след това променяш по свой вкус. Скот беше живял при едни хлапета в Свободното пристанище — те го правеха постоянно. Мерин говореше малко, още по-рядко си правеше труда да ти отговори на въпросите, обикновено седеше обвит в собственото си мълчание и зяпаше морето. Зяпаше го така, сякаш за пръв път вижда океан, и отначало това изпълваше Скот с топло чувство на съпричастие. И с мисълта, че споделената неприязън към морето може да го направи по-достоеен последовател.

Той, разбира се, знаеше, че не трябва да досажда на Мерин — това Кармен му го беше обяснила съвсем ясно. Но все пак се случваше да срещне погледа на странника в тесните коридори и складови помещения на „Даскийн Азул“ и от онова, което съзираше в очите му, го побиваха ледени тръпки. Не беше споделил с Кармен и друго — не смееше да ѝ каже как веднъж, когато Мерин пак зяпаше морето, той се приближи зад гърба му и каза най-почтително и почти без гласът му да затрепери: „Да, и на мен ми подейства така, когато го видях за пръв път. Просто не можех да повярвам, че има толкова много вода на едно място“. А Мерин се извъртя мълниеносно към него като побойник в бар, чието питие е разлял току-що; само че по-бързо, много, нечовешки по-бързо. И не каза нищо, абсолютно нищо, само го гледаше със същата празна неприязън, която беше виждал понякога в очите на Ночера, същата, но и не съвсем, защото в очите на Мерин имаше нещо толкова дълбоко, толкова студено, толкова далечно, че каквото и друго да мислеше Скот за него, вече със сигурност знаеше, че Кармен Рен му е казала истината и че Мерин наистина е дошъл тук, прекосявайки бездна, която нищо човешко не би могло да премине незащитено. Задържа поглед върху тези очи — само за няколко секунди, разбира се, защото повече не му беше по силите — и усети как студът го залива, сякаш очите на Мерин бяха отворена врата към бездната, през която е минал, за да дойде тук.

Скот стисна очи се обърна, като ломотеше неясни извинения.

„Движи се като змия.“

Докато се отдалечаваше, чу Мерин да казва нещо, което прозвуча като „при живи“, но знаеше, че не е чул добре, и побърза да заличи спомена за срещата от главата си. Ала начинът, по който странникът се

беше извъртял към него, мълниеносната скорост и отровата в погледа продължиха да го преследват. „Движи се като змия, движи се като змия“ се въртеше в главата му и тровеше мислите му. Защото противоречеше на онова, в което му се искаше да вярва.

„Страшният съд е точно това, което означава — винаги ги предупреждаваше пастор Уилямс. — Мислите си, че Бог ще дойде като някой милостив либерал от ООН и ще вдъхне в сърцата ни любов към всичко живо? Не, уважаеми, ще дойде да ни съди и да отмъсти на онези, които злоупотребяват с даровете му. Както се казва в свещеното писание — и размахваше над главата си голямата черна библия с омекнали от дългата употреба корици, — Не мир дойдох да донеса, а меч. Да, уважаеми, когато Бог дойде, ще дойде гневен, и онези, които не са живели праведно, ще познаят ужаса на неговата справедливост.“

Ужаса Скот можеше да приеме и можеше да разбере, но беше ли нормално спасителят на човечеството *да се движи като змия*?

Въпроси и съмнения се гърчеха в главата му, а Кармен се отдръпваше, все по-хладна в леглото, все по-надалеч от него. Напоследък се случваше дори да го отблъсне, да му обърне гръб с извинения, които му се струваха все по-неубедителни. Усещаше, че скоро ще дойде времето, когато...

Само че дойде друго. Дойде черният човек.

— Ти стой настрана — сопна му се Кармен, докато се обличаше по най-бързия начин. — Няма да правиш нищо, освен ако аз не ти кажа, ясно?

При вратата на миниатюрния апартамент на една от долните палуби Кармен спря, обърна се и смекчи глас с усилие, което не му убягна.

— Извинявай, Скот. Просто... знаеш колко трудно е това за всички ни. Нека аз се оправя този път. Всичко ще е наред.

Така че той остана да наблюдава мониторите и видя с очите си черния човек. Това сложи край на съмненията му и нова увереност запулсира в кръвта му. Черният човек, толкова самоуверен и арогантен, че сам се издава. „Аз не съм полицаи, Рен. Не прави грешката да ме вземаш за ченге. Дошъл съм за Мерин. Ако не ми го предадеш, ще мина през трупа ти и ще си го намеря сам. Изборът е твой, но така или

иначе аз ще си свърша работата“. Скот усети как предишното му объркване се топи като ланшен сняг. Възвърнатата увереност затъкваше с топка от щастие гърлото му, пулсираше в крайниците му.

А и Кармен, храбрата Кармен, толкова смела — сърцето му се препълни с любов и гордост, като я гледаше, — ала той знаеше, че дълбоко в себе си, съвсем сама, лице в лице с мрака, тя се страхува до смърт. Кармен, достатъчно храбра да запази тайната пред лицето на заплахите му, да издържи присъствието му, но не толкова, че да направи нужното.

„Ние имаме своята роля в това, Скот. Ти имаш своята роля.“

И сега той знаеше каква е ролята му.

Мачетето беше закрепено за един панел под леглото. Не беше казал на Кармен, но често си беше представял как врагът разбива вратата, също като безликите, скрити зад шлемовете си полицаи на ООН от том първи, книжка 56 на „Краят на дните“, и ги измъква голи и беззащитни от леглото.

Него нямаше да го измъкнат така.

Облече се, сложи си и къса престилка с логото на „Даскийн Азул“ на гърба и ръкавите. Освободи мачетето от задържащите го лепки, пъкна го под престилката и го притисна с ръка към тялото си. Погледна се в огледалото. Щеше да свърши работа — е, не пред охраната при вратите, но сред тълпата купувачи в мола никой нямаше да забележи.

Останалото беше в Божиите ръце.

Погледна се пак в огледалото, видя решителността, която се излъчваше на вълни от лицето му, и за миг му се стори, че през очите му гледа Той, Мерин, и влива в кръвта му силата и волята, без които нямаше да се справи.

Скот промълви бърза молитва и тръгна да се изправи пред черния човек.

Все едно пак се беше изправил пред онова саудитско бойно куче. Или пред Дудек и неговите арийци. Видя очите, впи инстинктивно поглед в тях и откри същата немислеца, дива омраза. Кой, по дяволите...

Нямаше време — мачетето връхлиташе отгоре. Нападателят беше едър, висок и с дълги ръце, което предполагаше само една ответна тактика. Карл се хвърли напред, под дъгата на замаха, блокира

и го подкоси, така че боят да се води на земята. Онзи обаче го изненада, като заразмахва ръце и крака досущ като обърната по гръб костенурка. Карл заби лакът в лицето му, обездвижи дясната му ръка с хватка от таниндо, изви я рязко и мачетето изтрака на пода. Онзи го уцели с коляно в слабините, не много силно, но все пак болезнено. Крещеше му нещо, някакви откачени проклетия и религиозни брътвежи. Посегна с нокти към гърлото му. Такъв стил на борба Карл не познаваше. Отблъсна ръцете му, очакваше някакъв номер. Вместо това онзи отново посегна към гърлото му. Карл направи очевидното — стисна един от пръстите и го изви. Клетвите преминаха в писък. Онзи се опита да го изрита, но Карл блокира с лекота удара, без да изпуска счупения пръст, дори го изви още малко. Нападателят му изкрещя отново и започна да се мятта като риба на сухо. На Карл му остана време да го погледне в очите и не видя там признаци за капитулация. Замахна с ръба на дланта си към гърлото му, но в последния момент отне малко от силата на удара — искаше да си поговори с този тип.

Борбата замря.

Ровайо обикаляше в кръг около тях с изваден пистолет, насочен към неподвижния човек на пода. Карл изпъшка от болката в тестисите, после стрелна с ироничен поглед пищова.

— Мерси. Малко е късно за това.

— Мъртъв ли е?

— Не още. — Карл бавно се изправи, изпъшка още веднъж и се огледа. Насъбралите се хора го зяпаха. — Изглежда е сам, а?

— Така изглежда. — Ровайо вдигна високо ръка, така че зяпачите да видят холограмата на дланта ѝ.

— Служба за сигурност на Ръба — каза високо, даже малко предизвикателно. — Има ли някой от охраната?

Кратко колебание, после набит униформен мъж със самоански черти си проби път през тълпата.

— Аз съм от охраната.

— Добре, смятай се мобилизиран. — Ровайо прочете името на картичката върху гърдите му. — Суаниу. Докладвай и поискай подкрепление. Останалите да се отдръпнат, моля.

Мъжът, нападнал Карл, започна да кашля и да се гърчи. Карл изведнъж си даде сметка, че е съвсем млад, по-млад от Дудек дори. Може и да нямаше двайсет. Плъзна поглед наоколо и видя столове и

маси от въглеродни фибри пред затворен павилион за суши. Вдигна момчето за реверите и го повлече към най-близкия стол. Тълпата се раздели да му отвори път. Клепачите на младежа потрепнаха. Карл го тръшна на стола и го шамароса силно.

— Име?

Момчето се задави и се опита да разтърка врата си отстрани, където Карл го беше фраснал преди малко с ръба на дланта си. Черният мъж го шамароса отново и повтори:

— Име.

— Не може да правите така — обади се някаква жена откъм тълпата. С австралийски акцент. Карл обърна глава с присвити очи и я погледна. Елегантна, смугла, болезнено слаба, към петдесетте. Очевидно тръгнала на пазар. Държеше две книжни торби в зелено и охра с черни дръжки и холореклама на някакъв бутик с черни йероглифи на фона на охрата.

— Що не си купите още едни обувки? — изръмжа Карл.

— Майната ти. — Дамата очевидно не смяташе да отстъпва. — Това не ти е Ръбът. Тук не може да мачкате така хората.

— Благодаря, ще го имам предвид — каза Карл и се обърна към момчето на стола. Удари го с опакото на ръката си и му разкървави носа. — Име!

— Марсалис — каза Ровайо зад него. — Достатъчно.

— Така ли мислиш?

Гласът ѝ се сниши до шепот.

— Жената е права, това не ти Ръбът. Честно казано, вече май прекрачихме границата.

Карл се огледа. Самоанският служител от охраната говореше по телефона, но не откъсваше поглед от момчето и надвисналия над него чернокож мъж. Колкото до зяпачите, те се бяха отдръпнали малко, както им бе наредила Ровайо, но изглежда, не бързаха да се разотиват. Сигурно само един на всеки десет беше видял борбата, прецени Карл, и още по-малко бяха видели предшестващата я атака с мачетето. С други думи, ситуацията търпеше широки интерпретации.

Той сви рамене.

— Ти си човекът с пищова.

— Да. И определено няма да стрелям с него по тези хора.

— Едва ли ще се стигне дотам.

— Марсалис, забрави тая работа. Нямам намерение да...

Влажна кашлица. Момчето се мъчеше да стане от стола, стиснало до болка страничните облегалки. Не откъсваше поглед от лицето на Карл.

— Черен човек — изломоти то.

Карл погледна косо към Ровайо.

— Наблюдателно дребно лайно, нали?

Ровайо направи гримаса и застана между Карл и стола. Показа холограмата си на момчето.

— Виждаш ли това? Знаеш ли какви неприятности те чакат, младежо?

Момчето я изгледа ококорено.

— Знам, че лъжеш, за да го прикриеш. Властта ти е вавилонска, думите ти са черни лъжи, зад които се крият слугите на Сатаната. Знаем кой ти е господарят.

— Направо върхът.

— Марсалис, млъкни за малко, ако обичаш. — Ровайо прибра пистолета и изгледа момчето с ръце на кръста.

— Ти си от Джизъсленд, нали? Незаконен имигрант? Имаш ли си представа колко бързо мога да те пратя обратно в милата ти родина?

— Аз не отговарям пред вашите закони. Не скланям глава пред Мамон и Белиал. Аз съм избран. — В ярката светлина на мола бледото лице на младежа лъщеше от пот. — Аз минах от другата страна.

— Това никой не го оспорва — уморено подхвърли Карл.

— Марсалис!

— Хайде стига! Не теб нападна с шибаното мачете.

Момчето се опита да стане. Ровайо го блъсна нетърпеливо с ръка в гърдите — столът се плъзна половин метър назад под тежестта му — и го посъветва:

— Налягай си парцалите.

В очите му избухна ярост. Гласът му се извиси.

— *Вие сте измамни съдии. Фалшиви правораздавници, сарафи, тънеци в смрадливите грехове на плътта и развалата.* — Виковете излизаха от устата му на тласъци, сякаш от нея бълваше нещо дълго потискано. — *Не ще ме отклоните от правия път, не ще ме над...*

— Искаш ли да му затворя устата?

— ... *виете, аз съм отвъд вашите капани. Страшният съд...*

— Не, майната му, не искам. Искам да...

— ... идва. Той е тук! Той е жив, от плът и кръв, между нас! Познавате го под името Мерин, но всъщност не знаете нищо, той е...

Тирадата позагуби от силата си, когато Карл и Ровайо едновременно впиха с подновен интерес погледи в момчето.

— ... пълководецът на небесните легиони — завърши младежът малко несигурно.

— Мерин е тук? — попита Карл. — На „Котката“? Сега? Момчето стисна устни. Карл рязко се обърна към Ровайо. Тя вече вадеше телефона си.

— Можеш ли да затвориш платформата?

— Това правя. — Вече набираше. Вдигна телефона до ухото си и погледна Карл. — Алкатрас може да наложи възбрана върху приходящия и изходящия трафик. Сигурно ще се наложи да изкарам от леглото двама-трима от шефовете, но...

Телефонът изпука, после се чу глас. Ровайо го прекъсна.

— Алисия Ровайо, отдел „Специални случаи“. По най-бързия начин ме свържете с дежурния офицер в Алкатрас.

Пауза. Съвсем съзнателно Карл обърна гръб на момчето и попита небрежно:

— Ще можем ли да ползваме сателит?

Ровайо кимна.

— Все трябва да има някой в района. Ако не е от нашите, ще наемем сателитно време. Малцина отказват на специалния отдел. Ало? Да, обажда се Ровайо, слушай...

— Хей! Не!

Карл нямаше нужда от анонимния вик. Таниндо, така както го преподаваше Съдърланд, развиваше силно чувство за чуждо присъствие, почти като допълнително сетиво, а мрежата имаше грижата за фината настройка. Усети момчето да става от стола, без да се обръща, за да го погледне. Въпреки това се обърна, почти лениво, и определи в движение най-добрия път за бягство. Момчето беше вече извън прекия му обсег и тичаше към един страничен коридор. Размахваше ритмично ръце, с отметната назад глава, набираше отчаяно скорост. Не беше зле предвид всичко останало.

Карл видя как Ровайо застива и млъква напред изречението. Посяга към прибраното си оръжие. Той вдигна ръка да я спре и

поклати глава.

— Остави го. Аз имам грижата.

— Но ти...

— Спокойно. С това си изкарвам прехраната — да тичам след идиоти.

После се извърна. Добре би било пищовът да е у него, но нямаше време да я уговаря...

— Ще избяга — извика австралийката.

Карл я стрелна с убийствен поглед, след което се задвижи. Бавен бяг, преминаващ постепенно в спринт, набиращ скорост и целенасоченост, фината интензивна настройка на лова.

Време беше да намери Мерин и да приключва.

38.

Болезнено будна и съсипана от часовата разлика до степен, която дори синаптикът не можеше да пребори, тя седеше до прозореца на хотелската стая и зяпаше залива. Колински привилегии — апартамент на последния етаж и великолепна гледка. Маршируващите светлинни по моста над залива водеха неизменно погледа ѝ към Оукланд, който разстилаше собственото си нощно сияние от прибой до хълмовете на хоризонта.

„Тъпа шибана простотия!“

Нортън искаше да обявят издирване в рамките на града със заповед за задържане, но нито тя, нито Койл проявяваха интерес. И двамата много добре знаеха къде е Марсалис и това, че е изчезнал без разрешение, беше най-малкият проблем. Ровайо не вдигаше телефона си и значението на този факт беше отпечатано върху лицето на другия инспектор от ССР като синина от улично сбиване. Севги не знаеше дали Койл и Ровайо са имали интимна връзка на един или друг етап от познанството си, но бяха партньори, а това често беше по-важно от другото. Предполагаше по-голямо доверие и лоялност — обикновено не очакваш от креватните си партньори да ти спасяват кожата с риск за собствения си живот. Докато работеше в нюйоркската полиция, Севги беше натрупала своя дял неблагоприятности с колеги от другия пол, но никога не беше минавала тази граница с партньорите си, не поради липса на изкушение, а защото би било адски глупаво. Все едно да отидеш с някой от мощните катери на крайбрежната охрана в плитките води край туристически плаж. Предварително си наясно, че ще заседнеш.

„Не като сега, така ли, Сев — подметна ѝ подигравателно синаптикът. — Този път владееш положението сто процента, нали? Дълбоки води и попътен вятър.“

„О, я млъкни!“

Не беше сигурна от колко време стои тук и зяпа обсипаната със светлинки нощ. Някой затропа по вратата.

— Севги?

Тя примигна. Беше гласът на Нортън, приглушен от звукоизолираната врата и леко завален. Бяха поседели в хотелския бар, но почти не бяха докоснали питиетата си, нито бяха говорили много. Поне тя си беше мислила, че и Нортън не набляга на питието си като нея, докато той не каза тихо и изневиделица: „Точно като кокаин, нали? Приспива защитните ти сили и подлага сърцето ти на твърде голямо напрежение“. Тя го изгледа подозрително — знаеше, че е уцелил право в десетката, но конкретното значение на думите му ѝ убягваше. „Не знам за какво си мислиш ти, Том — беше му отговорила студено. — Но лично аз си мисля за Хелена Ларсен и че още не сме хванали убиеца ѝ“. Беше лъжа само наполовина. Обещанията, които беше дала още през юни на себе си и на осакатения труп, натежаваха като воденичен камък на шията ѝ всеки път, когато ги допуснеше на преден план.

После беше дезертирала и бе оставила Нортън да кисне сам в бара. И той, изглежда, здравата се беше накиснал.

— Сев. Чуваш ли ме?

Тя въздъхна и тръгна към вратата. Нортън се беше опрял с една ръка на рамката, не чак толкова пиян, колкото ѝ се беше сторило по заваления говор.

— Да, чух те — каза тя. — Какво става?

Той се ухили.

— Нещо, което адски ще ти хареса. Койл се обади току-що.

— И? — Обърна се. — Влизай. Какво е станало? Щурмувал е апартамента на Ровайо и е измъкнал Марсалис от леглото ѝ?

— Не точно. — Нортън я последва и я изчака да се обърне към него. Продължаваше да се хили като идиот. Тя скръсти ръце.

— Е?

— Ровайо и Марсалис щурмували „Котката на Булгаков“, после се натресли в офиса на „Даскийн Азул“ и извили някоя и друга ръка. В резултат на което някакъв тип нападнал Марсалис с мачете.

— Какво?!

— Без майтап. Ровайо се обадила по спешност в службата и поискала блокада на цялата платформа, а Марсалис преследва онзи с мачетето из търбуха на „Котката“, защото смята, че всичко това е част от сложна конспирация, която ще го отведе до Мерин.

— Не може да бъде.

— Де да беше така.

— Добре де... а Койл къде е в момента?

— Пътува насам. Тръгнал беше да се присъедини към купона начело на банда мъжаги от службата за поддържане на обществения ред, но аз един вид настоях да мине и да ни вземе пътьом.

Севги грабна якето си от леглото.

— Не му е стигнало само да я изчука, по дяволите! — измърмори и изведнъж си спомни, че не е сама.

Нортън се престори, че не я е чул.

Във вътрешността на „Котката“ Карл откри неочаквано и любопитно облекчение. Тук поне нямаше магазини.

Краткосрочната му памет изплю забърсани в движение образи на безкрайни коридори и сменящи се витрини в такова несметно количество и разнообразие, че индивидуалните им послания се сливаха в неясен, но ясно доловим модел на изкушение. Дрехи зад стъкло, музейни сбирки — изящно ненатрапчиви или крещящо кичозни според дивеча, за който бяха предназначени. Разнообразна по размер и дизайн техника под меко рекламно осветление. Храна и напитки, изложени в холографско-реални рогове на изобилието, замислени да имитират някакъв призрачен спомен за улични пазарчета. Психовещества, раздути в холовитрините си до размери, в които хапчетата и съответните им молекули започваха да приличат на фетишизираните стоки в магазините за техника. Услуги и невеществени стоки, рекламирани чрез мащабни кинематографични образи, които на пръв поглед нямаха нищо общо с предлагания продукт. И всичко това ниво след ниво, алея след алея в лабиринт от коридори, асансьори и стълбища, ярко и безкрайно.

Той спря да им обръща внимание, съсредоточен върху момчето с мачетето, което преследваше на минималната дистанция, възможна сред рехавата нощна тълпа.

Отдавна беше установил, че когато ги преследват, непрофесионалистите често поглеждат назад в ранните етапи на гонката, но бързо набират самоувереност, ако преследвачът им не се вижда на хоризонта. Сигурно имаше нещо общо с еволюцията — щом големият хищник не те е пипнал през първите няколко секунди, значи най-вероятно се е отказал от лова. Във всеки случай номерът беше да

се държиш на разстояние, докато плячката ти придобие въпросната самоувереност, след което да я последваш до леговището ѝ. Тази тактика рядко се проваляше.

Не би се отказал от малко по-добро прикритие естествено. Но по това време на нощта в мола нямаше много хора, а и те бяха типична за Ръба смесица, което означаваше, че черните и белите лица се срещаха много по-рядко от азиатските и латиноамериканските. На всичкото отгоре момчето с мачетето, изглежда, изпитваше особено отношение към цвета на кожата му. Може би се дължеше на обичайната расова омраза — момчето все пак беше от Джизъсленд, а и кълнеше като побеснял проповедник, — но дори и без този утежняващ положението фактор пак щеше да се оглежда през рамо за черно лице, каквито нямаше много в тълпата. В идеалния случай щеше да зърва по няколко черни лица, да се спича от ужас и после да се отпуска, разбрал грешката си. Колкото по-често се случваше това, толкова повече щеше да отслабва адреналиновата му реакция при вида на черна физиономия и толкова повече щеше да се отпуска.

Карл поизостана, следеше момчето в огледалните повърхности и свързаните към камери монитори в мола. Постепенно трескавият бяг и постоянното обръщане назад намалиха интензитета си до по-бавно и целенасочено придвижване през тълпата. Вместо да се обръща с цяло тяло, момчето само се озърташе често през рамо, а скоро и не толкова често. Карл скъси леко дистанцията, като се възползваше от прикритието на по-гъстите групи купувачи и присвиваше колене да прикрие ръста си, когато в групата пред него нямаше високи мъже.

А после магазините започнаха да оредяват.

Бавно, но сигурно се бяха придвижвали към по-долните нива, ту по лъскави мраморни стълбища, ту с още по-лъскавите асансьори, все надолу и надолу. Отначало Карл си помисли, че момчето се е насочило към офиса на „Даскийн Азул“, но това ниво скоро го подминаха, а не смяташе, че момчето притежава уменията или присъствието на духа да го поведе в лъжлива посока и после да се върне по собствените си стъпки. Цените зад витрините ставаха по-ниски. Появиха се и празни търговски обекти с обяви, че се дават под наем. Качеството на холограмните реклами спадна рязко, стоките и начинът на предлагането им намирисваха на имитации, не особено добри копия на онова, което се предлагаше по горните етажи. Предлаганите услуги

вече не изглеждаха толкова привлекателни, или поне не толкова добре рекламирани. „Скапи кучката: разпродажба“ гласеше евтин неонов надпис. Нямаше представа за какво става въпрос, а честно казано, не искаше и да знае. Другаде някой беше очертал със спрей огромен четириъгълник върху витрината на празно магазинче и го беше запълнил с думите: „КУПИ И УМРИ — СЛЕДВА ДЕКОРАЦИЯ“. Никой не си беше направил труда да го изчисти.

Момчето свърна вляво от потока купувачи и пое по поредното стълбище. Този път нямаше мрамор, само най-обикновен метал за служебни нужди, и никой друг не го използваше в момента. Когато стигна до стълбището, Карл чу стъпките на момчето да потракват надолу.

„Мамка му!“

Изчака металното дрънчене да престане, после заслиза на свой ред, като се стараеше да не вдига шум. В края на стълбите имаше жилищен сегмент с ниски наеми, обикновени зелени врати в пуст коридор със сивкави стени, нашарени с неумели графити, които единствени излъчваха някаква жизнерадост в тази мрачна среда. Усещаше се равномерно боботене, което говореше за тежки машини някъде наблизо. Подът беше мръсен, целият на петна и в прах, който хрущеше под краката, по-едрите боклуци бяха сметени до стените — от механични почистващи колички или от самите обитатели. Явно доказателство, че нанохигиенните системи не стигат до долните нива. Същото навярно важеше и за всичко останало, включително и за хората, освен за онези, които живееха тук или идваха при свои познати.

Което, разбира се, го правеше идеалното свърталище за Мерин.

Коридорът беше празен. Само редици затворени врати и нито помен от момчето с мачетето. Друг коридор пресичаше перпендикулярно този малко по-нататък, но и в двете разклонения картинката се оказа същата. Подсиленото от мрежата напрежение започна да намалява, когато стана ясно, че плячката му се е покрила. Карл се постара да прогони чувството за поражение и тръгна по левия коридор, наострил слух за гласове или стъпки на фона на шума от мощните двигатели. Ясно му беше — „Знам, по дяволите, много добре го знам“, — че вратите най-вероятно разполагат с охранителни камери и че ако плячката му се е свряла в някой от останалите зад гърба му

апартаменти с впит в екранчето на охранителната система поглед, рискът да бъде забелязан се увеличава с всяка подмината врата.

Въпреки това продължи напред. Момчето с мачетето като нищо може да се беше добрало до друго оръжие и да замисляше ново нападение срещу „черния човек“.

На следващата пресечка видя закачено на стената табло с плансхема на жилищния отсек, разгледа го и бързо получи представа за общото разположение на коридорите и апартаментите. На стената до картата беше написано: „Уви, вече си тук — оправяй се както можеш“. Карл се ухили напук на всичко и се върна по стъпките си с намерението да претърси мястото както трябва. Поне щеше да си запълни времето, докато онези от ССР се стовареха върху платформата. Оставаше му само да се надява, че блокадата ще сработи.

Зад него се чу щракане на дезактивираща се ключалка. Той се завъртя и приклепна в движение, но видя само някаква жена, която излизаше заднишком през отворената врата. Облечена беше в работен комбинезон с лого, което не му беше познато; ситно къдравата ѝ коса беше стегната на опашка. Смугла кожа на човек с европейско-индиански произход и незапалена цигара в ъгълчето на устата. Докато се обърне към него, вече бе лепнал на лицето си приветлива усмивка.

— Здравейте.

Тя го изгледа преценяващо от главата до петите.

— Какво, да не се изгубихте?

— Май да. — Усмихна се още по-широко. — Трябваше да се срещна с един приятел, работи за „Даскийн Азул“, но или аз съм сбъркал на някой завой, или той.

— Верно?

Гледаше якето му и надписа „С(т)игма“, осъзна Карл. Съмнителната слава на корпорацията може и да не беше стигнала толкова далеч на запад, но трябваше да си напълно имунизиран срещу новинарските емисии на континентална Америка, за да сбъркаш кройката на якето и ярките кантове по дължина на ръкавите. Той въздъхна.

— Опитвам се да си намеря някаква работа, сецате се — каза унило. — Онзи тип каза, че може да ми уреди нещо, почасово.

Още един преценяващ поглед. Жената кимна, извади цигарата от устата си, обърна се и махна с нея назад към ъгъла с таблото.

— Виждате ли онзи завой надясно? Завивате по коридора, вървите направо две пресечки, после наляво. Там е херметическата преграда и товарното на десния борд. Мисля, че „Даскийн Азул“ имат там два сухи дока. Не сте много далеч, сигурно сте сбъркали стълбището от горното ниво.

— Така трябва да е станало. — Позволи на събудилата се мрежа да изплува като нотка на нетърпение в гласа му. — Много ви благодаря.

— Няма проблем. Вземете — каза тя и му подаде цигарата с лек наркотик. — Ако получите работата, изпуснете я за мое здраве.

— О, не, не е нужно да...

— Вземи я, човече. — Държа я пред него, докато той не я взе. — Да не мислиш, че не съм била в твоето положение?

— Благодаря. Наистина ви благодаря. Обаче по-добре да...

— Да. Не е хубаво да се закъснява за събеседване.

Той се ухили и кимна, обърна се и бързо закрачи към ъгъла. Веднага щом сви зад завоя, ускори крачка до равномерен бяг.

„Представете се.“

„Тук Диамант Гуава. Разкрити сме, Контрол Жило. Повтарям, разкрити сме. Небесният е изложен на риск в най-добрия случай и напълно уязвим в най-лошия. Не знам какви ги мислите там, по дяволите, но тук сме в задънена улица. Нямаме прикритие, нито стратегия за изтегляне с реални шансове за успех. Моля за незабавно извеждане от района.“

Херметическата преграда беше от, черна нановлакнеста материя, гладка, лъскава и толкова различна от сивкавите стени на жилищния отсек, колкото купената му от „Хилтън“ риза се различаваше от затворническото яке, което носеше отгоре ѝ. Означения в яркожълто бележеха изходните люкове. Ако се съдеше по вида им, можеше да са кодирани на молекулярно ниво — заключване, при което ключалките и пантите се сливаха в едно с гладката повърхност на люковете. Карл мина през един от тях, внезапно пронизан от спомени за Марс. Чак сега си даде сметка, че обстановката под търговските нива на

платформата го е тикала все в тази посока. Към живота на Марс. От мизансцена, та до дружеското отношение на услужливата метиска и подарената цигара.

„Мислиш си, че всичко това няма да ти липсва — беше му казал с усмивка Съдърланд. — Точно обратното, приятел. Почакай и ще видиш.“

От другата страна на преградата се намираше товарният отсек дясно на борд.

Не стъпваше за пръв път на производствена платформа, но явно беше забравил мащабите. Стоеше до парапета на мостика с чувството, че гледа към огромен завод за тестване на кабелно задвижвани механизми. Товарното пространство представляваше петдесетметров наклон над нивото на океана, плюс огромен покрив от същия нановлакнест материал като херметическата преграда, чийто купол се издигаше толкова високо над главата му, че можеше да мине за купола на нощно небе. Врязаните в основата на всичко това над десет кабелни писти водеха от океана към дъната на щръкналите сухи докове, които обслужваха. Кабелите от нановлакно лъцяха в каналите си като източени захарни пръчки, изглеждаха нови и мокри под силната светлина на лазерните арки отгоре. Застопорените на различна височина между морето и входните отвори на доковете пускови шейни поддържаха разнообразни по тонаж и форма плавателни съдове. Стоманени мостици и стълби със солидни парапети се спускаха покрай кабелните писти за по-лесна поддръжка и свършваха при външните ръбове на доковите съоръжения горе. Кранове и пилони стърчаха от наклонените повърхности като от вдлъбнат игленик. Миниатюрни човешки фигурки пълзяха нагоре и надолу и приглушените им подвижвания отекваха в пещерно студения въздух. Карл огледа доковете за логото на „Даскийн Азул“, откри го върху шестия и хукна натам.

„Диамант Гуава?“

„Още се държим.“

„Не сме в състояние да ви помогнем, Диамант Гуава. Повтарям, не сме в състояние да ви помогнем. Предлагаме...“

„Какво? Ах ти, лайно смрадливо, гледайте да направите нещо, иначе...“

„Появиха се неочаквани усложнения при нас. Не сме в състояние да действаме. Съжалявам, Диамант Гуава. Ще трябва да разчитате само на себе си.“

„Адски ще съжаляваш, ако се измъкнем оттук цели, обещавам ти.“

„Повтарям, Диамант Гуава, не сме в състояние да действаме. Предлагаме да прибегнете до «Гущер» незабавно и да напуснете «Котката на Булгаков». Може би още не е късно.“

Пауза.

„Смятай се за мъртвец, Контрол Жило.“

Статичен шум.

Почти беше стигнал до сухия док на „Даскийн Азул“, когато кабелите внезапно оживяха — с пронизителен вой. Менящото се осветление върху черната нановлакнеста материя в дълбоките канали създаваше впечатлението за нещо, което се топи и тече. Карл долови промяната в рева на двигателите — преминаваха на по-мощна тяга. Някъде в ниското една прикрепена към спускателна шейна миниподводница се разтресе и пое нагоре.

„Започва се.“

Все още се намираше на първото ниво за достъп, зад и три метра над редицата покрити докове. Ниски стъпала тръгваха от мостика, на който стоеше, спускаха се и стигаха до друг мостик, на по-ниско ниво, който свързваше отделните докове. Карл затича. Под стъпалата имаше вертикална стълба към наклонената повърхност, в която бяха вградени кабелните писти.

По покрива на „Даскийн Азул“ имаше люкове, но те най-вероятно бяха запечатани отвътре, а дори да не бяха, този път за достъп беше най-сигурният начин да го надупчат с куршуми. Карл намали до лек спринт, приведен ниско, свърна зад ъгъла на дока и заслиза по стълбата отстрани. Острото жужене на навиващия кабелите двигател се чуваше през стената досами ухото му. В гофрираната сплавна повърхност имаше две малки прозорчета и затворена врата в края на стълбата. И оттук достъпът нямаше да е лесен. Той спря и

прецени възможностите си. Нямаше оръжие, нямаше представа за вътрешното разположение на покрития док. Нито срещу колко служители на „Даскийн Азул“ може да се изправи и с какво може да са въоръжени те.

„Да, сега е моментът да спреш и да изчакаш хората на Ровайо.“
Но вече знаеше, че няма да го направи.

Изпълзя под един от прозорците, надигна предпазливо глава встрани от рамката, колкото да си осигури тесен кос поглед към вътрешността на помещението. Чист, добре поддържан под, подпрени на стената гумени лодки и друга екипировка с не толкова очевидно предназначение, лазерни осветителни панели по тавана и стените. Тромавата снага на лебедковия механизъм при отвора към пистата и четирима души, скупчени около него. Присви очи — стъклото на прозореца беше мръсно, а лебедковият механизъм блокираше част от осветлението. И четиримата бяха с якета на „Даскийн Азул“; виждаше ясно лицето само на един от тях — непознат. Ала профилът на този до него бе на момчето с мачетето, то жестикулираше трескаво и говореше на някаква жена, в която Карл веднага позна Кармен Рен — по стойката и фигурата, още преди да е видял лицето ѝ. Държеше телефон, но явно не го използваше, защото ръката ѝ висеше до тялото.

Четвъртият беше с гръб към прозореца. Имаше дълга, прибрана на хлабава опашка коса, почти до раменете. Карл съсредоточи погледа си върху него и внезапно нещо натежа в гърдите му. Не беше нужно да вижда лицето. Същия човек беше видял да се отдалечава, съзрял го беше през мисления поглед на н-джина в мъртвешки тихите коридори на космическия кораб. Беше го видял да спира, да се обръща и да вдига поглед към камерата, сякаш е знаел, че Карл непременно ще види записа.

Огледа се и сега, сякаш някой го беше извикал по име.

Карл дръпна светкавично главата си, но не и преди да е зърнал за част от секундата изпитите черти, сега сякаш с малко повече плът по костите, но все така с хлътнали бузи и кух поглед. Мъжът гледаше към вратата, воден навярно от неясна интуиция, събудена от погледа на Карл.

Алън Мерин. Върнал се от Марс.

Карл седна на стъпенката, бесен. Ако хаагът беше у него, ако пистолетът на Ровайо беше у него, ако изобщо имаше някакъв пищов,

щеше да нахлуе през вратата и за нула време да сложи край на всичко. Мрежата на Мерин и инстинктите му на тринайска, бойните умения на Кармен Рен, неизвестната величина, която представляваха останалите служители на „Даскийн Азул“, и всичките оръжия, с които може би разполагаха четиримата — всичко това нямаше да има никакво значение. Щеше да нахлуе с автоматична стрелба с цел максимално поражение, а трупове ще да броей после.

Невъоръжен обаче си беше чиста проба труп.

„Къде сте бе, шибани служби за сигурност?!“

Спомни се казаното от Ровайо. „Алкатрас може да наложи възбрана върху приходящия и изходящия трафик. Сигурно ще се наложи да изкарам от леглото двама-трима от шефовете, но...“

„Но без полза. Мерин и другарчетата му ще се измъкнат още преди въпросните шефове да са си отворили гуреливите очи...“

Миниподводницата се издигаше с шейната си по кабелната писта.

После спря.

Карл надникна през стоманения парапет на мостика. Спускателната шейна беше на цели двайсетина метра под дока, стоеше си там и не помръдваше. Двигателят на лебедковия механизъм все така работеше, но звукът му се беше променил. Лъскавият черен кабел не помръдваше в канала си. Механизмът беше заял.

Карл плъзна поглед наляво и надясно по товарния наклон и видя, че навсякъде е същото. Нито един от кабелите не се движеше.

„Блокадата“. Явно беше подценил службата за сигурност на Ръба.

Усети какво предстои — с малка, но достатъчна преднина. Отдели се от стената и присви колене в бойна стойка, а после вратата, на три стъпенки под него, се откряна. Мрежата пулсираше бясно в тялото му. Първа излезе Рен, другите вървяха плътно зад нея.

— ... ще освободим ръчните спирачки на шейната и ще се спуснем с нея надолу. Няма друг на...

Видя го и млъкна. Той скочи.

Броят им работеше в негова полза. Връхлетя върху Рен и я събори назад. Момчето с мачетето изрева и посегна, да го удари, но замахът му беше безнадеждно широк. Карл блокира, удари високо с лакът и блъсна момчето към двамата мъже зад него. Тримата

политнаха назад през тясното пространство на вратата. Непознатият служител на „Даскийн Азул“ извика и заразмахва тромаво някакво оръжие. „Махнете се от пътя ми, дръпнете се, мамка му“, това викаше. Оръжието беше харпун за акули, видя Марсалис, и стомахът му се сви. Използва докрай инерцията от атаката си, така че и тримата загубиха равновесие. Стисна ръката на онзи с харпуна, изви я рязко, докато мъжът не се свлече на пода от болка, последва го и заби коляно в корема му. Напипа точката за натиск на китката му и дръпна отново. Харпунът стреля и убийственият му заряд отвори назъбени дупки в тавана под съпровода на кухо метално дрънчене. Карл издърпа харпуна, насочи го от упор и натисна спусъка. От кръста нагоре мъжът изведнъж се превърна в каша от разкъсана плът и натрошени кости. Плисналата кръв окъпа Карл от главата до петите.

Усещането за близост го предупреди за присъствие вляво. Карл скочи и се извъртя с утроена от мрежата скорост, докато още мигаше, за да махне кръвта от очите си. Момчето с мачетето налетя на харпуна с крясъци за богохулство и адски огънове. Този път Карл натисна спусъка чисто рефлексивно. Ударът запрати момчето назад към отворената врата и го разкъса още във въздуха. Крясъците замлъкнаха рязко, а стената край входа се обля в кръв. Карл зяпна при вида на пораженията, които беше нанесло оръжието...

... и Мерин го нападна във фланг. Блокира оръжието му по същия начин, по който Карл го беше отнел от първоначалния му собственик. Карл изръмжа и остави атаката на другата тринайска да понесе и двамата в тромав пирует. Напрегна мишци да задържи зейналото дуло на харпуна далеч от себе си. Заходи за хвърляне от таниндо, но Мерин явно познаваше хватката. Политнаха отново, краката им — близо до ръба на отвора към пистата долу.

— От доста време те търся — процеди Карл през зъби.

Мерин заби пръсти в китката му. Карл вдигна с последни сили ръце и пусна харпуна през дупката в пода. Оръжието се удари в наклона отдолу и се затъркаля с дрънчене. По-добре така, отколкото да се търкаля някъде близо до Рен. Карл пробва друга техника, с която да пробие захвата на Мерин, успя да отстъпи назад от отвора и замахна с лакът към корема на другия мъж. Тринайската отби с лекота удара, подкоси Карл, като изрита глезена му с пета, и двамата се строполиха на пода. После замахна на свой ред с лакът и удари силно Карл в

скулата, натисна го по гръб и го погледна в очите с озъбена вълча усмивка.

— Не прекосих бездната, за да ме убият като някое преживно — изсъска. — Като теле в кланица. Ти просто не разбираш кой съм аз.

Опря подлакътницата си в гърлото на Карл и натисна, за да смаже ларинкса. Карл, който още виждаше звезди посред бял ден, прибягна до единствената останала му опция — запъна единия си крак в пода, завъртя се и прекатури и двамата през ръба.

Не паднаха от много високо, най-много три метра, колкото беше височината на спускателната шейна. Но ударът при падането ги раздели и те се затъркаляха поотделно. Двайсетина метра по-надолу ги чакаше солидният стоманен корпус на блокираната шейна. Сблъсъкът щеше да е болезнен.

Карл успя да овладее донякъде търкалянето си, така че да се свлича с краката напред, и се опита да запъне стъпало в канала с кабела. Подметката му засвири по нановлакнестата материя, забави го, но не много. Мерин се хлъзгаше недалеч от него, застигна го, стисна в движение дрехата му, изпревари го и го повлече надолу. Карл ритна, не уцели и продължи да се пързая след другата тринайска. Шейната растеше заплашително насреща му, гушнала в масивните си стоманени щипки елегантния корпус на подводницата. Мерин се удари пръв, преодоля шока с бързина, която можеше да осигури само мрежата, и се задържа прав за един от зъбците на щипката. Обърна се да посрещне Карл с ужасната си усмивка. Карл изпадна в паника, заби силно пета в кабелния канал и се опита да седне, докато коляното му се свиваше, поемайки натиска. Явно беше нацелил скоба или някаква подпора. Така или иначе, хлъзгането му спря рязко на два метра от шейната. Инерцията повлече горната част на тялото му почти до изправено положение и го засили към Мерин като неопитен кънкьор, който се мъчи да запази равновесие. Другата тринайска зяпна объркано, защото му влизаха от невъзможна височина. Карл замахна с юмрук, воден от рефлекс, за чието съществуване не беше подозирал, и го заби странично във врата на Мерин с цялата сила, на полета си.

Едва не си счупи китката.

Пресилената става изпука силно, но болката се изгуби на фона на свирепия екстаз, когато Мерин изхърка задавено и се свлече. Инерцията го завъртя около оста на удара и Карл се удари силно в

подводницата. Мерин понечи да блокира, но вяло. Карл проби с лекота блока, стисна с две ръце главата на другата тринайска и я заби странично, с всички сили, в зъба на шейната. Мерин нададе задавен, яростен стон и замахна с ръка. Карл избягна удара и отново наби главата му в металния ръб... и пак... и пак...

По някое време усети, че противникът му се е отказал окончателно от борбата. Това не го спря.

Спря чак когато по сивия корпус на подводницата и по собственото му лице плисна топла кръв.

39.

Севги слезе по стълбата на обляния от прожекторите на криминалистите мостик — вече подготвяха местопрестъплението за обработка. Службите за сигурност бяха оградени с кордон целия товарен отсек дясно на борд — прибрали бяха всички за разпит, после бяха наложили тотална блокада. Униформени полицаи стояха при всички точки за достъп по високите мостици, а една източена като акула черна патрулна моторница обикаляше покрай открития док. Помалки надуваеми лодки обточваха долния край на пистовия наклон като оранжеви водорасли и се люлееха на вълните. Атмосферата под куполообразния покрив кънтеше кухо и внушаваше усещането за нещо изпразнено и приключено.

Севги измъкна служебната си карта и я показа на дежурната при сухия док на „Даскийн Азул“. Остана изненадана от смътния пристъп на носталгия по дните, когато беше достатъчно да вдигне ръка, за да покаже вградената в кожата на дланта си холограма на нийоркската полиция. По дните, когато беше ченге. Униформената жена я погледна безстрастно.

— Да, какво искате?

— Търся Карл Марсалис. Казаха ми, че е някъде тук.

— Марсалис? — Жената я изгледа объркано, после загрея. — О, говорите за изрода? Онзи, на когото трябва да благодарим за всичко това?

Мислите на Севги бяха твърде объркани, за да търси сметка на полицайката за сбърканата ѝ терминология. Затова само кимна мълчаливо. Жената посочи към наклона долу.

— Седи ей там, на онази празна шейна, напреко на съседната писта. Тъкмо се канех да го отведа за разпит, но някаква клечка от отдела за специални случаи каза да го оставя на мира и че можел да си седи там колкото иска. — Махна уморено с ръка. — А коя съм аз да споря със специалния отдел, нали така?

Севги измърмори нещо в знак на съпричастност и пое надолу по стълбата покрай пистата на „Даскийн Азул“. Когато се изравни с

празната шейна на съседната писта, се наложи да прекоси почти на четири крака разстоянието дотам, като на два пъти едва не падна, толкова стръмен беше наклонът. Стигна до шейната и се хвана с огромно облекчение за един от зъбците.

— Хей — извика глуповато.

Марсалис обърна глава и очите му се разшириха от изненада. За пръв път го виждаше в такова неведение за заобикалящата го среда и това я потресе много повече, отколкото появата ѝ беше изненадала него. Зачуди се дали пък Марсалис не е в шок. Дрехите му целите бяха в засъхваща кръв, на големи петна, по лицето му още имаше тъмни следи там, където не беше успял да я изчисти.

— Как си? — попита тя.

Той сви рамене.

— Няколко натъртвания. Нищо сериозно. Ти кога дойде?

— Преди малко. Бях горе и се разправях с шефовете на „Даскийн Азул“. — Севги се изтегли върху шейната, намести се с гръб към зъбеца до Марсалис и провеси крака надолу. — Е. Оказа се, че си бил прав.

— Аз и генетично заложената ми параноя.

— Недей да злорадстваш, Марсалис. Не ти отива.

— Е, целта ми не е да вкарам нещо в леглото.

Тя го стрелна с кос поглед.

— Да, сигурно си се наситил вече за тази нощ.

Той отново сви рамене, но не я погледна.

— От „Даскийн Азул“ твърдят, че не били знаели нищо — каза тя. — От тяхна гледна точка, Мерин, Рен и Осбърн са били обикновени наемни служители, чиито договори се подновявали ежемесечно, стига междуременно да не възникнел проблем, а такъв нямало. Лъжат, та се късат, но не знам дали от ССР ще успеят да го докажат.

— Осбърн?

— Младежът, който ти е скочил с мачетето. Скот Осбърн, незаконен имигрант от Джизъсленд. Криминалистите смятат, че е бил един от служителите на „Уорд Биосъплай“, които са избягали при появата на Мерин. ДНК-то му съвпада с улики, открити в офисите на Уорд.

Марсалис кимна.

— А Рен?

— С нея е по-трудно. Не са открити нейни генетични следи при Уорд, така че тя или някой друг вероятно се е върнал да почисти. Но показанията на очевидци сочат, че и тя е била там.

— А генетичните следи тук? Обработиха ли ги вече?

— Още не са. — Тя пак го погледна, любопитно. — Нещо не ми изглеждаш особено щастлив.

— Защото не съм.

Тя се намръщи.

— Свърши се, Марсалис. Вече можеш да се прибереш у дома. В Лондон при любимите си самодоволни европейци.

Той вдигна вежда и насочи поглед към океанската шир.

— Какъв късмет, а?

Изведнъж сърцето ѝ се качи в гърлото и тя реши да заложи на иронията.

— Какво, ще ти е мъчно за мен ли?

Сега вече той се обърна да я погледне.

— Това не е краят, Севги.

— Не е ли? — Усети как слабо, но зловещо предчувствие се промъква в собствения ѝ тон. — Е, мен поне успя да заблудиш. Така де, избил си ги всичките. Осбърн и другия тип си ги размазал по стените и пода горе. На Мерин си му смазал черепа. Това определено прилича на край, не мислиш ли?

— А Рен?

Севги махна небрежно с ръка.

— Рано или късно ще ни падне в ръцете.

— Сериозно? Както я хванахте и след клането в „Уорд Биосъплай“?

— Стига, Марсалис, не ми разваляй удоволствието от победата. Рен е дребна риба. Важното е, че Мерин е мъртъв.

— Аха, ясно. И сега какво, трябва да празнуваме ли?

— Точно така.

Той кимна и бръкна в джоба на затворническото си яке. Извади майсторски свита цигара и я вдигна демонстративно пред лицето ѝ.

— Искаш ли?

— Какво има в нея?

— Не знам. Дадоха ми я. Ако случайно ми дойде настроение да празнувам. — Лапна цигарата и смачка долния ѝ край да я запали.

Дръпна и се закашля. — Опитай. Не е лошо.

Тя взе цигарата и също дръпна. Димът изпълни дробовете ѝ, сладък и тинест — подобрен опиат с привкус на още нещо. Севги задържа малко дима, преди да го издиша. Усети хладната леност на наркотика да плъзва по крайниците ѝ. Главата ѝ изведнъж се прочисти. Дръпна си повторно, но този път издиша почти веднага и му върна цигарата.

— Е, кажи ми защо не си щастлив.

— Защото не обичам да ме разиграват, а цялата тази история беше постановка, от началото до края. — Дръпна мълчаливо няколко пъти, после вдигна цигарата и се загледа в горящия ѝ връх. — Шибаните легенди за чудовища.

— Ъ?

— Чудовища — горчиво повтори той. — Супертерористи, серийни убийци, престъпни гении. Все същата шибана лъжа. Със същия успех можехме да си говорим за вампири и върколаци, разлика — никаква. Ние сме добрите, цивилизованите хора. Скупчили сме се в светлия кръг около огъня, в удобните си градове и уютните домове, а там някъде... — Марсалис направи широк жест в подкрепа на все попламенните си думи, — в мрака извън светлината на огъня броди чудовището. Голямото Зло, заплахата за племето. Убийте звяра и всичко ще е наред. Няма значение, че...

— Ще го пушиш ли това, или не?

Той примигна.

— Да, извинявай. Взemi.

— Значи не мислиш, че сме убили звяра?

— Напротив. Убихме го. И какво? Даде ли ни това някакви отговори? Все още не знаем защо Мерин се е върнал от Марс, нито защо е убил всички онези хора.

— Можехме да попитаме него.

— Е, да. Само че това някак ми изскочи от ума, докато се боричкахме.

Тя впери поглед във върховете на обувките си. Смръщи чело.

— Виж, може и да си прав. Може би още не разполагаме с отговорите и не знаем защо е било всичко това. Но все пак го спряхме, а това е добре.

— Не сме го спрели. Вече ти казах, всичко това е постановка. Нагласено е.

— О, стига! Кой би могъл да го нагласи? Ровайо каза, че появата ви в „Даскийн Азул“ ги е сварила напълно неподготвени. Че не са очаквали подобно нещо.

— Подранихме.

— Какво?

Той взе цигарата от ръката ѝ.

— Подранихме. Не очаквах да съм толкова настоятелен. Сигурно са го били планирали за другата седмица.

— Какво да са били планирали за другата седмица? — Раздразнените ѝ думи прозвучаха леко завалено от съдържанието на цигарата. — Мерин е планирал кога и как ще го убиеш, така ли?

— Не знам — замислено каза той. — Със сигурност не се би толкова ожесточено, колкото очаквах. Е, накрая просто извадих късмет, но иначе... през цялото време имах чувството, че... не знам. Че не влага всичко от себе си. Както и да е, не това е важното. Рен можеше да се намеси по всяко време и да наклони везните. Не беше ранена, аз само я съборих по гръб.

— Е, и? Просто е решила да ограничи щетите и да се измъкне, докато е възможно.

— След като е работила заедно с Мерин цели четири месеца? Едва ли. Рен е професионалистка, вижда се от пръв поглед. Хора като нея не изпадат в паника. Не бъркат един невъоръжен човек с операция на службите за сигурност.

— Ти каза ли ѝ, че си тринайска?

Той я погледна уморено.

— Е? Каза ли ѝ?

— Да, но...

— Ето ти обяснението. — Тя сви едното си коляно и се извърна, за да го вижда по-добре. — Затова е изпаднала в паника. Слушай, Марсалис, виждала съм те как се биеш и от гледката ме хваща страх, честно. А аз все пак знам какво представляват тринайските.

— И тя го знае. Четири месеца е дундуркала тринайска, не забравяй.

— Не е същото като да се изправиш срещу някого като вас в битка. Проявила е стандартната човешка реакция, стандартната...

— Не и тази жена.

— О, изведнъж реши, че си експерт по жените, така ли?

— Експерт съм по войниците, Севги. А Рен е точно това. Нечий наемен войник. Наета от същия, който е наел и Мерин. И който и да ги е наел, по някаква причина е бил готов да пожертва Мерин. Може би защото е изпълнил предназначението си, или пък защото в Куско се приближихме твърде много до истината. Така или иначе, това — той кимна назад към плъзналите като мравки по склона полицаи и криминалисти, — всичко това е било предвидено и планирано. КОЛИН позира с ботуш върху трупа на звяра, всички раздават широки усмивки пред камерите, от всички страни ваят поздравления. И подробностите се губят, замъглени от щастливия край.

— На мен лично не ми звучи толкова зле — измърмори тя.

— Сериозно? — Той издуха струйка дим към купола от нановлакна. — А пък аз те имах за ченге.

— Бивше ченге. Бъркаш ме с Ровайо. Поне денем гледай да не объркваш жените, които чукаш.

И му взе с рязко движение цигарата. Той я гледаше мълчаливо как пуши, а тя се преструваше, че не го забелязва.

— Севги — каза накрая той. — Не ми казвай, че ще се откажеш от разследването, след като знаеш, че са ни разигравали.

— Смяташ, че не мога да го направя ли? — попита предизвикателно тя и го погледна в очите. Издуха дима в лицето му. — Нещо бъркаш, Марсалис. Мога, и още как, защото откаченият психар, който е нарязал Хелена Ларсен и е ял от тялото ѝ, е мъртъв. Ако не за друго, за това поне май трябва да ти благодаря.

— Няма нищо.

— Вярно, не знаем защо Мерин се е върнал, може и изобщо да не разберем. Но това аз мога да го преживея, така както съм преживяла куп неразрешени случаи, докато работех в „Убийства“. Пъзелът не винаги се подрежда докрай. Така е в живота ни, така е и в престъпленията — сложно. Понякога е достатъчно да хванеш лошия, та дори да се налага да сложиш кръст на останалото.

Той се обърна към морето.

— Е, това сигурно е човешка склонност.

— Да. Сигурно.

— Нортън ще е доволен.

Тя обърна глава, издуха нова доза дим към него и го погледна с присвити очи.

— Няма да говорим за Том Нортън, ясно?

— Добре. Няма да говорим за Нортън, няма да говорим и за Рен. Няма да говорим за нищо неудобно, защото ти си получи чудовището на тепсия и само това има значение. Боже, нищо чудно, че вие, хората, сте толкова сбъркани.

В очите ѝ припламна гняв.

— Ние хората? Майната ти, Марсалис. Знаеш ли какво? „Ние хората“ живеем в мир, какъвто тази планета не е виждала никога. Постигнали сме просперитет, толерантност, справедливост...

— Като се изключи Флорида, както се убедих от собствен опит.

— А ти какво очакваше? Флорида е в Джизъсленд. В глобален мащаб, обаче нещата вървят на добре. В Близкия изток вече не се бият...

— Засега.

— ... в Африка няма глад, не водим война с Китай...

— Само защото на никой не му стиска да се опъне на китайците.

— Не. Защото се научихме, че „да им се опънем“ не е печеливша стратегия. Вече никой не може да спечели от една война. Промяната е бавна и трябва да дойде отвътре.

— Кажи го на бегълците от черните лаборатории.

— О, спести ми шибаната си псевдосъпричастност, ако обичаш. Изобщо не ти пука за някакви си китайски бегълци, които дори не си виждал. Познавам те, Марсалис. За хора като теб несправедливостта има лични измерения — ако не е застигнала самите вас или някой, когото познавате, изобщо не я забелязвате. Вие не...

— Застигна ме и още как, мамка му!!!

Крясъкът се изтръгна сякаш по своя воля и отекна в огромното пространство под купола. Севги се зачуди дали и криминалистите горе не са го чули. Ръцете му се озоваха на раменете ѝ, пръстите му се забиха в месото ѝ, главата му се наведе към нея, очите му сякаш пробиваха дупки в нейните. Не се бяха оказвали толкова близо един до друг от последното им чукане и нещо в нея, нещо заровено дълбоко, древна подпрограма, дремеща в гените ѝ, се активира от близостта и разпрати из тялото ѝ старите объркани сигнали.

Тази част от себе си Севги мразеше най-много.

Не сведе очи. Посегна и притисна горящото връхче на цигарата в ръката му.

Нещо избухна в очите му и угасна също толкова бързо. Той пусна рязко раменете ѝ. Отдръпна се сякаш на забавен каданс. Тя го тикаше назад с поглед.

— Дръж си ръцете далеч от мен — изсъска му.

— Мислиш, че...

Гласът му беше прегракнал. Млъкна, преглътна и започна отначало:

— Мислиш, че не е възможно да съчувствам на човек, избягал от черна лаборатория? На някой vyplътен генетичен експеримент? Аз съм същият като тях, Севги. Какво беше „Орел“ според теб? Аз съм един шибан експеримент, това съм. Израснах в контролирана среда под топлите „грижи“ на шибани костюмари. Изгубих...

Млъкна отново. Отклони поглед. Свъси леко чело. За част от секундата ѝ се стори, че ще се разплаче, и собственото ѝ гърло се стегна в пристъп на съчувствие.

— Копелдак гаден — тихо каза той.

Тя зачака, но накрая не издържа и попита:

— Какво?

Марсалис я погледна. В очите му нямаше и следа от предишния гняв. Каза тихо:

— Бамбарен. Шибаният Манко Бамбарен.

— Какво имаш предвид?

— Когато говорихме горе, при Саксайхуаман, помниш ли? Манко мислеше, че са отделили Марисол — сурогатната ми майка — от мен, когато съм бил на четиринайсет години. Само че това се отнася за проект „Поборник“. В „Орел“ го правеха на единайсет. Работеха по различна методика.

— И?

— Манко знаеше твърде много подробности. Не само за възрастта. Говореше за мъже в униформи и за стоманени фургони. Мъжете в „Орел“ винаги бяха с костюми. И не сме имали фургони, комплексът беше построен специално за целта и доста по-луксозен от онова, което явно имаше предвид Манко.

Тя сви рамене.

— Може да е чел нещо по въпроса. Да е гледал документални филми.

— Не звучеше така, Севги. Беше... лично. Сякаш самият той е участвал. — Марсалис въздъхна. — Знам, знам. Генетично заложената ми параноя, нали?

Тя се поколеба.

— Изглежда ми малко измислено.

— Да. — Той отклони поглед. Сви устни, сякаш събираше сили за нещо трудно. Погледна я отново в очите. — Извинявай, че те стиснах така. Мислех, че съм преодолял онази гадост.

— Нищо. Просто друг път не го прави. Никога.

Той взе цигарата от ръката ѝ, много нежно. Беше догоряла почти до края и димеше неравномерно, угаснала беше наполовина, когато тя я натисна в ръката му. Марсалис я хвана несръчно в крайчеца и дръпна дълбоко с риск да изгори пръстите си.

— И какво ще стане сега? — попита задавено, задържаеше дима в дробовете си.

— Ще приключим случая, както вече казах. По някои детайли може да се работи още, но делото ще получи по-нисък приоритет. Някой някъде ще намери начин да вкара голяма пратка нелизенцирани продукти на „Марстех“ и усилията ни ще се насочат натам. А Мерин ще остане на заден план.

— Да. И аз стигнах до същия извод.

— Виж, Карл, зарежи тая история. — Тя импулсивно хвана ръката му, същата, която беше жигосала с цигарата преди малко. — Зарежи я, и толкова. Вече си свободен да се върнеш у дома. Ние ще проучим това-онова за фамилията и кой знае, може нещо да изскочи.

— Отидеш ли там без мен, веднага ще те убият. — Но го каза с усмивка. — Видя какво стана предния път.

Тя му върна усмивката.

— Е, може пък ние да изберем не толкова директен подход.

Той изсумтя. Вдигна загасващата угарка и я погледна въпросително. Севги поклати глава. Марсалис задържа още миг-два цигарата между двамата, после сви рамене, дръпна за последно и я хвърли през зъбците на шейната по дългия склон към вълните долу.

— Имай грижата да не зарежат съвсем разследването — каза само.

— Обещавам.

Ала отвъд купола на товарното вълните започваха да избледняват от черно към стоманеносиво с бавното настъпване на един съвсем нов ден.

40.

Прибра се в хотела и затъмни стъклата на прозорците срещу неканената зора. Умората от часовата разлика и болезките от битката го последваха през тъмния апартамент до леглото. Хвърли дрехите си на пода и се загледа в тях, „С(т)игма“, напомни му в бодро оранжево затворническото яке. Сети се за Севги Ертекин — беше го изпратила до хеликоптерната площадка на „Котката на Булгаков“. Още стоеше там с вдигната ръка, докато „Котката“ се смалвяваше под издигащия се автокоптер и подробностите постепенно се размиваха.

Той се намръщи и се опита да прогони спомена.

Дръпна нетърпеливо покривката на леглото, изпълзя в средата и се зави с някакъв чаршаф.

Сънят дойде и го отнесе.

Телефонът.

Обърна се на другата си страна в затъмнената стая, убеден, че едва-що е затворил очи. Синкавите цифри на електронния часовник до леглото опровергаха впечатлението му. 17:09. Беше проспал целия ден. Вдигна китка към лицето си и примижва глуповато към часовника си — беше забравил да го свали, — сякаш другият можеше по някаква причина да не е верен. Китката го болеше от удара, който беше нанесъл на Мерин. Той я раздвижи предпазливо. Току-виж беше пукнал...

„Телефонът. Вдигни проклетия...“

Посегна слепешката към телефона и задържа с рамо слушалката до ухото си.

— Да?

— Марсалис? — Глас, който беше сигурен, че познава, но не се сещаше чий е, замаян от съня. — Ти ли си?

— Кой се обажда, по дяволите?

— А, ти си значи. — Човекът се представи миг преди Марсалис да навърже гласа и премерения тон. — Джанфранко ди Палма се

обажда. От офиса в Брюксел.

Карл седна в леглото, свъсил чело.

— Какво искаш?

— Току-що разговарях с един човек от Ню Йорк, агент Никълсън. — Перфектният, с едва доловим акцент английски на Ди Палма прииждаше изискано по линията. — Уведомиха ме, че КОЛИН повече не се нуждае от услугите ти и че са се погрижили всички обвинения срещу теб в Републиката да бъдат свалени незабавно. По всичко личи, че в най-скоро време ще можеш да се прибереш в Европа.

— Сериозно? Благодаря, че ми каза.

— Е, не смятам, че се налага да чакаме, докато се уредят всички формалности. Тази вечер пращам совалка на АГЛОН. Най-късно в полунощ трябва да си на суборбиталния терминал и...

— Няма.

— Моля?

Щатският затвор на Южна Флорида се надигна в главата му като мръсна вода около запушен канал. Изведнъж стигна до твърдо решение, жизнерадостно като подписа върху оранжевото му яке.

— Казах да го духаш, Ди Палма. Запиши си го. Да... го... духаш. Остави ме да кисна четири месеца в джизъслендски затвор и ако трябваше да разчитам на теб, още щях да съм там. А и още не си ми покрил разходите за шибания януари. — И изведнъж, като гръм от ясно небе, го обзе дива ярост. — И хич не си въобразявай, че ще ти заиграя по свирката само защото най-после си успял да си извадиш хуя от собствения си гъз. Не съм приключил тук. Не съм дори близо до приключването и ще си дойда, когато аз реша.

Хладна пауза от другата страна на линията.

— Предполагам, разбираш — меко каза Ди Палма, — че ако останеш там, по-нататъшните ти действия няма да са упълномощени от АГЛОН. Времето си е твое, разбира се, и можеш да разполагаш с него по собствено усмотрение, но ние не бихме могли да одобрим по-нататъшни твои професионални контакти с КОЛИН или със службата за сигурност на Ръба. В интерес на...

— Какво ти става бе? Нямах ли си химикалка? Казах ти да го духаш. Буква по буква ли да ти го продиктувам?

— Настоятелно те съветвам да не упорстваш с това си отношение.

— Сериозно? Е, аз пък настоятелно те съветвам да идеш и да си направиш клизма със сода каустик. Да видим кой от двамата ни следва по-добре дадените му указания, искаш ли?

Прекъсна връзката. Седеше и гледаше немиждащо телефона.

„Така значи. Решил си сам да си платиш билета за обратния полет със совалката, така ли? И да си търсиш нова работа, като се прибереш?“

„Няма да се стигне дотам. Аз съм им нужен повече от наранената гордост на Ди Палма.“

„Нужен си им колкото нарушение на Спогодбите. А точно това ще се случи, ако сега вдигнеш този телефон и се обадиш на Севги Ертекин. Чу го какво каза. За по-нататъшните професионални контакти.“

Телефонът чакаше в ръката му.

„Защо просто не се прибереш у дома, Карл? Хвана им чудовището, спечели си още една резка на колана, до тази за Грей. Ти си ликвидатор на тринайски, при това най-добрият. Задоволи се с това и хващай совалката за вкъщи, а ако си изиграеш добре картите, може да ти увеличат и хонорара.“

Телефонът.

„Хайде, остави я на мира. Не ѝ правиш услуга, като настояваш така, уверявам те. Остави я да си продължи по пътя, както тя иска.“

„Може пък да не го иска наистина.“

„Ау, колко типично. Мъжкарско, та дрънка. Какво следва — ще основеш рокгрупа на Сърдитите млади? Хората си имат свой собствен живот, Карл.“

Той стегна пръсти около гладката пластмаса на слушалката. Вдигна я към ухото си. Изведнъж си даде сметка, че цялото тяло го боли — останали му бяха поне дузина дребни нахални сувенира от битката с Мерин.

„Мерин е история, Карл. Всичко свърши.“

„Остава Нортън. Това лъжливо копеле се опита да ме убие в Ню Йорк, а нищо чудно и онова в Перу да беше негова работа.“

„Не можеш да си сигурен.“

„И още е плътно до нея. Ако Севги започне да задава неудобни въпроси, току-виж ликвидирал и нея така, както се опита да отстрани мен.“

„Не можеш да си сигурен, че го е направил той. Освен това си пада твърде много по Севги Ертекин, за да ѝ навреди умишлено. И ти го знаеш.“

Той изсумтя. Свали телефона и пак впери очи в него.

„Откажи се, Карл. Истината е, че просто си търсиш оправдание, за да се върнеш към нещо, от което избягаш, защото не си искал да ставаш част. Тегли чертата и си върви у дома.“

Той изкриви лице в гримаса. Набра номера — помнеше го наизуст.

Севги прие разговора на път през един сякаш безкраен потребителски комплекс. Следобедните тълпи задръстваха моловете и супермаркетите и сякаш нарочно ѝ се пречкаха в краката. Непрекъснато ѝ се налагаше да спира рязко и да заобикаля някое мотаещо се семейство или групички наконтени младежи. Чакаше на опашки пред ескалаторите, които се движеха бавно по зяпльовските си траектории нагоре и надолу сред шеметните катедрални пространства, претъпкани със стоки за продан. Пробиваше си път с лакти през струпванията от ударили го на пазарлък клиенти под холограмни надписи, които крещяха: НАМАЛЕНИЕ! РАЗПРОДАЖБА! ВСИЧКО НА ПОЛОВИН ЦЕНА!

И така беше през целия шибан ден и навсякъде из „Котката на Булгаков“, или поне на горните ѝ нива. Изкушението да си отвори път, като извади значката и пищова, беше почти неустоймо.

— Ертекин слуша.

— Тук контролната зала на Алкатрас. Получихме запитване за разговор с вас, ще го приемете ли?

— Запитване? — Тя смръщи чело. — Откъде?

— От Ню Йорк. От детектив Уилямсън.

Тя порови в ума си... и се сети за високия чернокож сред униформите, полицейските заграждения и прибраните във вакуумни чували трупове пред дома ѝ. Марсалис, който седи на стъпалата пред входа и зяпа като някой турист, сякаш мъртъвците нямат нищо общо с него. Студен октомврийски въздух и нестихващите звуци на (големия град. Ню Йорк изведнъж ѝ се стори далеч, сякаш беше на Марс или

нещо такова, а престрелката беше като позабравена част от далечното ѝ минало.

— Да, ще говоря.

Прещракване и после гласът на Уилямсън, пресекващ на моменти заради далечната връзка.

— Госпожа Ертекин?

— На телефона. — Каза го леко задъхано, набрала най-последна скорост на минаване през една книжарница, чиито клиенти стояха кротко край рафтовете и прелистваха книги, вместо да ѝ се пречат в краката.

— Моментът неудобен ли е?

— Не повече от всеки друг. Какво мога да направя за вас, детектив?

— Въпросът е по-скоро какво аз мога да направя за вас, госпожо Ертекин. Разполагаме с информация, която може би ще ви заинтересува. — Той се поколеба за миг. — Видях се случайно с Лари Касабиан. Той явно много ви цени.

Името я върна към приглушените от мъглата звуци на компютъризираното багерче, към полето по съмване и внезапната воня на изровените трупове. Касабиан стои до нея, мълчалив и намръщен, току ѝ хвърля по някой бърз поглед изпод сключените си вежди. Само веднъж ѝ кимна мрачно с трудно доловима амалгама от солидарност и умора, но иначе не обели и дума. Беше им станало навик напоследък — всички си мереха думите. Онези от вътрешния отдел бяха плъзнали из участъка като въшки и си държаха ушите отворени.

— Много мило от страна на Лари. — Озова се пред мудо стадо купувачи, спряло да попасе при мъжката конфекция, наби спирачки и свърна рязко да ги заобиколи. — Благодаря и на вас, че сте се сетили да ми се обадите. За какво става въпрос?

— Става въпрос за третия стрелец от покушението срещу Хоакин Ортис.

Тя едва не наби отново спирачки, макар този път никой да не ѝ препречваше пътя.

— Ама той жив ли е?

— Напълно, бих казал. Има дупка в рамото, но иначе си е съвсем добре. Сбил се в някакъв бар в Бруклин, извадил оръжие и изведнъж

се оказало, че барът е пълен с ченгета, на които им е свършила смяната. — Уилямсън се изкиска. — Лош късмет, а?

— Значи не е от местните?

— Не. От Републиката е, някъде от западната част. Дърк Шиндел. С право да пребивава в Съюза, имал дядо някъде в Мейн, но без официално гражданство. Нямаме генетичен материал, за да го свържем с покушението, но той и така си призна.

— Как успяхте?

— Поизпотихме го малко — спокойно каза Уилямсън. — Психоложки екип от „Убийства“ работи по случая. Работата е там, че нашето момче било натъпкано до козирката с хормонални препарати и долнокачествен синаптик, когато се случило онова в Бруклин. Знаете до какво води такъв коктейл. Изпя си и майчиното мляко.

Севги усещаше мекото жужене на висококачествения синаптик по протежение на собствените си нерви. Постара се снизходителният ѝ смях да прозвучи правдоподобно:

— Да, знам. Та какво каза той за Ортис?

— Доста неща. Мога да ви пратя целия файл, ако искате. С две думи, някакъв зализан тип го наел в Хюстън. Не го бил виждал преди, онзи бил приятел на другите двама. Предложил им голяма сума, което едва ли е изненадващо при мишена като Ортис, но не обяснява защо са се спрели на толкова долнопробни наемници. Та Шиндел казва, че и преди е изпълнявал мокри поръчки, в Републиката, но психолозите от екипа смятат, че лъже. Според тях в най-добрия случай е бил шофьор или резерва.

— А другите двама?

— Да, Лерой Аткинс. Това е онзи, който вашият, хм, подобрен приятел свали с автомата. Показа се, че има някакво досие в Републиката, в по-голямата си част хулигански истории, нищо повече. Според ченгето от хюстънската полиция, с което говорих, Аткинс може и да е минал в по-горна категория през последните години, като за целта е напуснал щата. Нямали нищо срещу него, само улични слухове, а при търсене с н-джин излизали само вторични асоциации. Същото е и с другия тип, въ, Фабиано, да, Ейнджъл Фабиано. Жител на Хюстън, връзка с местните банди. Редовно влизал в затвора, още от младежките си години, но не му е било повдигано по-сериозно обвинение от притежание на абортиви с цел продажба и на няколко

пъти за тежка телесна повреда. Но колегите в Хюстън смятат, че и той може да е минал в по-горна категория, като се имат предвид близките му отношение с Аткинс.

— Добре. — Чувството, че предава Нортън, се сви като змия в стомаха ѝ, толкова неприятно, че лицето ѝ се разкриви сякаш по своя воля. Въпреки това попита: — Шиндел каза ли нещо за Марсалис?

— За Марсалис? Тринайската ли? — Последва кратка пауза, явно Уилямсън преглеждаше доклада. — Не. Няма нищо освен, цитирам: „Щяхме да си свършим работата, ако не беше онзи шибан негър. Нищо лично.“

— Нищо лично?

— Да. — Тонът на Уилямсън прозвуча едновременно горчиво и развеселено. — Един от детективите в психоложкия екип е със същия цвят на кожата като мен. Явно си имаме работа с нетипичен представител на джизъслендското чувство за такт.

Севги изсумтя.

— Сигурно е от синаптика. Каза ли как са се озовали пред входа на моята кооперация?

— Да, това сякаш най-много го ядосваше. Каза, че наблюдавали Ортис в продължение на седмици, за да изучат навиците му. Установили, че всеки ден се отбива в едно кафене на Западна Деветдесет и седма, и планът им бил да го последват дотам на ролерите и да го очистят на излизане. Това с кърките, изглежда, е стар хюстънски табиет. Добър е за удари в градска среда, където има много коли и задръствания. Както и да е, според думите на Шиндел Ортис неочаквано изневерил на навиците си и тръгнал в друга посока, те тръгнали след него, но движението в тази част на града било по-рехаво и едва успявали да го следват. Докато стигнат до Сто и осемнайсета, вече били изплезили езици до кръста и единственото им желание било да приключат веднъж завинаги със задачата.

— Много професионално, няма що. — Сама се изненада от осезаемото облекчение в гласа си. Реабилитацията на Нортън я обля като хладен полъх в горещ ден. Дори удостои с усмивка някакъв идиот с изрисувано лице, който налетя отгоре ѝ иззад една подпорна колона, а после заотстъпва с хиляди извинения и усмивки.

— Така си е — съгласи се с оценката ѝ Уилямсън. — Не ще да са били най-доброто, което може да предложи Хюстън.

— Прав сте.

— Ами... — Нюйоркският детектив се поколеба. — Та, както вече споменах, говорих с Касабиан. Той ми каза, че сигурно ще искате да знаете какво сме научили. Мислех да изчакам, докато се върнете в града, но после ви видях в репортажа от Ръба тази сутрин. И понеже Ортис е от Ръба, реших, че нашата информация може да има някаква връзка с вашите неща там.

Уилямсън говореше за пресконференцията, свикана набързо в един парк близо до административния център на платформата. Първо тя беше обявила с няколко кратки изречения, че засега все още не разполагат с достоверна информация по случая, после от ССР и от охраната на „Котката“ уведомиха репортерите за съвместните си усилия, накрая някакъв местен политически фактор каза няколко думи — всичко това се беше случило само преди няколко часа, а вече ѝ се струваше на път към далечното минало, сякаш бързаше да настигне другите неща, поели натам с главоломна скорост през последните дни. Същото чувство беше изпитала и на магистралата при Куско, чувството, че времето изтича през пръстите ѝ. Тогава Марсалис седеше до нея като черна скала, на която би могла да се облегне. Изкриви лице в гримаса. Избута спомена настрани, като да беше поредният завеян купувач, застанал на пътя ѝ.

— Вижте, детектив Уилямсън, наистина се радвам, че се свързахте с мен. Оценявам го. При случай ще ви върна услугата.

— Не е нужно. Нали ви казах, видях репортажа. Много се говори напоследък за сътрудничеството между агенциите в Америка, но май само се говори. Та аз реших, че може би е време и да направим нещо по въпроса все пак.

— Така е. Можете ли да пратите файла на ССР в Алкатрас? Аз ще си го прехвърля оттам по-късно.

— Няма проблем. Дано ви е от полза. Нюйоркската връзка прекъсна и отнесе със себе си акцента на Уилямсън и смътното усещане за зимния град. Остави я с едва доловимия статичен шум на сателитната връзка, а после и това изчезна.

— Няма нищо. Казах ти вече.

Карл раздражено поклати глава.

— Матю, този тип ми е адски съмнителен, разбери. Сигурен ли си?

— Повече от сигурен, Карл. До третия знак след запетаята. Асоциативният модел на Том Нортън е толкова близо до идеалното гражданско поведение, колкото е по силите на обикновен човек. Най-лошото, което открих, са косвени данни, че може да е получил работата си в КОЛИН с помощта на брат си. Но дори и тук става въпрос за някоя и друга добра дума където трябва, а не за отявлено връзкаство. Освен това е било отдавна и няма данни брат му да е оказвал натиск върху когото и да било впоследствие.

— Сигурен ли си за това?

— Да, сигурен съм. Даже има данни, че двамата не се разбират много добре. Отношенията между братя често се основават на съперничество, а братята Нортън, изглежда, са решили проблема с помощта на цял континент разстояние.

Карл стоеше до прозореца на хотелския апартамент. Вечерта вече дърпаше шалтера на небето. Отражението му го гледаше от стъклото. Той опря лакът до него и зарови пръсти в косата си. Марисол обичаше да прави така, когато...

— А нападението в Ню Йорк? Фактът, че само той знаеше къде съм останал да нощувам?

— Съвпадение — отсече Матю.

Карл срещна погледа на отражението си.

— От моя гледна точка не изглежда така.

— Типично за съвпаденията. Хората просто не са програмирани да ги приемат. А понеже си тринайска, прибави в уравнението и повишената си предразположеност към параноя.

— Да ти е хрумвало някога, Мат, че...

— Матю.

— Да, Матю. Извинявай. Хрумвало ли ти е някога, че за една тринайска, за някой, който не се вписва добре в груповата динамика, параноята може да е полезна черта на характера?

— Да, освен това е селективен фактор по отношение на еволюцията. — Поучителният тон на инфоакера си беше все същият, открай време. Изглежда, склонността да поучава беше част от личното му генетично програмиране. — Но въпросът не е в това. На човешката интуиция не може да се разчита, защото тя не винаги е реално

основателна. Тя не винаги е полезно качество в съвременната ни среда, нито по отношение на математиката, която определя въпросната среда. Когато все пак се яви като отражение на математическа форма, интуицията безспорно говори за вродена способност да се долавя математическата основа на обществата ни.

— Но не и когато е в противоречие с математиката. — Карл опря чело в стъклото. Този разговор го бяха водили и преди, много пъти. — Така ли?

— Не и когато е в противоречие, да — потвърди Матю. — Математиката винаги е вярна, дори да е в противоречие с интуицията ни. Нашата интуиция е просто индикатор за несъответствие на потенциалите ни с една променена или променяща се среда.

— С други думи, Нортън е чист?

— Нортън е чист.

Карл обърна гръб на отражението си. Облегна се на прозореца и плъзна поглед из стаята — започваше да я усеща като капан. Разпозна рефлекс веднага — търсеше възможните точки за бягство. Тъпо. Имаше си врата, ей там.

„Ами използвай я де. Глупак.“

— Това тормози ли те някога, изобщо? — каза в телефонната слушалка.

— Кое дали ме тормози, Карл?

— Ами всичко това. — Той махна, сякаш Матю можеше да го види. — Якобсен, шибаните Спогодби, Агенцията, насилственото заточение. Че трябва да те лицензират, сякаш си някаква опасна субстанция или нещо такова.

— Доколкото архивите с лични данни са форма на социално лицензиране, всички сме повече или по-малко лицензирани: и обикновените хора, и генетичните варианти. И ако видът на лицензирането отразява различната степен на социален риск, това лошо ли е?

Карл въздъхна.

— Добре, добре. Забрави. Не питам когото трябва.

— В какъв смисъл?

— Ами, не се обиждай, но ти не си съвсем наред в главата. Целият ти профил намирисва на аутизъм. А тук става въпрос за емоции.

— Емоционалният ми обхват беше психо-химически балансиран и разширен.

— Да бе, от н-джин. Извинявай, Матю, не знам защо изобщо те занимавам с тия работи. Ти не си по-нормален от мен.

— Ако временно оставим настрана въпроса какво според теб е нормално човешко същество, защо смяташ, че би получил по-достоверен отговор от „нормален“ човек? Мислиш ли, че нормалните хора имат особена дарба, която им помага да прозрат сложните истини от областта на етиката и морала?

Карл се замисли.

— Не съм забелязал такова нещо — призна накрая. — Не.

— Следователно моето виждане за социалния ред, наложен след доклада „Якобсен“, не е нито повече, нито по-малко полезно от виждането на всеки друг разумен човек.

— Да, но точно там е проблемът, големият тлъст проблем. — Карл се ухили. Голям кеф беше да хване в издънка свръхбалансираното мислене на инфохакера, най-вече защото това му се удаваше рядко. — Тук не става въпрос за разумни хора. Докладът „Якобсен“ не е опит за разумна реакция на генетичното лицензиране, а опит на група разумни мъже да сключат сделка с ломотещата маса на неразумното човечество. Религиозните манастици, радетелите за расова чистота, целият набор от откачалки, проповядващи края на света. — Впери за миг очи в единия, ъгъл на стаята. — Нали помниш какво беше през осемдесет и девета — деветдесета? Демонстрациите? Всичката отрова и жлъч, която се изливаше в телевизионните студиа? Пощурелите тълпи пред комплексите и военните бази?

— Да. Спомням си. Но нямам спомен да ме е разтревожило особено.

Карл сви рамене.

— Е, от вас не се плашеха толкова, колкото от нас.

— Истината е, че „Якобсен“ не беше капитулация пред силите, които описваш. Докладът беше критичен както към ирационалните реакции, така и към опростенческото мислене.

— Да. Само че виж кого натикаха в лагерите.

Матю не каза нищо. Вълчата усмивка на Стефан Неван изникна пред погледа на Карл и той разтърка очи, за да я разкара.

— Виж, Мат, благодаря ти...

— Матю.

— Извинявай. Матю. Благодаря ти, че провери Нортън. Пак ще се чуем.

И затвори. Хвърли телефона на леглото и набързо облече най-малко използваните и най-малко окървавени дрехи от бедния си на избор гардероб. Излезе от хотелската стая, спря за миг пред вратата на Севги Ертекин, после изръмжа ядно и продължи по коридора. Зачака да дойде асансьорът, но след десетина секунди отвори вратата на аварийното стълбище и заслиза нетърпеливо, вземаше по две стъпала наведнъж. Прекоси с бърза крачка фоайето и излезе на улицата. Повървя малко, колкото да усети вечерта, после махна на едно автотакси.

Купето беше уютно и с приглушено осветление, със скъп кожен салон и тесни скосени прозорци. Бронираният екран на таблото се включи с тих звън и му показа бая идеализиран дамски вариант на шофьорски интерфейс. Класическа красота от Ръба, типичната азиатско-латиноамериканска смесица. Прибрана тъмна коса с едва загатнати къдрици, елегантно сако с висока яка. Нещо от Кармен Рен в чертите и стойката, но с нечовешкото съвършенство на компютърно генериран образ. Гласът беше нелоша имитация на Ейжа Бадауи.

— Добър вечер, сър. Добре дошли в „Кейбъл Каре“. Бихте ли определили целта на пътуването?

Той се поколеба. Знаеше, че Съдърланд не би се впечатлил от подобно нещо.

„Съдърланд е на шибания Марс.“

— Откарай ме някъде, където ще мога да се сбия — каза той.

Разсеян и небрежен заради часовата разлика, дългия сън по никое време и вчерашната битка с Мерин, Карл изобщо не забеляза човека на ъгъла, който го наблюдаваше как излиза от хотела, нито сълзата без обозначителни знаци, която напусна паркинга от другата страна на улицата и се включи в трафика зад неговото такси.

41.

За Дуги Куанг седмицата беше започнала отвратително и така си беше продължила, а по всичко личеше, че и тази вечер няма да направи изключение. Валдес беше с цели три игри пред него и той обикаляше масата, сменяше ъглите и удряше ядно топките само и само да отвлече мислите си от цялата тази гадория. Тази техника — „Ако изобщо може да се нарече така“, беснееше вътрешно той — водеше най-вече до рикошети и рядко вкарваше топка в гнездото. Дуги знаеше, че губи, защото е ядосан, но не успяваше да се отърси от гнева. Твърде много неща в живота му се бяха сговнили.

Пратката на Вундавари така и не беше минала през транзитната митница в Джакарта, а самата Вундавари се беше озовала в индонезийски затвор с предварителни обвинения и чакаше смотания си сиатълски адвокат да ѝ уреди гаранцията. Парите бяха изчезнали. „Отпиши ги — беше го посъветвал хладно сиатълският адвокат по телефона. — И да измъкнеш нещо от онези в митницата като компенсация, ще трябва да го дадеш на мен във вид на адвокатски такси“. Дуги можеше да се запъне и да го прати по дяволите, но Вундавари нямаше да издържи дълго в затвора, което и той, и онзи сиатълски задник знаеха много добре. Мека беше, идваше от богато семейство в Куала Лумпур и цяла кохорта разглезени хлапета в Свободното пристанище. Щеше да плати, колкото и да поискаше сиатълският гадник.

И на улицата не беше по-добре. Онези от комплекса в Алкатрас бяха плъзнали навсякъде, пришпорени от големите клечки в службата за сигурност на Ръба. Още не можеше да разбере за какво е цялата тази врява. Чуло се беше за голяма операция на някаква производствена платформа предната нощ, но никой от платените му информатори в службите не беше на достатъчно висок пост, за да знае нещо повече. И което беше по-важно, онези от Алкатрас им бяха взели страха и неговите хора не смееха да душат много-много. В резултат на всичко това се наложи да прекрати дейността си западно от булеварда и северно от Селби, а дори на територията на Хънтър Пойнт, в

собствения му заден двор, положението беше станало напечено. Границата пък беше непробиваема вече месеци наред, до такава степен, че познатите му банди прехвърляха по някой незаконен имигрант и кажи-речи нищо друго, предимно бели момичета от Дакотите, които се пречупваха много трудно, а дори и тогава не бяха от най-търсените типажи.

Мама пък още кашляше и не искаше да си пие шибаните хапчета.

А сега Валдес беше на път да се възползва от поредния му твърде бърз и твърде силен удар — две топки в близост до джобовете, чисти ъгли отвсякъде, осмата трябваше само да я чукне в страничния бордюр и влизаше директно. С други думи, един от любимите евтини номерца на Валдес, удар, който можеше да изпълни и с вързани очи. Поредната петдесетачка беше на път да смени притежателя си. Идеше му да...

Само че вместо да стреля, Валдес смръщи чело и заряза билиардната щека. Заобиколи масата и тръгна към Дуги с присвити очи.

— Хей, репо тіо, нали каза, че Елвира не е на работа тази вечер? — Кимна към потъналия в сумрак бар. — Защото ако това е представата ѝ за свободна вечер, значи имаш проблем.

Дуги погледна в указаната посока и сякаш другото не му стигаше, ето ти я Елви, кацнала на високо столче с гръб към бара, подпряла се на лакти и цицките ѝ опъват червеното потниче, което ѝ беше купил през май, мести крака и разкрива гледка от различен ъгъл към съкровището под късата си поличка — и всичко това в чест на високия черньо, опнал се на съседното столче, който пък я оглеждаше, сякаш е плод на пазарска сергия.

Това вече наистина беше прекалено, по дяволите.

Хвана удобно щеката, на петдесетина сантиметра от дебелия край, и тръгна към бара, като я държеше ниско до бедрото си. Елвира го видя, направи оная своя тъпа физиономия и млъкна наред дума. Дуги реши, че мълчанието работи в негова полза, направи още две крачки и спря на метър и половина от рамото на чернокожия тип.

— Правиш грешка, приятел — каза му. Дишаше тежко. Гневът заваляше думите му като размазана боя на евтино лого. — Елвира не е на работа тази вечер. Ако ти е мерак за евтина пичка, по-добре ела друг ден. Ясно?

— Просто си говорим — каза чернокожият, тихо и спокойно, почти отегчено дори. И акцентът му беше странен някак. Въобще не погледна към Дуги. — Щом даматата не е на работа, значи е в правото си да разговаря с когото иска, нали така?

Дуги усети как събираният цял ден гняв го затиска като воденичен камък.

— Май не слушаш какво ти говоря — каза през зъби на непознатия.

А после чернокожият най-после го погледна, обърна мълниеносно очи към него и прикова погледа на Дуги като играч на трета база, който прихваща ниска топка на „Монстър Парк“.

— Напротив, слушам те.

Всичко това подейства на Дуги като ръчна спирачка при висока скорост, уби инерцията му и я обърна на сто и осемдесет градуса, а щеката си остана да сочи безропотно пода. Защото дълбоко в себе си Дуги разбра, че този тип не се стреми да избегне конфронтацията, а е дошъл с намерението да търси конфронтация. Усещането беше като да ти поднесе колата, да се озовеш върху лед, когато най-малко очакваш. Ясно му беше, че трябва да продължи, макар барът да беше почти празен тази вечер. Валдес обаче го гледаше, също и барманът, както и двама-трима клиенти, и каквото и да се случеше оттук нататък, до сутринта мълвата щеше да го разнесе из целия квартал. Трябваше да се оправи с този тип, задължително беше, но почвата под краката му се беше разместила, вече не се чувстваше на свой терен и нямаше представа какво смята да направи чернокожият непознат.

Стисна по-здраво щеката.

— Опиташ ли се да ме удариш с това нещо, ще те убия — уведоми го чернокожият.

Сърцето на Дуги прескочи един удар и се качи в гърлото. Дълго съдържаният гняв припламна за последно и угасна. От зейналата на негово място празнота изскочи писклив уморен гласец, който го призова към предпазливост. Дуги си пое дъх и се постара да скрие промяната.

— Вратата е ей там — каза той. — Просто си върви, по дяволите.

— Болят ме краката.

Така че Дуги просто замахна с шибаната щека, както си беше знаел, че ще стане, иска или не иска. Зъбите му се оголиха и дълго

сдържаният адреналин нахлу колебливо в кръвта му.

В ситуация като тази какво друго му оставаше, по дяволите?

Беше си намерил сбиването, вярно, но то, изглежда, нямаше да оправдае очакванията му. Колебливият дребен гангстер пред него може и да беше малко по-наперен от средностатистическия сводник, но не му беше никаква конкуренция и не представляваше никаква реална заплаха.

„То пък все едно си очаквал нещо друго тук, в евтин бар с черни стени наред запуснат квартал в съседство с напълно автоматизиран пристанищен комплекс“. Не е като да не го беше обсъдил подборно с автотаксито, а после обикаля дълго пустите улици. „Признай си го, човече. Точно това търсеше през цялото време, нали? Това искаше. Да ти е сладко.“

Начинът, по който щеше да протече боят, му беше ясен от началото до края. Вече беше балансира тежестта си спрямо столчето, на което седеше, малко в ръката, с която се облягаше на бара, повечето в краката, макар че отстрани това не се виждаше. Предвиди с лекота намеренията на другия мъж, грабна столчето за единия крак, точно под седалката, и замахна силно нагоре. Краката на високото столче се забиха в лицето и гърдите на сводника. Инерцията завъртя в дъга столчето около оста на седалката му и блокира тотално щеката — нещастникът дори не успя да я вдигне над нивото на кръста си. Карл пусна столчето и тръгна след сводника, който отстъпваше панически назад, вдигнал ръка към раната на лицето си. Столчето падна с трясък някъде встрани. Карл нанесе дълъг и силен посичащ удар в незащитената част на гърлото. Сводникът се плъосна на пода, очевидно мъртъв. Елвира изпищя.

При масата за бiliarд приятелчето с бръснатата глава стоеше неподвижно с увиснала челюст, с вдигната като щит пред гърдите щека. Карл направи няколко крачки напред, насочил усещането си за чуждо присъствие към останалата част на помещението.

— Е? — изръмжа дрезгаво.

Деляха ги най-много шест метра и дори гологлавият да беше въоръжен, нямаше как да извади оръжието си, преди Карл да го е

смотал. Явно и той беше стигнал до същия извод, ако се съдеше по изопнатото му лице.

Периферно зрение, отляво. Барманът търсеше нещо под плота, телефон или оръжие. Карл вдигна пръст в неговата посока и каза, без да го поглежда:

— Недей.

Сводникът на пода изведнъж взе да пъшка. Карл плъзна поглед по лицата на присъстващите, прецени вероятната им реакция, после изрита поваления мъж в главата. Стоновете престанаха.

— Как му е името? — попита той, без да се обръща конкретно към някого.

— Ами, Дуги се казва — отговори барманът. — Дуги Куанг.

— Така. Ако сред тук присъстващите има някой голям приятел на Дуги Куанг, който би искал да остане, за да обсъдим ситуацията, нека го направи. Останалите по-добре да си тръгват.

Моментално заскърцаха столове. Малцината клиенти бързаха да се изнесат. Вратата се отвори да ги пропусне и Карл усети студения полъх по тила си. Барманът се възползва от възможността и също си плю на петите. В бара останаха само Елвира, която клечеше и ревеше на пода до Дуги, и гологлавият, който, изглежда, не вярваше, че ще може да се промъкне безопасно покрай Карл към вратата. Карл го удостои със студена усмивка.

— Наистина ли искаш да останеш?

— Не, не иска. Виж му лицето. Престани да се правиш на задник и го пусни да си ходи.

Контролът и мрежата го спряха миг преди да се е извъртял към окомплектования с хладен хумор и желязна самоувереност глас. Само от тона на казаното му беше станало ясно, че към гърба му е насочено огнестрелно оръжие. Единственото нелогично в цялата ситуация беше фактът, че не лежи прострелян на пода до Дуги, мъртъв или умиращ.

Отложи този интересен въпрос за по-късен анализ, отстъпи встрани с преувеличена любезност и даде с лек поклон знак на бръснатия да мине покрай него. Ситуацията го подсети за параклиса в щатския на Южна Флорида и за подхилващия се бял мачо, който минава покрай него по пътеката между скамейките. И изведнъж му се доповръща от всичко това, от евтините стойки, заплашителните погледи и цялата механична предсказуемост на мъжките „танци“.

— Върви — каза студено на бръснатия. — Май този път ще ти се размине. Изведи и Елвира.

Приятелят на Дуги Куанг хвърли щеката, която стискаше така отчаяно допреди миг, и колебливо тръгна напред. Явно и той не разбираше какво точно става. Местеше поглед между Карл и новодошлия. Неспособността му да проумее ситуацията беше отпечатана върху лицето му като следа от нечий ботуш. Коленичи до проститутката и се опита да я изправи на крака. Тя започна да го бутва през сълзи, явно не искаше да стане, ръцете ѝ бяха като залепнали за гърдите на неподвижния Дуги, дългите ѝ тъмни къдрици се спускаха като параван пред застиналото ѝ в потрес лице. Клатеше се напред-назад и хълцаше, ломотеше нещо почти нечленоразделно на уличен испански жаргон, който Карл трудно разбираше.

„Наслаждаваме се на стореното, а?“

Разсеяно се замисли дали когато и на него му дойде времето, ще има поне една жена, която да го оплаква.

— Нямаме цяла нощ на разположение — каза гласът зад него.

Карл се обърна. Бавно. Беше настръхнал в очакване на куршума, но беше крайно време да разбере какво, по дяволите, се е объркало.

„Да бе. Все едно не знаеш.“

На вратата стоеше висок мъж.

Имаше още двама с него. Те също не бяха от дребните, но високият притегляше вниманието като магнит, както цветно петно привлича погледа ти сред бозав пейзаж. Изострените от мрежата сетива на Карл се съсредоточиха върху тежкия сребрист револвер в ръката на мъжа. Старовремското оръжие и посланието зад избора му бяха интересни сами по себе си, но не в това беше въпросът. Не беше и в мазната, зализана назад тъмна коса или в едва доловимия блясък по загорялото от слънцето и насечено от бръчки бяло лице, издайнически знак за фиксиращ клетките гел, какъвто използваша добрите наемни убийци, за да не оставят улики от генетично естество на местопрестъплението. Карл видя всичко това и го пренебрегна, съсредоточи се върху наистина важното.

А важното беше в стойката, в особеното присъствие, сякаш барът беше сцена, подредена специално за този тип. Беше в начина, по който му стояха дрехите, тъмни и смачкани, сякаш случайно довени отнякъде, без съществуването им да има пряка връзка с човека, който

ги носи. В това, че загорялото лице му изглеждаше някак познато и навяваше смътното усещане, че е срещал този човек и преди.

„Тринайска.“

Това трябваше да е. Параноята му отново бележеше точка. Резервният отряд на Мерин, дошъл за разплата. Нищо не беше свършило.

Встрани от Карл бръснатият говореше уплашено на Елвира, накрая успя да я вдигне и я поведе покрай Карл с ръка на раменете. Смесицата от шок и тотално объркване все така кривеше лицето му. Карл му кимна да минава, после го проследи с поглед как влачи разплаканата Елвира към вратата. Новодошлите се отдръпнаха да им направят път и когато двамата излязоха, единият решително затвори вратата след тях. През цялото време сребристият револвер сочеше право към гърдите на Карл.

Карл удостои собственика му със саркастична усмивка и направи няколко бавни крачки напред. Онзи го гледеше как се приближава, без да помръдне или да възрази. Карл задиша по-спокойно. Явно все още не смятаха да го убиват.

„Но скоро и това ще стане.“

Стисна яркото пламъче на страха, смачка го и го изгаси. Мрежата и незадоволеното му желание да троши и чупи припламнаха по-ярко.

„Натисни малко и виж докъде ще те пуснат.“

Пуснаха го почти на една ръка разстояние.

Високият мъж не го спря, дори му се усмихна окуражително, като любезен чичко, който гледа как повереното му дете прави първите си неуверени стъпки. Допусна го толкова близо до себе си, че преценката на Карл за ситуацията започна да се разпада и той изведнъж се почувства несигурен в перспективите на непосредственото си бъдеще. После обаче, когато се озова на няма и два метра от дулото на револвера, усмивката на високия мъж се промени — остана си на лицето му, но придоби някак предпазлив и бдителен характер.

— Достатъчно — каза той. — Не съм чак толкова небрежен.

Карл кимна.

— Личи си. Познаваме ли се отнякъде?

— Не знам. Ти как мислиш?

— Как ти е името?

— Можеш да ми викаш Онбекенд.

— Марсалис.

— Да, знам. — Високият кимна към най-близката маса. — Сядай. Имаме време.

„Така значи“. Хладен полъх на потвърждение плъзна от тила към мускулите на ръцете му.

— Ти сядай. Аз съм си добре и така.

Чукчето на револвера щракна назад.

— Седни или ще те убия.

Карл се взря в очите му и не видя там никакво свободно пространство, дори и за краткото саркастично „ами то така или иначе ще го направиш“. Този тип можеше да го застреля още тук и сега. Вдигна рамене, тръгна към масата и седна на един от зарязаните преди малко столове. Седалката още пазеше топлината на предишния си клиент. Облегна се назад и раздалечи крака, възможно най-далеч от ръба на масата, без да предизвика коментар. Онбекенд хвърли поглед към един от помощниците си и кимна към вратата. Мъжът се изниза безмълвно.

Колегата му остана на мястото си, впери поглед в Карл и скръсти ръце. Онбекенд хвърли поглед и към него, после дойде до масата и седна срещу Карл.

— Ти си онзи с лотарията, нали?

Карл въздъхна. Не беше докрай престорено.

— Да, същият.

— Онзи, дето се събудил на половината път към Земята?

— Да. Автограф ли искаш?

Това му спечели нещо като усмивка.

— Просто съм любопитен. Чудя се какво ли е било да се събудиш в открития космос и да прекараш толкова време в чакане.

— Страхотно изживяване. Трябва да пробваш някой път.

Онбекенд реагира колкото би реагирал и камък. Усещането, че го е виждал и преди, се засили и стана някак по-конкретно, осъзна Карл. Познаваше това лице отнякъде, или пък го бъркаше с някого.

— Чувстваше ли се изоставен? Все едно пак си на четиринайсет? „Четиринайсет?“

Карл се ухили. Минималното предимство беше като адреналин в кръвта му. Килна глава настрани с демонстративно спокойствие.

— Значи си от Поборниците, а? Последните нещастни американски бройлерчета се прибират у дома.

И ето, едва доловимо, но там, в угълчетата на очите му. Пробив в спокойствието, избил гняв, като запушен сифон, който връща обратно мръсната вода. Макар и само за миг, Карл го беше извадил от равновесие.

— Мислиш, че ме познаваш? Изобщо не ме познаваш, приятел.

— Изобщо не съм ти приятел — меко каза Карл. — Е, случва се. Всички правим грешки. Та какво по-точно искаш от мен?

За миг, толкова кратък, че изчезна, преди да го е регистрирал съзнателно, Карл си помисли, че онзи ще стреля. Дулото на револвера не помръдна, но сякаш засвятка нетърпеливо в долната половина на полезрението му. Онбекенд стисна устни още по-силно, омразата в очите му също светна по-силно.

— За начало може да ми разкажеш какво е да ловиш други тринайски в услуга на преживните от ООН.

— Печелившо е. — Карл се взираше безучастно в присвитите очи на другата тринайска. Един от двамата щеше да умре в този бар. — Доходоносно. А ти с какво си изкарваш прехраната напоследък?

— С оцеляване.

— О. — Кимна разбиращо. — Играем си на престъпници, така ли?

— Не работя за преживните, ако това имаш предвид.

— Работиш, разбира се. — Карл се прозя — внезапна, продиктувана от напрежението нужда от кислород, дошла като гръм от ясно небе, но толкова на място и убедително, че той едва съдържа победоносната си усмивка. — Ние всички работим за преживните, по един или друг начин.

Онбекенд стисна зъби. Килна леко глава като вълк или като куче, което се вслушва в далечен звук.

— Много лековато говориш за чуждите компромиси. Както казах, изобщо не ме познаваш.

— Знам, че днес си си купил нещо за ядене. Знам, че си дошъл тук с един или друг вид превозно средство, по градски улици, построени и платени под някаква форма от хората в този град. Знам, че държиш оръжие, което не си направил от метална руда в свободното си време.

— Това ли? — Онбекенд помръдна револвера, с което измести мъничко огневата линия. Изглеждаше развеселен. Карл се насили да не показва напрежението си, да не следи с поглед оръжието. — Взех го от един тип, когото убих.

— Тъй ли? Е, това е интересен модел на бартерна търговия. А човека, който ти сервира закуска днес, и него ли уби, за да не плащаш сметката? Ще убиеш ли онзи, от когото си купил или взел под наем колата си, и другия, който държи хотела, в който си отседнал? Сигурно имаш планове и за работодателите им, за онези, които управляват средствата за производство, мениджърите и едрите собственици, и за хората, които продават от тяхно име, и онези, които купуват от тях? — Карл се наведе напред, ухилен в лицето на близката смърт. — Толкова ли не схващаш, по дяволите? Те са навсякъде около нас, преживните. Не можеш да избягаш от тях. Не можеш да се отделиш от тях. Всеки път, когато сложиш нещо в устата си, работиш за тях. Всеки път, когато пътуваш. А ако си на Марс, всяко твое дихание е част от тяхната система.

— Е. — Онбекенд също успя да се усмихне. — Явно добре си си научил урока. Но пък, едно куче биеш ли го редовно, рано или късно така става.

— О, моля те. Знаеш ли какво? Искаш да се преструваш, че има и друг начин? Искаш да избягаш в някакъв митичен златен век отпреди упадъка на мъжествеността? Ами върви в Джизъсленд, където още вярват в тия простотии. Бях там миналата седмица и мога да ти кажа, че такива като нас много ги обичат. Ще ни изгорят на кладата по бързата процедура. Не разбираш ли? *Вече няма място за такива като нас.* — Думите на Съдърланд се надигнаха в него, тихият, леко ироничен басов глас прииждаше от спомените му като гръмотевица, като сила. — Преди двайсет хиляди години са ни избили с културните си насаждения и с малодушното си преклонение към йерархията. Спечелили са битката, Онбекенд, и знаеш ли защо? Защото системата им е била успешна, сработила е. Кооперирането в група и подчинението пред някакъв бандит с брада е сработвало по-добре, отколкото вълците единаци като нас биха могли да сработят тогава, по-късно, сега или изобщо някога. Докарали са ни до просешка тояга, Онбекенд, с тълпите си, с вождовете си и със самата си шибана многочисленост. Преследвали са ни, избивали са ни и за награда са

получили бъдещето. И ето ни сега, стоим на покрива на преуспялото им общество, а ти ми казваш, разбираш ли, че не си взел асансьора, нито си се качил по стълбите, а ей така просто си долетял до покрива на собствена тяга заедно с двамата си бабаити. Това твоето са пълни глупости.

Онбекенд се наведе като него, в очите му пламтеше ярост. Движението му беше инстинктивно, продиктувано от гнева. Революерът в ръката му помръдна при промяната в позата. Изви се под незначителен ъгъл встрани. Карл го видя и побърза да свие платната на мрежата. „Не още, не“. Срещна погледа на другия мъж, видя там собствената си смърт и установи, че не му пука особено. В гърдите му се надигаше гняв, който не разбираше. Думите удължаваха живота му и щяха да го топят, докато успяваше да ги изрича, да ги изхвърля от системата си.

— Те ни създадоха, Онбекенд, създадоха ни, разбираш ли? Върнаха ни от мъртвите заради единственото нещо, в което ни бива. Насилието. Убийствата. Теб, мен. — Махна ядно и с отвращение. — Всички нас, всички, от първия до последния. Ние сме като динозаврите. Чудовища от далечното тъмно и кърваво минало, призовани, за да бранят ярките светлини и консуматорските привилегии на западната цивилизация. И ние го направихме, точно както го бяха поискали. Искаш да си говорим за преживните, как се кланят скудоумно пред авторитетите, как подчиняват индивидуалността си на диктата на групата? А с какво бяхме различни ние, кажи ми? Шибаният проект „Поборник“? На теб като какво ти звучи, по дяволите?

— Да, защото така ни обучиха. — За пръв път гласът на Онбекенд се повиши почти до вик и почти натежа от болка, но той бързо се овладя и го сниши до студен, хладнокръвен гняв. — Отделиха ни в шибаните си комплекси още от деца, Марсалис. Обработваха ни от сутрин до вечер. Знаеш го не по-зле от мен, защото в „Орел“ не ще да е било по-различно. Как бихме могли да...

— Правехме... каквото... ни кажат! — Карл подчерта думите си. — Точно като тях, точно като преживните. Провалихме се, точно както сме се провалили и преди двайсет хиляди години.

— Онова си е било за тогава — сопна се Онбекенд. — Сега си е сега. И някои от нас са поели по друга пътека.

— О, не ме карай да се смея, по дяволите! Вече ти казах: всичко около теб е част от света на преживните. И ако не ти е по силите да се нагодиш, повече или по-малко, към този факт, по-добре иди да се застреляш, мамка му...

Призрачна усмивка разсече лицето на Онбекенд.

— Твоето самоубийство ме пратиха да уредя, Марсалис. Не моето.

— Изпратили са те? — повтори подигравателно Карл и се изхили гръмогласно през оскъдното пространство между тях. — *Изпратили са те?* Е, това слага точка на спора ни.

— Тринайските се славят със склонността си към самоубийства. — Гласът на Онбекенд прозвуча твърде високо, думите се догонваха, препъваха се в презрението на Карл в напразен опит да отбележат печеливша точка, почвата за която не беше подготвена в съответствие с очакванията му. — Грозни самоубийства в лагерите и резерватите. А тринайска като теб, преследвана от толкова силно чувство за вина...

— Вина ли? Я се разкарай. Сега пък говориш досущ като тях. Вариант тринаiset са имунизирани срещу чувството за вина, то е запазена марка на преживните.

— Да, заради всичките си събратя, които си преследвал до дупка, а после си ги убил или си ги обрекъл на жива смърт в лагерите. — Онбекенд се беше поуспокоил, гласът му се връщаше към нормалните си нива. — Логично е рано или късно вината да те прекърши и да си теглиш куршума.

— Ха на бас.

Безучастна усмивка.

— За мой късмет няма нужда да се обзалагаме. Колкото до самоубийството, ти значително улесни задачата ми.

— Сериозно? — Карл се огледа демонстративно. — Лично аз не бих определил тая дупка като идеалния мизансцен за самоубийство.

Но зад самоуверените си думи вече бе преценил ситуацията и нещо твърде близко до паника започваше да вледенява кръвта му. Беше изиграл всичките си карти, а Онбекенд така и не беше свалил достатъчно гарда. Другата тринайска пак го следеше с първоначалната си пълна концентрация и хладнокръвен контрол. Мизансценът на евтиния бар стисна мислите му в менгеме като съсирена кръв около прясна рана — вехтата мърлява мебелировка, дългият плот на бара,

издраскан и лекъосан на мътното осветление, което хвърляше отблясъци в чашите и бутилките, натрупани по рафтовете отзад. Масите за бiliarд с протъркана тапицерия, окъпани в локвички светлина от монтираните в тавана лампи. Дуги Куанг по лице на пода, главата му извъртяна на една страна, отворените му очи го гледат. Сякаш му беше скучно и чакаше някой да се присъедини към него в прахта и лепкавите петна, за да си правят компания.

— Тук трудно бихме инсценирали самоубийство — съгласи се Онбекенд. — Нямахше да е лесно и другаде, в интерес на истината. Но ти беше така добър да отстъпиш пред инстинктите си и ето ни тук, в евтин бар в кофти квартал с долнопробни престъпници, които бранят ревниво територията си. Бедният Карл Марсалис, този път явно е преценил грешно съотношението на силите. Адски глупав начин да умреш, но какво пък... — Свиване на рамене, после в гласа на Онбекенд изведнъж се чу металическата нотка на презрение. — Лесно ще повярват, че си способен на такова нещо. Дал си им достатъчно основания.

Неизреченото обвинение го ужили жестоко. Някъде на заден план в главата му прозвучаха думите на Съдърланд: „Ако се оставим да ни води лимбичното ни програмиране, то всеки двуличен и породен от омразата страх, който изпитват към нас, ще се превърне в истина.“

„Ертекин може и да не се хване.“

„Да, но може и да се хване. Пъзелът не винаги се подрежда докрай, Марсалис. Така е в живота ни, така е и в престъпленията — сложно. Това каза тя, помниш ли?“

Куанг сякаш му намигна от пода.

„Може пък това да ѝ се стори малко прекалено сложно, приятел.“

И сякаш не му стигаше тормозът на собствените му мисли, Онбекенд продължи да го тормози вербално:

— Ще сметнат, че си бил прекалено глупав, за да надмогнеш собственото си програмиране — каза той делово, като ехо на Съдърланд. — И ще са прави, разбира се. Ще сметнат, че си тръгнал да си търсиш белята, което е самата истина, и ще сметнат, че действителността просто е надхвърлила очакванията и възможностите ти. Така че ще проведат кратко разследване, колкото да не е без хич, ще поговорят с този и онзи и накрая ще стигнат до заключението, че си бил прострелян от упор със стандартно оръжие, което така и няма да

бъде открито, от неизвестен уличен бандит, който също няма да бъде открит, и ще закрийт случая, Марсалис, ще го закрийт и ще потрийт доволно ръце, защото изводите им ще се връзват идеално с идиотизма, който ти така спонтанно и услужливо ни предостави. Самият аз не бих могъл да го наредя по-добре.

Карл махна с ръка.

— Това едва ли може да мине за стандартно оръжие.

— Това ли? — Онбекенд претегли револвера в ръка. — Това е... „Сега!“

Не беше много — минимално снижената рефлексна реакция на другия мъж, позабавените неврохимични импулси, приспани от предишните незаплашителни жестове на Карл и относителното спокойствие след крясъците отпреди малко. А после лекото изместване на дулото, само няколко градуса встрани, плюс краткотрайно снижения натиск върху спусъка. Това, и от друга страна, типичното за всяка тринайска чувство на превъзходство, както и любопитната склонност на Онбекенд да изнася лекции. Не беше много.

Никак не беше много.

Карл изригна от стола с ръце на ръба на масата, повдигна я рязко и я преобърна. Онбекенд стреля веднъж, напосоки, после залитна назад в опит да стане от стола и да се изправи. Помощникът му до вратата извика и скочи към тях. Карл взе на една крачка изпразненото от прекатурената маса пространство и влезе остро на Онбекенд: удар с основата на дланта и после с лакът, завъртане, опит да отнеме оръжието, но хватът беше твърде близък, за да рискува със стрелба. Стискаше с две ръце китката на Онбекенд, изви ръката му и насочи револвера нагоре и встрани, целеше се в бабаита, който се хвърляше към тях откъм вратата. Опита да стигне до спусъка. Онбекенд изпъна пръст и му попречи, но вече нямаше значение, защото онзи извика пак и се хвърли настрани да избегне куршума, който така и не дойде. Вратата се отвори рязко и другата половина от подкреплението на Онбекенд влетя в бара като ураган. Карл дръпна с всички сили револвера, но не успя да го откопчи. Новодошлият не направи грешката на колегата си. Тръгна към тях с широка усмивка.

— Само го дръж здраво, Онби.

Отчаян, Карл заби странично стъпало в краката на Онбекенд с надеждата да го подкоси, двамата да паднат на пода и при удара най-

сетне да му измъкне револвера. Уви, другата тринайска захвана глезена му със стъпало, а сам остана на крака, без дори да загуби равновесие. За разлика от Карл, който залитна, повлечен от собствената си тежест и инерцията на провалилата се хватка от таниндо. Онбекенд прецени до секунда момента, направи голяма крачка встрани и се отърси от Карл, сякаш той беше някаква голяма досадна раница. Карл политна към пода, посегна в движение към револвера, но без успех. Онбекенд го изрита в слабините. Карл се сви на топка от болка, опита да се претърколи, да стане...

Онбекенд насочи револвера.

Светът сякаш замря и се наведе да погледа.

В краткия нереален покой Карл усети куршума, преди да е излязъл от дулото, и усещането беше ужасяващо, защото твърде много приличаше на свобода. Усети как се разтваря да го поеме, като птица, която разперва криле, като вълк, който раззейва пастта си пред напирател в гърлото вой. Очите му се впиха в очите на Онбекенд. Ухили се и изрече последното си предизвикателство:

— Ти си тъпо жалко заблудено копеле!

А после изстрелите, окончателното насилие, раздрало тишината... пак и пак... и пак, като затръшваща се в буря врата.

42.

Марстехските берети имаха специална функция, която позволяваше три изстрела с едно натискане на спусъка. Севги Ертекин влезе през вратата на този режим, вдигнала пистолета с две ръце, и натисна спусъка по два пъти за всяка мишена. Нямаше време за любезности — през прозореца беше видяла накъде отива работата. Разширяващите се куршуми издаваха равен, лишен от драматизъм пукот при изстрелването си, но при попадение разкъсваха жертвите все едно те бяха от картон.

Така стана и сега. Две тела подскочиха и отхвърчаха настрана.

Третият тъкмо се обръщаше, бърз като тигър, и куршумите изобщо не го уцелиха. Огромен сребрист револвер се насочи в мълниеносна траектория към нея. Тя натисна отново спусъка и онзи се преметна назад като акробат на цирков манеж.

Марсалис се мятеше на пода и се опитваше да стане. Не се виждаше дали е ранен. Севги тръгна напред, покриваше ъглите с пистолета според стандартната полицейска процедура. Бърз оглед на мъжете, които току-що беше уцелила... не, чакай...

... погледът ѝ регистрира безжизнените очи, неестествените сгърчени пози, единият се беше проснал почти комично напреко на съборен стол, друг лежеше на пода като захвърлена от истерично дете кукла...

... мъжете, които току-що беше убила. Марстехското оръжие и неговите муниции, недвусмислени в присъдата си като джизъслендски съдия.

Третият я връхлетя от страни. Мигновен образ на окървавено лице, разкривено от дива ярост. Тя се строполи на пода с разперени ръце да смекчи удара, който така или иначе я раздели с шибаната берета. За миг третият мъж залитна над нея, ръмжеше през оголени до венците зъби, празните му ръце бяха свити като ноктите на граблива птица. Погледът му беше лишен от всичко човешко. Тя усети как ужасът се надига като криле в стомаха и гърдите ѝ.

Мъжът видя изпуснатата берета. Мина покрай Севги, за да я вземе.

— Онбекенд!

Нападателят ѝ се завъртя, както се беше навел наполовина към пистолета, и видя същото, което видя и Севги — Карл Марсалис, приклепнал на пода с големия револвер в ръка.

Онзи си плю на петите и куршумът изсвистя твърде далеч. Стаята прокънтя от дълбокия рев на едрокалибреното оръжие. Марсалис изръмжа нещо, прицели се и стреля отново. Вратата се затвори с трясък зад беглеца.

Севги грабна беретата си.

— Добре ли си?

Мрачно кимване. Изправяше се колебливо на крака. Севги му хвърли бърза усмивка и тръгна към вратата. Открехна я и погледна навън. Сълзата, която беше проследила с такси от хотела, още стоеше от другата страна на пустата улица. Третият мъж, ранен, се беше привел над вратата ѝ. Отваряше я. Нямаше време. Севги изскочи навън и отново зае поза за стрелба, този път на тротоара. Стотици спомени от големите и малките улици на Куинс и Манхатън, от единайсетте години на преследвания и арести запулсираха във вените ѝ, втвърдиха почвата под краката ѝ, стабилизираха ръцете ѝ.

— Полиция! Сложи ръце на главата и легни по корем!

Той като че ли коленичи до отворената врата на колата. Севги се приближи бавно.

— Казах, ръцете на...

Той се завъртя и измъкна някакво оръжие, Бог знае откъде. Стреля. Севги също стреля. Три куршума в група — видя как го запратиха към високия лъскав корпус на сълзата, но в същия миг разбра, че е стреляла твърде високо. Усети как нещо я шибва в лявото рамо, залитна от удара и падна назад към стената на бара. Единият ѝ крак се подгъна и тя заразмахва ръце да се задържи. Опря гръб в стената и видя как беглецът се надига със залитане, оставяше големи петна кръв след себе си, матови на фона на лъскавата метална повърхност. Залитна и се срина зад волана. Севги опита да се изправи, видя го как се навежда да затвори вратата и разбра, че е закъсняла. Вдигна с една ръка беретата и стреля. Уви, откатът при тройния изстрел изискваше захват с две ръце и отчаяната ѝ стрелба не доведе

до нищо — куршумите рикошираха в сълзата, далеч от целта. Вратата се затвори с трясък, който отекина над улицата. Двигателят се събуди моментално. Севги залитна напред, направи опит да се изправи, опита се въпреки изтръпналата си до безчувственост лява ръка да се прицели в потеглящия автомобил.

Натисна спусъка три пъти. Държеше беретата с две ръце и деветте куршума върнаха отката си към раненото ѝ рамо. Сълзата поднесе, после коригира движението си, стигна до ъгъла и го взе на висока скорост, изчезна от поглед с протестно свистене на гумите. Севги отпусна ръце и изсумтя отвратно.

— Мамка му! — Гласът ѝ се чу ясно в притихналата изведнъж улица. — Двама от трима не е толкова зле все пак, нали?

Очевидно никой не се канеше да оспори твърдението ѝ.

Тръгна към бара, бутна вратата и се облегна на рамката, огледа хаоса вътре. Марсалис беше успял да се изправи и стърчеше в средата на помещението с револвера в ръка. Стресна се при появата ѝ, после се отпусна, просто си стоеше и я гледаше. Бегла усмивка раздвижи устните му.

— Ако съм разбрала правилно, никой не се крие в кенефа, така ли?

— Правилно си разбрала.

— Хубаво. Защото се поуморих. — Прибра беретата в презраменния кобур и примижа леко от болката при движението.

— Ранена ли си?

Тя сведе поглед към лявото си рамо, където я беше уцелил куршумът. Тънка струйка кръв се стичаше по ръкава на съсипаното ѝ яке. Усещането за изтръпналост започваше да отстъпва пред силна пулсираща болка. Тя стисна няколко пъти в юмрук пръстите на лявата си ръка, после я вдигна и примижа от болка.

— Да. Оня тип ме простреля. Мускулна рана. Ще оцелея.

— Искаш ли да погледна раната?

— Не, не искам да я гледаш, мамка му! — Поколеба се, после махна вместо извинение. Гласът ѝ се смекчи. — От ССР са на път. Това може да почака.

— Чух колата. Измъкна ли се?

Севги се намръщи.

— Да, уцелих го един-два пъти, но не толкова, че да го сваля. Тринайски!

— Е, ние сме корави копелета.

А после изведнъж раменете му увиснаха и той отиде при бара, мина отзад и внимателно остави револвера върху издраскания плот.

— Слава Богу, че се свърши — въздъхна. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не, не искам нищо, мамка му. Онзи тип се измъкна.

Марсалис се обърна да огледа натрупаните по рафтовете бутилки. Очите му срещнаха нейните в огледалото.

— Да, но погледни го от добрата страна. И двамата сме живи, което си е страхотно подобрене на фона на ситуацията отпреди малко.

Тя потръпна. После се отърси като мокро куче. Марсалис избра една бутилка от многообразието, извади и две чаши изпод плота. Сложи ги отгоре и наля някакъв алкохол с кехлибарен цвят.

— Хайде, заради мен. Нека те почерпя поне едно уиски на аванта, задето ми спаси живота. А и като те гледам, определено имаш нужда от нещо силно.

— Да бе, много ти благодаря. Аз ти спасих живота, а ти ми казваш, че изглеждам като пребито куче?

Той я изгледа уж преценяващо и каза с усмивка:

— Е, да кажем, че си малко бледа.

— Майната ти. — Севги взе чашата.

Той последва примера ѝ, вдигна своята като за наздравица и каза много тихо:

— Задължен съм ти, Севги.

Тя отпи и преглътна.

— Приеми, че сме квит, заради скейтърите. Нищо не ми дължиш.

— О, напротив. Онези типове в Ню Йорк се опитаха да убият и двама ни и аз действвах при самозащита. Сега е съвсем различно. Наздраве.

Изпиха чашите до дъно. Севги се облегна срещу него от другата страна на бара и усети как топлината се плъзга надолу към корема ѝ. Марсалис вдигна въпросително бутилката. Тя поклати глава.

— Както казах, хората от СССР ще пристигнат всеки момент. Обадих им се още щом твоите приятелчета се появиха. Можех да щурмувам и по-рано, но се надявах да пристигне подкрепление.

— Е. — Той сведе поглед към ръцете си и Севги видя, че леко треперят. Това незнайно защо я преряза през стомаха. После той отново вдигна очи и се ухили. — Така или иначе, нацели момента идеално. Как всъщност се озова тук?

— Тъкмо се прибирах, когато те видях да излизаш от хотела. — Кимна към трупите на пода. — После сълзата на тия момчета потегли след таксито ти. Почти веднага и аз си повиках сълза. Когато пристигнах тук, те стояха пред бара и чакаха. Не знаех какво става, нито защо си дошъл чак тук и дали онези типове са с теб, или не. Обадох се чак когато се чува изстрели и онези нахлуха в бара. Кое то ме подсеща да те питам, ти за чий дойде тук изобщо?

Той отклони поглед встрани.

— Просто си търсех боя.

— Така ли? Е, явно си го намерил.

Той не каза нищо.

— И кои са тия типове?

— Не знам.

— Ти го нарече по име. — Внезапният пристъп на полицейска подозрителност развали атмосферата. — Когато посегна да вземе пистолета ми. Чух те... как беше?

— Онбекенд, да. Представи ми се, преди да ме убие. — Марсалис смръщи вежди на някаква своя мисъл. — Тринайска.

— Той ли ти го каза?

— Покрай другото.

Тя потръпна отново.

— Еба си съвпадението.

— Не е. Кое то ме подсеща да те питам: ти защо си била при хотела?

— А, да. Хотелът. — Тя кимна и позволи на задоволството от правилното предположение да избие в лека усмивка. — Идвах да ти кажа, че нюйоркската полиция е заловила третия скейтър. Той твърди, че през цялото време са се целели в Ортис. Не в теб.

Марсалис примигна.

— В Ортис?

— Да. Явно двамата с теб случайно сме се оказали на пътя на куршумите. Кое то оневинява Нортън, както и да го погледнеш. Ако оставим параноята настрана, разбира се.

— Ти сигурна ли си в това? Тоест, ченгетата от Ню Йорк проверили ли са...

— Марсалис, откажи се бе, човек. — Изглежда, наистина бе капнала. Или пък уискито не беше чак толкова добра идея. Така или иначе, започваха да я болят очите. — И още по-добре, помисли си дали не е редно да се извиниш, ако изобщо знаеш как се прави това. Сбъркал си, и толкова. Край на шибаната история.

— Недей да злорадстваш, Ертекин. Не ти отива, помниш ли?

И не ѝ остана друго, освен да се засмее, въпреки смазващата тежест на умората. В далечината се чуха сирените на ССР.

— Аз пък не си търся компания в леглото — каза тя.

— Напротив, търсиш си.

Тя се изкиска.

— Не, изобщо не си търся.

— Търсиш си.

— Не си търся, да ти го...

Закашля се силно, изненадана от силата на пристъпа. Тръсна глава и установи, че очите ѝ са пълни със сълзи. Чу как и Марсалис се киска.

— Е, може и да си права. Не бих искал да...

Пак я разтърсиха тръпки, този път по-силно. Вече не кашляше, затова пък внезапно я заболя главата. Тя се намръщи и вдигна ръка към слепоочието си.

— Севги?

Тя го погледна и се усмихна смутено. Продължаваше да трепери. Сирената се чуваше по-силно и сякаш беше заседнала право в главата ѝ. Звукът направо ѝ стържеше по мозъка.

— Май не ми е много добре.

Лицето му застина като маска.

— С какво те простреля той, Севги?

— Не знам...

— Видя ли оръжието, с което те простреля? — Беше заобиколил бара и стоеше до нея, а тя само клатеше сънено глава.

— Не. Измъкна се. Казах ти вече.

Той я завъртя към себе си и хвана главата ѝ. Гласът му беше задавен и тревожен.

— Чуй ме, Севги. Трябва да останеш будна. Ще се почувстваш много уморена след...

— Ще се почувствам? — Тя се изкиска. — Майната ти, Марсалис. Вече се чувствам така, сякаш мога да проспя цял месец на шибания под ей тук.

— Не, ще стоиш будна! — Той разтърси главата ѝ. — Чуй, идват, всеки момент ще са тук. Ще те закараме в болница. Само не ми умирай в ръцете, по дяволите!

— Какви ги говориш? Нямам намерение да...

Млъкна, защото изведнъж забеляза, че и неговите очи са насълзени също като нейните. Свъси чело, но кожата на лицето ѝ беше толкова гореща, дебела и нееластична, че ѝ бе нужно усилие да приведе лицевите си мускули в движение, все едно пъхаше ръка в нова тясна ръкавица. Тихичък учуден звук излезе от устата ѝ.

— Хей, Марсалис — каза тя завалено. — К'во ста'а? И ти ли не си...

Медиците от екипа на ССР я сложиха на количка и я качиха в хеликоптер. Не беше съвсем сигурна как е станало това. Уж Марсалис я гушкаше в пълния с трупове мизерен бар, а после изведнъж се озоваха на хладно отвън и тя гледаше право към прибулените звезди. Съзнанието беше като плющящ парцал в главата ѝ, ту го имаше, ту го нямаше, връщаше се, после изчезваше пак. Опита се да извърти глава и да види какво става, но всичко ѝ се видя като неясна смесица от викове, светлини и забързани фигури. Ревът на хеликоптерните перки влошаваше ужасното ѝ главоболие още повече.

— Севги?

О! Марсалис. Тук беше.

— Не се тревожете, сър. Оттук ще я поемем ние.

— Кажете им, че куршумът е от „Хааг“. — Не разбираше защо Марсалис вика така, освен ако не беше заради грохота на перките. Нещата просто не се връзваха. Помисли си, че сигурно е загубила много кръв ѝ затова се чувства толкова странно. — Кажете им, че трябва да я включат на най-мощните антивирусни препарати, с които разполагат, по най-бързия начин.

— Знаем, сър. Вече се обадохме да предупредим.

Примижа срещу блясъка на хеликоптерните прожектори. Заболя я. Едва успя да различи силуета на Марсалис. Беше стиснал един от парамедиците за раменете и го тресеше.

— Тежко ви, ако умре — крещеше. — Ще убия и вас, и всичките ви роднини, ако я оставите да умре.

Тропот на ботуши. Хеликоптерът се размърда, издигна се и пое нанякъде. Миниатюрни светлини по възвишенията и падините на града, а хоризонтът се люшкеше ли, люшкеше. Сякаш и без това не ѝ се гадеше достатъчно.

А имаше чувството, че стиска зъби от цяла вечност. Не само това последното, каквото и да беше, а целият случай с „Гордостта на Хоркан“. Цялата шибана история с Марсалис и нейният нещастен опит да я превърне в нещо повече. Повтарящите се телефонни разговори с баща ѝ с премерените им, предпазливо любезни думи и бариерата, която вече не можеше да счупи. Спомените за Етан, съдебната битка за попечителство и повторно имплантиране на неродения Мурад, безбройните адвокати и техните шибани приемни. Борбата да запази вратата си, да се върне в джамията и да открие онова, което преливаше от поезията на Рабиа, от писанията на Назил Вапур и от усмихнатото търпение на Мелтем. Търсенето на причини да продължи напред, причини, които не се явяват под формата на бутилки или блистери.

Всичко това маршируваше през главата и в бавна процесия и изведнъж ѝ писна, дойде ѝ до гуша да полага усилия. Защо просто да не погледа искрящата люлка на градските светлини долу, да отиде, където я караше хеликоптерът, да послуша белия шум на двигателния рефрен, все едно е легнала до водопад, от който се носи едва доловимо уханье на метал и машинно масло. Наклоненото нощно небе, усещането за морето, плоско и черно чак до хоризонта. Не беше толкова лошо, като си помислиш, никак не беше лошо. Нито толкова трудно.

Малко след това се отказа да стиска зъби, просто се пусна и се хързулна по наклона на собствената си неимоверна умора.

ПЕТА ЧАСТ РАЗПЛАТА

Проблемите, които разглеждаме тук, засягат цялото човечество. И най-крутите мерки за опазване привилегиите на привилегированите, и най-страшната сегрегация или йерархично отлюспване няма да предпазят никого от нас от процеса на упадък, който вече е започнал. Ако проявим арогантност, ако си затворим очите за този факт и не предприемем действия, докато още има време, ще платим ужасна цена за провала си, цена, която ще засегне всички ни.

Докладът „Якобсен“,
август 2091

43.

Зората пролази по кампуса на Станфорд като предпазлив художник, който добавя цветовете в монохромния сумрак и те се преливат през отсенки на сивото към ясното утринно синьо, наслагат бежово по болничните сгради, пласт след пласт от горе на долу. Живите плетове и дърветата в градините си връщаха зеленото и по чакълениите алеи започнаха да се появяват хора, поединично или по двойки. Някои поглеждаха чернокожия мъж, който седеше сам на пейката, но нито един не спря. Някаква особена неподвижност се излъчваше от мъжа и прекършваше в зародиш всеки импулс за човешки контакт, дори караше хората да снишават глас. Онези, които работеха в спешните и интензивните отделения на медицинския център, от пръв поглед разбираха за какво става въпрос. На пейката седеше човек, когото оперираха без упойка — отделяха го бавно с трион от друго човешки същество, което лежеше някъде в болницата.

Откъм магистрала 101 звукът от профучаващите нарядко през нощта автомобили постепенно нарастваше до постоянно фоново жужене. Птичите песни придобиваха собствено значение като чуруликащ звуков контрапункт, като шепи цветни камъчета, посипвани върху широката сива лента на конвейер. Човешки гласове се плисваха помежду другото, все по-силни и все по-често, стъпки хрущяха по чакъла все едно някой копаеше гроб. Денят щурмуваше стените, които Карл беше издигнал около себе си, през студените часове, смазваше и трошеше простотата на бдението му с досадните си детайли. Той вдигна поглед от отломките с тиха и неутолима омраза към всичко, което очите му виждаха и ушите му чуваха.

— Е, доволен ли си сега?

Нортън стоеше пред него, но извън обсега му. Беше спал някъде с дрехите, дори марстехските му дънки бяха омачкани.

Изглежда, наистина очакваше Карл да му отговори.

— Не. А ти?

От другата страна на алеята имаше каменна пейка, същата като тази, на която седеше Карл. Нортън отиде и седна на нея.

— Това няма да ти се размине — каза хладно. — Ще се погрижа да те върнат в щатския на Южна Флорида. Ще се погрижа да те изпратят в Симарон или в Танана и да останеш там до края на шибания си живот.

Ако се съдеше по вида му, бая си беше поплакал. За миг го преряза завист.

— Как е тя? — попита Карл.

— Не ми се прави на интересен. Смотаняк смотан.

Мрежата се разбуди от бездните на отчаянието му. Той вдигна ръка и посочи Нортън с пръст.

— Не си насилвай късмета, Нортън. В момента определено имам нужда да убия нещо и нищо не пречи това да си ти.

— Взе ми думите от устата. — Нортън сведе поглед към собствените си ръце, сякаш преценяваше доколко са подходящи за задачата. — Но това няма да помогне на Севги.

— Нищо няма да помогне на Севги, самодоволно копеле такова! — Имаше някакво брутално удоволствие в изръмжаните думи, все едно прехапваш със зъби херпеса си, докато не се спуга и не закърви. — Не ти ли казаха? Простреляна е с „Хааг“.

— Да, казаха ми. Казаха ми също, че Станфорд разполага с най-добрата клиника за възстановяване на имунната система по целия Западен бряг. Върхови технологии.

— Няма значение. Вирусният комплекс в биозаряда е бил „Фолуел“. Само смъртта може да го спре.

— Защо не се откажеш тогава? Хайде, върви си. Типично по британски, нали?

Карл го гледа втренчено две секунди, изсумтя отвратено и извърна очи. Млада жена мина по алеята, тикаше велосипед. На малката ѝ черна раница имаше значка с усмихнато личице, което намигаше с безмилостното си жълто под свежата утринна светлина. „Какъвто и да си — жизнерадостно съветваше крещяща лепенка над значката, — бъди добър.“

— Нортън — тихо каза той, — как е тя?

Служителят на КОЛИН поклати глава.

— Стабилизирали са я. Само това знам. Включена е към н-джин, който картографира вирусния щам.

Карл кимна.

Седяха и мълчаха.

Накрая Нортън попита:

— Колко й остава?

— Не знам. — Карл си пое рязко дъх. После го издиша на пресекулки. — Не много.

Още мълчание. Още хора минаха между тях, заети с личните си разговори. Със собствения си живот.

— Марсалис, как изобщо се е добрал до „Хааг“ онзи тип? — В гласа на Нортън се бяха промъкнали пискливи, отчаяни нотки, като на дете, което негодува заради несправедливо наказание. — Доколкото знам, са незаконни навсякъде, дори на черния пазар се намират трудно и на невероятно висока цена. В лоши ръце са смъртно опасни. Едва ли има повече от двеста души на планетата, които имат разрешително за „Хааг“.

— Да. А ти току-що описа най-желания предмет за всеки мъж с повечко тестостерон в кръвта. — Карл почерпи от страничните детайли като жаден за топлина човек, който свива шепи над загасващите въглени от догарящ огън, благодарен за възможността да отклони поне за миг мислите си в друга посока. — „Хааг“ е безкрайно привлекателен за всеки, който има дори слаб интерес към оръжията. Познавам един тип в Тексас, който веднъж ми предложи половин милион долара за моя. Пари в брой.

— Добре, виж. — Нортън разтърка енергично лицето си, сякаш му идеше да си издере очите с пръсти. — Да кажем, че този тип, този Онбекенд, се е сдобил някак с „Хааг“, защото от това му се втвърдява оная работа. Взема го, когато трябва да изпълни поръчка, която носи риска за арест или престрелка със ССР, и точно преди да започне екшънът, го оставя в колата? В това няма никакъв смисъл.

— Напротив, има. — Беше разполагал с цялата нощ да премисли случилото се, докато седеше на един стол пред интензивното отделение и напасваше необратимия ход на събитията, докарали Севги Ертекин до животоподдържащата камера от другата страна на биозапечатаните врати. Малко преди зазоряване беше открил отговора, който се втрени в него с кухите си очни дупки и го прогони от чистите коридори към просветляващите в сиво градини отвън. — Онбекенд е купил хаага за мен, защото е мислел, че ще са наложи да ме изведат от хотела и да ме закарат някъде, където да инсценират

самоубийството ми. Не е можело просто да ме убият, защото се опитват да отклонят трайно вниманието от себе си. Не са можели и да ме седират, защото това е цяло да излезе наяве при евентуалната ми аутопсия. Целта му е била да ме изведе в пълно съзнание, а това не е лесно, когато си имаш работа с тринайска. Ние не се плашим лесно и като цяло не ни е чак толкова страх от смъртта. Но има различни начини да умреш. Сигурно бих си пробвал силите срещу всяко обикновено оръжие, та дори шансовете за успех да са минимални. Но не и срещу „Хааг“.

— Това той ли ти го каза? Че смята да инсценира самоубийството ти?

— Да, той ми го каза. — Карл се вгледа в спомените си за случилото се. — Но извън онова, за което го бяха наели, Онбекенд чисто и просто ме мрази. Не е нещо ново за мен, стандартна реакция на всички тринайски. Но неговото отиваше по-далеч. Искаше да ме унижи максимално, преди да умра. Искаше да знам колко глупаво съм постъпил, колко много ме превъзхожда. Колко жалък ще изглеждам с пръснат от собствената ми ръка мозък.

— Но са се отказали от самоубийството.

— Да. — Карл си пое дълбоко дъх. Споменът за презрението на Онбекенд го прерязва като с нож. — Оказало се е ненужно. Видели са накъде отиват нещата в бара и са променили плана си. Преценили са, че спокойно могат да инсценират смърт при кръчмарско сбиване. Хаагът вече не им е трябвал, за да ме сплашат, а би било глупаво да ме убият точно с такова оръжие. Затова Онбекенд го е оставил в сълзата и по-късно е стрелял с него по Севги просто защото не е имал нищо друго подръка.

Нортън го гледеше втренчено.

— Това сигурно ще ѝ е голяма утеха.

Карл издържа погледа му.

— Искаш да обвиниш мен ли, Нортън? Трябва ти мишена за безсилния ти мъжкарски гняв? Давай, чувствай се свободен да ме мразиш. Свикнал съм и даже няма да усетя допълнителната тежест. Само не си насилвай късмета, защото съм уморен и ще те скърша на две, ако преминеш границата.

— Ако не беше...

— Ако не бях излязъл, щеше да е различно. Знам. Щяха да ме сгачят в хотела, да ме изведат, но Севги Ертекин пак щеше да е там, защото тя, Нортън, е идвала при мен. Може би именно това не ти дава мира, а?

— О, я се разкарай. — Но го каза вяло и без хъс, а после отклони поглед.

— Искаш ли да знаеш истината, Нортън? Защо е идвала при мен?

— Не, не искам.

— За да изчисти името ти.

Служителят на КОЛИН го погледна отново, сякаш Карл току-що го беше шамаросал.

— Какво?!

— Аз ти нямах доверие, Нортън, вярвах ти колкото на джизъслендски президент, който прави обръщение към нацията. Скейтърите пред дома на Севги онази сутрин, спомняш ли си? Само ти знаеше къде съм останал да пренощувам. Реших, че заличаването ми от пейзажа по някакъв начин влиза в дневния ти ред.

— Какво?! Нали именно аз те измъкнах от затвора бе, Марсалис. Идеята беше моя, аз настоях и аз го уредих. Защо, по дяволите, ще...

— Чакай-чакай, по-спокойно. Ако искаш, наречи го пристъп на параноя. — Карл въздъхна. — Както и да е, снощи се обадили на Севги от нийоркската полиция да ѝ кажат, че са хванали третия скейтър и той е проговорил. Не аз съм бил целта им, а Ортис. Севги е идвала да ми го каже, защото се вбесяваше от намеците ми за двойната ти игра.

Нортън не каза нищо.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Не — прошепна той.

— Севги и за миг не прие на сериозно подозренията ми, като хипотеза дори. Удари ми шамар, когато се опитах да я убедя. Не знам дали двамата някога сте имали нещо...

— Не сме. — Двете кратки думи бяха накъсани, чупливи.

— Щом казваш. Каквито и да си били отношенията ви обаче, очевидно са пуснали дълбоки корени.

Дълго мълчание. Нортън плъзна поглед по градината, сякаш някакво обяснение можеше да виси сред храстите или да му намига откъм струите на фонтана.

— Била е ченге — измърмори накрая. — От две години работеше за КОЛИН, но мисля, че така и не се промени.

— Да, била е ченге. И точно затова те подкрепи, теб, своя партньор, и дори не пожела да ме изслуша. Пак заради това е тръгнала след Онбекенд, и пак заради това я простреляха.

Още тишина. Слънчева светлина пропълзя до основите на сградите и позлати чакъла. Вече се усещаше и топлинка покрай светлината. Неколцина студенти минаха забързано по алеята, изглежда, закъсняваха за някъде. Жена в синя лекарска престилка тръгна към тях откъм сградата на интензивното отделение.

— Кой от вас е Марсалис? — попита строго. Китайските ѝ черти под късата черна коса бяха като размазани от умора.

Карл вдигна ръка. Лекарката кимна.

— Елате с мен. Тя пита за вас.

Нортън погледна встрани.

В-форматът беше истинско произведение на изкуството ѝ му отне по-малко време от обикновено да придума нервната си система към необходимото отпускане и приемане на илюзията. Очите му се отвориха зад плъзгащи се стъклени врати. От другата страна имаше градина, не толкова подредена като онази в реалния живот, където беше седял допреди малко. Тук имаше бордюр от пищна зеленина около прясно окосената морава, високи папрати и спускащи се като завеси лиани, а по-назад — високи, прави като свещ дървета. В средата на моравата имаше два дървени шезлонга.

Севги Ертекин седеше в единия, облечена с широко синьо кимоно с бродирани арабски символи, и го чакаше. В скута ѝ имаше книга, но Севги не четеше, а я беше затворила, пъхнала пръсти между страниците, главата ѝ беше леко килната, сякаш слушаше нещо. Погледът ѝ също беше съсредоточен, все едно гледаше към друг човек, който също като него чакаше, но в другия край на градината.

Стъклената врата се плъзна безшумно и той мина през нея. Движението привлече погледа ѝ или пък системата беше направена така, че да оповестява появата на посетител с камбанка. Видя го и вдигна ръка за поздрав.

— Хубаво е, нали? — извика му. — Тук явно не пестят средства за умиращите служители на КОЛИН.

— И аз стигнах до същия извод. — Той се приближи и сведе поглед към лицето ѝ. Виртуалната система беше заличила следите от болестта.

Севги му махна към другия шезлонг.

— Хайде, сядай.

Той седна.

— Предполагам, че тук изглеждам значително по-добре, отколкото в действителност — бодро каза тя, повтаряше собствените му мисли с точност, която го накара да примигне стреснато. — Нали?

— Не знам. Не ме пускат да те видя.

— Е, и на мен още не ми дават огледало да се погледна. Не че съм поискала де. Изглежда, идеята е да ти осигурят максимален комфорт, с надеждата, че това ще засили волята ти за живот, ще подпомогне имунната ти система и ще те измъкне от скъпия им пашкул за интензивно лечение по най-бързия възможен начин. — Млъкна рязко, сякаш я бяха изключили от системата, и той чак сега разбра колко много я е страх. Севги навлажни устни с език. — Тази динамика е неприложима спрямо мен, разбира се.

Той не каза нищо, не се сещаше какво да каже. Ромонлив поток тананикаше някъде зад зеленината. Две малки птички подскачаха в тревата, по-близо до тях, отколкото биха се осмелили в реалния свят. Слънчевата светлина си пробиваше път през дърветата под висок ъгъл.

— Баща ми идва от Ню Йорк — каза тя и въздъхна. — Не горя от нетърпение да го видя, честно.

— Сигурно същото важи и за него.

Тя се засмя тихичко, не по-силно от песента на потока.

— Да, сигурно. През последните няколко години отношенията ни бяха доста обтегнати. Почти не се виждахме, дори по телефона се чувахме рядко. Не като преди. — Нова доза тих смях. — Сигурно си мисли, че съм се оставила да ме прострелят само за да му привлека вниманието. Сдобряване на смъртния одър. Истинска сапунена опера, нали?

Карл усети как устата му се стяга, кътниците му се удариха с несъзнателна сила. Не беше предполагал, че ще му е толкова трудно да задържа погледа си върху нея.

— Нортън тук ли е? — попита тя.

— Да. — Направи опит да се усмихне. Беше все едно е забравил кои мускули участват в движението. — Май се засегна, че си поискала да се видиш първо с мен.

Ертекин направи физиономия.

— Е, ще има време за всички. Нямам кой знае колко приятели.

Той се загледа в едно от пъстрите птичета, които подскачаха около краката му.

— Марсалис?

Той вдигна неохотно поглед.

— Да?

— Колко време ми остава? Честно?

— Не знам — побърза да каже той.

— Но ти познаваш действието на хаага. — Тревогата в гласа ѝ граничеше с унижителна молба. — Достатъчно често си използвал това проклето нещо и все трябва да имаш някаква представа.

— Севги, зависи. Тук те лекуват с най-новите противовирусни...

— Да бе, точно като Налан, по дяволите.

— Какво?

Тя поклати глава.

— Няма значение. Виж, толкова много ме е страх, че и да искаш, не можеш да ме уплашиш повече. Кажи ми истината. Не могат да го спрат, нали?

Той се поколеба.

— Кажи ми шибаната истина, Карл.

Той я погледна в очите.

— Да. Не могат да го спрат.

— Добре. А сега ми кажи колко ми остава.

— Не знам, Севги. Честно. Сигурно могат да го атакуват с нещо, дори да променят формулата му така, че...

Видя изражението ѝ и млъкна.

— Седмици — каза той. — Два месеца най-много.

— Благодаря ти.

— Севги, аз...

Тя вдигна ръка и се усмихна — заради него. После стана от стола.

— Ще се разходя до реката. Искаш ли да дойдеш с мен? Казах ми, че трябва да щадя силите си, дори тук. Явно случващото се във виртуалната среда се възприема от нервната ми система почти като стимулите в реалния свят. Но на мен ми се ще да се поразходя малко, докато още мога. — Вдигна книгата. — А и поезията от петнайсети век изисква редовни почивки за разтоварване.

Той прочете заглавието върху корицата в керемидено и зелено. „Уханната градина — Ибн Мохамед ал-Нафзауи.“

— Хубава ли е?

— Рецептите за афродизиаци не ми вдъхват доверие, но останалото си го бива, да. Винаги съм си казвала, че един ден ще седна и ще я прочета. — И отново краткото припламване на страх в очите ѝ. — По-добре късно, отколкото никога, нали така?

И той пак остана без отговор, както на казаното от нея, така и на онова, което беше прочел в очите ѝ. Тръгна след нея през моравата към ромона на водата и ѝ помогна да прихване надвисналите клони, които препречваха пътя им. Промъкнаха се наведени през листака и се изправиха под шарената сянка на брега на плиткия поток. Севги впери поглед в бавното течение.

— Искам да те помоля за две неща — тихо каза след малко.

— Няма проблем.

— Искан ми се да поостанеш тук. Знам, че ти казах да си вървиш, че едва ли не те прогоних, но...

— Не се тревожи. — Гласът му изстърга. Едва съдържа пристъпа си на ярост. — Никога не бих си тръгнал след... Смятай Онбекенд за мъртъв. Както и онзи, който го е изпратил.

— Добре. Но не това имах предвид.

— Така ли?

— Да. След случилото се снощи разследването няма как да бъде приключено. Добре ще е да си там и да помагаш, след като мен... — Махна вяло към рекичката. — Но не за това исках да те помоля. Молбата ми е малко... малко по-егоистична.

— Жив съм благодарение на теб, Севги — каза той. — Можеш да поискаш всичко от мен.

Тя се обърна. Докосна ръката му.

Това преобърна стомаха му за миг. Физическият контакт беше едно от нещата, които виртуалната технология още не беше довела до

съвършенство, и неписаните правила за поведение във в-среда не препоръчваха докосването. Като се изключи евтиното и учудващо незадоволително виртуално порно, до което беше прибегвал по време на военната си служба, не помнеше да е докосвал повече от десетина пъти друг човек във виртуална среда, а дори и тогава най-често ставаше въпрос за случаен допир. Сега усети ръката на Севги Ертекин като през дебела ръкавица и неприятното чувство на объркване и смут само раздуха угасващите въглени на гнева му.

— Искам да останеш с мен — каза тя. Сведе поглед към ръцете им, сякаш се опитваше да различи детайл, за чието съществуване не беше сигурна. — Няма да ми е лесно. Мурад — баща ми — ще страда много. Нортън е разпънат на кръст. Всички други са твърде далеч, а отношенията ни и без това охладняха след случилото се с Етан. Ако ги помоля, ще дойдат, но самата аз няма да знам какво да им кажа. Което означава, че оставаш само ти, Карл. Ти си чист. Искам да ми помогнеш да приключа с това.

„Чист?“

— Спомена за две услуги — напомни ѝ той.

— Да. — Севги пусна ръката му и пак се загледа в течението на водата. — Мисля, че знаеш каква е другата.

Той стоеше до нея и гледаше ленивата вода на потока. Накрая каза:

— Добре.

44.

Чакаше Нортън в коридора пред отделението за посетители и кабинките на в-формата. Служителят на КОЛИН излезе с подпухнали очи; примигваше, сякаш светлината в коридора му е твърде ярка.

— Трябва да говоря с теб — каза Карл.

Нортън се намръщи.

— Точно сега ли?

— Тя няма да се подобри, Нортън. По-добре свиквай с тази мисъл и се хващай на работа.

— Какво искаш?

— Чете ли показанията, които дадох пред ССР?

— Не, аз... — Нортън затвори за миг очи. — Да, хвърлих им един поглед. И какво?

— Някой е изпратил Онбекенд да ме елиминира. Най-вероятно същият, който е наел Кармен Рен да партнира на Мерин, същият, който е уредил Мерин да се върне на Земята. Разследването не е приключило, не сме го преполовили дори.

Нортън въздъхна.

— Да, Севги тъкмо ми обясни същото надълго и нашироко. Не е нужно да ме убеждаваш. КОЛИН ще поднови разследването, с най-висок приоритет. Службите за сигурност на Ръба вече работят. В момента обаче...

— Няма да мръдна оттук, докато не приключим.

— Да, Севги и по този въпрос беше изрична. — Нортън се опита да мине покрай него. Карл пребори желанието си да го стисне за рамото и да го обърне. Вместо това отстъпи бързо назад и опря ръка в стената, за да препречи пътя му. Нортън наби спирачки, изскърца със зъби и стисна юмруци.

— Какво искаш от мен, Марсалис?

— Две неща. Първо, искам да убедиш Ортис, че е от полза за всички ни да ме задържи като консултант или като каквото там прецени, стига да не ме предава под юрисдикцията на АГЛОН. Снощи

ми се обадиха от брюкселския офис и по всичко личи, че нямат търпение да ме приберат под крилото си.

— Ортис току-що излезе от интензивното. Не е в състояние да...

— Тогава говори с някой друг. Не искам да се боря едновременно и с АГЛОН, и с кукловода на Онбекенд.

Нортън си пое дъх през зъби.

— Добре. Следобед ще говоря с Никълсън и ще му предам молбата ти. Друго?

— Искам да притиснеш Колониалните власти. Искам да говоря с Гутиерес.

КОЛИН имаше малък административен комплекс в центъра на Оукланд. Там разполагаха с необходимата техника за връзка с Марс. Нортън уреди автокоптер на ССР да ги откара през залива и лимузина на КОЛИН да ги чака на хеликоптерната площадка. Направи всичко това с автоматизма на зает човек, който шофира по познатия път към дома. Докато бяха в лимузината, се свърза с дежурния техник и му поръча да подготви връзката.

Севги прогаряше мозъка му като дамга: застанала със сухи очи до малкия поток, премълчаваща толкова много неща. И той до нея, премълчаващ толкова много неща.

Бюрократщината на Колониалната полиция се отличаваше със свирепост и удивително самомнение. В сравнение с отправената им понастоящем молба задържането и разпитът на Гутиерес беше нищо работа — това ченгетата от Колониалната го можеха и с вързани очи, по своя си макар и грубоват начин. Но, виж, оторизирана междупланетна комуникация между техен задържан и човек извън редиците на КОЛИН явно беше нещо ново и нямаше прецедент и установени процедури. На три пъти го прехвърляха към повисшестоящи офицери, докато не попадна на такъв, който разбра важността на въпроса. А и разстоянието не помагаше особено — в момента Марс отстоеше на двеста и петдесет милиона километра от Земята и времето на трансмисията беше тринайсет — тринайсет и половина минути във всяка посока. Почти половин час, докато чуеш отговора на въпроса си. Изглеждаше някак емблематично, като си помислиш.

Марсалис крачеше пред стаята и току минаваше пред прозорчетата на вратата. Нортън изпитваше подлично задоволство, че е изключил тринайската от подготвителния етап, макар да си даваше сметка, че това е просто човешкият вариант на котарака, който маркира с пикня територията си.

Беше прекалено уморен, за да се бори с този импулс, прекалено ядосан, за да се срамува от поведението си. Разпердушини колониалната бюрокрация със студен контролиран гняв, което учуди и самия него; където можеше, апелираше към здравия разум, където не можеше — заплашваше и извиваше ръце. Изчакваше дългите паузи на забавянето с търпението на робот. Всичко това нямаше значение, освен като начин да отдалечи мисълта, че Севги ще умре, че вече умира, че имунната ѝ система поддава под непрестанните удари на вирусите „Фолуел“ и техния мутационен танц.

Най-накрая пусна Марсалис да влезе. Отстъпи му мястото пред оборудването и се премести на един стол до стената. Впери празен поглед в тринайската.

— Наистина ли смяташ, че ще постигнеш нещо?

Гласът му прозвуча унило дори в собствените му уши, изцеден от емоционалното претоварване.

— Зависи — каза Марсалис, загледан в отброяващия часовник над редицата монитори.

— От какво?

— От това дали на Франклин Гутиерес му се живее, или не.

Последните цифри примигнаха, приемникът звънна и на екрана се появи свързочно помещение, не много по-различно от тяхното, като се изключи съществена разлика, че се намираше на Марс. Гутиерес седеше пред своя екран и изглеждаше по-добре, отколкото на записа от разпита. Ръката му беше превързана, а нараняванията по лицето му бяха обработени с противовъзпалителни средства. Изглежда смръщено камерата, обърна поглед към някой извън обхвата ѝ, после се изкашля и се наведе напред.

— Докато не видя кой тъпанар стои от другата страна, нищо няма да кажа. Ясно? Накарайте идиотите тук да ме оставят на мира и току-виж сме сключили някаква сделка. Но първо искам да ти видя лицето, пък после ще говорим.

Облегна се назад. Иконката за начало на трансмисията се появи в центъра на екрана и образът застина. Светлинният индикатор грейна в оранжево. Марсалис седеше и гледаше екрана, развълнуван колкото изстинал труп.

— Здравсти, Франклин — лениво каза той. — Помниш ли ме? Мисля, че ме помниш. Така, вече знаеш кой е от другата страна, така че ме слушай внимателно. Ще ми кажеш всичко, което знаеш за Алън Мерин, и защо си помогнал да го пратят обратно. Имаш само един шанс да го направиш. Не ме разочаровай.

Натисна бутона за край на съобщението. Над главите им броячът подхвана старата си песен.

— Ще ме прощаваш, но не останах особено впечатлен — каза Нортън.

Марсалис почти не помръдна, само очите му се завъртяха, сякаш се завръщаха от нищото, и през цялата умора и скръб Нортън зърна в тях нещо, от което го побиха студени тръпки.

Зачакаха мълчаливо брояча. Той стигна до нулата и започна да отброява отново времето преди началото на отсрещното предаване.

— Оха, момчето, което спечели лотарията! — подвижна ухилен Гутиерес, когато се появи отново на екрана, но зад привидното му спокойствие Нортън усети студа, същите хладни тръпки, които бяха смразили и собствените му нерви, когато Марсалис го бе погледнал преди половин час. А и броячът разказваше собствената си история във вид на застинали цифри. Времето за двупосочна трансмисия беше превишено с две минути и половина — освен ако инфохакерът не беше изнесъл цяла реч пред камерата, въпросното време беше изтекло в колебание. Гутиерес беше натиснал паузата, докато скалпи някакъв отговор в движение. Демонстративното му самочувствие биеше на кухо като марстехски етикет в Тенеси. — Как я караш, Марсалис? Късметът още ли е с теб? Или ти липсват майките от клуба?

След това Гутиерес премина на кечуа. В долната част на екрана се появиха субтитри. „Ти си на триста милиона километра от мен. Доста голямо разстояние, за да отправяш заплахи. Какво ще направиш, ще легнеш да поспиш в някое криогнездо? Ще дойдеш чак тук само за да ме убиеш? Вече не можеш да ме уплашиш, Марсалис. Направо ме размиваш, пич“. И така нататък, все по-присмехулно и все по-смело. Накратко, речта му се заключаваше в едно „що не си гледаш работата“.

И все така биеше на кухо.

Марсалис я изгледа цялата със студена усмивка.

Когато приетото съобщение свърши, той се наведе напред и също заговори на кечуа. Нортън не знаеше езика на андийските плата, освен да преброи от едно до двайсет и да назове някои основни хранителни продукти, но дори и без да разбира казаното, усети сухия, смразяващ студ, който лъхаше от думите на чернокожия мъж. Думите му излизаха дрезгаво, напрегнато, отсечено. В мъглата на недоспалия му мозък и умората, която постепенно изключваше сетивата му, се промъкна миг на яснота, така съвършена, че не можеше да е друго освен лъжа; ала в този кратък миг Нортън беше убеден, че нещо друго говори през устата на Марсалис, нещо древно и не съвсем човешко използваше устата и лицето му като маска и платформа, от която да се изстреля през бездната между световите, да се пресегне и да стисне Франклин Гутиерес за гърлото и сърцето, сякаш той седеше от другата страна на бюро, а не през четвърт милиард километра празно пространство.

Онова, което имаше да каже, Марсалис го каза за по-малко от минута, но за Нортън беше като случка извън реалното време. Когато Марсалис млъкна, служителят на КОЛИН отвори уста да каже нещо — каквото и да е, само да сложи край на зловещото мълчание, — но спря, понеже видя, че Марсалис не е натиснал бутона за излъчване. Съобщението още беше отворено и чакаше сигнал за изпращане, а чернокожият мъж се вираше в обектива на камерата, не казваше нищо, само гледаше. Като че ли безкрайно.

Накрая натисна бутона и по някакъв начин, който Нортън не успя да определи, напрежението изчезна като въздух от спукан балон.

Мина цяла минута, преди служителят на КОЛИН да се окопити.

— Какво му каза? — Гърлото му беше пресъхнало, дращеше.

Марсалис потръпна, сякаш се разбуждаше от внезапна дрямка. Хвърли му нормален, човешки поглед. После вдигна рамене.

— Казах му, че ще се върна на Марс и ще го намеря, ако не ми каже онова, което искам да знам. Казах му, че от КОЛИН ще ми платят билета дотам и обратно. Казах му, че ще убия и него, и всички, на които държи.

— Дали ще се хване?

Чернокожият мъж пак се обърна към екрана. Сигурно и той беше уморен до смърт, изведнъж си даде сметка Нортън.

— Да. Ще се хване.

— А ако не се хване? Ако разбере, че блъфираш?

Марсалис му хвърли кос поглед и Нортън разбра какъв ще е отговорът още преди тихите му думи да отекнат в стаята.

— Не блъфирам.

Изчакаха броячът да стигне до нулата, а после и минутите, отмервани на Марс. И двамата мълчаха. Нортън поне не се сещаше какво да каже. Ала мълчанието им не беше от онези, които оставят неприятно чувство и ти лазят по нервите. Марсалис го погледна един-два пъти, веднъж дори му кимна, сякаш служителят на КОЛИН беше казал нещо. Нортън дори се зачуди дали пък под натиска на изтощението и скръбта не е изрекъл гласно някоя от роящите се безредно в главата му мисли.

И да беше, нямаше спомен какво точно е казал.

Тишината в стаята го обгърна като одеяло, затопли го и го успокои, предлагаше му бягство, изход от сложните параметри на ситуацията и мъката по Севги, приканяше го да се потопи в нежното забвение на отдавна отлагания сън...

Събуди се стреснат.

От звъна на новоприето съобщение и болката в схванатия си врат.

Екранът се съживи отново.

Показа им Гутиерес, обхванат от дива паника и изгарящ от нетърпение да си каже и майчиното мляко.

45.

„Ти си чист.“

Не разбираше какво е имала предвид, поне не точно. Опита се да го проумее. Оглеждаше го от всички страни, докато седеше под светлината на настолната лампа в тъмните офиси на КОЛИН и гледаше записа с изповедта на Гутиерес. Успя само да се изнерви и би отбой. После пак започна да прехвърля варианти през главата си.

„Оставаш само ти, Карл. Ти си чист.“

Опипваше неравните контури на краткото изречение, но беше като да търсиш захват в някоя от безумно високите каменни стени на масива Верн. Пръстите ти усещат какво има там, дават ти нещо, за което да се задържиш и да се повдигнеш, но получената информация има единствено приложна стойност, без да ти дава представа за цялото. Не беше разбираше. Знаеше какво се очаква да направи, какво означава „оставаш ми само ти; ти си чист“ във връзка с онова, което Севги искаше от него; но за начина, по който го възприема тя, и какво мисли за връзката помежду им му казваше почти толкова, колкото стотина изминати крачки могат да ти дадат представа за топографската карта на онзи висок марсиански масив.

Имаше чувството, че се е върнал в комплекса на „Орел“ и се мъчи да проумее някой от по-завързаните примери, които леля Читра обичаше да им дава в Процеса на обучение.

„Ти си чист.“

Фразата тиктакаше в главата му като бомба.

Нортън си тръгна, сигурно за да поспи, преди да се е строполил от умора. Не даде друго обяснение освен краткото „ще се видим утре сутринта“. Тонът му беше някак колеблив — ако не приятелски, то нещо подобно, смекчено от изтощението. По някое време през последните часове напрежението помежду им се беше променило незнайно как и сега се появяваше нещо друго, за да заеме освободеното място.

Карл седеше в празния офис, пускаше отново и отново записа и зяпаше неவிждащо стената. Етажът започна да преминава към нощен режим — осветителните панели по тавана угасваха един след друг и тъмнината зад високите прозорци като черна вода заливаше всичко. Неизползваните системи преминаха на икономичен режим, на мониторите остана само корпоративното лого — малки червени светлинки, разцъфнали в мрака. Никой не дойде да види какво прави. Като повечето сгради на КОЛИН, и оукландските офиси работеха денонощно, но през нощта персоналът беше сведен до минимум и контролът се поемаше от компютърния център в сутерена. Там се помещаваше и охраната — изглежда, Нортън ги беше предупредил да не го закачат.

Гутиерес си беше признал, на бързи обороти и несвързано, току се връщаше назад в обясненията си, променяше казаното преди малко и най-вероятно лъжеше и импровизираше в движение. Въпреки това картинката беше започнала да се изяснява.

„... някой във фамилиите... трябваше рано или късно да поеме инициативата... просто войната е напълно лишена от смисъл...

... не знам, Марсалис, да не мислиш, че са ми казвали всичко?... От мен се искаше само да осигуря превоз на онзи тип, щото това ми е работата, знаеш го.“

На някакъв етап в разпокъсания от половинчасови паузи разпит нещо в Гутиерес се пречупи. Страх, висящите обещания за протекция от страна на КОЛИН, навярно и разочарованието от прекараното в ареста време в напразно очакване фамилиите да го измъкнат — така или иначе, негодуванието му изведнъж припламна и се изля във вид на открит гневен бунт...

„... виж, аз съм само шибан корморан, човече, наемна работна ръка, не е като да имам кръвно родство с някой от тях, защо ще ми казват каквото и да било извън преките указания във връзка със задачата ми...

... е, очевидно е някой, който ще спечели от прекратяването на войната с Марс, не е нужно аз да ти го казвам...

... да, да, наредиха ми да заобиколя протоколите за кацане и да сваля онзи тип в крайбрежните води на Калифорния...

... не, не казаха защо... нали ти казаха...

... да, разбира се, че му показах как да задейства аварийно криогела... как иначе би оцелял при сблъсъка...”

И в комплект с негодуванието — постоянен прилив на самосъжаление и оправдания:

„... да, точно така, мамка му, случаен инцидент си беше. Злополука. Мислиш ли, че нарочно съм нагласил нещата така, че да пътува буден? Да не мислиш, че бих се занимавал с подобни гадости, ако имах избор? Трябваше да се събуди на две седмици от Земята, а не от Марс... ако зависеше от мен, и това нямаше да направя. Казах им, че е рисковано да изключа н-джина две седмици след излитането, казах им, че това може да предизвика верижна реакция и да изключи непредвидено криогнездото на техния човек, но кой да ме чуе, щото какво ли разбирам аз, шибаният експерт...”

... щото, ако изключиш н-джина на две седмици от дома, земният контрол на КОЛИН ще прати спасителен кораб, който да разбере какво е станало. Няма начин да не прати. Защото не искат повреден кораб да им се изтърси на нанокулата, не могат да си позволят лоша реклама. Но ако се изключи две седмици след началото на траекторията, а после корабът измине оставащото разстояние гладко, макар и без радиовръзка, наземният контрол ще рискува да го приеме, ще разчита на автоматичните системи. Нали ги знаеш какви са онези копелета, стане ли въпрос за разходи...”

Откровенията му продължаваха цели два часа дори след като се изрежеха принудителните паузи. Отпорът на инфохакера се беше сринал като пропукана язовирна стена. Карл пускаше записа отново и отново, защото иначе мислите му щяха да се върнат към Севги Ертекин. Слушаше, докато казаното от Гутиерес не започна да преминава през главата му без съпротивление, докато не се превърна в ритмичен шум, лишен от конкретно значение като хаотичния десен от светли и тъмни прозорци на сградите отсреща.

Видя я да влиза отново в бара, смръщила лице, в ръкава ѝ се просмуква кръв от раната в рамото. Гърлото му се свива при вида на кръвта, а после тя му казва, че е добре, и той си отдъхва с облекчение, а после...

„... кръв“ — чу се от записа сигурно за стотен път.

„... не е като да имам кръвно родство с някой от тях...”

Карл смръщи вежди. Удари паузата и върна назад. Записът заломоти на бързи обороти, после се завъртя отново. Гутиерес, обиден на целия свят.

„Виж, аз съм шибан корморан, човече, наемник, не е като да имам кръвно родство с някой от тях...“

Карл чу собствения си глас и гласа на Бамбарен, разнасяни от вятъра, който брулеше билото на Саксайхуаман.

„Фамилиите споделят обща неприязън към твоя вид, Марсалис. И ти много добре го знаеш.“

„Да. Споделяте и сантиментална привързаност към кръвното родство, но това...“

Изправи рязко гръб. Превъртя записа назад и още веднъж изслуша казаното, връзката, която не беше забелязал преди.

„Това трябва да е.“

Върна още назад и се заслуша напрегнато в излиянията на инфохакера.

„... очевидно е някой, който ще спечели от прекратяването на войната с Марс... не е нужно аз да ти го казвам...“

„Това трябва да е, проклет да съм!“ Взираше се в откровението, разкрило се пред погледа му под яркото лазерно сияние на настолната лампа. Осведомеността на Бамбарен за процедурите с момчетата в проекта „Поборник“. Хвалбите на Грета Юргенс и любезно уклончивият отговор на Бамбарен, когато Карл го попита директно. Двете неща се сблъскаха в главата му.

„Създал си собствена бизнес ниша благодарение на мирното си съвместно съществуване с Инициативата, при това отношенията ви процъфтяват, ако съдя по казаното от Грета.“

„Не вярвам Грета Юргенс да е обсъждала с теб деловите ми отношения.“

„Така е, само се опита да ме сплаши с тях. Намекна, че си се сдобил с влиятелни приятели, които държиш изкъсо.“

„... някой, който ще спечели...“

„... сантиментална привързаност към кръвното родство...“

Това трябваше да е.

Мисълта колко близко е бил да корените на загадката го връхлетя през вълните от умора и му завъртя главата като силно питие.

„През цялото време, през цялото шибано време сме били на една крачка. Само чакай да кажа на...“

„Севги.“

И изведнъж разкритието изгуби всякаква стойност, триумфът се стопи и му остана само гняв.

Провери файловете и се обади на Матю.

— Гайосо — повтори инфохакерът, сякаш пробваше вкуса на името. — Добре, но може да отнеме известно време, особено ако разни хора са се опитвали да го държат в тайна, както казваш.

— За никъде не бързам.

Кратка пауза от другата страна на линията.

— Това не е характерно за теб, Карл.

— Да. — Погледна към отражението си в стъклото на прозореца. — Не е.

Нова доза мълчание. Матю не обичаше промените, особено когато засягаха човешките му колеги. Смуцението му буквално пълзеше по линията.

— Извинявай, Мат. Уморен съм.

— Матю.

— Да, Матю. Пак извинявай. Както казах, уморен съм. Самият аз изчаквам някоя и друга круша да падне от дървото, което тръскам, така че информацията, за която те помолих, не ми е спешна. Само това имах предвид.

— Добре. — Гласът на Матю пак прозвуча бодро и жизнерадостно, сякаш го включваше и изключваше с копче. — Слушай, искаш ли да ти кажа една тайна?

— Тайна?

— Да. Поверителна информация. Да ти я кажа ли?

Карл се намръщи. Рядко използваше видеовръзка, когато говореше с Матю, първо, защото това дразнеше инфохакера, и второ — разговорите им обикновено бяха съвсем делови, така че видеото беше безсмислено. Сега обаче му се прииска да може да вижда лицето на Матю.

— Обикновено точно за поверителна информация те търся — предпазливо каза той. — Така че, да. Казвай.

— Ами, работата е там, че си го закършил с брюкселския офис. Джанфранко ди Палма ти е адски ядосан.

— Той ли ти го каза?

— Да. Каза ми да не говоря с теб, докато не се върнеш от Ръба.

Бавна струйка гняв опари стомаха на Карл.

— Сериозно?

— Сериозно.

— А ти очевидно не се съобразяваш със заръката му.

— Естествено — ведро заяви Матю. — Аз не работя за АГЛОН, просто участвам в програмата за сътрудничество между агенциите. А ти си ми приятел.

Карл примигна, помълча и каза:

— Радвам се да го чуя.

— Мислех, че ще се зарадваш.

— Слушай, Матю. — Гневът се променяше, омесен с нещо друго, което не подлежеше на лесна дефиниция. Яркото прозрение отпреди малко започна да повяхва, изместено от нови фактори. — Ако Ди Палма ти се обади пак...

— Знам, знам. Да не му казвам, че проверявам Гайосо по твоя молба.

— Да, именно. — Беше негов ред да се смути. — Но непременно му кажи, че сме приятели, чу ли? Че си мой приятел.

— Той вече го знае, Карл. Само да погледнеш данните и ти става ясно, че...

— Да, но той може и да не се е вглеждал много внимателно в данните, нали разбираш. Ти му кажи, че сме приятели. Кажи му каквото ти казах и че съм ти казал да му кажеш и това. — Карл се взираше мрачно в нощта отвън. — За да е наясно.

Малко по-късно излезе от сградата и се заглежда за такси, което да го откара до хотела. Вървеше в хладната вечер през големите правоъгълници кристално виолетова светлина, хвърляна от лазерните панели на уличното осветление. Имаше чувството, че минава през десетки малки театрални сцени, всяка осветена за представление, в което той отказва да участва. Главата му се мотаеше от недоспиване. Вихрушка от уморени предположения и хипотези тормозеше мозъка

му и се боричкаше за пространство с всеобхватния му самоподдържащ се гняв.

„Проклетият Ди Палма.“

Не си даваше сметка за изписания по лицето му гняв, докато не налетя на някаква улична артистка, която вървеше срещу него, натоварена с всевъзможни боклуци. Блъсна я неволно с рамо и тя се просна на паважа. Нещата ѝ се пръснаха с дрънчене по тротоара. Метална джанта от детско колело се търкулна, улови светлината на лазерните панели, удари се в бордюра и остана там. Артистката вдигна поглед към Карл, както си лежеше на тротоара, и свъси изрисуваното си клоунско лице.

— Що не си...

И млъкна по средата на изречението.

Той се загледа мълчаливо в ярката клоунска маска и оранжевата перука, после си даде сметка, че устните му са свити, а челюстите — стиснати от гняв към Ди Палма, към Онбекенд, към цяла тълпа призрачни мишени, които все още не можеше да различи ясно.

„Да, само че това момиче не е сред тях, Карл. Я вземи се стегни, моля те.“

Изсумтя и ѝ подаде ръка да стане.

— Извинете. Не ви видях.

Вдигна я да стане. Страхът в очите ѝ не изчезна и тя побърза да си дръпне ръката. Карл понечи да ѝ помогне да си събере артистичния инвентар, пръснат по целия тротоар, но тя трепна, и отстъпи назад — страх я беше от този висок чернокож мъж под виолетовата светлина на пустата улица. Страхът ѝ го подразни и той каза сопнато:

— Добре де, прибирай си го сама.

Продължи си по пътя. Стори му се, че жената продължава да го гледа. Нещо във връзка с тази случайна среща не му даваше мира, но нямаше нерви да си пита защо. Видя такси в съседната пресечка, викна му и размаха ръце. Сензорите го засякоха и таксито направи чист, нечовешки свършен обратен завой през насрещния трафик, после плавно спря до тротоара да го качи. Вратата се отвори.

Карл влезе в комфортното купе. Напомни му за таксито предната вечер, онова, в което Севги Ертекин го беше видяла да се качва, а после го беше последвала и случилото се беше прекършило нещо мъничко и необяснимо в сърцето му.

Стандартният женски интерфейс се включи да го посрещне:

— Добре дошли в „Таксита Мерит“. Накъде ще...

— „Ред Сандс Интернешънъл“ — грубо я прекъсна той.

— Веригата „Ред Сандс“ има хотели и от двете страни на залива.

Кой имате предвид?

— Сан Франциско.

— Потегляме — меко го уведоми интерфейсът. Чертите ѝ се отпуснаха и Карл отново се сети за Кармен Рен и характерната ѝ за щатите на Ръба хубост, за гладката ѝ...

„Клоунът.“

Шибаният клоун.

И викна:

— Спри!

Колата плавно намали, Карл задърпа дръжката на вратата.

— Няма ли да отвориш, мамка ти?

— Началната такса не е платена — прилежно обясни таксито. — Независимо от дължината на превоза „Таксита Мерит“ начислява...

— Ще се върна бе, ще се върна. Стой тук и ме чакай. Вратата се отключи с изщракване и се отвори. Карл изскочи навън и хукна към ъгъла на пресечката. Знаеше какво ще намери. Въпреки това продължи да тича назад покрай и през редицата виолетови театрални сцени, назад към сградата на КОЛИН.

Улицата беше празна, точно както очакваше. „Инвентарът“ лежеше пръснат по тротоара, където си беше паднал. Велосипедното колело се подпираше самотно на бордюра. Жената с изрисуваното лице я нямаше.

Той спря и огледа улицата.

Бледовиолетови сцени, осветени като за представление, се точеха и в двете посоки. Той стоеше под сиянието на лазерното осветление, съвсем сам. Усещането му за реалност се килна опасно. За частица от секундата му се стори, че вижда Елена Агиере да идва към него по тесните пътечки от мрак между светлите панели.

Идваше най-после да го прибере.

46.

Обсъдиха го в градината.

По молба на Севги Ертекин, която не желаше да я изключват от обсъжданията. „Това разследване все още е мое, по дяволите“, каза твърдо, когато Нортън се опита да възрази. Сигурно така е по-добре за нея, мислеше си Карл, поне ѝ отвлича мислите от предстоящото, а и по всичко личеше, че или вече е прочела творенията на ал-Нафзауи, или окончателно ѝ е писнало от тях. Така че седяха на дървените столове под меката слънчева светлина, слушаха песента на потока и се преструваха, че на Севги не ѝ предстои близка среща със смъртта.

— Шибаното ѝ нарисувано лице — избухна тя, когато Карл им разказа за снощната си среща. — Тая кучка ми извъртя същия номер на „Котката“. Изскочи иззад една колона и се блъсна в мен. Тя трябва да е била. Защо ги прави тези работи, по дяволите?

— За да ни подслушва — каза Карл. — Снощи, веднага след злополучния ни сблъсък, отидох в Алкатрас. Опитах се да сляза в защитените офиси и алармите направо пощуряха. Техниците намериха в якето ми микрофон. Колкото главичка на топлийка и с покритие, което си мени цвета като хамелеон. Прилепва се при удар, а батерията му на практика е вечна.

— Значи и някъде по моите дрехи има такова чудо.

— Най-вероятно да.

— Значи излиза, че Рен още е в играта? — Нортън се намръщи. — Не ми се връзва, честно. Нормално би било да си плуе на петите. Да се добере до Свободното пристанище за нови документи и лицева промяна.

Карл поклати глава.

— Рен е умна. Защо да се подлага на хирургична интервенция, когато може да се наплеска с три слоя грим и да нахлупи перука?

— Да — горчиво каза Севги. — Уличните артисти в този град с лопата да ги ринеш. Истинска напаст.

— Това не обяснява защо още е тук — отбеляза Нортън. — Ако първоначалната ѝ задача е била да съдейства на Мерин, вече би

трябвало да е останала без работа, ако питате мен.

— Казах ви, че това не е краят — възрази Карл. — Елиминирахме Мерин по-рано от планираното, но като се изключи това, нещата им се движат точно според плана.

Нортън го изгледа със съмнение.

— Да, но според какъв план, това е въпросът — каза Севги. — Ти казваш, че Гутиерес е бил нает да върне Мерин като един вид наемен убиец на марсианските фамилии, който да отмъсти за насилието през седемдесетте. Манко Бамбарен се включва в операцията, защото една промяна по върховете ще му е от полза, ще му даде шанс да издои максимално връзките си с корпорациите от Инициативата. Само че вместо да елиминира босовете в Лима, Мерин избива двайсетина случайно подбрани граждани от Джизъсленд и Ръба. В това няма никакъв смисъл.

— Гутиерес си е мислел, че изпраца наемен убиец на фамилиите. — Карл превключи на по-висока скорост, приближаваше разкритието. — Само че тук на преден план са излезли други неща. Първо, ролята на Бамбарен не се ограничава само с бизнес интересите му.

Нортън за пореден път вдигна вежда.

— Тоест?

— Тоест генетичната донорска майка на Мерин, Исабела Гайосо, е и истинската майка на Манко Бамбарен. Бамбарен и Мерин са братя.

Севги го зяпна.

— Айде стига бе!

— Да, така е. Исабела Ривера Гайосо от гетата в Арекипа дава генетичен материал на военен медицински екип, който обикаля района заедно с „Еленсис Хол Генентех“ на лов за яйцеклетки. Плащат й петдесет долара. Тя им казва моминското си име, сигурно защото я е било срам. Явно им е дала и фалшив осигурителен номер, защото онзи, който се пази в архивите на „Еленсис Хол“, не ни доведе доникъде. Или пък там са объркали нещо. По онова време може и да не са поддържали толкова педантично архивите си. Така или иначе, целият проект е бил неофициален. Черно на бяло проектът „Поборник“ не е съществувал.

— Това не го вярвам — спокойно каза Нортън. — Все щеше да излезе нещо при търсенето с н-джин.

— Е, да, би могло, ако информацията не е била съзнателно преиначавана през онези години. Както вече ти казах, Севги, по онова време всички ние бяхме призраци. Нищо конкретно, нищо, което някой нахъсан журналист да разрови. А и димната завеса е била направена с н-джинове от първо поколение, така че е била почти непробиваема. След доклада „Якобсен“ част от мъглата се вдигна, но в по-голямата си част архивите на проект „Поборник“ все още са собственост на Конфедеративната република, а по времето, когато се създаваше АГЛОН, те не бяха особено склонни да съдействат. Нашите момчета от „Секретни проучвания“ редовно изравят по някоя кирлива риза, която американската армия е заровила някъде и после съвсем е забравила за нея.

— Дори да е вярно, ти как го научи?

— Помолих едно от момчетата в отдела за секретни проучвания. Миналата нощ се е поровил — в Европа беше ден тогава — и тази сутрин ми се обади точно преди да си легне. Каза, че вероятно е имало и външни опити да се прикрият нещата, евтини инфохакерски номерца, сигурно Бамбарен се е опитал да погребне нелицеприятната семейна история, след като се е сдобил с достатъчно влияние. Фактът, че собствената му майка е съдействала на американците и че си е отворила краката за тях чак до яйчниците, така да се каже... едва ли е нещо, което да включиш в автобиографията си, ако си решил да растеш в йерархията на тамошните престъпни синдикати.

— И как този твой колега е направил нещо, което не можаха да направят нашите н-джинове? — изсумтя Нортън.

— Ами, причините са две. Първата е, че аз бях подхванал нещата от другия им край. Сетих се за нещо, което ми каза Бамбарен, нещо за кръвното родство. Започнах от това и помолих моя човек да проучи Гайосо. С други думи, бях направил връзката предварително. Вашите н-джинове сигурно биха го подхванали от другия край, с едрото гребло през общия инфопоток и с Мерин като отправна точка, после филтър за съотносителност и накрая по-детайлно търсене. Н-джиновете не са хора, скоковете на мисълта не са им по силите. Както казах миналата седмица, интуицията „Ярошанко“ е нещо прекрасно, но трябва да й дадеш отправна точка, от която да триангулира. Инфогреблото на вашите н-джинове зависи от филтрите, които сте им задали, а те най-вероятно са били свързани с Марс или с щатове на Ръба.

— Да, както и с проекта „Поборник“.

— И с „Поборник“, естествено. Но помисли си какво означава това — наистина ли смяташ, че един претърсващ протоколите на проекта „Поборник“ н-джин би обърнал внимание на родителския генетичен материал? Става дума за хора, които никога не са се срещали с поколението си, никога не са имали нищо общо с децата си. В случая с Гайосо става дума за жена, която дори не е била в същата страна, не се е приближавала на по-малко от хиляда километра до онова, което са произвели от яйцеклетката ѝ. Генетичният материал е безбожно евтин дори сега, когато „Якобсен“ е в сила. А по времето, за което говорим, е било още по-лошо. Някоя машина не би погледнала на това като на полезна улика, този факт никога не би преминал през филтрите ѝ, за да бъде проучен детайлно. Необходимо е предварително да се знае, че гените, които Исабела Гайосо е предала на сина си, са важни сами по себе си, та н-джинът да направи последващата връзка на база на тази въведена му информация. А и, както вече казах, Исабела никога не се е приближавала до Мерин.

Нортън се намръщи.

— Чакай малко. Имаше една операция в Боливия, нали така? През осемдесет и осма, осемдесет и девета?

— Осемдесет и осма — каза Севги. — Аржентина и Боливия. Но участието на Мерин е под въпрос, голяма част от данните навеждат на мисълта, че изобщо не е бил там. Освен това има информация, че е командвал полк в Кувейт долу-горе по същото време.

— Да, но ако все пак е бил там? — настоя Нортън, внезапно ентузиазизиран. — Това би било точка на контакт. Може би точно тогава Бамбарен е разбрал, че има брат, за когото не знае, и...

— И какво, Том? — Севги поклати раздражено глава. — Срещат се, пият по няколко бири и Мерин поема обратно за поредната омиротворителна мисия. След шест години отива на Марс, а дванайсет години след това някакъв главатар на марсианска фамилия забърква безумен план за отмъщение, избира Мерин за работата, а Мерин изведнъж си казва: „Ей, ама аз имам брат на Земята, той може да ми помогне“. Стига, не може да е така. Трябва да има нещо друго, нещо, което навързва нещата логически.

— Може би има — каза Карл. — Казах, че има две причини вашите н-джинове да се провалят, а моят човек — не. Е, втората

причина е, че прикриването на информация не датира само от времето; когато Мерин е бил заченат и роден. Далеч по-сериозните опити в тази посока са с по-скорошна дата. Не знам кой е, но определено има някой, който дава мило и драго да държи всичко това под похлупак.

— Някой, който използва Кармен Рен — замислено каза Севги.
— Използва я активно.

— Добро заключение — призна Карл.

— Унищожиха ли микрофончето от дрехите ти?

— Не, запазиха го. Сигурно бихме могли да го използваме. Да примамим Рен. Само че тя е твърде умна и едва ли ще се хване. След толкова дълго мълчание със сигурност е разбрала, че сме го намерили.

— И какво ни остава в такъв случай? — попита Нортън.

— Остава ни Бамбарен — отвърна Карл. — Отиваме при него, стъпваме му на врата и натискаме, докато не ни каже всичко.

— А Онбекенд? — попита Севги със странна светлинка в очите.

Мълчание. Нортън побърза да го запълни:

— Това го проверих още вчера. Говорих с Койл. В архивите няма нищо, което да съвпада с даденото от вас описание. Но Онбекенд е холандско име, използва се за всички, които си нямат собствена фамилия, която да бъде вписана в документите за самоличност. — Той се намръщи. — На практика означава „неизвестен“.

Севги се изсмя горчиво. Звукът приличаше повече на кашлица, отколкото на смях.

— Върхът, няма що.

— Да. И по всички личи, че доста индонезийци са се сдобили с него през последните стотина години, защото не са имали фамилни имена, така както го разбират холандците. Доста популярно име по цялото Тихоокеанско крайбрежие през последните...

Млъкна, преди да е завършил, защото кашлицата на Севги не беше спряла. Напротив, усили се неимоверно, ехо от стимулите във виртуалния формат, които провокираха истинска реакция в болничното ѝ легло. Стана толкова силна, че я преви почти на две в стола, наруши концентрацията ѝ дотам, че виртуалният ѝ образ започна да се губи като на стар телевизор със слаб сигнал. Карл и Нортън се спогледаха мълчаливо.

Образът на Севги примигна още веднъж, после се задържа. Тя си пое свистящ дъх и изглежда, овладя пристъпа.

— Как си, Сев?

— Зле съм, мамка му! — Вдиша с мъка. — Нали умирам, по дяволите! Извинявай, ако това ти създава проблеми.

Карл погледна Нортън и се изненада от внезапния си пристъп на съпричастие.

— Дали да не направим малка почивка? — предложи тихо.

— Не, не... — Севги затвори очи. — Извинявай, Том. Нямах право да ти се сопвам така. Прости ми. Вече съм добре. Да се върнем на Онбекенд.

Направиха го, повече или по-малко, но инцидентът остана да виси между тях като чуждо присъствие. Разговорът вървеше бавно и все по-предпазливо, а накрая съвсем се разпадна. Севги не смееше да погледне Нортън, само седеше и кършеше пръсти в скута си, докато накрая служителят на КОЛИН не си тръгна под претекст, че трябва да се обади в Ню Йорк. Изключи се от в-формата с нескрито облекчение. Карл седеше и чакаше.

Севги си чоплеше ноктите. Накрая все пак вдигна очи към него и каза тихо:

— Благодаря, че остана.

Той кимна към градината около тях.

— По-хубаво е от парка пред болницата. Там е прекалено подредено. А тук се чувствам като у дома си — прилича ми на английска градина.

Севги се засмя, този път по-предпазливо.

— Баща ти пристигна ли? — попита я Карл.

— Да — каза тя и кимна отсечено. — Тази сутрин дойде да ме види. В болницата, не във виртуалния. Дали са му апартамент в служебните общежития. Изключение като за колега.

— Или влиянието на КОЛИН.

— Е, да. Това също.

— И как мина?

Тя поклати глава.

— Не знам. Той... сецаш се, много плака. И двамата си поплакахме. Извини ми се за всичките ни скандали покрай Етан, за това, че се отдръпна от мен. И за други неща. Но...

— Да?

Тя го погледна в очите.

— Много ме е страх, Карл.

— Разбирам.

— Аз... виждаш ли, все сънувам, че е станала грешка. Че не е стрелял с „Хааг“. Или че не съм чак толкова зле, че имат антивирусен препарат, който да се справи със заразата. Или че всичко е било само сън и се събуждам в Ню Йорк, чувам шумотевницата на пазарчето пред нас... — Очите ѝ плувнаха в сълзи. В гласа ѝ се промъкна отчаяна, болезнена нотка. — А после се събуждам наистина и откривам, че съм тук, в шибаното болнично легло със системите, мониторите и всичкото им шибано оборудване плюс досадни роднини, които не искам да виждам. И умирам. Умирам, Карл.

— Знам — каза той и гласът му прозвуча кухо и глупаво в собствените му уши. Не знаеше какво да каже, как да я утеши.

Тя преглътна.

— Винаги съм си мислила, че ще е като врата, като да застанеш пред праг, който трябва да преминеш. Но не е. Не е. Прилича повече на стена, която връхлита насреща ми, а аз съм завързана за седалката, не мога да помръдна, не мога да стигна до контролните бутони, нито да избягам. Просто ще си седя и ще чакам да умра.

Стисна зъби и впери празен поглед към моравата. Ръцете ѝ се свиха в юмруци в скута. Отпуснаха се, после пак се свиха. Той я гледаше и чакаше.

— Не искам да тръгваш след Бамбарен и Онбекенд — тихо каза тя. Все още гледаше към окъпаната в слънце зеленина. — Не искам и ти да свършиш така, като мен.

— Севги, всички свършваме, рано или късно. Аз просто ще трябва да те настигна.

— Да, само че има различни начини да ме настигнеш. Метода „Хааг“ не ти го препоръчвам.

— Мога да се справя с Онбекенд.

— Сериозно? — Тя го погледна. — Ако не се лъжа, при предишната ви среща се наложи да ти спасявам задника.

— Е, сега ще съм по-предпазлив.

Севги издаде гърлен звук, който може и да беше смях.

— Не схващаш, нали? Не ме е страх, че Онбекенд може да те убие. Моето си е чиста проба егоизъм. Страх ме е, че няма да се

върнеш. Страх ме е, че ще ме оставиш тук, да умирам час по час и да няма кой да ми помогне.

— Вече ти казах, че ще остана.

Тя не го слушаше. Вече и не го гледаше.

— Братовчедка ми умря по този начин, тогава бях малка. Умря пред очите ми. Полово предаван вирус, от хиперреволюираните. Хванала го от някакъв войник, който пък се заразил, докато участвал във военна кампания на изток. Нищо не можаха да направят. Не искам да преживея същото. Мъките ѝ бяха страшни.

— Добре, Севги, Добре. Никъде няма да ходя. Тук съм. Но мисля, че е крайно време да ми позволиш да те видя наистина. В отделението.

Тя потръпна. После поклати глава.

— Не, рано е. Още не съм готова за това.

— Престоят във виртуална среда натоварва излишно нервната ти система. Подлага организма ти на стрес.

— Само това знаеш, по дяволите! Искаш ли да ти кажа какво е стрес? Ще ти кажа. Стрес е да лежиш в онова скапано легло, да зяпаш тавана и да слушаш машините, към които са те вързали, да усещаш как дробовете ти се задръстват, въпреки че са те надупчили като игленик, да те боли цялото тяло и да не можеш да помръднеш, освен ако някой не дойде да го направи вместо теб. В сравнение с онова — тя махна вяло към градината — това тук е истински рай.

После пак се загледа в провисналите клонки и потъна в мълчание.

— Казват, че е градина — прошепна накрая тя. — Раят, имам предвид. Градина, пълна с плодове и ромонещи потоци.

— И девици. Нали така беше? По седемдесет девици на всеки или нещо такова?

— Това е само за мъжете, и то ако са умрели за вярата. — Севги изхъмка. — Абсолютна простотия. Ислямска пропаганда за малоумници от пустинята. Никой в модерния мюсюлмански свят с поне две мозъчни клетки в главата отдавна не вярва на тия глупости. А и на кого са притрябвали девици, по дяволите? Трябва да ги учиш на всичко. Все едно правиш секс с манекен от някоя витрина, на който са му изгорели двигателните вериги.

— Като те слушам, май говориш от собствен опит — каза Карл, доволен от смяната на темата и решен да се възползва от това докрай.

И успя да я накара да се усмихне.

— Открехнала съм един-двама на млади години. А ти?

— Не ми е известно такова нещо.

— Не може така, всеки трябва да положи малко общественополезен труд. Все някой трябва да, свърши и тая работа.

Той сви рамене.

— Е, кой знае, може пък тепърва да се прежаля и да дам своя принос на стари години.

Усмивката ѝ повехна, засенчена от мисълта за бъдещето, като преминаващ над слънчева поляна облак. Потръпна и изгърби леко рамене. Той се прокле мислено за издънката.

— Четох някъде — тихо каза тя, — че след трийсет или четирийсет години ще има толкова мощни виртуални формати, че ще може да се живее в тях. Сещаш се, н-джинът просто копира цялото ти съзнание във формата и после те включва като част от системата. Седират тялото ти и ти просто преминаваш отвъд. Казват, че хората биха могли да продължат да живеят във виртуалната среда дори след като истинското им тяло умре. Четирийсет години, така казват, а може и по-малко. — Усмихна се отчаяно. — Макар че за мен така или иначе ще е късно, нали?

— Виж, на теб не ти трябва такива работи — каза Карл, търсеше трескаво някакъв отговор. — Ти отиваш право на небето, нали така? В рая, както сама каза.

Тя поклати глава.

— Аз май не вярвам много-много в рая, Карл. И ако трябва да съм честна, мисля, че никой не вярва наистина в тези неща. Дълбоко в себе си усещаме, че това са втели-некипели. Затова сме толкова нахъсани да разпространяваме идеята за отвъдното, да я натикаме в гърлата на другите. Защото ако не можем да убедим другите, как ще потъпчем съмнението в собствените си сърца? А това съмнение... е студено. — Погледна го в очите и потръпна, сякаш да илюстрира думите си. Гласът ѝ спадна до шепот: — Като в парка през ноември. Когато усещаш приближаването на зимата.

Той стана и отиде при нея, прегърна я, доколкото го позволяваше форматът, прегърна я здраво въпреки неестествено притъпеното

усещане, като през дебели ръкавици, като хлъзгав плюш, като нищо истинско. Нямахме го усещането за топлина, но когато тя потръпна отново, той все пак я притисна по-силно и прислони главата ѝ на гърдите си, за да не види тя болезнената линия на челюстта му и стиснатите на черта устни.

„Когато усещаш приближаването на зимата.“

Севги живя още четири дни.

Това бяха най-дългите му дни след онази ужасна седмица, когато беше чакал Марисол да се върне въпреки всичко, което му бяха казали чичковците. И тогава беше седял безучастно като сега в болницата, и тогава като сега му се губеха часове наред, зяпал бе в празното пространство дори в клас, дори по любимите си предмети. Понасял бе физическите наказания, наложени му от чичковците, със стоическа липса на реакция, която граничеше с кататонията — знаеше, че съпротивата ще е безсмислена и само ще утежни положението му. Управлението на болката, което им преподаваше леля Читра, му беше дошло тъкмо навреме.

Много години по-късно се беше питал дали въпросният курс не е бил предвиден за месеците, предшествващи отделянето на децата от сурогатните им майки. В „Морски орел“ нищо не се случваше, без да е внимателно обмислено и планирано. А и болката, в крайна сметка, както им обясни Читра в самото начало на курса, имаше много форми. „Болката е неизбежна“, казваше с усмивка тя и се здрависваше с всеки от тях поотделно. Не беше като другите им учители, отначало не знаеха какво да мислят за нея — за тази мъничка жена с остри черти и кожа като обжарена медна сплав, къса черна коса, фигура, която изпращаше неразбрани докрай сигнали към предпубертетските им хормони, и сухи ръце с мазолести длани, които подсказваха на въпросните хормони, че ще е по-разумно да не дърпат дявола за опашката в нейно присъствие. Ръкостискането ѝ беше твърдо, очите ѝ гледаха прямо и преценяващо. „Болката е навсякъде около нас и приема различни форми. Моята задача е да ви науча как да разпознавате всички тези форми, да ги разбирате и да не позволявате на никоя от тях да ви отклони от набеязаната цел“. Карл добре беше научил уроците ѝ. Справяше се с премерената бруталност на чичковците точно както се справяше с практическите упражнения в часовете на Читра. Знаеше, че няма да го осакатят непоправимо, защото на всички деца в „Морски орел“ постоянно им се повтаряше

колко са ценни. Знаеше също, че чичковците предпочитат да не прибегват до физически наказания. Този прием за дисциплиниране се прилагаше само при тежки случаи на неподчинение и липса на уважение, а дори и тогава само като последно средство. Но през онази седмица Карл просто отказваше да изпълни наказателните задачи, които му поставяха. Нещо повече, отказваше надменно и арогантно, наслаждаваше се на неподчинението като на сладката болка от пресилването при маратон или планинско катерене. А когато се стигнеше до премереното насилие, той го прегръщаше, намяташе уроците на Читра като хомот и посрещаше наказанието на чичковците с безучастна ярост, с която те не можеха да се мерят.

Накрая именно Читра го освободи от мъките, точно както го беше научила да ги изтърпява. Дойде при него в един мрачен следобед, докато той седеше насинен и с разкъравена уста, опрял наранения си гръб в стената на една барачка за инструменти близо до хеликоптерната площадка. Постоя малко, без да казва нищо, после застана точно пред него с ръце в джобовете на работния си комбинезон. Той се опита да гледа покрай нея, наведе се настрани, но позата му причиняваше болка. Тя не помръдна.

Накрая се наложи да я погледне в очите.

„Каква е целта ти, Карл? — тихо го попита тя. Нямахте обвинение нито в тона, нито в изражението й, само въпрос. — Разбирам болката ти, виждам, че се опитваш всячески да я извадиш навън. Но какво целиш с всичко това?“

Той не й отговори. Сега, от разстоянието на годините, вярваше, че тя не е и очаквала отговор. Но след като Читра си тръгна, той осъзна — позволи си да осъзнае, — че Марисол наистина няма да се върне, че чичковците са му казали истината и че с упорството си губи времето на всички — и тяхното, и своето.

Чакането със Севги беше различно. Тя беше с него. И той имаше цел.

Но въпреки това щеше да я загуби.

Срещна се с баща й в парка пред болницата — едър сивокос турчин с широки рамене и същите тигрови очи като на Севги. Не беше с мустаци, но страните и брадичката му бяха покрити с тъмна четина, а

косата му почти не беше оредяла с възрастта. Сигурно е бил много красив мъж на младини, а дори и сега — Карл прецени, че трябва да е към петдесет и пет, — седнал на бежовата каменна скамейка и вперил невиждащ поглед във фонтана, излъчваше харизматичен авторитет. Беше със семпъл тъмен костюм, който се връзваше, с дебелата вълнена риза отдолу и с лилавеещите сенки от умора под очите.

— Вие сте Карл Марсалис — каза той, когато Карл се приближи до скамейката. В гласа му не се усещаше въпросителна, беше малко дрезгав, но стоманено твърд в основата си. И да беше плакал, криеше го добре.

— Да, същият.

— Аз съм Мурад Ертекин. Бащата на Севги. Седнете. — Посочи празното място до себе си на скамейката и изчака Карл да се настани. — Тя ми разказа много за вас.

— Нещо по-конкретно?

Ертекин го изгледа косо.

— Каза ми, че лоялността ви не се купува лесно.

Това го свари неподготвен. По всеобщо мнение тринайските бяха лоялни единствено на собствените си интереси. Зачуди се дали Мурад цитира точно думите на Севги, или добавя по нещо от себе си.

— Тя каза ли ви какъв съм?

— Да. — Още един кос поглед. — Неодобрение ли очаквахте от мен? Омраза може би, или страх? Стандартните предразсъдъци?

— Не ви познавам — спокойно каза Карл. — Като се изключи, че сте напуснали Турция по политически причини и че двамата не се разбирате особено, Севги не ми е казвала нищо друго за вас. Няма как да знам какво е отношението ви към хората като мен. Макар да останах с впечатлението, че не сте приели присърце последното залитане на Севги с тринайска.

Ертекин изпъна гръб. После раменете му изведнъж увиснаха. Затвори очи, стисна ги, после отново ги отвори да срещне света.

— Вината е моя — тихо каза той. — Разочаровах я. Винаги съм я учил да не се съобразява с изкуствените граници на общественото мнение. А после, когато тя отиде твърде далеч, аз реагирах като някой селски молла, който никога не е виждал моста над Босфора и няма намерение да го вижда. Реагирах точно като проклетия си брат.

— Брат ви молла ли е?

Мурад Ертекин се изсмя горчиво.

— Молла ли? Не. Макар че може и да е сбъркал призванието си, като предпочете кариера в светското право. Доколкото знам, бил е посредствен адвокат. Но виж, самодоволен и невеж поборник за мъжкото превъзходство? О, да. В това Бюлент просто нямаше равен.

— Говорите за него в минало време. Покойник ли е?

— За мен — да.

При това изказване на Мурад разговорът замря като подкосен. Двамата седяха и мълчаливо се взираха в опразненото пространство. Ертекин въздъхна. Говореше така, сякаш събираше парчетата на нещо счупено, и всеки път, когато се наведеше да вдигне фрагмент от миналото, усилието го караше да се задъхва.

— Работата е там, господин Марсалис, че женитбата ми не беше успешна. Ожених се млад и набързо, за жена, която приемаше вярата много сериозно. Когато се запознахме — и двамата следвахме медицина в Истанбул, — взех тази нейна вяра за сила на духа, но сбърках. Когато се преместихме в Америка обаче, такава, каквато беше Америка тогава, Хатюн не можа да се справи. Измъчваше я носталгия, а Ню Йорк я плашеше. Така и не се адаптира. Севги се роди, защото всички ни казваха, че едно дете ще ни сближи в трудните времена. — Мурад направи физиономия. — Странно убеждение е това — че безсънните нощи, липсата на секс, по-малките доходи и постоянният стрес покрай грижите за едно безпомощно бебе биха могли по някакъв начин да облекчат вътрешните противоречия в една връзка, която и без това е на път да се разпадне.

Карл сви рамене.

— Хората вярват в какви ли не странни неща.

— Е, в нашия случай не се получи. Стресът се отразяваше на работата ми, с жена ми се карахме непрекъснато, а нейният страх от града растеше. И тя потърси убежище във вярата си. Вече ходеше по улиците с покрита глава, скоро сложи и фередже. Носеше го дори къщи, а работата си напусна още когато забременя със Севги. Прекъсна връзка с предишните си приятели и колегите от болницата, отблъскваше опитите им да я търсят, а накрая започна да ходи в една ухабитска джамия. Севги започна все по-често да търси моята компания. Мисля, че това е характерно за всички малки момиченца, но при нея си беше чиста проба самоотбрана. Каква ли е била майка ѝ в

нейните очи? Севги растеше като нормално нийоркско дете, използваше наравно и двата езика ѝ беше умна и разсъдлива, а Хатюн не ѝ позволяваше да ходи на плуване, ако в басейна има момчета.

Ертекин сведе поглед към ръцете си и продължи тихо:

— Аз подкрепих бунта ѝ. Промяната в Хатюн ми беше омразна, а може да съм мразел вече и самата Хатюн. Започнала беше да критикува работата ми, защото била в противоречие с исляма; държеше се грубо с онези от приятелите ни, които изповядваха либерален ислям или бяха от друга вяра, и от година на година ставаше все по-непримирима в разбиранията си. Не исках Севги да стане същата и бях готов на всичко, за да го предотвратя. Радвах се, когато започна да задава на майка си онези простички детски въпроси за Бог, на които никой не може да отговори. Умирах от кеф, когато оспорваше умно и решително кухите и догматични отговори на Хатюн. Насърчавах я, внушавах ѝ да поема рискове и вземах нейната страна, когато двете се караха — дори когато Севги грешеше, а Хатюн беше права. А когато ситуацията стана непоносима и Хатюн ни напусна, за да се върне в Турция... мисля, че дълбоко в себе си бях доволен.

— Майка ѝ знае ли за случилото се?

Ертекин поклати глава.

— Вече не поддържахме връзка с нея, нито Севги, нито аз. Отначало Хатюн се обаждаше от време на време, колкото да ни трие сол на главата или с надеждата Севги да се върне в Турция. Севги отказа да разговаря с нея, когато беше на петнайсет. Дори и сега ме помоли да не казвам на майка ѝ. Не че би имало смисъл. Хатюн най-вероятно няма да дойде, а ако случайно дойде, ще направи сцена, ще вие и ще ни проклина, сякаш е дошъл Страшният съд.

Карл мълчеше.

— Вие не сте вярващ човек, нали? — попита го Ертекин.

Това почти си заслужаваше усмивката.

— Аз съм тринайска.

— И следователно сте генетично неспособен — завърши недоизказаното Ертекин и кимна. — Така поне гласи общественото мнение. Вие вярвате ли му?

— А има ли друго обяснение?

— Когато бях по-млад, не вярвахме толкова много в генетиката като фактор за това или онова. Моят дядо беше комунист. — Остър

поглед, навярно да прецени реакцията му. — Знаете ли какво е това?

— Чел съм за тях, да.

— Той вярваше, че можеш да оформиш един човек според желанията си. Че хората могат управляват съдбата си и вътрешните си импулси. Че битът определя съзнанието. Гледна точка, която отдавна е излязла от мода.

— И неслучайно — погрешността ѝ е очевидна.

— И все пак вие — тринайските — сте били изцяло обработени посредством средата си. Искали са войници, но не са се доверили само на гените ви. От люлката сте възпитавани да приемате бруталността, сякаш тя е неоспорим факт от живота.

Карл се замисли за Севги, за системите, иглите и угасващата ѝ надежда.

— Бруталността определено е факт от живота, по дяволите. Не сте ли го забелязали?

Ертекин се размърда и се обърна към него, сякаш готов да посегне и да хване ръцете му.

Да се хване като удавник за сламка.

— Наистина ли вярвате, че щяхте да се превърнете в това, което сте, без външна намеса? Че ви е било генетически предопределено да бъдете такъв, без значение как са ви отгледали и възпитали от най-ранна детска възраст?

Карл махна нетърпеливо.

— Няма значение в какво вярвам аз. Станал съм какъвто съм станал, а пътят и методите са въпроси от академично естество. Нека учените ги обсъждат колкото си искат, нека си пишат дисертациите и статиите, нека си изкарват прехраната на наш гръб. В крайна сметка всичко това изобщо не ме засяга.

— Да, но може да засегне други като вас в бъдеще.

Сега Карл откри, че е в състояние да се усмихне — трудна усмивка, утайка от отдавна забравено веселие.

— Няма да има други като мен в бъдеще. Не и на тази планета. Още едно поколение и от нас няма да е останала следа.

— Затова ли нямате вяра? Защото се чувствате изоставен?

Усмивката прерасна в нещо като смях.

— Терминът, който се използва за това в психоанализата, доктор Ертекин, е прехвърляне. Самият вие се чувствате изоставен и

прехвърляте към мен неосъзнатите си емоции. Аз винаги съм знаел, че ще бъда сам, затова и самотата не ме разстройва.

Марисол се размърда в главата му и го обвини в лъжа. Елена Агиере материализира за миг призрачния си силует и му зашушна в ухото. Карл овладя полазилите го тръпки и побърза да продължи лекцията си:

— А вие пропускате и друг важен момент във връзка с липсата ми на религиозни убеждения. За да си вярваш, не е необходимо само да вярваш, а и да искаш нещо голямо и патриархално да ти свърши работата вместо теб. Трябва да си податлив на обожествяване. А тринайските не се прекланят пред никого и пред нищо. Дори да приемем, че успеете някак да убедите една тринайска, напук на всички доказателства за противното, че наистина има бог, за нея бог ще е само заплаха, подлежаща на елиминиране. А ако съществуването на бог беше реално доказуемо, очевидно? — Той се вгледа напрегнато в очите на Мурад Ертекин. — Момчетата като мен просто щяха да хукнат да го търсят, за да му видят сметката.

Ертекин потръпна, отклони поглед и измърмори:

— Добре ви е избрала.

— Севги ли?

— Да. — Все така гледаше настрани, после бръкна, в джоба на самото си. — Това ще ви трябва — каза и даде на Карл малко пакетче в хлъзгава антисептична обвивка, бяла с оранжеви предупредителни лепенки. Имаше надпис на непознат език, някой от германските изглежда, с много гласни. Карл го претегли в дланта си.

— Приберете го, моля ви — каза му Ертекин. Паркът започваше да се пълни със студенти и болничен персонал, излезли да се порадават на слънцето през обедната почивка.

— Не причинява болка, нали?

— Не. Произведено е от една холандска компания, която се е специализирала в подобни продукти. Инжектира се венозно и действа бързо. Минута-две.

Карл прибра пакетчето.

— Щом сте го донесли — попита тихо, — за какво съм ви аз?

— Защото аз не мога да го направя — простичко му отговори Ертекин.

— Защото сте мюсюлманин ли?

— Защото съм лекар. — Сведе отново поглед към ръцете си, които висяха унило от коленете му. — А дори и да не бях давал клетва, едва ли бих събрал смелостта да отнема живота на собственото си дете.

— Тя така иска. За това помоли.

— Да. — В очите на Ертекин се събираха сълзи. — И сега, когато е най-важно, аз не мога да ѝ дам онова, което иска от мен.

После изведнъж хвана ръката на Карл. Стисна я здраво; дланта му беше суха като пергамент. Тигровите очи прогориха очите на Карл, възрастният мъж примигна да разкара сълзите и те потекоха по обрulenата му кожа.

— Тя е избрала вас. И дълбоко в двуличната си, пълна със съмнения душа аз се радвам, че сте тук. Севги за пореден път се готви да премине граници, които друг е начертал. И този път аз няма да я разочаровам, както направих преди четири години.

Той изтри ядно сълзите си.

— Този път ще застана зад дъщеря си — каза той. — Но ти трябва да ми помогнеш, Карл, за да не я разочаровам отново.

Комплексът „Хааг“ разкъсва системите на Севги като вакуум в космически кораб, получил внезапна пробойна. Клетките се пукат, изтичат жизненоважни флуиди. Отломките се носят наоколо, имунната ѝ система залита, напъва се отчаяно, присламчва се към антивирусните препарати, влени отвън, и въпреки това се проваля. Дробовете ѝ започват да се пълнят с течност. Бъбречните ѝ функции се забавят и трябва да бъдат стимулирани изкуствено, та бъбреците ѝ да не се пръснат. Системи, които вливат, системи, които изливат. Натрупването на отпадъчни вещества в организма започва да ѝ причинява болка.

Става ѝ все по-трудно да запази ясната си мисъл дори за кратък период.

Едва когато в-форматът ѝ стана непосилен, когато нарушената концентрация започна да я вади непрекъснато оттам като някой скучаещ призрак, тя му позволи да я види на живо.

Той седеше до леглото ѝ, изпаднал в шок.

Смяташе, че се е подготвил психически, но стомахът му се обърна като от силен удар при вида на стопилата се плът по костите ѝ, на кухите очи и хлътналите бузи. Направи опит да се усмихне, но изражението угасваше на пресекулки по лицето му, както Севги във виртуалния формат. Видяла смущението му, тя се усмихна на свой ред, само че нейната усмивка беше ярка, като лампа, хвърляща светлината си през изтънялата тъкан на лицето ѝ.

— Изглеждам ужасно — промълви. — Нали?

— Пак си забравила да обядваш, признай си.

Тя се засмя, но смехът ѝ бързо премина в кашлица. Ала той видя погледа в очите ѝ и разбра, че му е признателна за шегата. Опита се да почерпи някаква утеха от това.

Седеше до леглото.

Държеше ръката ѝ.

— Кажи ми една тайна.

— Какво? — Мислеше, че е заспала. Малката стая тънеше в сумрак и тишина сред покоя на болницата нощем. Мракът притискаше гръд към стъклото на прозореца и се процеждаше в стаята. Машините му намигаха с мъничките си червени и жълти очички, шепнеха си нещо, чертаеха неразбираеми синьо-зелени графики по мониторите, обрисувайки онова, което се случваше в тялото на тяхната повереница. Нощната лампа хвърляше златист овал върху леглото и смътния силует на Севги под чаршафите. Лицето ѝ оставаше в сянка.

— Хайде — изграчи тя. — Чу ме. Кажи ми какво точно се случи на Марс. За Гутиерес и теб.

Той примигна да облекчи очите си след дългото безцелно виждане в сумрака.

— Нали уж разкри всичко сама?

— Нищо де, сега ти ми кажи. Права ли бях?

Той обърна поглед назад, към тухли от миналото си, с които не беше опитал да построи нищо през годините. „Това е друг свят и друго време — беше му казал веднъж Съдърланд. — Научи се да го загърбваш.“

— Близо беше — призна той.

— Колко близо? Хайде, Марсалис, изплюй камъчето. — Тих смях се издигна откъм нея като ехо от кладенец. — Изпълни последното желание на една умираща жена.

Устата му се стисна в тънка линия.

— Гутиерес нямаше нищо общо с факта, че спечелих лотарията — каза той. — Мерките за сигурност там са драконовски, н-джиновете — многобройни и последно поколение. А и по принцип не е лесно да нагласиш нещо, което в основата си разчита на случайност, и то да го нагласиш така, че пак да изглежда случайно. За такова нещо ти трябва слабо място.

— Което беше?

— Същото както винаги. Човешкият фактор.

— Ах, тези човеци. — Тя се засмя отново, малко по-силно този път. — Макар че сигурно има смисъл в това. Можеш да им имаш доверие колкото на джизъслендски проповедник в компанията на девойче от църковния хор, нали?

Той се усмихна.

— Нещо такова.

— И кой точно човек изработи ти?

— Нийл Дилейни. — Споменът доведе със себе си и слаба доза презрение, но годините бяха отнели остротата му и сега му изглеждаше по-скоро смешно. — По онова време беше районен администратор в Бредбъри.

— Сега е в надзорния съвет.

— Да, знам. Марс се отразява добре на някои хора. — Карл откри, че е започнал да се отпуска. Думите му идваха по-лесно сега, на слабата светлина от нощната лампа. Само те двамата в мрака и тишината. — Дилейни продаваше на китайците. Фалшифицираше докладите за определени парцели, като намаляваше драстично оценките, отписваше ги като терени с нисък потенциал, така че да останат извън вниманието на КОЛИН. По този начин екипите на Новия народен дом можеха да предявят претенции за парцелите, като си спестят разходите за проучвателна дейност и оценка.

— Копеле гадно! — Но думите ѝ бяха само тих призрак на гняв и възмущение, личеше си, че истинските чувства не са ѝ по силите.

— Ако искаш, приеми го като възлагане на външен изпълнител — ННД изкупува експертизи на КОЛИН под масата, навярно по-

евтино, отколкото ако сами си бяха провели проучванията. От пазарна гледна точка си е съвсем разумно. Планетата е голяма, хората са малко. А китайците просто правеха онова, което са правели винаги — предлагаша достатъчно долари където трябва, та западните корпорации да забравят скрупулите си и да вирнат крака.

— По новините едва ли би прозвучало така.

— Да. Същото казахме и на Дилейни. — Карл се замисли и откри, че споменът още поражда слаба топлинка в стомаха му. — Подскочи като ужилен и веднага би отбой. Даде ни всичко, което си поискахме.

— Той те е изпратил у дома.

— Е, той ни даде достъп до лотарийната система. Каза на Гутиерес как да мине през системите за сигурност. Така че, да, аз спечелих лотарията.

— А Гутиерес какво получи от цялата работа?

Карл сви рамене.

— Пари в брой. Услуги. Имаше още няколко души в групата ни, те също си получиха парите.

— Но само ти си получил възможност да се върнеш у дома.

— Ами да. Имаше само едно свободно криогнездо, а и операцията си беше моя идея. Аз събрах екипа и още в началото им обясних какво искам за себе си от сделката.

— Значи... — Тя се задъха. Карл се пресегна за чашата, доближи я до устните ѝ и ѝ прихвана главата. Беше го правил достатъчно често, за да не разлее и капка. — Благодаря. Значи мислиш, че Гутиерес ти е завиждал. И че затова е прецакал криогнездото ти?

— Може би. Или пък Дилейни го е помолил да го направи, с надеждата, че ще откача, преди спасителният кораб да ме намери. Помниш ли онзи тип, който се събуди по обратния път от Юпитер? Научната експедиция до една от луните му, още през осемдесетте? Спиц или нещо такова?

— Спехт. Ерик Спехт. Да, спомням си.

— Полудя, докато чакаше да го спасят. Може би Дилейни се е надявал същото да сполети и мен. Кой знае?

— Ти не знаеш ли?

— Знам, че Гутиерес ми прати един адски уплашен мейл, когато най-сетне се добрах до Земята, в който се кълнеше, че нямал нищо

общо с това. Така че може да е било чисто и просто инцидент. Или пък Дилейни е наел друг инфохакер. От друга страна обаче Гутиерес открай време си е лъжливо копеленце, така че, както вече казах, кой знае?

— На теб не ти ли пука?

Той се размърда в стола си и ѝ прати една усмивка.

— Няма смисъл да ми пука, Севги. Марс е друга планета. Друг свят, друго време. Какво можеш да направя — да се върна там? Заради едното отмъщение? Една година подготвих бягството си от Марс. Понякога е по-добре просто да обърнеш гръб и да забравиш.

Тя сякаш се сви едва доловимо под завивките и прошепна:

— Да. Сигурно си прав.

Поседяха в мълчание. Тя потърси слепешката ръката му. Той посегна към нейната.

— Защо всъщност се върна, Карл? — тихо попита тя.

Той се ухили в сумрака.

— Помниш ли какво казваха пионерите? Марс е кофти място за живеене.

— Но там си бил свободен. — Тя пусна ръката му и вдигна своята във вял жест. — Знаел си, че може да те интернират, когато се прибереш. Истински късмет е, че не са те пратили в най-близкия лагер.

— Не съвсем. Купих си малко машинно време, преди да се захвана с ужилването на Дилейни. Зададох на н-джина да анализира начина, по който се отнасят на Земята с печелившите от лотарията, а после да екстраполира най-вероятната реакция, ако печелившият е тринайска. Машината ми даде шанс седемдесет към трийсет, че ще измъдрят някакво изключение предвид на това, че съм станал знаменитост. — Той сви рамене. — Това си е доста добър шанс.

— Ами ако н-джинът беше сбъркал в изчисленията си? — Тя проточи врат, сякаш се опитваше да седне. Бледата златиста светлина заля лицето ѝ. Очите ѝ го прегаряха. — Ами ако просто те бяха натикали в лагер?

Ново свиване на рамене, нова крива усмивка.

— Е, тогава щях да намеря начин да избягам. Като всички други мои събрата по нещастие.

Тя се облегна назад, задъхана от усилието.

— Не ти вярвам — каза, след като дишането ѝ се успокои. — Поел си такъв риск само защото Марс бил кофти място за живеене? Абсурд. Можел си да вземеш пари в брой, вместо да се правиш на пътник без билет. Можел си да издоиш от Дилейни кажи-речи всичко, за което се сетиш. Да се установиш, да си създадеш удобен живот. Стига, Карл. Защо се върна, ама наистина?

Той се поколеба.

— Това не е чак толкова важно, Севги.

— За мен е.

Нечии стъпки долетяха откъм коридора. Тихи гласове, отдалечиха се. Той въздъхна.

— Заради Съдърланд — каза накрая.

— Твоят сенсей?

— Да. — Той положи ръце в скута си, сякаш можеше да подреди сложния пъзел върху разтворените си длани. — При таниндо стигаш до един момент, когато... До ниво, когато въпросът вече не е как да го направиш, а защо. Защо тренираш, защо учиш. Защо живееш. А аз не можех да стигна дотам.

— Не си знаел защо? — Тя изду бузи в безсилен смях. — Хей, добре дошъл в клуба. Да не мислиш, че някой от нас знае защо се занимава с тоя лайнън живот?

Карл отвърна механично на усмивката ѝ. Взираше се в светлосенките на леглото и в релефа на тялото ѝ под завивките, сякаш те оформяха някакъв пейзаж.

— Съдърланд твърдеше, че за обикновените хора е по-лесно — тихо каза той. — Вие сте по-добри в метафорите и повече вярвате в тях. Каза, че аз трябвало да намеря нещо друго. И докато не го открия, съм щял да си остана блокиран.

— Съдърланд също е тринайска, нали?

— Да.

— И защо той е успял, а ти — не?

Карл кимна.

— Именно. Той ми даде пътека. Функциониращ заместител на вярата.

— Който беше?

— Каза ми да си направя списък, да не казвам на никого за него и да се съсредоточа върху точките му. Единнасет неща, които бих искал

да направя рано или късно в рамките на оставащия ми живот. Неща, важни за мен, неща, които си заслужават усилието.

— Защо не ги закръглихте на десет?

— Броят не е важен. Десет, единайсет, дванайсет, няма значение. Все пак списъкът не трябва да е много дълъг, за да не те обезкуражи, но иначе няма ограничения, просто си избираш едно число и си правиш списък. Аз избрах единайсет. — Той се поколеба отново и я погледна почти извинително. — И си дадох сметка, че за девет от тях трябва да съм на Земята.

Болничната тишина ги затисна отново. Карл я видя как обръща глава към прозореца.

— И изпълни ли ги вече всичките? — тихо го попита тя.

— Не. Още не съм. — Той се изкашля и смръщи чело.

— Но напредвам. И наистина се получава. Съдърланд беше прав.

За известно време му се стори, че Севги не го слуша, че се е загубила в мрака от другата страна на прозореца. После косата ѝ прошумоля като суха слама по възглавницата и тя отново обърна глава към него.

— Искаш ли да ти кажа една моя тайна?

— Да.

— Преди три години планирах да убия един човек.

— Сериозно?

— На всеки му минават такива мисли през главата. Само че при мен наистина беше сериозно. Седнах и планирах всичко. По онова време познавах разни хора, настоящи и бивши ченгета, които ми бяха задължени. Имаше една злополука, убийство по непредпазливост, когато още бях патрулиращ полицаец с няма и две години стаж, зелена и неопитна колкото си щеш. — Севги се закашля леко, после продължи: — Историята е дълга и няма да те отегчавам с подробности. Ще кажа само, че ставаше дума за разпит, който излязъл от контрол. Мои колеги работеха по случая, аз също го следях отблизо. Сигурно ще кажеш, че съм била съучастник, волен или неволен. От вътрешния отдел определено се опитаха да ми го пришият. Притиснаха ме и ми предложиха имунитет, ако пропея. Но не можах да докажат, че съм била в стаята, а аз от своя страна не казах нищо. Кое то буквално им провали обвинението. Така че преди три години, девет години след онзи случай, по улиците на Ню Йорк се разхождаха хора, които

дължаха значките си на мен. И други, които трябваше да отидат в затвора, но им се размина. Можех да го направя, Карл. Можех да го осъществя на практика.

Пак се закашля. Той я вдигна да седне, сложи хартиена кърпичка до устните ѝ и я държа така, докато Севги не изхрани всичко, което задръстваше дробовете ѝ, след това ѝ избърса устните. Даде ѝ да пийне вода и я положи внимателно на възглавницата. Попи с друга кърпичка потта от челото ѝ и зачака дишането ѝ да се успокои.

После се приведе по-близо до нея.

— И кого искаше да убиеш?

— Шибаната Ейми Уестхоф — горчиво каза тя. — Шибаната кучка, която уби Етан.

— Нали каза, че са били от специалните части?

— Да. Но все някой им е снесъл информацията, разбрал е за Етан и е уведомил представителя на АГЛОН в общината. В Истанбул ти казах, че Етан излизаше с една руса мажоретка от отдела за инфопрестъпления, помниш ли?

— Смътно.

— Това е въпросната Уестхоф. Няколко дни след като Етан се премести при мен, тя ме причака в коридора пред кабинета ми, засипа ме с обиди и заплахи, направо беше пощуряла. Каза, че ще стъжни живота и на двама ни, ако не се откажа от Етан.

— Знаела ли е за него тогава?

— Не знам. По-скоро не. Защото ако е знаела, щеше да го използва още когато Етан се е опитал да скъса с нея.

— Може да го е използвала, но той да не ти е казал.

Това определено я накара да се замисли. Докато тя мълчеше и се взираше в нищото, Карл разкърши врата и раменете си — започваха да се схващат.

— Не, мисля, че по онова време не е знаела — каза накрая Севги. — Може да е подозирала нещо нередно. Ако трябва да съм съвсем честна, и аз бях започнала да се досещам още преди Киган да се появи и всичко да излезе на бял свят. Така де, това е от нещата, за които ние жените си фантазираме понякога, волно или неволно. Толкова много пропаганда, целяща да внуши страх. Всичките предупреждения и паниката, които всъщност са адски секси, всеки път, когато някой се измъкне от Симарон или Танана. „Истината за тринайските“, как да ги

разпознаваме, по какво се различават от нормалните мъже. Предупредителни табели, безплатни телефонни линии за консултации, сайтове за публична информация, да не говорим за медийните циркове. Веднъж чаках при адвокатата си и в едно женско списание прочетох статия, озаглавена „С тринайска ли спите — тринасет признака, които ще ви подсказват отговора“. Всякакви простотии от този сорт.

Тя се размърда неспокойно в леглото си, толкова силни бяха обзелите я чувства. Дишането ѝ беше хрипкаво и ускорено. Гласът ѝ — нетърпелив.

— Не знам дали е знаела в началото, но много добре знам, че продължи да държи Етан под око. А после, след като се прецакахме с Киган, и особено след като решихме, че все пак ни се е разминало, тя реши, че е дошло нейното време.

— Знаеше ли за бременността ти?

— Да, ние не го и криехме. В края на третия месец вече ми личеше, а от четвъртия минах на половин работен ден. Знаела е, разбира се, всички знаеха. — Севги спря и изчака дишането ѝ да се успокои. — Не беше в това въпросът. Истината е, че когато забременях, нещо в Етан се промени. Точно тогава започна да издирва генетичната си майка. И преди говореше често за това, че искал да знае коя е истинската му майка и така нататък, но когато разбрахме за бебето...

— Не сурогатната, така ли?

— Не. За него онова беше приключена история. Изобщо не искаше да я вижда. Дори не ми е разказвал за нея. Но си беше навил на пръста, че трябва да открие Пати. И бебето му даде начална скорост.

Карл съзря връзката.

— Мислиш, че е отишъл при Уестхоф за издирването?

— Не знам. Но е отишъл при някого в нейния отдел, в инфопрестъпления. Знам го, защото ми каза, че ще го направи. Те имат най-добрите компютри в града за подобно издирване, а Етан познаваше много хора там, не само Ейми. — Юмруците ѝ се свиха върху завивката. — Ейми така или иначе е разбрала. Спря ме на улицата, поздрави ме за бебето и каза нещо, в смисъл че било много хубаво дете Етан се опитвал да се свърже със семейството си. Тогава предупредих Етан, но... — Тя завъртя глава. — Както казах, бяхме убедени, че всичко ще ни се размине.

— Има ли някакви конкретни доказателства, че именно Уестхоф е уведомила АГЛОН?

— Конкретни в юридическия смисъл ли? — Стори му се, че лицето ѝ се разтяга в усмивка, но главата ѝ оставаше в сянка и не можеше да е сигурен. — Не. Помниш ли, че ти казах как някой от участъка предупреди Етан, че идват да го арестуват?

— Да, от телефонен пост в централното управление.

— Да. — Сега наистина се усмихваше, макар и вяло. — Отделът по инфопрестъпления се намира в централното управление. Говорих с един сержант от отдела и той ми каза, че Ейми Уестхоф се държала странно през целия ден. Била разстроена от нещо, непрекъснато влизала и излизала от кабинета си. Обаждането е дошло от друг етаж на сградата, от празен офис на петия етаж, но тя лесно би могла да отиде там.

— Би могла. Нали каза, че Етан е имал много приятели в инфопрестъпления.

— Никой не е знаел за операцията на спецчастите. Никой освен онзи, който им е снесъл информацията.

— Етан имаше ли някакви приятели в командването на спецчастите? Или в общината, да речем?

— Да бе, и те ще изчакат до последния момент, преди да му се обадят. И ще прекосят целия град за тази цел, до полицейски участък в центъра и право в офис на петия етаж, за който случайно знаят, че е празен. Стига, Карл. Знаеш, че това е несериозно.

— И никой не проведе разследване?

Още една вяла усмивка.

— Никой не пожела. Първо, да предадеш тринайска на властите не е престъпление. По улиците и до днес изникват рекламни табели, които насърчават хората да изпълнят гражданския си дълг, всеки път, когато някой избяга от Симарон или Танана. Не забравяй също, че Етан беше ченге, а онзи, който го е издал, най-вероятно също е бил ченге. В полицията такива неща се покриват по най-бързия начин.

Той кимна. Стори му се, че навън започва да се зазорява.

— И ти си се решила да я убиеш. Да уредиш убийството ѝ. Какво те спря?

— Не знам. — Тя затвори очи. Гласът ѝ прозвуча тих и уморен от вложеното усилие. — Накрая просто не събрах смелост. Убивала съм

хора при изпълнение на служебния си дълг, при самоотбрана. Но това е различно. Хладнокръвно. Изисква се хладнокръвие, което аз явно не притежавам.

Нощта определено отстъпваше. Сега Карл виждаше по-ясно лицето на Севги, виждаше по-ясно отчаянието ѝ. Наведе се и я целуна нежно по челото.

— Опитай се да си починеш малко.

— Не можах — измърмори тя, сякаш обясняваше действията си пред съдия, или може би пред Етан Конрад. — Просто не можах.

Дойде Ровайо, неофициално, с цветя. Севги не се държа особено любезно. Шегите ѝ за случайното чукане, изречени с хриплив шепот, не бяха смешни и никой не се засмя. Ровайо издържа стоически, остана колкото беше казала, че ще остане, накрая си тръгна с неискреното обещание да дойде пак. От погледа на Севги стана ясно, че изобщо не ѝ пука ще се върне ли Ровайо, или не. Когато двамата излязоха в коридора пред стаята, Ровайо погледна Карл и въздъхна.

— Май не трябваше да идвам.

— Беше мило от твоя страна. — Затърси някаква друга тема, която да издигне щит пред истината, дебнеща зад вратата, през която бяха излезли. — Получихте ли нещо от местопрестъплението?

Ровайо поклати глава.

Единствените генетични следи са от вас двамата, от мъртвците и от десетина дребни местни мошеници. Онбекенд сигурно се е бил намазал целият.

— Така си беше. — Карл възкреси спомените си от онази нощ и се изненада от гнева, появил се в комплект с едновременно познатото и непознато лице на Онбекенд. — Светлината направо се отразяваше в косата му, така се беше наплескал с гел. Нищо чудно, че криминалистите ви не са открили негов генетичен материал.

— Да. Кое то ме кара да се питам защо и Мерин не е прибягвал до същото, вместо да оставя следи навсякъде.

— Да бе, сигурно затова го хванахме толкова лесно.

Ровайо примигна.

— Виждам, че си в страхотно настроение.

— Извинявай. Напоследък почти не съм спал. — Хвърли поглед към затворената врата на болничната стая. — Искаш ли да изпием по едно кафе долу?

— Може.

Седяха един срещу друг на масата с издраскан плот в кафетерията и Карл я заразитва механично за разкритията около „Котката на Булгаков“. Няма кой да знае какво. Онези от „Даскийн Азул“ държали на своето. Мерин, Рен и другите били обикновени наемни работници, узурпирали политиката и бизнес практиките на компанията за своите си незаконни цели. Всички опити за инкриминиране на собствениците или висшия мениджмънт щели да бъдат оспорени в съда, което на практика обезсмисляло усилията на СССР. Заповедите за обиск вече били оспорени, задържаните били освободени под гаранция и съдебната битка започнала.

— И най-вероятно ще загубим — гласеше киселата преценка на Ровайо. — Още в деня на арестите се появи някакъв мастит адвокат от Свободното пристанище. Цай ще ги гони до дупка обаче, направо е бесен. Но истината е, че никой не говори. До един са или прекалено уплашени, или прекалено самоуверени. Освен ако някой не реши да сключи сделка и да пропее, при това бързо, каузата ни е изгубена.

— Да. — Истината беше, че всичко това не го интересуваше.

Ровайо отпи от кафето си, изгледа го и каза:

— Ще те попитам само веднъж, защото знам, че е глупаво. Тук сигурни ли са, че не могат да надвият онова нещо, с което се е заразила?

— Да, сигурни са. Вирусът мутира толкова бързо, че могат само да го догонват. Още не е създаден н-джин с необходимия за тази цел капацитет за хаотично моделиране. Системата „Хааг“ е създадена да елиминира тринайски, а моята имунна система е почти два пъти по-ефикасна от вашата, така че е трябвало да измислят нещо наистина унищожително.

— Нищо никога не се променя, нали? — изсумтя Ровайо.

— Моля?

— Оръжейната промишленост, която си изкарва прехраната, като плаши всички ни. Знаеш ли, че преди двеста години са измислили съвсем нов вид патрони, защото вярвали, че обикновените не могат да убият чернокож с кокаин в кръвта?

— Чернокож?

— Да, чернокож. С черна кожа, като теб и мен. Първо набеждават чернокожите, че са основните дилъри и потребители на кокаин, и представят проблема като расов. След това решават, че им трябва по-големи патрони, защото всичките сме надрусани. — Ровайо направи широк жест, все едно представя нов продукт, и каза театрално: — Нека кажем добре дошъл на новия „Магнум“, калибър 357.

Карл се намръщи. Терминологията му беше позната само бегло.

— Говориш за нещо джизъслендско, нали?

— По онова време не е имало Джизъсленд. Говоря ти за патрон с голям калибър и специално покритие. Преди двеста години.

Той кимна и потърка очите си с палец и показалец.

— Да, извинявай.

— Същото нещо се случило преди четиристотин години. Този път с автоматичната стрелба. — Ровайо отпи от кафето си. — Някакъв си Пакъл патентовал задвижвана с манивела картучница, която да стреля с квадратни куршуми по настъпващите турски орди.

Карл се облегна назад.

— Будалкаш ме.

— Не. Въпросното изобретение уж стреляло с кръгли патрони срещу християни и с квадратни, ако насреща ти са езичници.

— Я стига! Не е възможно да са създали нещо толкова сложно по онова време.

— Естествено. Устройството така и не проработило. — Гласът ѝ изведнъж натеза. — За разлика от „Магнум“ 357. И „Хаг“.

— Чудовища, а? — тихо каза Карл. — А ти откъде знаеш всички тези неща, Ровайо?

— Интересувам се от история — каза чернокожката жена. — Както аз виждам нещата, ако не знаеш нищо за миналото, нямаш бъдеще.

Аспирират дробовете ѝ, опитват се да възстановят дишането ѝ. Тя просто си лежи, докато те правят всичко това — преди да започнат, докато го правят и след това, — лежи в локвата на собственото си безсилие. Целият процес напомня за движенията на бебето в средата

на бременността, но по-силно и много по-начесто, сякаш в пристъп на мъничък истеричен гняв.

Споменът предизвиква сълзи, но те изтичат от очите ѝ толкова бавно, че чувството я е напуснало, преди да са спрели. Няма излишни течности.

Устата ѝ е пресъхнала. Кожата ѝ е суха като хартия.

Ръцете и стъпалата ѝ са отекли и все по-безчувствени.

Когато действието на вливаните ѝ ендорфини отслабне, Севги усеща придвижването на собствената си урина, следи я според леките болки от претъркване по пътя ѝ към катетъра.

Стомахът ѝ е празен и я боли. В същото време ѝ се повръща ужасно.

Когато ендорфините, тези прекрасни хормони на щастието, се влеят отново в кръвта ѝ, тя се връща мислено в градината или на нощния ферибот по вълните на Босфора. Черна вода и весели градски светлинни. Спохожда я ярка халюцинация, уви, само веднъж, как фериботът приставя в Кадъкьой и тя вижда, че Марсалис я чака там. Тъмен и притихнал под лазерните светлини на лампите.

Протяга ѝ ръка.

После през дозата хормони на щастието изплува болка, повлича я назад като ръждиви вериги и внезапно я залива шеметен страх, когато си спомня къде е. Лежи изцедена, напоявана и обезводнявана с торбички. Чаршафи, които имат нужда от смяна, и призрачните стражи на медицинското оборудване наоколо. И през всичко това — раздиращата, непоносима, объркана ярост към собственото ѝ тяло, внезапно превърнало се в капан.

Опитваше се да работи.

Севги през повечето време се носеше по вълните на ендорфина, който ѝ осигуряваше относителен покой. Установил беше, че в тези периоди може да я оставя сама, да излиза и да разговаря с Нортън в чакалните или в притихналите през нощта болнични коридори.

— Днес следобед си спомних нещо — каза на Нортън. — Седях в стаята ѝ и какви ли не глупости ми минаваха през главата. Тогава си спомних, че когато със Севги отидохме да говорим с Манко Бамбарен, той позна якето ми.

И вдигна ръката си с яркия кант по дължина на ръкава.

— Е, и? — попита Нортън, след като хвърли поглед на якето. — Стандартно за Републиката затворническо облекло, сигурно всеки престъпник в Западното полукълбо знае как изглеждат.

— Не е чак толкова стандартно. — Карл се обърна, та Нортън да види надписа на гърба. Служителят на КОЛИН вдигна рамене.

— Сигма. Нищо чудно. Знаеш ли колко затворнически контракти са сключили тези момчета в Джизъсленд? Сигурно са вторият или третият най-голям корпоративен играч в бизнеса с местата за лишаване от свобода. Напоследък участват в търговете и тук, по крайбрежието.

— Да, но Манко ми каза, че имал братовчед, който е лежал точно в този затвор, щатския на Южна Флорида. Информационното замъгляване около Исабела Гайосо може и да ни затрудни, вярно, но затворническите архиви едва ли ще се опънат толкова на н-джина. Ако открием въпросния братовчед, току-виж ни казал нещо полезно.

Нортън кимна и разтърка очи.

— Добре, ще видя какво може да се направи. Бог ми е свидетел, че някаква конкретна задача би ми дошла добре в момента. Знаеш ли как се казва?

— Не. Може фамилията му да е Бамбарен, но се съмнявам. Не останах с впечатлението да е от най-близките роднини на Манко.

— А кога е лежал знаем ли?

— Не, но едва ли е било отдавна. Сигма е поела щатския в Южна Флорида преди не повече от пет или шест години максимум. Манко позна якето, значи трябва да проверим този период.

— Или пък се е объркал и братовчед му е лежал в друг затвор на Сигма.

— Не мисля, че Манко Бамбарен има проблеми с паметта. Хората като него помнят до дупка, особено когато се отнася за семейството.

— Добре, остави го на мен. — Нортън погледна към стаята на Севги в дъното на коридора. — Виж, на крак съм от вчера сутринта. Трябва да поспя малко. Можеш ли ти да останеш при нея?

— Разбира се. Нали затова съм тук.

Нортън го погледна.

— Обади ми се, ако нещо...

— Да, ще ти се обадя. Върви да поспиш.

Само за миг нещо особено премина между двамата в слабо осветения коридор, нещо, което не се поддаваше на дефиниция. После Нортън кимна, стисна устни и тръгна към изхода.

Карл гледаше след него със скръстени ръце.

По-късно, докато седеше до леглото ѝ под синкавата светлина на нощното осветление и в компанията на мълчаливите машини, му се стори, че усеща как Елена Агиере се промъква тихо в стаята зад гърба му. Не се обърна. Продължи да гледа восъчното, излиняло лице на Севги върху възглавницата, едва доловимото повдигане и спадане на гърдите ѝ под чаршафите. Агиере сигурно се беше приближила достатъчно, за да сложи хладната си ръка на тила му.

— Чудех се кога ще се появиш — тихо каза той.

Севги изплува бавно от съня, събуди се сама, изхвърлена на брега от отлива на ендорфините, и с една особена яснота на мисълта разбра, че вече е време. Задушливият ужас от предишните дни си беше отишъл, беше се сринал сам в себе си поради липса на енергия, която да го поддържа. Сега, най-сетне, се чувстваше повече уморена, гневна и нещастна, отколкото уплашена. И я болеше.

Именно това беше чакала.

„Време е да вървя.“

От другата страна на прозореца утрото се бореше за надмощие. Мека коса светлина се промъкваше през пролуката на старовремските механични пердета. Чакането, помежду ендорфиновите приливи, нощта най-после да се извлече през вратата ѝ се беше сторило като изпълнена с болка и унижение вечност. Полежа така още малко, гледаше как топлата кръпка слънчева светлина се мести по леглото ѝ и мислеше, защото искаше да е сигурна.

Когато вратата се отвори и Карл Марсалис влезе, решението ѝ беше все така твърдо и окончателно, както когато се беше събудила.

— Здравсти — тихо каза той. — Отидох да си взема един душ в банята в дъното на коридора.

— Щастливец си ти — каза тя гърлено и с потрес осъзна колко дълбока и горчива е завистта ѝ към всички, които можеха да си

позволят такова простичко удоволствие. В сравнение с това чувствата ѝ заради забежката на Карл с Ровайо изглеждаха нищожни.

„Време е да си вървя.“

Той ѝ се усмихна — може би остротата на гласа ѝ му беше убягнала; или пък я беше доловил и пренебрегнал.

— Искаш ли да ти дам нещо? — попита.

Все този въпрос ѝ задаваше. Тя задържа погледа му и кимна решително.

— Да. Искам да повикаш баща ми и Том.

Усмивката трепна и се изтри от лицето му. Той застина за миг, само я гледаше. После кимна и излезе.

Веднага щом Карл излезе, пулсът ѝ се ускори, усещаше го в гърлото и слепоочията си. Подобно чувство беше изпитвала като новобранец в полицията, първите няколко пъти, когато ѝ се беше налагало да вади оръжието си по време на патрул — внезапното, изкривяващо реалността усещане, което вървеше в комплект с напрегнатите ситуации малко преди нещата да излязат от контрол. Ужасът на последните изтичащи секунди, вкусът на безвъзвратното.

Докато Карл се върне с баща ѝ и Том, вече беше преодоляла пристъпа.

— Изтърпях достатъчно — каза им с едва доловим глас като шумолене на сухи листа. — Искам да свърши.

Никой от тях не проговори. Едва ли бяха изненадани все пак.

— Татко, знам, че би го направил за мен, ако можеше. Както и ти, Том. Избрах Карл, защото той ще може, това е всичко.

Преглътна мъчително. Зачака болката в гърлото ѝ да утихне. Тихото съскане и прещракване на медицинското оборудване беше единственият звук в притихналата стая. Откъм коридора долитаха шумовете на новия болничен ден.

— Казаха ми, че могат да ме поддържат така още месец и дори повече. Вярно ли е това, татко?

Мурад наведе глава. Опита се да каже нещо, но от гърлото му излезе само нечленоразделен стон. Кимна отсечено. Сълзи закапаха от очите му по чаршафите. И изведнъж Севги откри, че ѝ е по-мъчно за него, отколкото за себе си. Разбра също, че страхът ѝ се е стопил почти напълно, прогонен от болката, умората и яда ѝ.

„Време е да вървя.“

— Не искам да продължавам така още месец — дрезгаво промълви тя. — Писна ми, нямам нерви повече. Карл, помниш ли как ти казах, че все едно стена връхлита отгоре ми?

Той кимна.

— Е, вече не връхлита. Влачи се едва-едва. Седя си тук, гледам в посоката, където трябва да отида, и пътят ми се струва непоносимо дълъг, изронен и грапав, и трябва да го измина пълзешком. Няма да го направя. Повече не искам да участвам в тази шибана игра.

— Сев, сигурна ли си, че... — започна Нортън, но не можа да довърши.

Тя се усмихна да го успокои.

— Да, сигурна съм. От доста време го обмислям. Уморена съм, Том. Писна ми през половината време да съм надрусана, а през останалото да се събуждам от болка и да осъзнавам, че, уви, още не съм мъртва. Време е да приключа, да се свърши веднъж и завинаги.

Обърна се отново към Карл.

— У теб ли е?

Той извади хлъзгавото бяло пакетче и й го показа. Светлината на укрепващото утро се отрази в лъскавата обвивка. Да се откаже от светлината щеше да е най-трудното. Тя се ливваше необуздано и танцуваше из стаята всяка сутрин, когато дръпнеха завесите, и заради нея почти си струваше да не е съвсем мъртва след поредната нощ. Пак в светлината се впиваше Севги със зъби и нокти, за да издържи дългите спадове и водовъртежи на сънищата и будуването нощем. Ако не беше светлината, отдавна да е сложила точка. Сигурно би издържала още няколко утрини, пак заради нея, ако не беше толкова дяволски уморена.

— Татко. — Гласът й беше толкова слаб и прекършен, че всяка дума й костваше усилия. — Ще ме боли ли?

Мурад се изкашля, гърлото му се беше стегнало. После поклати глава.

— Не, миличка. Ще е като... — Изскърца със зъби, за да не се разплаче. — Ще е все едно заспиваш.

— Това е добре — прошепна тя. — Малко свестен сън ще ми е от полза.

Потърси погледа на Карл. Кимна му. Гледаше го как отваря пакета. Ръцете му се движеха прецизно, докато отделяха компонентите

на комплектчето. Сякаш не съзнаваше действията си — навярно беше правил същото на десетки бойни полета в миналото. Севги погледна Том Нортън и го видя, че плаче.

— Том — нежно каза тя. — Ела и ми хвани ръката. Татко, ела и ти. Не плачи, татко. Не плачете, моля ви. Трябва да сте доволни, че повече няма да ме боли.

Погледна Карл. При него нямаше сълзи. Лицето му беше като черен камък, докато приготвяше спринцовката. Вдигна я нагоре към светлината, а с топлите и задебели пръсти на другата си ръка опипа меката свивка при лакътя ѝ да намери вената. Срещна погледа ѝ и кимна.

— Само ми кажи кога — прошепна той.

Тя плъзна още веднъж поглед по лицата на тримата. Усмихна се на всеки, стисна ръцете им. После отново погледна Карл, впи очи в лицето му и прошепна:

— Готова съм.

Той се приведе над нея. Севги усети мигновено убождане в ръката си, паузата, докато Карл вкара лекарството, и всепоглъщащата топлина на пръстите му, а после и убождането, и топлината изчезнаха. Той избърса с памуче мястото, пръсна ѝ нещо хладно и притисна памучето. Тя протегна врат да скъси разстоянието помежду им и бръсна сухите си като пергамент устни по небръснатата му буза. Вдиша миризмата му и се отпусна назад. Прекрасна пощипваща топлина се разля по тялото ѝ, прогонваше болката по пътя си.

Тя зачака онова, което идваше после.

Слънчева светлина отвън.

Искаше ѝ се да погледне настрани към косия ъгъл, под който падаше светлината, но ѝ се спеше твърде много, за да направи нужното усилие. Сякаш самите ѝ очи отказваха да се размърдат. Беше като един уикенд в Куинс, когато беше съвсем млада, *неделя сутрин е, точно след зазоряване, тя пролазва в леглото си, уморена до смърт след гребането цяла нощ по реката. Взели бяха такси на връщане и момичешката им врява постепенно беше утихнала до уморено спокойствие, докато се движеха по заспалите улици и слизаха една по една пред домовете си. Промъква се до тяхната къща, плъзва*

картата-ключ през четеца на ключалката и — както може да се очаква — заварва Мурад в кухнята, по пижама, вече е станал и се опитва да изглежда скандализиран, крайно неуспешно. Тя му мята една от дяволитите си усмивки, открадва си малко сирене и маслини от чинията му, отпива от чая в чашата му. Той заравя ръка в косата ѝ, разрошва я леко, после я притегля за прегръдка. Мечешка прегръдка, плюс наболата му брада, която я драци по бузата. После тя хуква по стълбите към стаята си, прозява се така, че ѝ пукат ушите, и едва не се спъва в собствените си крака от умора. На площадката спира, поглежда назад и го вижда да стои долу и да я гледа с толкова обич и гордост, че тя забравя за умората си и сърцето ѝ започва да пренепуска.

— Гледай да се наспиш, Севги.

Мята се в леглото си полуоблечена, мускулите я болят. Завесите не са дръпнати докрай и косата слънчева светлина се вмъква през пролуката, но няма начин това да ѝ попречи, защото сънят буквално затваря клепките ѝ. Няма начин...

Слънчевата светлина отвън.

Големите и малките болки — забравени. Следва дългото, стоплящо спускане към спокойствието.

А стаята и всичко в нея нежно изчезват, като Мурад, който затваря вратата на спалнята ѝ.

Когато се свърши, когато очите ѝ окончателно се затвориха и дишането ѝ спря, когато Мурад Ертекин се наведе над нея, разтърсен от неудържими хлипове, потърси с пръсти пулс на шията ѝ и кимна, когато се свърши и нямаше какво повече да прави там, Карл си тръгна.

Остави Мурад Ертекин да седи при дъщеря си. Остави Нортън да стои и да трепери, като бодигард с висока температура, отказал да напусне поста си. Остави ги и тръгна по коридора сам. Сякаш газеше през висока до коленете вода. Хора минаваха край него, повечето правеха крачка встрани, стреснати от застиналото му лице и целенасочената му походка. Зад него не избухна паника, не се разтичаха лекари и сестри — Мурад знаеше как да заобиколи протоколите на медицинското оборудване, за да не се разпищят тревожно, когато жизнените показатели на Севги се сринеха изведнъж.

Така или иначе, скоро щяха да разберат. Нортън беше обещал да се оправи с ръководството на болницата. Това беше по неговата част. Карл беше свършил своята — направил беше онова, което умееше най-добре.

Вървеше към изхода.

Спомените подтичваха след него, от страх да не изостанат.

— Не знам какво има отвъд — казва тя, когато лекарството започва да действа. — Но ако поне малко прилича на това, значи става.

А после, когато клепачите ѝ натезават:

— Ще се видим в градината, нали така, рано или късно.

— Да, с плодовете и поточето под натезалите клони — казва ѝ той, макар че устните му са изтръпнали и почти не ги усеща. Гласът му изведнъж е предрезгавял. Сега само той ѝ говори. Нортън стои мълчалив и вдървен, безполезен. Мурад Ертекин е паднал на колене до леглото, притиснал е лице в ръката на дъщеря си и сдържа сълзите си с цената на усилие, което го разтърсва при всяко вдишване. Карл мобилизира докрай силите си, за да не млъкне и той. Стиска ръката ѝ. — Спомняш ли си, Севги? Слънчевата светлина през клоните.

Тя също стиска ръката му, едва-едва. Засмива се, макар звукът да е толкова тих, че само напомня на звук.

— И девиците. Не забравяй за тях.

Той преглъща с усилие.

— Да, гледай да остане някоя и за мен. Ще дойда при теб, Севги. Ще те настигна. Всички ще дойдем.

— Шибаните девици — сънено мърмори тя. — Кому са притрябвали? Трябва да ги учиш на всяко шибано нещо...

А после, накрая, точно преди дишането ѝ да спре:

— Татко, той е добър човек. Чист човек.

Той отвори със замах вратите на отделението и продължи нататък, хората по коридорите бързаха да му направят път. Намери стълбите и хукна надолу, търсеше изход.

Макар да знаеше, че изход няма.

48.

Малко по-късно Нортън дойде да го търси в парка пред болницата. Карл не беше казал, че ще идва тук, но не беше нужно да си детектив, за да се сетиш. Скамейките около фонтана се бяха превърнали в спонтанното им място за срещи през последната седмица. Тук идваха, когато болничната атмосфера им натежеше непосилно, когато антисептичният и нанопречистен въздух станеше твърде труден за дишане. Нортън се тръшна на скамейката до него като човек, който се прибира вкъщи при съквартиранта си и се мята на дивана. Впери поглед в огрените от слънцето струи на фонтана. Мълчеше. Изглежда, си беше измил лицето, но то още беше зачервено и подпухнало от сълзите.

— Някакви проблеми? — попита Карл.

Нортън поклати вяло глава. Гласът му прозвуча механично:

— Размрънкаха се, но от КОЛИН ще се обадят да изгледят нещата. Оставих Мурад да говори с тях.

— Значи сме свободни да си вървим?

— Свободни? — Нортън свъси неразбиращо чело. — Ти винаги си бил свободен да си тръгнеш, Марсалис.

— Друго имах предвид.

Нортън преглътна.

— Виж, ще има погребение. Един куп неща трябва да се уредят. Не знам дали...

— Не ме интересува какво ще направят с трупа й. Аз искам да намеря Онбекенд. Ще ми помогнеш ли, или не?

— Марсалис, слушай...

— Не, ти слушай, Нортън. Севги умря пред очите ти. Какво смяташ да направиш ти по въпроса?

Служителят на КОЛИН си пое пресекливо дъх.

— Мислиш, че като убиеш Онбекенд, ще оправиш нещата. Мислиш ли, че това ще я върне?

Карл го погледна в очите.

— Ще приема въпроса ти за реторичен.

— Не се ли насити вече?

— На какво да съм се наситил?

— Да убиваш всичко, което ти падне в ръцете. — Нортън скочи от пейката и надвисна над него. Думите му излизаха със съскане като отровен газ през вентил. — Току-що отне живота на Севги, а единствената мисъл в главата ти е как да намериш още някого, когото да убиеш? Само това ли знаеш да правиш, по дяволите?!

Хората по пейките и алеите наоколо заобръщаха глави към тях.

— Седни — мрачно каза Карл. — Сядай, преди да съм ти счупил собственоръчно врата.

Нортън се ухили свирепо. Седна и се наведе към Карл.

— Искаш да ми счупиш врата? — попита той и махна с ръка. — Ами, давай, приятелю. Сега съм ти паднал.

Не се шегуваше. Карл затвори очи и въздъхна. Отвори ги, погледна отново Нортън и бавно кимна.

— Добре. — Изкашля се да си прочисти гърлото. — На това може да се погледне по два начина, „приятелю“. Можем да го направим по цивилизования, феминизиран, конструктивен начин, тоест да проведем дълго и съобразено с всички правила и закони разследване, което евентуално може и да ни доведе до Манко Бамбарен, андийските плата и Онбекенд, а може и да не ни доведе. Или пък с твоите пълномощия от КОЛИН и с малко хардуер можем да отлетим право там и да стиснем Манко за гърлото.

Нортън изправи гръб и поклати глава.

— И мислиш, че той ще се огъне? Просто така?

— Онбекенд е тринайска — каза Карл и се запита в движение дали не трябва да попритисне Нортън повече, да повиши малко глас или нещо такова. — Манко Бамбарен може да го е наел или пък просто има общ бизнес с работодателите му, но каквато и да е връзката между тях, не е кръвна, както беше с Мерин. За Манко аз и Онбекенд сме еднакви крастави магарета, чудовища, които може да насъска едно срещу друго. Преди три години ми предаде Неван, за да му се махна от главата, и сега ще ми предаде Онбекенд по същите причини. В крайна сметка той е бизнесмен и винаги прави онова, което е добро за бизнеса. Ако застрашим бизнеса му в достатъчна степен, ще се огъне.

— Ние?

— Грешка на езика. Аз при всички случаи отивам. Ти можеш да дойдеш с мен или не, според това как го прецени съвестта ти на нормален човек. Ако дойдеш, ще ме улесниш, но ако решиш да не идваш... пак ще се оправя някак. — Карл сви рамене. — Обещах на Гутиерес да се върна на Марс, за да го убия, и не се шегувах. Андийското плато е много по-близо.

— Бих могъл да те спра.

— Не можеш. При първия признак, че ми подлагаш крак, изчезвам. Едно обаждане и от АГЛОН ще ми осигурят чартърен полет на мига. Още миналата седмица се опитаха да ме качат на совалката. Само да им се обадя и ще се претрепят от бързане. А после ще се кача на суборбитален до Перу за собствена сметка.

— Дори и така, КОЛИН може да ти стъжни доста живота, след като кацнеш.

— Да, обикновено така правят. Нормални рискове при всяка операция на чужд терен. Досега не са ме спирали.

— Корав мъж, а?

— Тринайска. — Карл го погледна в очите. — Нортън, на мен това ми е програмирано, разбери, така е настроена телесната ми химия. Ще издигна паметник на Севги Ертекин от кръвта на Онбекенд и ще премажа всеки, който ми застане на пъти. Включително и теб, ако се наложи.

Нортън се облегна назад и измърмори:

— Мислиш, че само ти си така? Че ние не се чувстваме по същия начин в момента?

— Няма как да знам. Само че чувствата и действията са две различни неща. На Марс има един човек, казва се Съдърланд, който има теория, че хората са изградили цялата си цивилизация върху пропастта между чувствата и действията. Може да е прав, може и да не е — това също няма как да знам. Знам обаче, че преди един час там, в болницата, Мурад Ертекин чувстваше, че иска да избави дъщеря си от страданието. Но не можеше или не искаше да го направи. Няма да го съдя за това, както няма да съдя и теб, ако решиш да не идваш с мен. Може би вие, хората, просто не разполагате с необходимия за целта психически арсенал. Така поне ни учеха в „Орел“. Че сме специални, защото сме в състояние да вършим онова, за което създалото ни общество отдавна няма необходимия кураж.

— Да бе — горчиво каза Нортън. — Вярвай на всичко, което пише на плаката за набор на доброволци.

— Не съм казал, че съм повярвал, казах само, че така ни учеха. Може и да не са били прави. Едно е сигурно — цялата идея не сработи добре нито за нас, нито за вас, хората. — Карл въздъхна. — Виж, не знам, Нортън. Може би фактът, че вече нямате куража да убивате с ръцете си, фактът, че сте на път да забравите как се прави — може би това е хубаво нещо. Може би това те прави по-добър човек от мен, по-добър член на обществото, по-добър мъж дори. Няма как да знам и не ме интересува, защото за мен това е встрани от темата. Аз ще унищожа Онбекенд и всеки, който застане на пътя ми. Така че казвай, идваш ли с мен, или не?

Намери си разни глупави занимания в хотела. Последните четири дни от живота на Севги бяха спрели на пауза собственото му съществуване — освен малкото часове, прекарани в сън, не беше правил друго, освен да седи до леглото ѝ и да чака. Не се беше преобличал от нощта, когато я простреляха, и дори марстехските материи започваха да изглеждат смачкани и провиснали. Сви дрехите си на топка и ги прати за почистване. Поръча си нещо семпло от хотелския каталог, изчака да му доставят новите дрехи, облече се и излезе на улицата да търси телефон. Сигурно можеше да си поръча и апарат заедно с дрехите, но обичайната му предпазливост го спря. А и имаше нужда да се разходи. Дали за да избяга от нещо, или да поеме пътя към друго не беше съвсем сигурен, но нуждата да повърви тежеше в празния му стомах като мехурчета въздух, като възвращаща смес от объркване и гняв.

— Братовчедът на Бамбарен се оказа задънена улица — беше му казал Нортън на път към града. Служителят на КОЛИН се беше отпуснал на задната седалка в автотаксито като кукла със счупени стави. — Така че ще трябва да търсиш друг трамплин. Стигнахме до едно име, Суерте Ферер, по прякор Проклятието, уличен мошеник, изпълнявал е дребни поръчки на джизъслендските фамилии. Излежал трите си години в Южна Флорида, но сега е на свобода и напълно е изчезнал от хоризонта.

— Н-джиновете не могат да го намерят?

— Минал е в нелегалност някъде в Републиката, а аз не мога да изискам търсене с н-джин там, без да предизвикам сериозен дипломатически скандал. Не сме им първи любимци, след като те измъкнахме от щатския.

— От местната полиция няма ли да съдействат?

— От коя по-точно? — Нортън зяпаше с празен поглед през прозореца. — Според нашата информация Ферер може да е в десетина различни щата. А и джизъслендските полицейски управления нямат бюджет да пуснат и собствените си разследвания през н-джин.

— Затова вземат време под наем от Ръба.

— Да, правят го. Но им излиза прескъпо, а повечето участъци едвам покриват разходите по заплатите и поддръжката на тактическото оборудване. От другата страна на границата постоянно намаляват данъците, от години, а оттам намалява и бюджетът на обществените услуги, в частност и този на полицията. Така че няма как да вдигна телефона и да въртя подред на старши детективи из цялата Република с молба да закупят информационно време, за да търсят някакъв дребен мошеник, за когото дори не са чували, при това без официално запитване от наша страна и без доказателства за друго престъпление, освен че е роднина на някакъв тип, който ни е трън в очите.

Карл кимна. Откакто си тръгнаха от болницата, мислите му препускаха с адреналинова яснота, която приличаше на ефекта от мощна доза синаптик. Севги вече я нямаше, той беше прибрал спомена за нея на сигурно място в главата си, където можеше да я потърси при нужда от допълнителна доза гняв, и в отсъствието ѝ го беше изпълнила ведростта на ясно зададената цел. Анализира от разстояние веригата от асоциации, довела го до Ферер, и съзря ъгъла, който му трябваше.

— Нортън.

Служителят на КОЛИН само изгрухтя.

— Много ли ще ти е трудно да се добереш до нелицензирано марстехско оборудване?

В северните покрайнини на Чайнатаун, повече или по-малко наслуки, избра скромно магазинче със семплия надпис „Чист телефон“, изографисан с лепящи се зелени лазерни букви върху витрината. Влезе, купи си пакет телефони-еднодневки, излезе на студения вечерен въздух и изведнъж се почувства съвсем сам. Докато бе в магазина, незнайно как всички си бяха намерили неотложни причини да се

махнат от улицата. Притисна го силно усещане за нереалност и внезапен подтик на свой ред да се махне, да влезе пак в магазинчето и да провери дали продавачката също не е изчезнала, или пък е отстъпила мястото си зад щанда на Елена Агиере.

Направи физиономия и се огледа, откри Телеграфния хълм и щръкналата Койт Тауър на хоризонта. Тръгна натам. Пушливата привечерна светлина отслабваше и ширналият се град започна да примигва като коледна елха. Стигна до Колумб Авеню и градът изведнъж се съживи отново. Сълзи свистяха край него и в двете посоки, приглушеният напев на двигателите им запълни тишината. Той се смеси с други хора на кръстовището, зачака с тях пролука в трафика, забърза с тях, когато пролуката се отвори, и всички заедно пресякоха към площад „Вашингтон“. Тук имаше повече живот, повече живи хора. В средата на тревната площ тъкмо започваше мач по софтбоул, под дърветата вървяха хора на път за къщи. Висок кльоцав мъж в окъсани черни дрехи го спря и протегна към него просешка паничка, ръцете му се тресяха спазматично. На ризата му беше закачен с карфица надпис на китайски. Карл му хвърли един стандартен за случая поглед от типа „я ми се разкарай от пътя“, но без успех.

— Берлиунт — каза мъжът с хрипкав глас, като току тикаше паничката към него. — Берлиунт.

От изопнатото и сухо като пергамент лице го гледаха хлътнали очи. Карл потисна с усилие гнева си, който и без това си търсеше повод да изскочи на светло.

— Не те разбирам — безстрастно каза той на просяка и забучи пръст в китайския надпис. — Не мога да прочета това.

— Берлиунт. Куту теб. Трява неро.

Очите бяха тъмни и интелигентни, но се стрелкаха непрестанно. Все едно те гледа птица. Паничката пак се появи под носа му.

— Берлиунт. Шерна лабо...ия.

И Карл разбра, и разбирането беше като студена вода във врата му, като докосването на Елена Агиере. Мъжът кимна. Доловил беше промяната.

— Да. Шерна лабо...ия. Верлиунт. Куту теб.

Смразен изневиделица, объркан до дъното на душата си, Карл бръкна в джоба си и измъкна първата попаднала му банкнота. Пусна я в паничката, без да поглежда стойността ѝ. После си тръгна бързо,

право към възвишението на Телеграфния хълм. На излизане от парка погледна назад и видя, че мъжът го гледа, застанал в странна поза с вдигната неподвижно ръка като полусъживено плашило. Карл поклати глава, без да знае какво отрича, и избяга към кулата.

Стигна до върха на хълма, останал без дъх от бързото изкачване.

Кулата беше затворена и наоколо почти нямаше хора, с изключение на двама влюбени, които се бяха облегли на прегърнати на ниската панорамна стена с изглед към морето. Карл ги изгледа за миг, запита се дали в техните очи не изглежда като плашило. Присъствието му смути влюбените и след малко момчето затегли приятеля си към стълбите на изхода. Момчето беше атлетично, високо и красиво с бледата хубост на северняците и отначало не искаше да си тръгва. Погледна назад към Карл, сините му очи излъчваха напрежение. Карл се съсредоточи върху задачата да не го убие.

После момчето се наведе и прошепна нещо в ухото на момчето, то отстъпи със сумтене и двамата най-сетне си тръгнаха.

Някъде вътре в Карл нещо прещрака и се счупи като лед в чаша.

Застана до стената и плъзна поглед по водната шир. Светлилки примигваха празнично по дължината на моста, по отсрещния бряг, комплексът Алкатрас грееше. Севги беше във всичко това, в хиляди спомени, от които Карл нямаше нужда. Издиша шумно през носа, извади един от телефоните и набра номер, който не беше вярвал, че ще набере някога пак.

— Братство Сигма — обяви жизнерадостен глас. — Обаждате се по никое време, така че оставете съобщение и гледайте да си струва, по дяволите.

— Дани? Искам да говоря с Гватемалеца.

Гласът мина в горна октава, подигравателно.

— Гватемалеца спи, шибаняко. Обади се в работно време, ясно?

— Дани, а сега ме слушай много внимателно. Ако не отидеш да събудиш Гватемалеца *моментално*, ще затворя. И когато той разбере, че на своя глава си решил за какво си струва да го будиш и за какво не, ще те прати за подарък на арийците, това ти го гарантирам.

Невярваща тишина.

— Кой се обажда бе?

— Марсалис. Тринайската. Преди две седмици отидох на среща с Дудек в параклиса с една от твоите самоделки, сецаш ли се? А после

си тръгнах през парадния вход. Имам за Гватемалеца нещо, което ще му хареса. Така че иди да го събудиш и му кажи какво съм ти казал.

Гласът от другата страна на линията изчезна. На негово място остана мекият статичен шум между затворническите стени. Карл впери поглед през вечерния полумрак над залива, после стисна очи и изтри с палец една сълза. Сърдити гласове разпръснаха белия шум, после се чу как някой грабва телефона от другата страна на линията. Гватемалеца забърбори, развеселен, а може би и леко надрусан.

— Евробоклук? Ти ли си бе?

— Както казах и на Дани, да, аз съм. — Карл подбра внимателно подхода си. — Дудек излезе ли вече от лечебницата?

— Излезе, горкият. Но още не може да припка. Добра работа свърши, евробоклук, признавам. Ти за Дудек ли се обаждаш? Какво, пипнала те е носталгията и искаш да си поговорим за добрите стари времена?

— Не точно. Реших, че може да завъртим малко бизнес. Търговийка с информация. Говори се, че ти си най-добрият. Има нещо, което ме интересува, и си помислих, че може ти да ми помогнеш.

— Информация ли? — Гватемалеца се изкиска. — Ти не рече ли, че си се сдушил с Колониалната инициатива? И казваш, че аз имам информация, дето КОЛИН я няма?

— Точно това ти казвам, да.

Последва дълга пауза.

— И ще ми кажеш ли какво печеля аз от тая работа, евробоклук?

— Първо да видим с какво разполагаш. Интересува ме един дребен мошеник от фамилиите, излежал е тригодишна в щатския и е излязъл преди две години. Помниш ли го?

Още едно бълбукащо кискане долетя по линията.

— Ей, негро, аз помня цяло гробище от онези момченца от Андите. Влизат и излизат като да са вързани на ластик за щатския. Многоооо са горделиви тия, дуят се и на братята, и на арийците, и на всеки, дето ги погледне в очите, ама повечето ги изнасят на носилки. Та теб кой череп по-точно те интересува?

— Ферер. Суерте Ферер. По прякор Проклятието. Излязъл е жив и здрав от щатския, така че или е по-корав, или по-умен от себеподобните си. Това би трябвало да те подсети.

— Да бе, Проклятието. За умен не знам, но че си беше корав, беше. Тъй де. Май бих могъл да си спомня нещо за туй момче, ама ми е поръждясала машинката.

— Добре. Ако ти смажа машинката, дали можеш да ми кажеш къде е сега?

— След като е излязъл от затвора?

— Да.

Замислена пауза се проточи от другата страна на линията. Карл буквално надушваше вонята на недоверие, която лъхаше от нея. В края й гласът на Гватемалеца прозвуча бавно и предпазливо:

— Тук съм от цели девет години, евробоклук. С присъда за тероризъм и организирана престъпност. Защо си решил, че изобщо знам нещо за външния свят?

Карл придаде известна острога на гласа си.

— Не ми се прави на глупак, че не съм в настроение. Сключих сделка с КОЛИН, а не с наркоотдела или нравствената полиция. Не ти въртя номер. Искам Ферер да бъде открит и по възможност прекаран през границата, защото ми трябва тук, в Ръба. Склонен съм да платя за услугата по тарифата на КОЛИН. Така че казвай, ще си помогнем ли взаимно, или не?

Гватемалеца почти не се замисли този път.

— Правилно ли чух... по тарифата на КОЛИН?

— Да, правилно си чул.

Нова пауза, но този път активна. Карл почти чуваше жуженето в главата на Гватемалеца, докато той пресмяташе усилено.

— Уреждането на това-онова във външния свят е бая по-скъпо, отколкото на местна почва — каза накрая.

— Не съм си и помислял друго.

— И доставка през границата на всичкото отгоре. — Гватемалеца си пое шумно дъх, което прозвуча като плюнка върху нагорещена скара. — Това бие към първите места в списъка с услугите, евробоклук. Големи рискове и много високи залози.

— Нелицензирана марстехска продукция. — Карл пусна думите като бомби в изпълнената с очакване тишина в другия край на линията. — Чу ли какво ти казвам?

— Не ми е от голяма полза тук, вътре. — Но вълнението се долавяше ясно под уж небрежния тон на Гватемалеца.

— Е, тогава ще се наложи да я шитнеш навън по някакъв начин. Току-виж парите ти стигнали и да омаеш някой на ниво прокуратура. Или пък ще посееш семена тук-там, а реколтата ще я ожънеш в бъдеще. Човек като теб със сигурност ще знае как най-добре да вложи капитала си. Е, ще ми намериш ли Проклятието, или не?

Пак мълчание, което обещавахе да е кратко. Карл внезапно хвърли поглед през рамо. Нещо беше задействало вътрешната му аларма. Пространството зад него тънеше в полумрак чак до стълбището към кулата. Бордюри от тъмнеещи декоративни храсти. Нищо особено. Той раздвижи рамене и усети възлите от събираното с дни напрежение. Гватемалеца заговори в ухото му:

— Обади ми се след два дни. И си мисли за много голямо число.
И затвори.

Карл сгъна телефона-еднодневка и се заслуша в лекото припукване, с което веригите в апарата дадоха на късо и се стопиха. Издиша продължително и се облегна на стената. Раменете му увиснаха. Напрежението впи пръсти във врата му. Меките крайбрежни възвишения се очертаваха смътно от другата страна на залива. Той впери поглед в последните оранжеви проблясъци на деня по склоновете им, изпълнен с неясен копнеж, чийто обект му убягваше упорито. Корпусът на телефона беше топъл в ръката му от вътрешното топене и въздухът наоколо изведнъж му се стори още по-студен.

— Целиш се много встрани от целта.

Тялото му премина в бойна стойка още преди да е завършил обръщането, ръката му стисна инстинктивно телефона, сякаш можеше да му послужи някак за оръжие.

Тя стоеше при дърветата и Карл разбра, че неясната тревога отпреди малко е била задействана от погледа ѝ. Жената тръгна напред с разперени ръце и обърнати нагоре длани, демонстративно празни. Карл познаваше стойката, гласа. Този път не си беше направила труда да изрисува лицето си.

— Здравсти, Рен.

— Добър вечер, господин Марсалис.

Спря на три метра от него. С леко разтворени крака, стъпили здраво на всемента, ботуши с набити кабари, които предполагаха железни налчета в предния край на подметката. Черни пилотски панталони с джобове на бедрата, обикновено сиво яке с цип, вдигнат

чак до високата яка, която подчертаваше релефните извивки на лицето ѝ, косата ѝ — прибрана назад, така че да открие бледото ѝ тясно лице. Той я огледа отгоре до долу за скрити оръжия — не видя нищо подозрително, а и да беше скрила някое под дрехите си, не би могла да го извади навреме.

Заряза бойната стойка и изправи гръб.

— Умно — отбеляза тя. — Дойдох да помогна.

— Ами помагай. Седни с кръстосани крака и с ръце на главата и не мърдай, докато се обадя на ССР.

Тя го удостои с бегла усмивка.

— Боя се, че не съм в чак толкова щедро настроение.

— Да съм казал, че имаш избор?

Нещо се промени в очите ѝ и в начина ѝ на дишане. Усмивката се издигна отново на лицето ѝ, но този път беше усмивката на адреналиновото було, прелюдията към дилемата дръж или беж. Не се опита да я прикрие, напротив, прати му я в небрежни количества, които по любопитен начин повтаряха посланието на показно отворените ѝ длани. Изведнъж го обзеха съмнения в способността му да се справи лесно с нея.

Той се изкашля да прочисти гърлото си.

— Браво. Как го правиш?

— С много упражнения. — Усмивката се стопи, прибрана настрани за следваща употреба. — Ще говорим ли, или ще си отприщиш генетиката отгоре ми?

Сети се за Неван. Изпочупени стъкла и кръв. Нощните улици на Истанбул, пеша назад към Мода Кадеси и...

Сложи турникет на спомена и го стегна докрай. Изкриви лице в гримаса.

— За какво искаш да говорим?

— Какво ще кажеш да ти връча случая на тепсия?

— Вече ти казах, че не съм ченге. А и защо би го направила?

Доколкото си спомням, ти си в отбора на Манко Бамбарен.

Наблюдаваше зорко лицето ѝ. Никаква реакция при името.

— Хората, за които работя, ми духнаха под опашката — каза тя.

— Задай си въпроса защо оставих Мерин да се бие сам с теб.

Той сви рамене.

— Била си заета да напускаш потъващия кораб като всеки уважаващ себе си плъх. Предполагам.

— Предположението ти е грешно.

— Само ще си говорим или си склонна да подкрепиш твърденията си с някакви доказателства?

— Доказателството е тук — каза тя и потупа джоба на якето си.

— Ще стигнем и до него. Преди това искам да си спомниш битката в товарното и да й направиш анализ.

— Май предпочитам да минем директно на доказателството.

Тънка усмивка.

— Събаряш ме, после принуждаваш другите да се върнат в сухия док и обръщаш численото им превъзходство в своя полза. — Рен събра ръце пред себе си, все едно държи пистолет. — Взимаш харпуна за акули от Хуанг, използваш го срещу него и срещу Скоти — ти сигурно го знаеш като Осбърн, хлапето от Джизъсленд. Чувам писъците им, докато съм още на пода, не ми трябва втора покана, за да скоча на крака, и какво виждам — двамата с Мерин сте се счепкали и си прилагате шибаните марсиански хватки от шибаното таниндо. Наистина ли мислиш, че не съм имала достатъчно време да влятя в дока и да ти скоча откъм гърба? Стига, Марсалис. Раздвижи си сивите клетки. Имах предостатъчно време, а работата ми беше да опазя Мерин жив.

Тънка като косъм пукнатина на колебание.

— Да опазиш Мерин жив?

— Точно това казах.

— Някой ти е платил да му вървиш по петите?

— Да му вървя по петите ли? — Тя вдигна вежда. — Не, само да го кача на борда на „Котката“. Да се внедря в „Даскийн Азул“ и да го държа там, да го наглеждам до следващо нареждане.

Пукнатината плъзна мълниеносно по дължина, зейна и се превърна от колебание в тотално объркване.

— Да не твърдиш, че... твърдиш, че Мерин е прекарал последните четири месеца на платформата? И не е ходил никъде другаде?

— Ами да. Е, отне ни седмица да го придвижим от офисите на Уорд до „Котката“, но оттогава... Да. Задачата ми беше да го държа под око, нищо повече. Защо?

Скалната стена на изградената му с толкова труд хипотеза се взриви като при злополука в каменоломна. Експлодира, отломките се издигнаха в рехавия марсиански въздух, последва ги нарастващ рев и трясък, накрая камъните заваляха обратно и вдигнаха прах до небето. И Карл за миг зърна новото скално лице, разкрило се отзад, новата повърхност, излязла на бял свят след взрива.

Лицето на Онбекенд.

Чертите, които му се бяха сторили смътно познати, увереността, че не ги вижда за пръв път, че е виждал Онбекенд и преди, или най-малкото някой, който много прилича на него.

Думите на Ровайо блеснаха в главата му: „Онбекенд сигурно се е бил намазал целият.“

„Така си беше. Светлината направо се отразяваше в косата му, така се беше наплескал с гел. Нищо чудно, че криминалистите ви не са открили негов генетичен материал.“

„Да. Коего ме кара да се питам защо и Мерин не е прибягвал до същото, вместо да оставя следи навсякъде.“

Необозримите размери на конспирацията надвиснаха заплашително над него.

„Има данни — беше му казала Севги в деня, когато се видяха за пръв път, — които поставят този тип в зони на бойни действия, отдалечени на стотици километри, в рамките на един ден; разкази на очевидци, че е получил рани, които не фигурират в никакви медицински архиви, някои толкова тежки, че няма начин да е оцелял. Дори и за дейността му в Южна Америка не можем да сме напълно сигурни, защото се застъпва с други. Бил е в Таджикистан; не, не е бил, тогава още е бил в Боливия; изпратен бил сам, не, командвал поборнически взвод в град Кувейт.“

Идиотският модел на убийствата. Смърт в околностите на Залива, после в Тексас и още по-далеч, после обратно в Ръба и хайде отначало, макар да са минали месеци. Никакъв смисъл нямаше в тези скокове напред-назад, освен ако...

Освен ако...

— Онбекенд — през свито гърло каза той. — Познаваш ли го?

— Чувала съм това име. — Устните ѝ потрепнаха развеселено. —

Но то означава...

— Знам какво означава. Работиш ли с човек с това име?

— Не. Работех с един тип на име Емил Ночера, както и с Юлисис Уорд, преди Мерин да се отприщи генетично и да заколи и двамата. След това използвах Скоти като охрана по пътя и се свързах с този-онзи.

— С кого?

— С този-онзи. Не виждам причина да ти съобщавам имената им. Дребни риби, по периферията. Един вид ятаци на територията на Ръба, наети от хората, които наеха и мен.

Карл си спомни момчето с мачетето и откаченото му религиозно бръщолевене.

— Пробутала си на Осбърн някаква история за мен, нали?

— Не пряко. — Рен изведнъж му се стори уморена. — Казах му, че Мерин е... как му се казваше на това... Второто пришествие? Христос, който се е върнал и се крие, защото го дебне черен човек и иска да му стори зло. Миш-маш, признавам, забърках го от малкото, което знаех за джизъслендската идеология, и от бръщолевенето на самия Осбърн.

„Прилича на Христос — беше казал самият той, когато видя снимката на Мерин в досието му. — Направо е като излязъл от Религиозния сателитен канал.“

Карл кимна и каза:

— Не се и съмнявам, че е подействало.

— Е, да. Джизъслендци, какво да ги правиш. Иначе изглеждаше добро момче, но нали знаеш какво правят с мозъка ти старомодните религии. Не беше трудно да му пробутам идеята; в Републиката всеки втори живее с, мисълта, че Спасителят утре-вдругиден ще се появи. Биха дали дясната си ръка за роля в театро. — Вдигна съвършено рамене. — Плюс това Скоти си беше паднал здравата по мен, имаше и сътресение на мозъка, след като Мерин го фрасна по главата при Уорд. Бедното дете нямаше никакъв шанс.

— И аз се оказах черният човек.

Тя направи физиономия.

— Ами да, появи се и пасна идеално на образа.

— Разкажи ми малко повече. — Карл разрови отново спомените си за спречкването в мола през онази нощ. — Значи не си го пратила ти след мен?

— Не, идеята си е била изцяло негова. — В тона ѝ се прокрадна горчивина. — Измъдрил го е сам, а аз не бях наблизил, за да го спра. Ако не беше той, можехме всички да се измъкнем без много шум, докато СССР се опитваше да блокира платформата.

— Имаш ли някаква представа защо са ти поръчали да охраняваш Мерин?

— Никаква. Аз съм наемник и нищо повече. Уведомиха ме, че пристига, корабът щял да цопне в океана, а Уорд имал задачата да прибере пътника. Моята беше да го опазя жив и здрав няколко месеца, защото щял да им потрябва на по-късен етап. По план трябваше да го държим в офисите на Уорд, но Мерин очевидно си беше създал проблем с доверието след случилото се на „Хоркан“.

— Да. Разбираемо е. А ти как успя да го усмириш?

— Първоначално ли? — Рен се ухили. — С нинджуцу.

— А след това?

Широката усмивка се задържа на лицето ѝ.

— Ти как мислиш?

— Сериозно? И с двамата? И с Осбърн, и с Мерин? Не ще да ти е било лесно.

Поредното изящно помръдване на раменете под сивата материя на якето.

— Като „дева“ на Христос можех да правя каквото си поискам. Или поне Скоти си го вгълпяваше сам, защото така му е отървало. Може би точно затова е откачил, когато ти се появи на сцената. Кой знае?

— А Мерин?

— Е, според мен той така и не дойде напълно на себе си след пътуването с „Гордостта на Хоркан“. Бях се подготвила за обичайната арогантност на тринайските, докато го чаках да пристигне. — Тя поклати глава. — Нямаше и помен от нея. Не беше чак прекършен, но и не съзнаваше напълно какво става, така мисля. Вгълпих му в главата, че ако не си натиска парцалите, ще му отиде прикритието, и той явно беше достатъчно с ума си да разбере поне това. Все пак е бил обучен за операции под прикритие, нали?

— Да. Имал е и боен опит освен другото.

— Е, значи е имал нещо, за което да се хване.

Карл усети как последователността на битката изскача отново в главата му. Тромавото таниндо, халтавите, недотам целенасочени движения, недостатъчната сила в ударите. Сякаш Мерин още беше на Марс и се биеше при по-слаба гравитация. Сякаш така и не се беше прибирал у дома.

— Е, а ти имаш ли боен опит? — попита той.

— Не точно.

— Не точно, а? — Карл погледна през залива към отсрещния бряг. Отблясъците почти бяха угаснали. — Коя, по дяволите, си ти, Рен?

— В случая това е без значение.

— Не мисля.

Тя го погледна в очите на слабата светлина, после махна небрежно.

— Просто наемник.

— Просто наемник. Как не. С умения по нинджуцу, достатъчни да свалят бивш Поборник. Имаш още един опит. Коя си ти?

— Виж, просто е. Забрави за уменията, които съм усвоила тук-там из Ръба. Наеха ме за бавачка тук, в Калифорния, защото това ми е работата. Изпълних задачата си — оправих кашата, когато Мерин откачи, след което успях и да го покрия. А после, когато пак стана напечено, шибаният ми клиент ме отрязва. И сега търся разплата.

— Мислех, че си дошла, за да помогнеш.

— Така е. Разплатата ми е да ти предам хората, които ме отрязаха.

— Не ми звучи убедително.

— Съжалявам, но ще трябва да се задоволиш с това.

— Тогава върви да пробуташ информацията си на някой друг.

Обърна ѝ гръб и се подпря на лакти на панорамната стена. Впери поглед в светлинните по другия бряг, постара се да не мисли за Истанбул и се провали. Като се изключеха някои специфични разлики, двата града имаха обща същност, от която нямаше как да избягаш. И двата носеха товара на същата дестилирана мечта от крайбрежие, хълмове и мостове, същата омара на напечения от слънцето въздух и врявата денем, същите отблясъци във водата вечер, когато фериботите кръстосваха в сумрака, същия трафик, ливнал се във вени от червени и златисти светлинки по мостовете и обсипаните с улични лампи

градски артерии. Особената атмосфера на Истанбул я имаше и тук — и затъкваше болезнено гърлото му.

Чу стъпките ѝ зад себе си. Стъпки по всемента, скъсяващи разстоянието. Продължи да гледа към потрепващите светлинки.

— Малко сме небрежни тази вечер, а? — Опря ръце на стената, имитираше неговата поза, само на метър, отляво.

Той вдигна рамене, без да я поглежда.

— Реших, че ако искаш да ми пробуташ някаква информация, няма да ти е от полза да ме очистиш. Ако това ти беше намерението, щеше да се пробваш в самото начало.

— Добър анализ. И все пак си е излишен риск.

— В момента нямам нищо против излишните рискове.

— Да, само дето си странно претенциозен към източниците си на информация. Нещо против да ми кажеш защо?

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Например, защото ти вярвам толкова, колкото на джизъслендски проповедник в компанията на девойче от църковния хор? Предлагаш ми нещо, което прилича на половин решение, Рен. А дори и то не се връзва с онова, което вече знам. Лично на мен ми мирише на диверсия, отвличане на вниманието. Искаш да ти повярвам, че наистина си готова да предадеш шефа си? Тогава ми кажи коя си.

Тишина. Градът дишаше. Отразените светлинни трептяха по водата.

— Като теб съм — каза накрая тя.

— Ти си вариант?

Рен примижа, вперила поглед в ръба на протегнатата си длан.

— Точно така. Продукт на черната лаборатория „Харбин“. Само най-доброто.

— Значи си един вид бонобо?

— Не, не съм никакво шибано бонобо! — В повишения ѝ глас имаше поне няколко грама искрен гняв. — Правих секс с Мерин и Скоти, защото го изискваше задачата ми, а не защото са ми потекли лигите.

— Да ти кажа ли нещо? — Постара се гласът му да прозвучи спокойно и презрително, макар да не знаеше защо продължава да я притиска, освен че следваше смътния си интуитивен подтик да подхрани гнева ѝ и да наруши равновесието ѝ. — Истинските женски

бонобоси, шимпанзетата-пигмеи в Африка, сецаш ли се? И те това правят през повечето време. Чукаат се с мъжкарите, за да ги успокояват и така да поддържат реда. Май и това може мине в графата „изисквания за успешно изпълнена задача“, от социална гледна точка поне.

Тя се отблъсна от парапета и се обърна към него.

— Аз съм шибана тринайска, Марсалис. Тринайска, точно като теб. Разбра ли?

— Глупости. Никога не са създавали жени тринайски.

— Да бе. Повтаряй си го, щом те успокоява.

Стоеше на метър от него и Карл я видя как овладява гнева си, прогонва го от стойката си и го прибира обратно в отредената му ниша. Полази го неканена тръпка на другарско съпричастие. Рен отново се опря на стената и каза спокойно и дружелюбно:

— Питал ли си се някога, Марсалис, защо проект „Поборник“ се сгромоляса толкова зрелищно? Хрумвало ли ти е, че да натикаш генноподсилена мъжка склонност към насилие в генноподобно мъжко шаси е като да пресолиш манджата?

Карл поклати глава.

— Не, не ми е хрумвало. Бях свидетел на това как се сгромоляса „Поборник“. А се сгромоляса, защото тринайските не обичат да изпълняват заповеди. От нас просто не стават добри войници. Това е.

— Да де, така както казах: пресолиха манджата.

— Или просто не разбираха самата концепция за войника. — Погледът му не можеше да се откъсне от релефа на отсрещния бряг на фона на небето, от чистия, почти непрекъснат поток от червени светлинни по моста и нататък, в гънките на тъмните хълмове. — Но като говорим за войниклък, ако теб наистина са те сглобили в „Харбин“ и са ти вложили гените и нинджуцето, значи е логично да предположа, че работиш за Втори отдел.

Стори му се, че Рен едва доловимо потръпна.

— Вече не.

— Ще обясниш ли?

— Виж, ти попита коя съм. Не помня да сме се разбирали за пълна автобиография, по дяволите.

Карл се усмихна напук на всичко.

— Давай краткия вариант. Само основното, колкото да ме убедиш. Може да съм всичко друго, но маша на китайските служби за сигурност няма да стана.

— Започваш да ме вбесяваш, Марсалис. Казах ти, че вече не се занимавам с тия простотии.

— Да, но аз съм недоверчиво копеле по природа. Искаш да ти убия шефа? Първо ще трябва да задоволиш любопитството ми.

Чу как дъхът ѝ изсвистя — между стиснати зъби.

— В края на деветдесет и шеста работех под прикритие — опитвахме се да разбием канал за сексробини на Триадата в Хонконг. Когато ги ударихме, стана мазало. Втори отдел не проявява особена загриженост към невинните свидетели.

— И аз така съм чувал.

— Да. Аз пък се възползвах от клането и писъците да се измъкна по терлици. Изчезнах по време на престрелката и сложих точка на отношенията си с Втори отдел. Използвах връзките, които си бях създала, и си осигурих прехвърляне до Куала Лумпур, оттам поех на юг. — Странна умора се промъкна в гласа ѝ. — Известно време се прехранвах като наемник в Джакарта, участвах във войната за територии, която водеха срещу якудза, създадох си репутация из цяла Индонезия. После се придвижих още по на юг. Сидни, след това Оукланд. Корпоративни клиенти. Накрая се озовах в Ръба, защото големите пари са в него. И ето ме тук. Това задоволява ли достатъчно любопитството ти?

Той кимна, наново изненадан от чувството за другарство и съпричастие, сръчкало го в стомаха.

— Да, като за автобиография става. Но имам още един въпрос, от по-общо естество, който се надявам да ми разясниш.

Уморена въздишка.

— Казвай.

— Защо си правиш труда да се обръщаш към мен? Ти си достатъчно опасна, имаш и необходимите контакти. Винаги си с една крачка пред ССР, и то без да полагаш видими усилия. Защо не отстреляш сама въпросния копелдак? Не е като да не знаеш къде да го намериш, нали така?

Тя се умълча.

— Въпросът ми не беше от сложните, Рен.

— Мисля, че вече ти казах достатъчно. В крайна сметка ти си ловец на глави на ведомост в АГЛОН. Ако ме елиминираш, ще ти платят поредния хонорар.

— Вече знам каква си — грубо каза той. — Да ме виждаш да посягам към „Хааг“?

При последната дума гласът му лекичко потрепери. Рен килна глава, сякаш доловила потрепването. Втренчи отново поглед в ръба на дланта си.

— Направил си кариера, като си предавал себеподобните си. Не виждам какво би те спряло да го направиш сега.

— Рен, ще ти кажа нещо. Дори не съм сигурен, че Лицензът ми още е валиден. — Сети се за Ди Палма и превзетото бюрокралично превъзходство, демонстрирано от Агенцията. — А дори да е, възнамерявам да го прекратя веднага щом се върна в Европа.

— Гризе те съвестта, така ли? — Не прозвуча съвсем подигравателно.

— Нещо такова. А сега ми отговори на въпроса. Защо съм ти аз?

Пак мълчание. Карл чак сега усети колко студено е станало. Погледът му току се връщаше на хълмовете по отсрещния бряг и чезнещия в гънките им трафик. Сякаш нещо го чакаше там. Рен продължаваше да мълчи, навярно мислеше трескаво.

— По две причини — каза накрая. — Първо, той най-вероятно очаква да го ударя. Но няма причина да подозира теб.

— На твое място подобен риск не би ме спрял да си свърша работата сам.

— Знам. Но ти си мъжка тринайска. Аз не съм толкова глупава. На мен ми е достатъчно да знам, че той ще си получи заслуженото. Не е нужно да го виждам с очите си.

— Може пък да съм по-умен, отколкото ме мислиш. Може би просто няма да го направя.

Видя усмивката ѝ.

— Е, ще поживеем, ще видим.

— Спомена две причини.

— Да. — Сега беше неин ред да позяпа водата. — По всичко личи, че съм бременна.

Тишината ги връхлетя като тъмна мъгла откъм залива. Звучите на града, утихнали вече, се стопиха до долната граница на

възприятията. Карл опря длани на зидания парапет и се вгренчи в тях на мъждивата светлина.

— Честито.

— Да бе, мерси.

— От Мерин ли? Или от момчето с мачетето?

— Не знам — и не ме интересува особено. Което важи и за твоите приятели от Агенцията. За тях ще е достатъчно, че майката е вариант тринайсет. Ще ме подгонят с всичките си налични ресурси. Трябва да се махна, Марсалис. Да се измъкна по терлици и да намеря някое безопасно място.

— Така е. — Той скръсти ръце пред гърдите си, потръпна от студения въздух и се обърна към нея. — От друга страна, имаш едно значително предимство пред Агенцията.

— Сериозно?

— Те нямат представа, че съществува.

И някъде в главата му прозвуча гласът на Севги Ертекин.

„Татко, той е добър човек. Чист човек.“

Кармен Рен го изгледа с присвити очи.

— Така е. Засега наистина не знаят, че съществувам.

Карл впери отново поглед в отсрещния бряг. Буца затъкна гърлото му. Севги, Неван, другите. Сякаш целият му живот пулсираше скръбно. Въздъхна.

— Няма да го научат от мен.

49.

Беше малко странно да влезе на живо в офисите на фондация „Човешката цена“. Спомените от виртуалния формат се сблъскваха с реалния интериор на приемната и коридорите. Нямахме я Шарлийн, всъщност нямаше жива душа в приемната, а и стените бяха в по-блед и студен нюанс на синьото, отколкото ги помнеше. Декоративната украса също я нямаше, а кресливите плакати на „Земята първа“, заели мястото ѝ в реалния свят, му се сториха избелели и скучни. А и Джеф, когато излезе да го посрещне, му се стори също толкова изхабен.

— В плът и кръв — каза той и праметна за миг ръка през раменете на брат си. — Приятна изненада.

Нортън го прегърна на свой ред.

— Да, само че съм тук по работа, уви. Трябва ми професионалният ти съвет, отново. Това е Карл Марсалис. Марсалис, брат ми Джеф.

Джеф се здрависа с тринайската, без да му мигне окото.

— Разбира се. Трябваше да ви позная от репортажите по новините. Хайде да отидем в кабинета ми.

Тръгнаха по друг коридор, а не по онзи, който Нортън помнеше от виртуалния формат, а и преходът, разбира се, не беше толкова рязък. Минаха покрай врати с евтини пластмасови табели, които даваха представа за ежедневната дейност на фондацията: „посттравматична терапия“, „отдел връзки с бреговата охрана“, „финансиране“... Една от вратите беше отворена и Нортън зърна набита азиатка, която гледеше унесено с празен поглед и пиеше нещо от картонена чаша с крещящо лого. Жената вдигна вяло ръка, когато минаха покрай офиса, но не каза нищо. С изключение на това мястото изглеждаше съвсем пусто.

— Спокойно е тази сутрин — каза Марсалис.

Джеф хвърли поглед през рамо.

— Да. Е, още е рано. Току-що преодоляхме сериозна криза с финансирането, така че пратих всички да се прибират със заръката да отпразнуват победата и да не бързат за работа. Насам.

Вкара ги в кабинет, на чиято табела пишеше „Дирекция“ и нищо друго, после затвори внимателно вратата. И тук имаше разлики с в-формата, интериорът беше решен в по-наситени нюанси на сивото и червеното, диванът беше същият, но обърнат с гръб към прозореца и на известно разстояние от него, отпред имаше ниска масичка. Разните дреболии бяха разместени или подменени. Снимката на Меган беше изчезнала от бюрото, заменена от по-малка снимка на децата. Джеф им махна към дивана.

— Настанявайте се. Как се отнасят към вас в КОЛИН, господин Марсалис?

Тринайската сви рамене.

— Е, нали ме измъкнаха от джизъслендския затвор.

— Да, това май се брои за доста щедра начална оферта. — Джеф седна срещу тях и се усмихна уморено. — Какво мога да направя за вас, момчета?

Нортън се размърда притеснено.

— Какво знаеш за черните лаборатории „Харбин“?

Вдигнати вежди. После Джеф издиша шумно и продължително.

— Не много, в интерес на истината. Почти нямаме бегълци оттам. Твърде на север и твърде далече от морето, И сериозна охрана на всичкото отгоре. Но и малкото, което знаем, говори, че оттам идват продуктите с най-високо качество.

— Да сте срещали създаден в „Харбин“ вариант тринайсет? — попита Марсалис. — Фондацията ви имала ли си е работа с такъв?

— Господи, не. — Джеф се замисли за момент. — Е, поне откакто работим по новата система. Преди да получим държавно финансиране и преди аз да дойда тук, може и да е имало такъв случай. Ще трябва да проверя в архивите, но честно казано, се съмнявам. Повечето бегълци, които стигат до нас, са несполучливи варианти от експерименталните лагери. Не че ги пускат директно, но не ги и интересува особено какво ще стане с тях, така че за тях е по-лесно да се измъкнат, да откраднат рибарска лодка или нещо подобно, понякога дори се промъкват тайно на някой кораб. Само че създадените в „Харбин“ варианти обикновено са изключително ценни, а вероятно и твърде лоялни. Едва ли биха предпочели да избягат дори ако степента на охрана го позволяваше.

— Снощи говорих с един такъв — каза Марсалис.

Джеф примигна.

— Вариант на „Харбин“? Къде?

— Тук. В града.

— Тук?! Господи. — Джеф погледна Нортън. — И ти ли го видя? Нортън поклати глава отрицателно.

— Е. — Джеф разпери ръце. — Става въпрос за нещо много сериозно, Том. Ако продукт на „Харбин“ е в града, има голяма вероятност да работи за Втори отдел.

— Не. — Марсалис стана и отиде при прозореца. — Поговорих си с нея надълго и нашироко. Скъсала е с Втори отдел преди доста време.

— Така значи. — Джеф смръщи чело. — И за кого работи сега?

— Работи за теб, Джеф — каза му чернокожият мъж.

Мигът увисна в стаята, изскърца и се завъртя като труп на въже. Нортън следеше очите на брат си и видя онова, което очакваше да види. После Джеф извърна поглед към Марсалис. Тринайската все така стоеше до прозореца. Джеф плъзна поглед по широкия гръб, якето с надпис „С(т)игма“, пълната липса на движение. Обърна се рязко към брат си.

— Том?

Нортън бръкна в джоба си и извади телефона. Погледна Джеф в лицето и пусна записа.

„Диамант Гуава?“

„Още се държим.“

„Не сме в състояние да ви помогнем, Диамант Гуава. Повтарям, не сме в състояние да ви помогнем. Предлагаме...“

„Какво? Ах ти, лайно смрадливо, гледайте да направите нещо, иначе...“

„Появиха се неочаквани усложнения при нас. Не сме в състояние да действаме. Съжалявам, Диамант Гуава. Ще трябва да разчитате само на себе си.“

„Адски ще съжаляваш, ако се измъкнем от тук цели, обещавам ти.“

„Повтарям, Диамант Гуава, не сме в състояние да действаме. Предлагаме да прибегнете до «Гущер» незабавно и да напуснете «Котката на Булгаков». Може би още не е късно.“

Пауза.

„Смятай се за мъртвец, Контрол Жило.“ Статичен шум.

Всички стояха и слушаха празнотата на белия шум, сякаш току-що бяха чули последното съобщение от самолет, който пада в океана. Нортън изключи записа.

— Това си ти, Джеф — тихо каза той. — Или не?

— Том, знаеш колко лесно е да се фалшифицира нечий глас по този...

Млъкна рязко, когато ръцете на чернокожия мъж се впиха тежко в раменете му изотзад. Марсалис се наведе над него.

— Не лъжи.

Джеф погледна към Нортън.

— Том? Том, аз съм ти брат, за Бога!

Нортън кимна.

— Да. По-добре ни кажи всичко, което знаеш.

— Том, не може сериозно да...

— Севги е мъртва!! — Изведнъж Нортън се разкрещя, тресеше се целият, в главата му нахлу хаотичен набор от спомени за болницата. — Мъртва е, Джеф, мъртва е, защото ти не ми каза истината, по дяволите!

Ръцете на Марсалис не помръдваха от раменете на брат му. Нортън изскърца със зъби, опита се да овладее треперенето, но не успя. Стисна здраво устни. Дишаше тежко.

— Рядко лайно, което си пада по бонобоси — изкрещя. — Така те нарече тя и не сбърка.

— Том, ти не разбираш.

— Така е, не разбираме. Засега — каза Марсалис. Потупа с едната си ръка Джеф по рамото, сякаш да го окуражи. — Но ти ще ни разкажеш.

— Аз... — Джеф поклати глава. — Вие не разбирате. Не мога.

Марсалис вдигна глава и погледна Нортън в очите. Нортън усети как нещо го сритва в стомаха, нещо, от което му се доповръща, но и което странно как го освободи. И кимна.

Чернокожият мъж сложи ръка върху шията на Джеф Нортън и го залепи за облегалката на дивана. Пръстите му се впиха. Другата му ръка се уви около гърдите на Джеф. Джеф изгъгна задавено, замята се и задращи със свободната си ръка по захвата на тринайската. Марсалис

стисна размахващата се китка и я задържа настрани. Джеф се гърчеше, мяташе се, но напразно.

— Ти си този, който не разбира — студено каза Марсалис. Със същия тон, само че на кечуа, беше изкарал акъла на Гутиерес, помисли си Нортън. — Някой ще трябва да плати с кръвта си за Севги Ертекин. Някой ще трябва да умре. За момента разполагаме само с теб. Ако не ни дадеш някого друго, значи ще си ти. Скриеш ли нещо от мен, пичовете от ССР ще измъкнат трупа ти от залива с изпочупени кости и извадени очи.

Нортън гледаше, застави се да гледа. Очите на Джеф го следяха трескаво и умолително, лицето му посиняваше. Ала бавната агония на Севги беше заседнала в главата му, крещеше до пресипване и го заставяше да си седи на дивана и да гледа.

— Ти я уби, Джеф — каза той и в гласа му имаше тихи, логични нотки, като предвестници на неизбежна лудост. — Някой трябва да си плати.

— Онбекенд!

Името излезе от устата му като задавен лай, почти нечленоразделно. Марсалис схвана пръв казаното, докато Нортън още пресяваше смисъла на сдъвканите срички. Тринайската освободи от хватката си гърлото и гърдите на Джеф, а ръката, която беше стиснал за китката, дръпна нагоре и настрани, така че той се свлече по гръб на дивана. Марсалис се наведе през облегалката и натисна с ръка главата на Джеф в тапицерията, с едната буза надолу, после впи кокалчетата си в слепоочието му. Джеф започна да кашля и да се дави, бореше се да си поеме дъх, очите му се напълниха със сълзи.

— Какво Онбекенд? — попита Нортън.

Шеметното усещане за надвиснала лудост не беше изчезнало. Обикаляше го като улична банда. В мъглата на целия този ужас Нортън разсеяно се запита дали това е усещането да си тринайска, това ли трябва да прегърнеш, за да живееш така, както живееше Марсалис, както беше живял Мерин. Зачуди се колко ли е лесно да му отпуснеш края и дали изобщо е възможно да държиш отново юздите след това.

Джеф продължаваше да стене.

— Какво Онбекенд? — повтори. Нортън.

— Добре, ще ви кажа, ще ви кажа, мамка му. — Гласът на Джеф се пречупи. Той спря да се бори. Лежеше на дивана, поемаше си жадно

дъх и ронеше бавни сълзи върху тапицерията. — Само ме остави да седна. Моля те.

Марсалис пак погледна Нортън. Нортън кимна. „Брат ми не е нито войник, нито уличен престъпник — беше казал на тринайската предната вечер. — Не притежава тяхната физическа издръжливост и няма да издържи. Остави на мен да водя парада и той ще ни каже всичко, което ни трябва.“

Марсалис издърпа Джеф да седне. После застана до бюрото и скръсти ръце.

— Казвай тогава.

Джеф погледна чернокожия мъж, после брат си. Нортън отвърна твърдо на погледа му.

— Том...

— Чу го какво каза, Джеф. Говори.

Джеф Нортън сякаш се срина. Потръпна силно. Марсалис и Нортън се спогледаха. Нортън вдигна леко ръка в скута си. Изчакай. Джеф разтърка лицето си с две ръце, прокара пръсти през косата си. Подсмръкна шумно, изтри очите си. „Да, поплачи си, Джеф — улови се, че мисли Нортън, с агресивност, която го потресе. — Поплачи си така, както плакахме всички ние. Като Севги и като мен, като Марсалис, и Меган, и Нюинг, и като кой знае колко други. Искаш да си играеш на големия мъжкар ли, братко? Добре дошъл на борда.“

Джеф отпусна ръце. Изстърга слабовата усмивка от дълбоките си резерви и я закарфичи на лицето си. Актьор докрай.

— Виж, нямате си представа колко надълбоко стига това нещо, Том. Онбекенд не е някаква редова тринайска...

— Да, той е близък на Мерин — хладно го прекъсна Марсалис. — Дотук стигнахме и сами. Накарали сте Кармен Рен да държи Мерин под ключ, докато Онбекенд е обикалял насам-натам и е оставял генетични следи на местопрестъпления по целия континент. Мерин пък е щял удобно да умре, когато му дойде времето, и да опере пешкира за всичко. Въпросът е защо? Кои са били жертвите му?

Джеф затвори очи. Въздъхна.

— Може ли да пийна нещо, моля ви?

— Не, не може да пийнеш нищо, мамка му — каза Марсалис. — Току-що се съгласихме да не те убиваме. Смятай се за щур късметлия и започвай да пееш.

Джеф погледна брат си и изобрази върху лицето си нещо средно между отегчение и умора. Нортън схвана връзката — Джеф се нуждаеше от своя реквизит. Какво е актьорът без декори?

— Добре. Ще ти сипя едно, Джеф — меко каза той. Срещна невярващия поглед на чернокожия мъж и пак вдигна леко ръка в уговорения знак. — Къде държиш напитките?

— В шкафа. Има бутилка „Мартел“ и чаши. Сипете си и вие. — Джеф Нортън се обърна да погледне Марсалис. — Добре те е дресирал, като се има предвид, че си тринайска, нали?

Марсалис сведе поглед към него. Сбърчи леко чело.

— Добре ще е някой да се погрижи за това.

— За кое?

Нортън се обърна, както стоеше до отворения шкаф с напитките, тъкмо навреме да види как юмрукът на Марсалис се стрелва от височината на кръста му. Къс силен удар право в носа на Джеф. Чу се прашене на счупен хрущял. Джеф се сви и изпищя. Вдигна ръце към лицето си. Между пръстите му потече кръв.

— Казах ти, че някой ще трябва да се погрижи за това — спокойно каза Марсалис.

Нортън видя на бюрото кутия със салфетки. Взе я и я занесе при дивана заедно с бутилката коняк и една чаша. Сложи всичко на масичката, измъкна една салфетка, подаде я на брат си и тихо каза:

— Не си насилвай късмета, Джеф. Той и без това едвам се сдържа да не ти види сметката, а и при мен нещата не стоят много по-различно. На, избърши се.

Джеф взе салфетката, извади и още няколко от кутията. Докато той се опитваше да спре кървенето, Нортън наля коняк в чашата и я побутна към него.

— Ето ти питието — каза на брат си. — Наздраве.

— „Отклик Скорпион“ — каза им той.

Карл кимна.

— Контрол Жило. Разбира се. Още използваш старите позивни, нещастно копеле такова. Какво си правил, Джеф, в поддръжката ли си бил? Няма начин да си бил в предните редици на нещо толкова гнусно като Скорпионите.

— Чувал ли си за тях? — попита го Нортън.

— Най-вече слухове. Призрачен взвод, подвизавал се по бойните полета на Тихоокеанския ръб, уж едно от последните секретни формирования преди отцепването — Карл сведе замислен поглед към Джеф Нортън. — Разправяй, Джеф. Чий си го дирил при Скорпионите?

— В логистиката бях — нацупено каза директорът на фондация „Човешката цена“. — Координирах операциите.

— Така.

— Кога е било това бе? — Нортън гледаше невярващо брат си. — Та ти се премести тук чак през деветдесет и четвърта. Преди това беше в Ню Йорк.

Джеф Нортън поклати уморено глава.

— През цялото време бях тук, Том. Напред-назад, от Съюза до Ръба, от Ръба до Югоизточна Азия. Имахме офиси навсякъде. Рядко се задържах вкъщи за повече от няколко дни в месеца. — Махна напоените с кръв салфетки от носа си, остави ги на масичката и изкриви лице. — Пък и как можеше да знаеш? Виждахме се, колко, веднъж месечно, ако не и по-рядко.

— Бях зает — каза Нортън, все така сащисан.

— Говореше се — вметна Карл, — че отцепването ще сложи край на „Отклик Скорпион“. Щели да ги закрийт като всички други тайни формирования, за които американската общественост немалко нужда да бъде уведомявана. Това поне беше официалната версия. Но това беше през седемдесетте, поне няколко години преди да са се възползвали от твоите услуги, Джеф. Какво стана? Ориентирали са се към частния пазар?

Джеф го погледна стреснато.

— И за това ли си чул?

— Не. Но няма да е първият път, когато трупа главорези от секретно подразделение, приемат зле идеята, че трябва да излязат преждевременно в пенсия, и вместо това излизат на частния пазар. Това ли стана?

— „Отклик Скорпион“ беше реорганизиран и запазен — каза Джеф, продължаваше да се цупи. Издърпа още салфетки от кутията. Карл го наблюдаваше безучастно.

— Запазен от кого?

Нортън вече се беше досетил за отговора.

— От щатите на Ръба — каза той. — Това трябва да е. Току-що са се били отцепили, а тихоокеанската арена е била цялото им бъдеще. И са запазили всичко, което им е давало предимство.

— Точно така, братле. — Джеф махна салфетките от носа си, колкото да отпие яка глътка от коняка. — Май започваш да виждаш голямата картинка.

— Лола Монтес — каза Карл. — Джаспър Уитлок, Юлисис Уорд, Еди Танака. И останалите. Всички са свързани със Скорпионите?

— Да. Не под тези имена, но иначе — да.

— И Онбекенд.

— Да. — Нещо хвърли сянка върху гласа на Джеф Нортън. Карл реши, че може би е страх. — И той. Но не постоянно. Идваше и си отиваше. На повикване, един вид.

— Но не и Мерин?

Директорът на фондация „Човешката цена“ се подсмихна.

— За нас Онбекенд си беше Мерин. Не знаехме, че има още един, никой не знаеше, че са двама. — Заби поглед в чашата си. — Досега.

Карл се отправи към шкафа с напитките. Плъзна поглед по изобилието от бутилки и чаши. Споменът за евтиния бар с изглед към залива нахлу в главата му, как пие със Севги Ертекин уиски на аванта сред вонята на скорошна стрелба, увиснала във въздуха. Пристъп на гняв сви стомаха му на топка, прииска му се да строши всичката стъклария в шкафа, да стисне някоя счупена бутилка за гърлото, да хване Джеф Нортън и да...

— Компютърният анализ не откри връзка между жертвите — спокойно каза той. — Което означава, че сте използвали ресурс от последно поколение н-джинове в Ръба, за да погребете миналото на тези хора и да им създадете нови биографии. Лично аз виждам само една причина за такова мащабно и рисковано начинание.

— Закрили сте дейността си — с удивление каза Том Нортън, навързал фактите в логична последователност. — Пуснали сте кепенците и сте се пръснали като пилци.

Карл се обърна с лице към дивана, ръцете му бяха празни.

— Кога, Джеф? Кога и защо?

Джеф Нортън погледна брат си.

— Мисля, че и сам можеш да се сетиш, Том.

Служителят на КОЛИН кимна.

— Ти се премести тук и започна работа за фондацията през деветдесет и четвърта. И на теб са намерили ново поприще. Значи цялата история се е завъртяла горе-долу по това време.

Джеф остави поредната топка окървавени салфетки и посегна за нови. Тънка усмивка заигра по устните му. Кървава струйка се стече към устата му, преди да я е попил.

— Малко по-рано, в интерес на истината — каза той. — Подобни неща набират огромна инерция и изисква време да ги спреш. Да речем, че през деветдесет и втора се взе решението, а операциите бяха окончателно прекратени в началото на деветдесет и трета. А до края на следващата година всички се бяхме покрили.

Карл се приближи.

— Попитах защо.

Директорът на фондация „Човешката цена“ вдигна поглед към него и попи носа си. Май още се усмихваше.

— Не се ли сецаш?

— Якобсен.

Името се отрони от устните му и се плъсна в стаята като заклинание. Ерата от онова време, между деветдесет и първа и деветдесет и четвърта, се превъртя пред очите му като колаж от новинарски репортажи. Бунтовете, налитащите тълпи и кордоните въоръжени полицаи, подпалените автомобили. Запенените проповедници и кресливите политици, комюникетата и изявленията на АГЛОН, и зад всичко това тихата оплешивяваща особа на шведския комисар, който чете извадки от доклада си с премерения тон на дипломат от кариерата, като човек, който се опитва да отвори чадър под напора на ураган. Ураганът подхвана думите му и ги изопачи, избуяха неточни резюмета и още по-неточни цитати, казаното се изваждаше от контекста и се употребяваше за политически капитал. И промъкващото се ужасяващо усещане, че всичко това май касае и него, Карл Марсалис, отличника на „Орел“; че колкото и невъзможно да е изглеждало такова нещо преди, сега някаква идиотска вълна залива пасящите преживни, оформя общественото мнение и резултатът ще засегне и неговия живот.

„Якобсен.“

Засегна го, и още как.

За няма и три години тайнствените герои се превърнаха в публично изобличени чудовища. Суровите решения и още по-суровият избор — лагерите или дългият сън и заточението в марсианския лагер с планетни мащаби; тласкани към едното или другото от видиотената тълпа, като осъден, когото влачат към редица бесилки, от които да си избере своята.

После криогнездото, студено и тясно, изпълващо се бавно с гел, докато седативите му отнемат инстинктивната паника, така както му беше отнета бойната екипировка при демобилизацията. Дългият сън, който пада отгоре му като сянката на огромен небостъргач, засенчващ слънцето.

Якобсен.

Джеф Нортън се наведе да вземе чашата си.

— Точно така. Якобсен. През деветдесет и втора още не знаехме какво точно ще представляват Спогодбите, защото по онова време бяха в подготвителния си етап. Но посланието им беше повече от ясно. Не беше нужно да си гений, за да разбереш накъде отиват нещата.

— Но... — Том Нортън поклати глава. — Какво общо има това? За Онбекенд — ясно. Но другите — Монтез, Танака и останалите? Те не са били варианти, а обикновени хора. Ти си обикновен човек. С какво е щял да ви засегне докладът на Якобсен?

Карл стоеше прав до директора на фондацията и започваше да различава, бавно и смътно, очертанията на онова, което предстоеше.

— Засягало ги е — спокойно каза той. — Заради естеството на дейността им. Нали така, Джеф? Проблемът не е бил в персонала. А в онова, с което се е занимавал „Отклик Скорпион“. Каква беше основната ви дейност, Джеф? И не ме карай да познавам, защото ако го направиш, ще те заболи.

Джеф Нортън сви рамене и гаврътна коняка.

— Селекция.

Брат му примигва.

— Селекция на какво?

— О, за Бога, Том, на какво според теб? — Джеф махна яростно и едва не събори бутилката. Изглежда, конякът започваше да го хваща. — Селекция на шибани варианти. Като твоето приятелче тук, като Нюинг. Отглеждахме всичко, до което можехме да се докопаеме там.

— Там? — попита го Карл от гълбините на безкрайно, помитащо спокойствие. — За Китай ли говориш?

— Да. — Джеф придържаше топката от книжни кърпички до носа си, измъкна с една ръка тапата на бутилката и си напълни чашата догоре. — „Отклик Скорпион“ провеждаше секретни операции в Югоизточна Азия и Китай още от средата на миналия век. Познаваха отлично територията, имаха изградени канали и свързки, влизаха и излизаха, сякаш си бяха у дома. Новата дейност изискваше просто да се върнат там и да подберат подходящ материал. Преди доклада на Якобсен научните разработки на генетичните варианти изглеждаха бизнесът на бъдещето. А китайците работеха на пълни обороти, защото никой не им подлагаше крак с протести за нарушаване на човешките права, и бяха на път да изпреварят всички. Нашата цел беше да изравним състезанието.

Карл хвърли поглед на Нортън. Той местеше очи из кабинета, замаян, разкъсан между отрицанието и зараждащото се разбиране.

— Човешката цена. Подходящ материал. Ти за хора ли говориш? Боже Господи, Джеф, ти говориш за хора?

Брат му сви рамене и отпи.

— Ми да. Хора, живи тъканни култури, замразени ембриони, лабораторни експерименти, каквото се сетиш. В малък мащаб, но иначе се занимавахме с всичко. Бяхме голяма организация, Том. С огромно финансиране и ресурси.

— Това не е възможно. — Нортън размаха ръце, сякаш избутваше нещо далеч от себе си. — Твърдиш, че „Човешката цена“ е била... че си ръководил „Човешката цена“ като... като някакъв вид пиратска програма за генетични експерименти?

— Не точно. „Човешката цена“ беше последната брънка във веригата, благотворителната ѝ дейност беше параван за оперативната ни дейност тук, в Ръба. По онова време фондацията беше много помалка, преди да получим официално щатско финансиране и преди аз да поема официално директорския пост. По онова време си беше чиста проба партизанска организация. Няколко транзитни къщи тук-там, няколко крайбрежни производствени комплекса в Сан Диего. „Отклик Скорпион“ беше острието, авангардът, събираха информацията и прибираха стоката. — Джеф впери невиждащ поглед в брат си. — Организирах лабораториите и лагерите.

— Лагерите — замаяно повтори Нортън. — Черни лаборатории тук, в Ръба? Не го вярвам. Къде?

— А ти къде мислиш, братленце? Къде изхвърля Ръба всичко вмирисано?

— В Джизъсленд — каза Карл и кимна замислено. — Ами да, защо не? Предвестници на Симарон и Танака, нали така. Къде ви беше централата? В Невада? Там е хубаво и е близо до границата. Или в Юта?

Джеф поклати глава.

— В Уайоминг. Голяма територия, рехаво население. Няма кой да види какво правим, на никого не му пука, а щатското управление в тази част на света ще ти отхапе ръката до китката, ако им предложиш добри пари, за да им използваш под наем земята. Казахме им, че работим по нов проект за генномодифицирани посеви. — Пак същият изцъклен, невиждащ поглед. — Май не е толкова далеч от истината, ако го погледнеш от определен ъгъл, нали? Така. Подписахме наемен договор за двеста квадратни километра, оградихме ги отвсякъде, с минни полета, скенери, големи табели „Влизането забранено“ и така нататък. — Гласът му спадна до шепот. — Веднъж ходих там. Видях как работят. Перфектна организация и никой наоколо не знаеше, нито се интересуваше какво става.

— И какво стана с всичко това, когато се оттеглихте? — тихо попита Карл.

— Не се ли сецаш?

Чернокожият го изрита мълниеносно под едното коляно. Директорът на „Човешката цена“ изквича и се преви на две. Карл го стисна за косата и удари главата му в масичката. Дръпна я и пак я удари...

Том Нортън скочи, сложи ръце на гърдите му и го бутна назад.

— Спри.

Карл го прикова мълчаливо с поглед.

— Казах спри. Няма да ни е от полза, ако изгуби съзнание.

Джеф се беше свил на пода между дивана и масичката, за да се предпази от ударите. Карл гледа втренчено Нортън още миг-два, после кимна отсечено. Вдигна директора на фондацията и го тръшна обратно на дивана. Наведе се, така че очите им да са на едно ниво.

— Предупредих те да не ми излизаш повече с този номер — каза спокойно. — Какво стана с лагера в Уайоминг, след като „Скорпион“ прекрати дейността си?

— Добре де. — Думите се изляха от Джеф Нортън като през пукната язовирна стена. Носът му кървеше отново, кръвта капеше в шепите му. — Запалихме го. „Скорпион“ нахлу, изби всички — и обектите, и наемния персонал. После заложиха мини, взривиха ги и всичко изгоря до основи. Остана само пепел.

Карл си представи картинката — спорадичния пукот на огнестрелни оръжия, паническият вой и пресекащите крясъци, а накрая тишината сред припукването на пламъци. Поредицата тихи експлозии из целия лагер при детонирането на мините. А по-късно, когато са си тръгнали, пожарът, ярък на почерненото небе в далечината. Като в Ахваз, като в Ташкент, като хотелите в Дубай. Старият колкото света сигнал. Звярът е тръгнал на лов.

— И никой не е реагирал? — невярващо попита Нортън.

— О, Господи, Том, не ме ли слушаш какво ти говоря? — изкрюка Джеф с мазен и гъгив от сополите и кръвта смях. — Това е Републиката бе, човек. Синдромът Гуантанамо, не помниш ли? Направи го достатъчно далеч и никой не дава пукната пара.

Карл отиде до бюрото и опря задник на ръба му. Това противоречеше на предписаните при разпит процедури. Редно беше да не се отдалечава от обекта, да поддържа натиска. Но не беше сигурен, че ще издържи на изкушението, ако остане само на ръка разстояние от Джеф Нортън.

— Добре — каза навъсено. — „Отклик Скорпион“ събира хората си, внушава им да пазят малката си мръсна тайна и погребва миналото им, така че в инфопотока да не остане и следа за връзката между тях. Нищо от казаното дотук не обяснява защо четиринайсет-петнайсет години по-късно изведнъж започват да ги избиват. Някой е решил да прочисти къщата. Защо и защо сега?

Директорът на „Човешката цена“ вдигна окървавеното си лице и оголи зъби в измъчена усмивка. Започна да се тресе, сякаш се разпадаше под натиска на нещо, което почти приличаше на смях.

— Заради шибания напредък в кариерата — горчиво каза той. — Заради Ортис.

50.

На следващата сутрин хванаха ранен полет до Ню Йорк. Карл би предпочел да не чака и толкова, но трябваше да се обади на едно-две места и да състави план за действие. Освен това искаше някои неща да отлежат в мозъка на Том Нортън през нощта, по възможност да узреят и да дадат плод в началото на новия ден. Като се извадеха минусите и се прибавеха плюсовете, излизаше, че играе с по-добри карти от очакваното, само Нортън оставаше неизвестна величина, особено след последните разкрития във фондацията на брат му.

Колинските акредитиви на Нортън им осигуриха мълниеносен преход през летищната охрана и двамата се качиха на борда преди останалите пътници. Карл си избра място до прозореца и зачака совалката да се напълни, като току хвърляше поглед към паркинговата площадка, брулена от носения на пелени дъжд. През плътните тъмносиви облаци отвъд очертанятия на терминала се процеждаше бледа навъсена светлина. Времето се беше развалило през нощта и не даваше признаци за подобряване.

Метеоролозите обещаваха студено, сухо и ясно време за Ню Йорк. Мислите в собствената му глава бяха в унисон с прогнозата.

Суборбиталната совалка се намести плавно върху листовия си постамент, после бавно започна да се изтегля назад. Карл раздвижи дясната си ръка в китката, после я сви в шепа. Спомни си гладката тежест на стъкленото преспание върху бюрото на Джеф Нортън. Обърна очи към Том Нортън, който седеше до него. Служителят на КОЛИН усети погледа му и вдигна глава — лицето му беше изопнато от борбата с демоните, които не му бяха дали да заспи.

— Какво?

Карл поклати глава.

— Нищо. Просто се радвам, че дойде.

— Остави ме на мира, Марсалис. Дадох обещание и ще го спазя. Не са ми притрябвали твоите бойни ритуали по приобщаване.

— Няма нищо общо с приобщаването. — Карл отново обърна глава към прозореца. — Радвам се, че си тук, защото без тебе щеше да

ми е сто пъти по-трудно.

Кратко мълчание. Совалката зави по пистата и сградата на терминала се скри от поглед. Нортън явно се колебаеше.

— Но и да не бях тук, това нямаше да те спре, нали? — каза накрая.

Карл обърна глава към него, както се беше облегал, почти потънал в меката тапицерия на седалката. Самият той също не беше спал като хората. Елена Агиере се беше материализирала и изчезвала в тъмните ъгълчета на хотелската му стая през цялата нощ — преструваше се безуспешно на Севги Ертекин.

— Да, нямаше да ме спре.

— Така ли се прави?

— Кое?

— Така ли се става тринайска. В това ли е тайната — да не позволяваш на нищо да те спре?

Карл го изгледа изненадано.

— Не. Въпрос на генетично програмиране. Защо, чувстваш се изключен от купона?

— Не. — Нортън също потъна в седалката си. — Просто се опитвам да разбера.

Совалката се придвижваше равномерно по пистата. Дъждът шибаше стъклото на прозореца, лееше се по диагонал, носен от поривите на вятъра. Тиха камбанка даде знак, че е време да се стегнат с предпазните мрежи, на лазерното табло над главите им се появиха анимирани инструкции. Двамата се заеха със задачата да нагласят и пристегнат широките подплатени каиши на специалната материя. Също като при подготвителната омайно-приспивна песен в гнездото на виртуален формат, Карл инстинктивно се бунтуваше срещу чувството на безпомощност в хватката на предпазната мрежа — то задействаше слаби импулси за бягство из цялото му тяло и се налагаше да ги потиска съзнателно чрез спокойствието, на което го бяха научили в „Орел“. Този път обаче, когато нагласи кръстосващите се колани и си пое дълбоко дъх, откри — с потрес, като да вдигнеш крак за стъпало, което не е там, — че не изпитва никакъв дискомфорт. Чувстваше единствено сигурността на набелязаната цел, пълзяща в студен поток из тялото му като събуждащата се мрежа.

— Съжалявам — каза на мъжа до себе си. — За брат ти. Съжалявам, че трябваше да стане така.

Нортън не каза нищо.

Мек, но тревожен сигнал в салона даде знак, че някой идиот не се е вързал правилно. Една стюардеса мина на бърз ход по пътечката да помогне на идиота. Двигателите на совалката вече набираха мощност. На лазерния панел се появи виолетов надпис на китайски, после на английски, после на испански, накрая на арабски. Готови за излитане.

Карл погледна към умълчалия се служител на КОЛИН.

— Това е една от причините да си тук, нали?

— Севги е причината да съм тук — отвърна Нортън през зъби.

Двигателите завиха пронизително, совалката се отдели и се стрелна на собствена тяга по пистата. Карл усети как гърбът и главата му потъват в меката тапицерна, този път под въздействието на сила, която беше извън неговия контрол.

Затвори очи и се предаде.

Прорязаха небето с писък на турбини, суборбиталното гориво се възпламени и ги изрита в дъга около света. Предпазната мрежа ги стегна в грижовна прегръдка.

— Шибаният Ортис — каза високо Нортън.

Сред шума и друсането на траекторията не стана ясно дали го казва на Карл, или си говори сам. Тонът му беше особен и труден за дефиниране, но на Карл му се стори, че зад всичко останало долавя и нещо, което прилича на отчаяние.

Нортън не се изненада особено, когато Джеф изтърси името, но не защото беше очаквал да го чуе. Не, просто изненадата вече не беше на дневен ред като опция, жлезите, които би трябвало да осигурят необходимите за проявлението й вещества, отдавна бяха били отбой от претоварване, още от предната вечер, когато Карл му беше пуснал записа на телефонния разговор и му беше казал за Рен. А и не би трябвало да го засегне по-силно от предателството на собствения му брат, нали така.

Само че беше станало точно обратното, кой знае защо.

Още помнеше промяната, когато Ортис пое нещата в централата, когато стройният енергичен политик от Ръба се издигна от консултант по политическите въпроси до директор, отговарящ за корпоративната политика на територията на двата американски континента. Помнеше внезапното усещане за лекота, когато цели бюрократични пластове бяха впрегнати в ефективна работа или направо отстранени и персоналят бе сведен до възможния минимум. Помнеше как разни дребни феодали като Никълсън и Зикомо станаха по-ниски от тревата и по-тихи от водата. Новите назначения и повишения, Андреа Рот, Лена Ойейеми, Самсон Чанг. Самият той. Приливът на промяна и чистият въздух, които Ортис донесе със себе си, сякаш някой изведнъж беше отворил всички прозорци.

При други обстоятелства сигурно би обвинил приносителя на тази вест в безсрамна лъжа, би отказал да повярва.

Но се бяха струпали и толкова други неща. Познатият му мизансцен беше изгорял до основи — Севги, Джеф, конспирацията около случая Мерин — всичко гореше и накъдето и да посегнеш, те чакаше болка.

— Всичко беше идея на шибания Танака, от самото начало — разприказва се Джеф, щом свали картите. Носът му временно беше спрял да кърви благодарение на топчета накъсани салфетки, набутани в ноздрите му; чашата му пак беше пълна, а думите — леко завалени от изпития вече коняк. — Дойде при мен преди две, две и половина години с тая тъпа идея. Можели сме да издоим здравата Ортис, ако го заплашим, че ще извадим историята за „Отклик Скорпион“ наяве.

— Защо се е обърнал точно към теб? — попита Марсалис.

Джеф сви рамене.

— Нямало е към кой друг. Когато през деветдесет и четвърта се пръснахме, прекъснахме всякакви връзки помежду си. Единствено аз и Ортис запазахме самоличността си и останахме на светло с публичната си дейност. Танака — преди се казваше Асано, Макс Асано — ме видял по новините, в репортаж от конференцията в Банкок за проблема с бегълците по тихоокеанското крайбрежие. Промъкнал се през границата, разбрал къде живеея и ми се изтърси с безумния си план. Всичко бил обмислил, чак до дискретните банкови сметки на Хаваите. Само трябвало да посегнем и да вземем паричките.

— Ортис? — Нортън още не можеше да нагласи парченцата от пъзела. — Хоакин Ортис е ръководел „Отклик Скорпион“? Защо му е било да се забърква в нещо такова, за Бога?

Джеф го изглежда отегчено.

— О, порасни, Том. Защото е шибан политик, брокер на влияние, готов да се хване за всяка възможност. Винаги е бил такъв. По онова време, точно след отцепването, беше обикновен младши сътрудник в администрацията на Ръба, но с големи амбиции. Възложиха му „Отклик Скорпион“ и той се възползва от новата си задача максимално, изкатери се с главолмна скорост по политическата стълбица. Когато се появи докладът „Якобсен“ и протоколите за надзор станаха толкова стриктни, че вече не си струваше риска, той побърза да закрие дейността ни и насочи усилията си към следващите избори. Така се прави, Том. Играеш с няколко хода напред, усещаш кога е моментът да скочиш от потъващия кораб и си отваряш очите за следващата възможност.

— А в неговия случай следващата възможност е била КОЛИН.

— Точно така, братле. — По лицето му се изписа негодувание. — Шибаният Ортис изкара седем години на избираем пост в Ръба, а после го изтъргува за консултантски пост в Колониалната инициатива. Още шест години там, през които се изкачи до върха и на това дърво, а сега го спрягат за ООН.

— Направо си плаче да го издоиш — каза Марсалис.

— Да, до същия извод стигнал и Танака. — Джеф отпи голяма глътка от коняка и потръпна. — Идеята му беше, че из цяла Северна Америка има двайсет или трийсет бивши служители на „Скорпион“, всичките с нова самоличност, следователно Ортис нямало да знае кой точно го изнудва, а едва, ли щял да тръгне да ги издирва всичките, за да ги убие. Да не говорим, че имал достъп до фондовете на КОЛИН и можел да отклони по някой и друг милион, така че да ни плати, без да бърка в собствения си джоб. Линията на най-малко съпротивление.

— Ортис не би постъпил така — механично посочи Нортън и се стресна от собствените си думи.

— Да. Факт, който убягна на Танака.

— И на теб, очевидно — каза Марсалис. — А и за какво си му бил на Танака изобщо? Защо не е играл соло?

Джеф вдигна за пореден път рамене.

— Каза, че му трябвал буфер. Не знам, може просто да е имал нужда от приятел, от човек, с когото да работи. Сигурно не е лесно. Да живееш с чужда самоличност до края на живота си. Да криеш минало, за което на никого не можеш да кажеш и дума.

Марсалис изгледа Джеф, сякаш едвам се сдържаше да не го размаже на пихтия.

— Боже, направо ми късаш сърцето. И защо въпросният Танака е чакал четиринайсет години, преди да се сети да изнудва Ортис?

— Не знам — уморено каза Джеф. — Когато ни разпръснаха, ни дадоха пари, с които да се устроим, това беше част от сделката. Само че не всеки умее да ги вложи правилно. Може би на Танака са му трябвали четиринайсет години да пропилее своя дял. Или пък е извадил лош късмет и е изгубил спечеленото година-две преди да ме потърси. Ако загазиш финансово в Републиката, нямаш много възможности да си стъпиш отново на краката.

— Вярно. Значи този банкрутирал дребен мошеник и бивш скорпион идва при теб с идиотския си план как да притиснете един от най-силните мъже в корпоративния и политически живот на Америка. И ти ей така се съгласяваш да му помогнеш?

Джеф отново пресуши чашата си и се изгърби над нея.

— Ми да. Що не? Можеше и да стане.

— Е това вече държа да го чуя. Как по-точно можеше да стане?

Джеф посегна към бутилката.

— Според плана Танака щеше да изпрати исканията си до мен, а аз щях да ги предам на Ортис, като се направя на адски уплашен. Щях да му внуша, че е по-добре да плати, като му подхвърля някоя и друга идея откъде да вземе парите и му предлага да действам като свръзка, така че той да остане чист.

Нортън поклати глава.

— Но Ортис просто не е такъв. Никога не би... За Бога, ти би трябвало да го знаеш, Джеф. Как не си го разбрал?

Джеф го изгледа смутено. После пак отвори коняка.

— А ти как мислиш, братле? Подлъгах се по шибаните пари.

— Да, но все е трябвало да...

— Стига, Том, престани. Става ли? — Тропна с бутилката по масичката толкова силно, че конякът се плисна от гърлото ѝ. Повиши отбранително глас, изпълнен с горчива ярост. — Какво изобщо знаеш

за живота ми, а? Ти си си добре, нали, с шибаната си значка от КОЛИН, с повишението, което аз ти уредих, с шибания си мезонет на Крайбрежната улица и с волния си живот на високи скорости, без отговорности и без непосилни разходи. Знаеш ли колко изкарвам тук, във фондацията? За четиринайсетчасов работен ден, шест, а понякога и седем дни в седмицата, знаеш ли колко получавам? Имам две деца, Том, жена с вкус към скъпите вещи, а дори пенсионна осигуровка нямам. Какво знаеш ти за всичко това, Том? Ти просто си се носиш по вълните на живота. Така че не ми казвай, ако обичаш, какво е трябвало и какво не е трябвало да знам. Исках парите — и точка. Затова се съгласих да участвам.

Нортън го гледаше, твърде изтръпнал, за да подреди парченцата. Идваше му нанагорно, идваше му в повече. Целият му свят беше на път да се разпадне.

— Не живея на Крайбрежната, Джеф — тъпо посочи той. — Никога не съм живял там. Живея на Лиспенард. Мислех, че знаеш.

— Не ми казвай какво трябва да знам, по дяволите!

— Я по-добре ни кажи какво се обърка? — предложи Марсалис. — Ортис отказа да ви играе по свирката, така ли?

— Да. — Джеф отново посегна към бутилката. — Е, в началото отстъпи. Прехвърли известна сума от собствените си средства като аванс и ми каза да му спечеля време. А после, когато му занесох следващото искане от Танака, просто ме накара да седна и ми каза какво сме щели да направим.

Марсалис кимна.

— Щели сте да елиминирате всички възможни извършители.

— Той... — Джеф размаха безпомощно ръце. — Оказа се, че има досиета за всички. Знаеше къде са. Или поне къде са били в началото. Някои се били преместили впоследствие, така каза, и щяло да отнеме известно време, докато ги издирим. Но по един или друг начин всички трябвало да бъдат елиминирани. Седях срещу него, Том, и не вярвах на ушите си. Така де... — Гласът на Джеф стана почти плачевен. — Не бяхме поискали чак толкова много в края на краищата.

— Въпросът не е бил в парите — разсеяно каза Нортън.

Марсалис се пресегна и взе бутилката от треперещите ръце на Джеф.

— Номинациите за ООН. Само на една крачка. Настъпили сте не когото трябва и във възможно най-неподходящия момент.

— Да. — Джеф се облегна назад и погледна чашата, която тринайската току-що му беше напълнил. — И той така каза. „Залогът е твърде висок, Джеф. Не можем да рискуваме. Налага се да взема крути мерки“. Опитвах се да го разубедя, да му кажа, че парите не са чак толкова много. Но той изобщо не ме слушаше. Казах му, че ще го разкрият, че никой не може да уреди убийството на толкова хора и да се измъкне сух, при това хора от бивше секретно подразделение. Че ще му трябва цял екип професионалисти, за да осъществи плана си, а после същите тези професионалисти току-виж решили да го изнудват на свой ред.

— Или пък — каза Марсалис — прибягваш до единствения човек от стария екип, на когото можеш да повериш подобна задача. Единственият човек, когото разкриването на истината би засегнало не по-малко от самия теб и който не би позволил на носталгията и старото другарство да му попречат. Единственият човек, който е програмиран за това — тринайска.

Джеф въздъхна и остави говоренето на чернокожия мъж. Самият той се чувстваше опразнен до дъно.

— Всички си мислят, че Мерин е отишъл на Марс — продължи Марсалис и кимна, одобрително сякаш. — Тринайска на име Мерин наистина е отишла на Марс. Което осигурява на другия Мерин, Онбекенд, идеалното прикритие тук, на Земята, един вид шапка-невидимка. Направил е номера с изчезването, намерил си е сурогатен брат в андийските плата, които са си истинско убежище, откъдето и да ги погледнеш. От време на време е влизал в ролята на pistaco, за да угоди на братчето си, когато местните лоши момчета е трябвало да бъдат сплашени, но иначе е разполагал свободно с времето си. Докато изведнъж старият му шеф не цъфва на прага с новината, че всичко това е на път да приключи. Някакъв неблагодарен шибаняк от стария екип заплашвал да разкрие всичко и единственият начин да се предотврати това било да се елиминират всички живи членове на стария екип. Искал ли Онбекенд да се заеме с това? — Марсалис разпери ръце. — Сигурно не, но имал ли е избор всъщност? Ако Ортис не платял, изнудвачите щели да се ядосат и да хвърлят „Отклик Скорпион“ на медиите. А докъде щяло да се разплете след това кълбото, само Бог

знаел. Всичко, което Онбекенд бил изградил за себе си под крилото на Манко Бамбарен, било под заплаха. Като нищо можел да свърши в някой лагер, защото открият ли го, го чакал или куршум, или интерниране. Можеш да ме поправиш, Джеф, ако греша или пропускам нещо.

— Не, прав си. — Джеф отпи от чашата. Държеше я с две ръце и гледаше в празното пространство. — Когато Ортис отишъл при него, Онбекенд веднага схванал какво трябва да се направи.

Марсалис се ухили. Гледката не беше от приятните.

— Пълно почистване, а? Точно като в Уайоминг.

— Това бил единственият начин — каза Джеф.

— Дотук добре, но Онбекенд не е глупав. Знае, че няма как да му се размине убийството на трийсетина бивши войници от секретно подразделение, че колкото и да внимава, все ще остави генетичен материал на някое от местопрестъпленията. А пуснат ли генетичния материал в системата, щял да загази точно както би загазил и ако остави изнудвачите на Ортис да надуют сирената. Защото уж единствената жива тринайска с този генетичен отпечатък била на далечния Марс. И ако тези генетични следи започнели да се появяват във връзка с множество убийства на територията на Ръба и Републиката, историята щяла да се размирише до небето. Точно това изтъкнал той на Ортис като слабо място на плана му.

— Само че Ортис е голяма клечка в КОЛИН — тихо вметна Нортън.

— Именно. И Ортис измисля идеалното алиби за Онбекенд. Не само ще върнат Мерин от Марс, за да обяснят евентуалната поява на генетични следи, а ще нагласят така нещата, че да му лепнат всичките убийства. Ще го държат в тила, докато Онбекенд вършее на воля, а после ще уредят смъртта му по правдоподобен начин и ще оставят на СССР да навърже пъзела. А с малко повече усилия и късмет дори биха могли да нагласят нещата така, че глупаците от СССР сами да го намерят и убият. Проявилите се щели получат медали и случаят бързо-бързо щял да бъде закрит. В края на краищата с генетични следи не се спори, а чудовището вече щяло да е отстреляно и да лежи мъртво в прахта.

Нортън погледна брат си и не успя да определи емоцията, която се надигна в гърдите му. Надяваше се да е съчувствие.

— Нищо чудно, че Ортис е платил известна сума в началото, Джеф — каза той. — Нуждаел се е от време да организира всичко. Трябвало е да върне Мерин на Земята, преди Онбекенд да се хване на работа.

— А Онбекенд се е прехвърлил през границата в Тексас и е започнал с Танака — каза Марсалис и кимна. — Можело е да спре дотам, ако е знаел, че е уцелил в десетката още от първия път. Само че не е знаел, а дори да беше изтръгнал истината от Танака, навярно не би рискувал да му повярва. Така или иначе, продължава по план. Избива набелязаните цели в Републиката, защото там е най-лесно — недофинансирани полицейски управления, скапани инфотехнологии, най-високото ниво на тежки престъпления в света и огромна в процентното си изражение нисша прослойка, в чиито среди да изчезне. Връща се в Ръба чак когато е приключил с лесната част, и продължава на по-ниска скорост, защото трябва да се съобразява с тамошните служби за сигурност. Елиминира Джаспър Уитлокс и Лола Монтез, остават му само още неколцина, когато...

И двамата се обърнаха към Джеф Нортън.

— Какво стана? — попита тихо Марсалис. — Уплашил си се и си решил да подхванеш двойна игра? Решил си, че Ортис те е разкрил, че е разбрал за твоята роля в изнудването? Уплашил си се, че последният куршум на Онбекенд ще е за теб?

— Не!

— Не ме лъжи, по дяволите.

— Тогава какво беше онова в Ню Йорк? — Нортън впери поглед в лицето на брат си. — Някой е платил Ортис да бъде убит. Със сигурност не е бил Танака, защото по онова време вече беше мъртъв. Оставаш, само ти, Джеф.

Джеф погледна встрани и измърмори:

— Идеята беше на Танака. Неговата застраховка живот. Объркаше ли се нещо, трябваше да звънна на един номер в Хюстън, ако на него не му е останало време сам да се погрижи за това, преди да си плюе на петите. Или ако... ако му се случи нещо. Беше им платил предварително, аз трябваше само да се обадя.

— Бая си почакал — изсмя се Марсалис. — Или на тримата гении са им трябвали четири месеца да се придвижат от Тексас до Съюза?

Нортън щракна с пръсти.

— Уитлок.

Видя как брат му потръпна. „О, Господи, Джеф!“ Каза го на глас, за да го чуе, за да повярва.

— Онбекенд се е върнал на територията на Ръба и на втори октомври е убил Уитлок. Сигурно си видял репортажите и си познал Уитлок.

— Да, не къде да е, а в Залива — каза Марсалис с мнима съпричастност и дори подсвирна. — Точно под носа ти, нали, Джеф? Доста притеснително.

— И тогава си се обадил — довърши Нортън.

— Добре де, обадох се, мамка му!

— И добре смазаната машина набива спирачки — изръмжа Марсалис — Онбекенд минава на изчакване, поне докато не стане ясно ще оцелее ли Ортис.

— Ти ми се обади тогава, точно след убийството на Уитлок — изведнъж се сети Нортън. — Подхвърли ми да измъкна Марсалис от Джизъсленд и да го наема като консултант. Защо? За да засилиш допълнително натиска върху Онбекенд, да го държиш на нокти?

На лицето на чернокожия мъж се изписа искрено удивление.

— Ти си ме измъкнал от щатския на Южна Флорида? На теб ли дължа благодарност за това? — Избухна в смях. — Стига бе, човек, ега ти майтапа.

— Писна ми да чакам — сопна се Джеф, гласът му изтъня от внезапна ярост. — Минали бяха две седмици, откакто се обадох на онези в Хюстън, а още не бяха направили нищо. Не знаех нищо за тях, дали ги бива, или...

— Не ги биваше, изобщо — сериозно го уведоми Марсалис.

— Е, да, но аз си помислих, че може да са ги спипали на границата, когато са се опитали да влязат в Съюза. Или че просто са духнали с парите. Нямах как да знам, Том. Уплаших се. Знаех, че няма да допуснеш АГЛОН в разследването, опитах се да те убедя, ако си спомняш, мислех, че това може да стресне Ортис и той да прекрати операцията. Но ти не се съгласи. — Джеф стрелна с поглед Марсалис. — Тогава реших, че Ортис може да се уплаши от него.

Нортън гледаше как чернокожият мъж отива до бюрото и взема едно преспание, което Джеф беше донесъл от медения си месец с

Меган в Англия. Претегли го в ръка.

— Има още едно-две неща, които бих искал да знам, Джеф — каза небрежно. — След това ще приключим.

— Да? — Джеф пак вдигна чашата и се намръщи от парещия гърлото коняк. — Какво?

— Рен. Тя не знаеше нищо за Онбекенд. Интересува ме как тогава е била въввлечена.

— Не, не. Тя е наемник, използвали сме я и преди. Включих я, защото ни трябваше човек, който познава добре Ръба. Ортис искаше да държим Мерин далеч от цялата тая работа.

— А „Даскийн Азул“? Те са твои хора, нали?

Джеф сви рамене.

— Силно казано. Знаеш как става — фондацията им е правила някои услуги в миналото и ни бяха задължени.

— И кой ги прати да намерят онзи труп в мрежите? Ти ли?

Джеф поклати глава.

— Онбекенд. Чул, че ти и ченгето от КОЛИН душите наоколо. Каза ми да изместя развързката напред.

Марсалис се върна при дивана с преспапието в ръка. Мръщеше се.

— Въпреки заповедите на Ортис?

— Ортис беше в болницата. — Джеф махна вяло с ръка. — Никой не знаеше какво ще стане. Познаваш ли Онбекенд?

— Бегло.

— Е, когато той ти каже да направиш нещо, го правиш, и толкова. Не спориш.

Марсалис продължаваше да се мръщи.

— А войниците?

— Какви войници?

— Някой прати наказателен взвод в униформи след мен и Ертекин. По пътя от Куско за Арекипа.

— За това не знам нищо. Може някой там да се е паникьосал.

— Бамбарен — тихо каза тринайската. Клекна, така че очите му да са на едно ниво с очите на Джеф. — Смяташ ли, че Манко Бамбарен е знаел за съществуването на Мерин? На другия Мерин?

— Изобщо не познавам Манко Бамбарен — каза Джеф и изгледа горчиво Марсалис. Вече беше тотално пиян. — Откъде да знам какво

знае и какво не знае, по дяволите!

— Жалко — тихо каза чернокожият. — Каж ми, Джеф, ти ли насъска Онбекенд срещу мен, след като се върнах от „Котката на Булгаков“?

— Не! Не бях аз, кълна се. Онбекенд искаше да те отстрани от картинката, не знам, може да е говорил с Ортис, но изглежда го беше вбесило нещо друго. Казах му, че е по-добре да кротува, но той изобщо не пожела да ме чуе. Ти не знаеш какъв е. Реши ли нещо, няма начин да го разубедиш.

— Да. И сигурно нямаш представа къде мога да го намеря, нали? Джеф гаврътна остатъка от питието си. Вдигна рамене.

— Правилно предполагаш. Последно чух, че се връщал в Перу и че рамото му било надупчено от марстехски пищак.

— Тук ли му оказахте първа помощ?

— В една клиника на фондацията, да. В Кармел.

Марсалис се изправи спокойно. Нортън видя как пръстите му се стягат около преспанието, видя и готовността за движението в мускулите на ръката и рамото му. Скочи, заобиколи бързо масата и застана между Марсалис и брат си. Погледна чернокожия мъж в очите.

— Не — каза много тихо. — Моля те.

Марсалис все така стоеше като натегната пружина. Отговори му по същия начин, почти шепнешком:

— Не заставай на пътя ми, Нортън.

— Не той уби Севги. — Нортън хвърли поглед през рамо към брат си, който седеше прегърбен в единия ъгъл на дивана и се взираше безучастно в празната си чаша. Сякаш не си даваше сметка какво става. — Виж, нали искаше да пипнеш Онбекенд? Ще дойда с теб. Ще ти помогна и за Ортис, ако поискаш. Но Джеф ми е брат, Марсалис.

— И без това нищо добро не го чака, Нортън. Ще лежи най-малко трийсет години в някой затвор на ССР. Предпочитам да съкратя мъките му.

Ала част от напрежението се беше отцедило сякаш от стойката му. Нортън вдигна ръка с дланта напред. Жест в смисъл „достатъчно“.

— Марсалис, *моля те!* Умолявам те, заради мен. Той ми е брат, за Бога!

Марсалис постоя така още миг. Все едно стоиш с лице към стена, помисли си Нортън.

— Ортис и Онбекенд — каза той, все едно проверяваше по списък.

Нортън кимна.

— Каквото поискаш.

И мигът отмина. Марсалис се отказа — намерението се отля като черна вода в канал. Сви рамене и метна преспапието в скута на Джеф. Джеф се стресна, изпусна празната си чаша и посегна с две ръце да хване кръглото преспапие, преди да се е търкулнало на пода, и изломоти:

— Т'ва пък к'во беше, мамка му?

— Радвай се, че не знаеш — каза му Марсалис. После се обърна към вратата и продължи: — Дръж го тук, Нортън. Не докосвай телефоните, не се обаждай и от своя. Трябва да блокираме мрежата им. Ще се обадя на Ровайо от улицата да докара криминолози от ССР. Ще ѝ създам доста работа — това тук е достатъчно да подновят разследването около „Котката“.

— Добре.

На вратата Марсалис спря и погледна назад.

— И гледай да не забравиш споразумението ни.

Нортън се заслуша в стъпките му по коридора. После се обърна към брат си. Джеф вдигна безучастно очи към него.

— И сега какво?

Изневиделица го обзе пулсиращ гняв, от подметките на обувките чак до темето. Овладея го, доколкото му беше по силите.

— Между другото — каза с почти спокоен глас, — казах на Меган за теб и Нюинг.

Джеф го зяпна с помътнели от коняка очи.

— Макар че това е само кратката версия. Бих могъл да кажа, че тя го изтръгна от мен. Или че и двамата искахме да го чуем изречено на глас и просто си помогнахме взаимно. Според мен тя вече се досещаше какво става.

Брат му понечи да се изправи.

— Шибан предател такъв!

— Сядай си на задника, Джеф! — Гневът се изля изведнъж, събори преградите. — Защото ако не го направиш, ще те убия със собствените си ръце, чуваш ли?!

И ето, най-последно. Мигът, който беше набирал гной в него повече от две години. Брат му го гледа и примигва стреснато, като уловен във фаровете на автомобил елен.

Нортън си пое дъх. Щеше да го направи, наистина.

— Да ти кажа ли какво направи Меган, когато разбра? — Пое си отново дъх. — Изчука ме, Джеф. Отидохме в един мотел близо до Новато и тя ме изчука до припадък. Целия следобед и през нощта. Най-хубавият секс, който съм правил!

Джеф скочи с рев от дивана и размаха юмруци. Нортън блокира, извъртя се и удари брат си в ченето. Повече от година не беше прибягвал до бойната си подготовка и уменията му бяха поръждявали, но се оказаха и неочаквано задоволителни. Ударът повали Джеф и той падна, наполовина на дивана, наполовина на пода. Нортън го сграбчи за яката и вдигна юмрук.

И спря.

„Не. Ти не си Карл Марсалис.“

Юмрукът му се отвори бавно, ръката му се отпусна. Той пусна яката на Джеф. Обзе го непреодолимото желание да се отърси като мокро куче. Вместо това отстъпи и каза:

— Няма да ѝ е лесно сега. — Още дишаше тежко. — И на нея, и на децата. Но не се притеснявай. Когато те тикнат в „Куентин 2“ заради онова, което си направил, аз ще имам грижата Меган да е добре. Ще се погрижа за нея.

Нисък стържещ вой изригна от гърлото на брат му. Нортън усети пак някакво особено спокойствие отпуска възлите по раменете му.

— Добре ни е заедно, Джеф. Когато е с мен, тя често се смее. Все ще измислим нещо.

— Майната ти! — Изплю го, както се плюе кръв.

Някой почука на вратата и Нортън вдигна изненадано очи.

— Да?

Вратата се отвори и набитата азиатка надникна в стаята.

— Господин Нортън, добре ли...?

И се ококори сащисано.

— Няма проблем — побърза да каже Нортън. — Аз съм братът на Джеф, Том. Джеф е подложен на огромно напрежение напоследък. Сигурно и вие сте го забелязали. И сега, въпреки, малко му избиха балансите.

— Аз, такава...

— В момента е най-добре да остане сам, със семейството си, нали разбирате. Обадохме се където трябва. Така че бихте ли...

— Да, разбира се, въ... — Тя погледна Джеф, който се беше смъкнал на пода, с гръб към дивана. От ноздрите му стърчаха окървавени салфетки, лицето му беше подуто от сълзи и гняв, на масата пред него стоеше отворената бутилка. — Господин Нортън, извинявайте, ако мога с нещо да...

Джеф Нортън я погледна и каза унило:

— Не се притеснявай, Лиза. Всичко ще се оправи. Би ли показала на брат ми къде държим архивите от клиниката в Кармел?

— Да, разбира се. — Натоварена с конкретна задача, Лиза изведнъж се ободри. — Сигурен ли сте, че...

Джеф разтегли устни в куха усмивка.

— Абсолютно, Лиза.

Обърна се да погледне брат си и в гласа му се промъкна нотка на триумф.

— Върви, братле. Ще видиш нещо, което скрих от приятелчето ти, тринайската.

Лиза пристъпваше от крак на крак при вратата. Нортън изглежда Джеф.

— За Онбекенд ли става въпрос?

— Просто иди и ще видиш, Том. — Видя колебанието му и се изсмя. — От какво те е страх? Че ще хукна към летището, докато те няма? Сериозно, иди да видиш. Запазих го специално за теб. Много ще ти хареса, гарантирам.

— Ами... — Лиза махна към коридора. — Насам е.

— Джеф, ако знаеш още нещо за Онбекенд, трябваше да...

— Просто иди и виж, по дяволите!

И той излезе, остави вратата отворена и понечи да тръгне след Лиза по коридора. В последния момент се обърна, погледна брат си и вдигна предупредително пръст.

— Не мърдай оттук.

Джеф изсумтя и посегна към бутилката.

Нортън тръгна по коридора да настигне Лиза; пред очите му се редяха куп неща, които още не можеше да асимилира. Помисли си, че

Марсалис е излязъл на улицата не толкова за да се обади на Ровайо, колкото за да подиша чист въздух.

Почти бяха стигнали до вратата с табелка „Клиника, ул. «Кармел»“, когато изстрелът ги връхлетя изотзад, толкова глух и лишен от драматизъм, та в първия миг Нортън реши, че се е затръшнала вратата на братовия му кабинет — вратата, която не си беше направил труда да затвори.

51.

Бяха настанили Хоакин Ортис в мониториран реанимационен апартамент в наскоро построените горни нива на медицинския център „Вейл Корнел“. Включили му били миниатюрни подкожни сензори, които щели да пратят сигнал за тревога към болничната система, ако жизнените му показатели се отклонели от нормалното, обясни им с ентузиазирана усмивка сестрата на рецепцията, имал и паникбутони в банята, до леглото и на инвалидната количка. Спешен екип бил на разположение по всяко време на денонощието, специално за пациентите от горните нива. Нортън ѝ благодари и тръгнаха нагоре. Жена и двама мъже от охранителната служба на КОЛИН стояха с безизразни физиономии на пост пред апартамента. Изгледаха ги настръхнали, когато слязоха от асансьора, но напрежението им се изпари моментално при познатата физиономия на Нортън. Карл ги остави да го претърсват, като се чудеше дали го удостояват с това внимание, защото е тринайска, или просто такава им е процедурата. Нищо, колкото са по-спокойни, толкова по-добре. Нортън им каза, че г-н Ортис бил уведомен за посещението.

Вратите се плъзнаха безшумно и двамата влязоха в апартамента. Ортис седеше в инвалидната количка в хола, близо до високите от пода до тавана прозорци. Беше облечен с широка копринена пижама и държеше книга, но очевидно беше забравил за нея, защото погледът му беше зареян към градския гъстак от бетон и стъкло зад парка долу. Изглеждаше крехък в количката, загорялото му преди лице беше изпито и посивяло, прошарената му коса беше побеляла напълно. Май не беше чул вратата да се отваря, защото не се обърна, когато влязоха. Карл се запита дали ще се досети защо са дошли.

— Ортис — дрезгаво каза Нортън и пристъпи напред.

Ортис направи нещо с бутоните на количката и тя се завъртя плавно към тях.

— Том Нортън — каза го, все едно е философски въпрос, по който е размишлявал усилено. — Много съжалявам за брат ти, Том.

Канех се да ти се обадя. А, и Карл Марсалис, разбира се. Досега нямах възможност да ви благодаря, че ми спасихте живота.

— Не бързайте да ми благодарите.

— А. — Измъченото му лице потрепна. — Е, не съм си и въобразявал, че сте се отбили на размисъл.

— Джеф проговори. — Нортън трепереше от силата на емоциите, които беше пренесъл със себе си през целия континент. — „Отклик Скорпион“. Уайоминг. Всичко. Така че не ми разправяй колко съжаляваш, лайно такова. Ти си виновен за всичко това, ти. Заради тебе Джеф е мъртъв.

— Заради мен? — Не личеше да оспорва обвинението. Сърба ръцете си в скута си и ги притисна длан в длан, може би за да овладее страха си. — И си довел своя ангел отмъстител, виждам. Е, логично е, но е редно да ви предупредя, че този стол има...

— Знаем — безизразно каза Марсалис. — И не съм тук заради Нортън. Дойдох заради Севги Ертекин.

— Ертекин? — Ортис смръщи чело, после бръчките се изгладиха. — А, да, нашата служителка, при която пренощувахте в Харлем, след като ви измъкнахме от затвора. Да, тя също почина, нали? Преди няколко дни. Боя се, че напоследък нямах възможност да, следя отблизо...

— Тя не почина. — Карл овладя гнева си с автоматичен трениран рефлекс. Гласът му беше тих и студен като хапещия нюйоркски студ навън. — Севги Ертекин беше убита. От твоя ангел отмъстител, Ортис. От Онбекенд. Или Мерин. Както там му казваш. Умря, за да спаси мен.

— Аз... много съжалявам и за това.

— Не е достатъчно.

— За вас? Е, да, едва ли може да се очаква обратното. Предполагам, че е имало нещо... — Ортис отново смръщи чело. — Някаква връзка между вас и тази Ертекин.

Карл не каза нищо. Думите нямаше да го отведат никъде.

— Да — продължи Ортис. — Хората като вас рядко проявяват интерес към каквото и да било, нямат нужда кажи-речи от нищо, както от материално, така и от емоционално естество. Но когато все пак хвърлите око на нещо или на някого, когато започнете да гледате на тях като на своя собственост...

— Именно — каза Карл. — Тогава нищо друго няма значение.

Срещна погледа на Ортис и директорът на КОЛИН побърза да отклони очи.

— Боя се — подхвана треперливо Ортис, — че нещата здравата са излезли от контрол, откакто... напуснах временно мостика, така да се каже. Вашата намеса, Онбекенд, други променливи фактори. Ако не ме бяха отстранили така неочаквано от кормилото на операцията, едва ли щеше да се стигне до такава трагедия. За което искрено съжалявам, повярвайте ми.

— Смъртта на повече от двацет мъже и жени така или иначе тежи на твоята съвест — разпалено каза Нортън. — Само за да спасиш шибаната си политическа кариера.

Ортис поклати глава.

— Не, Том, това не е точно...

— Не ми говори на име сякаш сме първи приятели, лайно такова!

Карл сложи ръка на рамото му.

— Спокойно, Том. Иначе охраната току-виж проявила любопитство.

Служителят на КОЛИН се дръпна рязко и го изгледа, сякаш Карл беше заразен. Ортис отново се беше разприказвал:

— ... не беше лично, не го направих заради себе си. Опитайте се да разберете. Аз съм богат човек, а имам достъп и до още по-големи ресурси, от които да почерпя, ако реша. Спокойно бих могъл да платя на брат ти и на неговите съучастници...

Нортън го зяпна.

— Ти си знаел? Знаел си, че Джеф е част от това?

— Подозирах. — Ортис се закашля и се прегърби в стола си. После продължи: — Историята му звучеше неубедително и си помислих, че сигурно е замесен, но... някога двамата работехме заедно, Том. Дори бяхме приятели. Сигурно знаеш, че те повиших по негова молба, точно както вкарах и него в „Отклик Скорпион“ преди двайсетина години.

Нортън каза през зъби:

— И какво, трябва да съм ти благодарен ли?

— Не, не, разбира се. Не това исках да кажа. Изслушай ме, моля те. Подозирах Джеф, но не бях сигурен. Знаех обаче, че ако насъскам Онбекенд срещу другите, които и да са те, Джеф ще бие отбой. И че дори да е бил замесен първоначално, повече няма да създава проблеми.

Дори в старите времена, дори по времето на „Отклик Скорпион“, той отговаряше за логистиката, за подсигурияването. Не беше оперативен агент, не беше убиец. Джеф не беше създаден за такива неща.

Нортън го изгледа отвисоко с жестока усмивка.

— Така си мислиш. Именно брат ми е пратил скейтърите да те очистят. Пак той ме убеди да измъкна Марсалис от Южна Флорида и да го наема, за да засили натиска върху теб и Онбекенд. Разигравал те е точно както ти си разигравал него.

— Сериозно? — Опитът за усмивка се задържа секунда-две върху лицето на директора. — Каква ирония! Осигурил е както смъртта ми, така и средството, което да я предотврати. Вашето участие също е като подигравка на съдбата, нали, господин Марсалис. Първо ми спасихте живота, а сега го съсипвате. Но пък с хората като вас винаги е било така, нали, от самото начало? Вариант тринадесет, възплъщението на пречистената агресия, нашите спасители и нашето възмездие.

Карл слушаше мелодичния глас на Ортис и поредицата образни метафори внезапно го подсети за Манко Бамбарен и неговите надуты речи за пистакосите и човешката история. Зачуди се разсеяно какви ли общи гени имат с Ортис.

— Къде е Онбекенд? — рязко попита той.

— За жалост нямам представа. — Сигурно нещо в стойката на Карл го стресна, защото Ортис повиши леко глас в пристъп на тревога. — Наистина не знам. Повярвайте ми, ако знаех...

— Джеф Нортън каза, че се е върнал на платата. При Бамбарен. Точно там си го намерил, когато сте организирали всичко, нали?

— Да, само че чрез организацията на Бамбарен. Съгласете се, че не можех да отида лично. Онбекенд дойде при мен, тук, в Ню Йорк. Появи се една вечер, промъкнал се беше като призрак през охранителните системи на дома ми. — Впери поглед през прозореца и потръпна. — Като зъл дух, който съм призовавал. Още тогава трябваше да се досетя. Легендите и митовете ни неслучайно проповядват едно и също от хилядолетия. Никога не призовавай нещо, което не можеш да контролираш.

— След това трябва да сте поддържали пряк контакт — върна го към реалността Карл. — Иначе не би могъл да го пуснеш по следите ми след арестите на „Котката“.

Ортис пробва нова усмивка. Тя забуксува и угасна безславно.

— Повярвайте ми, господин Марсалис, положих неимоверни усилия да предотвратя това. Аз не съм неблагодарен човек, а вие спасихте живота ми. Но реши ли нещо, Алън Онбекенд е като природна стихия. Вече бяхте заплашили негов близък човек в Арекипа и той искаше смъртта ви. Опитах се да ви изтегля от обхвата му, поисках от АГЛОН да ви отзоват, но явно и вие, по свой начин, сте също толкова упорит, колкото и другите тринайски. Отказахте да се подчините. А Онбекенд действаше толкова бързо, че не ми остана време да направя нещо друго.

Шокът го блъсна право в главата.

— Ти си накарал Ди Палма да ме отзове?

— Да, господин Марсалис. — Ортис въздъхна. — И не само тогава. От самото начало Джанфранко ди Палма имаше инструкции да ви отстрани от случая по най-бързия възможен начин. Уви, не предполагахме, че ще вложите толкова плам в едно разследване, което по никакъв начин не ви засяга.

Карл си спомни клиниката на АГЛОН в Истанбул. Мехмед Тузку и дипломатичните му опити да го изведе от страната. Неговият отказ и шепата неубедителни причини, които беше изтъкнал, беше хвърлил като прах в собствените си очи. Но основната причина винаги беше една. Севги Ертекин, дори тогава.

— Грета Юргенс ли е „близката“ на Онбекенд? — попита разсеяно той.

— Така изглежда. Интересна двойка, нали? Ако не друго, свързва ги фактът, че И двамата са обект на хормоналната омраза, за която останалата част от човечеството, изглежда, постоянно си търси мишена.

Нортън гледаше втренчено Ортис и явно мислеше в друга посока.

— АГЛОН вече ти прави услуги? Толкова надалеч ли са стигнали пипалата ти?

— Том, номинацията ми за генерален секретар е сигурна. Въпросът е решен на всички важни нива. Догодина ще поема поста, ако ме оставите жив. — Вдигна слепените си длани, почти като в молитва. — Не разбирате ли, че именно това се опитвах да запазя? Мислите, че съм бранел единствено личните си интереси? Не е така,

моля ви да ми повярвате. Посветих последните шест години от живота си на опити да постигна сближаване между Колониалната инициатива и ООН. Да постигна компромис по отношение на марсианските закони и някакво сътрудничество в управлението. Да озаптя корпоративната алчност и да я впрегна в европейски социален модел. Да сваля бариерите между нас и китайците, вместо да строя стени и огради. Направих всичко това с надеждата, че има и друг начин, че не е задължително да пренасяме безумствата на изолирания си, изграден от национални държави планетарен дом и на първия нов свят, до който достигнахме, че не е задължително да изграждаме на нова сметка същата глупава и пълна с омраза обществена структура.

Лицето му се беше зачервило и живнало, страстта за кратко му придаде вид на здрав човек. Карл гледаше директора на КОЛИН, както се гледа живо насекомо зад стъклена витрина. „Елате да видите хората. Вижте как патриархът на стадото оправдава своите действия пред себе си и пред останалите.“

— Още една година — напрегнато каза Ортис. — Само това ми трябва и ще мога да продължа мисията си от другата страна на оградата. Ще реструктурирам общото събрание, ще наложа реформи, ще заложа перспективи за развитие, стъпили на работата, която свърших тук, в КОЛИН. Ето това поставиха под заплаха с глупавото си дребно изнудване от миналото — не някакви бързи пари, които можех да дръпна от корпоративна сметка, сума по-малка от тази за елеватор на нанокула. Не затова го направих. Направих го заради бъдещето, с надежда за бъдещето. Не си ли струва това жертвите? В крайна сметка ставаше въпрос за неколцина износени, фалшифицирани хора, уморени мъже и жени, които се крият от собственото си кърваво минало, противопоставени на надеждата за едно по-добро бъдеще.

Карл си помисли за Лола Монтес, представи си я как хвърля срещу Онбекенд ръждясалите останки от бойните си умения, а после се примирява и умира, за да опази децата и съпруга си от тринайската. Зачуди се дали е мислела за димящите руини на Уайоминг, докато е стояла и е чакала куршума, или само за децата, които няма да види повече.

Зачуди се какви ли мисли ще занимават него, когато му дойде времето.

Елена Агиере, която шепне в ухото му.

Покоят, който го изпълва постепенно...

— Дрънкаш глупости, Ортис. — Дрезгавият глас на Нортън го измъкна от блатото на собствените му мисли. — Не си имал нищо против тези мъже и жени, когато си ги използвал в „Отклик Скорпион“.

— Да, така е, Том. Но тогава времената бяха различни — каза Ортис с леко писклив, но иначе убедителен глас. Отстояваше позицията си и се надяваше на успех. — Сигурен съм, че и ти ги помниш. А в онези години същите тези мъже и жени с радост биха жертвали живота си за каузите, които аз преследвам сега, защото и те като мен вярваха в едно по-добро бъдеще.

Нортън се наведе, лицето му бе разкривено от ярост. Стисна облегалките на инвалидната количка и я бутна половин метър назад, преди автоматичните спирачки да се задействат. И се разkreщя на шефа си:

— По-добро бъдеще ли? — От устата му хвърчеше слюнка. — И какво по-точно щеше да е това ваше светло бъдеще, копеле с копеле? Тайни операции в чужди страни? Корумпирани корпоративни практики? Генетичен концентрационен лагер в Уайоминг?

Карл го дръпна назад.

— Успокой се, Том. Не сме дошли за това.

Ала силата вече се беше оттекла от лицето на Ортис, като пламъче на свещ, угасено от гнева на Нортън. Сега в инвалидната количка седеше един болен стар човек и клатеше уморено глава.

— Аз... тогава бях... бях млад. Глупав. Нямам оправдание. Но навремето вярвах, че постъпваме правилно. Трябва да разберете какво беше тогава. Западният свят изоставаше катастрофално, неспособен да реши цивилизационната си дилема, разкъсван между необходимостта от генетични изследвания и моралните предразсъдъци, породени от паниката и невежеството. Китай провеждаше изследванията, които трябваше да се провеждат в нашите университети и технологични институти. И все още е така. — Ортис премести погледа си върху Карл и отново се оживи. — На Марс има бъдеще, господин Марсалис, но не бъдещето на чистата човешка раса, както го разбират АГЛОН и „Якобсен“. Вие сте били там, знаете какво е. Няма как да минем без варианти на Марс, ще ни се наложи всички да станем поне в някаква степен варианти, ако искаме да останем там. Китайците го разбират,

затова и не прекратиха програмите си. Аз просто се опитвах да изравня налягането, така че когато експлозията, осъзнаването, най-сетне стане факт, обществото ни да не бъде издухано в пета глуха.

Карл кимна.

— Разбирам. Да се върнем на Онбекенд.

— Не ми вярвате, така ли?

— Няма значение какво вярвам. Убежденията ми няма да променят онова, което си направил. Как е разбрал Онбекенд, че е брат на Манко Бамбарен?

Ортис въздъхна.

— Наистина съм забравил тези подробности. Отдавна беше. Най-вероятно е използвал ресурсите на „Отклик Скорпион“, за да открие генетичната си майка, разбрал е коя е и е преценил, че може да се възползва от роднинските си връзки. Работата ни в Уайоминг може да е събудила интереса му. Именно чрез каналите на „Отклик Скорпион“ откри, че има близък, това го знам със сигурност, така че най-вероятно и Исабела Гайосо е открил по този начин. А покрай проект „Поборник“ поне веднъж е бил на секретна мисия в Боливия и сигурно тогава се е срещнал с Бамбарен. Знам само, че когато дойде моментът да разпуснем „Скорпион“, той вече си беше намерил местенце под слънцето. Знаеше, че близъкът му е приел да се пресели на Марс и че „Отклик Скорпион“ ще бъде заличен чрез н-джин от инфопотока. А Бамбарен му беше осигурил място в организацията си. Перфектното изчезване, наистина.

„Да, докато не се появил Стефан Неван с намерението да продаде на Бамбарен идеята за тринайски в ролята на пистако, без да подозира, че Манко вече си е осигурил плашило по кръвна линия, и не започнал да привлича излишно внимание към организацията му. Бедният Стефан, по-лош късмет — здраве му кажи. Нищо чудно, че Бамбарен те продаде толкова бързо. Никаква полза не е имал от теб, дори напротив — за него си бил неоправдан риск, следа, която да доведе главорезите на АГЛОН пред вратата на брат му. И нищо чудно, че се изплаши толкова, когато се появихме ние и разровихме историята. Реших, че съм го обидил, когато споменах за «показни екзекуции на някой селски площад». Но май по-скоро съм уцелил в десетката, неволно описвайки нещо, което Онбекенд е вършил в ролята си на

плашило. Оказал съм се твърде близо до истината. Решил е, че си играя с него. Решил е, че съм дошъл за брат му.“

Сети се за Севги Ертекин, облегната на джипа, с ръце в джобовете и отметнато яке, за да се вижда марстехският пищов в презраменния кобур като мълчаливо предупреждение към Бамбарен.

„Севги, трябваше да си тук и да чуеш всичко това. Толкова близо сме били, по дяволите! Но ти би ми казала да не злорадствам, защото не ми отива.“

Насочи вниманието си към мъжа в инвалидната количка.

— Жива ли е още Исабела Гайосо?

— Не, починала е преди години. Онбекенд го спомена веднъж мимоходом. Явно е израснала в ужасна бедност, а това рядко води до дълголетие. Доколкото знам, самият Бамбарен като по чудо е оцелял през детството си. Нито едно от другите деца на Исабела не доживяло до пубертета.

— Бамбарен знае ли, че има още един брат?

— Не. Изобщо не включихме Бамбарен в операцията. Онбекенд си беше създал достатъчно връзки във фамилията, за да осъществи сам необходимия ни контакт с Бредбъри и Уелс. Отне известно време, но накрая успя да убеди марсианските камори, че между фамилиите от платата и клановете в Лима се е появило сериозно напрежение. — Костеливите рамене на Ортис се вдигнаха леко под сивата коприна на пижамата. — Доколкото разбирам, това май не е далеч от истината.

— И Мерин не е имал представа за кого работи?

— Първо, Мерин никога не е знаел, че има брат. Както казах, Онбекенд разбра за това благодарение на нашите разузнавателни канали, иначе и той нямаше да знае. Мерин никога не е имал достъп до подобна информация. Виждали сте Онбекенд — той си промени лицето, когато минахме в нелегалност, още през деветдесет и четвърта. Двамата не си приличат.

Карл си помисли за беглата прилика в чертите, която беше съзрял в нощта, когато беше простреляна Севги.

— Напротив, приличат си. Стига да знаеш къде да гледаш.

— Е, доколкото знам, преговорите по наемането на Мерин така или иначе са били осъществени чрез марсианските фамилии. Онбекенд и Мерин едва ли са общували директно по видеовръзката. Колкото до фамилиите, било им е казано, че става въпрос за нещо лично, че хората

тук, на Земята, са избрали конкретен човек, Мерин, и че или ще наемат него, или сделката отпада.

— А Мерин? — попита Нортън. — На него какво са казали?

Още едно немошно вдигане на раменете под сивата пижама.

— Че имал приятели на Земята, които искали да го върнат, щели да му осигурят нова самоличност и необходимите ресурси, за да изчезне и да започне нов живот. Погрижихме се офертата да е достатъчно привлекателна.

Служителят на КОЛИН поклати невярващо глава.

— Значи Онбекенд просто е продал брат си? Близнака си?

— Пожертва го, да. Какво толкова? — Ортис махна с ръка. — Те изобщо не се познаваха, не се бяха виждали. За каква връзка може да се говори в този случай?

— Не е в това въпросът! — извика Нортън, но гледаше Карл, а не Ортис. — Той му е бил брат, за Бога!

— Точно в това е въпросът, Том — тихо каза Карл. — За тринайските абстрактната лоялност не значи нищо. Не е част от програмирането им.

— Но... Бамбарен. — Нортън разпери ръце. — Това също е абстрактно родство, нали?

Ортис се изсмя горчиво.

— Да, абстрактно, но адски полезно от гледна точка на Онбекенд.

— Бамбарен е бил използван — каза Карл и сведе поглед към Ортис. — Точно като всички останали. Точно като „Отклик Скорпион“, точно като „Човешката цена“. Точно като Онбекенд и Мерин. Всички са танцували по твоята свирка.

— Господин Марсалис, моля ви да разберете...

„Достатъчно.“

Карл сграбчи Ортис под мишниците и го измъкна от количката с едно-единствено мълниеносно движение. Стори му се лек като дете, а може да беше от задействалата се мрежа — или от гнева. Ортис опита да се освободи, но силите му бяха малко. Карл го задържа за миг в нещо като прегръдка, после се дръпна от натъпканата със сензори инвалидна количка и внимателно остави директора на КОЛИН на полирания паркет.

— Чакайте, не може да...

Но гласът на Ортис беше слаб като съпротивата му. Карл коленичи и натисна с длан гърдите му, за да не мърда. Наведе се над него с безизразно лице.

— Знам какъв си, Ортис — каза той. — Виждам съм такива като теб да изнасят речи от всеки подиум и амвон тук и на Марс и знам, че не подлежите на промяна. Лъжете преживните, лъжете и себе си, за да са по-правдоподобни лъжите ви, а когато започнат да умират хора, си посипвате главата с пепел и бързате да си измислите оправдания. Но в крайна сметка правите всичко това, защото смятате, че е ваше право, и защото не ви пука за никого. Ако наистина си подозирал Джеф Нортън и ако си го познавал достатъчно като човек, а ти си го познавал, спокойно си можел да го притиснеш, да разбереш кои са другите замесени, да ги отстраниш...

— Бил е само Танака — каза Нортън, надвиснал и той над Ортис. — Само Танака.

Карл кимна.

— Можел си да сложиш край в самото начало. Но, от друга страна, щом Танака и Джеф Нортън са се сетили да те изнудват, рано или късно и друг е щял да се сети. Всеки един от бившите ти колеги, всеки, който е знаел за Уайоминг, във всеки един момент. Колкото и висок пост да заемеш, „Отклик Скорпион“ е щял да виси над главата ти като дамоклев меч. Но ти си видял възможността да покриеш всичко и си се възползвал без значение на цената.

И тогава Карл откри една малка истина да покълва от натрупаните факти.

— Знаеш ли, Ортис, от теб е можела да стане доста добра тринайска. Липсвала ти е само физическата сила, но пък човек като теб винаги може да си намери банда преживни, които да свършат мръсната работа.

— Добре. — Ортис спря да се дърпа. Гласът му прозвуча по-спокойно. Заговори ясно и бързо: — Изслушай ме, моля те. Към тялото ми са свързани датчици. Под кожата, вътре в мен, няма начин да намериш всичките. Ако ми направиш нещо, спешният екип ще пристигне за секунди.

— Няма да ми е нужно толкова време — каза Карл.

Ортис се пречупи. Лицето му сякаш се срина, очите му се затвориха, а когато пак ги отвори, бяха пълни със сълзи.

— Но аз искам да живея — прошепна той. — Искам да продължа, имам да свърша толкова много неща.

Студен гняв, пулсиращ студен гняв. Карл усети отклика му по лицето си.

— Същото искаше и Севги Ертекин.

— Моля, повярвайте ми, господин Марсалис, искрено съжалявам за...

Карл се наведе още по-близо.

— Това не ми върши работа.

Ортис преглътна и изстърга малко самообладание от резервите си.

— В такъв случай имам една молба — изграчи. — Моля ви, нека първо се обадя на семейството си. Да се сбогувам.

— Не. — Карл издърпа директора на КОЛИН в скута си, преметна ръка през шията му и сложи другата си ръка за опора на главата му. — Не съм дошъл да улесня смъртта ти, Ортис. Дойдох да прибера онова, което дължиш.

— Моля те...

Карл дръпна рязко и завъртя. Вратът на Ортис се счупи като прогнило дърво.

Тихи мелодични сирени запищяха из целия апартамент, воят на потресеното общество преживни. „Бащицата падна, бащицата умря!

Чуйте, съберете се, грабвайте вилите.

Звярът е на свобода!“

52.

Спешният екип наистина пристигна бързо — нямаше и две минути, откакто микродатчиците под кожата на Ортис и сирените в апартамента се бяха включили. Доста преди това обаче двамата мъже и жената от колинската охрана чуха алармите и влетяха в апартамента. Завариха Ортис в стола му, килнат на една страна, Нортън и Марсалис — прави до него.

— Господине? — обърна се жената към Нортън.

— Блокирайте целия етаж — каза ѝ разсеяно той. — Обадете се за подкрепление, сами няма да се справите. И не искам никой, дори полицията, да се качва тук без мое позволение.

— Но, но...

— Действайте. — После се обърна към Карл. — Ти по-добре тръгвай.

Карл кимна, погледна за последно Ортис и мина покрай тримата охранители, които несъзнателно бяха стеснили кръга около тялото на директора. Излезе от стаята, без да поглежда назад, тръгна по коридора и налетя на спешния екип, юрнал се с животоспасяваща скорост и пълен набор реанимационно оборудване към апартамента.

Дръпна се да им направи път.

Излезе от болницата и тръгна бързо, извървя две пресечки на запад и четири на юг, докато не се изгуби в огряната от слънцето градска врява. Съблече затворническото яке, извади от джоба му пакета еднократни телефони, после го сви на топка с хастара навън и го хвърли в първия рециклиращ контейнер, който видя. Студът го захапа през ризата, но в джобовете си имаше одобрен от КОЛИН кредит. Имаше и време.

Спря на един ъгъл, погледна си часовника и прецени колко време ще му трябва да стигне до суборбиталния терминал на летище „Кенеди“. Надяваше се Нортън да устиска нещата от своя край.

После извади нов телефон от пакета, включи го и зачака покритието. Бръкна с другата си ръка в джоба на панталона и измъкна снимката и списъка с номера, които Матю му беше продиктувал предната вечер.

— Добре, Сев — измърмори под нос. — Хайде да го направим.

Жената пристъпи в полутъмния бар, неуверено, но и не съвсем. В крайна сметка бяха на нейна територия — Долен Манхатън, само на две пресечки северно от Уол Стрийт и сградата, където се помещаваше отделът за инфопрестъпления към нюйоркската полиция. Не беше изминала голямо разстояние.

Две малки крачки, колкото вратата зад нея да се затвори, след това спря и огледа помещението. Той вдигна ръка, когато погледът ѝ се плъзна по редицата сепарета срещу бара. Жената не отвърна на жеста му, не тръгна към него. Самотният наквасил се костюмар, пуснал котва на едно столче в края на бара в компанията на поредното си мартини, я проследи замаяно с поглед. Сигурно си струваше да я позяпа човек, помисли си Карл. Дългокрака и стройна под сеплото облекло, с наперена походка и изправен гръб. Лампата със старомодна електрическа крушка в средата на тавана огря в златисто косата ѝ, разкри за миг хубостта ѝ на мажоретка. Не се беше променила много спрямо снимката.

— Ейми Уестхоф?

Той се надигна от мястото си, когато тя наближи сепарето, и ѝ протегна ръка. Ръкуваха се; тя го гледаше изпитателно.

— Да. Агент... Ди Палма, нали?

— Същият. — Показа ѝ служебната си карта от АГЛОН, държеше я така, че да види снимката, но не и името. Направи угрижена физиономия, за да отвлече вниманието ѝ, докато прибираше картата. — Дошла сте сама?

Тя махна небрежно, докато сядаше срещу него, и побърза да го излъже.

— Ами, партньорът ми е зает с... работи по нещо друго в момента. Не можа да дойде. Споменахте, че става въпрос за ареста на Етан Конрад отпреди четири години. Честно казано, не виждам какво общо може да има това с мен или с отдела ми.

— Е, не е кой знае какво. Попадна ни нещо и реших да проверя. Но... да ви поръчам ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Дежурна съм и трябва да се връщам на работа. Дали не може да побързаме?

— Разбира се. — Карл отпи от уискито си. — В интерес на истината, тук съм повече или по-малко неофициално. Очевидно е, че не се намираме на територия на ООН, нали така.

— Но не сме и много далеч обаче.

— Да, вярно е. — Карл остави чашата и отпусна ръце в скута си. — Е, предполагам, че сте запозната със случая. Разбрах, че сте имали нещо като връзка с Етан Конрад още преди да се разбере какъв е той.

— Така е, имах — каза тя с известно напрежение. — Доста преди някой да разбере за него.

— О, да, разбира се. Вижте, работата е там, че получих информация от служител на нийоркската полиция, бивш служител всъщност. Севги Ертекин. Познавате ли я?

Сервитьорката се приближи с вдигнати вежди, макар да не беше извадила още тейфтерчето си от джоба на престилката. Рано беше. Като се изключи самотният брокер, те бяха единствените клиенти в бара.

— Ще поръчат ли нещо?

— Не, благодаря — рязко каза Ейми Уестхоф.

Сервитьорката сви рамене и отстъпи назад. Карл ѝ метна извинителен поглед. Уестхоф я изчака да се върне на бара, преди да заговори.

— Да, познавам Ертекин. Бегло. Какво ви е казала?

— Ами, твърди, че вие сте издали Конрад на АГЛОН, защото ви е зарязал, а после сте се опитали да го предупредите в последния момент. Но очевидно сте закъснели. И сега...

— Шибана кучка! — Но дори и на мижавото осветление в бара се виждаше пепелявият цвят на лицето ѝ.

— Значи отричате, така ли?

Уестхоф вдигна треперещ пръст.

— Върнете се при оная рошава кучка и ѝ предайте от мен, че...

— За съжаление това е невъзможно. Севги Ертекин е мъртва. Но преди да умре, ме помоли да ви предам нещо, нещо, което е искала да направи лично, но не е могла.

Русата жена присви очи.

— Какво нещо?

А после трепна, изписка, дръпна се и погледна надолу към крачола на панталона си. Притисна бедрото си с две ръце.

— Какво беше това, по дяволите?

— Стреличка с генномодифицирано кураре — студено каза Карл. — Ще парализира мускулите ви и няма да можете да дишате, нито да извикате за помощ.

Уестхоф го гледаше ококорено. Опита се да стане, но не успя, само изръмжа задавено; продължаваше да го гледа.

— Това е значително подобрен вариант на естествената отрова кураре — продължи той. — Може да се нарече тринайската на отровите. Ако трябва да гадая, бих казал, че ви остават още седем или осем минути. Приятно прекарване.

Плъзна чашата по плота на масата към нея. Устата на Уестхоф се изкриви, гърбът ѝ се подпря безсилно на стената. Карл стана да си ходи. Наведе се към нея.

— Севги Ертекин искаше да умреш — каза ѝ тихо. — И сега си мъртва.

После се измъкна от сепарето и тръгна към вратата. Пътьом погледна към бара — сервитьорката седеше на едно от високите столчета и се занимаваше с телефона си. Когато вдигна поглед към него, Карл ѝ отвърна с умърлушена усмивка и завъртя изразително очи. Момичето направи съчувствена физиономия, усмихна му се и се върна към телефона си. Той стигна до вратата, бутна я и излезе на студения следобеден въздух.

Изхвърли пистолетчето със стреличките през решетката на един канал на Уол Стрийт: с известно съжаление заради усилията на Матю да му намери дилър с достатъчно лоша слава и заради цената, която въпросният дилър му поиска, когато стана ясно, че Карл бърза с поръчката.

От друга страна, беше изпълнило предназначението си.

„Надявам се, че това си искала, Севги.“

Обади се на Нортън от таксито на път за летището.

— Можеш ли да говориш?

— Да, вече съм в централата на Джеферсън Парк. Ти къде си?

— На Бруклинския мост. Пътувам за летището.

— Още си тук, в града? — Гласът на Нортън само дето не му спуска тъпанчето. — Какви ги вършиш, Марсалис?

— Имах да свърша едно-две неща. Още ли е безопасно да летя?

Нортън издиша продължително.

— Би трябвало, да. Полицията тропа на вратата ми, а онези от „Вейл Корнел“ се разпищяха, че ще ни съдят, но с КОЛИН зад гърба си засега удържам положението. Винаги съм знаел, че има някаква причина да приема тази работа.

— Старомодното корпоративно влияние, а? — подсмихна се Карл, после стана сериозен. — Дали ще се опитат да ти лепнат обвинение, как мислиш?

— Е, засега аз ръководя парада, така че няма страшно. Пък и бях в банята, както си спомняш. Нямах представа какво става, докато ти не ме повика, а когато излязох, Ортис вече беше мъртъв.

— Не ми звучи много убедително.

— И не е. Но става въпрос за най-силната неправителствена организация на планетата, не забравяй. Стига си се тревожил за мен, Марсалис. Ако искаш да ми помогнеш, просто си разкарай задника от територията на Съюза по най-бързия начин.

— Точно това правя.

Затвори и впери поглед през прозореца на таксито. Оребрена светлина примигваше през стоманените решетки на мостовата конструкция, шареше лицето му, а въздухът в таксито ту се изпълваше с танцуващи в слънчеви снопове пращинки, ту потъваше в сумрак. От другата страна на Ист Ривър Манхатън пъчеше ъгловатия си релеф на фона на студено, синьо до съвършенство небе. Слънцето светеше и се стичаше като разкъсан жълтък по фасадата на една от новите черни нанопостроени административни кули. Раздялата се впиваше като мъгла в смаляващия се градски пейзаж.

Смътната страст, обзела го преди две вечери, докато гледаше през залива от панорамната стена, се върна и го прободеше в сърцето. Съвсем същата. Значението ѝ му убягваше, сигурен беше само за името ѝ.

„Севги.“

КОДА: PISTACO

53.

Пътят към Колка беше по-скоро отъпкана в светлата пръст пътека, на места почти неразличима в ронливия сипей и шубраците, които уж пресичаше. Пънеше се и се гърчеше покрай ръба на каньона като наскоро развит от фабричната си макара кабел, който упорито се стреми към предишната си форма. Излизаше от селото в относително права линия, следваше повече или по-малко очертанятията на каньона, от време на време забърсваше ръба му, толкова близо, че да ти се обърне стомахът от гледката, после бързо свръщаше встрани, сякаш стресната от бездната долу. На няколко километра от градчето заобикаляше самотно разчистено място с ръждясалите скелети на футболни врати в двата края. След още няколко врътки се спускаше в широка падина с форма на паница, отхапана сякаш в стената на каньона, следваше в низходяща спирала извивката като топче за рулетка, поело на забавен каданс към числата на късмета. После се хвърляше презглава през ръба на каньона, спускаше се по хълбока на долината в щура серия от остри завои и най-сетне стигаше, сред прах и търкалящи се камъчета, до дървено висящо мостче над бързата зеленикава река.

Въпросното старо мостче не беше по-дружелюбно от пътеката. Не личеше да е ремонтирано през последните десетилетия, а там, където в дъските се бяха отворили пукнатини и дупки, местните бяха наслагали камъни, за да не се плашат от гледката към водата мулетата, които и до ден-днешен бяха единственият възможен транспорт за градчетата по ръба на каньона. Занемарената инфраструктура беше запазена марка на целия район — голямото разстояние до най-близките подготвителни лагери го правеше безперспективна инвестиция от гледна точка на корпоративната политика и туризмът оставаше кажиречи единствената прехрана за местното население, а туристите си падаха по колоритната мизерия, — но тук сякаш беше най-зле. Тук туристите не бяха добре дошли и туроператорите се бяха научили да насочват клиентите си към други части на каньона. Тук движението по пътеката се наблюдаваше от въоръжени мъже — оръжията им лъщяха нови и високотехнологични под жаркото слънце на алтиплано.

Говореше се, че тук някъде живеела вещица, която поради липса на нормалната човешка способност да оцелее будна през целия сух сезон, в края на всяка година изпадала в омагьосан сън и се събуждала чак с идването на дъждовете, а дори и тогава ѝ били нужни зовът и увещанията на любимия ѝ pistaco.

— Стига, сериозно ли смяташ да се върнеш там сега? — Нортън клатеше глава, но в тона му имаше не толкова изненада, колкото уморено примирение. След последните няколко дни май беше изчерпил докрай способността си да се шокира.

— Няма причина да отлагам — трезво възрази Карл. — Колкото повече се сляга прахта, толкова повече се увеличават шансовете Бамбарен и Онбекенд да седнат и да теглят чертата под сметката, а за тях аз съм голяма черна точка в разходната част на баланса. За Севги не знаят, но знаят какви поръчки изпълнявам за АГЛОН, както и че знам за Онбекенд. Освен това и двамата са предпазливи по природа. Остава ли им време, ще започнат да се чудят къде съм и какво правя. В момента обаче сигурно си мислят, че съм се покрил като всички останали.

— Ами да, което и би трябвало да направиш всъщност.

— Става трудно да удържаш фронта ли?

— Не, не това имах предвид. Просто казвам, че е време да седнеш и да помислиш какво ще правиш, когато всичко това приключи.

Карл погледна навън към точещите се през нощта колони превозни средства, чакащи реда си за проверка на граничните пунктове.

— Ще му мисля, като му дойде времето. А междувременно — ти ми обеща нещо.

— И дотичах веднага, нали така? — Нортън обхвана с жест оскъдно обзаведеното помещение, което им бяха дали. — Седя тук с теб, нали? Не е като да нямам други неща за вършене или по-приятни места, където да ги върша.

Имаше основание. Имиграционният отдел на ССР се славеше като най-смотаното и бедно подразделение на огромната организация и грозният интериор на наблюдателната стая го потвърждаваше

мълчаливо. Покрай задната стена бяха наредени сиви гардеробчета от пресована въглеродна сплав; разнородни, но иначе до една евтини маси и столове заемаха половината от тясното пространство, останалото се падаше на маса за бiliarд с оранжева тапицерия. Очуканите и издраскани щеки висяха на пластмасова окачалка, приковани към стената като група заподозрени; до тях се кипреха два автомата, а съдържанието на слабо осветените им витринки приличаше повече на опасни за живота отпадъци в изолационни контейнери, отколкото на храна или напитки. На тавана бяха монтирани лазерни осветителни панели, от най-евтините, онези с призрачната светлина, а дългият прозорец за наблюдение предлагаше изглед към трафика три етажа по-долу. Невзрачна врата в дъното извеждаше към килиите.

Седяха тук отпреди да се стъмни.

Карл стана и тръгна да обикаля стаята, сигурно поне за петнайсети път. Имаше чувството, че атмосферата на това място е започнала да попива в дрехите и в душата му, а от това настроението му не ставаше по-добро. Боядисаните в жълто стени бяха демонстративно занемарени, издраскани на стотици места в близост до бiliarдната маса, като спомен от нечий гняв след безчет несполучливи удари. Тъжни плакати безуспешно се опитваха да разчупят еднообразието, от информационни табла на ССР и оперативни комюникета до еротични разпечатки и обявления за местни културни прояви и фиеста-нощи из клубовете по пътя към Блайт. Нито едно от предложенията не изглеждаше интересно, още по-малко при петнайсетата му обиколка.

Кофти място да си вземе сбогом с Нортън.

— От полицията още ли те тормозят? — попита той.

Нортън махна с ръка.

— Тормозят ме, я. Искат да знаят къде си. Защо изобщо си си тръгнал. Казах им, че официално помагаш на КОЛИН с вътрешното разследване и защитата на свидетели е част от сделката. Не ми повярваха, но пък те са си ченгета, нали така. Не са в позиция да оспорват вътрешните дела на корпорацията.

— Други въпроси задават ли?

Служителят на КОЛИН отклони поглед. Така и не беше попитал какво толкова е забавило Карл в Манхатън.

— Не. Защо, има ли нещо друго, което трябва да знам?

Карл се замисли сериозно над така поставения въпрос.

— За което трябва да знаеш? Не. Нищо друго.

Новината за смъртта на сержанта от нюйоркското полицейско управление Ейми Уестхоф се беше появила с големи букви тук-там по вестниците, но Нортън едва ли разполагаше с достатъчно време и енергия да проследи евентуалната връзка на убитата със Севги Ертекин. Четири години бяха много време, а и Карл беше сигурен, че е покрил следите си добре. Беше взел предохранителни мерки, когато ѝ се обади, а собственото ѝ чувство за вина беше свършило повечето работа.

— Честно казано — измърмори умърлушено Нортън, — повече ме притесняват онези от „Вейл Корнел“. Там са вложени сериозни средства, има хора със сериозни връзки по високите етажи, както и нахъсан медицински персонал, на който не му е приятно да губи пациенти при мистериозни обстоятелства. Да не споменавам, че личният лекар на семейството на Ортис има кабинет там.

— А спешният екип?

— Те не са проблем. Всичките са младоци, тепърва ще градят кариера и са наясно как би изглеждал един процес за лекарска грешка в автобиографиите им, дори ако са призовани само като свидетели. Накарах ги да обявят, смъртта на Ортис още там, после им казах, че нямат повече работа с тялото, и ги изгоних. Да им беше видял лицата само — нямаха търпение да се измъкнат от стаята.

Карл спря пред едно обявление. „Дебелите мъже са по-трудни за отвличане“ — Марсианска мемориална зала, Блайт, 25 ноември. Почти три седмици имаше дотогава. Зачуди се къде ли ще е самият той, когато дебелите мъже излязат на сцената. Изкъшка мисълта почти без да ѝ обърне внимание.

— Измисли ли вече обяснение за смъртта на Ортис?

Нортън сведе поглед към остатъците от отдавна изстиналото си кафе.

— Вариации по тема. Неочаквано вирусно замърсяване от подкожните датчици. Или интерфейсна несъвместимост — тялото му е отхвърлило наноремонтната рота, която са му имплантирали, и понеже е бил твърде слаб, не е издържал алергичния шок. Във всеки случай няма причина за притеснения. Хоакин Ортис ще бъде погребан като истински държавник, с речи и тюхания заради преждевременната му

смърт, а сигурно и паметник ще му издигнат някъде. Нищо от случилото се няма да излезе наяве, никога. КОЛИН умее да крие мръсните си ризи.

Карл го изгледа с любопитство. Нещо се беше случило с Нортън, откакто се бяха видели за последно, нещо, което не можеше да се обясни само с изчерпвания му капацитет за изненада. Трудно беше да се определи какво е, ала Нортън, изглежда, беше приел новата си роля в Инициативата с горчиво и мазохистично удоволствие. По някакъв неясен начин, като контузен атлет, който не може да пропусне състезанието, той, изглежда, се учеше как да извлича задоволство от дадената му власт. Във вакуума, създаден след смъртта на брат му и Ортис, Том Нортън беше изплувал на повърхността и бе поел предизвикателството като боксьор след гонга за начало на рунда, като герой, който неохотно откликва на призива за помощ. Сякаш, наравно с маниерите му на млад благородник и уменията да борави с медиите, новото му лице беше неразделна част от онова, за което е бил създаден.

— А медиите? — попита Карл. — Пресата?

Нортън изсумтя.

— Ха, пресата. Не ме карай да се смея, моля те.

Карл се върна при масата и се загледа през дългия прозорец. Униформени имиграционни служители се движеха с бърза крачка покрай колоната автомобили, дъхът им вдигаше пара в студа, навеждаха се към прозорците на случайно избрани коли и оглеждаха хората вътре на светлината на дълги метални фенери, които държаха вдигнати до раменете си като някакви миниатюрни базуки. Опашките се проточваха чак до моста, където междущатска магистрала № 10 прехвърляше река Колорадо под шурия танц на лазерни панели и шарещи прожектори. Струпаните около моста укрепления се зъбеха като черни силуети на заден план.

— Хайде, Суерте — измърмори той. — Къде си, по дяволите?

В другия край на висящото над каньона мостче имаше двама пазачи, и двамата отегчени до смърт, измръзнали и полузаспали, с преметнати на рамо пушки. По-младият, хлапе, току-що излязло от пубертета, казваше се Лучо Акоста, седеше на голям камък в началото

на пътеката, и отегчено хвърляше камъчета в реката. Малко поголемият му колега стоеше прав, облегал гръб на стоманените въжета в края на моста, пушеше ръчно свита цигара и току вдигаше глава да погледне към небето над каньона. Мигел Каферата беше отегчен до смърт от тази задача, писнало му беше да виси тук, на цял ден път от светлините на Арекипа и от семейството си, писнало му беше от неудобната и тежка предпазна жилетка, нищо, че уж била от най-олекотените, писнало му беше и от Лучо, чиито интереси се свеждаха до футбола, порното и кажи-речи нищо друго. Когато бяха заедно, го обземаше потискащото предчувствие, че вижда собствения си син след десетина години, и това му образуваше нерви. Така че когато Лучо стана и посочи нагоре към пътеката, Мигел дори не си направи труда да погледне какво сочи.

— Идват мулета.

— Видях.

Бяха изчерпили темите за разговор — стояха на този пост всеки ден през последните две седмици, все първа смяна, от сутринта до късния следобед. Шефът се беше изнервил нещо, държеше мястото да се пази щателно, без излишни смени на караула. Двамата гледаха мълчаливо как самотната човешка фигура и двете мулета се придвижват внимателно по острите завой на пътеката под ранното слънце. Гледката не беше необичайна, а и денем тук нямаше как да те изненадат неприятно, освен може би със снайпери или с шибана атака от въздуха.

Дори когато мъжът и мулетата стигнаха до последните завой преди моста, Мигел не се притесни. Все пак известен интерес съживи чертите му. Чу как Лучо става от камъка зад него.

— Това отпред не е ли мулето на Сумарива?

Мигел заслони очи с ръка.

— На него прилича. Само че това не е Сумарива. Този е много по-едър. И виж го как ходи само.

Имаше право. Високият мъж очевидно нямаше опит в слизането по планински пътечки. Стъпваше тежко и току вдигаше пелени белезникав прах, когато кракът му се хлъзнеше надолу. Сякаш накуцваше освен това, а й явно нямаше опит с воденето на мулета. Големи модерни ботуши и дълго палто, покрито с прахта от неумелото

му спускане, опърпана кожена шапка с периферия. Лицето под периферията беше светло.

— Това е гринго бе! — възкликна Мигел.

— Дали...

— Не знам. Казаха ни да внимаваме за чернокож, а не за гринго с две мулета. Може да е някой от университета. Там има много северняци, тестват разни работи, дето после ще ходят на Марс.

И наистина, мулетата бяха натоварени с малки контейнери — примигваха метално под косите лъчи на слънцето.

— Да, ама тука няма начин да ги тества, брато — каза Лучо и свали пушката от рамото си с младежки ентусиазъм. Щракна затвора да вкара патрон в цевта и мина напред. Мигел примижа отегчено.

— Остави го да се приближи. Няма смисъл да го пресрещаш, а и от онази страна на моста е много тясно да го претърсваш. Нека дойде отсам и тогава ще видим кой е и ще го натирим по обратния път.

Но когато стигна до моста, мъжът не тръгна веднага по него. Вместо това спря и прати напред едно от мулетата. Животното мина спокойно. Мъжът с шапката пък зарови из джобовете си и после почна да пристяга каишите на другото муле.

— Наистина е мулето на Сумарива — каза Лучо, когато животното стигна края на моста, подмина ги и спря на твърда земя до речния бряг да чака господаря си. — Мислиш ли, че би го дал просто така на някого?

— Срещу достатъчно мангизи що не? Ти не би ли го дал? — Мигел мина на испански и повиши глас: — Хей, ти, не можеш да идваш тук. Това е частна собственост.

Човекът от другата страна на моста помахаша с ръка и отвърна на кечуа:

— Чакайте де, чакайте...

И поведе другото муле по моста. Шапката засенчваше лицето му.

— Стой тук — каза Мигел на момчето. Езикът го беше стреснал — досега не беше срещал гринго, който да говори кечуа. — Ще ида да видя за какво става въпрос.

— Да съобщя ли в базата?

Мигел погледна мулето, което си стоеше до тях като най-обикновеното нещо на света и ги гледаше с големите си влажни очи, и изръмжа нетърпеливо:

— Няма нужда. Така или иначе ще чуят, ако се наложи да застреляме този тип.

Но все пак свали пушката от рамото си и тръгна да пресрещне новодошлия с кълбо от смътна тревога в стомаха. Забави крачка, когато бързо скъсяващото се помежду им разстояние се сви до няколко метра. Някъде към средата на моста се закова на място и също вкара патрон в цевта.

При сухото изщракване на затвора непознатият спря.

— Спри — каза Мигел на кечуа. — Не ме ли чу бе? Оттатък моста е частна собственост.

— Знам.

— Ми тогава за чий си дошъл?

— Да видя вещицата.

И непознатият вдигна глава, така че Мигел да види лицето му. И чак сега Мигел осъзна, че е направил грешка. Бялото; което бяха зърнали под периферията на шапката, докато непознатият слизаше по пътеката, се оказа гъсто като паста за зъби и неестествено, нанесено неравномерно върху лицето му в неумело подобие на клоунска маска или като полуразтопена близалка-череп за Деня на мъртвите. Очите бяха тъмни и безстрастни и го гледаха от разтичащото се бяло лице с нечовешкото безразличие на двуцевна пушка.

„Пистако.“

Остана му време само за тази ужасяваща мисъл, преди нещо да избухне зад него като серия самозапалили се фойерверки. Той замръзна, неспособен да реши накъде да погледне, а после дългото прашно палто се разтвори и Мигел зърна за миг някакво грозно късо оръжие в ръцете на страховития pistaco.

Дълбока гърлена кашлица; злобен разтърсващ вой.

А после остана само ударът, усещането, че го дръпват рязко назад, небе за част от секундата, стръмните стени на каньона, килнати под неестествен ъгъл... и всичко изчезна.

Карл Марсалис хукна покрай останките от първия стрелец, скъси разстоянието до втория, докато той още вдигаше пушката си. Младежът стреля твърде рано, от хълбок, и изстрелът се отплесна безнадеждно встрани. И да имаше някакви бойни умения, паниката ги помете безвъзвратно, подкладена от задействаните дистанционно фойерверки в самарите на мулето и кървавата смърт на другия пазач.

Карл стреля в движение, твърде отдалеч, та харпунът за акули да нанесе сериозно поражение, но момчето подскочи и залитна от няколкото осколци, които намериха целта си.

Не беше идеалното оръжие за случая, а и извън водата беше твърде тежко и неповратливо. Наложило се беше да преметне дългата еластична каишка на харпуна през врата си и да прикачи лепка към дясното си бедро, та проклетото нещо да не мърда под палтото му. Кракът го болеше от дългото ходене с тази неудобна тежест. Ала патентованият харпун за акули „Креси“ имаше безценното предимство, че попадеше в графата спортна екипировка за подводен риболов, което му позволи да го прекара в багажа си през граничните проверки, без да предизвика излишно внимание. А и това оръжие, което изстрелваше във вода остри като бръснач сачми от специална сплав, достатъчно твърди и с достатъчно ускорение, за да пробият дебелата кожа на голяма бяла акула, имаше значителен обхват и извън нея, нищо че разпръсването на сачмите намаляваше точността. Младият пазач се мъчеше трескаво да зареди пушката си, по лицето му се стичаше кръв, сигурно беше замаян от трясъка на експлозиите и очевидно беше ужасен.

Карл скъси разстоянието и пак натисна спусъка на харпуна. Момчето отхвъркна към въжетата на моста. Парчета от тялото му цопнаха в реката, останалото се срина върху оплисканите с кръв дъски.

Край.

Мулето с фойерверките — напълно в реда на нещата — се беше паникьосало като всички останали. Топуркаше по пътеката покрай реката и ревеше тревожно. Нямахме смисъл да се мотае повече тук, реши Карл. Хукна след животното, нащрек за човешко присъствие.

На двеста метра по-нататък налетя на трети стрелец — бързаше по пътеката към звуците от стрелба, стиснал матовосива пушка. Мъжът видя мулето и отскочи встрани да му направи път, Карл се шмугна от другата страна на животното и стреля, повече или по-малко слепешката. Мъжът се свлече като разкъсан от невидими ръце. Карл огледа пътеката напред, не видя и не чу нищо обезпокоително, после спря до останките на мъжа, когото току-що беше убил. Коленичи и измъкна с лявата си ръка пушката от кървавата каша, но после я хвърли и изсумтя с раздражение. При изстрела на Карл онзи я беше държал пред тялото си и сачмите я бяха повредили непоправимо.

— По дяволите!

Претърси внимателно разкъсания труп, насочил от коляно харпуна към пътеката напред. Измъкна окървавен кобур с лъскав нов полуавтоматичен пистолет. Извади го. „Глок“ 100, нелошо оръжие. Скъп и твърде луксозен пистолет за пазач в такова затънтено място, но истерията по маркови стоки явно беше стигнала и дотук.

Ухили се напрегнато под натиска на адреналина. Остави за миг харпуна, колкото да изпробва механизма на пистолета. Изглеждаше чудесен, обещаваще и значителна точност, но...

Но все пак си беше оръжие с малък обхват, а Карл нямаше представа през още колко телохранители на Манко Бамбарен трябва да мине, за да стигне до зимното леговище на Грета Юргенс. Като се изключеше точното местоположение, останалата информация на Суерте Ферер беше безнадеждно неточна.

Сви рамене и се изправи. Пъхна глока под колана си и подмина разкъсания труп на земята. Пътечката се издигаше бавно под скалите. Мулето беше продължило с бърз ход напред и изглежда, беше стигнало до по-широко място вдясно от пътеката.

Карл нагласи кожената шапка на главата си и тръгна след него. Бойната възбуда пулсираше във вените му. Мрежата ускоряваше ритъма. Карл имаше чувството, че ухилената усмивка никога няма да слезе от лицето му.

— Географията нещо ти куца, Суерте.

Сеурте Ферер го изгледа злобно от арестантския стол. Карл крачеше бавно около него.

— Ти ли ще ме учиш на география бе, негро смотано?

Обидата го жегна, натоварена с неприятни спомени от щатския затвор на Южна Флорида. За последно я беше чул от устата на Дудек.

Разбира се, думата „изрод“ беше чувал неведнъж оттогава.

— Виждам, че добре си се аклиматизирал към джизъслендската култура. — Карл завърши обиколката си и опря ръце на масата. Ферер още беше мръсен и уморен след прехвърлянето си през границата в сандък с фалшиво дъно, който по документи съдържа експериментално генномодифицирано рапично олио. Дръпна се,

когато лицето на Карл се озова на едно ниво с неговото. — Там ли искаш да се върнеш, Суерте? Това ли искаш?

— Кирос каза...

Карл удари по масата.

— Тоя Кирос не го познавам. И не ща да го знам, мамка му! Да не мислиш, че случайно извадиха точно твоя автовоз от колоната, а? Теб те продадоха, мойто момче, продаде те човек, който е много по-нависоко в хранителната верига от приятелчето ти Кирос. Така че ако се надяваш някой печен сиятълски адвокат да ти се притече на помощ, сбъркал си.

Заобиколи масата и седна до Нортън, който досега само седеше с протегнати крака и гледаше мрачно. Посочи с палец вратата на килията, която нарочно бяха оставили отворена.

— Излезеш ли оттук, Суерте, имаш магистрала с две посоки. Едната води на запад към Свободното пристанище, другата води обратно на изток към Джизъсленд и присъда за нелегално преминаване на границата. Ти избираш в коя от двете посоки да тръгнеш.

— Кои сте вие бе, хора? — попита Ферер.

Нортън погледна многозначително Карл, наведе се напред и се изкашля.

— Ние сме твоите добри, феи, Ферер. Учуден съм, че не ни позна.

— Да, просто искаме да изпълним всичките ти желания.

— Виж, тази самоличност я брой пропаднала. — Нортън махна към плота на масата и документите, които бяха взели от Ферер. — Карлтън Гарсия. ССР са те пуснали за издирване, под това име от Сан Диего до Ванкувър и обратно. Дори да не те бяхме хванали тук, максимум след три дни на територията на Ръба щеше да сгафиш нещо и или да те арестуват, или да паднеш в ръчичките на някой местен престъпен бос, който да те експлоатира по петнайсет часа тежък труд на ден и дори да очаква благодарност.

Карл се ухили заплашително.

— За това ли си мечтаеше, когато реши да прехвърлиш границата, Суерте?

— Вървете на запад, младежи, вървете на запад — театрално призова Нортън. — Но вървете с пари в джоба и добре фалшифицирани документи.

— А ние ще ти дадем и двете — каза Карл. — Заедно с автобусен билет до Свободното пристанище. Искаме само да ни отговориш на няколко въпроса за братовчед си Манко Бамбарен.

— Чакай, чакай! — Суерте Ферер залепи гръб за облегалката на стола и размаха ръце. — Не знам нищо за нещата на Манко, нищо не са ми казвали. Почти не съм се връщал там, да ми се събират година-две с прекъсвания, не повече.

Карл и Нортън се спогледаха отново. Карл въздъхна и каза:

— Жалко.

— Да. — Нортън понечи да стане. — Ще кажем на момчетата от имиграционните да не те бият много, преди да те върнат в Джизъсленд.

— Дано ти е харесал краткият престой в страната на възможностите.

— Чакайте бе! Чакайте, казах!

Зимното леговище на Грета Юргенс бе двуетажна хижа, вградена в скална стена на трийсетина метра от речния бряг. След като се отделеше от реката, пътеката стигаше до открита площ с дръгливи шубраци, заобикаляше някакви оронени от времето скали и постепенно изчезваше в храсталака на десетина крачки от входната врата. Прозорците на втория етаж бяха с охранителни капаци от въглеродни влакна. На долния етаж обаче зад широкия панорамен прозорец цареше оживление. През вратата влизаха и излизаха мъже с оръжия в ръце. Карл преброи петима, преди да хлътне назад в укритието си. Нито един не беше с уебларна предпазна жилетка, каквато носеха другарите им при реката. Единият, по-възрастен и очевидно отговорник на групата, вече говореше по телефона в очакване на заповеди. Карл клечеше вдясно от пътеката до снишаващата се скална стена — висока малко повече от метър — и слушаше доклада за появата си.

— Май е цял взвод, по дяволите! — Паниката в гласа на мъжа се долавяше ясно въпреки разстоянието и постоянния фонен шум откъм реката. — Не мога да се свържа с Лучо и Мигел при моста. Тук се появи някакво шибано муле, самарът му сякаш е гръмнал или нещо такова. Не знам дали...

Пауза.

— Добре, но гледайте да побързате. — И вик настрани:

— Ей, идиоти, сложете си жилетките бе!

„По дяволите!“

„Е, не е като да не си го очаквал.“

Тръгна напред, праметнал през врата си и прикрепил към лепката на бедрото харпуна както преди; стискаше глока с две ръце на височината на главата си, все едно носеше икона на религиозно шествие.

Забелязаха го чак на третия метър; измина още два, докато се сетят, че не е от техните. Карл отложи стрелбата до последния възможен момент, за да не хаби излишно мунициите. Но когато онези се развикаха и наизвадиха оръжия, натисна спусъка и пистолетът подскочи в ръцете му като невъзпитано кутре. Той продължи напред със същата бърза крачка, в права линия към мъжете, решен всеки изстрел да попада в целта.

По-възрастният с телефона, попаднал пред дулата на собствените си хора, измъкна отнякъде пищов. Третият и четвъртият изстрел на Карл му видяха сметката, мъжът политна назад към вратата на хижата, задраска да се хване за нещо и бавно се свлече. „Един“. Още крясъци, пълно объркване. Някой успя да отвърне на огъня — „Крайно време беше. Господи, откъде си ги намерил тези идиоти бе, Манко“, — но куршумите се отплеснаха далеч встрани, а мрежата не му позволи да отклони вниманието си. Няма време, няма време, продължавай да стреляш; тихият пукот на глока в равномерен ритъм; панорамният прозорец се напука, но не падна, явно стъклото беше бронирано. Още един тип с полуавтоматична пушка, стреляше напосоки, корекция вдясно с глока и онзи падна подкосен, сякаш някой му е дръпнал килимче изпод краката. „Двама“. Другите вече се бяха включили в играта, настанала бе какофония от единични пистолетни изстрели, автоматична стрелба и басов бумтеж на карабини. Светла суха пръст се вдигаше на фонтани вдясно и пред него, той се стрелна наляво, изгуби за миг ориентация, стори му се, че е отбелязал трето попадение, защото мишената му залитна в антрето, но не беше сигурен. Дватамата, останали навън, също заотстъпваха към вратата, вдигнали оръжията си малко по-високо, за да покрият периметъра. Изстрел. Карл усети две парвания в краката. Измина със спринт

останалото разстояние, като стреляше непрекъснато с глока. Един куршум го уцели някъде в долния край на ребрата, той залитна от силата на удара, спря рязко и едва не се търкулна в прахоляка. Шапката му падна и разкри лицето му под светлината и погледите на двамата му противници. Видя шока в очите им. Изръмжа, вдигна отново глока и продължи да стреля като луд. Единият мъж подскочи, залитна назад, без да спира да стреля напосоки с една ръка, ранен, но не и обезвреден. Глокът блокира при последния патрон в цевта и Карл го захвърли настрана. Оставаха му има-няма пет метра. Той грабна харпуна, вдигна го към двамата мъже и натисна спусъка.

В средата на панорамния прозорец зейна огромна дупка с назъбени ръбове. Двамата отхвъркнаха едновременно към прозореца, оцелялата част от стъклото му изведнъж се покри с кръв и парчета месо, а двата трупа се сринаха раздробени. Деляха го само два метра от вратата. Карл стреля още веднъж за всеки случай и спря.

„Слушай.“

Тих стържещ звук откъм вътрешността, вдясно. Той се хвърли през вратата, превъртя се, зърна неясно движение над кухненския бар и стреля. Друг пистолет стреля едновременно с неговия и Карл усети втори удар в ребрата. Но ръбът на дървения бар се разлетя на парчета и тъмният силует в кухненския бокс зад него отлетя назад. Влажен звук на сурова мръвка и писък. Карл падна на пода, хързулна се и се спря болезнено в гърба на някакъв фотьойл.

И всичко спря отново.

Този път наистина.

— Съвсем просто е — каза той на Нортън, след като приключиха с разпита. Играеха бiliarд на оранжевата маса. — Вече не е необходимо аз да търся Онбекенд. Той сам ще дойде при мене.

— Освен ако не прати хора да те причакат още на летището.

— Е, да, но както вече споменах, в момента си имат други грижи. А и аз си имам нова самоличност. Нищо общо с КОЛИН или АГЛОН, никакви оръжия, нищо, което да изглежда подозрително.

Нортън спря и го погледна над щеката.

— Никакви оръжия?

— Поне не в тесния смисъл на думата. Идеята ми е да мина за обикновен турист.

— А въпросната нова самоличност? — Нортън довърши успешно удара си по топката. — Сигурно аз ще трябва да ти я осигуря.

— Не, имам един приятел в Лондон, който ще се погрижи и ще ми прати документите по куриер в рамките на един ден. От теб искам само пари. Обикновени кредити, които не могат да се проследят до КОЛИН. Ще можеш ли да го уредиш?

— Естествено.

— Добре. А ще можеш ли да убедиш ССР да държат Ферер под ключ някъде до края на следващата седмица? В случай че го загризе съвестта и тръгне да плаче по телефона на Бамбарен?

— Няма проблеми. — Нортън оглеждаше масата за добър ъгъл, пробва двоен удар, но избърза и не уцели. — Само че... Откъде знаеш, че Юргенс ще е там? Ами ако още не ѝ е дошло времето за дългия сън?

— Ноември е, Нортън. — Карл натри с тебешир върха на щеката си. — Когато говорих с нея преди три седмици, едвам, си държеше очите отворени. Отдавна трябва да е заспала.

— Мислех, че има лекарства, които отлагат хибернацията.

— Да, има. — Карл набеляза следващия си удар, отстъпи крачка назад, като се постара да не одраска с щеката нещастната жълта стена. Бърз удар и набелязаната топка изчезна в един от ъгловите джобове, сякаш всмукана от вакуум. — Познавах един хиберноид на Марс, бяхме в един курс по таниндо. Беше частен детектив, от време на време се подвизаваше и като охрана. Много корав тип, не минаваше сбиване без него. Май не помня да съм го виждал без насинено око, сцепена устна и така нататък. Та той казваше, че не бил ял бой, от който да го е боляло и наполовина колкото единствения път, когато се натъпкал с въпросните хапчета за будуване.

— Да, но ако се притесняват заради...

— Нортън, от тяхна гледна точка няма никаква причина да ги погна така. Те не знаят какво означаваше Севги за мен. А и да очакват някаква реакция от КОЛИН, най-сигурният начин Онбекенд да опази Юргенс е като я прибере на безопасно и уютно местенце за следващите няколко месеца. Повярвай ми, там е. Трябва само да стигна до леговището ѝ, да се окопая там и да чакам Онбекенд да дотича. А после да го убия това копеле.

Удари с щеката, но топките се пръснаха и рикошираха в страничните ръбове. Нито една не влезе в джобовете.

Съблече палтото си, свали харпуна от врата си и го остави на кухненския барплот. Провери се за наранявания. Марстехската предпазна жилетка, маскирана като част от водолазното му оборудване за пред митническата проверка на летището, беше поела куршумите и бе убила инерцията им. Останали му бяха само натъртвания и в най-лошия случай едно-две пукнати ребра. Той ги натисна, изкриви лице от болка и сви рамене. Беше се отървал леко.

„Засега.“

Обра оръжията на мъртъвците и ги натрупа при харпуна на барплота. Издърпа през вратата по-голямата част от мъжа, когото беше убил в бокса, и го остави в компанията на другарите му. Останалото щеше да почисти с кофа и парцал, ако му останеше време.

На втория етаж откри стая, вдълбана в скалата, до която беше залепена хижата. Вратата беше с яка ключалка, но той я простреля с един от новопридобитите си пистолети. Вратата се отвори тежко навътре и разкри полукръгло, напомнящо на утроба пространство, осветено от лазерни панели с приглушена оранжева светлина, бяха вградени в стените на височината на коляното, Карл започна да натиска бутоните на малкото контролно табло до вратата, докато не откри този за усилване на осветлението. Ярка бяла светлина заля стаята. И предположението му се потвърди — беше намерил Грета Юргенс.

Лежеше като мъртва викингска благородничка върху широка платформа от резбовано дърво с очертания, които бегло напомнях лодка. Плътна мрежа от сиво-зелена изолираща пяна я поддържаше отстрани и я покриваше цялата. Карл се приближи и усети миризмата на мрежата, специфичната нанотехнологична воня на специално обработена въглеродна пластмаса. Такава мрежа беше използвал често на Марс, когато се налагаше да нощува на открито в планинските райони на Уелс.

... Моментен спомен как седи в топлото сияние на отоплителната клетка, докато марсианската нощ настъпва с цялото великолепие на редкия си въздух, китки от огромни звезди навсякъде и сред тях

мъничките припламвания на изостанали семенни частици, които продължаваха да падат, закъснели с десетилетия за срещата си с атмосферната модификация. И Съдърланд, зареял поглед нагоре с доволна усмивка на нашареното си с белези абаносово лице, сякаш всичко това, небето и всичко в него, е било създадено единствено за негова наслада. Съзерцаваше нощното великолепие и посрещаше с мълчаливо кимане поредното гневно избухване на младия Карл Марсалис. Попиваше казаното, а после го обръщаше с хастара наопаки, така че Карл да го погледне от ъгъл, за който дори не му е хрумвало. „Питал ли си се някога, момче, дали това просто не означава, че...“

Юргенс помръдна едва доловимо, когато осветлението се усили, но зимният ѝ цикъл беше твърде напреднал и по-значима реакция не можеше да се очаква. Беше гола под пяната, кожата ѝ лъщеше изпъната от натрупаните мастни депа, затворените ѝ очи бяха подпухнали, клепачите — залепнали от секретите на хибернационния сън. Карл дълго я гледа, стиснал пистолета като чук. Спомени от последния месец се заредиха пред вътрешния му взор като пламъци, като пожар.

Щатският затвор на Южна Флорида. Нанокулата „Перес“. Севги Ертекин стои до него на плажа. Ню Йорк и диванът, който му беше разпънала за през нощта. Стрелбата на улицата отпред и първият топъл, смазващ натиск, когато я притисна под себе си на паважа.

Истанбул и разходката до Мода Кадеси. Странното, вълнуващо усещане за бягство към свободата, което го преследваше през онези няколко дни.

Устните му се извиха в ехо от спомена.

Вятърът, който брулеше каменните зидове на Саксайхуаман. Севги, облегла се на джипа зад него, и напрегнатото усещане, че някой го покрива, че някой осигурява безопасността му.

Пътят към Арекипа, лицето ѝ в мекото сияние на таблото.

Сан Франциско и „Котката на Булгаков“, гледката призори от товарното на десния борд. „Недей да злорадстваш, Марсалис. Не ти отива.“

Севги — мъртва.

Усмивката му се стопи. Той впери поглед в спящата жена.

„Грета Юргенс ли е «близката» на Онбекенд?“

„Така изглежда. Интересна двойка, нали? Ако не друго, свързва ги фактът, че и двамата са обект на хормоналната омраза, за която останалата част от човечеството, изглежда, постоянно си търси мишена.“

Мрежата се размърда в стомаха му, може би като закъсняла реакция на престрелката, може би заради нещо друго. Спомни си как очите на Севги се затварят в болницата. Гледаше Юргенс, сякаш тя беше проблем, на който трябва да намери решение.

„Живей в мир със стореното и се опитай в бъдеще да правиш само онова, с което ще можеш да живееш впоследствие. Такава е играта, момче, другото са празни приказки.“

Посегна с лявата си ръка. Намести мрежата върху тялото на хиберноида, издърпа я леко над едното рамо, където бледата кожа се беше оголила.

После се върна при вратата и изключи бялото осветление, защото имаше чувството, че ослепява от него. Постоя малко в мекото оранжево сияние, огледа се нервно, с усещането, че някой го наблюдава отблизо, после излезе и затвори тихо вратата.

Тръгна по галерията на втория етаж, проверяваше вратите, накрая откри тъмно помещение без прозорци с характерното ухание на женска баня. Влезе, докосна панела за осветлението и познатата му бяла светлина се ливна по пастелните плочки. Собственото му лице го стресна от голямо кръгло огледало на едната стена — белилото се беше разтекло на струйки от потта, бе разкрило тъмната кожа отдолу; очите му приличаха на черна вода в дъното на варосани кладенци. „Боже, нищо чудно, че момчетата при моста си изкараха акъла“. Май трябваше да благодари на Кармен Рен за идеята.

Където и да беше тя в момента.

Зачуди се разсеяно дали Рен ще успее да запази преднината си пред преживните и Агенцията, Както го беше правила досега. Зачуди се дали растящото в утробата ѝ дете ще се появи живо и здраво на белия свят и какво ще стане след това. До какво ще трябва да прибегне Рен, за да го защити.

Спомни си очите ѝ при кулата, как го беше принудила да отстъпи само със силата на погледа си, и онзи всепоглъщащ стремеж към оцеляване, който се излъчваше от нея на вълни. Нелоши карти, с които

да играеш. Май нейните шансове бяха по-добри от тези на повечето тринайски от мъжки пол.

Но най-вече беше доволен, че няма да възложат на него залавянето ѝ.

В едно чекмедже до мивката намери капсули, които му бяха познати — кодеин с комбинация с модифициран кофеин за по-бързо действие. Щеше да свърши работа за болката в ребрата му. Пусна вода от инфрачервените кранове над широката плитка мраморна мивка под огледалото, насапуниса ръцете си и се зае да измие бялата гадория от лицето си. След това пъкна глава под крана и остави водата да тече по косата и тила му. Взе една от хавлиените кърпи на Грета Юргенс, сгънати прилежно на рафтче до мивката, избърса се, погледна се отново в огледалото и този път не се изплаши толкова.

„Да видим дали ще можеш да изплашиш Онбекенд.“

Схруска една кодеинова капсула, обра с език полепналото по зъбите и отпи вода от крана. Погледна се още веднъж в огледалото, сякаш можеше да получи някакъв полезен съвет от отражението си, после сви рамене и изключи осветлението.

Слезе на долния етаж да чака.

— Не е необходимо да го правиш — каза Нортън.

Карл мина покрай него, обикаляше масата в търсене на най-добрия ъгъл.

— Напротив.

— Това няма да я върне.

Спря се на дълъг удар.

— Този спор го водихме вече.

— За Бога, Марсалис, не искам да споря с теб. Опитвам се да те вразумя, защото това твоето си е чисто самоубийство. Виж, в събота е погребението на Севги. Мога да те прекарам през имиграционния контрол на Съюза и да те увардя от полицията, докато свърши. Защо не дойдеш?

— Защото това също няма да я върне, нали така?

Нортън въздъхна.

— Севги не би искала да правиш това, Марсалис.

— Нортън, нямаш си представа какво би искала Севги, уверявам те. — Удари с щеката, но ъгълът излезе твърде малък и топката пропусна джоба. — Същото важи и за мен.

— Тогава защо ще ходиш в Перу?

— Защото веднъж един човек ми каза, че ключът да живееш в мир със стореното е да правиш само онова, с мисълта за което ще можеш да живееш. А аз няма да мога да живея с мисълта, че Севги е мъртва, а Онбекенд се разхожда на воля по белия свят.

Карл опря ръце на ръба и кимна към сложната подредба на топките върху билиардната маса.

— Твой ред е — каза. — Да те видим сега.

54.

Кодеинът подейства бързо и болката се стопи, заместена от леко гадене, а после и от смътно чувство за благоденствие, от което нямаше нужда. Обикаляше долния етаж на хижата, преценяваше ъглите за стрелба и обмисляше без особено желание възможностите за отбрана. Поигра си с натрупаните на барплота оръжия, но и това не му се стори особено интересно. Нещо му пречеше.

Намери си местенце, където да седне и да вижда каньона чак до хаотично струпаните планински възвишения отвъд. Слънчевата светлина разсичаше ридовете и подпалваше въздуха в нереални оттенъци. И сякаш това беше чакала, Севги Ертекин дойде в мислите му.

Беше същото чувство като при панорамната стена, когато гледаше как светлината умира над хълмовете отвъд залива; същото, което го беше обзело на Бруклинския мост, когато напускаше манхатънските каньони. Седна и се остави на чувството, а заедно с него се прокрадна и усещането за разбиране, съзнателна мисъл, настигаща го безвъзвратно така, както той беше настигнал Грей. Може да беше от кодеина, задействал някой синаптичен бутон в мозъка му и вдигнал бариерата пред разбирането. Севги я *нямаше* — ако не друго, поне това мозъкът му беше в състояние да преработи успешно. Но не и че е *мъртва*. Това просто не беше по силите на древния му централноафрикански прародител и гените, които му беше оставил в наследство. Хората не спираха да съществуват просто така, не изчезваха в небитието с едно щракване на пръстите. „Когато хората ги няма — настояваше някаква дълбоко програмирана част от съзнанието му, — това е, защото са някъде другаде, нали така? Е, Севги я няма. Добре. Значи трябва да разберем къде е отишла, за да отидем *там* и да я *намерим*, да бъдем с нея и най-сетне да се *отървем от тази шибана болка*.“

„Така.“

„Онези хълмове, дето умират в мрака от другата страна на залива — дали може да е някъде там? Или сред всичкото стъкло и стомана в

края на моста може би? Или, добре де, може пък да е някъде в тоя шибан каньон, или пък отвъд планините ей там. Може там да е. Оттатък пламналия в нереални отънъци въздух, нейде в небитието, стои и те чака.“

За пръв път в живота си разбра защо за преживните е толкова трудно да отхвърлят идеята за живот след смъртта, за някакво „друго място“, където отиваш, след като си тръгнеш оттук.

А после, след като надви собственото си програмиране и разбирането най-сетне улегна в главата му, чувството, което това разбиране уж трябваше да обясни, се стопи като ланшен сняг и на негово място остана само суровата болка в гърдите и смъдящият мехлем на омразата.

И от нищото, сякаш в отговор на въпросите му, се появиха хеликоптерите.

Бяха два, търговски машини без опознавателни знаци, спускаха се през кристалния въздух на каньона с тромавата безцеремонност на конски мухи. Направиха две шумни обиколки, снишиха за кратко носове, улавяйки слънцето в наведените си под ъгъл шеметни перки, а после заеха позиция над реката срещу хижата. Карл ги наблюдаваше безучастно през панорамния прозорец. Имаха достатъчно товароподемност за поне десет бойци, ако не и повече. Не се показва — остави на пръснатите по земята трупове да нарисуват желаната картина. Хеликоптерите повисяха малко, после се снишиха. Накрая Карл взе една от карабините и пусна кратък откос през прозореца към тях. Реакцията не закъсна — хеликоптерите набраха височина и избягаха надолу по реката, навярно в търсене на безопасно място, където да кацнат.

Карл знаеше, че пътеката отива натам, спуска се назад към реката покрай друга скална стена. Сигурно щяха да дойдат оттам и да се възползват от естественото прикритие до самия ръб на разчистеното пространство пред хижата, като повторение на собствения му заход от противоположната посока преди няма и два часа. Смръщи чело, опря в рамото си сгъваемия приклад на карабината, примижа през окуляра и завъртя експериментално цевта да покрие периметъра. Сигурен беше, че ще свали всеки, тръгнал към къщата, преди да е изминал и два

метра на открито. Можеха да си пробват късмета с масирана атака, но едва ли — не знаеха колко противници са заели позицията в къщата, не знаеха и какво са направили с Грета Юргенс въпросните противници, дали е жива, или е мъртва, дали е на сигурно място в леговището си, или са я смъкнали долу, за да я използват като жив щит.

А и хижата беше костелив орех сама по себе си. Ферер поне за това беше категоричен. „Кучката си има истинска крепост при каньона, пич. Вградена в самата скала, така че не можеш да се спуснеш отгоре, и с гладки стени без къшета, така че и отстрани не можеш се промъкна. Така де... — Ухили се, с ръце в джобовете на чисто новите си панталони, самоуверен и доволен от сключената сделка. — От какво толкова се пази? Армия ли очаква, или какво? И всичко това, за да може да се наспи, представяш ли си! Виж, не знам с к'во толкоз е стиснала Манко за топките, ама трябва да е нещо много яко, като го гледам как ѝ върви по гайдата. Сигурно прави най-готините свирки на планетата.“

Като Стефан Неван преди това, и Суерте виждаше резултата и прибързано стигаше до погрешното заключение. Онбекенд стоеше в сенките. И ако не знаеш, че е там, търсиш друго, по-очевидно обяснение.

Като генетични чудовища, върнали се от Марс.

Точно върху този вселенски принцип беше построил операцията си Ортис. „Чудовищата ни дебнат! Всички мъже на укрепленията, палете факлите!“ Никога не питай кой всъщност се крие зад всичко това.

Някой подаде глава иззад скалите при реката. Карл го остави да огледа на спокойствие картинката, после изстреля още един откос. Парченца камък и прах излетяха във въздуха, главата се скри.

„Просто за да са наясно със ситуацията.“

— Марсалис?

Гласът на Манко Бамбарен. Карл залепи гръб на стената до прозореца, така че да е в сянка, и извъртя очи настрани. Ярката светлина на ранния следобед обливаше каньона. Ако приклекнеш и погледнеш нагоре, се виждаше щедрият ѝ кос излив покрай ръба и синкавият, изпълнен с покой сумрак отдолу, където високите части на долината оставаха в сянка. Сега, след като хеликоптерите се бяха махнали, всичко тънеше в тишина — чуваше се само приспивното

стържене на щурците и жуженето на облаците бръмчащи мухи над трупове във.

— Черни човеко, ти ли си?

— Позна от първия път — извика в отговор той на кечуа, макар Бамбарен да беше предпочел испанския. — Какво искаш?

Кратко колебание. Карл се зачуди дали пък Онбекенд не знае достатъчно кечуа, за да следи разговора — беше прекарал известно време на андийските плата, но това още не значеше, че е научил езика. Спокойно можеше да се е оправял на испански и английски. А и като питомния *ristaso* на Бамбарен не бе имало нужда да се интегрира с местното население. Истинска мечта за всяка тринайска и естествения ѝ стремеж към изолация.

И в потвърждение на мислите му Бамбарен продължи все така на испански:

— Въпросът е ти какво искаш, Марсалис. Може ли да поговорим?

— Разбира се. Казвай.

— Гарантираш ли, че няма да ме застреляш, преди да си ме изслушал?

Карл се ухили.

— Не знам. А ти готов ли си да приемеш думата на един изрод?

— Да, готов съм.

— Ами заповядай тогава. Никакви оръжия, никаква телесна броня, ръцете така, че да ги виждам. — Карл направи пауза. — О, за малко да забравя. Вземи и братчето си.

Дълго, дълго мълчание. Щурците скърцаха в жегата.

— Какво има, Манко? Не гледаш ли новините? Всичко отиде по дяволите, не знаеш ли? Ортис ритна камбаната и в КОЛИН бързат да си почистят къщичката. Знаем всичко за Онбекенд. Така че да ви видя и двамата.

Минаха още няколко минути в мълчание, но после откъм прикритието при пътечката се появиха двама души и тръгнаха бавно към хижата, с ръце на тила. Карл ги наблюдаваше през оптиката на карабината. Онбекенд държеше едната си ръка накриво, сякаш го болеше при вдигане. Спомни си какво му беше казала Севги в бара — „Уцелих го един-два пъти, но не толкова, че да го сваля. Тринайски!“

„Да, корави копелета сме ние.“

Прицели се в лицето на Онбекенд, сви няколко пъти показалеца на дясната си ръка и обра луфта на спусъка. После се отказа и остави пушката. Вместо нея взе пистолет от купчината, друг глок, провери мунициите и зареди патрон в цевта. Когато Бамбарен и Онбекенд наближиха вратата, отстъпи назад, гледаше да остане встрани от евентуален снайперистки огън през панорамния прозорец, и насочи пистолета към тях.

— Влизайте.

Онбекенд го прикова с поглед и изръмжа на английски:

— Къде е тя, Марсалис?

— Не бързай толкова. Да ви видя на масата в нишата, и двамата. Ръцете да не мръдват от главите, ясно? Нямам намерение да ви обискирам, така че ако някой от двамата свали ръка към тялото си без мое разрешение, ще стрелям без повече приказки. Разбрахме ли се?

Бамбарен завъртя глава, наляво и надясно, огледа помещението. Очите му бавно се разшириха, когато разбра.

— Дошъл си тук сам?

— При масата. Седнете на двата стола, които съм издърпал. Ръцете да са на тила, докато седнете, след това ги слагате на масата пред вас. Да не виждам внезапни движения. Иначе сте мъртви.

Затвори вратата, резето се плъзна с мъркане в гнездото си.

— Марсалис, имам петнайсет мъже отвън — каза Бамбарен със спокоен тон, докато вървеше към масата. Беше преминал на английски. — Обграден си. Да поговорим за това.

— И за това ще поговорим. Но след като седнете. Да ви виждам ръцете. С дланите върху масата.

Седнаха. Бамбарен — на тясната страна на масата, Онбекенд на дългата, от дясната му страна. Масата беше в хладната сумрачна задна част на помещението, където хижата беше вкопана в скалата и двамата сякаш бяха част от тайно сборище на спиритуалисти, седнали с вдървени гърбове, с длани върху дървения плот и с изопнати лица. Карл си дръпна стол срещу Онбекенд и също седна, на известно разстояние от ръба на масата. Опря глока на едното си бедро.

— И сега какво? — хладно попита другата тринайска.

— Сега ще си поговорим защо да не убия и двама ви. Някакви идеи по въпроса?

— Толкова ли бързаш да умреш, черни човеко? — попита Бамбарен.

Карл му отвърна с бегла усмивка.

— Е, петнайсет срещу един не звучи много добре, признавам. Но пък и осем срещу един не изглеждаше много по-обещаващо, а ето че осмината лежат отвън за радост на мухите.

— Нищо ли не си научил? — Онбекенд го гледаше със същото презрение, което Карл помнеше от бара в Бейвю. — Още ли си евтин наемник на преживните?

Бамбарен се вцепени. Карл сглоби една малка усмивка.

— Добре ще е да внимаваш с тази дума, братле. Манко няма вина, че не са му спретнали ъпгрейдвана лимбична система и подсилен тринайсети хромозом от изходните материали на Исабела.

Онбекенд хвърли бегъл поглед на Бамбарен и каза:

— Не говоря за Манко, и той го знае. Говоря за хората в ООН, на които си продал душата си.

— Не са ме пратили те тук.

Онбекенд присви очи.

— Тогава защо си дошъл?

— Защото ти уби мой приятел.

— И да имаш приятели, наемнико, аз не ги познавам. Кого съм убил?

— Простреля една жена, Севги Ертекин, полицайката, която те подгони по улицата в Бейвю. Простреля я с „Хааг“ и тя почина.

— Ти чукаше ли я?

— Да, чукахме се. Като ти с Юргенс.

Онбекенд пребледня, схванал неизречената заплаха.

— Беше престрелка — тихо каза той. — Нищо лично. На мое място ти щеше да направиш същото.

Карл си спомни за лагера „Хоркан Гарод“ и за Габи. Габи, повалена от зарядите на хаага.

— Не е там въпросът.

— А къде е?

Карл впери поглед в другата тринайска.

— В разплатата.

— Чуй ме, Марсалис — подхвана Манко Бамбарен, разбрал погрешно казаното. — Щом смяташ, че ти дължим нещо, все ще

стигнем до споразумение.

— Млъкни, Манко. — Босът на фамилията погледна Онбекенд, сякаш онзи го беше шамаросал. Онбекенд не му обърна внимание: може и да не беше забелязал реакцията му. Очите му не се бяха отклонили и за миг от лицето на Карл. — Искаш да откупя живота на Грета със своя?

— Защо не? Същата сделка си предложил на Лола Монтес в Свободното пристанище, нали? Нейния живот срещу този на децата й.

Онбекенд сведе поглед към ръцете си.

— Ако знаеше какво е правила Лола Монтес, преди да се сдобие с това име, какво е правила с други деца, преди да се сдобие със свои, сигурно нямаше да ме съдиш толкова строго.

— Изобщо не те съдя. Просто искам да умреш.

— Ако убиеш него, черни човеко, ще трябва да убиеш и мен. — В гласа на Бамбарен се долавяше тиха решителност. — А после моите хора ще те накълцат на парчета като бясно куче.

Карл му хвърли един поглед, усмихна се и поклати леко глава.

— Май наистина ти е приятно пак да имаш по-малко братче, а, Манко? Е, едва ли мога да те виня за това. Но да ти кажа ли нещо интересно за този твой брат? — Той кимна към Онбекенд. — Този твой брат си има близък. Ти всъщност имаш двама по-малки братя, благодарение на отчаяните опити на майка ти да се закачи за новата корпоративна мечта на Перу. Другият се казва Алън Мерин. Всъщност — казваше се. За жалост е мъртъв. Искаш ли да знаеш защо?

Бамбарен местеше поглед от едната тринайска към другата и обратно.

— Мъртъв е, защото ти го уби, Марсалис — небрежно каза Онбекенд. — Поне аз така чух.

— Мъртъв е, защото собственият му близък, Онбекенд, уреди да го върнат от Марс като изкупителна генетична жертва. Продаде го на хората, за които работи. С идеята да го натопи за...

— Но го уби ти, нали така?

Манко гледаше втренчено Онбекенд.

— Какво става? За какво говори той?

— Нищо важно.

— Не ми казвай кое е важно и кое не, Онбе. — В гласа на Бамбарен се трупаше напрежение. Същото изражение се беше

изписало на лицето му, когато Онбекенд спомена за преживните. — *За какво говори той?!*

— Говоря за другия генномодифициран син на Исабела, Манко. — Карл държеше пистолета насочен към Онбекенд. — Яйцеклетката, която майка ти продала на белите, след няколко дни се разделила и проект „Поборник“ се сдобил с две еднояйчни тринайски на цената на една. А това е адски удобно, когато става въпрос за генетични следи на местопрестъпление. Този ти брат обикаляше континента и изстребваше бившите си колеги, а вината се трупаше върху близнака му.

— Не го слушай, Манко. Това са...

— Лъжи ли? — Изражението на Манко подсказа, че въпросът е реторичен. — Направил си такова нещо? Използвал си собствения си брат, за да си покриеш следите?

— Манко, нямах голяма възможност за избор. Казах ти в какво положение ме постави Ортис, казах ти каква опасност...

— Но не ми каза това!

Бамбарен трепереше и гледаше невярващо тринайската, с която деляха общи гени. Лицето му бе сгърчено от едва сдържан гняв.

— Брат? — дрезгаво попита той. — Близнак? Продад си собствения си близнак? След като дойде при мен и аз ти дадох...

— Това не е важно, Манко. Изобщо не го познавах, не се бяхме срещали дори...

— От твоята кръв! — Бамбарен понечи да стане. Карл помръдна предупредително глока и той си седна. Напрегнат беше като натегнатата пружина. — Бил е от *майчината* ти кръв! Казах ти, когато дойде при мен, казах ти, че *кръвта е всичко*. Корпорациите ни крадат душите, разкъсват връзките, които ни правят силни, превръщат ни в непознати, които живуркат самотно в полимерни кутии. *Само семейството ни е останало!*

— Не и ако си тринайска — мрачно подхвърли Карл.

Последва дълга пауза.

— Манко, чуй ме — каза накрая Онбекенд. — Направих всичко това, за да защитя...

— А на майка ни поне каза ли? — Лицето на Бамбарен беше станало студено и кораво като камъните на Саксайхуаман, гласът му — тих като вятъра. — Каза ли на Исабела, че има още един син?

Онбекенд си изпусна нервите и повиши глас:

— По дяволите, Манко, *защо да ѝ казвам?!*

— Значи не си?

— Не съм. Той беше на Марс, по дяволите!

Тишината придойде като прилив, като порив, от който свещите угасват. Седяха мълчаливо в сумрака.

— Сигурно не държиш да знаеш как са прилъгали другия ти брат да се върне от Марс, Манко?

Онбекенд се напрегна. Гласът му изстърга.

— Марсалис, предупреждавам те.

— Изобщо не си го помисляй — каза Карл. — Ще те надупча, преди да си си вдигнал задника от стола.

Премести се мъничко по-близо до Бамбарен. Глокът все така беше насочен към тринайската. Босът на фамилията го прикова с поглед.

— Та този твой неподозирани брат, Манко, сключил сделка с марсианските фамилии. Сигурно и за това не си знаел?

— Не беше сделка — изръмжа Онбекенд. — Беше стратегия, измама.

— Добре, нека да е измама. Измама, организирана от твое име, тайта. Другият ти брат трябвало да се върне на Земята като платен убиец на марсианските камори. Все същата история за унищожаването на лиманските фамилии като един вид репарация, така че да се сложи край на прословутата „марсианска обίδα“ и ти отново да правиш бизнес с Марс. Така беше, нали, Онбекенд?

— Направил си го? — прошепна Манко Бамбарен. — И това?!

— Стига, Манко, сто пъти сме го обсъждали. — Онбекенд махна нетърпеливо. — Е, само на теория, вярно, но...

— Използвал си моето име?

— Непряко. Марсалис, копеле гадно, чуи какво ще ти...

Бамбарен се хвърли през масата към Онбекенд. Тринайската скочи да го отблъсне. Карл вдигна глока и предупредително каза:

— Господа...

Бамбарен, изглежда, не го чу. Опря се с ръце на масата, втренчил поглед в очите на мъжа, когото беше приел за свой брат.

— Използвал си името ми, така ли!?

— Сядай, Манко — каза Карл. — Няма да повтарям.

Ала шефът на фамилията не седна. Обърна се към Карл и глока. Пое си дълбоко дъх.

— Искам да си тръгна веднага — заяви категорично. — Загубих интерес към разговора. Оттеглям протекцията си над Грета Юргенс.

— Стига, Манко, не можеш да...

— Не ми казвай какво мога и какво не мога, изрод такъв! — Бамбарен стана от стола и погледна Карл. — Е? Някакви други претенции към мен имаш ли, черни човеко, или да смятам, че сме приключили?

— Приключихме. — Карл не беше очаквал да се получи чак толкова добре, но щеше да е луд, ако позволеше този неочакван бонус да му се изплъзне. — Тръгни към вратата с ръце на тила. Излез и я затвори. И гледай до десет минути да чуя как хеликоптерите излитат.

Бамбарен сплете пръсти на тила си. Погледна Онбекенд.

— Не го прави — задавено каза тринайската. — Аз съм твой брат, Манко. Вече четиринайсет години съм твой брат, по дяволите!

— Не. — Гласът на Бамбарен беше студен като скалата, в която беше вградена кухненската ниша. — Ти не си ми брат, ти си една грешка. Моя грешка, грешка на майка ми и грешка на бездушните бели. Ти си едно изродено *животно*, животно, което се вмъкна в семейството ми и ме използва, животно, което жив ме оглозга до кокал. Трябваше да послушам какво ми казваха, когато се появи.

— Ти също ме използва, негоднико!

— Да. Използвах те според предназначението ти. — Бамбарен се изплю на масата пред Онбекенд. — Изрод! Пистако! За мен ти си нищо!

Онбекенд сведе поглед към хрещката. После изведнъж скочи.

— Спри, Онбекенд! — Карл удари с длан по масата и му даде знак с глока. — Сядай, мамка му!

Мрачна усмивка разтегли чертите на тринайската.

— Няма да стане.

Карл скочи мълниеносно на крака. Столът се събори зад него, глокът се вдигна пред лицето на Онбекенд.

— Казах...

И Бамбарен скочи върху него като полицейско куче.

По-късно така и не можа да си обясни защо шефът на фамилията му скочи така. Може би заради гнева, насочен основно към Онбекенд,

но непряко и към всички тринайски, може би към всички варианти по принцип, или пък към най-близко стоящата жертва. Или пък гняв, породен от несвойственото за него безсилие и принудата да седи безпомощно под прицела на друг човек. Или пък — този вариант му беше най-неприятен — изобщо не бе имало гняв, а двамата, Бамбарен и Онбекенд, просто го бяха изиграли, импровизирали бяха, приспали бяха бдителността му и номерът им беше сработил успешно.

Бамбарен перна глока встрани, изкрещя и заобиколи ъгъла на масата. Пистолетът изгърмя еднократно и съвсем безполезно. Онбекенд беше изчезнал някъде. Бамбарен се хвърли върху него със свирепостта на уличен побойник, мъчеше се да забие пръсти в очите му и да го изрита с коляно в чатала. Карл изпусна пистолета. Двамата се сринаха на пода и се сборичкаха.

Таниндо и мрежата си казаха думата. Бамбарен разчиташе на старите като света умения в уличния бой, но те бяха доста ръждясали от възрастта и дългогодишната липса на употреба. Карл разбиваше с лекота хватките му, поемаше отслабените от уебларната жилетка удари, скърцаше със зъби, когато някой юмрук уцелеше пукнатите му ребра и болката се стрелнеше чак до мозъка му въпреки булото на кодеина. Изръмжа гърлено, отби един ритник с коляно към слабините си, после заби лакът в лицето на Манко. Той се дръпна и Карл заби пръсти под брадичката му. Бамбарен се задави и...

Някъде зад него загърмя карабината. Кратки, контролирани откоси.

Карл се претърколи встрани от Бамбарен към прикритието на масата и столовете. Манко изкрещя нещо, после прогърмяха нови изстрели и крясъкът му замлъкна. Куршумите разоряха плота на масата и го пробиха все едно беше от картон. Карл ги чу как рикошират в скалата отзад. Нещо го удари в гърба — парче камък или рикоширал куршум, отбеляза си разсеяно той. „Глокът, шибаният глок...”

... го нямаше. Видя краката на Онбекенд да се приближават предпазливо, с присвити колене, напред и настрани в търсене на позиция за пряк обстрел. Направи единственото възможно — скочи мълниеносно, със сила, подхранена от мрежата и гнева, повдигна масата за единия край и я бутна напред като щит. Онбекенд стреля, масата се катурна като хвърлена карта за игра, невъзможно бавно, и

Карл се метна встрани. Карабината изтрещя, куршуми се забиха в него, предпазната жилетка се сви и се затопли от ударите им, силата им го извъртя и го запрати в стената на нишата...

После стрелбата изведнъж спря.

Беше си почти комично. Онбекенд стоеше с внезапно замлъкналото оръжие в ръце. Тихото щракане на презареждането цопна в тишината като звук от капещ кран. Онбекенд сведе поглед към Карл, после към карабината, видя примигващата червена светлинна. Не му беше останало време да провери заряда, явно беше грабнал първото оръжие от купчината на барплота и за зла участ беше попаднал на почти празно.

Карл изкрещя и се отблъсна от стената.

Онбекенд метна по него празната карабина Карл я блъсна настрани. Другата тринайска се опита да го хване в клинч, но Карл разби хватката му с юмрук и ритник и го подхвана с бясна серия техники от таниндо. Онбекенд блокираше и дори се опитваше да контрира, но в движенията му ясно се долавяха пораженията, нанесени от куршумите на Севги. Карл усети как вълча усмивка оголва зъбите му, обзе го дълбоко задоволство в очакване на предвидимия край. Скъси дистанцията, разби поредния опит за блокада и успя да нанесе удар в челюстта на Онбекенд. Той залитна, гърбът му беше вече на крачка от счупения панорамен прозорец. Кръв и кристална светлина изотзад — Карл ги зърна с периферното си зрение, потъмнели червени петна по остриите парчета стъкло в долната рамка на черчевето, отблясъците на слънцето в назъбените като трион ръбове. Хвърли се отново срещу Онбекенд...

Приклепнала фигура зад стъклото.

Остана му време, колкото да регистрира ококореното лице и вдигнатата пушка. Вече беше набрал инерция, оставаше му единствено да извие докрай тяло, за да промени поне малко посоката, с надеждата, че това ще го извади от обсега на изстрелите. Пушката гръмна, още стъкла се посипаха от строшения прозорец и Онбекенд изкрещя. Карл се озова до барплота — събори в движение натрупаните оръжия и падна на пода. Посегна слепешката, сграбчи поредната карабина, извъртя я и обра мекия спусък точно когато вратата излетя навътре.

Появиха се двама от хората на Бамбарен. Бяха простреляли ключалката и сега стояха на прага, единият прав, другият приклепнал

до него. Карл седеше на пода с гръб към барплота, далеч от мястото, където очакваха да го заварят. Дръпна спусъка. Автоматичният огън ги отхвърли назад. Размахваха ръце, сякаш така можеха да спрат куршумите. Единият излетя през прага и падна сред облак прах, глезенът на другия се запъна в рамката и той се свлече поносен на място. Карл се отмести, прилекна до панорамния прозорец и изстреля откос по стрелеца отвън.

Спорадична стрелба от разстояние. Никой наблизо. Във внезапната тишина карабината се разписка за още муниции. Предишният собственик на оръжието беше залепил два магазина един за друг на обратно. Карл дръпна празния, обърна ги и щракна пълния.

Онбекенд — лежеше на пода — изпъшка.

Карл надникна навън и видя прилекнали фигури да отстъпват бързешката към прикритието при пътечката. Поощри ги с бърз откос, пое си дълбоко дъх, отиде при вратата и изрита трупа на втория стрелец навън, за да може да я затвори. Тъкмо посягаше към дръжката, когато видя, че онзи още е жив — дишаше плитко и бързо, със затворени очи. Простреля го в главата, изрита го навън и затвори вратата. После довлече един фотьойл и го натика под дръжката. Заболя го и той огледа предпазната си жилетка. Лъскави издутини се виждаха там, където генно-бъзикнатият уеблар беше спрял куршумите и се беше разтопил около тях. Но под долния ръб на жилетката се стичаше кръв. Карл я повдигна и видя грозна рана над хълбока си. Може да беше от Онбекенд или от онези при вратата, или пък случайно попадение отвън.

Сякаш чакала сигнал, болката го прониза от главата до петите. Карл се отпусна на страничната облегалка на фотьойла.

— Ега и иронията — почти изхърка Онбекенд от пода. — Бях на крачка да ти видя сметката, а вместо това един от глупаците на Манко видя моята.

Карл го изгледа уморено.

— И на десет крачки не си бил.

— Сериозно? О, майната ти! — Онбекенд се надигна на лакът. — Манко?

Никакъв отговор.

— Манко?!

Карл наблюдаваше с любопитство другата тринайска. Онбекенд се мръщеше от болка, мъчеше се да седне. Гърдите му бяха целите в кръв. Онбекенд изръмжа през зъби, надигна се, но силите не му стигнаха и той пак се свлече на пода.

— Аз ще го видя — каза Карл.

Манко Бамбарен лежеше по гръб в локва от собствената си кръв и се взираше с празен поглед в тавана. Изглежда, беше издъхнал веднага — изстрелите на Онбекенд го бяха пронизали в гърдите, докато се бе опитвал да стане.

— Мъртъв е — каза Онбекенд. От кръвта в гърлото гласът му звучеше гъгниво. — Нали?

— Да, мъртъв е. Добре стреляш.

Бълбукащ смях.

— Целех се в теб.

— Сериозно? Следващия път внимавай повече. — Усещане за разширяваща се мокра топлина. Погледна крака си и видя, че панталонът му се е напоил с кръв от колана до бедрото. Въпреки кодеина гърдите го боляха, сякаш са ги стегнали с менгеме. Зачуди се дали уебларът не е пропуснал и друг куршум — случваше се, когато няколко попаднат един до друг. Или пък сред мутрите на Манко вън е имало някой маниак на тема оръжия, който умира да се фука с бронебойните си патрони. Достатъчно яки да свалят надрусан чернокож, точно като в историческите книжлета на Ровайо; достатъчно яки да свалят тринайска. Достатъчно яки да спрат кръвожадния звяр.

— Аха. Значи загубата не е съвсем пълна.

Онбекенд също беше видял кръвта.

Карл седна, облегна глава на фотьойла, с който беше подпрял вратата, и прибра колене към гърдите си. Опря карабината на краката си и провери заряда. Слънчевата светлина се лееше точно до него, на половин метър от рамото му. Той потръпна в студената сянка до нея. После попита:

— Колко души има всъщност навън?

Другата тринайска обърна глава и му се ухили над двата метра настлан с каменни плочи под, който ги делеше. Зъбите му бяха почервенели от кръв.

— Повече, отколкото можеш да отстреляш в момента. — Преглътна с мъка. — Кажи ми нещо, Марсалис. Без да ме лъжеш

обаче. Направи ли нещо на Грета?

Карл го гледа известно време.

— Не — каза накрая. — Добре е. Спи. Не за нея дойдох.

— Хубаво. — Спазъм от болка разкриви лицето на Онбекенд. —
Значи дойде само заради мен, а? Жалко, че ще трябва да платиш с
живота си, братле.

— Не съм ти никакъв брат.

Тишина, като се изключеше хрипливото дишане на Онбекенд.
Нещо се беше случило с ъгъла на светлината отвън. И Карл, и
Онбекенд бяха в сянка, но между тях ярка слънчева светлина падаше
върху тъмния каменен под и отскачаше като опарена в снопове
танцуващи пращинки. Карл се пресегна с усилие и потопа ръката си в
светлината, плъзна пръсти по затоплените каменни плочи.

Да, някъде под уебларната жилетка определено се стичаше кръв.
Той отпусна глава назад и въздъхна.

Така.

Внезапно се зачуди как ли ще изглеждат „Дебелите“, когато
застанат на сцената в Блайт другата седмица.

— Петнайсет.

Той погледна Онбекенд.

— Какво?

— Петнайсет души. Манко ти каза истината. Плюс двамата
пилоти, но те не се броят.

— Петнайсет значи?

— Да. Но ти свали двама при вратата, нали?

— Трима. — Карл вдигна поглед към парапета на галерията. За
миг само му се стори, че зърва Елена Агиере да стои там, опряна на
перилото. — Включително и онзи, който те простреля. Значи остават
точно дузина. Ти как би ги оценил?

Онбекенд направи опит да се изсмее, закашля се и изплю кръв.

— Гола вода са. Е, бива ги по гангстерските стандарти. Но срещу
обучен в „Орел“ професионалист? Срещу тринайска? Дванайсет
надriskани от страх преживни. Никакво предизвикателство.

Карл изкриви лице в гримаса.

— Искаш да се разкарам и да те оставя сам с Грета, нали?

— Нее, постой още малко. Тъкмо ще имаме време да поговорим.

Карл го стрелна с поглед.

— Че каква обща тема за разговор имаме?

— О, имаме. — Онбекенд задържа за миг погледа му, после отпусна глава назад и се втренчи в тавана. Въздъхна и на устните му изби кървава пяна. — Ти още не разбираш, нали? Дори сега, когато ние двамата сме тук, а всички други са отвън? Още не го виждаш, така ли?

— Кое да виждам?

— Какви сме ние. — Другата тринайска преглътна с усилие и гласът му отчасти изгуби гъгновото си звучене. — Виж, шибаните преживни вечно се тупат в гърдите как се борели за равенство, демокрация, свобода на словото. И до какво се стига в крайна сметка? Ортис. Нортън. Рот. Алчни за власт мъже и жени с очарователна усмивка за пред избирателите, с печелившото послание „вижте ме, аз съм просто един от вас“, и с все същата стара като света цел, която преследват още откакто са ни изкоренили първия път. И всяко тъпо преживно бърза да измучи одобрително и да изяде лайната.

Думите заглъхнаха, удавени в гърлото му. Карл кимна и сведе поглед към матовосивата повърхност на оръжието в ръцете си.

— Но не и ние, така ли?

— Точно така, мамка му, не и ние. — Онбекенд се разтресе от пристъп на кашлица. Карл видя кървави капки под косия слънчев сноп на сантиметри от мястото, където лежеше другата тринайска. Изчака пристъпът да отmine и Онбекенд да си поеме дъх. — Точно така, не и ние. Знаеш ли как се отглеждат съвременни човеци с потекло на тринайска? Одомашняват се. Опитомяваш ги, точно както са превърнали вълците в кучета. Същото са правели и в зверовъдните ферми в Сибир през двайсети век. Селектираш *питомност*, Марсалис. Липса на агресия и *отстъпчивост*. И знаеш ли как се прави?

Карл не каза нищо. Беше чел нещо за това, отдавна. През онзи сякаш безкраен период в началото на деветдесетте, когато „Орел“ мина в изчакване и всички бездействията и се послушваха да разберат по какъв начин ще ги засегне „Якобсен“. Чел го беше, но без да се задълбочи особено, и не си спомняше подробности. Помнеше обаче един свой разговор със Съдърланд за свързаната с произхода на човечеството митология, помнеше и как Съдърланд беше изсумтял презрително: „Научи се да живееш тук и сега, момче. Вече си на Марс.“

Но нека Онбекенд си говори, щом иска.

— Ще те кажа как се прави — изгъгна умиращата тринайска. — Как се е получил съвременният човек? Получава се, като вземеш незрели индивиди, индивиди, показващи характеристиките на шибани паленца. Зона тринайсет, човече. Една от последните развили се зони на човешкия мозък, последните етапи на човешкото съзряване. И зоната, която преди двайсет хиляди години са отстранили чрез селектиране от човешкия генотип, защото е била твърде опасна за шибаните им аграрни планове. Не ние сме вариантът, Марсалис — ние сме последните истински човеци. Не ние, а преживните са шибани изроди. — Още кашляне, а после гласът му пак прозвуча кухо и бълбукащо: — Модерният човек е потомък на инфантилизирани смотани пубертети. Чудно ли е, че правят каквото им се каже?

— Да, също като нас — навъсено заяви Карл. — Не помниш ли?

— Опитаха се да ни опитомят. — Онбекенд се извъртя на една страна и погледна отчаяно Карл. Изплю нова кървава хрчка в сумрака на сенките и сякаш цяла вечност кашля. — Но няма да могат. Няма, защото на нас ни е програмирано да сме свободни, разбираш ли, програмирано ни е. Ние сме последната им надежда, Марсалис. Само ние можем да ги отървем от такива като Ортис, Нортън и Рот. Ние сме единствените, от които Ортис и себеподобните му се плашат, защото не сме сговорчиви и отстъпчиви, защото не могат да ни държат инфантилни и да ни залъгват с удобствата на шибания си пластмасов свят.

— Щом казваш. — Карл гледаше как слънцето пълзи по плочите. Движеше се към Онбекенд, като горящия ръб на подпалена хартийка.

— Да, казвам го, мамка му! — Онбекенд се ухили безсилно откъм другия бряг на светлината; главата му климаше. Премести ръка, опря длан в топлите плочи и пак опита да се надигне. Но дланта му се хлъзна, ръката му се отпусна безжизнено. — Ние сме дългият път назад към равенството на ловците и събирачите на корени, Марсалис. Ще покажем на тия тъпи копелета какво е истинското значение на свободата.

— Точно ти никому нищо няма да покажеш — отбеляза Карл.

Кривнати устни, кървави зъби.

— Да, но ти можеш.

— Аз съм ранен, Онбекенд. А навън има дванайсет мъже с пушки.

— Стига бе, ти си печелившият от лотарията. — Онбекенд се задъхваше. — Не ми казвай, че и този път няма да извадиш късмет.

— Онова с лотарията беше измама. Аз нагласих нещата.

Смях, като мънички ръце, които потропват в бавен ритъм по варел от тънка тенекия някъде много, много далеч.

— Ето, виждаш ли? Ти си истинска тринайска, братле, чиста проба. Недей да им играеш по шибаната свирка, а намери начин да ги изпързалияш всичките. Марсалис, ти си човекът. Само ти можеш да се справиш.

Отпусна се по гръб. Впери поглед в тавана. Пълзящият ръб на светлината стигна до него и близна ръката му.

— Ти ще им дадеш да разберат — успя да изхърка.

Слънцето пълзеше ли, пълзеше. Покриваше тялото му с прашното си сияние. Онбекенд не каза повече нищо.

Карл чуваше как хората на Бамбарен си подвикват отвън. Даваха си кураж един-другиму.

„Ще се видим пак някой ден в градината.“

Беше все едно е до него, все едно говори в ухото му. Или пък беше Елена Агиере, пак. Спомни си как стискаше ръката ѝ в болницата, суха и толкова лека, почти безтегловна. Как ѝ говореше за светлината през клоните.

Извади магазина от карабината и плъзна поглед по мекия блясък на най-горния патрон. Щракна го пак.

„Ще дойда, Севги. Ще те настигна.“

„Всички ще дойдем.“

Онбекенд беше спрял да диша. Слънчевата светлина го беше покрила докрай. Карл потръпна в сянката от своята страна на прозореца. Стори му се, че чува шум от тихи стъпки някъде навън.

Въздъхна и стана. Оказа се по-трудно, отколкото беше очаквал. Докрета до оръжията, които беше съборил от барплота, взе един глок и го пхна под колана си за по-късно. Взе и една нова карабина, провери заряда, после я преметна през врата си, нагласи ремъка внимателно. Трябваше да му е подръка, след като изпразнеше другата и я захвърлеше. Е, тежка беше, но не чак колкото харпуна за акули, който се беше наложило да мъкне дотук.

„Дванайсет надriskани от страх преживни“. Нищо работа за печелившия от лотарията.

„Ти ще им дадеш да разберат.“

— Да бе, — измърмори той.

Избута фотьойла настрани, откrexна вратата и погледна навън. Не видя никого, не беше и очаквал да види. Но щяха да дойдат рано или късно, за да видят какво става с човека, който им даваше заповеди, казваше им какво да правят, грижеше се за прехраната им.

„Ще се видим в градината.“

Шепотът погали призрачно ухото му откъм сумрака отзад. Този път го чу със сигурност. Настръхна. Кимна, вдигна лявата си ръка и посегна назад, към тила си, където го беше погалил гласът. Погледна за последно към обжарения от слънцето труп на Онбекенд, провери за последно оръжията си и кимна сам на себе си още веднъж.

Пое си дълбоко дъх.

После излезе в светлината на слънцето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.